

Giới thiệu Hôm Qua Vui Vẻ

Thể loại: hiện đại, đô thị tình duyên, tình yêu duy nhất, gương vỡ lại lành, tình yêu và hôn nhân.

Số chương: 73 chương + 6 PN

Edit: Dương

Bìa: chị Tâm Tít Tắp

[Văn án]

Lễ tình nhân năm ấy, nghe nói hơn năm trăm cặp tình nhân đăng kí kết hôn, chỉ duy nhất một cặp chính là bọn họ - Đinh Tam Tam và Đới Hiến - ly hôn vì nảy sinh mâu thuẫn về việc có hài tử

...

Hai năm sau khi ly hôn, cô trở thành Phó giáo sư trẻ tuổi nhất trong bệnh viện, anh trở thành Đại tá, quân trang đeo đầy huân chương.

Sau đó, cũng có một ông chú cặn bã đẹp trai quý gối trước mặt cô, trao nhẫn xin cô gả cho anh ta...

Khi đó, chồng trước của cô đang ngồi ở trong bữa tiệc, cười cười nhìn cô.

"Em đồng ý."

Diễn viên: Đinh Tam Tam, Đới Hiến | phối hợp diễn: Phương Trí Viễn, Tiểu Chung, Tống Diệp, Bạch Dư, Cát Trĩ Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

CÒN CÓ THỂ PHỤC HÔN SAO?

Edit: Dương

***

Thành phố B, Bệnh viện Nhân Dân số 1, trong phòng phẫu thuật số 3 của khoa ngoại [1] đẩy vào một bệnh nhân đặc biệt.

[1] Khoa ngoại: là phân ngành trong y khoa liên quan đến điều trị bệnh hoặc tổn thương bằng phẫu thuật. Phẫu thuật là các thủ thuật dùng trong ngoại khoa để chữa bệnh hoặc chẩn đoán bệnh.

Người bị thương là một bé trai ba tuổi tên là Đậu Đậu, bởi vì lúc chơi đùa không cẩn thận cầm một chiếc đũa dài 11 cm xuyên qua lỗ mũi bên phải cắm vào xương sọ, ban đầu phụ huynh không chú ý, chỉ cho rằng đứa bé bị chảy máu mũi, mãi đến đêm hôm đó nảy sinh chuyện đi tiểu không thể khống chế và hôn mê nặng [2], mới đưa vào bệnh viện. Chụp CT [3], phát hiện trong đầu đứa bé có vật lạ, vật lạ từ lỗ mũi bên phải tiến vào trong đầu, mãi cho đến đỉnh hộp sọ.

[2] Hôn mê nặng: không phản ứng trên hành vi, chỉ khi bị kích thích mạnh mới tỉnh lại, ngừng kích thích thì bệnh nhân trở về trạng thái không phản ứng nhưng đồng tử không biến đổi, các phản xạ đều tồn tại, sinh mệnh ổn định.

[3] Chụp CT (CT- Scanner): là kỹ thuật dùng nhiều tia X – quang quét lên một khu vực của cơ thể theo lát cắt ngang phối hợp với xử lý bằng máy vi tính để có được hình ảnh 2 chiều hoặc 3 chiều của bộ phận cần chụp.

Bác sĩ phẫu thuật chính là một người phụ nữ cao gầy, cô mặc trang phục phẫu thuật, đi xong găng tay, nhìn kỹ phim chụp CT treo trên tường một chút, hỏi, "Thợ cắt tóc đến chưa?"

"Vẫn chưa." Phụ tá nói.

"Không đợi được nữa, tự chúng ta ra tay đi." Bác sĩ nữ đi tới nói.

Bác sĩ nữ frày tên là Đinh Tam Tam, năm nay 28 tuổi, là phó giáo sư trẻ nhất trong bệnh viện, trình độ nghiệp vụ hạng nhất, luận văn nhiều lần được đánh giá xuất sắc, đề tài y học nghiên cứu trước đó cũng thu được không ít sự quan tâm ở trong và ngoài nước, chính là một ngôi sao mới đang lên của giới y học.

"Cô giáo Đinh." Cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, một cô gái tươi sáng có mái tóc ngắn đứng ở cửa, cô ấy mặc trang phục phẫu thuật, sắc mặt có chút hoảng hốt. (T không thích để Đinh lão sư nên chuyển thành cô giáo Đinh)

"Sao vậy?" Đinh Tam Tam quay đầu lại, nhìn về phía sinh viên nữ không nên xuất hiện ở chỗ này.

Đới Khả Dật nhìn một chút tình huống của phòng phẫu thuật, cắn môi một cái, nói, "Phẫu thuật quan trọng hơn, cô cứ phẫu thuật xong rồi lại nói ạ, em ở bên ngoài chờ cô."

"Chuyện của em có gấp không?" Đinh Tam Tam nhúm mày.

"... Không gấp ạ." Đới Khả Dật lắc đầu một cái, lui ra ngoài phạm vi vòng tròn màu xanh của phòng phẫu thuật, đợi Đinh Tam Tam hoàn thành phẫu thuật.

Đinh Tam Tam trong chớp mắt đối diện với bàn mổ, phụ tá đã cạo hết tóc của đứa bé.

"Chúng ta bắt đầu." Đinh Tam Tam đeo khẩu trang, lộ ra đôi mắt trong veo, cô cầm dao phẫu thuật lên, rạch xuống dao đầu tiên.

"Đậu Đậu, con của tôi..." Bên ngoài phòng phẫu thuật, mẹ của Đậu Đậu đang ngã vào trong ngực của người chồng khóc lớn.

Ngồi trên hành lang trầm mặc không nói là ông ngoại của Đậu Đậu, bởi vì lúc đó chính là do ông chăm sóc cháu, bởi vì phát hiện chậm trễ, bây giờ về mặt của ông cụ rất thống khổ, hiển nhiên là vô cùng đau lòng.

Ông bà nội của Đậu Đậu thông dong tới chậm, bà nội của Đậu Đậu sau khi nghe xong tình huống của cháu trai thì suýt nữa ngất xỉu.

Trong phòng phẫu thuật, đang tiến hành khâu vào đây.

"Chú ý điểm xuất huyết [4] và áp lực nội sọ [5], cẩn thận vỡ xương." Thanh âm trầm ổn của Đinh Tam Tam từ sau lớp khẩu trang truyền tới.

[4] Điểm xuất huyết: chảy máu không ngừng mang tính tự phát, nguy hiểm cho tính mạng (bao gồm xuất huyết nội sọ), điểm xuất huyết chủ yếu phân bố ở dưới da, dưới niêm mạc.

[5] Áp lực nội sọ (ICP): là kết quả của áp lực riêng của từng khu vực, cụ thể có 3 khu vực đó là nhu mô não 88%, dịch não tủy chiếm 9% thể tích và mạch máu 3%. Áp lực nội sọ trung bình là 10 - 12 cm H2O.

"Vâng."

Y tá trưởng vừa lau mồ hôi cho Đinh Tam Tam, vừa bát quái, "Mọi người có biết đứa nhỏ này là cháu trai của ai không?"

"Ai?" Bác sĩ đảm nhiệm phụ tá, thuận miệng hỏi.

"Biết tập đoàn Tự Lực không? Đứa nhỏ này chính là cháu trai nhỏ của chủ tịch tập toàn Tự Lực, tôi vừa mới nhận ra ông ấy." Y tá trưởng nói.

"Cô còn nhận ra cả cháu trai của người nổi tiếng sao?" Phụ tá cười nói.

"Đoạn thời gian trước không phải là trên báo có đăng sao? Bởi vì nhà ông ấy đầu tư vào khu nhà cao cấp kia hai trăm triệu." Nói đến những chuyện này, y tá trưởng thuộc như lòng bàn tay. *(200 triệu NDT ~ 690 tỷ VND)*

Phụ tá cười nhìn Đinh Tam Tam mở chính: "Cô Đinh, cô có áp lực không?"

Đinh Tam Tam nhường mày, nói: "Mỗi lần phẫu thuật đều có áp lực, cũng không chỉ có lần này."

Một bác sĩ xứng đáng với chức vụ, phải luôn luôn giữ vững sự kính trọng đối với sinh mạng, thực sự sợ hãi và lo lắng, bất kể phẫu thuật lớn nhỏ đều phải như vậy.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, chủ nhiệm tự mình đến chào hỏi, trấn an phụ huynh.

"Giáo sư Vương, ngài là nhìn Đậu Đậu lớn lên, nhất định phải cố gắng cứu thằng bé." Bà nội của Đậu Đậu, một người phụ nữ tóc mai đều phải chải chuốt cẩn thận, vậy mà lúc này nắm tay chủ nhiệm không ngừng rơi nước mắt, khẩn cầu.

Chủ nhiệm nói, "Bà yên tâm, bác sĩ của chúng tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

Mẹ của Đậu Đậu đột nhiên giống như tỉnh ngộ, xông tới hỏi, "Bác sĩ chủ trị là ai? Có thể tin được không? Y thuật thế nào?"

Làm việc ở bệnh viện, sợ nhất chính là gặp phải người nhà bệnh nhân nghi ngờ y thuật của bác sĩ, nhưng không có cách nào, cho dù không thích vẫn phải tận lực trấn an.

Ba tiếng đồng hồ trôi qua, trong phòng phẫu thuật đang tiến hành khâu lại.

Đinh Tam Tam lui xuống, để phụ tá phụ trách khâu lại phía sau.

Cô ngồi trên băng ghế ở bên cạnh, bởi vì cơm tối chưa ăn thể lực không tốt, cộng thêm phải đứng trong thời gian quá dài, đôi chân đều đang phát run, có phần không chịu nổi.

"Khả Dật, vừa nãy em muốn nói chuyện gì?" Sau khi cô ngồi vững, quay đầu lại hỏi cô gái đứng ở một bên.

Đôi Khả Dật ban đầu còn có chút khẩn trương, do dự có nên nói với Đinh Tam Tam không, bây giờ tâm tình ổn định rồi, cũng không hốt hoảng như vậy nữa.

"Anh trai em ở phòng phẫu thuật dưới tầng, phẫu thuật nhỏ, không có gì đáng ngại, nhưng em muốn nói với cô một tiếng." Đôi Khả Dật lúng túng cười một tiếng, giả vờ ung dung. *(ĐKD là học trò của ĐTT nên chỗ này xưng hô em - cô (cô giáo))*

Khỏe mắt Đinh Tam Tam giật một cái, bấp chân hơi co giật, cô chống tường đứng lên, "Đôi Hiền? Không phải anh ấy ở Nam Kinh (*) sao? Bị thương chỗ nào, tại sao lúc đó không kịp thời điều trị?"

"Anh ấy... bấp đùi trúng đạn, bởi vì điều kiện y tế ở khu vực thi hành nhiệm vụ không tốt, cho nên lần đầu phẫu thuật không lấy ra được hết vỏ đạn. Bây giờ... là lần phẫu thuật thứ hai." Đôi Khả Dật cúi đầu xuống.

Đinh Tam Tam lấy tay chạm vào mũi một cái, nghiêng đầu, để cho khuôn mặt của mình vui trong bóng tối, cô hỏi người bên kia bàn mổ: "Khâu xong chưa?"

"Xong rồi." Phụ tá lớn tiếng đáp.

Đôi Khả Dật nhìn chăm chăm Đinh Tam Tam, nhìn cô ấy giống như không có chuyện gì xảy ra đi đến kiểm tra vết thương đã khâu lại, tháo găng tay phẫu thuật và khẩu trang, đi ra ngoài cửa.

Dưới tình thế cấp bách, Đôi Khả Dật kêu một tiếng "chị dẫu", không phải là bác sĩ Đinh, mà là chị dẫu.

Không sai, Đôi Khả Dật chính là em họ chồng trước của cô, hiện tại đang thực tập ở bệnh viện này.

Đinh Tam Tam đi trên hành lang, thần hình không lay động chút nào, giống như là hoàn toàn không nghe được.

Đền của phòng phẫu thuật tắt, mọi người khẩn trương nhìn chăm chăm phía sau cánh cửa.

Một bóng dáng cao gầy từ sau cửa tự động đi ra, dung mạo của cô rất thuần khiết, như núi xuân sau cơn mưa, như trăng non trong đêm tối, tự nhiên không dính bụi trần, hơn nữa có phần cao lãnh điềm nhiên, vừa có vẻ đẹp rực rỡ, lại là một bác sĩ ôn trọng, đúng là người một khi gặp qua sẽ khiến người khác khó mà quên được.

Đình Tam Tam vừa ra khỏi phòng phẫu thuật đã bị một cánh tay nắm chặt, mẹ của Đậu Đậu khẩn thiết mở miệng, "Bác sĩ, con của tôi thế nào? Nó thế nào rồi?"

"Phương Thiên, con bình tĩnh một chút." Một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi đứng ở phía sau nói.

Đình Tam Tam nhìn sang, gật đầu, nói: "Đưa bé tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, chiếc đĩa cũng lấy ra rồi."

Y tá ở một bên giơ cái khay lên, ý bảo đây chính là chiếc đĩa đã lấy ra.

Toàn bộ người trên hành lang đều thở phào nhẹ nhõm, nhất là ông ngoại của Đậu Đậu.

"Nhưng mà tôi muốn nói cũng không phải là đặc biệt nắm chắc, thời điểm đưa bé ngã sấp xuống chiếc đĩa khiến khớp nối xương đỉnh [6] trong xương sọ bị vỡ, trong đầu bầm tím nghiêm trọng, tạo thành sưng tấy rất lớn, cho nên áp lực nội sọ cực kỳ cao. Thời điểm phẫu thuật chúng tôi thực hiện vạt xương [7] để giảm sức ép, sau đó cũng làm một phần xương sọ vá lại. Mặc dù rò rỉ dịch não tủy [8] do chiếc đĩa gây ra trong quá trình phẫu thuật đã tiến hành vá lại, nhưng vạn nhất không thể hoàn toàn khép lại, giai đoạn sau sẽ dẫn tới trong đầu bị nhiễm trùng, đối với trẻ em mà nói cũng rất nguy hiểm."

[6] Xương đỉnh: là hai xương nằm trong sọ người, khi nối chúng lại với nhau tại một khớp có xơ, tạo thành mặt và vòm của xương sọ.

[7] Vạt xương (bone flap): khối xương được hình thành trong quá trình cắt sọ gọi là vạt xương.

[8] Dịch não tủy: là chất lỏng trong, không màu bao quanh và bảo vệ não cùng tủy sống. Nó có tác dụng loại bỏ chất thải ra khỏi não đồng thời phân phối chất dinh dưỡng đi khắp hệ thần kinh trung ương.

"Vậy làm sao bây giờ, bác sĩ, cô hãy cứu Đậu Đậu." Mẹ của Đậu Đậu đau lòng khóc ra tiếng, hiển nhiên là muốn biết mức độ mà con mình phải đối mặt.

"Trước mắt vẫn là lấy quan sát làm đầu, nếu như hoàn toàn khép lại được thì đương nhiên là tốt, nếu như không thể thì chúng tôi sẽ tiến hành phẫu thuật thêm một bước." Đình Tam Tam nói.

Tất cả mọi người lâm vào một nỗi lo lắng không tên, vẻ mặt cũng không tốt như vừa nãy.

Ông nội của Đậu Đậu tiến lên, nhìn Đình Tam Tam nói, "Cảm ơn bác sĩ Đình, sau này chữa trị như thế nào thì chúng tôi nhất định sẽ phối hợp, cô vất vả rồi."

Đình Tam Tam nhìn về phía người đàn ông nhiều năm tung hoành ngang dọc trên thương trường này, lúc này cũng hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

Cô nói, "Ngài yên tâm, nên làm gì thì chúng tôi nhất định sẽ làm. Hiện tại đứa bé đang tỉnh táo ở trong phòng, có thể để một vị phụ huynh đi vào."

Nói xong, cô gật đầu với mọi người, rồi đi khiêm tốn.

Đới Khả Dật ngồi xổm ở ngoài cửa phòng phẫu thuật của anh họ, thấp giọng khóc nức nở. Cô vừa than anh họ nhà mình mệnh khổ, vừa oán trách chị dâu tiền nhiệm vô tình, đáng hận nhất là chính mình, biết rõ hai người họ đã sớm ly hôn, trong lòng vẫn còn ôm một chút hy vọng bọn họ có thể tái hợp, thật là tức cười.

Cộc cộc cộc...

Trên hành lang yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân, Đới Khả Dật lau nước mắt ngẩng đầu, tức giận nhìn cô ấy, "Bác sĩ Đình sao lại tới rồi?"

Đình Tam Tam đứng ở trước mặt Đới Khả Dật, đưa tay sờ tóc của cô ấy, "Đừng khóc, anh ấy sẽ không có chuyện gì."

Đới Khả Dật nghiêng đầu, tránh thoát bàn tay của Đình Tam Tam.

"Tôi biết rõ tất cả mọi người đều đã quen nhìn thấy anh họ bị thương, cũng biết tính chất công việc của anh ấy chính là lấy mạng của mình đi đổi lấy mạng của người khác, nhưng các người có thể có một chút lòng thông cảm không? Anh ấy cũng là người, cũng sẽ chết..." Nói xong, Đới Khả Dật liền khóc nức nở, khó chịu tận đáy lòng.

Đình Tam Tam đứng ở cửa, thông qua cửa kính nhìn thấy, bên trong là một cuộc chiến tranh không có khói thuốc súng, anh không còn là một người anh hùng, chỉ là một bệnh nhân. Anh yếu ớt như vậy, cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

"Thông báo cho ba mẹ anh ấy rồi sao?"

"Bác cả đi kiểm tra ở các tỉnh khác, bác gái tham gia diễn đàn ở thành phố Lâm, hẳn là lập tức tới ngay." Đới Khả Dật buồn buồn nói.

Đình Tam Tam gật đầu, cũng không nghĩ gì khác.

Đới Khả Dật thấy cô ấy không nói lời nào, đứng dậy giậm giậm chân, chạy đi.

Đình Tam Tam đưa tay, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng phẫu thuật ra, cô chọn khắp góc ngách, yên lặng đứng ở một bên.

Ở chỗ cô đứng vừa vặn có thể nhìn thấy mặt của anh. Anh nhắm chặt hai mắt, trên mặt hoàn toàn không có huyết sắc, đôi môi vẫn giống như vậy, có độ cong gọi cảm kiên nghị.

Trong đầu của cô, phảng phất lại vang lên thanh âm của người này.

"Vợ ơi, em muốn ăn trứng gà ốp lết lòng đào sao?"

"Vợ ơi, em đứng lên một chút, để anh đem cái vỏ chăn này đi giặt."

"Vợ ơi, em phẫu thuật xong chưa? Anh làm xong cơm trưa để ở phòng làm việc của em."

"Vợ ơi, anh đặt hoa quả ở chỗ bà chủ tiệm hoa quả một tháng rồi, bà ấy sẽ đúng hạn đưa đến nhà, em nhớ phải ăn đấy."

"Vợ ơi, anh có nhiệm vụ lập tức phải rời đi, quần áo của em ở tiệm giặt anh đã mang về rồi, treo ở trong tủ quần áo đấy."

Bởi vì cô là bác sĩ ngoại khoa, có một đôi tay vô cùng trân quý, cho nên anh chưa bao giờ cho phép cô làm việc nhà.

...

Một tháng sau khi ly hôn, cô nhắm mắt lại trước mặt đều là anh, bên tai nghe thấy thanh âm anh cầm máy hút bụi dọn nhà, trên chóp mũi ngửi thấy mùi thơm của canh hầm mà anh làm, ngay cả xoay người, trên gối đầu dường như vẫn còn lưu lại hơi thở của anh.

Đinh Tam Tam nhú mảy, đầy lòng khó chịu tới cực điểm.

Hai năm không gặp, không nghĩ tới lại lấy phương thức này gặp lại. Cô khẽ cong khóe miệng, một tiếng nức nở tràn ra khỏi cổ họng. Sự quấy rầy bọn họ phẫu thuật, cô quay lưng lại, bả vai run run, nửa ngày, thời điểm xoay người lại chỉ thấy khô mắt hồng hồng.

Nửa giờ sau, đèn phẫu thuật tắt, bác sĩ mổ chính đi tới, vỗ vỗ bả vai của cô, "Phẫu thuật rất thành công, sẽ không ảnh hưởng đến cơ năng thân thể của cậu ấy sau này, bảo đảm qua không bao lâu liền tha hồ vùng vẫy."

"Cảm ơn anh." Thanh âm của Đinh Tam Tam có chút khàn khàn.

"Em cũng là bác sĩ, chẳng lẽ không biết đây là việc chúng ta nên làm sao?" Sư huynh lớn hơn cô mấy tuổi, cười an ủi cô.

Đinh Tam Tam gắng gượng cười một tiếng, nhìn anh bị đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, cô nhanh chóng đuổi kịp.

"Bác sĩ Triệu, bác sĩ Đinh và bệnh nhân này có quan hệ thế nào vậy?" Y tá nhỏ mới vào bệnh viện tò mò hỏi.

Bác sĩ Triệu: "Quá phức tạp, nói cô cũng không rõ."

Y tá nhỏ lặng lẽ thu dọn bàn mổ, trong lòng oán thăm. Ngay cả thử cũng không thử, làm sao biết nói không rõ được? Chính là không muốn nói mà thôi.

Trong phòng bệnh, Đới Hiến dưới tác dụng của thuốc mê ngủ rất an ổn, trên mặt cũng dần dần có độ ẩm.

Đinh Tam Tam ngồi ở trước giường của anh, không để ý, nước mắt tí tách rơi xuống.

Cô đưa tay chạm vào tay của anh, sờ sờ lòng bàn tay, tất cả đều là vết chai thô ráp, khó có thể tưởng tượng chủ nhân của bàn tay này phải làm loại công việc gì.

"Chúc mừng anh, lại thêm một 'Huân chương'." Cô cười nhạt, vừa ưu nhã lại vừa chua xót, người khác chắc sẽ không hiểu.

Người đàn ông nằm trên giường bệnh hô hấp đều đặn, chân mày hơi nhíu lại, không biết là đang phiền não cái gì.

Sắc trời dần tối, y tá gõ cửa một cái, nói, "Bác sĩ Đinh, người nhà của bệnh nhân đến rồi."

"Tôi biết rồi." Thanh âm của cô hơi khàn, đứng lên, mang theo cặp mắt sưng đỏ rời đi.

Không phải thời điểm tốt để cô gặp lại ba mẹ anh, nhất là dưới tình huống cả thể xác và tinh thần của cô đều mệt mỏi, chỉ có thể trốn tránh.

"Chị dâu." Đới Khả Dật không biết từ nơi nào chạy ra, chặn ở trên đường cô quay lại phòng ban.

Đinh Tam Tam hơi nghiêng đầu, không muốn để cô ấy thấy dáng vẻ mình đã khóc.

"Khả Dật, còn có việc gì sao?" Cô giống như bình thường hỏi cô ấy.

"Chị cũng đang khó chịu." Đới Khả Dật cả người mặc áo blouse trắng, nhưng không mất đi vẻ đẹp của người con gái, mà còn có thêm chút nghiêm túc của bác sĩ.

"Ừ." Cô không phủ nhận.

"Chị đang đau lòng cho anh trai em?"

"Ừ."

"Nhưng chị và anh ấy còn chưa tái hợp, đúng không?"

"... Đúng."

Đới Khả Dật di chuyển mũi chân, tránh đường mà Đinh Tam Tam phải đi, "Vậy chị đi đi."

Đinh Tam Tam không hề dừng lại, vạt áo bông bành, cô thật sự rời đi.

Đới Khả Dật giậm giậm chân, kẻ sách thất bại, áo nã đi đến phòng bệnh của anh họ.

Trong phòng bệnh đã vô cùng nóng nực, mẹ và bạn tốt của Đới Hiến, đều vây quanh trong phòng bệnh.

"Đều im lặng đi, mọi người không biết bệnh nhân cần nghỉ ngơi sao!" Đới Khả Dật la lớn.

"Là Tiểu Dật hả, hôm nay phải đi làm sao? Ăn cơm tối chưa?"

Bác sĩ vốn là rất có uy phong, nhưng ở trước mặt người trong nhà, đây chỉ là túi da bất kham mà thôi.

Đới Khả Dật nhụt chí, "Bác gái, bác ở nơi này nói đạo lý nhất, bác bảo bọn họ về đi, anh họ thật sự cần phải tĩnh dưỡng."

Mẹ của Đới Hiến, mặc một thân tây trang màu lam nhạt, giọng giang mỹ lệ, vừa nhìn liền biết không phải là phu nhân của thủ trưởng [9] mà là người phụ nữ sự nghiệp thành công, khí thế đầy mình, người ngoài không học được. Bà ấy nói, "Tiểu Dật nói đúng, nếu đã phẫu thuật thành công, chúng ta cũng có thể yên tâm rồi."

[9] Thủ trưởng: cán bộ có trách nhiệm cao nhất tại một cơ quan, đơn vị.

"Vâng, cháu sẽ để ý anh họ, mọi người bận rộn cả ngày cũng mệt mỏi rồi, đi về nghỉ ngơi đi."

Mẹ của Đới Hiến cúi người xuống, sờ sờ mặt của con trai, khoe môi cong lên một nụ cười bất đắc dĩ, "Tiểu tử thôi, cuối cùng đã trở lại rồi."

Mặc dù bị thương, nhưng so với trước kia trải qua hỏa lực khói lửa, có thể trở về như thế này là đã rất may mắn rồi.

Dọn sạch chiến trường, Đới Khả Dật bung cái ghế ngồi xuống trước giường của anh họ.

"Đáng thương, chỉ có em ở đây với anh." Cô chống đầu than thở.

Trông coi được một lát, phòng cấp cứu gọi cô đến, cô vội vội vàng vàng đi làm phụ tá, lúc trở lại lần nữa đã là đêm khuya, người trên giường đã tỉnh rồi.

"Anh họ, anh cảm thấy sao rồi?" Đới Khả Dật hỏi Đới Hiến.

"Tạm được." Anh vừa lên tiếng, thanh âm trầm thấp, có sự trầm ổn của người đàn ông thành thực.

"Lúc chị dâu đến thăm anh, anh có biết không?" Đới Khả Dật hỏi, nói những chuyện khác có lẽ anh họ sẽ không có hứng thú, chỉ có hứng thú với riêng chuyện này.

Đới Hiến sững sốt một chút, "Cô ấy đã tới sao?"

"Đại khác là lúc thuốc mê chưa hết tác dụng, vẫn luôn ở đây."

Ánh mắt Đới Hiến sáng lên một chút, giống như trên tấm rèm màu đen cuối cùng cũng có một vài ngôi sao sáng, không còn trầm lắng như trước nữa.

"À, đôi mắt chị dâu khóc sưng đỏ cả lên, thoát nhìn chị ấy rất đau lòng." Đới Khả Dật nói.

Đới Hiến ngậy người một lát, sau đó khôi phục như thường, "Hôm nay cô ấy có phẫu thuật không? Ăn cơm tối chưa?"

Đới Khả Dật về mặt đầy vạch đen, "Anh họ, có ai từng nói anh rất hèn hạ không?"

"Có."

"Ai nói? Để em hỏi người đó một lát, có một người bạn cùng chung chí hướng đúng là không dễ dàng."

"Tam Tam."

Đới Khả Dật...

Ánh sao nhỏ bé kia, sáng lên từng chút một, giống như liên tục đàm luận về chị dâu thì anh họ có thể sống bất tử vậy.

"Anh họ, anh bị thương sao không đi bệnh viện lục quân [10] mà lại chạy đến chỗ này, có mục đích riêng à?" Đới Khả Dật hỏi.

[10] Lục quân: là một quân chủng trong quân đội hoạt động chủ yếu trên mặt đất, thường có số quân đông nhất, có trang bị và phương thức tác chiến đa dạng, phong phú.

"Không phải anh muốn đến." Anh một mực phủ nhận. Nếu như có thể không khiến cô đau lòng, anh làm sao có thể chủ động chạy tới dưới mí mắt cô khiến cô đau lòng chứ?

Đới Khả Dật nghi ngờ trong giây lát, nhìn anh họ hai mắt dần dần nhắm lại, bỗng nhiên bùng tỉnh, "Là bác cà!"

Chuyện như vậy, rõ ràng chỉ có thủ trưởng mới có thể làm được.

Lời editor:

(*) Nam Kính (南镜 - Nánjǐng): ban đầu t tương tác giả gõ sai, là Nam Kinh (南京 – Nánjīng) mới đúng (khi gõ bàn phím thì hai từ này gõ giống hệt nhau). Nhưng chương sau tác giả vẫn viết Nam Kính nên t giữ nguyên. Tuy nhiên t tìm trên GG thì không có Nam Kính, đợi sau này tác giả có viết thêm về địa danh này thì t sẽ sửa lại sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

TÌNH CỜ GẶP LẠI Ở HÀNH LANG

Edit: Dương

***

Đới Hiến vẫn luôn chờ đợi sự xuất hiện của Đinh Tam Tam, cũng là lần đầu tiên bắt đầu tức giận năng lực khôi phục mạnh mẽ của bản thân mình.

"Anh họ, cuối tuần này có thể xuất viện rồi." Đới Khả Dật nhảy vào nói cho anh họ biết tin tức tốt này.

Đới Hiến giương mắt nhìn em họ một chút, đây tuyệt đối không phải là về mặt cao hứng.

Đới Khả Dật rút cổ lại, lập tức chuẩn đi mất.

Đình Tam Tam đang ở trong phòng làm việc của bác sĩ ở cuối hàng lang kiểm tra bệnh án của anh, cô cơ bản hai ngày sẽ tới một lần, không đi phòng bệnh thăm hỏi, trái lại tới làm phiền bác sĩ chủ trị của anh.

Bác sĩ Triệu bị cô làm cho áp lực to lớn, bản bệnh án đang cầm trên tay cũng không vững, nói, "Sur muội à, đừng đến nữa, anh thật sự không hoan nghênh em đến đâu..."

Đình Tam Tam liếc nhìn anh ta, "Bệnh sợ vợ của anh lại phát tác?"

"Không phải như vậy, em xem chị dâu em, cách hai tiếng lại đi qua trước cửa phòng làm việc của anh, một bệnh nhân nữ hơi đẹp một chút là cô ấy đều không buông tha, huống chi lại là em?" Bác sĩ Triệu vô cùng ủy khuất. Vợ mình là y tá trưởng trong khoa, điều kiện giám sát vô cùng thuận lợi.

Đình Tam Tam khép bệnh án lại, nói: "Không đến nữa, vết thương của anh ấy khỏi phục không tệ, sau này không cần thiết phải làm phiền anh nữa."

"Vây là đúng rồi." Bác sĩ Triệu thở dài một hơi.

Đình Tam Tam cười nói: "Lần này cảm ơn anh đã tận tâm như thế, hôm nào em mời anh và chị dâu đi ăn."

"Không cần, mỗi bệnh nhân anh đều đối xử như vậy, không có gì khác biệt." Bác sĩ Triệu nói quang minh lỗi lạc.

"Sur huynh, người của viện bạn [1] không tuần tra ở chỗ này." Đình Tam Tam nhìn thoáng qua ngoài cửa, quay đầu cười hai tay cho vào túi.

[1] Viện bạn (院友): là một từ đa nghĩa, trong truyện này chủ yếu có nghĩa là văn phòng bệnh viện.

Bác sĩ Triệu liếc nhìn ra cửa, duỗi dài cổ, thấp giọng nói: "Chị dâu em thích ăn của Trung Quốc [2]."

[2] Của Trung Quốc (Eriocheir sinensis): là một loài của nước ngọt thuộc hệ của đồng có nguồn gốc từ Trung Quốc từ tỉnh Phúc Kiến và được du nhập vào châu Âu, Bắc Mỹ, nơi chúng được xem là một loài xâm lấn.

Đình Tam Tam gật đầu cười, đã hiểu.

Cô quay đầu quay lại phòng làm việc của mình, thời điểm đi qua hành lang đúng lúc tình cờ gặp Đới Khả Dật đỡ Đới Hiến đi ra, hình như là muốn đi ra ngoài hóng gió.

Đới Khả Dật nhận thấy cánh tay khoác trên vai mình trong nháy mắt trầm xuống, loại lực đạo này, thiếu chút nữa khiến cô quỵ xuống ngay tại chỗ.

"Anh họ..." Đây là em gái anh, không phải là chiến hữu của anh.

Cô đứng ở vị trí cách anh 5 m, mặc áo blouse trắng, cao gầy xinh đẹp. Bệnh nhân và người nhà qua lại, cô đứng ở chính giữa bọn họ, cô có một luồng tiên khí khác biệt.

Đình Tam Tam à, may mắn tuyệt đối không tự tin như vậy trong mắt Đới Hiến, đáy mắt u tối xẹt qua một tia hoảng loạn, cô giống như kẻ trộm bị bắt được, muốn vội vàng chạy trốn khỏi hiện trường.

Thế nhưng anh rất hấp dẫn ánh mắt xung quanh, ngay cả cô cũng không thể ngoại lệ.

Trương Tiểu Nhân [3] nói, khi yêu chúng ta cảm thấy người ấy không ai sánh bằng, đó là một loại độ lệch thị giác.

[3] Trương Tiểu Nhân (3/11/1967): là một trong những nhà văn nổi tiếng nhất Hongkong, bà nổi tiếng với những tác phẩm viết về tình yêu và các mối quan hệ.

Đình Tam Tam cảm thấy bà ấy nói sai rồi, người đàn ông mà cô yêu, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy không gì sánh bằng, cái này đã không còn là độ lệch của mình cô nữa rồi.

"Bác sĩ Đình!" Đới Khả Dật mở miệng trước tiên, cắt đứt đường lui mà cô ấy muốn làm như không thấy.

"Khả Dật." Đình Tam Tam hơi vén tóc sau tai, xoay người đối diện với bọn họ.

Đới Hiến chống trên bả vai của Đới Khả Dật, từng bước tiến đến gần cô, mỗi một bước đều cảm thấy dài đằng đặc, mỗi một giây đều cảm thấy dư vị vô tận.

Hai năm rồi, ngoại trừ lúc anh nằm trên giường bệnh bị thuốc mê làm cho không biết cảm giác xung quanh, đây là lần đầu tiên vợ chồng bọn họ gặp lại sau khi ly hôn.

"Tam Tam." Một bước cuối cùng vẫn chưa hạ xuống, đột nhiên có giọng của một người đàn ông khác xen vào.

Đình Tam Tam càng thêm quần bách, cô hối hận mình không rời khỏi đây sớm một chút.

"Trí Viễn." Mũi chân cô khẽ động, quay đầu nhìn về phía người đàn ông xuất hiện ở bên trái.

Anh ta mặc tây trang, thắt cà vạt chỉnh tề, khuôn mặt ôn hòa khí chất ưu nhã, vừa nhìn đã biết là nhân sĩ không phú thì quý.

"Tan làm chưa? Anh đến đón em đi ăn tối." Anh ta dường như cũng không chú ý đến tình huống của bên này, cười cười đi tới.

Trong mũi Đới Khả Dật phát ra tiếng xem thường, đỡ Đới Hiến xoay người rời khỏi, mặc dù người phía sau cũng không hề tình nguyện.

"Bọn họ là ai?" Phương Trí Viễn tùy ý nhìn thoáng qua, nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

"Bệnh nhân." Đình Tam Tam giải thích lời ít ý nhiều.

"Tan làm chưa?" Anh ta thu hồi tầm mắt, nhìn về phía cô.

"Còn nữa tiếng nữa, anh chờ em thêm một chút." Đình Tam Tam giống như tùy ý nhìn về phía đồng hồ trên vách tường, nhìn thấy người dần dần biến mất ở cửa phòng bệnh.

"Được, anh chờ em." Phương Trí Viễn cười nói.

Đới Khả Dật nồn nóng gãi gãi tóc của mình, nhìn người trên giường có chút ừ ừ.

"Anh họ..."

"Anh ta có tốt với cô ấy không?" Anh ngẩng đầu hỏi.

"Em làm sao biết được." Đới Khả Dật bĩu môi.

"Nói dối." Ánh mắt Đới Hiến nhìn em họ rất âm trầm.

Với mức độ quan tâm của Đới Khả Dật với Đinh Tam Tam, làm sao nó có thể không biết?

"Vậy em nói người đàn ông kia đối xử với chị ấy tốt vô cùng, hỏi han ân cần, xe đưa xe đón, anh sẽ như thế nào?" Đới Khả Dật mong đợi hỏi.

Ánh mắt của Đới Hiến lướt qua bắp đùi bị thương của mình, nói gần từng chữ, "Vậy anh yên tâm rồi."

Chỉ cần có người có thể chăm sóc tốt cho cô, anh cũng không quan tâm người đó không phải là mình.

Không đúng, nói như vậy không quá chính xác, mặc dù anh sẽ đau lòng, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là cô trải qua không quá hạnh phúc.

Đới Khả Dật tức giận đến mức không biết đập vỡ cái gì mới tốt, tìm kiếm cả nửa ngày, cầm đĩa quyết hồng lên, thoáng chốc ném bịch xuống dưới đất.

"Nhát như thỏ đế!"

Đới Hiến cười khề một tiếng, cũng không ngại em họ nói thế nào.

Đinh Tam Tam và Phương Trí Viễn ăn com ở một nhà hàng cao cấp, anh ta đột nhiên để dao nĩa xuống, nói, "Anh nhớ ra bóng lưng kia là ai rồi."

Về mặt Đinh Tam Tam ngỡ ngàng, "Cái gì?"

"Anh ta là Đới Hiến, đúng không?" Phương Trí Viễn uống một hớp nước chanh, cười cười nhìn cô.

Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, nói, "Vấn đề này, anh suy nghĩ trong ba tiếng đồng hồ?"

"Không phải, vừa nãy bất chợt nhớ tới, chỉ là vừa khéo." Phương Trí Viễn vẫn cười như cũ, phong độ hạng nhất.

Đinh Tam Tam nói: "Ừ, là anh ấy."

Đổi thành những người phụ nữ khác, hiện tại đã không ngừng vội vàng mà giải thích vạch rõ giới hạn rồi. Nhưng cô ấy thì sao, cúi đầu, cắt miếng bò bít tết vô cùng nghiêm túc, anh ta hoài nghi cô ấy đang nghiên cứu miếng thịt bò này nằm ở chỗ nào trên người con bò.

"Tại sao anh ta trở lại? Không phải là đang chấp hành nhiệm vụ ở Nam Kinh sao?"

"Như anh thấy đấy, chân què rồi."

"Nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng."

Không nghiêm trọng mà em lại lo lắng như vậy?

Đương nhiên, những lời này anh ta oán thâm trong lòng là đủ rồi, nói ra tuyệt đối không phải là một sự lựa chọn sáng suốt.

Com nước xong, Phương Trí Viễn đưa cô về nhà, đến dưới nhà, anh ta không rời đi như ngày thường.

Đinh Tam Tam kéo cửa xe một chút, không kéo ra được, quay đầu nhìn anh ta, "Cửa chưa mở."

"Chúng ta tâm sự một chút." Phương Trí Viễn hạ cửa sổ xe xuống, tắt máy.

Đinh Tam Tam nói, "Nếu như bởi vì chuyện của Đới Hiến thì bỏ đi, em và anh ấy nếu như có đường quay lại thì sẽ không đến mức ly hôn." Cho nên, không cần quá lo lắng.

Đây là giải thích của cô, vô cùng có sức thuyết phục, cô động sức tích.

"Không nói chuyện anh ta, nói chuyện của chúng ta." Anh ta cời dây an toàn ra xoay người đối mặt với cô, "Tam Tam, chúng là người cùng một đường đúng không?"

"Phương diện nào?"

"Phụ nữ và đàn ông."

Nói ngắn gọn, chính là anh ta muốn hỏi bọn họ qua lại như thế này, sẽ đi lên con đường hạnh phúc sao?

Đinh Tam Tam gật đầu, đưa ra câu trả lời của mình: "Em không biết."

"Là không muốn trải qua, hay là không có lòng tin." Anh ta hỏi.

Đinh Tam Tam mím mím môi: "Năm nay em hai tám tuổi, từ hai mươi tuổi bắt đầu trên bàn mổ, em trải qua không dưới một nghìn ca phẫu thuật lớn nhỏ, nhưng em vẫn không có biện pháp trước khi phẫu thuật nói cho người nhà bệnh nhân, xác suất phẫu thuật thành công là một trăm phần trăm."

Phương Trí Viễn nói: "Em là một bác sĩ giỏi, không thể nghỉ ngơi."

"Nhưng cho dù là ở lĩnh vực mà em am hiểu nhất, em cũng không có biện pháp cho ra đáp án xác định." Đinh Tam Tam ngẩng đầu, trong mắt có trăm mối cảm xúc đan xen, cô nói, "Chuyện tình cảm em càng không am hiểu, cũng không cho anh được đáp án mà anh mong muốn."

Cô thoát nhìn giống như đóa hoa trắng nhỏ mọc ở trên núi cao, tao nhã xinh đẹp, cao ngạo ẩn dật, nhưng đồng dạng cũng là lẻ loi.

Phương Trí Viễn đưa tay, ôm cô vào ngực.

"Tam Tam, em như vậy anh cảm thấy rất có lỗi." Anh ta đau lòng ôm cô, không đành lòng nhìn về mặt cô bị bản thân mình bức bách.

"Rõ ràng là vấn đề của em, anh nói như vậy là muốn ra về mình rất hào phóng sao?" Cô cười hỏi anh ta.

Phương Trí Viễn buông tay, nâng mặt của cô, nhìn chăm chăm vào cô, "Tam Tam, anh vẫn luôn rất hào phóng."

Chồng trước của em, anh cho phép trong lòng em có vị trí của anh ta, như vậy vẫn không tính là hào phóng sao?

Đình Tam Tam thu lại ý cười, lông mày khẽ giương lên, một luồng khí tức cao lãnh đập vào mặt. Cô nghiêng người về phía trước, vặn chìa khóa xe, mở khóa trung tâm [4], sau đó vỗ vỗ gương mặt của Phương Trí Viễn: "Ngủ ngon, chúc anh có giấc mơ đẹp."

[4] Khóa trung tâm: là khóa của kiểm soát trung tâm, là một loại linh kiện của xe hơi.

Cô nhanh nhẹn rời đi, khiến cho người ta có loại cảm giác Trang Chu mộng điệp [5].

[5] Trang Chu mộng điệp: là tên người ta đặt cho một đoạn văn trong sách Trang tử của Trung Quốc. Nội dung đoạn văn: Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là "vật hoá".

Phương Trí Viễn ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích, đối với anh ta mà nói, thích người phụ nữ như Đình Tam Tam liền báo hiệu trước anh ta sẽ gặp đủ loại thất bại của cuộc sống.

Một người phụ nữ dám chảy nước mắt chặt tơ tình, bạn còn dám mong đợi cô ấy là người dịu dàng chu đáo?

Đình Tam Tam rửa mặt bằng nước lạnh, nhìn gương mặt lạnh trong gương, nói thật bản thân cô cũng có chút tiêu hóa không nổi.

Gương mặt lạnh lùng như thế này, thật sự khiến người ta không dám tin sẽ có người đàn ông theo đuổi cô.

Trước khi ngủ, Đình Tam Tam nhận được điện thoại của mẹ mình.

"Nghe nói Đới Hiến trở lại rồi? Còn ở bệnh viện các con?" Bà đi thẳng vào vấn đề, không hề có kỳ tâm tư lên xuống của con gái mình.

"Vâng."

"Ngày mai mẹ đi thăm nó, có tiện không?"

"Không tiện lắm."

"Ôi, đứa nhỏ này, nói thế nào vậy."

"Tùy ý mẹ đi."

"Mẹ nấu chút canh sườn, con tiện đường mang đi?"

"Mẹ, mẹ đang khiêu chiến sự kiên nhẫn của con sao?" Đình Tam Tam để sách xuống.

"Được rồi được rồi, tự mẹ đi." Mẹ Đình nhanh chóng cúp điện thoại.

Lần trước chọc giận Đình Tam Tam vẫn là hai năm trước, kết quả khiến bà đánh mất một người con rể ưu tú. Mẹ Đình bây giờ là sợ con gái mình rồi, cảm thấy tính tình đứa con gái này của bà còn nóng nảy hơn hai đứa con trai lớn.

Đình Tam Tam nằm ở trên giường, bị mẹ Đình làm cho hoàn toàn tỉnh ngủ.

Mỗi một người quen của bọn họ, đều sẽ kinh ngạc vì sao hai người họ lại ly hôn. Sau khi biết chân tướng lại nhao nhao lờm ngượng, không thể lý giải được hành động của Đình Tam Tam.

Từng nghe nói kháng cự sinh con, những lần là hiếm thấy có người dám lấy lý hôn để phản kháng. Đình Tam Tam xem như là người đầu tiên từ xưa đến nay.

Người không hiểu sẽ chỉ trích cô ly kinh bạo đạo [6], ích kỷ vụ lợi. Nhưng chỉ có mình cô biết, nếu như cô và Đới Hiến sinh con, con của bọn họ sẽ phải gánh vác nguy hiểm như thế nào.

[6] Ly kinh bạo đạo: làm trái lý luận hoặc học thuyết chiếm địa vị chủ đạo.

Quên đi, để những người hiểu lầm kia tiếp tục hiểu lầm là được rồi, dù sao cô xác thực cũng không quá thích trẻ con, trêu đùa một chút còn có thể, nuôi dưỡng một đứa bé quá phức tạp.

Nghĩ xa hơn, hồ hấp của cô dần dần bình ổn lại.

Ở trong mơ, cô lại trở về ngày đó của hai năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

CÁCH THỨC CUỐP ĐOẠT THỨ NHẤT

Edit: Dương

***

Hai năm trước, cô và Đới Hiến ly hôn, lý do nói với bên ngoài là tính cách không hợp, thực ra là Đinh Tam Tam bị phụ huynh hai bên thúc giục sinh con đến phát điên, ép buộc Đới Hiến ly hôn.

Thời gian quay ngược lại buổi sáng hôm ấy bọn họ đi lĩnh giấy chứng nhận ly hôn.

Cô thức dậy giống như ngày thường, anh thức dậy sớm hơn ngày thường nửa giờ, làm bữa sáng cho cô.

"Vợ ơi, trứng trắng em thích mặn hay là ngọt?" Anh ở trong phòng bếp hét to.

Cô rửa mặt xong đi ra, nhìn phòng bếp, nói: "Ngọt."

Anh mặc T-shirt màu xám quần màu đen, trên miệng còn ngậm điều thuốc, một tay cầm xẻng nấu ăn một tay cầm đĩa. Từ bóng lưng nhìn lại, bóng lưng anh rộng rãi mạnh mẽ, vai rộng eo hẹp, vừa cao vừa to, đứng ở nơi đó, khiến toàn bộ phòng bếp đều bị thu nhỏ lại.

Nghĩ đến hôm nay phải làm cái gì, cô nháy mắt một cái, xoay người xoa xoa mắt.

"Vợ à, em đang làm gì thế?" Anh híp mắt ngậm điều thuốc, bụng bữa sáng đi ra.

Đinh Tam Tam xoay người, đi tới kéo ghế ra ngồi xuống, nói: "Không có gì, ăn cơm đi."

Khuôn mặt của cô ở dưới nắng sớm vô cùng dịu dàng, tóc ngắn gọn gàng, lộ ra vành tai khéo léo, vành tai bị chiếu sáng đến trong suốt. Từ sườn mặt nhìn lại, vầng trán no đủ, lông mi rung rung, sống mũi thẳng tắp, đôi môi đỏ thắm, hết thảy đều là đáng yêu anh yêu thích nhất.

Nhưng người phụ nữ như vậy, cô có một trái tim cứng rắn nhất trên thế giới này.

Cơm nước xong, vẫn là anh rửa bát.

Đinh Tam Tam vào phòng, thay một bộ váy màu trắng đứng ở trước gương, người ở bên trong cao gầy xinh đẹp, đôi mắt trong veo lấp lánh, dường như không hề dính chút tục khí của trần gian.

Cái váy màu trắng này, cực kỳ giống áo cưới của cô.

Đới Hiến đi tới, giống như không hề nhìn thấy hành động của cô. Trực tiếp ở trước mặt cô bắt đầu cời quần áo, vừa cời còn vừa kêu: "Vợ à, lấy cho anh cái quần lót."

Đinh Tam Tam mở ra ngăn dưới cùng của tủ quần áo, một hàng quần lót xếp chỉnh tề gọn gàng, cô hỏi: "Anh muốn cái nào?"

"Cái mà em mua đó."

"Đều là em mua."

"À, vậy tùy tiện đi."

Đinh Tam Tam ném cho anh một cái màu đen, anh cười nhận lấy, nói: "Vợ à, ánh mắt của em thật tốt."

Đinh Tam Tam không nói gì, kiểu dáng giống nhau màu sắc giống nhau, cô mua một lần mười cái, cái này cũng tính là ánh mắt tốt?

Đi ra khỏi cửa, đi xuống dưới nhà rồi, anh đột nhiên nói: "Anh chưa lấy chứng minh thư."

Đinh Tam Tam nói: "Anh đi lấy đi, em lái xe ra chờ anh."

Anh lấy xuống rồi, lái xe đi được mấy con phố rồi, anh lại hỏi: "Số hộ khẩu ở chỗ em phải không?"

"Không phải tôi qua anh cầm đi à?" Đinh Tam Tam cau mày.

"Anh đặt ở trong tủ đầu giường, em chưa lấy?"

Sắc mặt của Đinh Tam Tam đen lại, dừng xe sang bên đường, tắt máy, cô quay đầu nhìn anh: "Anh là cố ý sao?"

"Em mới nhìn ra sao?" Anh cong khóe miệng cười.

Đinh Tam Tam xuống xe, mở cửa xe, đi tới ven đường.

Đới Hiến xuống xe, đuổi theo, "Vợ à..."

Đinh Tam Tam đứng ở ven đường, nói: "Lái xe quay lại lấy, em ở chỗ này chờ anh."

"Ngộ nhờ lúc anh trở lại không đi đường này thì sao?" Anh nói.

Khóe miệng Đinh Tam Tam tròng xuống, lạnh lùng hỏi Đới Hiến: "Anh làm những thứ này có ý nghĩa sao?"

Đới Hiến thu lại ý cười, sắc mặt còn lạnh hơn cả sắc mặt của Đinh Tam Tam, "Vậy còn em, phương thức giải quyết vấn đề chính là ly hôn, em thấy thú vị sao?"

"Vậy anh nghĩ cho em một phương án tốt hơn đi, em nghe lời anh." Đinh Tam Tam nói.

Đôi Mắt nhìn cô chăm chăm, một đôi mắt giống như một con dao lạnh lẽo dính chất độc, "Tình cảm vợ chồng của chúng ta, cứ như vậy kết thúc?"

"Kết hôn hai năm, thời gian chân chính chúng ta ở cùng một chỗ không quá nửa năm, như vậy tính ra, cũng không tính là quá sâu sắc." Cô nói.

"Đinh Tam Tam! Em không nên quá bướng bỉnh!" Anh đột nhiên tức giận.

Đinh Tam Tam sợ nhất là anh lấy nhu khắc cương [1], vậy thì cô sẽ không có biện pháp nào. May mắn, lần này anh rút cuộc không nhịn nổi.

[1] Lấy nhu khắc cương: dùng sự mềm mại kiềm chế sự kiên cường.

Anh lướt nhìn cô một cái, lên xe, phóng xe rời đi.

Đinh Tam Tam đứng ở ven đường, ngửa đầu nhìn trời, mũi chua xót không chịu nổi.

Không tính là quá sâu sắc... Nếu như không phải sâu sắc, làm sao cô có thể lưu luyến tới bây giờ.

Ngày đó, bọn họ vừa kịp đến trước khi cục dân chính đóng cửa, lĩnh giấy chứng nhận ly hôn.

Đêm đó, vật gì anh cũng không cầm đi, lưu lại một mình cô trông coi phòng cưới lúc trước của bọn họ.

Sau này, nghe ba mẹ nói anh đi biên giới Myanmar - Trung Quốc chấp hành nhiệm vụ, lần này đi chính là hai năm.

Trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp, cuối cùng rơi vào kết cục mỗi người một ngã đường ai nấy đi.

Không ai không thương tiếc, bao gồm cả chính cô.

...

Mơ một giấc mơ không tốt lắm, cho nên ngày hôm sau cô thức dậy rất sớm. Phía dưới mắt có chút quầng thâm, cô đành phải trang điểm nhẹ một chút để che đi, để tránh lúc gặp lại quá mức rụt rè.

Đinh Tam Tam mới tiến vào tòa nhà của khoa phẫu thuật thần kinh [2], liền thấy nhân viên y tế từng người từng người vội vàng vàng chạy vòng vòng, kèm theo tiếng gào khóc sụt sùi của người nhà, tình cảnh vô cùng hỗn loạn. Rạng sáng xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, người bị thương đưa tới bệnh viện là hơn ba mươi người.

[2] Khoa phẫu thuật thần kinh: chuyên chữa trị các bệnh về hệ thần kinh trung ương (não và tủy sống) cũng như rối loạn hệ thần kinh ngoại vi (các dây thần kinh). Ngoài ra, chuyên khoa này cũng điều trị bệnh liên quan đến cấu trúc xương lân cận (như sọ não, nền sọ, cột sống).

Đinh Tam Tam đi nhanh chân, đặt bình giữ nhiệt ở quầy lễ tân bệnh viện, nhanh chóng mặc áo blouse trắng, gia nhập vào đội ngũ cấp cứu.

Từ bên ngoài lại đẩy tới một bệnh nhân đầu đầy máu, y tá trưởng hô to, "Cô Đinh, bên này cần phải chi viện!"

Đinh Tam Tam vội vàng chạy tới, kiểm tra một chút tình trạng thương tích của bệnh nhân, cúi đầu hỏi ông ấy: "Chú tên là gì?"

"Vương Bân..." Người bị thương hơi thờ hơi yếu ớt.

"Chú bao nhiêu tuổi?"

"Năm mươi..."

Đinh Tam Tam gõ nhẹ vào cằm của ông ấy: "Chỗ này đau không?"

"Không."

"Chỗ này thì sao?"

"Đau..."

Đinh Tam Tam ngừng đầu, nói với y tá trưởng: "Trước tiên chụp CT trong đầu, bảo lão Tôn chuẩn bị phòng phẫu thuật."

"Người nhà bệnh nhân còn chưa tới." Y tá trưởng cau mày, vẻ mặt lo lắng.

"Ông ấy là xuất huyết nội sọ [3], không được trì hoãn quá lâu, người nhà bệnh nhân đến thì để bọn họ bỏ sung thủ tục." Đinh Tam Tam thu lại đèn pin cho vào trong túi.

[3] Xuất huyết nội sọ (xuất huyết não): là một loại chảy máu nội sọ xảy ra trong mô não hoặc não thất. Các triệu chứng có thể bao gồm đau đầu, yếu một bên người, nôn mửa, co giật, giảm mức độ ý thức và cứng cổ. Thường các triệu chứng trở nên tồi tệ hơn theo thời gian.

"Vâng."

Bồn rửa tay vô trùng bên ngoài phòng phẫu thuật, Đinh Tam Tam mặc trang phục phẫu thuật, đang dùng bàn chải rửa sạch hai tay.

Bạch Dư đeo khẩu trang đi vào, giơ hai tay, mỉm cười la to: "Cô giáo Đinh."

"Ừ." Đinh Tam Tam rửa tay sạch sẽ, quay đầu nhìn cô ấy, "Hôm nay cậu là phụ tá của tớ?"

"Đúng vậy, tớ lại tới lần lộn với cô giáo Đinh rồi!" Bạch Dư cười nói.

Phía sau khẩu trang, Đinh Tam Tam mỉm cười, "Đi thôi."

Trong phòng phẫu thuật, y tá thu xếp xong dụng cụ, phim chụp CT cũng treo trên tường, nhìn thấy Đinh Tam Tam tiến vào lập tức nói: "Cô giáo Đinh, đều chuẩn bị xong."

Đinh Tam Tam đứng ở bên cạnh bàn mổ, y tá đưa dao phẫu thuật tới, "Bắt đầu đi."

Loại phẫu thuật xuất huyết nội sọ này, mỗi tháng Đinh Tam Tam đều phải làm hàng chục ca, đối với cô mà nói cũng không có gì khó khăn. Mặc dù bởi vì gần đây cô luôn chăm chỉ siêng năng, nhưng ngay cả như vậy, các y tá cùng làm ca phẫu thuật này cũng không dám tùy ý phát ra tiếng nói chuyện.

Chỉ là có Bạch Dư ở đây, loại không khí trầm mặc nghiêm túc này đã định là duy trì không được bao lâu.

"Tam Tam à, nghe nói người đó ở bệnh viện của chúng ta hả?" Bạch Dư cùng Đinh Tam Tam quan hệ không tệ, dám trêu ghẹo cô ấy trắng trợn như vậy.

"Ai?"

"Cậu hiểu rồi nha, người đó đó." Bạch Dư tươi cười vô cùng quá trớn.

"Vậy thì sao." Đinh Tam Tam nói thân nhiên.

Bạch Dư nghiêng đầu nhìn Đinh Tam Tam, thấy khuôn mặt cô ấy bất động, vẫn nghiêm túc làm phẫu thuật như cũ.

Cô ấy đưa tay, y tá trưởng đổi cho cô ấy một con dao phẫu thuật khác.

Bạch Dư thấy cô ấy không có biểu tình gì, không khỏi cảm thấy không thú vị. Chỉ còn các y tá đưa mắt nhìn nhau, người mà hai người họ nói đến là ai?

"Bác sĩ Bạch, cô nói tới ai vậy?" Y tá nhỏ tò mò hỏi.

"Tiểu nha đầu, cái gì cũng đừng hỏi."

Y tá nhỏ bĩu môi: "Nhưng là cô mò đầu trước nha..."

"Vậy thì tôi phụ trách kết thúc, được không?" Bạch Dư híp mắt.

"Được được được."

"Chú ý mảnh vỡ của hộp sọ." Đinh Tam Tam mở miệng.

"Ừ." Bạch Dư gạt đầu.

Đột nhiên, một dòng máu phun ra, bắn lên trên người Bạch Dư.

"Là tó đưng phải điểm xuất huyết." Bạch Dư nhíu mày, chớp mũi đều là mùi máu tươi.

"Tớ giữ được rồi."

Thanh âm lạnh lạnh của Đinh Tam Tam từ sau lớp khẩu trang truyền đến, Bạch Dư thờ phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên cảm thấy thanh âm của nha đầu này không lạnh như trước nữa rồi.

Tiến hành phẫu thuật không chút hoang mang, bốn tiếng sau, Đinh Tam Tam thu tay lại, "Phần còn lại cậu tới khâu."

"Được." Bạch Dư gạt đầu trả lời.

Đinh Tam Tam đi ra khỏi phòng phẫu thuật, tháo găng tay, tháo khẩu trang, mồ hôi trên mặt giống như xông hơi qua một lần, tóc trong mũ phẫu thuật đều bị ướt đẫm.

Thay trang phục phẫu thuật đi ra ngoài, y tá quỳ lễ tân ngồi ở cửa phòng phẫu thuật đứng lên, nói: "Cô giáo Đinh, mẹ cô tới rồi."

"Cảm ơn." Đinh Tam Tam cũng không nghĩ gì khác, khẽ gạt đầu.

Mẹ vợ tiền nhiệm nấu canh mang đến thăm con rể tiền nhiệm, cảnh tượng như vậy, vẫn là rất hiếm thấy.

Đinh Tam Tam đứng ở cửa, khẽ gõ nhẹ cửa một cái, "Làm phiền rồi."

Mẹ Đinh cười quay đầu lại: "Phẫu thuật xong rồi?"

"Vâng."

Đinh Tam Tam tiến lên, nhìn lướt qua Đới Hiến, tiếp đó tầm mắt rơi xuống trên đùi ở dưới chân của anh.

"Anh không sao rồi." Đới Hiến nhìn cô, đôi mắt sáng lên, khuôn mặt lộ ra niềm vui hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác.

Đinh Tam Tam đưa tay vén chân của anh lên, vén lên trên eo của anh, mẹ Đinh thấy vậy, nhanh chóng rời đi.

"Mẹ còn có chút chuyện, hai đứa từ từ trò chuyện nhé." Mẹ Đinh ngẹn đỏ mặt, nhanh chóng rời đi.

Không hề do dự, cô kéo quần của Đới Hiến.

"Anh nghĩ là em cố tình hù dọa mẹ chạy mất." Bắp đùi lạnh buốt, ngay cả Đới Hiến cũng sùng sốt.

"Ừ." Lúc đầu đúng là cô nghĩ như vậy. Sau đó, tay liền không thể khống chế được nữa rồi.

Đinh Tam Tam khom lưng kiểm tra vết thương của anh một chút, "Khâu lại không tệ, trình độ cũng không tệ."

"Gần đây em khỏe không?" Lực chú ý của Đới Hiến hoàn toàn không ở trên vết thương của mình, ngược lại nhìn chăm chăm vào cô.

"Rất khỏe." Cô giúp anh kéo quần lên, rất thuần thục.

Anh cười nhìn cô, không hề hỏi lại.

"Chỉ vấn đề này?" Cô đứng thẳng người, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên mặt của anh.

Anh gật đầu, nói: "Hỏi nhiều sợ em phiền, cho nên lựa chọn vấn đề trọng yếu nhất."

Bàn tay Đinh Tam Tam ở trong túi siết chặt, nắm chặt thành nắm đấm.

"Anh ở chỗ này không sao rồi, em bận thì cứ đi đi." Yết hầu anh chuyển động vài cái, khó khăn để đuổi cô đi.

"Được."

Cô xoay người đi ra cửa, nghe được anh ở phía sau gọi tên của cô.

"Ừ?" Cô ngoảnh lại.

"Chú ý nghỉ ngơi, đừng quá mệt mỏi." Anh thấy quãng thâm ở dưới mắt cô, cho dù phần nền che lấp rất khá, nhưng anh vẫn phát hiện.

Thích một người liền biến thành Sherlock Holmes [4], từng giọt nước mắt ở trong mắt cô dần dần lớn hơn.

[4] *Sherlock Holmes: là một nhân vật thám tử hư cấu vào cuối thế kỉ 19 và đầu thế kỉ 20, xuất hiện lần đầu trong tác phẩm của nhà văn Arthur Conan Doyle xuất bản năm 1887. Ông là một thám tử tư ở Luân Đôn nổi tiếng nhờ trí thông minh, khả năng suy diễn logic và quan sát tinh tường trong khi phá những vụ án mà cảnh sát phải bỏ tay.*

Cánh cửa "âm" một tiếng đóng lại, bóng dáng của cô biến mất ở sau cánh cửa.

Đới Hiến gãi gãi mái tóc ngắn của mình, cô sẽ không tức giận chứ? Đây không tính là quản lý phạm vi quá rộng chứ?

Người đàn ông cao lớn từng qua lại trong mưa bom bão đạn, bây giờ lại hoàn toàn xoắn xuýt giống như cô gái nhỏ.

Cô không thích người khác quản lý cô quá nhiều, nhưng ở phương diện này anh lúc nào cũng mất kiểm soát.

Lời tác giả: Mọi người có thể tưởng tượng tiên sinh Đới Hiến cao 1m9 thành một con chó sói to lớn, chỉ chờ Tam Tam dẫn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ÁP ĐẶT NHỮNG ĐIỀU NÀY

Edit: Dương

***

Buổi tối Tiểu Chung hẹn Đinh Tam Tam đi ăn, biết Đới Hiến ở lại trong bệnh viện của các cô, không nhận được lại bắt đầu thuyết giáo: "Cậu cũng quá tàn nhẫn rồi, chỉ vì không sinh con liền ly hôn, đem Đại tá của chúng ta để ở chỗ nào."

"Đại tá? Không phải anh ấy là Thượng tá sao?" Đinh Tam Tam kinh ngạc quay đầu lại.

Tiểu Chung nói: "Nghe nói ở bên kia lập quân công [1], lại thăng quân hàm rồi, lần này trở về một là phẫu thuật, hai là nhận quân hàm do thủ trưởng trao tặng."

[1] *Quân công: chỉ quân nhân tại ngũ ở quân đội có thành tích trong đánh trận, huấn luyện, thi hành nhiệm vụ, nghiên cứu khoa học, v.v...*

Quân công..

Cô đã từng xem qua "Huân chương" của anh, mỗi một tấm "huân chương", đều in dấu rõ nét ở trên người của anh. Khi đó, anh ôm cô không hề để ý, nói vợ à em thật là xinh đẹp, dễ nhìn hơn anh nhiều.

Lần này, lại là như vậy.

Ly hôn hai năm, cô trở thành Phó giáo sư, anh trở thành một Đại tá.

Rất tốt, mọi người đều có tiến triển.

Tiểu Chung đâu, nhìn khuôn mặt của cô ấy dưới ánh đèn, vô số lần nghĩ tới Đỗ Quyên [2], cô ấy lúc nào cũng đóng vai tình nhân trong mộng của nam chính, hai cô ấy rất giống nhau, bắt đầu nói từ khí chất, đều lộ ra tổn thương mang tính nghiền ép đối với phụ nữ xung quanh.

[2] *Đỗ Quyên hay Du Juan (15/9/1982): là một người mẫu thời trang, diễn viên điện ảnh. Cô là siêu mẫu quốc tế đầu tiên của Trung Quốc, là người mẫu châu Á đầu tiên và duy nhất có mặt trên trang bìa của tạp chí Vogue Paris.*

Cô ấy lúc nào cũng khiến người ta nghĩ đến mối tình đầu, nghĩ đến tất cả từ ngữ tốt đẹp. Bất kể là ai và người phụ nữ này cùng khuôn hình, đều sẽ bị làm nền biến thành nô tỳ rửa chân. Vô cùng thê thảm.

Tam Tam thì sao, nhìn thì dịu dàng, thực ra rất cứng rắn. Đối mặt với hòa lực ép buộc sinh con cường đại như vậy của ba mẹ hai bên, cô ấy có thể giữ vững ý nghĩ của mình, không dao động chút nào, quả thực không dễ.

Nói thật, bản thân Tiểu Chung không chống cự được hòa lực của phụ huynh và sự trông đợi của Tống Diệp, mới sinh hạ cục cưng. Mặc dù làm mẹ có rất nhiều thời khắc ngọt ngào, nhưng cô vẫn hoài niệm thời kỳ độc thân lúc trước, không vướng mắc không ràng buộc, một thân thoải mái.

"Tam Tam, cậu hối hận không?" Tiểu Chung vẫn không nhin được hỏi.

Năm đó tình chàng ý thiếp [3], cử án tề mi [4], chộc biết bao người hâm mộ đôi uyên ương. Cứ như vậy, hai năm qua một nam một bắc, ngay cả cơ hội gặp mặt một lần cũng không có.

[3] *Tình chàng ý thiếp*: chỉ hai người đều có thiện cảm với nhau, đặc biệt là người yêu với nhau.

[4] *Cử án tề mi*: miêu tả sự tôn trọng lẫn nhau giữa hai vợ chồng.

"Hối hận cái gì? Gả cho Đới Hiến, hay không chịu sinh con?" Tam Tam cảm thực đơn, nói vân đạm phong khinh [5].

[5] *Vân đạm phong khinh*: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

"Hối hận ly hôn không?"

Tay của cô run lên, hối hận sao?

Có đoạn thời gian, cô một thân một mình sinh sống ở trong ngôi nhà lạnh lẽo, không có chút hơi thở nào của anh lưu lại, nửa đêm tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là sờ sờ vị trí bên cạnh, giống như anh cũng sẽ như trước đây vậy, thì hành xong nhiệm vụ, lặng lẽ quay lại nằm ở bên cạnh cô.

Sau đó, cô Trí Viễn, dịu dàng và kiên nhẫn của anh ta an ủi bình ổn lại sự lè loi của cô, cô cũng có vẻ dần dần quên mất bản thân mình từng có một đoạn hôn nhân thất bại đến triệt để.

"Tiểu Chung, tớ không có dự định sinh con, tớ không gánh vác được trách nhiệm giáo dục một sinh mệnh độc lập." Cô để thực đơn xuống, bưng ly nước chanh trước mặt lên uống một hớp.

Cô thoát nhìn nói rất quả quyết, nhưng sự thật lại có vài lời của cô lệch khỏi quỹ đạo.

Trước khi kết hôn với Đới Hiến, mặc dù cô muốn DINK [6], nhưng mong muốn còn không mãnh liệt như vậy. Mãi đến khi nhận được kết quả kiểm tra sức khỏe, cô mới biết, an bài của ông trời cũng có không mưu mà hợp, cô không thích hợp để có một đứa con với anh. Đương nhiên, anh cũng vẫn luôn phối hợp với cô, cảm thấy không có con cũng không sao cả.

[6] *DINK (Double Income No Kids)*: chỉ những người có đủ khả năng sinh con mà lựa chọn không sinh con, ngoại trừ chủ động không sinh con, cũng có thể là nguyên nhân khách quan hoặc chủ quan mà bị động lựa chọn không sinh con.

Nhưng sau đó thì sao? Tuổi tác càng lớn, áp lực của gia đình càng lớn. Gia đình anh có hai người con trai, anh và Đới Quân, vợ của Đới Quân nhiều năm không mang thai, đủ loại phương pháp đều đã thử qua rồi, nhưng vẫn không có con. Áp lực cứ như vậy tăng lên gấp bội, cuối cùng toàn bộ chồng lên trên người của cô.

Những năm đó, mẹ cô và mẹ chồng thử qua đủ loại phương pháp ép buộc sinh con, hằng ngày giảng đạo lý đã là phương pháp cấp bậc thấp nhất rồi, thậm chí, còn muốn cô từ chức ở nhà cho nên không tiếp xúc đến tận bệnh viện.

Mẹ chồng của cô, trực tiếp liên hệ với cấp trên, viện trưởng cũng phải nể mặt ba phần, hướng chỉ chỉ là muốn một người không quan trọng như cô về nhà nghỉ ngơi?

Cô cực khổ học y khoa nhiều năm, có thiên phú cũng chăm chỉ, sự nghiệp lại thiếu chút nữa hủy ở trên tay của mẹ chồng. Thời điểm cô trốn đến nhà vệ sinh của phòng phẫu thuật khóc lóc, nhận được điện thoại của mẹ, lý giải cho cô nỗi khổ tâm của mẹ chồng cô, hai bà ấy cũng vì muốn tốt cho cô, muốn cô sớm trưởng thành hơn.

Mà nếu như trưởng thành trong miệng hai bà ấy là phá hủy cuộc đời của cô, vậy thì cô quả thực không học được. Sinh hay không sinh là sự lựa chọn của cô, bất luận người nào cũng không thể áp đặt lên cô.

Đây là giáo dục đại học mà cô từng tiếp nhận nói cho cô biết, bất kể đời này trước tên của cô sẽ có bao nhiêu danh xưng tước hiệu, nhưng trước tiên cô nhất định phải là chính cô, nhất định phải có một nhân cách độc lập.

Về phần nói cho Đới Hiến chân tướng chuyện cô không sinh con, thật ra cũng không có gì khác biệt. Cô không muốn sinh, ông trời cũng không muốn cô sinh. Cô liền đem lý do trước nói cho bọn họ biết là được rồi, còn lý do sau... Cô thực sự không có biện pháp nói ra khỏi miệng.

Anh từng rèn luyện thực tế trong mưa bom bão đạn, không biết ngày nào đó sẽ bỏ mạng dưới viên đạn, cho nên hẳn là muốn có một đứa bé, vậy cũng tính là kéo dài sinh mệnh.

Về phần đứa bé này do ai sinh ra, cô không có can đảm, cho nên cô thức thoir rút lui khỏi chiến trường trước thời hạn, lưu lại cho người có chí hướng kế thừa.

Tiểu Chung chống đầu nhìn Tam Tam, dưới ngọn đèn mờ, không thể không nói, cô rất hâm mộ cô ấy.

Có bao nhiêu người đời này đều bị người khác chỉ huy tiến lên, hoặc chủ động hoặc bị động, nhưng quả thực không có bao nhiêu người sống ra một chút hương vị của riêng mình.

Có lẽ các cô ấy đều đã quên, đi tới trên thế giới này các cô ấy đầu tiên là "người", sau đó mới là "phụ nữ".

Đình Tam Tam vừa vận tương phản với hầu hết mọi người, làm vợ hình như không quá dù tư cách, nhưng làm "người", cô ấy quá thành công.

...

Đới Hiến mặc dù rất không muốn, nhưng thời gian xuất viện vẫn là đúng hạn tới.

Đới Quân và Từ Chính Lâm cùng đi đón anh xuất viện, nhìn đáng về lưu luyện không quên của anh, một người đau bụng một người đau răng.

"Đi thôi, lè mề cái gì nữa hà." Từ Chính Lâm đeo một cái kính râm màu đen đi ở phía trước, xách theo đồ vật của Đới Hiến, phóng khoáng lại trang bức [7].

[7] *Trang bức (hay Trang B)*: có 2 nghĩa. Một là lấy phô trương, làm ra vẻ thỏa mãn lòng hư vinh bản thân thậm chí hành động mang tính chất lừa gạt. Hai là hướng về

phía người khác đóng kịch để che giấu tài năng của mình.

Đới Hiền thay một bộ quần áo bình thường, bà vai anh vừa dày vừa rộng, mặc áo khoác có gò có cạnh, giữ được điểm riêng mang tính chất đặc trưng, tinh thần phấn chấn. Đi ngang qua hành lang, thiếu chút nữa khiến một bệnh nhân ngồi trên xe lăn đâm vào tường.

"Bà ngoại, bà không sao chứ?" Cô gái nhìn chăm chú vào Đới Hiền đến hoa mắt lập tức đỏ mặt, thấp giọng hỏi thăm bà cụ suốt nửa bị cô ấy đẩy vào tường.

"Ồi chào, tiểu tử này đáng đáp thật là tuần tú." Bà cụ ngồi trên xe lăn hoàn toàn không để ý đến cháu gái, nhìn chăm chú vào Đới Hiền, rõ ràng cũng coi trọng cậu ta.

Từ Chính Lâm lùi về sau vài bước, tháo kính râm xuống, khom lưng, "Lão thái thái, bà xem là cháu tuần tú hay là cậu ta tuần tú?"

"Cậu ta, cậu ta tuần tú hơn cậu nhiều." Bà cụ nói vô cùng khẳng định.

Từ Chính Lâm đeo kính râm lên, bĩu môi, "Bà bị thương ở chân sao?" Thế nào lại giống như bị thương ở mắt thế.

"Tiểu tử đẹp trai, cậu có bạn gái không?" Bà cụ quay đầu qua, vòng qua Từ Chính Lâm trực tiếp nhìn về phía Đới Hiền.

Đới Hiền còn chưa mở miệng, Từ Chính Lâm liền ngăn ở trước mặt bà cụ, "Trong lòng cậu ta có một người rồi, cháu còn độc thân, lão thái thái, bà xem cháu có xứng đôi với cháu gái của bà không?"

Cô gái đẩy xe lăn mặt đỏ lên, nghiêng đầu nhìn quang cảnh vườn hoa bên ngoài.

Bà cụ suy nghĩ một chút, vỗ vỗ tay của cháu ngoại, "Niếp Niếp, chúng ta đi thôi."

Từ Chính Lâm "..."

Đới Quân cười đến mức không thở được, chưa thấy qua người tự rước lấy nhục như thế.

Ánh mắt Từ Chính Lâm bốc hỏa, quay đầu khoác tay lên bà vai của Đới Hiền, "Cậu, đi lên tìm vợ cậu đi."

Đới Hiền nghi hoặc nhìn cậu ta, cậu ta vừa rồi còn phát biểu những điểm xấu của "Liên quan đến《Tiền bất đoạn lý hoàn loạn [8]》", hiện tại thế nào lại đổi ý rồi?

[8] Tiền bất đoạn lý hoàn loạn (剪不断理还乱): là một câu thơ của Lý Dục, ý là không thể chấm dứt, cũng không thể lý giải tâm tư. Báo hiệu đây đưa tình cảm, phức tạp.

"Coi như vì dân giải ưu đi." Từ Chính Lâm nghe rằng, lộ ra một hàm răng trắng sáng.

Cậu ta thật ra đáng đáp rất đẹp trai, đặc biệt là khi còn nhỏ, mọi người đều thích cậu ta. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, khuôn mặt của cậu ta liền "lỗi thời" rồi, mẹ vợ và tiêu chuẩn của các bà mẹ vợ đều thích loại hình con rể to lớn mạnh mẽ như Đới Hiền, sôi nổi nhiệt tình kéo dây tơ hồng cho cậu ấy, bắt đầu tự động coi cậu ta như trong suốt.

Cho nên, mặc dù các cô gái trẻ và phụ nữ trưởng thành đều thích cậu ta, nhưng cuối cùng vẫn không qua được cánh cửa của các bà mẹ vợ, vì thế có chút hậm hực.

Đới Quân còn chưa kịp ngăn cản, anh trai cậu ta đã biến mất ở phía sau cửa thang máy rồi.

"Anh làm gì vậy hả!" Đới Quân cho Từ Chính Lâm một quyền, "Không biết anh ấy mới đi ra khỏi bóng ma của ly hôn sao?"

Từ Chính Lâm cất một tiếng, vẫy vẫy chìa khóa đi về phía trước, "Tiểu ca à, em mở to mắt nhìn kỹ một chút, đây là đi ra rồi sao."

Dáng vẻ si tình kia, rõ ràng là chân hãm sâu vào bùn rồi.

Đinh Tam Tam mới làm xong phẫu thuật, từ năm giờ sáng đến bây giờ là chín giờ rưỡi, đứng rờn rã suốt bốn tiếng rưỡi, một hóp nước cũng chưa được uống.

Cô chậm rãi từ phòng phẫu thuật đi chuyển ra ngoài, nhìn người nhà bệnh nhân lo lắng chờ đợi ở bên ngoài, xóc lên tinh thần đến giải thích với bọn họ kết quả phẫu thuật và hạng mục công việc cần chú ý sau này.

Mặc dù cô mệt, nhưng ít nhất biết mình có thể đi được hay không. Nhưng nhìn người nhà bệnh nhân, bọn họ bất lực chờ đợi kết quả của bác sĩ, cho dù tốt hay xấu đều phải tiếp nhận, đây không phải là một loại giày vò khác hay sao?

"Cám ơn cô bác sĩ Đinh, rất cảm ơn cô..." Mẹ của bệnh nhân, bà lão tuổi đã hơn bảy mươi, bàn tay khô gầy nắm tay của Đinh Tam Tam, dùng sức nắm lấy, vừa xúc động vừa cảm ơn.

"Mẹ, để bác sĩ Đinh đi ăn sáng đi, cô ấy nhất định là mệt rồi. Đi, con dẫn mẹ đến phòng bệnh thăm anh cả." Người phụ nữ ở bên cạnh trẻ tuổi hơn một chút, chú ý tới Đinh Tam Tam sắc mặt tái nhợt, sẵn sóc đi bà cụ rồi đi.

Người một nhà vòng qua góc hành lang, một thiếu niên choai choai đột nhiên quay trở lại. Cậu ta vừa mới biến mất ở trong đám người, Đinh Tam Tam liền thấy một cái đầu cúi thấp.

"Chị ơi, cảm ơn chị đã cứu ba em." Thiếu niên chạy tới đứng ở trước mặt cô, vô cùng nghiêm túc cúi người với cô.

Đinh Tam Tam lùi về sau nửa bước, có phần sợ hãi, đứa trẻ này thành thật như vậy...

"Không cần cảm ơn, đây đều là việc mà chị nên làm."

"Cái này cho chị." Thiếu niên móc từ trong túi ra một nắm kẹo đủ màu sắc, khoanh tay ở trước mắt cô, "Giáo viên môn sinh học nói, thời điểm con người suy yếu cần bổ sung đường nhất, cái này là em... là bạn học tặng cho em, mời vị cũng được."

Nói xong, gương mặt cậu ta ửng đỏ.

Đinh Tam Tam hơi cau mày, lấy hai cái kẹo trong lòng bàn tay cậu ta, "Nếu là bạn học tặng, vậy chị lấy hai cái là được rồi." Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "bạn học", chọc cho thiếu niên đỏ mặt.

"Bác sĩ Đinh gấp lại sau!" Cậu thiếu niên hốt hoảng, lại cúi người với Đinh Tam Tam, rồi vội vàng chạy mất.

Đinh Tam Tam nhìn bóng lưng của cậu ta, cảm giác uể oải đều tan đi phân nửa.

Cười cười quay đầu lại, bắt thành linh dụng vào một đôi mắt sâu thẳm.

Không biết anh đến đây từ lúc nào, nghe được bao nhiêu, chỉ là khiến Đinh Tam Tam cảm thấy... vô cùng mắc cỡ.

"Em muốn ăn cái gì, anh xuống dưới mua cho em, pizza được không?" Anh đi lên trước vài bước, mở miệng chính là ăn.

Đinh Tam Tam không biết có phải là mình làm phấu thuật quá lâu đến mức hồ đồ rồi không, nhìn anh như thế, cuối cùng cảm thấy vẫn như hai năm trước.

"Không cần, tôi đi xuống dưới ăn ở căng tin là được rồi." Tinh thần cô dao động trong giây lát, sau đó uyển chuyển cự tuyệt.

"Em rất mệt rồi, quay về phòng làm việc nghỉ ngơi đi." Ánh mắt của anh nhìn thấy dao động rất nhỏ trên mặt của cô, giống như lá liễu lướt nhẹ qua gió xuân, mang theo lưu luyến không rời của bốn mùa.

Đinh Tam Tam dựa tường đứng thẳng, nguy trang để chống đỡ cột sống của mình một chút.

Đôi mắt của cô híp lại, Đôi Hiên thăm kêu không tốt.

"Biết hai chữ phạm tiện [9] viết như thế nào không?"

[9] Phạm tiện (犯贱): kể ví dụ cho dễ hình dung. A rất tốt với B, B không có cảm giác với A. Thế nhưng A vẫn một mực làm phiền B. B cảm thấy A rất phiền, đồng thời còn nói một ít lời khó nghe. A còn không buông tha, trước sau như một. Mặt nóng dần mông lạnh. Đây chính là phạm tiện, phạm tiện chính là A.

"Biết."

"Vậy anh đánh giá một chút hành động của anh bây giờ đi." Cô để tay trước ngực, dựa vào tường, cuối cùng mới thoải mái một chút.

"Phạm tiện." Người cao to 1m9, đứng ở trước mặt cô gái cao 1m7 thế nhưng khí thế lại thấp hơn một đoạn.

"Biết là tốt rồi. Quay về đường thương đi, tôi ở chỗ này không cần anh bận tâm." Cô tiến lên phía trước một bước, muốn nhanh chóng từ bên cạnh anh rời đi, miễn cho anh tiếp tục dùng loại ánh mắt vừa gọi cảm vừa nóng bỏng đó nhìn cô.

Nhưng đột nhiên vừa bước lên phía trước một bước, ý thức mê man, nghiêng ngã muốn ngã xuống.

Đôi Hiên đương nhiên sẽ không để cho cô ngã xuống đất, cho dù ngã xuống, cũng là để chính mình làm đệm lót ở phía dưới. Hoàn hảo, anh phản ứng đủ nhanh, hai người đều tránh khỏi chật vật ngã xuống đất.

"Vợ... Tam Tam." Đôi Hiên sốt ruột, đưa tay véo người cô.

"... Dừng tay cho tôi." Anh sức lực lớn, Đinh Tam Tam gần như là trong nháy mắt tỉnh táo lại, đau muốn chết.

Anh bế cô lên, sai bước về phía trước, chuẩn bị đưa cô đến phòng nghỉ nằm một lát.

"Anh buông tôi ra, chân anh còn chưa khỏi hẳn, hơn nữa ở bệnh viện ảnh hưởng cũng không tốt." Cô chịu đựng tụt huyết áp [10] cảm giác muốn nôn mửa, vỗ vỗ bả vai của anh.

[10] Tụt huyết áp: là hiện tượng chỉ số huyết áp giảm xuống dưới mức bình thường là 90mmHg. Một số triệu chứng của tụt huyết áp là đau đầu nhẹ, chóng mặt, hoa mắt, ngất xỉu...

"Anh đi vào lối đi an toàn, không ai nhìn thấy."

"Ai nói cho anh biết lối đi an toàn không có người đi..." Tam Tam đỡ trán, có phần suy yếu.

Không đến năm giây, anh cởi áo khoác xuống, che lại đầu của cô.

"Anh có biết cái gì gọi là bịt tai trộm chuông [11] không?" Mặc dù che ở trên đầu, nhưng toàn thân trang phục nhân viên y tế này thì làm sao che được?

[11] Bịt tai trộm chuông: cho là mình không nghe được thì người khác cũng sẽ không nghe được, ẩn dụ tự lừa gạt bản thân.

"Anh biết cái gì gọi là nghỉ ngơi dưỡng sức." Thanh âm trầm thấp của anh từ lồng ngực truyền đến.

Ở trong bóng tối liếc nhìn xung quanh, thất lưng cô buông lỏng, hoàn toàn dựa vào trên người của anh. Được rồi, cô liền làm một lần ngu xuẩn bịt tai trộm chuông vậy.

Mà Đôi Hiên, anh chỉ muốn con đường này dài thêm một chút, lại dài thêm một chút, ôm chặt cô một chút, lại chặt thêm một chút...

Lời editor: góc bổ sung kiến thức:v, t có làm một bảng để mọi người có thể hiểu rõ hơn về các cấp bậc trong quân đội Trung Quốc.

Cấp tướng		Thượng tướng		Trung tướng	Thiếu tướng
Cấp tá		Đại tá	Thượng tá	Trung tá	Thiếu tá
Cấp úy		Thượng úy		Trung úy	Thiếu úy
Sĩ quan	Sĩ quan cao cấp	Quân sĩ trưởng cấp 1		Quân sĩ trưởng cấp 2	Quân sĩ trưởng cấp 3
	Sĩ quan trung cấp	Quân sĩ trưởng cấp 4			Thượng sĩ
	Sĩ quan sơ cấp	Trung sĩ			Hạ sĩ
Binh sĩ		Thượng đẳng binh			Liệt binh
(Binh lính)		(Binh nhất)			(Binh nhì)

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

HÔ HẤP NHÂN TẠO

Edit: Dương

***

Đới Hiến thu xếp cho Đình Tam Tam ở phòng nghỉ, còn chưa kịp nói nhiều một câu, đã bị cô hạ lệnh đuổi khách.

Chờ bóng dáng của anh biến mất ở hành lang, cánh cửa bị mở ra, cô dựa vào khung cửa, vẻ mặt sững sờ cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Khụ khụ." Phía sau truyền đến một tiếng ho khan, Bạch Dư từ trên giường bò dậy, bọc chăn nhìn Đình Tam Tam, "Không phải tớ cố ý nghe lén, là hai người không phát hiện ra tớ."

Đình Tam Tam có vẻ rất thản nhiên, cô xoay người đi tới giường nghỉ của mình, nằm ngửa nhìn tấm ván gỗ trên đỉnh đầu.

"Bác sĩ Đình."

Không có phản ứng.

"Cô giáo Đình."

"Đình Phó giáo sư?"

"Đình Tam Tam." Bạch Dư đập giường một cái, trực tiếp gọi cả họ cả tên.

Đình Tam Tam nghiêng đầu nhìn Bạch Dư, "Cậu muốn nói gì?"

Bạch Dư mang giày xuống giường, vừa nhấc gót chân vừa nói: "Thích ai và không thích ai là tâm tình rất chủ quan, ngoại trừ người trong cuộc ai cũng không có quyền phát biểu ý kiến. Thế nhưng, bất cả hai tay chính là sự thật vô cùng khách quan, cậu chú ý giữ vững chuẩn mực."

Bạch Dư dụng tâm lương khổ [1], từng câu từng chữ rất thành khẩn.

[1] Dụng tâm lương khổ: rất hao tổn tâm tư suy nghĩ nhiều lần.

Đình Tam Tam nghiêng đầu sang, nằm ngửa và nhắm mắt lại.

"Tam Tam, cậu nghe được lời tớ nói không?"

"Ừ."

"Vậy sao cậu không có chút phản ứng nào vậy?"

"Đói..."

Bạch Dư cười hai tiếng, chuẩn bị đi căng tin xách bánh quẩy sữa đậu nành về cho cô ấy. Cô đưa tay kéo cửa ra, cảm thấy hơi nặng, cúi đầu nhìn, trên tay cầm treo một bát cháo nhỏ, một quả trứng luộc nước trà, cộng thêm hai khối bánh dày đường đỏ [2], vẫn còn bốc hơi nóng nhè nhẹ.

[2] Bánh dày đường đỏ: hình ảnh ở cuối chương.

"Nếu như tớ có một người bạn trai tốt như vậy, tớ nằm mơ cũng phải cười đến tỉnh ngủ." Bạch Dư lấy bữa sáng treo ở phía trên, bày tỏ hăm mộ từ đáy lòng. Cô quay đầu nhìn người ở

trên giường đã nhanh chóng ngủ say, "Nha đầu này, lại còn có hai người." (*Ý của Bạch Dư là Đinh Tam Tam còn có đến 2 bạn trai*)

...

Đinh Tam Tam hiếm khi thay phiên nghỉ ngơi, dự định ở nhà xem phim một chút ngủ một chút. Phương Trí Viễn gọi một cuộc điện thoại tối, mời cô đi ăn bữa tối.

"Ở nhà được không?" Cô mệt mỏi, không muốn nhúc nhích.

"Nhà hàng mới mở, cam đoan mùi vị hạng nhất, em không muốn nếm thử một chút sao?" Phương Trí Viễn cười "dụ dỗ" cô.

Liên quan đến ăn...

"Được, anh gửi địa chỉ đến điện thoại di động của em đi."

"Không cần, anh ở cửa tiểu khu nhà em, em đi ra là được." Phương Trí Viễn dừng xe xong, tay gác lên cửa sổ xe, nhìn về phía bên trong tiểu khu.

Đinh Tam Tam cúp điện thoại, thay quần áo cầm ví tiền và chìa khóa liền chuẩn bị ra cửa. Lúc đi qua tấm gương ở cửa liền nhìn thoáng qua bên trong, vì vậy lại quay lại lấy một cái mũ màu đen đội lên.

Phương Trí Viễn nhìn thấy Đinh Tam Tam đi tới, nếu không phải quen thuộc thân hình của cô, anh ta thật đúng là không nghĩ tới cô lại có thể ăn mặc như thế này.

"Chúng ta là đi ăn cơm, không phải đi đánh cắp tình báo, sao em lại ăn mặc giống như đặc vụ vậy?" Phương Trí Viễn cười hỏi cô.

Cô mặc áo sơ mi trắng quần tây màu hồng nhạt, cộng thêm một cái áo gió màu đen, gió thổi bay lên, cực kỳ giống đặc vụ quân thống [3] thời kỳ dân quốc.

[3] *Quân thống (军统): tiếng Anh là Bureau of Investigation and Statistics (BIB), là một trong những cơ quan tình báo của Trung Hoa Dân Quốc, được thành lập vào năm 1938 và đã bị giải thể vào năm 1950.*

Đinh Tam Tam dùng ngón tay chọc chọc vào vành mũ, ngẩng đầu lên, nói: "Là anh kiến thức quá ít, năm nay thịnh hành phong cách mặc quần áo như vậy."

"Phải vậy không?" Phương tổng nhìn thấy tình cảnh lớn như vậy bày tỏ rất nghi ngờ.

"Lái xe đi." Đinh Tam Tam bình tĩnh chỉ huy.

"Tam Tam, có đôi lúc anh cảm thấy em rất có năng khiếu làm bà chủ." Phương Trí Viễn nhịn không được liền nói ra.

Cô hai tay ôm ngực, đèn hai bên đường lướt qua trước mắt cô, cô ngay cả lông mi đều không động, vô cùng bình tĩnh.

"Anh muốn đào góc tường của bệnh viện bọn em?"

"Làm sao dám? Anh đào em đến công ty của bọn anh, không phải anh sẽ bị sa thải sao?" Phương Trí Viễn cười nói.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, kìm đồng tiền ở khóe miệng đúng lúc hòa tan về lạnh lùng của cô, có vẻ có chút ý tứ có thể tới gần.

Phương Trí Viễn được một tác lại muốn tiến thêm một bước, giờ tay lên sờ sờ đầu của cô, rất là thân mật.

"Em chưa gội đầu." Đinh Tam Tam nói.

"Anh biết, cho nên em mới đội mũ." "

Đinh Tam Tam: "..."

Phương Trí Viễn cao hứng khóe miệng đều giương lên, dễ thương như vậy, Đinh Tam Tam lại bị anh ta oán giận không nói nên lời, thực sự là hiếm thấy.

Phương Trí Viễn luôn là một gia hỏa [4] coi trọng ăn uống, anh ta còn nói《Thực bất yếm tình, quái bất yếm tế [5] 》. Đinh Tam Tam không hề hoài nghi tiêu chuẩn chọn lựa nhà hàng của anh ta, có lẽ là nói, nguyên nhân bọn họ có thể ở cùng một chỗ cũng là do phẩm vị tao nhã của anh ta.

[4] *Gia hỏa: dùng để chỉ cách xưng hô hài hước hoặc cách xưng hô miệt thị coi thường, tùy theo từng câu để hiểu theo từng nghĩa.*

[5] *Thực bất yếm tình quái bất yếm tế: là nguyên tắc ăn uống của tiên sư Khổng Tử, thức ăn không ngại tì mị, xắt thịt không ngại xắt mỏng. Lượng thịt trên bàn ăn không thể vượt quá số lượng cơm và mì, rượu có thể uống nhưng không thể uống say.*

Người đàn ông có thể coi trọng cô, hoặc nhiều hoặc ít năng lực chịu đựng về tâm lý đều không yếu.

Hai người ngồi xuống chọn món ăn, nửa khuôn mặt của Đinh Tam Tam đều dần biến mất dưới ngọn đèn mờ ảo.

Phương Trí Viễn nhịn không được đưa tay lấy mũ của cô xuống, "Mặt của em dễ nhìn như vậy, lúc nào cũng che lại làm gì."

Đinh Tam Tam không rảnh bận tâm đến anh ta, tiếp tục nói chuyện với nhân viên phục vụ về màu sắc món ăn.

"Anh quả nhiên là thua kém thức ăn." Phương Trí Viễn than thở.

Đinh Tam Tam khép thực đơn lại, hỏi anh ta: "Anh có lúc nào mạnh hơn gà vịt thịt cá?"

Phương Trí Viễn: "..."

Về các món ăn, Đinh Tam Tam liếc mắt nhìn qua, gật đầu: "Quả nhiên rất tốt, nhà hàng Phẩm Tương này đều hơn hẳn nhà hàng lúc trước chúng ta hay đi."

Phương Trí Viễn nói: "Bàn về món ăn, em trái lại rất có tâm đắc."

"Bàn về nịnh bợ Phương tổng, em cũng rất có tâm đắc." Đinh Tam Tam chớp chớp mắt.

Thình thoảng cô nghịch ngợm, hoàn toàn khiến anh ta có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh [6].

[6] *Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.*

Đại khái là bị ngược quen rồi, anh ta đã mất đi tự tôn rồi.

Hai người ăn cơm rất hài hòa, không hề chú ý tới một nhóm người nói thầm cách đó không xa ở bàn bên phải phía sau.

Đới Quân: "Ngày lành a, hiếm khi chạm mặt."

Từ Chính Lâm: "Đúng vậy đúng vậy, Hiến ca, đi chào hỏi đi."

Đới Hiến cúi đầu bóc tôm, ánh mắt thâm trầm.

Người phụ nữ ngồi ở phía trên khí thế phi phàm, trên người không đeo trang sức, chỉ có ở trên ngón áp út đeo một cái nhẫn cưới khiêm tốn. Bà nhìn lướt qua người phụ nữ ở bên kia, mắt phượng khẽ giương lên, "Tất cả im miệng cho ta."

Từ Chính Lâm rất nhanh trí, lập tức nịnh nọt: "Di Cẩn à, chúng con không hề bắt bạt Hiến ca."

Tôn Cẩn cười khẽ, đặt đôi đũa xuống: "Mấy đứa coi đi là người mù hà."

Đới Quân lập tức bắt kịp, "Mẹ, bọn con nói đùa mà thôi, hoàn toàn không hề có ý tứ bắt nạt anh cả."

Tôn Cẩn nhìn thoáng qua con trai cả thân tại Tào doanh tâm tại Hán [7], nói: "Có bản lĩnh thì đem người đoạt về, ma ma kỳ kỳ [8], cho ai nhìn?"

[7] *Thân tại Tào doanh tâm tại Hán: xuất phát từ《Tam Quốc Diễn Nghĩa》. Án dụ mặc dù người đang ở phe đối lập, nhưng trong lòng muốn ở phe ban đầu của mình.*

[8] *Ma ma kỳ kỳ: miêu tả một người làm việc dầy dụa không dứt khoát.*

Đới Hiến ngẩng đầu, bình ổn lại bão táp trong đáy mắt, "Theo đuổi ai? Món ăn đầy trên bàn, mọi người không ăn sao?"

Tôn Cẩn nhìn con trai, nó bình tĩnh nhìn lại, luồng không khí trong không trung đều ngừng lưu động rồi, hai mẹ con giống như là đang âm thầm giao phong.

Khóe miệng Tôn Cẩn cong lên, nhấc đôi đũa lên, "Là mẹ nói sai, ăn cơm đi."

Đới Quân và Từ Chính Lâm ngoan ngoãn cầm đũa lên, không dám tiếp tục chọc thái hậu nương nương, lại càng không dám tiếp tục trêu đùa con trai bảo bối của thái hậu nương nương.

Đới Hiến cúi đầu, nhìn một đĩa tôm mình đã bóc xong, có chút ngẩn ngơ.

Bên kia, Đinh Tam Tam chê Phương Trí Viễn bóc tôm quá chậm, nhin không được liền tự thân vận động.

"Được rồi, bác sĩ đều hạ dao nhanh như vậy sao." Phương Trí Viễn cười nói.

"Không phải. Trái lại anh đấy, trước đây làm thế nào chăm sóc bạn gái?" Đinh Tam Tam liếc mắt nhìn thấu.

"Chỉ có một mình em." Phương Trí Viễn đem tôm đã bóc xong để vào trong đĩa, đẩy tới trước mặt của Đinh Tam Tam.

Đinh Tam Tam nhướn mày, không tiếp lời.

Lại là một quyền đánh vào vai bông, ánh mắt của Phương Trí Viễn thay đổi liên tục.

"A!"

Đột nhiên, trong nhà hàng truyền ra một tiếng hét chói tai, người đàn ông cách bọn họ hai bàn té ngã trên mặt đất, đứng một bên là người phụ nữ tay chân luống cuống.

Đinh Tam Tam bỏ đồ vật trong tay xuống, xoa xoa tay, nhanh chóng đi qua bên kia.

"Hình như là bệnh tim đột phát?" Người vây xem không biết chuyện lo lắng nói.

"Bệnh tim? Cũng có thể là xuất huyết não, ông ta thoát nhìn cũng có tuổi rồi."

"Nhường đường một chút." Đinh Tam Tam đẩy người đang chặn ở trước mặt ra.

Đi tới trước mặt của người đàn ông kia, cô nửa quỳ xuống, mở mí mắt của người đàn ông kiểm tra tình huống của ông ta.

"Giúp tôi đỡ ông ta nằm ngửa." Tốc độ nói của cô cực nhanh, người xung quanh đều sửng sốt, không biết tình huống gì. Chỉ có một người nhanh chân tiến lên, giúp cô lật ngửa người đàn ông.

Hai tay cô nắm đan xen, vừa làm hồi sức tim phổi [9] cho người đàn ông đó, vừa bảo người khác nhanh chóng gọi 120 cấp cứu.

[9] *Hồi sức tim phổi (CPR): là tổ hợp các thao tác cấp cứu bao gồm ấn lồng ngực và hô hấp nhân tạo với mục đích đẩy lượng máu giàu oxy tới não, đưa bệnh nhân thoát khỏi tình trạng nguy kịch.*

"Đã gọi rồi." Một giọng nam quen thuộc truyền tới, ở ngay bên người cô.

Đinh Tam Tam ngẩng đầu nhìn anh một cái, không hề dừng lại động tác trên tay. Hồi sức tim phổi rất tiêu hao thể lực, trán của cô đang đổ mồ hôi.

Thấy không có phản ứng, cô dừng động tác lại, đưa tay nắm mũi của người đàn ông đó, chuẩn bị làm hô hấp nhân tạo.

"Đề anh." Cô bị một bàn tay kéo lại, thay thế vị trí của cô.

Từ Chính Lâm đứng ở một bên, thấy tình cảnh như vậy, nhin không được thay đổi ý nghĩ.

"Anh trai em là cứu người, nhìn lại anh đi trong đầu anh toàn là suy nghĩ hèn hạ." Đới Quân khinh thường nhìn Từ Chính Lâm.

Từ Chính Lâm nôn mửa hai cái, nói: "Một lão đầu năm mươi tuổi, coi như là cứu người anh cũng không làm được..."

Tôn Cần không biết từ lúc nào cũng sang bên này rồi, bà khẽ cười một tiếng: "Cho nên, đây chính là sự khác biệt của cháu và nó."

Từ Chính Lâm "..."

Lồng ngực của người đàn ông đột nhiên rung động một cái, thò ra một hơi. Đúng lúc này, nhân viên cấp cứu cũng chạy tới, nhanh chóng đưa bệnh nhân đi.

"Bác sĩ Đinh, chị đi cùng em, đỡ phải gọi điện thoại lại cho chị." Nhân viên y tế phát hiện Đinh Tam Tam cũng ở đây.

Thật là đúng dịp, phiên khu [10] nơi này thuộc quản lý của Bệnh viện Nhân Dân số 1, người tới vừa vặn là nhân viên cấp cứu của Bệnh viện Nhân Dân số 1.

[10] Phiên khu: có lúc gọi tắt là phiên, là một khu vực chia làm nhiều phân khu.

Đinh Tam Tam gạt đầu, vẫy tay ra hiệu với Phương Trí Viễn, theo nhân viên y tế leo lên xe cấp cứu.

Nhóm người tản đi, Từ Chính Lâm ôm bà vai của Đới Hiến đi đến bàn ăn của bọn họ.

"Anh em, bàn về trâu ghẹo phụ nữ tớ chỉ chịu thua mình cậu."

Đới Hiến liếc nhìn cậu ta, "Tôi trâu ghẹo người nào?"

"Vừa nãy khí khái đàn ông của cậu bùng nổ, chính cậu không biết sao? Các nữ sĩ ở đây đều kinh ngạc, tớ đánh cược qua không bao lâu nhất định sẽ có người tới tìm cậu bắt chuyện."

Đới Hiến ngồi xuống không nói tiếng nào, không muốn đề ý đến lời nói nhảm của cậu ta.

Nhân viên phục vụ đi tới đây, trong tay cầm một cái vòng tay màu bạc, "Làm phiền ngài rồi, đây là vòng tay mà vị nữ sĩ kia để lại, xin hỏi anh biết cô ấy sao?"

Từ Chính Lâm nhận lấy, "Cảm ơn cô, chúng tôi sẽ chuyển lại cho cô ấy."

"Không có gì." Nhân viên phục vụ cười rồi đi.

Từ Chính Lâm đem vòng tay để vào trên tay của Đới Hiến, "Cầm đi, lần này có lý do để gặp cô ấy rồi."

Khóe miệng Đới Hiến khẽ giương lên, ngẩng đầu nhìn thấy mẹ mình cười như không cười, ý cười trên khóe miệng rất nhanh biến mất trong vô hình.

"Con bé không phải là con dâu của mẹ, mẹ sẽ không có quá nhiều yêu cầu đối với nó, con yên tâm." Tôn Cần không hổ là gừng càng già càng cay, thoáng cái liền nhìn thấu tâm tư của con trai.

Còn chưa đợi Đới Hiến nói ra, bà lập tức nói luôn: "Nhưng mẹ vẫn không thích con bé, điểm này hy vọng con cân nhắc một chút."

Đới Hiến siết chặt vòng tay ở trong tay, khe khẽ "Vâng" một tiếng.

"Mẹ..." Đới Quân mềm lòng, không nhìn nổi anh trai bị mẹ ức hiếp.

"Cầm miệng." Tôn Cần liếc nhìn Đới Quân.

Đới Quân miểu túng [11].

[11] Miểu túng (秒怦): khi người bên này biểu hiện khí thế rất mạnh, người bên kia không hề do dự liền lập tức nhận thua.

Quên đi, mẹ cậu ta từ trước đến nay càng thích anh trai cậu ta hơn, dù sao cũng sẽ không ràng buộc anh ấy, tự mình đây là lo lắng mù quáng rồi.

Lời tác giả:

Đới Hiến: Anh không hề trâu chọc cô gái khác, vợ à, anh thật sự không có.

Tam Tam: Mắc mớ gì đến em?

Đới Hiến: Vậy anh có thể đứng lên không?

Tam Tam: Quý cho tốt.

[2] Bánh dày đường đỏ

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

ANH HÙNG MỘT THỜI CỦA CÔ

Edit: Dương

***

Đình Tam Tam làm xong phẫu thuật về đến nhà đã là mười một giờ rồi, cả người mệt mỏi, thời điểm đi tới vườn hoa của tiểu khu liền không nhắc chân nổi, cô ngồi ở bên bồn hoa, có vài phút đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Mùa xuân đến rồi, bầu trời đêm cũng quang đãng hơn rất nhiều, cô ngửa đầu nhìn vì sao trên bầu trời một lát, rồi mới đứng lên chậm chạp đi về nhà.

Cô ở căn hộ thông tầng [1], mỗi tầng có hai căn, tổng cộng có tám tầng, nhân sự đơn giản, cho nên mọi người quen thuộc cũng rất nhanh. Đình Tam Tam ở tầng cao nhất, có gác lửng và vườn hoa nhỏ, đắt hơn những căn khác một chút.

[1] Căn hộ thông tầng: thường có ít nhất 2 tầng thông nhau.

Cô từ trong thang máy đi ra, cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, tay dừng một chút, đột nhiên cảnh giác quay đầu lại.

Một bóng đen cao lớn đứng ở cách đó không xa, khí thế bức người, có chút mùi vị của trộm cướp ban đêm.

Thế nhưng, người bình thường sẽ không có hình thể như thế, Đình Tam Tam híп mắt nhìn một cái, rất nhanh liền trấn định lại.

"Anh ở đây làm gì?"

Nhìn kỹ trên mặt đất, bảy tám đầu thuốc lá, đủ để chứng minh anh rớt cuộc đã đợi trong thời gian bao lâu.

"Vòng tay của em rơi ở nhà hàng." Anh đi lên trước, đưa vòng tay màu bạc cho cô.

"À, cảm ơn." Đình Tam Tam nhận lấy, thuận tiện đeo ở trên cổ tay.

Ánh sáng không tốt, nhưng da của cô lại có vẻ rất trắng, giống như có thể phát sáng, vững vàng khóa vòng tay lại trước mắt của anh.

"Bác sĩ không phải là không được đeo đồ trang sức sao?" Anh nhin không được liền hỏi.

"Tan làm có thể." Cô dựa vào cánh cửa, nói một cách bình tĩnh.

"Vòng tay này... Là anh tặng cho em?" Anh chấp tay sau lưng, muốn chứng tỏ bản thân mình cũng không "ý khác", nhưng cơ thể lại không tự chủ nghiêng về phía trước, hoàn toàn phản bội anh.

Đình Tam Tam sững sốt một chút, "Anh chuẩn bị phải đi về sao?" Nói xong, cô bắt đầu cời vòng tay ra.

Anh đưa tay đề tay của cô lại, "Không phải, anh không phải có ý này."

Đình Tam Tam cau mày, "Vẫn nên trả lại cho anh, để tránh hiểu lầm."

Nói xong, cô đẩy tay của anh chuẩn bị cời vòng tay, anh lại gấт gao chế trụ cổ tay của cô, giống như là đang đấu vật vậy.

Đình Tam Tam ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt mang theo nghi ngờ không rõ.

Đới Hiến nói: "Đừng cời ra, rất dễ nhìn."

"Không thể phóng đại ánh mắt của bản thân như vậy." Đình Tam Tam cười nhạo.

"Là em đẹp." Anh cái chính.

"Vậy anh có thể nói lòng tay không?"

Tay của anh nhấc lên, thả ra. Nhiệt độ nóng bóng vừa rời đi, gió lạnh trong nháy mắt thừa dịp xen vào, khiến cho cô không nhận được rung mình một cái.

Cô xoay người tiếp tục mở cửa, anh lùi lại một bước.

Cửa mở ra, cô đứng ở chỗ huyền quan [2] nhìn anh, "Còn có chuyện sao? Không có chuyện gì thì về đi."

[2] Huyền quan: là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ sinh khí bên trong của ngôi nhà.

Lệnh đuổi khách.

À, không phải, anh ngay cả cánh cửa cũng chưa vào, không tính là khách.

"Em... cùng anh ta rất xứng đôi." Anh hít sâu một hơi, làm ra dáng vẻ vô cùng chân thành.

Khoé miệng Đinh Tam Tam trùng xuống, áp suất không khí [3] toàn thân đều hạ thấp xuống.

[3] Áp suất không khí (áp suất khí quyển): là áp lực trong bầu khí quyển Trái Đất (hay của một hành tinh khác).

"Ngủ ngon." Cô đưa tay, trực tiếp đóng cánh cửa lại trước mặt anh.

Hai người cách một cánh cửa, nhưng lại giống như cách một thế giới. Anh đứng ở ngoài cửa thất thần, trong ngực đau đớn, mới hiểu được lời nói của bản thân là không thành thật đến mức nào.

Cô ở bên trong, đứng ở chỗ huyền quan mờ tối, bà vai run lên. Nếu không phải giọng điệu nói chuyện của anh là nghiêng răng nghiêng lợi không nhận được, cô thật đúng là tin anh rồi.

Anh rời đi không có tiếng bước chân, cho nên Đinh Tam Tam cũng không biết anh rời đi lúc nào.

Cô tắm xong nằm ở trên giường, đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ lại nhận được điện thoại của Phương Trí Viễn.

"Về nhà chưa? Có mệt lắm không?" Anh ta ân cần hỏi han.

"Tạm ổn, quen rồi."

"Vì sao không để anh tới đón em, em vẫn khách khí như vậy với anh sao?" Anh ta trước sau nhớ kỹ cô từ chối đề nghị để mình đưa cô về nhà, cảm thấy cô cùng anh ta vẫn là quan hệ người yêu không bình thường.

"Không có, anh cũng bận rộn nhiều việc, cũng không phải đặc biệt vì em phục vụ." Cô khẽ cười nói.

"Vì em ra sức, anh bất cứ lúc nào cũng có thể."

Anh ta giọng điệu thành khẩn, hiển nhiên đạo hạnh cao hơn vị ở ngoài cửa ban nãy. Bất kể là thật tâm hay là giả ý, ít nhất lời nói của anh ta khiến người khác tin phục, vừa nãy vị kia, ngay cả lời nói dối cũng không hoàn chỉnh.

Đinh Tam Tam trầm mặc một chút, đột nhiên nói: "Trí Viễn, lúc nào anh có thời gian, em muốn dẫn anh quay về gặp ba mẹ em một chút."

Người đàn ông ở đầu dây bên kia lập tức từ trên ghế nhảy lên, không phải anh ta dễ kích động, mà là kinh hi như vậy đã sớm vượt qua tưởng tượng của anh ta.

"Anh đều có thời gian, ngày mai có được không? Bây giờ để anh báo thư ký mua quà biếu." Giọng nói của anh ta gấp gáp, dường như rất sợ cô sẽ đổi ý.

"Không phải anh nói ngày mai phải đi công tác sao?" Cô nhắc nhở anh ta.

"Anh báo thư ký lùi lại một ngày, ngày kia lại xuất phát." Anh ta cầm một cái điện thoại di động khác lên, bắt đầu gọi điện thoại cho thư ký.

"Anh không cần luống cuống như thế, chỉ là tùy tiện ăn một bữa cơm thôi."

"Tam Tam, anh muốn sắp xếp sự tình một chút, em ngủ trước đi, ngày mai anh tới đón em."

"Được rồi..."

Phương tổng phản kích quá mức, cả đêm đều khó đi vào giấc ngủ. Mà người đưa ra đề nghị này, cũng giống vậy khó có thể đi vào giấc ngủ.

Cô ép buộc mình đi về phía trước một bước, nhưng cô hoàn toàn không biết bước này liệu có đi vào ngõ cụt hay không? Hoặc là lại để cho mình lâm vào con đường tiến thoái lưỡng nan.

Cô nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên dẫn Đới Hiến về gặp ba mẹ, bầu không khí vui vẻ, tất cả đều vui mừng. Bây giờ đã có cuộc gặp gỡ vui vẻ lần trước làm tham chiếu, cô hiểu rõ cửa ải ngày mai tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Ba cố chấp và mẹ là hồ biết cười, người nào cũng khó đối phó.

Cô lại nghĩ tới Đới Hiến, gia hỏa này càng cố chấp hơn ba của cô. Ở trong thế giới của gia hỏa này, có lẽ chỉ có mình cô là phụ nữ.

Cô chưa bao giờ nghĩ ngờ tình cảm của anh, giống như cô trước sau dựa theo nguyên nhân của anh, cho nên không có cách nào hoàn toàn mở rộng trái tim với Trí Viễn.

Không công bằng, quá không công bằng.

...

Cho dù Phương Trí Viễn ti mỉ chọn lựa quà biếu, thu thập chính tề gọn gàng tinh thần phấn chấn, ăn nói lanh lợi vượt xa Đới Hiến một đoạn lớn, nhưng vẫn không thể lọt vào mắt của ba Đình mẹ Đình.

Mẹ Đình gọi về ăn nói xã giao, vòng tới vòng lui, ngay cả Phương tổng thân kinh bách chiến [4] đều không có cách nào phán đoán chính xác ý tứ của mẹ vợ đối với mình rốt cuộc là vừa lòng hay không vừa lòng.

[4] Thân kinh bách chiến: đề cập đến bản thân đã trải qua hàng trăm trận chiến, ẩn dụ là có kinh nghiệm sống phong phú.

Đình Tam Tam ngồi ở một bên bóc quýt hồng lại hiểu rất rõ, mẹ của cô, có thích một người hay không tuyệt đối chỉ có hai loại thái độ. Với người không thích, bà trường tu thiện vụ [5], nói nói cười cười, tạo bầu không khí vô cùng náo nhiệt. Với người thích, bà sẽ đích thân xuống bếp, hơn nữa còn thao thao bất tuyệt, tuyệt đối không buông tha bất cứ cơ hội nào để quan tâm.

[5] Trường tu thiện vụ: ẩn dụ làm việc có chút chỗ dựa thì có thể dễ dàng thành công. Sau này dùng để miêu tả người có tiền tài quyền thế có mảnh khỏe giỏi về luôn cúi mưu lợi.

"Ba, ba ăn quýt đi." Đình Tam Tam đem quả quýt đã bóc xong đưa cho ba cô.

"Không ăn." Ba Đình ngồi ở trên ghế sofa uống trà, từ chối không chút do dự.

Đình Tam Tam cũng không tức giận, cầm quả quýt đi tới, cắt đứt cuộc nói chuyện của mẹ Đình và Phương Trí Viễn, sau đó vỗ bả vai của mẹ Đình.

"Mẹ, mẹ đi ra đây với con một chút." Cô nói.

Mẹ Đình cười với Phương Trí Viễn, nói: "Cậu trước nói chuyện với bác trai, đi và nha đầu nói một chút chuyện riêng tư."

"Vâng, đi cứ tự nhiên."

Hai mẹ con đi tới ban công, Đình Tam Tam đóng cửa kính cẩn thận.

"Mẹ, con và anh ấy là thật sự đến với nhau, hy vọng ba mẹ có chuẩn bị tâm lý." Cô quay đầu lại, lời ít ý nhiều nói ra trọng điểm.

"Con không cần giả vờ với mẹ, mẹ đây cũng nói thẳng." Mẹ Đình liếc nhìn người đàn ông ngồi ở phòng khách, nói, "Mẹ không đồng ý."

"Lý do."

"Thứ nhất, cậu ta tuổi tác quá lớn, gọi mẹ là mẹ thì mẹ cũng ngại. Thứ hai, cậu ta là thương nhân, thương nhân trọng lợi khinh biệt ly [6], con chưa học qua Tỳ Bà Hành sao? Thứ ba, mẹ hy vọng con và Đới Hiến phục hôn."

[6] Thương nhân trọng lợi khinh biệt ly: xuất phát từ bài "Tỳ Bà Hành" (Bạch Cư Dị), nghĩa là thương nhân coi trọng lợi ích coi thường li biệt xa cách.

Quả nhiên là giáo sư, nói chuyện thích đưa ra dẫn chứng còn logic phân minh, quan trọng nhất là giỏi về đưa trọng điểm đề đến cuối cùng. Dựa theo quan sát, nếu như hai người tiếp tục nói chuyện, một bên tung ra rất nhiều vấn đề, tiếp đó bên kia nghiêng về trọng điểm, câu trả lời đầu tiên nhất định sẽ là trả lời câu hỏi cuối cùng.

Nhưng Đình Tam Tam là người phương nào?

Trí nhớ của cô không tệ, hơn nữa thích dựa theo trình tự để trả lời, "Thứ nhất, tuổi tác không phải là lý do để phản đối, ví dụ quá nhiều con không liệt kê từng cái một nữa, gần nhất có thể tham khảo ông bà cô. Thứ hai, quan điểm dĩ thiên khai toàn [7] không hề có sức thuyết phục, mẹ không thể chứng minh mỗi một thương nhân đều là tên háms lợi đen lòng, hơn nữa loạn còn đánh chết không phân tốt xấu như vậy, không phù hợp với tinh thần khoa học điều tra và thu thập bằng chứng để suy ra kết quả."

[7] Dĩ thiên khai toàn: lấy quan điểm phiếm diện đánh giá vấn đề tổng thể.

Mẹ Đình cười lạnh, ôm ngực, "Thứ ba đâu? Bác bỏ hai điều của mẹ rồi, điều thứ ba hẳn là cũng sẽ không kém chứ."

"Không sai." Đình Tam Tam nhìn lại mẹ mình, ánh mắt kiên định, "Tình cảm của con và Đới Hiến tồn tại mâu thuẫn không thể hòa giải được, phục hôn không khác nào giẫm lên vết xe đổ, không có tính khả thi. Cho nên con cự tuyệt."

"Đình Tam Tam, mẹ là mẹ của con, không phải đối thủ tranh luận của con."

"Là mẹ mở đầu trước."

Mẹ Đình hung hăng nhắm mắt lại, giọng nói bức bối: "Sớm biết thế này sẽ không để cô lên đại học, học xong bản lĩnh quay lại xem thường người nhà, cô giỏi lắm." (Đoạn này mẹ Đình thay đổi thái độ nên t thay đổi cách xưng hô)

Đình Tam Tam đưa tay khoác lên bả vai của mẹ cô, nói: "Con biết mẹ không phải là người không hiểu lý lẽ, cho nên mới dẫn người về cho mẹ đánh giá."

"Cậu ta không tệ, nhưng không tốt bằng Đới Hiến." Mẹ Đình nói một câu có lương tâm, đương nhiên, cũng không quên tán tụng con rể trước.

Đình Tam Tam khẽ cười một tiếng, hơi có chút mùi vị thê lương, "Mẹ, con đang tiến về phía trước, mẹ lại đang kéo con về phía sau, cái này thật sự là tốt với con sao?"

Mẹ Đình đưa tay sờ lên mặt con gái, bà nói: "Nếu như mẹ biết sau này là một con đường hạnh phúc hơn, tại sao không thể kéo con lại chứ? Tam Tam, đời người là có tiến có lui, không có ai dám bảo đảm tương lai sẽ không đi lùi một hai bước, con vì sao không thể chứ?"

Vì sao không thể chứ? Cô cũng từng tự hỏi bản thân như vậy.

Đáp án là: Có lẽ là cô còn không ích kỷ như vậy.

Vấn đề của cô và Đới Hiến không phải là vấn đề của hai người bọn họ. Nếu như vợ của Đới Quân có thể sinh con, vậy cô cũng có thể cắn răng cùng Đới Hiến DINK đến cùng. Vấn đề là vợ của Đới Quân hiếm muộn [8], Đới gia lại không phải gia đình bình thường, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép hương hỏa cứ như vậy chặt đứt.

[8] Hiếm muộn (vô sinh): được định nghĩa là tình trạng vợ chồng sau một năm chung sống, quan hệ tình dục trung bình 2 - 3 lần/tuần, không sử dụng bất kỳ biện pháp

tránh thai nào mà người vợ vẫn chưa có thai.

Nghe nói, tỷ lệ hiếm muộn vô sinh của Trung Quốc đã tăng từ 12.5% lên khoảng 15%, số lượng bệnh nhân vượt qua 40 triệu, có nghĩa là cứ 8 cặp vợ chồng thì có 1 cặp có vấn đề vô sinh. Khoa học phát triển, có vài người trong số các cô ấy có thể dùng phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm [9], nhưng mà phương pháp này đối với Đinh Tam Tam và vợ của Đới Quân đều không hữu dụng.

[9] Thụ tinh trong ống nghiệm (IVF): là kỹ thuật điều trị vô sinh, hiếm muộn, trong đó t*ng trùng của người chồng và trứng của người vợ sẽ được thụ tinh trong phòng thí nghiệm để tạo thành phôi. Sau một thời gian nuôi cấy bên ngoài (2 - 5 ngày), phôi sẽ được đưa trở lại buồng tử cung của người vợ để làm tổ và bắt đầu quá trình mang thai.

Một là trong thân thể mang theo bệnh tật tiềm ẩn, một là trứng của bản thân có vấn đề.

Đau khổ biết bao, các cô vậy mà lại đựng trứng cùng một gia đình.

Trước kia áp lực lớn là trên người Đinh Tam Tam, hiện tại cô và Đới Hiến ly hôn, có lẽ áp lực lại một lần nữa chuyển tới trên người vợ của Đới Quân.

Cười nói tức giận đều là phong cảnh, cô gái nghi hi nghi sân [10] ấy, không biết sự kiên cường của cô ấy có bị mài mòn hay không, phải chăng đã gửi thư đầu hàng số phận.

[10] Nghi hi nghi sân (宜喜宜嘆): chỉ lúc tức giận hay lúc vui vẻ đều rất xinh đẹp.

Đinh Tam Tam mặc dù đã rời đi rồi, nhưng cái giá phải trả là trái tim bị đục khoét đau đớn.

Anh hùng cái thế của cô, cứ như vậy bị cô bỏ lại phía sau. Chỉ là đồ ngốc đó, có lẽ muốn buông cô xuống còn cần thêm một ít thời gian nữa.

Cô dựa lưng vào lan can, gió nhẹ khẽ thổi bay mái tóc của cô, lơ đãng đối diện với ánh mắt của người đàn ông trong phòng khách, hai người nhìn nhau cười, dường như thật sự bồi dường được một ít hiểu ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

BẠO LỰC

Edit: Dương

***

Tối hôm đó đến lượt Đinh Tam Tam trực đêm, cô đang cầm sách giải trí giết thời gian, khoa cấp cứu bên kia đột nhiên đưa tới một bệnh nhân.

"Bệnh nhân năm tuổi, tai nạn giao thông, phần đầu bị va chạm mạnh, mất máu quá nhiều ý thức đã không rõ ràng." Bác sĩ cấp cứu nhanh chóng nói rõ tình hình với cô.

"Chụp X-quang chưa?" Đinh Tam Tam lấy đèn pin ra chiếu vào đồng tử của bé trai, ánh sáng bên trong rồi lại ảm đạm, vết thương chưa rõ ràng.

"Lập tức lấy phim chụp X-quang đến đây."

"Người nhà bệnh nhân đâu?" Đinh Tam Tam ngẩng đầu.

Một người đàn ông ngồi xổm ở trong góc đột nhiên ngẩng đầu, anh ta hai tay đầy máu xông đến, "Là tôi, tôi tôi là ba của đứa bé!"

"Ký tên." Y tá đưa cho anh ta giấy cam đoan chấp nhận phẫu thuật.

Anh ta run rẩy kí tên của mình lên trên, chỉ hai chữ mà anh ta run rẩy nửa ngày đều viết không được.

"Bác sĩ, con tôi, nó sẽ không có việc gì chứ?" Anh ta hai mắt rung rung, trên môi đều là máu, nhìn cực kỳ bất lực.

"Tôi xem phim chụp X-quang rồi lại nói."

Phim chụp X-quang đã lấy tới, Đinh Tam Tam sau khi xem xong liền nhận định, lập tức tiến hành phẫu thuật.

Cô định vào phòng phẫu thuật để chuẩn bị công việc, cánh tay đột nhiên bị kim chặt.

"Bác sĩ, con tôi sẽ không chết đúng không!" Người đàn ông tròn tròn mắt, có phần dọa người. Đinh Tam Tam nhìn quen cảnh này rồi, ngược lại cũng không quá sợ hãi.

"Bây giờ anh buông tôi ra đi, tôi đi cứu cậu bé, có lẽ vẫn có hy vọng." Cô rút tay thoát khỏi anh ta, y tá xung quanh cũng tiến lên kéo anh ta ra.

Đinh Tam Tam đi về phía trước vài bước, sau lưng truyền tới một tiếng "bịch", người đàn ông quỳ gối trên hành lang lạnh như băng, "Bác sĩ, tôi van xin cô, cô nhất định phải cứu con tôi!"

Thanh âm của anh ta có phần thê lương, thế nên có không ít bệnh nhân đều ném ánh mắt nghi hoặc qua đây.

Đinh Tam Tam về mặt lạnh lùng, đi vào phòng phẫu thuật.

...

"Chuẩn bị bốn túi máu." Đinh Tam Tam thay xong trang phục phẫu thuật đi vào trong, nói với y tá đứng ở một bên.

"Vâng, em sẽ đi chuẩn bị thêm hai túi nữa." Y tá gật đầu.

Bé trai trên bàn mổ đã bị cạo trọc đầu rồi, lộ ra vị trí vết thương. Vết máu đông lại, đầu có phần biến dạng, thoát nhìn có phần dọa người.

Đình Tam Tam đứng ở phía trước đầu của cậu bé, nhận lấy dụng cụ mà y tá đưa tới, mở ra một nửa đầu của cậu bé.

"Ờ." Một tiếng nôn mửa rất nhỏ truyền đến.

"Xin lỗi... Cô giáo Đình." Y tá nhỏ trẻ tuổi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi có chút buồn nôn.

Phụ tá nhìn cô ấy một cái, nói: "Không phải em mang thai sao? Sao lại vào phòng phẫu thuật?"

"Nhân viên bệnh viện vốn đã eo hẹp, số tháng của em còn nhỏ, không có chuyện gì đâu." Mặc dù nhát gan, nhưng tinh thần trách nhiệm của một nhân viên y tế vẫn vô cùng mãnh liệt.

Y tá trưởng nhìn cô ấy một cách tán thưởng, chính là yêu thích cô gái có sự kiên trì lại có đạo đức nghề nghiệp như vậy.

Đình Tam Tam nhú mày, có vẻ một chút cũng không chú ý tới tình huống của bên này.

"Cô giáo Đình, mức độ vỡ xương sọ của cậu bé vượt quá tưởng tượng của chúng ta." Phụ tá cũng nhú mày, có vẻ có chút dự cảm xấu.

"Tập lực cứu người." Cô mím chặt môi.

"Vâng."

Như lời phụ tá nói, tình huống của cậu bé thật sự là quá mức thâm, xương sọ gần như vỡ nát phân nửa, xuất huyết nội sọ, huyết áp vẫn luôn không đi xuống, hơn nữa vị trí khoang ngực hình như cũng bị thương, hô hấp dồn dập, ống thông [1] đều rung lên.

[1] Ống thông: trong y học, ống thông là một ống mỏng được làm từ vật liệu y tế có nhiều chức năng. Ống thông là thiết bị y tế có thể được đưa vào cơ thể để điều trị bệnh hoặc thực hiện phẫu thuật.

Phẫu thuật sáu tiếng đồng hồ, ra sức cấp cứu, cuối cùng tuyên bố vô hiệu, đứa bé qua đời ở trên bàn mổ.

Ba của đứa bé biết được kết quả, lập tức thất thần, bất tỉnh ngay tại chỗ, phát điên còn có mẹ của đứa bé lúc sau chạy tới. Cô ấy nắm cổ áo của chồng trước lớn tiếng gào thét, chất vấn tại sao anh ta đã khuya rồi còn muốn đưa con đi xem phim, tại sao phải để đứa bé ngồi ở vị trí phó lái.

Nhưng hết thấy đều muộn rồi, người mất rồi không trở về được, thời gian cũng không có cách nào đảo ngược.

Đình Tam Tam trong mắt đỏ bừng đứng ở bên bồn rửa tay, cả người đều không tập trung. Phẫu thuật thời gian dài như vậy vô cùng tiêu hao thể lực, càng huống chi kết quả không tốt, khiến cho tâm lực mệt mỏi quá độ.

"Cô giáo Đình." Tiểu Tôn đi qua đây, nghiêng đầu nhìn cô, "Cô không có chuyện gì chứ?"

"Không có chuyện gì, chỉ là quá mệt thôi."

"Cô giáo Đình... Người nhà bệnh nhân ở bên ngoài nào loạn, hiện tại cô đừng đi ra ngoài." Tiểu Tôn nói một cách lưỡng lự.

Đình Tam Tam quay đầu, "Bọn họ nào loạn cái gì?"

"Vẫn là nhất thời không thể tiếp nhận kết quả, muốn tìm bệnh viện đòi ý kiến. Em thấy tốt nhất là bọn họ có thể tìm được chứng cứ sự cố điều trị trên bàn mổ của chúng ta, lừa gạt chúng ta một khoản." Tiểu Tôn lắc đầu thở dài, không ôm mong đợi gì với mối quan hệ bác sĩ – bệnh nhân [2] hiện nay.

[2] Mối quan hệ bác sĩ – bệnh nhân: là một phần trung tâm của việc chăm sóc sức khỏe và thực hành y học. Mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân là một trong những nền tảng của đạo đức y học đương đại.

Đình Tam Tam nghiêng đầu an ủi cậu ta: "Không có việc gì, chúng ta có thể chịu được kiểm tra."

"Cô là cây ngay không sợ chết đứng, nhưng bệnh viện năm nay tiến hành bốn năm vụ kiện, em thấy viện bạn sẽ tìm cô nói chuyện, cô chuẩn bị sẵn sàng chưa."

Đình Tam Tam mỉm cười, tháo xong găng tay và trang phục phẫu thuật, nói: "Chúng ta nên kiến nghị đại học y bây giờ nên mở thêm một lớp môn pháp luật, vừa chữa bệnh cứu người đồng thời cũng học được bảo vệ quyền lợi của mình."

"Không sai."

Xế chiều hôm đó, Đình Tam Tam quả thật bị viện bạn tìm đi nói chuyện. Chỉ là quá trình phẫu thuật của cô hợp lý hơn nửa hành vi xử lý không có bất cứ sai sót nào, cho nên cũng chỉ là đi theo trình tự một chút mà thôi. Huống chi chủ nhiệm viện bạn là học trò của ba cô, cũng không giáo huấn hay làm khó cô, còn an ủi cô một phen, để cô mở rộng lòng, đối với những người nhà bệnh nhân có ý định bôi lông tìm vết bệnh viện không ngại ra tòa kiện tụng.

Đình Tam Tam cũng không phải ngày đầu tiên trên bàn mổ, cô đã có chuẩn bị tâm lý đối với bất kỳ kết quả nào, cho nên đối với kết quả cấp cứu không có hiệu quả, mặc dù cô thương tiếc nhưng cũng không cảm thấy mình có lỗi.

Bác sĩ mặc dù đóng nhân vật thượng đế, nhưng bọn họ vĩnh viễn không có quyền lực của thượng đế. Sống hay chết, đều có số mệnh.

Chỉ là cô vẫn rất lạc quan, nhưng cô không hề dự liệu được ba của bé trai kia đột nhiên tập kích cô lúc cô tan làm.

Mới đi ra khỏi cổng chính của bệnh viện, cô liền bị người dùng một gậy đánh ngã xuống đất, một gậy này khí lực vừa đủ vừa mạnh, cô ngã xuống ven đường, trong chốc lát không thể đứng lên được.

Thời điểm người đàn ông chuẩn bị tiếp tục bạo lực, bảo vệ phụ cận bệnh viện chú ý tới tình huống bên này, nhanh chóng chạy tới.

"Người nào! Mau báo cảnh sát!"

Bảo vệ vội vàng chạy tới, thủ phạm chạy trời chết, xông vào đám người, rất nhanh liền mất bóng dáng.

"Bác sĩ Đinh, cô thế nào rồi? Còn đứng dậy được không?" Bảo vệ hỏi thăm ân cần.

Đinh Tam Tam lắc đầu, đau đến sắc mặt trắng bệch.

Bảo vệ đeo gậy ở bên hông, hai tay ôm cô, bế cô lên.

"Bác sĩ Đinh, cô nhịn một chút, tôi lập tức đưa cô đến phòng cấp cứu."

"Cảm ơn..." Thái dương Đinh Tam Tam chảy mồ hôi, phần eo đau rát.

Bác sĩ bị người nhà bệnh nhân đánh, nhân viên y tế của phòng cấp cứu cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Bác sĩ Vương tiếp nhận vén áo của Đinh Tam Tam lên nhìn một cái, một mảnh sưng tấy, so sánh với da thịt trắng nõn bên cạnh, trông cực kỳ đáng sợ.

Y tá bên cạnh biết cô cố nhịn nhịn liền khóc lên.

Đinh Tam Tam nằm sấp ở trên giường kiểm tra, đầu đầy mồ hôi quay đầu lại nhìn cô ấy, "Em cái nha đầu này, khóc cái gì chứ?"

Y tá nhỏ dùng mu bàn tay che mặt quay đầu chạy mất, có lẽ là đi nhà vệ sinh rồi.

Bác sĩ Vương khoa cấp cứu cầm phim chụp X-quang của Đinh Tam Tam xem một chút, nói: "May không tổn thương đến gân cốt, chỉ bị thương ngoài da, ra tay hơi nặng một chút."

"Ừm."

"Em biết Tiểu Xuân nha đầu kia vì sao lại khóc không?" Bác sĩ Vương cười hỏi.

"Là sợ hãi sao?"

"Chúng ta làm việc chuyên cần chăm chỉ, ý chính đầu tiên của lời thề là chữa bệnh cứu người vì nhân sinh, không nghĩ tới thời điểm đang chống lại bệnh hiểm nghèo và tử vong còn phải bị đối xử bất công như vậy. Anh thấy nha đầu kia cảm thấy lạnh tâm rồi." Bác sĩ Vương vừa thoa thuốc cho cô vừa nói.

Đinh Tam Tam trầm mặc.

"Em là một trong những sinh viên tốt nghiệp ưu tú nhất của trường chúng ta, bất kể y thuật hay phẩm đức đều là hạng nhất. Hôm nay ngay cả em đều bị người không hiểu lý lẽ tập kích bất ngờ, những người khác không phải lại càng cảm thấy bất an hơn sao?" Bác sĩ Vương cảm thán, "Có đôi khi chúng ta làm bác sĩ, thật sự không được coi là con người."

Đinh Tam Tam hỏi: "Vậy anh có từng hối hận khi làm bác sĩ không?"

"Nói thật?"

"Đương nhiên."

"Đã từng hối hận. Anh ở loại địa phương như phòng cấp cứu này, mỗi ngày nhìn thấy rất nhiều khóc khóc nháo nháo, có đôi lúc cũng phiền muộn, muốn vung tay bỏ đi và quên hết mọi thứ." Bác sĩ Vương khẽ cười một tiếng, nói, "Nhưng dù sao số người cực đoạn cũng rất ít, nếu như chúng ta bởi vì bọn họ làm phiền mà bỏ qua lý tưởng và nghề nghiệp của mình, vậy không phải là quá tính toán sao? Vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, không phải là một cuộc buôn bán tốt."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nói: "Đúng, anh nói rất đúng."

"Sur muội, còn em, em từng hối hận chưa?" Bác sĩ Vương hỏi ngược lại.

"Không có."

"Một khác cũng không có sao?"

"Em khoảng mười tuổi thì đã nghĩ xong sau này phải làm bác sĩ, sau đó nỗ lực thi vào đại học y, lấy được chứng chỉ hành nghề, cũng đã sớm đứng trên bàn mổ, đây chính là điều em mong muốn." Đinh Tam Tam cảm giác được phản lưng một mảnh lạnh lẽo, rốt cuộc thoải mái hơn một chút, cô được bác sĩ Vương đỡ ngồi dậy, cô nói, "Chúng ta không thể để tiền xấu đuổi tiền tốt [3], khiến người mang tâm tư ác quỷ xua đuổi người dễ thương tốt bụng. Nói một cách tự nhiên, em cảm thấy mình chính là tiền tốt, em có trách nhiệm bảo vệ quy tắc này khỏi bị phá hủy."

[3] Tiền xấu đuổi tiền tốt (định luật Gresham): Ví dụ, nếu có hai hình thức hoá tệ trong lưu thông, mà được chấp nhận bởi luật pháp là có giá trị danh nghĩa tương tự, loại hoá tệ có giá trị hơn sẽ biến mất khỏi lưu thông.

Ngoại trừ bác sĩ, cô vẫn là một thành viên của tập thể, cô giữ vững nguyên tắc chữa bệnh cứu người chính là giữ vững xã hội lý tưởng của một nhóm người.

"Sur muội, gác ngộ tư tưởng của em rất cao." Bác sĩ Vương nhin không được cảm thán.

Đinh Tam Tam cười nói: "Lão Vương sư huynh, nếu như anh suy nghĩ kỹ một chút, thật ra thì chúng ta đều giống nhau."

Tôi nói ra đạo lý này, mà bạn lại vẫn đang thực hành. Nhìn như vậy đến người sau không phải càng đáng giá khen ngợi sao?

Bác sĩ Vương không thể không tán thưởng người sư muội này, bất kể là y thuật hay là tư tưởng trình độ, vẫn là có bản lĩnh khiến người ta yêu thích, đều quá hợp khẩu vị của anh ta.

"Lần sau đổi thuốc trực tiếp tới đây, anh bất cứ lúc nào cũng cung kính chờ đợi." Thời điểm Đinh Tam Tam rời đi, bác sĩ Vương vô cùng nhiệt tình nói.

Đinh Tam Tam nhin không được liền bật cười, được y tá đỡ rời khỏi phòng cấp cứu.

Tiếng gió ở bệnh viện cũng không phải rất chặt chẽ, không tới nửa ngày, chuyện Đinh Tam Tam bị người nhà bệnh nhân bạo lực tập kích liền truyền tới cấp cao, thuận tiện cũng truyền đến tai ba Đinh.

Ông là nhân vật hàng đầu trong giới y học, rất nhiều bác sĩ ưu tú đều là học trò của ông ấy, muốn biết một chút tình huống liên quan đến con gái mình quả thực là quá đơn giản.

Cho nên, khi Đinh Tam Tam chân trước về đến nhà, chân sau ba Đinh mẹ Đinh liền đuổi giết tới cửa.

Ba Đinh nhìn thương thể của cô một chút, biết không nghiêm trọng nên không dài dòng nữa. Mẹ Đinh thì sao, cái bàn đều bị bà đập vỡ, cực kỳ phẫn nộ với tên thủ phạm, hận không thể xéo một miếng thịt trên người hắn ta.

"Con nghỉ ngơi hai ngày đi, đừng đến bệnh viện nữa." Mẹ Đinh thờ hờn hển nói ra.

"Vâng." Lần này Đinh Tam Tam rất biết điều, không hề làm trái ý mẹ cô. Bởi vì eo cô thật sự quá đau, cho dù đi thì cũng không thể lên bàn mổ.

Mẹ Đinh tức giận đến mức ngực muốn nổ tung, mặc dù hai mẹ con quanh năm bất hòa, nhưng bà tuyệt đối không thể khoan dung cho phần tử nguy hiểm như vậy uy hiếp đến an toàn của con gái bà.

"Mẹ đi thuê cho con một vệ sĩ, sau này đều đi làm cùng con!"

Đinh Tam Tam ngẩng đầu nhìn ba của cô, quả nhiên, không đợi cô mở miệng, ba Đinh liền lập tức bác bỏ.

Mẹ Đinh tức giận đến khó thở, tức giận trừng mắt nhìn chồng mình, tiến vào phòng bếp nấu canh.

Còn dư lại hai cha con ngồi đối diện, tính cách của hai người đều là kiêu ngạo, một người muốn tìm đề tài nhưng không tìm được, một người cảm điện thoại đi động muốn trốn tránh giáo huấn, liền trầm mặc quý dị như vậy.

Ăn cơm tối, mẹ Đinh nói muốn ở lại đây với cô, Đinh Tam Tam nhanh chóng bác bỏ.

Nói đùa, cô còn muốn ngủ ngon giấc đấy.

"Không ở với con cũng được, mẹ tìm người nấu cơm cho con, con cũng đừng đi ra ngoài nữa, tránh lại gặp phải phần tử cực đoan kia." Mẹ Đinh lui lại một bước, giữ vững ranh giới cuối cùng.

Đinh Tam Tam gật đầu, "Vâng, nghe lời mẹ."

Ba Đinh mẹ Đinh vừa lòng đi về, Đinh Tam Tam cuối cùng thở dài một hơi.

Cô không phải trách mẹ chuyện bé xé ra to, hoàn toàn ngược lại, cô có phần áy náy. Bởi vì lựa chọn của cô khiến mẹ rơi vào trạng thái lo lắng, là cô bất hiếu.

...

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cô không biết thế nào lại đụng tới vết thương ở trên lưng, đau đến mức cô giật mình, trong nháy mắt liền tỉnh ngủ.

Cô sờ soạng xuống giường, chuẩn bị ra phòng khách tìm một ít thuốc để thoa lên vết thương.

Đẹp lẽ không biết bị đá đến nơi nào, cô sờ soạng tìm nửa ngày cũng không tìm được, đành phải chân trần đi về phía cửa.

Đột nhiên, cô dừng bước.

Ánh mắt của cô nhìn chăm chú tay cầm trên cửa, nhìn nó nhẹ nhàng xoay tròn. Hô hấp đình trệ, cô di chuyển hai bước, cầm một lọ toner ở trên bàn trang điểm.

Cô ở trong lòng nhanh chóng tính toán, đây là thủy tinh, nếu như đánh lên đầu, có lẽ có thể ngăn chặn hiệu quả hành động của đối phương.

Cánh cửa chậm rãi bị đẩy ra, cô trốn ở trong bóng tối, cũng không dám thở mạnh một hơi.

Bóng dáng cao lớn nhanh chóng tiến vào đây, cô nín thở, cầm lấy lọ thủy tinh, dồn toàn bộ khí lực toàn thân đánh mạnh qua bên đó.

Gió mạnh quét qua, trong bóng tối, động tác của cô bị đối phương tránh thoát hoàn mỹ, thậm chí bị anh ta chế trụ được cổ tay.

"Đừng sợ, là anh."

Theo một giọng nam trầm thấp vang lên, cái lọ thủy tinh trên tay cô bị gỡ ra, ném qua một bên.

Đinh Tam Tam gắt gao trừng mắt nhìn khuôn mặt quen thuộc, người thẳng tắp lùi về phía sau ngã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

LỄ VẬT "KINH HĨ"

Edit: Dương

***

Cô bị trật eo rồi, chính là một kích kia dốc hết toàn lực của cô.

Vết thương cũ chưa tốt lại thêm vết thương mới, loại vận khí này, Đinh Tam Tam bắt đắc dĩ nhắm mắt lại, muốn đập người.

Đới Hiến không hổ là xuất thân lính đặc chủng [1], phản ứng cực nhanh, thoáng cái liền ôm cô, thả cô trên giường lớn.

[1] Lính đặc chủng: được huấn luyện đặc biệt để thực hiện nhiệm vụ có độ nguy hiểm mà những đơn vị thông thường không thực hiện được.

Trong không khí, chỉ có thanh âm của hít thở.

"... Tức giận rồi?" Đới Hiến ngồi ở mép giường thấp thỏm, nhìn sau ót của cô.

Đinh Tam Tam không lên tiếng, cô sợ bản thân mình không khống chế được tâm tình muốn một cước đạp anh ra.

Đới Hiến thấy cô không lên tiếng, do dự một chút, vẫn là đưa tay vén áo ngủ của cô lên, xem xét vết thương của cô.

Vết thương do gây gây ra, rất dài, nếu như ở trên người của anh một chút chuyện này cũng không có gì. Nhưng bây giờ xuất hiện ở trên lưng của Đinh Tam Tam, có thể nghĩ anh sẽ có bao nhiêu đau lòng.

Anh cầm lấy rượu thuốc mình mang đến, xoa ở trên bàn tay để tạo nhiệt, sau đó xoa bóp chỗ thắt lưng vừa nãy cô bị đau, lại dùng thuốc trị thương mà anh cảm thấy tốt nhất, xoa lên chỗ cô bị đánh.

Đinh Tam Tam nằm sấp ở trên gối đầu, cảm giác thắt lưng dần dần ấm áp hơn rất nhiều, không hề cứng ngắc như trước nữa.

"Lần sau đừng đến như vậy nữa."

Anh lập tức ngừng đầu, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn sau ót của cô, không thấy rõ nét mặt của cô, không biết cô có tức giận hay không.

"Ừ." Anh thấp giọng lên tiếng, ngay cả lời giải thích cũng không có.

Bởi vì đối với anh mà nói, "Đừng đến như vậy" so với "Đừng đến" thì tuyệt vời hơn rất nhiều.

Quần áo nhẹ nhàng được kéo xuống, chân cũng một lần nữa trở lại trên người của cô, chỗ mép giường lõm xuống phía dưới cũng dần dần san phẳng, anh giống như lúc tới cứ yên lặng như vậy rồi đi.

Đinh Tam Tam chìa tay, cánh tay ở trên giường lắc lư biên độ nhỏ vài cái, cũng không biết là đang tìm cái gì.

...

Ngày hôm sau lúc thức dậy, bất luận là vết thương ở eo hay vết thương bị gây đánh đều đã khá hơn nhiều, ít nhất đến lúc thức dậy không hề cảm thấy đau rất nữa.

Đinh Tam Tam cầm lấy chai rượu và thuốc mỡ ở đầu giường nhìn một chút, rượu là rượu vàng [2] thông thường không có gì đặc biệt, thuốc mỡ trái lại chưa từng nhìn thấy qua, thành phần bên trong rất tốt.

[2] Rượu vàng (黄酒): là một trong những loại rượu lâu đời nhất trên thế giới, chất lượng men rượu quyết định chất lượng rượu. Vào khoảng ba nghìn năm trước, thời đại Thương Chu, người Trung Quốc sáng tạo phương pháp lên men phức hợp độc đáo, bắt đầu sản xuất số lượng lớn rượu vàng. Ví dụ: rượu Thiệu Hưng, rượu Túc Mặc Lão, v.v...

Cô đề đồ vật xuống móc điện thoại di động ra, mặc dù anh giảm bớt đau đớn cho cô, nhưng sổ sách cần tính toán vẫn phải tính toán.

Mà Đới Hiến lúc này đang ở trong sân so chiêu với ba và em trai, hai người cộng lại cũng không ngăn được thế công của anh, hơi giữ thế hạ phong.

Điện thoại của anh để ở trên khay trà trong phòng khách, rung rung vài cái, bị một bàn tay cân đối hữu lực nhấn nút nghe.

"Xin chào, xin hỏi anh/chị tìm ai?"

Giọng nói nhanh nhẹn ở bên kia vang lên, Đinh Tam Tam lúng túng một chút, bỏ điện thoại ở bên tai ra liếc nhìn, xác nhận bản thân không hề gọi sai số điện thoại.

"Xin lỗi, gọi nhầm số rồi." Cô bình tĩnh cúp điện thoại.

"Tô Khả, ai gọi tới thế?" Tôn Cần từ trên tầng đi xuống, nhìn thấy Tô Khả đang nghe điện thoại.

Tô Khả, nữ, hai lăm tuổi, phi công không quân, cấp bậc Thượng úy. Có một đầu tóc ngắn gọn gàng, hoạt bát xinh đẹp, khiến người ta nhìn một cái liền nhớ kỹ là một cô gái nhanh nhẹn.

"Gọi nhầm số ạ." Tô Khả nhún nhún vai, có vẻ giống như không có chuyện gì.

Tôn Cần nói: "Cháu đi gọi ba người kia vào, đến giờ ăn cơm trưa rồi."

"Vâng!" Tô Khả chào theo kiểu nhà binh, chạy chậm đi ra ngoài.

Tôn Cần cười một tiếng, quay đầu cùng người giúp việc dọn cơm.

Mười phút sau, không ai tiến vào, Tôn Cần đi tới bên cửa sổ sát đất nhìn một cái, cái này tốt lắm, hai đánh một biến thành ba đánh một rồi.

"Mẹ." Vợ của Đới Quân, Điều Điều, cô uống thuốc xong đi xuống, nhìn thấy trên bàn ăn bày đầy món ăn đủ loại nhưng không có một bóng người, hô một tiếng mẹ chồng đang đứng ở bên cửa sổ.

Tôn Cần quay đầu, "Con đi ra ngoài, gọi mọi người vào đi."

Điều Điều đi tới chỗ tủ rượu, lấy ra một cái còi, cười nói: "Dùng cái này nhanh hơn."

Tiếng còi đối với một nhóm người trong sân mà nói rõ ràng càng kích thích hơn.

"Vẫn là con thông minh." Tôn Cần gật đầu hài lòng.

Tiếng còi vừa vang lên, tất cả mọi người đều vào nhà ăn cơm.

Đới Hiến tương đối thích sạch sẽ, anh dùng năm phút đồng hồ tắm rửa rồi mới ngồi về bàn ăn cơm. Thuận tay cầm điện thoại di động lên, kiểm tra có cuộc gọi nhớ hay không, trong lúc vô tình lại thấy một dãy số quen thuộc trong mục cuộc gọi đã nhận.

"Vừa nãy ai giúp con nghe điện thoại?" Anh hỏi.

"Em." Tô Khả bỏ đũa gà xuống rồi giơ tay lên.

Đới Hiến khẽ nhủ mày một cái, đứng dậy chuẩn bị đi gọi lại.

Nhìn anh rời khỏi chỗ, Tô Khả ở phía sau kêu lên: "A, Hiến ca, không cần gọi lại, cô ấy nói là gọi nhầm rồi."

Đới Hiến không hề dừng bước lại, tìm một chỗ yên tĩnh gọi lại qua bên kia.

Lần thứ nhất, không người nhấc máy.

Lần thứ hai, không người nhấc máy.

Lần thứ ba, sau ba hồi chuông rớt cuộc có người nhấc máy.

"Alo." Thanh âm trong trẻo của cô vang lên.

"Em vừa rồi tìm anh?"

"Ừm."

"Có chuyện gì không?" Anh tràn đầy hy vọng hỏi cô.

"À, bây giờ không có chuyện gì." Đinh Tam Tam mở loa lên, vừa bóc hạt dẻ vừa nói. Lẽ ra cô muốn hỏi anh là ai mật báo tin tức cho anh, sau đó suy nghĩ một chút, ngoại trừ mẹ cô hình như cũng không có người nào khác.

Anh có vẻ rất thất vọng, hơi thở đều nặng nề hơn không ít.

"À, thật sự là có một việc."

"Việc gì?" Ánh mắt anh sáng lên, giống như là chó ngao Tây Tạng [3] nhìn thấy xương thịt.

[3] Chó ngao Tây Tạng: là một giống chó Ngao được người Tây Tạng nuôi và huấn luyện để bảo vệ gia súc và bảo vệ cuộc sống của những người dân bản địa trên vùng núi Himalaya khỏi những con thú hoang như chó sói, hổ, gấu và để canh gác các tu viện ở Tây Tạng.

"Cái chìa khóa trả lại cho tôi, ai cho phép anh vụng trộm xông vào nhà dân?" Đinh Tam Tam lột xong một viên hạt dẻ hoàn mỹ, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Đới Hiến: "..."

"Tin hiệu không tốt không nghe được?"

"Ừ."

Đinh Tam Tam cười nhạo, IQ cảm động lòng người như thế này làm sao có thể dẫn dắt tốt được một chi bộ đội?

"Không trả cũng được, xé chiều tôi đi đổi lại khóa."

"Đừng, anh trả lại cho em, buổi chiều sẽ tới." Ít nhất còn có thể gặp mặt cô một lần, cũng đáng.

"Dịch vụ chuyển phát nhanh trong thành phố."

"..."

Chuyển phát nhanh, phát minh mang tính lịch sử này cùng đàn ông tranh thủ tình cảm, mãnh liệt kiến nghị hủy bỏ nghề này.

Đinh Tam Tam vốn là nói đùa, ai bảo anh nửa đêm chạy tới hại cô trật eo chứ? Nhưng cô quên mất người đàn ông này là người thành thật cỡ nào chứ? Năm giờ chiều, cô thật sự nhận được một cái hộp chuyển phát nhanh.

Sau khi cô cười ký nhận, mở hộp ra nhìn một cái, lại không nhận được hết âm lên.

Di giúp việc cho cô vội vàng chạy tới, nhìn thấy đồ ở trong hộp, đồng dạng không nhận được vô cùng hoảng sợ.

"Trời ơi, là ai làm vậy hả!" Khuôn mặt của di giúp việc đều bị dọa sợ không còn chút máu, xèng nẫu ăn theo đó cũng rơi xuống đất.

Trong hộp để thi thể của mấy con chuột nhỏ, không biết bị cắt bao nhiêu vết dao, toàn bộ nội tạng đều chảy ra. Vì để phòng máu tràn ra ngoài, người gửi tới còn "tri kỷ" dùng màng bọc thực phẩm bọc lại, cố gắng giữ lại cảnh tượng buồn nôn nhất tàn nhẫn nhất.

"Bác sĩ Đinh, làm sao bây giờ?" Di giúp việc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại cảnh tượng này, chân đều run lên.

Cái hộp bị cô thả ở chỗ huyền quan, cô đi tới chỗ bàn ăn cầm điện thoại di động lên, hết sức trấn tĩnh gọi điện thoại báo cảnh sát.

Đây đã là loại hình uy hiếp đe dọa rồi, cô không còn cách nào lại khoan dung tiếp nữa.

Cảnh sát hai mươi phút sau tới cửa, làm ghi chép, cũng chụp hình, lấy đi vật chứng. Vì bảo đảm an toàn cá nhân của Đinh Tam Tam, cảnh sát kiến nghị cô đến ở với ba mẹ, sống một

mình thật sự không an toàn nữa.

"Cảnh sát tiên sinh, tôi có thể cung cấp một chút đầu mối không?" Đinh Tam Tam nói.

"Đương nhiên, đầu mối của cô đối với chúng tôi vô cùng có giá trị, cứ việc nói ra."

Đinh Tam Tam đem sự tình lần trước cấp cứu bệnh nhân vô hiệu và bị người dùng gậy đánh bị thương từ đầu đến cuối nói lại một lần, không chỉ là thu nhỏ lại phạm vi điều tra của cảnh sát, càng là trực tiếp chỉ ra ai là người tình nghi.

"Được, chúng tôi sẽ mau chóng tìm ra anh ta, hy vọng cô có đầu mối gì lập tức thông báo cho chúng tôi." Cảnh sát ghi chép lại đầy đủ, đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Ừ, cảm ơn mọi người đã đến một chuyến."

"Là chức trách của chúng tôi." Cảnh sát cười gật đầu.

Sau khi cảnh sát rời đi, đi giúp việc cũng lập tức nói lời từ chức. Phần công việc này thật sự là quá khảo nghiệm thần kinh rồi, trái tim của bà không tốt, chịu đựng không nổi.

Đinh Tam Tam cầm một ít tiền mặt đưa cho đi ấy, nói: "Hù dọa đi rồi, thật sự ngại quá, chút tiền này coi như là cháu trả tiền bồi thường cho đi."

"Thế này thì ngại quá." Đi giúp việc từ chối.

"Đi cứ cầm đi, chuyện hôm nay là cháu có lỗi với đi." Đinh Tam Tam kiên trì.

Đi giúp việc cười lúng túng, nhận lấy, "Vây cô phải bảo trọng."

"Vâng." Đinh Tam Tam cười một tiếng trấn an đi ấy.

Đi giúp việc thu dọn đồ đạc rồi đi, Đinh Tam Tam cũng không có tâm tình ăn cơm.

Cô ngồi ở trên ghế sofa, trong đầu toàn bộ đều là cảnh tượng máu me nhảy nhua ban nãy. Mặc dù cô đã từng vô số lần giải phẫu chuột bạch nhỏ, nhưng đó là hành động y học, mà không phải loại hình ảnh máu tanh tàn bạo như vừa rồi.

Cô lấy tay đỡ trán, cúi đầu nhắm mắt, không biết lại suy nghĩ gì.

"Tam Tam." Ngoài cửa truyền đến thanh âm của đàn ông.

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, hiển nhiên là đã bị kinh sợ.

Đới Hiến đúng lúc ở dưới tầng đựng phải cảnh sát, sau khi nói chuyện với cảnh sát rồi mới lên tầng, đồng thời tận mắt nhìn thấy "vật chứng".

Anh đi tới, lập tức ôm cô vào trong ngực của mình.

Cánh tay dày rộng của anh, lồng ngực ấm áp, làm dịu đi sợ hãi và hoảng loạn trong lòng cô.

"Có anh ở đây anh ta đừng hòng nghĩ đến tổn thương em nữa." Anh siết chặt eo của cô, cho cô sức lực để chống đỡ.

Đinh Tam Tam muốn đưa tay đẩy anh ra, nhưng tứ chi vô lực, dường như thoảng cái đã bị hút hết khí lực. Ở trước mặt anh, cô không cần phải nguy trang kiên cường.

"Anh nói, tôi làm sai sao?" Cô nhắm mắt, một giọt nước mắt nhịn không được từ trong hốc mắt chảy xuống.

Cô hiếm khi yếu đuối, nhưng không có nghĩa là không có. Giống như hạt dẻ vậy, lột ra lớp vỏ ngoài cứng rắn, bên trong là thịt quả mềm mại nhẵn nhụi.

"Không, em không làm sai."

"Vây tại sao lại như thế này..." Đầu tiên là bị đánh, sau đó lại nhận được "Lễ vật" như vậy... Cấp cứu vô hiệu không phải là tình huống lần đầu cô gặp phải, nhưng gặp phải "Sự trả thù" của người nhà bệnh nhân ngoan cố như vậy, cô còn chưa từng thấy qua.

"Trên thế giới có rất nhiều người chúng ta không có cách nào lý giải, không cần thử đi vào thế giới của bọn họ, cũng không cần dùng thế giới quan [4] của bọn họ đến phán xét hành vi của em." Ngữ khí của anh kiên định mà dịu dàng, mang theo sức mạnh ôn hòa hiền hậu, giống như thuốc nước tiêm vào trong thân thể cô.

[4] Thế giới quan: là định hướng nhận thức cơ bản của một cá nhân hay xã hội bao gồm toàn bộ kiến thức và quan điểm của các cá nhân hay xã hội.

Anh là quân nhân, gặp qua rất nhiều cơn đồ, cũng bắn chết rất nhiều người trong số bọn họ. Nghề nghiệp của anh chính là lăn lộn trong chốn yêu ma quỷ quái như vậy, hơi có chút lo là sẽ bị kéo vào thế giới của bọn chúng. May mắn, bọn họ có một trái tim cứng rắn nhất trên thế giới, coi như là thuốc tiêm mạnh nhất cũng không có cách nào khiến cho bọn họ bị đám người kia làm mất đi ý chí của mình, quên mất bản thân mình là ai.

Lăn qua lăn lại trong máu trong bùn, anh đã sớm không phải người bình thường.

"Việc em phải làm là giữ vững bản thân em, đừng bởi vì bọn họ mà bắt đầu nghi ngờ ý tốt và việc tốt của mình, càng không phải bởi vì bọn họ mà hoài nghi tính chính xác chuyên nghiệp của mình.

"... Phải không?" Khóe miệng cô hơi hơi cong lên.

"Phải, đây chính là hồi báo lớn nhất của chúng ta đối với thế giới này."

Kiên trì làm người tốt, chính là đã kích đối với người xấu, chính là hồi báo đối với người đã từng ủng hộ em, chính là cổ vũ đối với người kẻ nghiệp.

Đinh Tam Tam cúi đầu, lau khô nước mắt ở trên bà vai của anh.

"Trước đây anh cãi nhau thua tôi, có phải là có ý không?" Cô đột nhiên chuyển đề tài.

Anh sững sốt một chút, sau đó kiên quyết lắc đầu: "Không phải, xác thực là kỹ năng không bằng người cam lòng chịu thua."

Đình Tam Tam cười khẽ một tiếng, rõ ràng không tin.

Đối Hiển cúi đầu nhìn gò má của cô, có phần hoài niệm và không muốn rời đi.

Cô không hề biết là, chỉ cần cô hơi lộ ra một chút lãnh ý, anh liền hoàn toàn không có năng lực chống cự. Anh ngay cả tâm tư tranh cãi đều không có, chỗ nào còn thắng được cô chứ?

"Buông tay."

Nhận thấy, cô lại phục hồi như cũ, lại không cần anh nữa.

"Được."

Nhận thấy, anh vẫn là anh lúc trước, ngay cả phản kháng cô cũng không học được.

Lời tác giả:

Muốn biết nguyên nhân Đình Tam Tam không muốn sinh con thì hãy tiếp tục theo dõi, chúng ta kéo tơ bóc kén, từ từ sẽ đến.

Cắt gấu sao?

→ _ → Vấn đề này tôi hỏi sẽ không chán, giống như...

"Em nguyện ý gả cho anh không?" Cũng tương tự như nam chính nhất định sẽ hỏi vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

ĐỐI HIỂN CHÂN THẬT

Edit: Dương

***

Phương Trí Viễn cũng không biết từ nơi nào biết được chuyện cô bị đe dọa, đáng lẽ hành trình một tuần quả thực trong vòng năm ngày hoàn thành liền chạy về.

Đình Tam Tam đang ngồi ở phòng khám khám bệnh, nhìn thấy anh ta đi vào còn ngáy ra một chút.

"Anh có chỗ nào không thoải mái sao?" Cô liếc nhìn anh ta từ trên xuống dưới một lần, không nhìn ra đáng vẻ có bệnh.

"Trong lòng không thoải mái." Anh ta mặc áo khoác màu kaki [1], ngồi ở trên ghế đối diện cô hăng hái tràn đầy, không giống như là bệnh nhân ngược lại giống như là cố ý tìm phiền phức.

[1] *Màu kaki: có nguồn gốc từ tiếng Urdu, trong ngôn ngữ này từ kaki có nghĩa là bụi hay đất màu.*

"Thề lưỡi ra để em nhìn một chút." Hai tay cô nắm đan xen đặt ở trên bàn, nói nghiêm túc.

Phương Trí Viễn buồn bực cười một tiếng, nói: "Được rồi, anh không bị ốm. Anh tới tìm em không phải khám bệnh, là vì vấn đề an toàn cá nhân của em." Anh ta thu lại nụ cười, thái độ nghiêm túc nhìn cô.

Đình Tam Tam gạt đầu, nói: "Cảm ơn sự quan tâm của anh, em nhận được rồi. Nhưng vấn đề cá nhân thì hẹn thời gian riêng tư, em còn đang làm việc, phía sau vẫn còn bệnh nhân đang xếp hàng."

Mặc dù biết cô trước sau điềm đạm bình tĩnh như vậy, nhưng thời điểm lại lần nữa nhận thức khó tránh khỏi vẫn sẽ có chút không thoải mái.

Không biết những người phụ nữ khác gặp phải chuyện bị đe dọa có thể vẫn điềm phong khinh giống như cô không, ngay cả bày tỏ oán trách với bạn trai cũng không có một câu.

Phương Trí Viễn đứng dậy, từ trong túi áo khoác lấy ra một cái túi nhỏ đặt ở trên bàn của cô, anh ta nói: "Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi, anh tới đón em."

"Được."

Anh ta đóng cửa đi ra ngoài, y tá nhìn anh ta đi ra, lập tức nói to: "Người kế tiếp".

Đình Tam Tam cũng không nhìn xem trong túi là vật gì, trực tiếp bỏ nó vào trong ngăn kéo, chờ đến bệnh nhân tiếp theo.

...

Thời điểm ngồi ở nhà hàng, Phương Trí Viễn cố tình nhìn nhiều thêm vài lần son môi của cô.

"Màu này rất tôn da của em." Anh ta cười nói.

"Cảm ơn."

Anh ta tặng là một thỏi son môi, sau khi tan làm cô nhìn thoáng qua cái túi, thức thỏi thoa son lên môi.

Đàn ông tặng phụ nữ đồ vật không phải là muốn phụ nữ nghe lời dùng tới sao? Đinh Tam Tam hơi hơi cong khóe miệng, cảm thấy trò chơi giữa nam và nữ còn rất có ý tứ, ít nhất trước đây Đới Hiến chưa từng cho cô cảm giác như vậy.

Muốn gặp núi cao thì đừng cam tâm làm gò đất, muốn nói chuyện yêu đương với người đàn ông đẳng cấp cao, chúng ta cũng không thể lộ ra quá yếu.

Cao thủ vĩnh viễn khinh thường so chiêu với tay mơ, xem ra yêu đương cũng giống như vậy.

Chỉ là yêu đương xen lẫn những nhân tố khác giống như đồ gia vị vào nước sôi vậy, mùi vị là có, nhưng vẫn là cốc nước sôi ban đầu không phải sao?

Dùng com được một nửa, Phương Trí Viễn lau miệng, nghiêm túc nói ra muốn Đinh Tam Tam dọn đồ đến ở chung với anh ta.

Viết tắt: Ở chung.

Tam Tam nói: "Chỗ ở của anh cách bệnh viện của em quá xa, không thuận tiện."

"Hiện tại anh không chỉ có chỗ bất động sản này, nếu như em muốn ở gần bệnh viện anh có thể cho em rất nhiều sự lựa chọn." Phương Trí Viễn cười nói.

"Bất động sản?"

"Phải."

"Anh cũng nói là bất động sản không phải nhà." Tam Tam lau miệng, nói, "Em muốn cảm giác như ở nhà, không muốn bị một đồng gia cụ không có chút tình cảm nào vây quanh."

"Tam Tam, em đang suy nghĩ anh muốn cái gì sao?" Phương Trí Viễn đưa tay, vượt qua khoảng cách của cái bàn, nắm lấy bàn tay của cô. Cảm xúc của anh ta có chút lên xuống, mơ hồ cảm thấy trong lời nói của Tam Tam có hàm ý.

Đinh Tam Tam để khăn ăn xuống, ngửa tay nắm tay của anh ta, nói: "Ý của em là em sẽ dọn đồ đến ở cùng ba mẹ em."

Ý cười của Phương Trí Viễn ngưng lại ở khóe miệng, anh ta chủ động thu tay về, hỏi: "Em có ý gì chứ?"

"Bất kể là cân nhắc trên phương diện tình cảm hay kinh tế, ở cùng ba mẹ em đều là sự lựa chọn tốt nhất. Em không cần hao phí thời gian để làm quen, cũng sẽ không cảm thấy xa lạ và cô đơn. Quan trọng nhất là, không cần phải trả tiền thuê nhà." Tam Tam mỉm cười, giống như là cô gái nhỏ rất biết tính toán kỹ lưỡng cuộc sống.

Nhưng Phương Trí Viễn và cô đều biết, đây chẳng qua là mượn cớ.

"Anh biết rồi, chúng ta còn chưa tới bước này." Anh ta gạt đầu, hiểu ý của cô rồi.

Tam Tam giờ ly rượu lên, nói thành khẩn: "Cảm ơn anh đã vội vàng trở về bởi em, em rất vui."

Phương Trí Viễn thờ dãi một tiếng, cũng nâng ly rượu lên, "Tam Tam, em đánh một gậy như vậy lại cho thêm một quả táo ngọt."

Ánh mắt Tam Tam mang theo ý cười, ở trong ánh sáng tối tăm lộ ra sức sống tràn trề, giống như là màu xanh đầu tiên của mùa xuân, nổi bật như vậy.

...

Đinh Tam Tam nói phải về nhà ở, phản ứng đầu tiên của mẹ Đinh là hoan nghênh, phản ứng thứ hai là mâu thuẫn. Toàn bộ cảm giác này sinh hoàn toàn trái ngược, là bởi vì về mặt tình cảm bà đương nhiên hy vọng tiếp xúc với con gái nhiều hơn, nhưng trên thực tế...

"Mẹ, con này là mẹ làm sao?"

"Đúng rồi, hôm nay mẹ đặc biệt xuống bếp vì con đấy." Mẹ Đinh vui vẻ nói.

"Sau này mẹ đừng cực nhọc nữa, cứ để đi Uyên làm đi." Đinh Tam Tam đặt đĩa xuống, trở về phòng ngủ trưa.

Mẹ Đinh: "Con bé ghét bỏ đồ ăn tôi làm không ngon sao?"

Ba Đinh cũng đứng dậy rời khỏi bàn ăn, "Còn tạm được, hai người chúng tôi cũng không đói lắm."

Mẹ Đinh: "..."

Buổi tối trước khi ngủ.

"Mẹ, máy nước nóng này sao lại không nóng?" Đinh Tam Tam chuẩn bị đi tắm, nhưng mở cả nửa ngày vẫn là nước lạnh.

"À, hơi hỏng rồi, ngày mai mẹ bảo người ta tới sửa."

Đinh Tam Tam gạt đầu, đi đến phòng bếp đun nước tắm.

Mẹ Đinh cảm thấy, mặc dù bà còn một câu chưa nói, nhưng đã cho ra rất nhiều thông tin rồi. Ví dụ như bà làm một bà chủ gia đình thật sự là quá vô năng rồi, thời gian cả ngày ở không cũng không giải quyết được vấn đề máy nước nóng.

Buổi tối đi ngủ, mẹ Đinh nghiêm túc hỏi chồng mình, "Thối xấu bố! Lòng tim vết của nó là từ đâu tới?"

"Zzz..." Trà lời bà là một tiếng ngáy.

"Thật không biết Đới Hiến làm sao chịu được nó." Mẹ Đinh lẩm bẩm.

Ngày hôm sau, Đinh Tam Tam tan làm về nhà, ở cửa nhìn thấy một đôi giày da của nam giới, nhìn kích cỡ và kiểu dáng cũng không phải của ba cô, ngược lại giống như là...

"Tam Tam, mau lấy cây búa qua đây cho Đới Hiến." Mẹ Đình thấy cô quay về thì la lớn.

Đình Tam Tam cầm cây búa vào nhà tắm, nhìn thấy "thợ sửa chữa" mà mẹ cô mời tới đang tận tụy làm việc.

Cô đưa cây búa cho anh, nhìn anh mặc một cái áo sơ mi mỏng còn bị nóng đến mức chảy đầy mồ hôi, không khỏi có chút đồng tình với anh.

"À, con đi à?" Mẹ Đình nhìn con gái xoay người rồi đi.

Đình Tam Tam từ trong ngăn kéo lấy ra trà ngon của ba cô, đun nước pha trà.

"Con pha ít một chút." Ba Đình đeo kính cầm sách từ trong thư phòng đi ra, nhin không được nhắc nhở cô.

"Không phải bình thường ba đều pha rất đặc sao? Thế nào, cho người khác uống thì không nữa à?"

Ba Đình lườm cô một cái, vung tay rồi đi.

Đình Tam Tam cười khẽ, lọc ra nước trà lần đầu tiên, lại lần nữa cho thêm nước nóng vào trong cái chén.

Đới Hiến sửa xong máy nước nóng đi ra, nhìn chén trà trên bàn còn bốc lên hơi nóng nhẹ nhẹ và phòng khách không một bóng người liền đưa mắt nhìn xung quanh.

"Nha đầu mạnh mẽ mềm lòng." Mẹ Đình nhường mảy, sau đó bung chén trà lên nhiệt tình đưa cho Đới Hiến, "Nhanh uống một hớp, nhìn con mồ hôi ướt đầm rồi."

Đới Hiến không biết thưởng thức trà lắm, nhưng vẫn cảm thấy đây là chén trà ngon nhất mà anh từng uống qua.

Vô cùng nghiêm túc uống xong chén trà này, anh xin phép rồi đi.

"Trên đường lái xe cẩn thận." Mẹ Đình đứng ở cửa tiễn Đới Hiến.

Trong phòng ngủ của Đình Tam Tam, cánh cửa mở ra một khe nhỏ, cô nằm sấp ở trên bệ cửa sổ, nghe cuộc nói chuyện ở bên ngoài, đến khi tiếng đóng cửa vang lên.

Cô cầm điện thoại di động lên gửi một tin nhắn qua wechat.

《Bận việc cả nửa ngày như vậy thậm chí ngay cả cơm tối đều không kiếm được một bữa, đáng thương.》

Đới Hiến đang chuẩn bị khởi động xe, nghe thấy điện thoại di động vang lên, cầm lên thì thấy một câu nói như vậy.

Anh khẽ cười một tiếng, trả lời lại:《Vết thương trên lưng đỡ hơn chưa? Vừa này quên hỏi em》

Đội nửa tiếng đồng hồ, như đá chìm đáy biển, tin tức hoàn toàn không có.

Anh đành phải khởi động xe, rời khỏi ga ra của nhà ba mẹ vợ tiền nhiệm.

Trên bàn cơm của Đình gia, ba Đình hỏi: "Tiểu Đới đâu? Sao nó không ở lại ăn cơm?"

Mẹ Đình gấp một miếng xương thả vào trong bát của Tam Tam, cười nói: "Đây không phải là không tiện sao, đều không phải là người trong nhà nữa rồi, không tốt lắm."

Đình Tam Tam nghe thanh âm âm dương quái khí [2] của mẹ cô, nhin không được hỏi bà: "Vậy mẹ mời người ta đến làm thợ sửa chữa thì tốt?"

[2] Âm dương quái khí: miêu tả thái độ kỳ cục, lời nói châm chọc, không thể đoán được.

"Với tư cách con cháu, nó đến đây là chuyện đương nhiên. Huống chi cũng không làm việc không công, không phải con pha trà quý nhất của ba con cho nó sao? Có lợi nha." Mẹ Đình cười tùm tùm nhìn con gái, chờ nó nổi đóa.

Đình Tam Tam bật cười một tiếng, nói: "Con pha trà cho anh ta là xuất phát từ lễ tiết, mẹ đây là ép buộc đạo đức [3], hai việc khác nhau. Mẹ còn là giáo sư, mẹ chính là dạy sinh viên như thế sao?"

[3] Ép buộc đạo đức (道德绑架): là chỉ một loại hiện tượng mọi người lấy danh nghĩa đạo đức, lợi dụng yêu cầu tiêu chuẩn không thiết thực đến nỗi quá cao, uy hiếp hoặc công kích người khác.

"Con nha đầu này, sao con lại nói chuyện với mẹ con như thế." Ba Đình trợn mắt, khuôn mặt trầm xuống.

Đình Tam Tam đẩy bát cơm ra, "Ba mẹ hai người từ từ ăn, con ăn xong rồi."

Nói xong cô đứng dậy đi tới chỗ huyền quan, cầm áo khoác lên rồi mở cửa, đi ra ngoài.

Ba Đình nhìn vợ, "Bà thật là, lúc nào cũng dính vào chuyện của con cháu làm cái gì?"

Mẹ Đình vui vẻ gấp cho chồng mình một miếng thịt cá ngon nhất trên bụng cá, nói: "Cảm ơn ông vừa này đã ủng hộ, tôi thấy con gái ông tức giận không nhẹ."

Ba Đình: "Hừ."

"Nó dẫn tên họ Phương kia về khiến tôi không thoải mái thì không cho phép tôi cũng ra chiêu? Yên tâm, tôi bảo đảm khiến cho con rể của ông trở lại một cách quang minh chính đại." Bàn tính nhỏ của mẹ Đình đánh vô cùng vang dội.

"Con rể nào?"

Khuôn mặt mẹ Đình sụp đỏ, "Ông còn có mấy con rể?"

Ba Đình: "Ăn cơm ăn cơm, thức ăn đều sắp nguội rồi."

...

Đình Tam Tam tản bộ ở dưới tầng, đi được vài vòng rồi cuộc bình tĩnh lại. Cô dừng bước lại, ngồi xuống băng ghế giữa mặt nhìn sao trời, đang ngộ ra được một chút cảm xúc nhân sinh, kết quả một đám trẻ con đá bóng ầm ĩ trong nháy mắt quét sạch nó đi rồi.

"Chuyền bóng chuyền bóng! Bên này bên này!"

"Cho tớ, cho tớ, chú ý phía sau cậu!"

"Lão Vương, có phải cậu bị ngốc không, đội bạn mà cậu cũng không nhận ra sao, chuyền sai rồi!"

Đình Tam Tam thờ dãi đứng lên. Không sinh con là lựa chọn sáng suốt biết bao, sinh hoạt trong hoàn cảnh ầm ĩ như vậy, một ngày nào đó cô sẽ quên mất mình là ai.

Đình Tam Tam vốn cho rằng cái này coi như xong rồi, kết quả ngày hôm sau lại bất gặp Đới Hiến ở trong nhà.

Anh cầm vòi nước mới, để thay lại cái bị hỏng ở trong bếp.

Mẹ Đình nhiệt tình bắt chuyện với Đới Hiến, "Ày da, lúc nào cũng làm phiền con, ngại quá."

"Mẹ đừng khách khí với con."

"Như này thật ngại quá." Mẹ Đình cười đến mức khuôn mặt đều nở hoa rồi, dương dương đắc ý nhìn thoáng qua Đình Tam Tam ngồi ở trên ghế sofa.

Xem đi, con rể tôi thích nghe tôi sai bảo.

Đình Tam Tam để sách xuống rồi đứng dậy, đi ra ban công.

"Cô ấy làm sao vậy ạ?" Đới Hiến nghiêng đầu nhìn bóng lưng của Đình Tam Tam

"Không có chuyện gì, bữa sáng ăn nhiều quá." Mẹ Đình không để ý.

Đới Hiến thay xong vòi nước, mẹ Đình phát hiện vòi hoa sen trong nhà tắm cũng hỏng rồi, đẩy Đới Hiến đi xuống dưới tầng mua một cái mới lên đây.

Đình Tam Tam kéo cửa ban công ra đi vào, cửa kính phát ra một tiếng ầm, tiếng động cực lớn, khiến người ta không chú ý cũng rất khó.

"Con làm gì thế?" Mẹ Đình nghiêng đầu nhìn cô.

Đình Tam Tam gương mặt nghiêm túc, cả người đều âm trầm

"Anh là thợ sửa chữa sao? Sao lại nhầm chán như vậy, tùy tiện gọi thì tùy tiện đến sao?" Cô nhìn về phía Đới Hiến, khuôn mặt lạnh lùng, khí thế bức người.

"Đình Tam Tam, con nói thế nào thế." Mẹ Đình rõ ràng thiên vị Đới Hiến, nhú mày nhìn cô.

"Bây giờ không có chuyện liên quan đến mẹ, đợi lát nữa rồi hãy nói vấn đề của mẹ."

"Con..." Mẹ Đình ngoài mặt phần nộ nhưng trong lòng thoải mái muốn bay lên. Giả vờ tức giận đi đến phòng bếp, để lại chiến trường cho hai người.

Đới Hiến tiến lên phía trước hai bước, nói: "Đầy đủ là chuyện trong khả năng của anh, không phiền toái."

Đình Tam Tam gương mặt lạnh lùng, nói, "Anh xem lại bản thân mình đi, bây giờ là quân nhân hay là lao động nhập cư [4]."

[4] Lao động nhập cư (农民工): là người lao động vốn ở nông thôn, hộ khẩu ở nông thôn, đi vào trong thành phố làm việc các ngành công nghiệp phi nông nghiệp từ 6 tháng trở lên, thường trú ở trong thành phố, lấy thu nhập phi nông nghiệp làm thu nhập chính.

Đới Hiến nói: "Quân nhân chính là vì nhân dân phục vụ, bao gồm vì lao động nhập cư phục vụ."

"Giác ngộ tư tưởng cao như vậy, sao còn ở chỗ này làm cái gì? Không đi cống hiến hết sức mình đi? Chẳng lẽ không có công việc quan trọng hơn chờ anh đi làm, không có người quan trọng hơn chờ anh đi giải cứu sao?" Đình Tam Tam cười lạnh ra tiếng.

"Tam Tam, không nên tức giận, anh biết em nhìn thấy anh rất khó chịu..."

"Tôi không phải nhìn thấy anh thì khó chịu, là việc làm này của anh khiến tôi rất khó chịu." Đình Tam Tam nói thẳng, cô nói, "Đới Hiến, tôi biết rõ anh là ai, cũng biết rõ bản chất của anh là người thế nào."

Cô đã từng vì cho anh một bất ngờ, đặc biệt chạy tới đơn vị thăm anh, sau đó mắt thấy cảnh tượng khó quên nhất trong cuộc đời.

Ở trong sân huấn luyện, anh một cước đá ngã lăn một binh lính, khí thế oai phong凛冽, thái độ nghiêm khắc. Giống như một cước kia, cũng đá vào trong lòng của Đình Tam Tam rồi.

Hóa ra, ở địa phương cô không nhìn thấy, anh là binh vương, là người có khí thế nhất có năng lực nhất.

Dáng vẻ của anh hiện ra ở trước mặt cô, chỉ là anh vì lấy lòng cô, cố ý cho bản thân là con sói phủ thêm một tầng da dê mà thôi.

Mẹ chồng trước đây nói anh tính tình hung bạo cỡ nào, lợi hại cỡ nào, cô cười cho qua chuyện, cảm thấy bà ấy nói phóng đại. Bạn tốt của anh ở trước mặt cô nói anh lạnh lùng ra sao, bạo lực ra sao, cô vẫn không để trong lòng.

Chỉ có chờ sau khi cô tận mắt nhìn thấy, cô mới tin rồi.

Người đàn ông khí thế mãnh liệt hào quang vạn trượng [5], lại thật sự là chồng của cô. Chồng cô đeo tạp dề nấu cơm cho cô, giặt quần áo dọn nhà, cùng cô đọc sách uống trà.

[5] Hào quang vạn trượng: vô cùng tỏa sáng.

"Anh thích leo núi đi bộ, thích cắm trại câu cá, thích bắn súng nhảy dù..." Khóe miệng Đình Tam Tam hơi trề xuống, giọng nói có phần bất đắc dĩ, "Đều chưa từng nói với tôi."

"Bởi vì em không thích." Anh thu lại ý cười, ánh mắt cũng thâm sâu hơn xa lạ hơn.

"Đúng, bởi vì tôi không thích, nên anh nguy trang thành đáng về tôi thích, có phải không?" Hai tay cô để trong túi, lặng lẽ nắm chặt.

"Phải."

"Che giấu sở thích và một phần tính cách của mình, nỗ lực hòa theo ý của tôi, đây là phương pháp anh bảo vệ cuộc hôn nhân của chúng ta?"

"Phải."

"Vậy đối với thất bại trong cuộc hôn nhân của chúng ta, anh không có gì muốn nói sao?"

"Có. Anh ghét bản thân mình, vì sao không giấu kỹ hơn một chút." Anh mắt nhìn cô, cuối cùng lộ ra một chút vẻ mặt nên có.

"Đồ khốn nạn!"

Trên mặt anh cũng không có bất kỳ biểu tình gì, nhìn cô, lần đầu tiên đón đầu tiếp nhận sự cáu gắt của cô mà không hề tiến lên an ủi.

Cô có lẽ là cực kỳ tức giận, nhặt cái gối ôm ở bên cạnh lên, trực tiếp vung tay ném tới.

Anh tiếp nhận dễ dàng, cầm ở trong tay.

Đình Tam Tam ngây người một chút, cô cho rằng anh vẫn sẽ như trước vậy đứng tại chỗ chờ cái gối ôm bay đến trên mặt.

Anh tiến lên hai bước, đem cái gối nhét vào trong ngực cô, "Như vậy, là em muốn sao?"

Đầu óc Đình Tam Tam một mảnh trống rỗng, giống như là thiếu dưỡng khí, lại giống như là đứt đoạn.

Anh đưa tay kiểm chế dưới cằm của cô, dưới tư thế trần ngạt tính xâm lược như thế này, anh cúi đầu hôn lên đôi môi hồng nhuận khá ái kia.

"À, quên không nói cho em biết, lời nói lần trước của anh quả thực trái với lương tâm, gã đàn ông tên Phương Trí Viễn kia, không hề có nửa điểm xứng với em." Anh sát lại gần cô, có thể nghe thấy hơi thở của nhau, dùng thanh âm trầm thấp tỏa ra tín hiệu nguy hiểm nói ra.

Đình Tam Tam híп mắt nhìn anh, giống như dò xét lại giống như đang thất thần.

"Vợ à, em muốn anh có đáng về gì anh đều có thể." Anh khẽ liếm môi của cô, dịu dàng nói, "Nếu như em muốn nhìn đáng về chân chính của anh, anh cũng có thể cho em nhìn."

Đình Tam Tam nhắc chân chuẩn bị đập Đới Hiến, anh nhẹ nhàng nắm đầu gối của cô, không hề tổn sức.

"Lại chuẩn bị đánh anh?" Anh khẽ cười một tiếng, nhìn cô.

Đình Tam Tam chớp chớp mắt, "Buông tay."

Anh nghe lời thật sự buông tay ra, cô nhìn trộm anh một cái, dùng tư thế và lực đạo giống vậy tiếp tục công kích anh.

Lần này, anh không hề né tránh, đã trúng một cước mạnh.

Khái quát lại một câu: Kỹ thuật là thứ yếu, cam tâm tình nguyện là trọng điểm.

Lời tác giả:

Nam chính là một boy vô cùng thông minh, xem xét thời thế lợi hại~

Tôi sẽ không viết truyện ngược, tôi chỉ viết truyện ngọt sủng ~ mọi người yên tâm

Câu chuyện không có ít ngược thì nào có nhiều ngọt, đúng không?

Hơi chịu đựng một chút chia ly mới có thể đôi được gặp nhau lâu dài, là đạo lý này.

Cảm thấy tôi nói đúng thì hãy cmt tung hoa, bày tỏ yêu mến với tôi!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

MẸ CHỒNG TỚI CỬA

Edit: Dương

***

Nghe thấy tiếng đóng cửa Đới Hiến rời đi, mẹ Đình từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Đình Tam Tam ngồi trên ghế sofa đọc sách, vẻ mặt tự nhiên, đáng về giống như chuyện gì cũng không hề xảy ra.

"Đi rồi?" Mẹ Đinh đi tới hỏi.

"Sau này mẹ đừng gọi anh ta nữa, anh ta sẽ không trở lại đâu."

"Con cho rằng mẹ sẽ tin?"

Đinh Tam Tam mở sách ra, cười khê: "Không tin thì mẹ có thể thử một chút."

Mẹ Đinh nhìn dáng vẻ con gái vô cùng nắm chắc, nhin không được hỏi con gái rốt cuộc là đã làm gì với Đới Hiến.

"Nếu như con ức hiếp nó, mẹ cũng không đồng ý."

Đinh Tam Tam cầm sách lên đứng dậy, "Mẹ yên tâm đi, anh ta thông minh hơn con, sẽ không bị ức hiếp đâu."

"Thông minh và bị ức hiếp là hai việc khác nhau." Mẹ Đinh ở phía sau kêu lên.

...

Ngày hôm sau mẹ Đinh gọi điện thoại cho Đới Hiến, oán giận bếp nhà mình mở không lên, bảo Đới Hiến tới xem một chút. Đới Hiến đồng ý rồi, mẹ Đinh vui vẻ cúp điện thoại.

Nửa giờ sau, người quản lý chung cư tới cửa, dẫn theo thợ sửa chữa, thay lại từ đầu đến cuối, dụng cụ nhà bếp mới tinh sáng loáng cả nhà.

Mẹ Đinh: "..."

Nhìn thợ sửa chữa bận tới bận lui, Đinh Tam Tam dựa vào cánh cửa, cười ý vị thâm trường [1].

[1] *Ý vị thâm trường (意味深长): ý vị sâu xa, hàm súc cô đọng.*

Mẹ Đinh lườm con gái một cái, cuối cùng bỏ qua nước cờ này.

Đinh Tam Tam hôm nay làm ca đêm, sau khi kiểm tra phòng xong liền quay về phòng làm việc, nhìn thấy Bạch Dư ngủ ở trên ghế liền đắp cho cô ấy một tấm thảm.

Bạch Dư mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, nhìn thấy cô quay về, hỏi: "Kiểm tra xong rồi?"

"Ừ."

"Một phần này là của cậu." Bạch Dư bò dậy, đem một cái túi dưới bàn làm việc đưa cho cô.

"Cái gì vậy?" Đinh Tam Tam nhận lấy.

"Thực y tế [2] âm đ*o, quà ngày quốc tế phụ nữ 8/3 trong khoa tặng." Bạch Dư vừa ngập vừa nói.

[2] *Thực y tế: là một dụng cụ giúp bơm dòng nước vào trong cơ thể để vệ sinh. Thực thường được sử dụng để làm vệ sinh âm đ*o hoặc những bộ phận khác.*

Đinh Tam Tam: "...". Cô không muốn mở ra xem.

"Đây là vị bạn tốt của cậu nghĩ ra đấy, bất kể là người nào khoa nào, đều là đái ngộ này."

"Tiểu Chung?" Cô ấy trước kia làm ở khoa phụ sản, nghĩ ra "phương thức an ủi" này cũng không có gì kỳ quái.

"Ừ, ban ngày mang tới, dọa cho các đồng chí nam trong khoa giật mình." Bạch Dư cười nói.

Đinh Tam Tam để túi sang một bên, một chút tâm tư muốn mang về nhà cũng không có.

Bạch Dư đứng lên đuổi đuôi lưng, nói: "Tớ nghỉ ngơi đủ rồi, cậu ngủ một lát đi."

"Được."

Ban đêm đầu xuân còn có chút lạnh, Đinh Tam Tam cuộn tròn trên giường gập ở trong phòng làm việc, an ổn đi vào giấc ngủ. Bác sĩ có lẽ đều có kỹ năng nhanh chóng đi vào giấc ngủ, bởi vì phải quý trọng mỗi phút mỗi khắc [3] nghỉ ngơi.

[3] *Một khắc (一刻) = 15 phút.*

Đêm nay vận khí không tệ, không có cấp cứu, cô và Bạch Dư đều ngủ ngon giấc.

Giữa trưa ngày hôm sau, Phương Trí Viễn đến đưa cơm, hai bình giữ nhiệt lớn, ngay cả Cát Trĩ Xuyên và Bạch Dư đều có phần.

"Ăn nhiều thêm một chút đi, em gầy quá rồi." Phương Trí Viễn ngồi ở đối diện cô, gấp thức ăn cho cô.

Đinh Tam Tam vừa ăn vừa đánh giá: "Món gan lợn xào này không tệ, gửi địa chỉ cho em, lần sau em mời đồng nghiệp trong khoa đi ăn."

"Có thể dẫn anh đi theo không?" Phương Trí Viễn cười hỏi.

Đinh Tam Tam gạt đầu: "Có thể, chỉ cần anh không cảm thấy chủ đề của bọn em quá máu tanh là được."

Bác sĩ ở trên bàn ăn trò chuyện... Không phải tiêu giảm cảm giác ngon miệng bình thường.

"Vậy thì tốt rồi, có thể thử một chút xem sức chịu đựng của anh đến cấp bậc nào của người nhà bác sĩ." Phương Trí Viễn nói.

Bạch Dư ở một bên nghe được, nhin không được phun cơm ra ngoài.

Cát Trĩ Xuyên né tránh kịp thời, tránh được vận rủi bị phun com đầy mặt.

"Không ăn nữa, khiến người ta ăn mất cả ngon." Cát Trĩ Xuyên để hộp com xuống.

"Đều ăn xong rồi mới nói ăn không ngon miệng, thời điểm cậu ăn ngon miệng có phải cậu ăn cả cái bàn luôn không?" Bạch Dư không bị cậu ta lừa gạt, không hề có chút gánh nặng nào trong lòng.

Phương Trí Viễn nhìn bọn họ tranh cãi, nhin không được nói: "So với hai ta, bọn họ càng giống người yêu hơn."

"Anh muốn cãi nhau?" Đinh Tam Tam gấp một miếng thịt bò, nói, "Em có thể phối hợp, điều kiện tiên quyết là anh đừng coi là thật là được."

"Anh nói không phải cãi nhau, là loại cảm giác tùy ý đó. Không giống chúng ta, rất khách sáo." Phương Trí Viễn than thở.

Đinh Tam Tam để đĩa xuống, "Như vậy à..."

Phương Trí Viễn nhìn cô lâm vào suy nghĩ, lập tức cắt ngang cô: "Không ảnh hưởng đến đại cục, đừng nghĩ nữa, mau chóng ăn com đi."

Đinh Tam Tam một khi bắt đầu suy nghĩ, khiến anh ta có phần lo lắng. Suy nghĩ thẳng thắn kia của cô, phỏng chừng sẽ chỉ cho ra một kết luận "Chia tay".

"Vậy chúng ta..."

"Không chia tay."

Đinh Tam Tam lấy làm kinh hãi, anh ta biết rõ cô muốn nói gì?

"Uống thêm bát canh nữa đi." Anh ta bắt đầu múc canh cho cô, có vẻ hoàn toàn không để ý đến đề tài mà bản thân mình chủ động khơi ra.

Đinh Tam Tam cúi đầu uống canh, có vẻ thật sự đang suy nghĩ chuyện chia tay với anh ta.

Trước kia là muốn cho mình một cơ hội, đi ra khỏi bóng ma ly hôn. Nhưng hiện tại xem ra, còn tiếp tục tiến hành như vậy không tránh khỏi sẽ tạo thành một bóng ma khác. Diện tích, có vẻ sẽ còn lớn vô cùng.

Lúc này, trên hành lang của khoa phẫu thuật thần kinh xuất hiện một vị phu nhân đoan trang duyên dáng, bà bước chân trầm ổn vững vàng, đeo một cái túi xách màu xanh lục đậm, đi tới phòng làm việc ở bên này.

"Tam Tam."

Đinh Tam Tam nghe được tiếng nói, ngẩng đầu nhìn lại. Người phụ nữ đứng ở cửa, ưu nhã mỹ lệ, dáng vẻ phóng khoáng, cười nhạt đứng ở nơi đó, khiến ánh mắt của mọi người đều không nhịn được nhìn sang hướng bà ấy đi.

"Mẹ..." Đinh Tam Tam đứng dậy, bước nhanh về phía trước.

Người tới chính là mẹ của Đới Hiến, Tôn Cần.

Bà hơi hơi nhìn lướt qua tình cảnh bên trong, sau khi nhìn thấy Phương Trí Viễn, ánh mắt dừng lại ở nơi đó.

"Tôn đồng [4]." Người sau đứng dậy, đi tới bên này, khom lưng đưa tay.

[4] Đồng: ở đây là đồng sự, giám sát.

Tôn Cần và anh ta nắm tay, cười nói: "Không ngờ ở chỗ này còn có thể gặp Phương tổng, thật là may mắn. Thế nào, cơ thể không thoải mái sao?"

"Không phải, tôi đến đưa com cho Tam Tam." Phương Trí Viễn cười nói.

Tôn Cần nhìn về phía Tam Tam, "Tam Tam à, di có chút chuyện muốn nhờ cháu giúp một tay, có thể đổi chỗ khác nói chuyện không?"

"Mời đi." Đinh Tam Tam chia tay.

"Tôn đồng đi thông thả." Phương Trí Viễn thức thời dừng bước, lễ tiết vô cùng thích hợp.

Tôn Cần cùng Đinh Tam Tam bước vào thang máy, thang máy rộng rãi bình thường đều rất đông người, nhưng lúc này lại không có ai, có vẻ có chút vắng lặng.

"Cháu và cậu ta đang qua lại?" Tôn Cần hỏi.

"Vâng."

"Không cần khẩn trương, di tùy tiện hỏi một chút thôi."

Đinh Tam Tam: "...". Cô khẩn trương chỗ nào, nhiều lắm là lúng túng.

"Phương Trí Viễn là người không tệ, cháu và cậu ta qua lại đi cũng yên tâm rồi." Tôn Cần khẽ mỉm cười.

Đinh Tam Tam: "Để di bận lòng rồi."

"Di vẫn tốt, không bận lòng lắm, nhưng có vài người lại bất đồng." Tôn Cần nghiêng đầu nhìn cô.

Đinh Tam Tam đưa tay vén tóc ở sau tai, hỏi: "Di cứ nói chút chuyện xem cháu có thể giúp được không."

"Không vội." Thang máy đến tầng mười bảy, Tôn Cần đi ra trước.

Tầng mười bảy là phòng bệnh VIP, quy cách rất tốt, giá cả cũng rất đẹp.

Tôn Cần dẫn cô đi vào một gian phòng bệnh ở cuối hành lang, sau khi đẩy ra mới thấy người bên trong không ít, đều vây quanh bé trai mặc quần áo bệnh nhân nằm trên giường.

"Để cháu giúp một tay chính là nó." Tôn Cần giương cằm lên, ra hiệu.

Người trên giường ngớt ngào hô một tiếng "Bà đi [5]", dáng vẻ của cậu bé đẹp trai dễ thương, nếu như không phải đang thời kỳ thay răng, có lẽ sẽ đẹp trai hơn một chút.

[5] Bà đi (姨婆): có hai nghĩa, một là dì của ba mẹ, hai là dì của mình.

Tôn Cần sờ sờ đầu của cậu bé, hiển nhiên là rất yêu thích cậu bé.

"Đừng ngăn ra đó nữa, nói với bác sĩ Đinh một chút tình huống đi." Tôn Cần thu tay lại, nhìn Tô Khả đang đứng một bên.

Tô Khả nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về phía bác sĩ nữ cao lãnh, nghiêm túc giải thích: "Tiểu Tuấn nó gần đây thị lực giảm sút, ban đầu cho là nó bị cận thị, dẫn nó đi cắt kính phù hợp, nhưng sau đó nó bắt đầu nói đau răng, đau đến nửa mặt bên đều sưng lên, người nhà em mới dẫn nó đến bệnh viện khám, phát hiện trong đầu nó có một khối u."

Đinh Tam Tam rút ra tấm phim treo ở đầu giường của cậu bé, hướng về phía ánh sáng nhìn một chút.

"Bây giờ không biết có phải phẫu thuật không, hình như là u lành tính [6], bác sĩ vừa tới lúc này cũng nói khối u sẽ không lớn nữa, có thể điều trị bảo tồn [7], tiêu viêm là được rồi." Tô Khả nói.

[6] U lành tính: là các tăng trưởng không phải ung thư trong cơ thể. Không giống như các khối u ung thư (ác tính), chúng không lây lan (di căn) đến các bộ phận khác của cơ thể.

[7] Điều trị bảo tồn (Conservative management): là một biện pháp điều trị y học được xác định bằng cách tránh các biện pháp xâm lấn như phẫu thuật hoặc các biện pháp xâm lấn khác, thường dùng với mục đích bảo tồn chức năng hoặc các bộ phận cơ thể.

Đinh Tam Tam để phim chụp X-quang xuống, lấy ra đèn pin đi tới, nói với cậu bé: "Người bạn nhỏ, há miệng ra một chút, để đi nhìn khoang miệng của cháu."

"A..." Cậu bé nghe lời há miệng.

"Sưng rất lớn, có đau không?" Đinh Tam Tam hỏi.

"Không đau, vẫn ổn, nhưng lúc nào cũng chảy nước miếng, khiến cháu rất phiền." Bé trai bảy tuổi, nói tới nói lui hứng thú tràn đầy, đúng là thời điểm nghịch ngợm dễ thương.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, hỏi cậu bé: "Nếu như đi nói phải phẫu thuật, có sợ không?"

"Không sợ, không phải có gây mê sao?" Cậu bé hỏi ngược lại.

Đinh Tam Tam cười nói: "Gây mê mạnh quá sẽ đau đấy."

Bé trai nhìn Tô Khả đang đứng một bên, "Có nhỏ..."

Tô Khả sờ sờ đầu của cậu bé, hỏi Đinh Tam Tam: "Vậy ý của chị là phải phẫu thuật?"

"Đề nghị của tôi là phẫu thuật, càng sớm càng tốt. Hơn nữa mọi người tốt nhất là cho cậu bé chụp mạch huỳnh quang [8] đầy mắt, tôi hoài nghi thị lực của cậu bé giảm sút không chỉ có liên quan đến khối u, mà còn liên quan đến đĩa của dây thần kinh thị giác [9]." Đinh Tam Tam thu đèn pin lại, nói nghiêm túc.

[8] Chụp mạch huỳnh quang (hay còn gọi là chụp mạch máu võng mạc huỳnh quang): là một khám nghiệm dùng để chẩn đoán tình trạng mạch máu võng mạc và tuần hoàn máu trong võng mạc.

[9] Đĩa của dây thần kinh thị giác (hay núm vú của dây thần kinh thị giác): một phần của dây thần kinh thị giác ở bên trong nhãn cầu có thể nhìn thấy, tập trung tại dây thần kinh võng mạc.

Tô Khả nhìn về phía Tôn Cần, dù sao cũng là bác sĩ bà kiến nghị, bà hẳn là cũng có quyền lên tiếng.

Tôn Cần chỉ chỉ hai người bọn họ, nói: "Hai người đi ra ngoài, chúng ta thảo luận."

Người nhà bệnh nhân yêu cầu bác sĩ phổ trương như vậy, từ trước đến nay là lần đầu tiên. Nhưng Đinh Tam Tam nào có biện pháp chứ, chỉ có thể đi theo.

Bệnh viện đều có phòng họp để nói chuyện với người nhà bệnh nhân trước khi phẫu thuật, Đinh Tam Tam dẫn hai người đi qua.

"Nói một chút suy nghĩ của cháu đi." Tôn Cần ngồi xuống, nhìn về phía Đinh Tam Tam.

"Nếu như bệnh nhân là một người già cao tuổi cháu có thể sẽ không đề nghị phẫu thuật, dù sao cũng có nguy hiểm, tiêu viêm cũng có thể giải quyết vấn đề, không cần phải gánh vác loại nguy hiểm này. Nhưng Tiểu Tuấn còn nhỏ, ai cũng không thể bảo đảm khối u ở trong đầu có thể biến đổi hoặc gây ra những vấn đề khác hay không, cậu bé mới bảy tám tuổi, cuộc sống sau này còn rất dài, sớm giải quyết sớm nhẹ nhõm."

Tô Khả nhìn về phía Tôn Cần, giống như là toàn bộ dựa vào bà làm chủ.

"Vậy nếu như phẫu thuật thì để cháu tới phẫu thuật, cháu có ý kiến gì không?" Tôn Cần hỏi Tam Tam.

"Nếu như mọi người tin cháu, đương nhiên có thể." Đinh Tam Tam gật đầu.

Tôn Cần nhìn về phía Tô Khả, nói: "Gọi cho ba mẹ của Tiểu Tuấn nói một tiếng, đừng để bọn nó lo lắng."

"Vâng." Tô Khả gật đầu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đinh Tam Tam nhìn quân phục màu xanh quân đội mà Tô Khả đang mặc, đoán được ba mẹ của Tiểu Tuấn chắc cũng là cán bộ chiến sĩ phục vụ trong quân đội, nói: "Nếu như phẫu thuật cần người nhà ký tên, ba mẹ của cậu bé phải có một người ở đây."

"Phẫu thuật ngày đó bọn họ sẽ quay về, cháu yên tâm." Tôn Cần nói.

Hai người đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Đới Hiến đang nói chuyện với Tô Khả. Anh dường như đang an ủi cô ấy, để cho cô ấy đừng lo lắng.

"Anh trai chị dâu đều không ở đây, áp lực của em rất lớn..." Tô Khả thở dài.

"Đừng lo lắng, mọi người đều sẽ giúp em." Đới Hiến nói.

Đình Tam Tam nhìn về phía Tôn Cần, nói: "Nhất định nhớ kỹ phải cho Tiểu Tuấn làm chụp mạch huỳnh quang đáy mắt, di nhớ nhắc nhở cô ấy một chút. Cháu còn có việc, phải đi trước."

"Lần này cảm ơn cháu."

"Dạ, không có gì."

Góc áo của cô bay lên, lóe lên rồi đi.

Đới Hiến nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô, linh hồn đều đánh mất hơn nửa.

"Hiến ca, anh đuổi theo đi." Tô Khả nhin không được nói ra.

Tôn Cần đi tới, nói: "Đi thấy nó đang có ý đó."

Đới Hiến ho khan một tiếng, "Con vào xem Tiểu Tuấn một chút."

Chờ Đới Hiến vừa đi, Tô Khả hỏi Tôn Cần: "Di Cần, đó chính là chị dâu bác sĩ rất nổi tiếng của cháu hả?"

"Ừ."

"Thoạt nhìn rất ngầu." Tô Khả nhin không được huyết sáo một cái.

Tôn Cần liếc nhìn Tô Khả, "So sánh với cháu, người ta quả thực ngầu hơn nhiều."

Tô Khả: "..."

Lời tác giả:

Không sai, Tô Khả chính là nữ phụ đầu tiên lên sân khấu, quân nhân và quân nhân, càng có chung đề tài và chí hướng ~

Chuyện Tam Tam đang suy nghĩ chia tay, phát triển rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

DIỆU DÀNG HIỂM CÓ

Edit: Dương

***

Từ sau khi cháu trai của Tô Khả nhập viện, sau khi Đình Tam Tam trở thành bác sĩ chủ trị của cậu bé, xác suất Đới Hiến xuất hiện ở phòng bệnh trực tiếp tăng vọt.

Sau khi hai người chạm mặt anh cũng không chủ động bắt chuyện, yên lặng ngồi ở chỗ đó chơi điện thoại di động, giống như người nhà bệnh nhân bình thường, không đứng, có lẽ còn dễ đối phó hơn người nhà bệnh nhân bình thường, ít nhất anh sẽ không chút nào nghi ngờ phương án trị liệu mà Đình Tam Tam nói ra.

Bạch Dư thay Đình Tam Tam kiểm tra phòng bệnh một lần, quay lại tò mò hỏi: "Đó là mùa xuân thứ hai của chồng trước của cậu sao?"

Về mặt Đình Tam Tam nghi hoặc.

"Chính là sĩ quan Thượng úy đó, người rất anh khí đó."

"Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?" Đình Tam Tam hỏi cô ấy.

"Nếu không phải thì anh ta cả ngày ở bệnh viện làm gì? Không quen không biết, chỉ có một suy đoán này thôi." Bạch Dư nhướn mày, giống như là đang nhắc nhở Đình Tam Tam.

Đình Tam Tam nhìn cô ấy một cái, cảm kẹp bệnh án rồi đi lên tầng.

"Cậu định làm gì đấy?"

"Bảo người nhà ký tên giấy cam đoan chấp nhận phẫu thuật."

Bạch Dư dựa vào bàn nhìn bóng lưng Đình Tam Tam rồi đi, chuyển cái bút từ tay này sang tay kia, cảm giác mình làm thần trợ giúp một lần.

Ba của Tiểu Tuấn đứng lúc chạy về tới, ở trong phòng bệnh vô cùng cảm ơn Đới Hiến, cảm ơn Đới Hiến và mẹ của Đới Hiến đã làm nhiều thứ cho con trai anh ta.

"Đều là thế giao [1] rồi, anh cũng không cần phải khách sáo như vậy." Đới Hiến cười vỗ vỗ bả vai của anh ta.

[1] Thế giao (世交): bạn bè từ hai thế hệ trở lên hoặc bạn bè cũ của gia đình.

Ba của Tiểu Tuấn cười một tiếng, đưa một điều thuốc cho Đới Hiến, "Hai anh em ta ra ban công hút một điều đi?"

"Được."

Đinh Tam Tam đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy trong phòng chỉ có Tiểu Tuấn nằm trên giường chơi trò chơi.

Tiểu Tuấn nhìn ánh mắt nghi hoặc của cô, đưa tay chỉ chỉ bên ngoài, "Họ đi hút thuốc rồi."

Đinh Tam Tam nhắc chân đi về phía ban công, dùng kẹp bệnh án gõ lên cửa kính đóng chặt, hai người bên ngoài đang trò chuyện vui vẻ lập tức chú ý tới.

Đới Hiến phản ứng trước tiên, nhanh chóng dập điều thuốc ở trên lan can, động tác thành thạo, ba của Tiểu Tuấn đứng ở một bên đều sững sờ.

"Khụ khụ." Anh vẫy vẫy điều thuốc, đi ra ngoài trước tiên.

Đinh Tam Tam lui về sau một bước, hiển nhiên là không muốn ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh.

"Bệnh viện không cho phép hút thuốc, điểm thông thường này cũng không biết sao?" Đinh Tam Tam lạnh lùng nhìn anh.

Đới Hiến cúi đầu chịu đựng phê bình, không nói lời nào.

"Trong phòng có bệnh nhân sắp phải phẫu thuật, hai người không hề suy nghĩ cho bệnh nhân sao?" Đinh Tam Tam lại hỏi.

Tiểu Tuấn gờ tay: "Bảo cáo bác sĩ Đinh, cháu không hề ngửi thấy, không chịu ảnh hưởng..."

Đinh Tam Tam nghiêng đầu nhìn, tay cậu bé run rẩy thả xuống, đem lời nói còn lại nuốt trở về cổ họng.

Cậu bé mặc dù tuổi nhỏ, nhưng đều biết những gì nên biết. Ví dụ chú Đới oai phong này của cậu, có một điểm mấu chốt... chính là đi mặc áo blouse trắng trước mắt này.

"À, em dâu, đều là lỗi của anh, em đừng trách Đới Hiến." Ba của Tiểu Tuấn đi tới, cười nói.

Đinh Tam Tam gật đầu với anh ta, "Anh Tô, đã lâu không gặp."

Anh ta từng tới tham dự hôn lễ của bọn cô, cô còn nhớ rõ.

"Ôi, em dâu còn nhớ anh hả, vinh hạnh vinh hạnh!" Ba của Tiểu Tuấn cười vô cùng vui sướng, có phần sáng khoái của anh hùng trong quân đội.

Đinh Tam Tam: "Vẫn nên gọi tôi là Tam Tam đi, tôi và vị trước mắt này đã không còn quan hệ vợ chồng nữa rồi."

Đới Hiến: "..."

Ba của Tiểu Tuấn ho khan một tiếng, vỗ vỗ bả vai của Đới Hiến, giống như là đang bày tỏ đồng tình.

Đinh Tam Tam đưa giấy chấp nhận phẫu thuật cho ba của Tiểu Tuấn, nói: "Cái này bây giờ cần anh ký, nếu như còn có gì không hiểu, có thể hỏi tôi bất cứ lúc nào."

"Không có không có, y thuật của em anh hoàn toàn yên tâm." Ba của Tiểu Tuấn nhanh chóng nhận lấy, ký tên lên, chỉ sợ gặp phải "Đới Hiến hình thức lúng túng".

Đinh Tam Tam nhận lại giấy chấp nhận phẫu thuật, nói: "Sau mười giờ không được cho cậu bé ăn cơm uống nước, sáng mai mười giờ phẫu thuật, đêm nay hạn chế chơi trò chơi nghỉ ngơi thật tốt."

"Được, anh nhớ kỹ rồi."

"Cứ như vậy đi, tôi đi trước." Cô đem bút ký tên nhét vào trong túi áo của áo blouse trắng, xoay người đẩy cửa rồi đi.

Đới Hiến bước nhanh về phía trước, đi theo Tam Tam.

Tiểu Tuấn vẫn luôn nghe động tĩnh liên đề iPad xuống, nói ra mà trong lòng vẫn còn sợ hãi: "Ba, bác sĩ Đinh thật là dọa người."

"Đúng vậy..." Ba của Tiểu Tuấn bắt đầu lo lắng cho Đới Hiến.

"Tam Tam." Đới Hiến sai bước tiến lên, lập tức nắm cổ tay của cô.

Đinh Tam Tam cúi đầu, nhìn chỗ anh đang nắm, giọng nói nhàn nhạt: "Buông tay."

"Không buông thì thế nào?"

"Gọi bảo vệ."

"Bọn họ đánh không lại anh, vô dụng thôi." Tay Đới Hiến lại siết chặt thêm một chút.

"Phải, so sánh mức độ không biết xấu hổ, bọn họ quả thực ngay từ đầu đã thua anh rồi."

Đới Hiến bật cười, tay kéo tay, kéo cô lùi lại một bước, đối mặt với chính mình.

"Tôi nhắc nhở anh, tôi có bạn trai, loại hành vi hiện tại này của anh không chỉ không ngay thẳng, hơn nữa còn vô cùng đáng xấu hổ." Đinh Tam Tam nói.

Đới Hiến lạnh mặt xuống, trong đôi mắt đều là ý lạnh. Anh cười lạnh một tiếng, đẩy cô vào trong nhà vệ sinh ở bên cạnh, dễ dàng chốt cửa lại, khóa hai người ở bên trong một không

gian kín.

"Vây anh đây cũng nhắc nhở em, người mà em gọi là bạn trai kia không chịu nổi quá ba chiêu dưới tay cấp dưới của anh." Anh đẩy cô dựa vào tường, ngăn ở giữa vách tường và lồng ngực của mình, "Để anh tới mà nói, quá thực anh ta không chịu nổi một kích."

Đinh Tam Tam cười khê, nhìn anh nói: "Đây chính là tác phong quân kỷ [2] của các anh sao?"

[2] Quân kỷ: kỷ luật quân đội.

"Hiện tại anh chỉ đại biểu cá nhân anh."

"Được, anh với tư cách là chồng trước, không cảm thấy mình quá xen vào việc của người khác sao?"

"Không cảm thấy."

Đinh Tam Tam tựa vào vách tường, tức giận đến mức lồng ngực hơi hơi phập phồng. Đới Hiến cúi đầu, trong lúc vô tình nhìn thấy một mảnh cảnh xuân mỏng manh, yết hầu anh khẽ động, tâm tư bắt đầu bay về phía xa...

"Bốp!"

Một âm thanh vang dội, kéo anh trở lại cục diện trước mắt.

"Nhìn đã đủ chưa?" Đinh Tam Tam lạnh mặt hỏi anh.

"Chưa đủ." Đới Hiến thành thật trả lời, cũng cảm giác trên mặt hơi nóng, còn có cảm giác đau nhói.

Đinh Tam Tam giơ tay lên, đang muốn cho Đới Hiến thêm một bạt tai, anh lại nghiêng đầu tránh thoát, lời kéo cô cùng nhau trốn vào trong một ngăn cửa nhà vệ sinh.

"Có người đến." Anh đưa tay che miệng của cô lại.

Đinh Tam Tam trừng mắt nhìn anh, hai tay cô bị một tay của anh bắt chéo ra sau lưng.

Ba mươi giây sau, cửa chính của nhà vệ sinh bị người mở ra, có người tiến vào. Tiếp đó, nhà vệ sinh yên tĩnh vang lên một hồi thanh âm còi dây thắt lưng, sau đó là hư hư... (Hư hư: t không biết dùng từ gì nên giữ nguyên Hán Việt:3, ai biết hãy góp ý cho t)

Nhà vệ sinh bọn họ vào... là nhà vệ sinh nam.

Mặt của Đinh Tam Tam nhanh chóng đỏ lên, nhất là thời điểm thanh âm "hư hư" bắt đầu kéo dài không dứt tiếng vọng quanh nhà vệ sinh.

Đới Hiến dời tay che ở miệng của cô, hai tay đặt ở bên tai của cô, che kín hai lỗ tai của cô.

Đinh Tam Tam nghiêng đầu ghét bỏ, lại không tránh khỏi móng vuốt của anh.

"Nghe lời." Anh che kín lỗ tai của cô, dùng môi ngữ [3] nói cho cô biết.

[3] Môi ngữ (唇語): đọc lời nói của người khác bằng cách nhìn vào chuyển động môi của bọn họ. Đây là một kỹ năng rất khó và yêu cầu thực hành nhiều. Một số người khiêm thành sử dụng kỹ thuật này để giao tiếp với người khác.

Đinh Tam Tam lựa chọn không nhìn anh, nhắm mắt.

Đột nhiên, cô cảm giác được trên môi giống như là lông chim mềm mại êm ái xẹt qua, vừa chạm vào liền lui ra.

Cô nhanh chóng mở mắt, vừa vận đối diện với khuôn mặt của anh bắt đầu sát lại. Gương mặt đó quá mức quen thuộc, khiến cho cô nhất thời thất thần.

Người này có một đôi mắt biết nói, giống như nói ra toàn bộ lời ngon tiếng ngọt.

Nhưng thực chất anh cũng sẽ không nói lời âu yếm, ngoại trừ giúp cô làm việc để cho cô tận lực thoải mái một chút, anh rất ít nói các câu như "Anh yêu em".

Tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa, cô tỉnh táo lại, liền đẩy anh ra, gần như là lấy tư thế xông lên rời xa chỗ này.

Trên môi của anh, chỉ còn lưu lại mùi thơm của cô.

"Vợ..." Anh đứng tại chỗ, ánh mắt dần dần sáng lên.

Đinh Tam Tam chạy chậm xuống dưới tầng, sau khi chạy được ba tầng tâm trạng mới dần dần bình ổn lại. Cô dựa vào vách tường, đưa tay sờ môi của mình.

Thời điểm Trì Viễn hôn cô, mặc dù cô cũng sẽ tìm đập nhanh hơn, nhưng chưa bao giờ cảm giác được ngọt ngào và hạnh phúc. Chỉ là có bản năng sau khi nam nữ tiếp xúc thân mật, sẽ xúc động, sẽ hơi hưng phấn, nhưng sau khi qua đi luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó. Nhưng nụ hôn này...

Đinh Tam Tam sờ môi của mình, trong khoảng thời gian ngắn trên mặt xuất hiện vẻ sa sút tinh thần.

Có tổn thời gian một năm rưỡi để đón nhận Trì Viễn, không nghĩ tới lại bị người nào đó ở trong nhà vệ sinh dùng một nụ hôn phá hủy toàn bộ.

Thời gian quá thật rất thần kỳ, có thể khiến hai người yêu nhau khó bỏ khó phân [4], cũng có thể khiến người không yêu nhau nhận thức rõ cục diện. Tình cảm do va chạm nhiều, nói cho cùng thật sự không phải là tình yêu.

[4] Khó bỏ khó phân: miêu tả tình cảm rất tốt, không muốn tách rời.

Đinh Tam Tam nhắc chân, buồn bực đá vào lan can. Lan can chấn động, tiếng vang phát ra không ổn định, đối mặt với con thịnh nộ của cô.

Cô hít sâu một hơi, sửa sang xong áo blouse trắng rồi xuống dưới tầng.

...

Hôm sau phẫu thuật, Đinh Tam Tam và người nhà bệnh nhân nói chuyện thêm một lần cuối cùng, sau đó Tiểu Tuấn ở dưới ánh mắt của mọi người bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

"Tất cả nhờ vào em." Ba của Tiểu Tuấn nghiêm túc, nắm tay của Đinh Tam Tam, có phần dùng sức.

Đinh Tam Tam khẽ gật đầu, xoay người đi vào phòng phẫu thuật.

Bóng lưng của cô có chút cao ngạo, có chút thần thánh, ở trong hành lang xanh trắng đan xen, lộ ra một cảm giác ảm đạm lẻ loi.

Tô Khả nhìn bóng lưng của Đinh Tam Tam sau cửa kính, nhìn không được nhìn sang Đới Hiến đang đứng ở một bên.

"Em nhìn anh làm gì?" Anh vô cùng nhạy cảm với ánh mắt, nhanh chóng bắt được ánh mắt tò mò của Tô Khả.

"Không có gì, chị dâu của em rất ưu tú." Tô Khả nhún vai.

Khóe miệng Đới Hiến giương lên, "Cảm ơn đã tán thưởng."

Tô Khả: "À, ngại quá, anh chị ly hôn rồi, bây giờ phải gọi là bác sĩ Đinh."

Ba của Tiểu Tuấn giờ tay lên vỗ một cái lên đầu của Tô Khả, "Em nha đầu này, muốn ăn đám hủ."

"Em nói là sự thật."

"Nói vớ nói vẩn."

Đới Hiến: "..."

"À, Đới Hiến, xin lỗi chú..."

Đới Hiến nhắc chân đi tới phòng hút thuốc bên cạnh, cách xa hai anh em phiền toái này.

"Vẫn thích nó sao?" Ba của Tiểu Tuấn hỏi Tô Khả.

"Vâng."

"Dây dưa kéo dài làm gì, muốn tiến lên thì tiến lên, nói những lời ngu ngốc kia thì có tác dụng gì!"

"Anh ấy không có ý đó với em, khác gì chưa lên chiến trường đã bỏ mình."

"Vậy thì nhanh chóng rút lui, để anh bảo chị dâu em tìm cho em vài người ưu tú."

"Có thể ưu tú hơn anh ấy sao?" Tô Khả hất cằm lên, ý bảo người đàn ông hút thuốc ở bên kia.

Ba của Tiểu Tuấn: "... Em gái à, nếu như em định làm bà cô già cả đời thì anh cũng sẽ nuôi em."

Tô Khả: "..."

Phẫu thuật rất thành công, ngay cả vết khâu cuối cùng cũng là đích thân Đinh Tam Tam ra tay, bảo đảm sẽ không lưu lại bất cứ vết sẹo nào quá rõ ràng.

"Thuốc mê còn hai tiếng nữa mới hết, những việc cần chú ý sau này cũng sẽ có y tá đến giải thích cặn kẽ. Không cần quá lo lắng, thân thể cậu bé không tệ, khôi phục có lẽ sẽ rất nhanh." Đinh Tam Tam vẫn chưa coi trọng phẫu thuật quay ra nói với bọn họ.

"Cảm ơn em dâu, cái này thật sự không biết phải cảm ơn thế nào mới tốt." Ba của Tiểu Tuấn xúc động nói.

Khóe miệng Đinh Tam Tam hơi giương lên, "Không cần khách khí, sửa cách xưng hô chính là cảm ơn đối với tôi rồi."

Đới Hiến: "..."

Ba của Tiểu Tuấn liếc nhìn Đới Hiến, nhanh chóng sửa lại cách xưng hô là bác sĩ Đinh, vô cùng có ánh mắt.

"Bác sĩ Đinh, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa đi, xem như là sự cảm ơn nho nhỏ."

Tô Khả ở một bên cũng gật đầu, "Được, em biết ở gần đây có một nhà hàng ăn rất ngon, để em gọi điện thoại đặt bàn."

Đinh Tam Tam đang muốn cự tuyệt, Đới Hiến lập tức nói rõ: "Anh không đi được, em đi đi."

Một lời của anh nói ra, giống hệt như Đinh Tam Tam vì trốn tránh anh cho nên không muốn đi, xem như là khích tướng trả hình cô một chút.

"Bác sĩ Đinh đi đi, sẽ không tốn nhiều thời gian của cô đâu." Tô Khả mời rất nhiệt tình.

Ba người thi triển bản lĩnh, ép cô đi vào khuôn khổ.

"Bác sĩ Đinh, khoa cấp cứu cần phải chi viện, tai nạn giao thông nghiêm trọng, bữa trưa của cô phải dời lại rồi!" Người của quầy lễ tân bệnh viện nhận được điện thoại, hô lên với Đinh Tam Tam đang đứng ở hành lang.

Về mặt Đinh Tam Tam biến đổi, vội vàng tạm biệt mọi người, nhanh chóng chạy về phía phòng cấp cứu.

Bệnh nhân sẽ không chọn thời điểm bác sĩ nhàn rỗi mà đến, bọn họ bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào đều có thể đi tới bước ngoặt sống chết. Toàn bộ khoa ngoại đều hành động vội vàng, nhân viên y tế trên tay không có công việc dồn dập chạy đến phòng cấp cứu chi viện.

Đoàn người Đới Hiến mới xuống đến tầng một liền nhìn thấy nhân viên y tế qua lại vội vàng.

"Ly Ly, adrenalin [5] bốn miligam tiêm bolus tĩnh mạch [6]!"

[5] *Adrenalin: trong y khoa, adrenalin thường được chỉ định trong những trường hợp cấp cứu khẩn cấp với liều ban đầu là 15 mg. Tác dụng chủ yếu của nó là kích thích vận chuyển máu về tim (thuốc trợ tim).*

[6] *Tiêm bolus tĩnh mạch: là tiêm nhanh một liều thuốc thông qua tuyến đường tĩnh mạch.*

"Vâng."

Nghe được thanh âm quen thuộc, Đới Hiến nhìn sang chỗ nguồn âm thanh phát ra. Chỉ thấy Đinh Tam Tam quỳ ở trên giường bệnh ép tim ngoài lồng ngực [7], trang phục phẫu thuật chưa còi trên người đã dính đầy vết máu, tóc mái trên trán cũng có chút nhếch nhác, cô nhìn chăm chú tình huống của bệnh nhân, bình tĩnh truyền đạt cho cấp dưới thêm một mệnh lệnh cấp cứu.

[7] *Ép tim ngoài lồng ngực: là một thủ thuật dùng lực mạnh ép nhịp nhàng lên 1/3 dưới xương ức. Khi ép làm thay đổi thể tích trong buồng tim kích thích để tim đập lại, vòng tuần hoàn được phục hồi.*

"Heparin sodium [8] tiêm bolus tĩnh mạch."

[8] *Heparin sodium: là một loại thuốc gọi là thuốc chống đông máu, được sử dụng để ngăn chặn hình thành cục máu đông trong mạch máu.*

"Vâng!"

"Bác sĩ Đinh, bệnh nhân có ý thức rồi." Phụ tá la to.

"Bào lão Vương chuẩn bị phòng phẫu thuật, lập tức phẫu thuật." Cô thở phào một hơi, thời điểm nhảy xuống giường dưới chân lao đảo một chút, được bác sĩ trẻ tuổi bên cạnh đỡ lấy.

Nhìn thấy cô không có việc gì, Đới Hiến thu hồi lại tư thế nghiêng về phía trước. Anh ở phía xa chú ý đến cô, giống như cô ở bên kia chính là trung tâm của vũ trụ.

"Hiến ca, không phải là bây giờ anh đã no rồi chứ?" Tô Khả hỏi Đới Hiến.

"Đi thôi." Anh dẫn đầu bước ra.

"Đi chỗ nào, ăn cái gì?"

Anh bước nhanh đi ra ngoài tòa nhà, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào. Còn có thể đi chỗ nào? Anh phải đi mua thức ăn mang về cho vợ anh!

Lời tác giả:

Tam Tam khí thế bùng nổ, trong lúc vô tình tạo thành không ít áp lực cho tình địch nha.

Tranh thủ mau chóng chia tay với Phương Trí Viễn, xin mọi người đến vỗ tay!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đe dọa thẳng cấp

Edit: Dương

***

Sau khi Đinh Tam Tam làm xong phẫu thuật đã là bốn giờ chiều, vừa ra khỏi phòng phẫu thuật thì nhận được điện thoại Trí Viễn gọi tới hẹn cô ăn cơm tối.

"Được, vậy buổi tối chúng ta gặp mặt." Đinh Tam Tam cúp điện thoại, đi về phía phòng làm việc.

Vòng qua hành lang, cô đột nhiên bị người chặn lại giữa đường.

"Anh làm cái gì thế?" Cô cảnh giác nhìn người đàn ông trước mắt.

Anh giờ bánh ngọt và trà sữa trong tay lên, nói: "Trước khi ăn cơm tối thì ăn cái này để lót dạ đi."

"Anh nghe lén tôi gọi điện thoại?"

"Hành lang yên tĩnh như vậy, anh còn phải nghe lén sao?"

Đinh Tam Tam không muốn nói nhiều lời với Đới Hiến, vòng qua anh tiếp tục đi.

Đới Hiến kéo cô lại, đem cái túi quần trên cổ tay của cô, nói: "Anh không có ý muốn can thiệp cuộc sống của em, ăn chút gì đi, anh còn có việc phải đi trước."

Nói xong, anh thật sự rời đi một cách sáng khoái, một phút cũng không hề trì hoãn.

Chờ anh rời khỏi, Đinh Tam Tam mở hộp ra nhìn một cái, bên trong là bánh phở mai mà cô thích nhất, mặt trên phủ một lớp mứt dâu tây rất mỏng, thoạt nhìn vô cùng tươi mát đáng yêu.

Cô đẩy nắp hộp lại, lấy ra từ bên trong túi một cốc trà sữa vẫn còn nóng, dùng ống hút đâm qua lớp màng bọc, vừa uống vừa đi về phòng làm việc.

Không biết là anh mua trà sữa ở tiệm nào, hình như uống ngon hơn nhiều so với tiệm ngày trước cô tự mình mua.

...

Ăn cơm tối xong, Đinh Tam Tam nói đi công viên tản bộ, thuận tiện tán gẫu một chút.

"Em nói là tán gẫu, nhưng sao anh lại cảm thấy em có chút căng thẳng nhỉ?" Phương Trí Viễn cười nhìn cô.

Xa xa có tiếng nhạc ở quảng trường truyền tới, tuy có một chút ồn ào, nhưng dù sao bầu không khí như vậy cũng tốt hơn gấp mấy lần so với yên tĩnh trầm mặc.

"Trí Viễn, anh và em nói chuyện yêu đương... có cảm thấy mệt không?" Đinh Tam Tam hỏi anh ta.

"Nói thật, có chút mệt mỏi, đặc biệt là thời điểm không nắm được tâm tư của em, dù sao vẫn khiến anh có chút thấp thòm."

"Vậy vì sao anh không nói chia tay?" Đinh Tam Tam nghiêng đầu nhìn anh ta.

Phương Trí Viễn cười một tiếng, nói: "Nếu như giữa người yêu xuất hiện một chút vấn đề liền muốn chia tay, vậy loại tình cảm nào có thể đi tới cuối cùng?"

Đinh Tam Tam nheo lại, quả nhiên là người thông minh, lại có thể phá hỏng con đường rút lui của cô. Nếu như cô lại nói chia tay, không phải lộ ra vẻ ấu trĩ buồn cười sao?

"Nhưng tình cảm có lẽ là khiến người ta vui vẻ, anh đối với em ôn tâm tính như vậy, sẽ vui vẻ sao?" Đinh Tam Tam mím mím môi, "Thay lời khác mà nói, là cái gì chống đỡ để em và anh ở cùng một chỗ?"

Phương Trí Viễn cau mày, dùng bước lại nhìn cô.

"Làm sao vậy?"

"Anh không nghĩ tới em sẽ nhắc đến loại vấn đề này."

Đinh Tam Tam có chút nghi hoặc: "Có cái gì không đúng sao?"

"Ngoại trừ tình yêu, anh còn có đáp án khác sao?" Thanh âm của anh ta trầm xuống, ánh mắt thâm tình chân thành nhìn cô chăm chú.

Anh ta sự nghiệp thành công tác phong nhanh nhẹn, lại là một người thú vị hiếm gặp, ở cùng một chỗ với anh ta hẳn là rất sung sướng hưởng thụ mới phải. Bạn gái trước kia của anh ta đều như vậy, ngoại trừ cô.

"Tam Tam, em nói thật đi, có phải em để ý anh từng có một đoạn hôn nhân không?"

"Không phải." Lần này, Đinh Tam Tam trả lời lại rất nhanh.

Chẳng những không có, trái lại bởi vì anh ta đã có một đứa con cho nên mới trở thành đối tượng cô lựa chọn thử một lần. Cho dù sau này chìm đắm không thể giải thoát, ít nhất sẽ không dẫm lại vào vết xe đổ của ngày xưa.

"Trí Viễn, anh nói lời này là xem thường em rồi. Em cũng có một đoạn hôn nhân thất bại, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến chuyện em nói yêu đương hoặc bước vào đoạn tình cảm tiếp theo. Ly hôn thì thế nào, lại không phải giết người phóng hỏa, có cái đáng xấu hổ?" Đinh Tam Tam nói nghiêm túc.

"Ý tứ như vậy chắc là sẽ không hợp lại với Đới Hiến nữa, đúng không?"

Đinh Tam Tam kinh ngạc, không nghĩ tới anh ta lại là "Thà con săn sắt, bắt con cá rô", ở chỗ này bố trí một cái bẫy dành cho cô.

"Lúc anh ấy trở lại em cũng đã nói rồi, anh ấy sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta, anh không nên suy nghĩ nhiều."

Phương Trí Viễn kéo cô ngồi ở trên ghế dài, anh ta hai chân vắt chéo, có chút hương vị khí chất lồi lạc, anh ta cười nói: "Lúc đó em nói, anh quả thật đã tin rồi. Hiện tại nhắc lại vấn đề này, xem như anh lại hỏi thêm một lần."

"Anh để ý chuyện em và anh ấy cùng xuất hiện đến vậy sao?" Đinh Tam Tam hỏi.

"Không có người đàn ông nào sẽ không để ý một người đàn ông khác có sức hấp dẫn lúc ẩn lúc hiện trước mặt bạn gái mình, huống hồ cậu ta còn là chồng trước của em" Phương Trí Viễn nói thẳng.

Đinh Tam Tam gật đầu, "Vậy được, Trí Viễn, chúng ta có lẽ chỉ có thể đi tới đây."

Phương Trí Viễn cười nhạt một tiếng, ý cười như vậy, xem như là anh ta phán đoán đúng về cô. Anh ta đã hiểu quá rõ người phụ nữ này, lâu như vậy mà cô vẫn không học được cách hòa theo người khác, vĩnh viễn ngay thẳng phóng khoáng như vậy. Thân phận, bối cảnh và tài phú của anh ta, có thể mang lại rất nhiều thứ cho cô, nếu như cô không nói chia tay, anh ta cũng tuyệt đối sẽ không đề cập trước, như thế không phải sẽ thu hoạch được nhiều hơn sao?

Nhưng cô vẫn không học được cách dùng tình cảm để uy hiếp người khác, trong lĩnh vực tình cảm này trước sau giống như một em bé sơ sinh, sạch sẽ, sạch không tỳ vết.

Cô như vậy, với anh ta mà nói không biết có phải là một chuyện may mắn hay không.

Nhưng nếu anh ta sớm biết có ngày hôm nay, cần gì phải bỏ ra tình cảm?

"Tam Tam, anh tôn trọng em." Anh ta giơ tay lên, ôm chặt bả vai của cô, hạ xuống trán cô một nụ hôn.

Đây là phong thái quân tử, cũng là thiện ý lớn nhất đối với cô.

Đinh Tam Tam lông mi khẽ động, vành mắt ửng đỏ.

Trong đoạn tình cảm này với Phương Trí Viễn, cô trước sau bỏ vào không đủ, tình cảm bỏ ra không đủ, cô qua loa như vậy, quả thực không xứng với anh ta quang minh lỗi lạc.

"Trí Viễn..." Cô đưa tay bắt được ống tay áo của anh ta, đây là đáng về lưu luyến.

"Còn nhớ chúng ta là bạn bè không?"

"Có nhớ."

"Anh nói chia tay vẫn là bạn bè, em đồng ý không?" Phương Trí Viễn cúi đầu, hôn lên chóp mũi xinh xắn của cô, nói, "Nếu như sau này có bất cứ việc gì cần anh giúp đỡ, cứ tới tìm anh."

Vận khí của cô quá tốt, những người đàn ông cô gặp được đều không phải hạng người bụng dạ hẹp hòi, bọn họ ngay thẳng chính trực, bọn họ phong độ lỗi lạc, bọn họ lúc nào cũng đối xử với cô quá tốt mà không vì bất cứ lý do gì.

"Em đồng ý." Cô cười đưa tay, vòng qua bả vai của anh ta, "Nếu như sau này anh có bất cứ việc gì cần em, cũng không cần khách khí."

"Được."

Chia tay hòa bình, đây là món quà tốt nhất lúc tiền tình yêu rời đi.

...

Lại lần nữa trở lại điểm khởi đầu, cuộc sống của Đinh Tam Tam có chút giống như hồ nước yên ả, mặc dù lên xuống vừa phải nhưng tóm lại vẫn là ba quang lân lân [1].

[1] Ba quang lân lân: ba quang là ánh sáng phản xạ của ánh mặt trời hoặc ánh trăng chiếu xuống gợn nước, lân lân miêu tả nước trong vắt. Ba quang lân lân là chỉ hình dạng gợn nước bị ánh mặt trời hoặc ánh trăng chiếu đến.

Chi là thời tiết dần dần nóng lên, quái thú dưới đáy hồ cũng bắt đầu ẩn hiện.

Đinh Tam Tam nửa đêm tăng ca rồi quay về nhà ba mẹ, vừa ra khỏi cửa thang máy liền thấy một màn xúc mục kinh tâm [2].

[2] Xúc mục kinh tâm nhìn thấy một tình huống nghiêm trọng nào đó khiến đáy lòng khiếp sợ.

Trên cửa chính màu đen默默 bị sơn màu đỏ phủ kín, giữa một mảnh hỗn loạn ngổn ngang, trên cửa rõ ràng có thể nhìn thấy bốn chữ lớn — GIẾT NGƯỜI ĐỀN MẠNG.

Màu đỏ, màu sắc giống màu máu nhất.

Tay Đinh Tam Tam run rẩy mở cửa, phòng khách một mảnh tối đen, phòng ngủ cũng không có tia sáng lộ ra.

"Ba mẹ!" Cô tiến lên đẩy cửa phòng ngủ ra, thuận tay mở công tắc đèn trên tường.

Nhịp tim của cô chưa từng cao đến như vậy, ở trong đầu vài giây thoáng qua vô số hình ảnh giết người phan thấy, mỗi một hình ảnh đều khiến cô hoảng sợ, như rơi vào hầm băng.

"Con làm gì thế?" Mẹ Đinh bị cô đánh thức, híp mắt chống tay ngồi dậy nhìn cô.

Đinh Tam Tam hai chân mềm nhũn, "bịch" một tiếng liền ngồi phịch ở trên mặt đất.

"Ồ..." Tinh thần của cô sụp đổ, hức một tiếng liền khóc lên, nước mắt chảy ra, phòng tuyến tâm lý sụp đổ.

Mẹ Đinh bị cô dọa sợ, nhanh chóng đứng dậy ôm cô, "Con gái, làm sao vậy? Con nói với mẹ, xảy ra chuyện gì?"

Ba Đinh suy nghĩ có chút mơ hồ, ông bị cảm cho nên tinh thần không tốt, nghe được động tĩnh cũng tỉnh dậy, "Đây là thế nào?"

"Ông đỡ con nó dậy." Mẹ Đinh nói.

Vị trí của bà vừa vặn có thể nhìn thấy cửa chính mở rộng, bà đi xong dép lê rồi đi ra bên ngoài. Từ bên trong không nhìn ra động tĩnh gì, nhưng bà đứng ở ngoài cửa, trong nháy mắt liền thấy một màn vừa nãy Đinh Tam Tam nhìn thấy.

"Trời ơi, đây là ai làm!"

Ba Đinh ôm con gái, vừa vỗ bả vai của cô vừa an ủi cô, "Không có chuyện gì, không có chuyện gì..."

"Ba..." Cô nói, nước mắt nhanh chóng chảy xuống.

Mẹ Đinh rút cuộc hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, bà ra hiệu cho chồng mình, nói: "Ông đưa con bé ra phòng khách, tôi gọi điện thoại báo cảnh sát, để bọn họ tới điều tra giám sát ghi chép."

Bà cũng xem như đã làm người nhà bác sĩ nhiều năm như vậy rồi, sức chịu đựng tâm lý không phải chỉ mạnh hơn con gái mình một chút.

Hai cha con cô đi chuyển đến phòng khách, trong vấn đề này, ba Đinh có quyền lên tiếng hơn so với những người khác, ông đã tham gia sự nghiệp y học hơn nửa đời người, càng hiểu rõ tình cảnh lúc này hơn.

"Tam Tam, đừng sợ, chúng ta không thẹn với lương tâm." Ba Đinh pha cho cô chén trà rồi đặt trong tay cô, giọng nói bình tĩnh, "Lý luận không thực tế chúng ta đừng nói nữa, con cũng là ở trước mặt ba mưa dầm thấm đất nhiều năm như vậy, ba tin tưởng đạo đức nghề nghiệp và y đức của con, Chuyện này, đừng suy nghĩ quá nhiều, nghe lời ba, đừng để nó ảnh hưởng đến bất kỳ phát đoán nào sau này của con."

Loại chuyện này rất dễ dàng tạo thành bóng ma cho bác sĩ, có vài người có thể sẽ vì vậy mà cả đời không dám tiếp tục lên bàn mổ.

"Ba, con biết con không sai... Nhưng con không nghĩ ra tại sao bọn họ phải làm như vậy?" Đinh Tam Tam chống đỡ vầng trán, trên mặt đều là vết nước mắt, thanh âm của cô mặc dù run rẩy, nhưng lời nói ra vẫn rất có logic, "Không chỉ một ví dụ này, càng là những người nhà bệnh nhân ngăn cản bác sĩ ồ ồ ào ồ đến bệnh viện gây chuyện, bọn họ là muốn cùng bác sĩ đứng ở hai chiến tuyến, là đem bác sĩ trở thành kẻ thù sao? Chúng ta học y nhiều năm như vậy, lẽ nào là muốn hãm hại người nhà bệnh nhân, muốn bệnh nhân chết ở trên bàn mổ sao?"

Lần đầu tiên cô và ba thảo luận thẳng thắn về trắc trở của nghề này, đau lòng đến cực điểm.

Mẹ Đình đứng ở chỗ huyền quan, nhìn hai cha con tâm sự, không định xen vào lúc này.

Hai mươi phút sau cảnh sát tới cửa, còn có Đới Hiến cùng đến.

"Sao con lại tới đây?" Mẹ Đình nhìn Đới Hiến vẻ mặt lo lắng, nghĩ thầm con về đến rồi chẳng phải là lại khiến Tam Tam đem khoản nợ này tính ở trên đầu bà sao? Mặc dù bà thích nghe thích nhìn, nhưng không thể chịu tiếng xấu cho người khác nhà.

"Lần trước con lưu lại số điện thoại ở đồn cảnh sát, một khi vụ án có tiến triển mới nhất thì sẽ lập tức thông báo cho con. Vừa rồi lão Tôn gọi điện thoại nói rõ tình hình cho con, con liền cùng đi theo." Lão Tôn trong miệng Đới Hiến chính là cảnh sát cùng lên đây, không biết từ khi nào lại có quan hệ tốt với Đới Hiến như vậy.

Lão Tôn nói: "Dì vẫn nên nói sơ qua tình huống cho bọn cháu, trong điện thoại nói cũng chưa rõ ràng."

"Được."

"Con gái dì là người phát hiện đầu tiên, có thể để cô ấy nói chuyện trước với bọn cháu một chút được không ạ?"

Mẹ Đình có chút khó xử, nhưng Đới Hiến lại từ chối trước bà, Đới Hiến nói, "Anh trước tiên tìm hiểu tình huống với mẹ em đã, Tam Tam chỗ đó giao cho em."

"Được rồi."

Đình Tam Tam không nghĩ tới Đới Hiến sẽ đến, hiện tại cô chính là thời điểm tâm lý bị đã kích lớn nhất, cực kỳ thảm hại, không muốn để cho anh thấy.

Cô quay lưng lại, ôm gối ôm ở trên ghế sofa không muốn đối mặt với anh.

Ba Đình đứng dậy, "Hai đứa trò chuyện đi."

Nói xong, ông đứng dậy đi về phía phòng ăn bên kia, cùng mẹ Đình và cảnh sát xem xét tình hình.

Đối mặt với mâu thuẫn và bóng lưng của cô, anh duỗi tay ra, khoắc ở trên vai của cô. Không ngoài dự liệu, nhanh chóng bị cô hất ra.

Anh lại duỗi tay sờ lên tóc của cô, cô cúi thấp đầu xuống, không muốn để cho anh sờ.

"Đây là sự lựa chọn của em." Anh thở dài một hơi, đem cả người và gối đều ôm lên.

Ở trong ngực của anh, Đình Tam Tam bị ép đối mặt với ánh mắt của anh.

"Anh ôm em, vẫn còn sợ sao?" Anh cười vui vẻ, giống như cánh xuân trong tuyết của mùa đông.

Không sợ... Cơ thể co chặt của cô hơi thả lỏng một chút.

Trong phòng ăn đang ghi ghi chép chép cũng không chú ý tới bên này, Đới Hiến nhanh chóng ôm cô vào phòng ngủ, hiển nhiên là quen cửa quen nẻo.

Anh thả cô vào trong chăn, tỉ mỉ đắp kín, ngồi ở đầu giường của cô, hỏi cô: "Muốn uống sữa không?"

Cô lắc đầu.

"Vậy thì nhanh ngủ một giấc đi." Anh cúi đầu, đôi môi sát đến cách mặt cô còn hai centimet.

Đình Tam Tam nhắm mắt, lông mi dài khẽ động.

Anh khẽ cười một tiếng, hôn lên trên trán cô.

"Anh ngủ ở dưới đất, cho nên em có thể yên tâm ngủ."

Sức chiến đấu của một mình anh có thể so với một tiểu đội [3], cho dù là phần tử khủng bố tới phòng chừng cũng không chiếm được thứ tốt gì, cho nên cô hoàn toàn có thể ngủ ngon giấc.

[3] Tiểu đội: có khoảng trên dưới 10 người.

Đình Tam Tam mở mắt ra, đưa tay chỉ chỉ sofa ở góc phòng, "Không cần ngủ dưới đất, anh có thể ngủ ở chỗ đó."

Đới Hiến cười một tiếng, trên mặt đều là ý xuân.

"Đúng rồi, không phải cảnh sát muốn hỏi em sao?" Cô nói. (Bình thường xưng anh – tôi, nhưng lúc yếu đuối này phải là anh – emv)

"Việc này em không cần để ý, anh nói rồi."

Vành mắt Đình Tam Tam nóng lên, chỗ nào có anh thì cô đều có thể mặc sức tùy hứng, điểm này giống như trước đây.

"Ngủ ngon." Anh đưa tay tắt đèn tường.

"Đừng tắt đèn!" Bóng tối có năng lực ăn mòn ánh sáng, cô sợ lại phải đối mặt với một mảnh máu me nhầy nhụa trong đầu kia.

Tay của cô ở trong chăn nắm chặt thành nắm đấm, vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Nhưng chậm rãi, tay phải được đặt vào trong một bàn tay ấm áp, bị bao vây chặt chẽ.

"Ngủ đi." Anh đưa tay gỡ nắm đấm nắm chặt, chậm rãi an ủi vỗ về.

Cô nghe lời nhắm mắt lại, giống như nắm lấy nơi phát ra sự yên tâm.

Lời tác giả:

Không phải muốn xem thời điểm nữ vương Đinh Tam Tam yếu đuối sao? Tôi đây rất tri kỷ, đương nhiên sẽ để Hiến ca đến tạo cảm giác tồn tại rồi.

Đương nhiên, ở chỗ này phải để Tam Tam và Phương Trí Viễn chia tay trước, nếu không Hiến ca sẽ thành tiểu tam rồi, không tốt không tốt.

Lời editor:

Có một sự kiện quan trọng muốn spoil: sau 2 truyện t làm đều ăn chay thì truyện này tác giả cũng cho được một xối xối thịt rồi v

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hiếm khi mơ hồ

Edit: Dương

***

Rất kỳ quái, một đêm này cô lại không hề mơ thấy ác mộng, cứ như vậy ngủ say thẳng tới sáng.

Mặc quần áo rồi giường, cô chú ý tới ghế sofa trong phòng ngủ chính tề gọn gàng, một chút vết lõm cũng không có, mở ngăn tủ ra nhìn một cái, chăn cũng không bị người lấy ra.

Bên ngoài truyền tới tiếng nói chuyện, cô đi ra ngoài, người thấy mùi thơm của mì hải sản, có chút quen thuộc, người ra được là tay nghề của anh.

Lúc này, mẹ Đinh đang đứng ở cửa phòng bếp, bảo Đới Hiến cho thêm một chút tỏi vào trong bát của Đinh Tam Tam.

"Vẫn là không nên thêm đâu mẹ, cô ấy không thích ăn." Đây là thanh âm của Đới Hiến.

"Nó không thích ăn thì con liền nghe nó hả? Tôi có lợi với thân thể của con người, nó lại còn là bác sĩ đấy." Mẹ Đinh đang nói, Đinh Tam Tam liền từ bên người bà nhẹ nhàng lướt qua, đi về phía nhà vệ sinh rửa mặt.

"Nha đầu này, dọa quý à!" Mẹ Đinh vỗ vỗ lồng ngực của mình, bị kinh sợ.

Sau lưng nói xấu người nhà, coi như là mẹ ruột thì bà cũng có chút chột dạ.

Đinh Tam Tam rửa mặt xong đi ra, bữa sáng đã bày ở trên bàn ăn rồi, một bát mì hải sản có rắc hành lá xắt nhỏ và một quả trứng gà ốp lết màu vàng nhạt, cộng thêm một cốc nước ép cam tươi, rất tốt cho sức khỏe.

"Tối hôm qua ngủ có ngon không?" Ba Đinh hỏi cô.

"Dạ, khá ngon ạ." Đinh Tam Tam trả lời.

"Giọng nói làm sao vậy?"

Có lẽ là do tối hôm qua khóc nhiều...

Đinh Tam Tam ho nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn Đới Hiến, cúi đầu ăn bữa sáng.

Sau khi cơm nước xong, Đới Hiến phải đi về, mẹ Đinh bảo Tam Tam đi tiễn Đới Hiến.

"Tối hôm qua anh ngủ ở chỗ nào?" Đinh Tam Tam đi ở bên người anh, hỏi anh.

"Sofa."

Đinh Tam Tam ngẩng đầu, "Nói dối lưu loát như vậy? Điều không cần suy nghĩ?"

Đới Hiến khẽ mỉm cười: "Được rồi, sản nhà."

Đinh Tam Tam hí mắt, "Lại bịa chuyện?"

Thang máy đến rồi, anh đi vào trong trước, sau đó đưa tay kéo cô vào trong.

"Anh sợ em không ngủ được, nên ngồi ở bên mép giường với em một lát." Anh cười nói.

Chỉ sợ không phải một lát, hẳn là một đêm.

Đinh Tam Tam nghiêng đầu, ở trong phản xạ của mặt kính thấy được gương mặt của mình, có chút tái nhợt suy yếu, giống như mẹ cô nói ban nãy, dọa quý. Như vậy anh cũng có thể nhìn một đêm?

Đinh Tam Tam tiễn anh đến gara, cô đứng ở bên ngoài vạch đỗ xe, chờ anh lái xe ra rồi nói tạm biệt với anh.

Anh một đêm không ngủ, tinh thần vẫn tốt như vậy, hai ba phút liền lái xe ra, dừng ở trước mặt của cô.

"Hôm nay đừng đi làm nữa, nghỉ ngơi một ngày đi." Anh hạ cửa sổ xe xuống, nhìn ánh mắt của cô nói ra.

"Không cần, anh biết em nghỉ ngơi tốt rồi mà, đi nhanh đi." Cô khẽ cười một tiếng, phất tay nói tạm biệt.

Anh khẽ gật đầu, xoay vô lăng nửa vòng, lái xe ra đường chính. Đình Tam Tam nhìn anh lái xe đi, cũng chậm rãi đi về.

Anh lái xe đi được mười mấy mét, mắt thấy sắp ra khỏi cửa gara, lại trực tiếp lái xe quay lại.

Đình Tam Tam nghe được thanh âm, dừng bước xoay người lại nhìn.

"Tại sao lại quay lại?" Cô nghi ngờ nhìn anh.

Anh tháo kính râm trên sống mũi xuống rồi ném qua một bên, hít sâu một hơi, hỏi cô: "Em và tên họ Phương kia chia tay?"

Đình Tam Tam: "..."

"Anh nghe mẹ nói, không phải có ý muốn thăm dò chuyện tình cảm của em." Anh vội vàng phủi sạch quan hệ.

Đình Tam Tam nhìn anh, từ trán xuống đến cằm, ánh mắt dao động nhẹ nhẹ. Lòng mi khẽ dao động, khóe miệng cong lên, cô khẽ cười một tiếng xoay người rời đi.

Đới Hiến không hiểu thâm ý ở trong ánh mắt của cô, ngăn người ở chỗ này, đi cũng không được ở lại cũng không xong.

Đình Tam Tam chấp tay sau lưng, bả vai thả lỏng, giống như thác xuống gánh nặng trên người, nhanh nhẹn đi về nhà.

Quá ngạc nhiên, nhìn dáng vẻ anh ngốc nghếch như vậy cũng cảm thấy rất vui vẻ, cô cũng tin rằng bản thân mình vẫn thích anh.

Muốn kết quả gì? Muốn hôn nhân gì? Chỉ là bốn mắt nhìn nhau, cô đã rất thỏa mãn rồi.

...

Buổi tối Đình Tam Tam đi làm ca đêm, nhìn thấy Cát Trĩ Xuyên từ phòng phẫu thuật đi ra về mặt tái xanh, để bày tỏ an ủi liền đưa lên bánh ngọt mẹ Đình tự làm.

"Gần đây thực sự xúi quẩy, phẫu thuật một ca lại tiếp một ca không hề dừng lại, tớ cảm thấy mình giống như là sắp bị hút khô dương khí rồi." Cát Trĩ Xuyên cởi áo blouse trắng ra ngồi liệt ở trên ghế sofa.

"Nhanh về nghỉ ngơi đi."

"Đột lát nữa rồi đi, trước tiên tớ phải tiêu diệt bánh ngọt này của cậu đã."

Quả nhiên, ăn hàng chính là ở dưới bất kỳ tình huống nào đều không quên ăn uống.

Đình Tam Tam cười một tiếng, mặc áo blouse trắng vào, cầm lấy bản bệnh án đi kiểm tra phòng bệnh.

Thời điểm kiểm tra đến tầng mười bảy đúng lúc đụng phải Tô Khả rời đi, cô ấy đi vòng qua trước mặt của Đình Tam Tam, cười nói: "Chờ chị kiểm tra phòng xong có thể cho em nửa tiếng không? Em muốn tìm chị tâm sự."

Đình Tam Tam vừa ghi chép trên bệnh án vừa gật đầu nói được, không biết vì sao, cô luôn có loại cảm giác Tô Khả tìm cô không phải vì chuyện của Tiểu Tuấn, mà là vì chuyện của người đàn ông kia.

Tiểu Tuấn hỏi Đình Tam Tam: "Bác sĩ Đình, cháu còn bao lâu nữa mới có thể ăn đồ ăn ạ."

"Không phải cháu ăn một ít thức ăn lỏng sao?"

"Đó không phải đồ của người ăn, cháu nói là những thứ như pizza bò bít tết lẩu kia..."

Đình Tam Tam nhướn mày, còn chưa mở miệng, Tiểu Tuấn liền tự mình giải đáp cho mình: "Dì không cần trả lời, cháu nhìn biểu cảm của dì thì hiểu rồi."

Đình Tam Tam cười một tiếng, "Phải nghe lời dặn của bác sĩ, chờ khôi phục tốt rồi thì cháu muốn ăn cái gì cũng được."

"... Vâng."

Ra khỏi phòng bệnh, Đình Tam Tam dẫn Tô Khả về phòng làm việc của mình. Bạch Dư và Cát Trĩ Xuyên đều tan làm rồi, phòng làm việc chỉ còn một mình cô, cho nên tính riêng tư vô cùng tốt.

"Chị Tam Tam, em có thể xưng hô với chị như vậy được không?" Tô Khả cười ngồi ở đối diện cô.

"Có thể." Đình Tam Tam rót cho cô ấy một chén trà đặt ở trước mặt cô ấy, "Phòng làm việc của tôi cũng chỉ có cái này, tạm dùng một chút nhé."

"Cảm ơn."

"Không cần khách khí." Đình Tam Tam ngồi xuống, mở miệng nói trước, "Tôi đoán là cô muốn nói chuyện về Đới Hiến."

Tô Khả sùng sốt, "Làm sao chị biết?"

"Tôi nhìn ánh mắt của cô, tôi cảm thấy rất quen."

Tiểu Chung bạn thân của cô, lúc trước thời điểm nhìn Tống Diệp chính là dáng vẻ một con chó nhỏ như vậy, vừa muốn đến gần lại sợ anh ấy không để cho mình đến gần, xoắn xuýt khiến người bên cạnh đều phải bực mình.

"Chị Tam Tam, chị để ý sao?"

"Để ý cái gì?" Đình Tam Tam bưng chén trà lên uống một hớp, cô nói: "Tôi và anh ấy đã không còn quan hệ hôn nhân nữa rồi, hiện tại anh ấy thích ai hoặc ai thích anh ấy, đều xem ý tứ"

của bản thân anh ấy."

"Nhưng em nhìn ra được Hiền ca vẫn thích chị." Tô Khả có chút nán lòng. "Em từ bé đã thích anh ấy, bởi vì anh ấy mới báo danh trường quân đội, cảm thấy như vậy có thể sẽ có một chút đề tài để nói với anh ấy. Không nghĩ tới..."

"Không nghĩ tới cô mới tốt nghiệp thì anh ấy kết hôn với tôi rồi." Đinh Tam Tam cười bỏ sung.

"Phải..."

Mặc dù quan hệ hai nhà Tô Đối tốt như vậy, nhưng tiệc cưới năm đó Đinh Tam Tam cũng chưa từng nhìn thấy Tô Khả, cho nên cô chỉ có ấn tượng với anh trai của cô ấy.

"Chị Tam Tam, em không muốn bản thân giẫm lên vết xe đổ, đợi đến lúc Hiền ca lựa chọn người khác lại ân hận." Tô Khả ngẩng đầu nhìn Đinh Tam Tam, trong đôi mắt phát ra ánh sáng, mang theo kiên định lại có chút hồ thẹn với Đinh Tam Tam.

"Nếu như, em muốn theo đuổi Hiền ca, chị có tức giận không?" Tô Khả hỏi dò xét.

Đinh Tam Tam hai chân vắt chéo, bụng chén trà nóng, bốc hơi dày đặc, có chút che lại sắc mặt của cô.

"Muốn theo đuổi liền theo đuổi, nhân sinh hiếm khi tùy ý, đừng khiến bản thân mình tiếc nuối." Khóe miệng cô treo nụ cười nhạt, không nghĩ tới Tô Khả bình tĩnh và phóng khoáng như vậy.

"Chị vì Tiểu Tuấn làm nhiều như vậy em đều rất cảm kích trong lòng, chỉ là chị Tam Tam, xin lỗi... Em không thể bởi vì chị là người tốt mà buông tha cơ hội để mình hạnh phúc." Tô Khả nói.

Đinh Tam Tam: "Có thể lý giải, không cần lo ngại tôi, tôi không sao."

Cô gái phóng khoáng thẳng thắn như vậy, biết rõ bản thân muốn cái gì, còn có thể trực tiếp tuyên chiến với "Tình địch", rất hiếm thấy.

Tô Khả tràn đầy mong đợi rời đi, Đinh Tam Tam khom lưng thu dọn chén trà. Động tác của cô rất có trật tự, ngay cả tư thế rửa chén đều ưu nhã quá mức. Bàn tay thon dài trắng nõn kia lướt nhẹ qua chén trà màu xanh, giống như là gió xuân thổi qua phía nam sông Trường Giang [1].

[1] Sông Trường Giang: dài 6385 km, là con sông dài nhất châu Á, bắt nguồn từ phía tây Trung Quốc và chảy về phía đông đổ ra biển Hoa Đông Trung Quốc.

...

Mười giờ tối, khoa cấp cứu đón nhận một bệnh nhân nhảy lầu, cảnh sát đưa tới, tình mạng nguy cấp. Bác sĩ cấp cứu nhìn anh ta máu đầy đầu, lập tức đưa bệnh nhân đến khoa phẫu thuật thần kinh.

Bóng dáng của Đinh Tam Tam xuất hiện ở góc hành lang, vóc người cô cao gầy mặc áo blouse trắng, giống như là bác sĩ trời sinh.

Cảnh sát nhìn một cái, lập tức nhận ra cô, "Bác sĩ Đinh!"

"Lão Tôn?" Đây là cảnh sát tối hôm qua cùng Đối Hiền xuất hiện ở nhà cô, Đinh Tam Tam lập tức phản ứng kịp, bệnh nhân trên giường hẳn là thủ phạm liên tục uy hiếp đe dọa cô.

"Nếu không, đổi một bác sĩ khác đi..." Lão Tôn đều cảm thấy lúng túng thay cô.

"Chỉ có một mình tôi, còn có thể đổi ai?" Đinh Tam Tam khẽ cười một tiếng, cúi đầu kiểm tra tình trạng vết thương của bệnh nhân.

"Cô giáo Đinh, bác sĩ gây mê [2] đến rồi."

[2] Bác sĩ gây mê: là người giúp cho bệnh nhân mất ý thức (có thể phục hồi) và giảm đau, để giúp thực hiện các phương pháp chữa bệnh có thể gây đau đớn như phẫu thuật, thủ thuật trên người bệnh nhân.

"Đẩy vào phòng phẫu thuật."

"Vâng."

Đinh Tam Tam quay đầu nhìn cảnh sát, nói: "Yên tâm, tôi và mấy anh giống nhau, đạo đức nghề nghiệp là nguyên tắc đầu tiên trong công việc của tôi."

Nói xong, cô theo nhân viên y tế trước mặt, vội vã rời đi.

Lão Tôn và một cảnh sát khác đợi ở bên ngoài phòng phẫu thuật, hai người đều có chút sững sờ.

"Đây là chuyện gì hà..."

"Bác sĩ Đinh rất có khí phách."

"Cũng không phải."

Đối mặt với thủ phạm tạo thành phiền toái và đau khổ quá lớn cho mình, cô chỉ là kinh ngạc một chút, rồi lập tức khôi phục bình tĩnh chuẩn bị chữa trị.

"Lão đại, anh nói bác sĩ Đinh sẽ không để anh ta chết ở trên bàn mổ chứ?" Một cảnh sát khác càng nghĩ càng cảm thấy Đinh Tam Tam là có hậu chiêu.

"Nói bậy bạ gì đó!" Lão Tôn tức giận, khiển trách cậu ta, "Công là công tư là tư, cậu giấc ngộ còn thua kém một cô gái yếu đuối sao!"

Cảnh sát bị khiển trách nhỏ giọng cãi lại: "Bác sĩ Đinh cũng không tính là cô gái nhỏ."

Đinh Tam Tam đi vào phòng phẫu thuật, nhìn phim chụp X-quang một chút, nhướng mày, nói: "Đi gọi bác sĩ Triệu bên khoa phẫu thuật lồng ngực [3] tới đây, xương sườn của anh ta cắm vào lá lách, cần phải lập tức phẫu thuật."

[3] Khoa phẫu thuật lồng ngực: là một chuyên khoa y học, chuyên nghiên cứu các cơ quan bên trong lồng ngực, chủ yếu là chẩn đoán bệnh và điều trị thương tổn đến trung thất, phổi,

thực quản, ngoài ra phẫu thuật tuyến vú cũng được đưa về chuyên khoa này.

"Vậy chúng ta đồng thời tiến hành sao?"

"Đúng."

Bác sĩ khoa cấp cứu nhìn anh ta đầu đầy máu liền cho rằng anh ta bị ngã sấp đầu xuống, cho nên chỉ thông báo cho Đinh Tam Tam, thật ra vết thương bên trong lồng ngực của anh ta cũng không nhỏ, hơi có chút bất cần, mạng nhỏ coi như xong.

Bác sĩ Triệu vội vã chạy tới, nhìn thoáng qua phim chụp X-quang, tán thành phương án phẫu thuật của Đinh Tam Tam, hai bên đồng thời tiến hành.

Đèn của phòng phẫu thuật mở lớn, một mảnh sáng loáng, dụng cụ di chuyển đúng chỗ, lưỡi dao trên bàn hiện ra ánh sáng lấp lánh, trận chiến dọa người.

"Bắt đầu."

Lời tác giả:

Đừng nói là Tam Tam giả vờ hào phóng.

Một, Tô Khả là một cô gái tốt, biết rõ đánh tiếng với Tam Tam, nói rõ cô ấy tán thành Tam Tam. Lẽ ra ban đầu cô ấy có thể trực tiếp theo đuổi Hiến ca, nhưng bởi vì thấy rằng Tam Tam không tệ, cho nên không muốn tổn thương Tam Tam.

Hai, tình yêu nam nữ không phải ai nói có thể bắt đầu thì bắt đầu, có thể kết thúc thì kết thúc, Tam Tam quả thực không có quyền can thiệp vào chuyện cô ấy thích Hiến ca, cho nên Tam Tam cũng không còn lựa chọn nào khác.

Ba, cho dù Tô Khả theo đuổi Hiến ca, Hiến ca sẽ đáp ứng không? Nếu như có, Tam Tam chúc phúc cho bọn họ, nếu như không, cũng là trong dự liệu của Tam Tam.

Đương nhiên, Tam Tam sẽ không một mực bình tĩnh như vậy, dù sao đi đêm nhiều rồi cũng sẽ phải quay ngựa...

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sự trả thù của Tam Tam

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Tiến hành phẫu thuật căng thẳng khẩn cấp, bên ngoài phòng phẫu thuật, cảnh sát và Đới Hiến khẩn trương chờ đợi. Cảnh sát khẩn trương là sợ nghi phạm chết ở trên bàn mổ, Đới Hiến khẩn trương là lo lắng nếu phẫu thuật thất bại, Đinh Tam Tam sẽ đem chỉ trích nhận về mình.

May mắn, số phận còn không cầu huyết như vậy, thời gian phẫu thuật mặc dù dài đằng đẵng nhưng kết quả cuối cùng lại thành công.

Đinh Tam Tam tháo mũ phẫu thuật xuống, toàn bộ tóc thấm ướt mồ hôi, cô và bác sĩ Triệu nhìn nhau cười một tiếng, mang theo ăn ý thuộc về người làm công tác y tế.

"Đẩy bệnh nhân vào phòng hồi sức đi." Bác sĩ Triệu quay đầu lại nói với phụ tá.

"Vâng."

Phẫu thuật thành công, cảnh sát thở phào một hơi. Lão Tôn nắm tay của Đinh Tam Tam bày tỏ vô cùng cảm kích, dù sao nghi phạm đã từng gây ra tổn thương đến cơ thể và tâm lý của Đinh Tam Tam, mà cô theo nguyên tắc đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ cứu vớt tính mạng của anh ta, nói là lấy ơn báo oán cũng không quá đáng.

Đinh Tam Tam nhận lấy lời khen ngợi mà không từ chối chút nào, coi như là cô tự mình đánh giá, cô cũng quả thực ra sức hoàn thành chức trách của bác sĩ, đối xử bình đẳng với mọi bệnh nhân nằm trên bàn mổ, không hề mang theo bất kỳ tình cảm riêng tư nào. Như vậy xem ra, cô cũng coi như là một bác sĩ giỏi.

Khen tặng lẫn nhau xong xuôi, cảnh sát và nhân viên y tế đều tản đi, chỉ còn lại Đinh Tam Tam và Đới Hiến hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

"Anh tới làm cái gì?" Đinh Tam Tam hỏi anh.

"Anh lo lắng em không dám hạ độc thủ với anh ta, cần anh đến hỗ trợ." Mang theo ý cười, rõ ràng là giọng điệu đang nói đùa.

Nghĩ ngờ trình độ chuyên môn của cô? Đinh Tam Tam liếc anh một cái, đi về phòng làm việc.

Đới Hiến đứng ở sau lưng cô, nhìn bóng dáng cô yếu ớt cao ngạo lại tràn đầy tự tin, có loại cảm giác tự luyến "Không hề là người phụ nữ mình thích". Anh khẽ cười một tiếng, có cảm giác nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Đinh Tam Tam đi qua chỗ rẽ mới quay lại nhìn, phát hiện anh không theo tới, nhện không được bấu víu.

"Không có ánh mắt." Hừ một tiếng, cô ấn nút thang máy, xuống dưới tầng.

Nếu nghi phạm đã nằm ở trên giường bệnh trong bệnh viện, như vậy xem ra ít nhất phải nằm viện hai ba tháng, tạm thời không làm yêu quái được nữa rồi, Đinh Tam Tam cũng liền nói ra muốn dọn về nhà mình ở. Mẹ Đinh bày tỏ nhiệt liệt tán thành, bảo đi Uyên đóng gói đủ loại cái muối [1] và cá khô ướp muối nhanh chóng tiễn cô đi.

[1] *Cải muối (榨菜): hình ảnh ở cuối chương.*

"Mẹ bảo di Viễn qua quét dọn nhà cửa cho con rồi, vài tuần không có người ở, khẳng định là rất nhiều bụi bặm." Mẹ Đình gọi điện thoại nói.

"Vâng, con lập tức phải vào họp, mẹ làm thế nào cũng được." Đình Tam Tam đi vội vã ở trên hành lang.

Hôm nay là thứ hai, cuộc họp định kỳ.

Trong phòng họp, mọi người ào ào ngồi vào chỗ. Chủ nhiệm viện bạn như cũ nói đầu tiên, nói một chút vấn đề liên quan tới đạo đức nghề nghiệp bác sĩ và thao tác chuẩn mực trong phòng phẫu thuật, bài nói dài dòng, mọi người nghe đều thấy buồn ngủ. Ông ấy vừa dứt lời, mọi người dành tặng một tràng vỗ tay nhiệt liệt, kính mời ông ấy không nên nói nữa dừng ở đây là được rồi.

Dưới sự cổ vũ nồng nhiệt của mọi người, chủ nhiệm cuối cùng đã dừng lại.

"Tôi đến nói đôi câu." Viện trưởng di chuyển micro tới gần miệng ông một chút.

Tĩnh thần mọi người dâng lên, viện trưởng và chủ nhiệm tác phong không giống nhau, ông ấy tác phong rất đơn giản ngắn gọn.

"Hôm trước bệnh viện chúng ta tiếp nhận một bệnh nhân đặc biệt, mọi người đều có nghe nói đúng không?" Viện trưởng chậm rãi nói tiếp, "Vị bệnh nhân này là nhân tài đã có cống hiến đặc biệt cho quốc gia, cấp trên đã đặc biệt phê duyệt, nhất định phải để đội ngũ y tế phối hợp xuất sắc nhất đến khám chữa bệnh cho cậu ta, bảo đảm an toàn tính mạng của cậu ta."

Cát Trĩ Xuyên nghiêng đầu nói với Đình Tam Tam: "Cậu đã nghe nói chưa? Hình như là nhà vật lý học gì đó, từng có phát minh trọng đại."

"Ừ."

Tầm mắt của viện trưởng nhìn tới bên này, rơi vào trên đầu của chủ nhiệm khoa phẫu thuật thần kinh, ông nói: "Tôi đã xem bệnh án của cậu ta, nhiệm vụ khó khăn này xem ra phải nhờ khoa mọi người gánh lên rồi."

Lão đại gật đầu, nói: "Cậu ta bị phình động mạch não [2], đã xuất hiện triệu chứng rò rỉ một phần máu." *(Lão đại ở đây thay thế cho chủ nhiệm khoa phẫu thuật thần kinh)*

[2] *Phình động mạch não: là một phồng lồi trong một mạch máu trong não, nó thường trông giống như một quả mọng treo trên một thân cây. Bệnh lý này sẽ khiến cho mạch máu não bị rò rỉ hay có thể vỡ gây xuất huyết não.*

"Cho nên thời gian của mọi người rất gấp, yêu cầu hội chẩn [3] để đưa ra phương án trị liệu."

[3] *Hội chẩn: là hình thức thảo luận giữa các bác sĩ về tình trạng bệnh của bệnh nhân để chẩn đoán và đưa ra phương pháp điều trị phù hợp, kịp thời.*

"Vâng."

"Đúng rồi, lần này khoa của mọi người lập tức sẽ có một đồng chí mới, cậu ấy là Phó giáo sư Đại học P&S của Đại học Columbia [4], đối với phương diện u não này nghiên cứu rất sâu, hẳn là có thể cho mọi người không ít suy nghĩ mới mẻ." Viện trưởng cười điểm đến tên Đình Tam Tam, "Không phải cháu cũng từng du học ở Đại học Columbia sao? Nói không chừng hai người có quen nhau."

[4] *Đại học P&S của Đại học Columbia (Columbia University College of Physicians and Surgeons) hay Đại học bác sĩ và bác sĩ phẫu thuật của đại học Columbia: là một trường đại học y khoa chuyên nghiệp trực thuộc Đại học Columbia, nằm ở thành phố New York Hoa Kỳ.*

Đình Tam Tam khước mắt gạt một cái, có loại dự cảm mơ hồ.

"Viện trưởng, chú nói tên của vị này là gì?"

"Trầm Túy, giáo sư Trầm"

Trên đời này có lẽ chỉ có một người có cái tên tự luyện như vậy, cũng chỉ có một người này có thể hợp với cái tên tự luyện như vậy.

(Trầm Túy (沉醉): có nghĩa là đắm chìm say mê một cái gì đó hoặc nghĩa đơn giản hơn là say rượu.v)

Trầm Túy, bạn trai mối tình đầu của Đình Tam Tam

Giữa trưa dùng cơm, Tiểu Chung bụng khay dôi đến trước mặt của Đình Tam Tam, "Tớ nghe nói chuyện của cậu rồi, đối với lần này tớ sâu sắc bày tỏ tiếc nuối."

Đình Tam Tam dùng đũa xiên một miếng sườn lợn, hỏi: "Chuyện gì?"

"Bạn trai cũ trở thành cấp trên trực tiếp của cậu, xin hỏi cậu có muốn phát biểu cảm nghĩ gì không?"

"Không muốn."

"Đình Tam Tam, có phải cậu xung khắc với chữ 'trước' [5] này không? Cậu xem, Đối Hiển vị chồng trước này còn đang ở một bên nhìn chăm chăm, Trầm Túy vị bạn trai cũ này hiện tại lại nghiêng đến. Sắp nhất giang từ [6]. Năm nay không phải năm tuổi của cậu, sao cậu lại xui xẻo thế!"

[5] *Trước (前), bạn trai cũ (前男友), chồng trước (前夫), đều có chữ 前.*

[6] *Sắp nhất giang từ (插一杠子): có thể hình dung là hai người đang nói chuyện hoặc là đang làm chuyện gì đó, sau đó có một người khác đột nhiên xen vào.*

Đình Tam Tam để cái đĩa xuống, nhìn cô ấy: "Cậu không nói tớ còn không nghĩ tới bản thân mình xui xẻo như vậy."

Tiểu Chung cười hi hi hai tiếng, từ trong khay của cô khấp lấy một miếng sườn lợn, "Tớ đây là vì cậu phân tích tình thế mà thôi."

"Cậu quản tốt chính mình đi, Tống Diệp tuân thủ lịch sự giá trị con người không rẻ, suốt ngày tiếp xúc đều là một ít mình tinh nữ phụ nữ trong xã hội thượng lưu, cậu nhìn lại bộ dáng của mình đi, cậu không lo lắng anh ta thay lòng đổi dạ?" Nói xong, cô bụng khay đứng dậy rồi đi.

Tiểu Chung hóa đá tại chỗ: Đây là đập phải cái đuôi của con hổ? Trả thù, trả thù dứt khoát!

Đình Tam Tam quay lại phòng làm việc, Bạch Dư liền nói cho cô biết lão đại cho mời.

Đình Tam Tam gõ cửa đi vào, phát hiện anh ta đang đứng trước một mô hình não khoa tay mua chân.

"Lão đại, anh tìm em?"

"Đến rồi, ngồi đi."

Anh ta pha hai chén trà để lên bàn, nói: "Anh tìm em chính là hỏi em một chút chuyện về bạn học kia, em có biết cậu ta không? Trước kia ở trường học có nghe nói qua không?"

"Có biết. Trình độ chuyên ngành hạng nhất, thành tựu trên phương diện u não rất cao, xem như là giáo sư trẻ tuổi nhất của Đại học Columbia."

"So với em thì sao?" Lão đại cười hỏi cô.

Đình Tam Tam ăn ngay nói thật: "Tám lạng nửa cân, so với em thì anh ta nghiên cứu sâu hơn, so với anh ta thì em thực tiễn nhiều hơn."

Lão đại cười nói: "Kia bàn về tầng quan hệ đi lên, cậu ta khẳng định mạnh hơn em."

Đình Tam Tam sững sờ, gật đầu. Trầm Túy kia nói chuyện, mạnh hơn cô không phải là một chút, hơn nữa xuất thân gia đình không kém chút nào so với Đình Tam Tam, cho nên nếu anh ta tới đây, con đường thăng tiến khẳng định thông suốt hơn nhiều so với Đình Tam Tam.

"Ý của bệnh viện là cậu ta tới đảm nhiệm vị trí Phó chủ nhiệm, rèn luyện hai năm sẽ tới thay vị trí của anh."

"Vậy anh muốn đi đâu?"

"Làm việc ở tuyến đầu cũng đủ lâu rồi, tình lực đều không bằng ngày xưa, cho nên anh đang suy nghĩ đến chuyện rút lui về phía sau. Nói không chừng giống như ba em, đi theo con đường học thuật, tiếp tục đào tạo chuyên sâu." Lão đại cười nói.

Đình Tam Tam bày tỏ đã hiểu, cường độ của công việc này thật sự là quá lớn, tuổi tác càng lớn kinh nghiệm càng phong phú là không giả, nhưng cũng phải cân nhắc đến vấn đề tình lực và thể lực. Loại công việc phẫu thuật này, thật ra thì người trẻ tuổi một khi kinh nghiệm đi lên, nếu so với bác sĩ lớn tuổi thì tốt hơn nhiều, ít nhất thị lực đều mạnh hơn.

Như vậy xem ra, lão đại lui xuống tuyến hai là chuyện sớm muộn. Trầm Túy trở thành cấp trên trực tiếp của cô cũng là chuyện phát sinh bất cứ lúc nào.

Nghĩ như vậy, cả người Đình Tam Tam đều u ám.

Giương mặt đó, cái miệng đó, thật sự không hợp với cái tên sâu sắc mỹ lệ của anh ta.

Haizz.

Tâm tình buồn bực về nhà, vừa mở cửa chính là một mảnh gọn gàng như mới, thoáng an ủi một chút tâm hồn chán nản của cô.

"Mẹ, con về nhà rồi, cảm ơn mẹ tìm người giúp con quét dọn." Đình Tam Tam cởi giày đi vào, gọi điện thoại cho mẹ Đình.

"Cơm tổ? Con ăn tùy tiện một chút là được."

Mẹ Đình nói cho cô biết trong tủ lạnh có sủi cảo gói sẵn rồi, bảo cô lấy sủi cảo ra ăn.

"À, vâng."

Cúp điện thoại, Đình Tam Tam đi vào phòng ngủ lấy quần áo chuẩn bị đi tắm, mở cửa tủ quần áo cô thuận tay lấy quần áo ở nhà ra, thời điểm đóng tủ hơi ngừng lại, giống như là nghĩ tới điều gì đó lại lẩn nhẩn mở ra nhìn.

Quần áo trong tủ quần áo xếp ngăn nắp gọn gàng, hoàn toàn không phải là phong cách của cô. Chóp mũi người được hương hoa, cô quay đầu nhìn về phía bàn trang điểm, chỗ đó đặt một lọ hoa, bên trong cắm vài cành hoa súng, chính là hình dáng nụ hoa e ấp sắp nở.

Di làm vệ sinh nào sẽ thu dọn tủ quần áo rồi đặt lọ hoa ở đó cho cô?

Cô không cần nghĩ cũng biết đây là kiệt tác của người nào đó. Ai lại biết phương pháp xếp quần áo biến thái như vậy? Ai lại biết cô thích người mùi hoa súng? Ai lại đem đồ vật trong nhà đều sắp xếp giống nhau như vậy chứ?

Chỉ có một đáp án.

Cô cầm quần áo ở nhà đi về phía phòng tắm, cửa ầm một tiếng đóng lại, cũng không biết là đang tức giận hay là kích động.

Mẹ Đình gọi điện thoại cho Đới Hiến, "Con quá lo lắng rồi, nha đầu kia hoàn toàn không nghĩ tới là kiệt tác của con."

"Có phải vậy không ạ?"

"Đúng rồi, hỏi cũng không hỏi, xem chừng là không phát hiện."

Đới Hiến ngồi ở trên ghế sofa lớn màu nâu, lắc lắc đầu, căn bản không tin cô không phát hiện ra.

Trước đây anh trốn cô hút thuốc, hút vụng trộm nửa điếu, còn ở trên sân thượng để gió thổi nửa tiếng lại đi súc miệng nữa, buổi tối nằm ở bên người cô, cô một cước liền đá anh xuống giường.

Lý do: Mùi thuốc lá quá nồng mau đi tắm rửa.

Bây giờ mọi thứ trong nhà đều bị anh làm cho mạnh mẽ hướng về phía anh, cô có thể không phát hiện ra?

Mới là lạ.

Đình Tam Tam tắm xong đi ra, đói bụng rồi, nghĩ đến mẹ Đình nói trong phòng bếp có sủi cảo, cô mở tủ lạnh ra chuẩn bị hấp sủi cảo ăn.

Đem sủi cảo để vào trong nồi hấp, cô chuẩn bị xắt một ít hành lá xắt nhỏ để làm gia vị, mở vung ở bên cạnh ra nhìn một cái, gia vị yên lặng nằm ở nơi đó chờ cô phát hiện.

Lửa giận trong lồng ngực lên tới đỉnh điểm, cô xông ra phòng khách tìm điện thoại di động. Đúng lúc, điện thoại di động thông báo có tin nhắn đến.

《Sủi cảo ăn ngon không? 》

Đình Tam Tam nhắm nhắm mắt, ấn gọi qua bên đó: "Trong vòng mười lăm phút, lăn qua đây cho tôi!" (*ĐTT tức giận nên lại xưng hô anh – tôi*)

Nói xong cô ném điện thoại, quay về phòng bếp nhìn nồi hấp.

Đình Tam Tam còn chưa ăn xong sủi cảo, bên ngoài liền vang lên tiếng chuông cửa. Cô ngồi không nhúc nhích, tiếp tục ăn sủi cảo với nước sốt.

Hai phút sau, cửa lớn được mở ra, Đới Hiến cầm chìa khóa đứng ở chỗ huyền quan. Anh phát hiện ra không có động tĩnh, đành phải tự mình thay dép rồi đi giày vào trong tủ.

Trong phòng ăn, cô thong dong ăn sủi cảo, bên cạnh còn để một chai rượu vang và một cái ly còn thừa rượu.

Anh kéo ghế ra rồi ngồi xuống, hai tay đặt ở trên bàn hỏi cô: "Ăn ngon không?"

Đình Tam Tam nhắc mi lên nhìn anh một cái, "Bản thân anh chưa thử sao?"

"Chưa thử."

"Tạm được, cũng lên được mặt bàn."

Nhìn cô ăn xong cái sủi cảo cuối cùng, Đới Hiến đứng dậy thu dọn bát đĩa chuẩn bị đi rửa.

"Để ly xuống cho tôi." Cô nói.

Đới Hiến: "Uống một ít là được rồi, uống nhiều tổn hại sức khỏe."

Đình Tam Tam nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt mơ màng, mang theo một ít sát khí.

"Được rồi, em từ từ uống anh đi rửa bát." Anh để ly rượu xuống, thuận tiện rót rượu vang cho cô.

Đình Tam Tam sờ sờ ly rượu, nhìn bóng dáng bận rộn của anh ở phòng bếp, nhin không được uống tiếp một ngụm lớn rượu vang.

Lạnh lạnh, thật sự hả giận.

Tốc độ rửa bát của anh rất nhanh, ly rượu vang trong tay cô vừa vịn uống hết, anh liền ngồi ở trước mặt cô.

"Tức giận rồi?" Anh cười hỏi.

"Đổi lại là anh, anh không tức giận?" Cô nhìn anh mỉm cười.

"Đương nhiên sẽ không, em làm gì với anh thì anh đều sẽ không tức giận."

Đình Tam Tam: "..."

"Về mặt bây giờ của em hình như lại đang nói anh rất dễ chịu."

"Ừ." Cô đồng ý.

Đới Hiến đứng dậy đi ra tủ rượu lấy một cái ly, rót rượu cho cả hai người.

Cụng ly, hai người uống một hơi cạn sạch, hoàn toàn là đáng về lãng phí rượu ngon.

Anh lại rót nữa, hai người lại cụng ly, lại uống một hơi cạn sạch.

Uống quá nhanh, trên mặt của cô hiện lên ánh sáng, có chút ửng đỏ có chút rục rở, làn da trắng nõn với gò má ửng hồng, quả thực rượu còn không say lòng người bằng hai người đang uống.

Không biết là bắt đầu từ lúc nào, tay của anh đặt ở trên eo của cô, cô ngồi trên bắp đùi của anh, hai người giống như là chồng lên nhau.

"Còn uống sao?" Anh cúi đầu hỏi cô.

Đình Tam Tam lắc đầu, "Không uống nữa, say rồi."

Anh lấy ly rượu ra, ôm cô đi về phía phòng ngủ. Một đoạn đường quen thuộc như vậy, anh cảm khái muôn phần.

Cô ngã xuống giường, đáng về mềm yếu giống như cá không xương, trơn trượt, khiến người ta không nhịn được muốn xoa nhẹ.

"Lấy tay ra." Cô rên một tiếng, mở mắt ra nhìn anh.

Tay của anh từ dưới vạt áo của cô tiến vào trong, quen cửa quen nẻo.

"Ừm~" Cô ừm một tiếng, nhin không được phát ra khỏi cổ họng.

"Em dụ dỗ anh uống rượu, không phải là muốn say rượu làm loạn sao?" Anh cúi đầu, hôn cô từ xương quai xanh đến cổ, một đường đi lên, nụ hôn vừa nồng nhiệt vừa dày đặc.

"Tôi dụ dỗ anh? Ly tự anh lấy rượu tự anh rót, còn không biết xấu hổ nói tôi dụ dỗ anh?" Khuôn mặt cô ửng đỏ, nhiệt độ một mạch tăng vọt.

"Dáng vẻ của em như vậy, chính là quyến rũ anh..." Anh thờ hồn hể, hôn lên môi của cô, giống như là cắn nuốt lại giống như là đùa giỡn.

"Ừm." Cô nhin không được rên nhẹ một tiếng, cười anh có tình gây sự. Đàn ông như vậy, phụ nữ hơi giả vờ tán tỉnh thì đã cảm thấy là đang phóng điện với anh ta, tự luyến lại vô si.

Anh đưa tay cời sạch quần áo của cô, cặp mắt bốc hỏa nhìn làn da trắng nõn không tỳ vết của cô, mỗi một tác [7], đều là lãnh thổ trước đây của anh.

[7] 1 tác: 1 inch Anh (25mm*35mm)

Anh gấp không chịu nổi lần nữa lưu lại dấu ấn của mình ở phía trên, giống như là lại lần nữa tuyên bố chủ quyền của mình.

Anh vội vàng tháo dây thắt lưng, cởi quần áo ra, giống như chó sói nhào lên trên người cô, gặm cắn da thịt của cô.

"Anh có thể vào không?" Anh đỏ mặt hỏi cô, bởi vì cô khẳng định cũng là bằng lòng, cho nên anh không ngại lúc này dừng lại bày tỏ một chút tác phong quân tử.

Cô đưa tay vỗ bả vai của anh, không hề ngại ngần khi khỏa thân trước mặt anh, "Không thể, đứng lên."

Anh thiếu chút nữa nhồi máu cơ tim [8], đề cô không cho cô đứng dậy, "Em cố ý!"

[8] Nhồi máu cơ tim: là bệnh lý nguy hiểm đe dọa tính mạng do tắc nghẽn đột ngột mạch máu nuôi tim.

Cô đưa tay đẩy anh một cái, phát hiện đẩy không được, đành phải gật đầu: "Đúng vậy, tôi chính là cố ý, cố ý trả thù anh, có thể ngồi dậy chưa?"

Anh hét thảm một tiếng ngã vào trên người của cô, ép cho não cô thiếu dưỡng khí.

"Vợ à..."

"Ngồi dậy, tôi phải tắm rửa." Khắp người đều là nước miếng của anh, tha thứ cho cô không thể trực tiếp như thế đi vào giấc ngủ.

"Có thể cùng tắm không?"

"Cút."

Anh ngồi dậy, nhìn cô ngồi dậy mặc quần áo. Anh nhào lên sau lưng cô, cắn một cái ở trên cổ của cô.

"Em còn yêu anh, đúng không?"

Đinh Tam Tam giật mình, giống như một thau nước lạnh trong nháy mắt giọt xuống, làm lạnh đi sự hăng hái trêu chọc của cô với anh.

Đúng vậy, bọn họ không thể ở cùng một chỗ, tại sao cô lại đối phó với anh như thế chứ?

"Em còn yêu anh, nếu không em sẽ không cho phép anh leo lên cái giường này." Anh nói chắc chắn.

Tư duy của anh nhảy bèn cỡ nào, cho dù hơi bị cô lừa dối một chút, anh cũng có thể bình tĩnh làm sáng tỏ, tìm ra chứng cứ có lợi nhất cho mình.

Tay anh trượt xuống đến eo của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, "Bất kể em có nguyên nhân gì, anh đều có thể chờ em nghĩ thông suốt, chờ em lại lần nữa nhận thức tình cảm của chúng ta."

Cô ngồi ở mép giường, không nói một lời.

"Không sinh con đúng không? Không sao, anh không cần con cái, không cần nữa..." Vành mắt anh nóng lên, cúi đầu in môi mình trên bả vai của cô.

Con cái sao quan trọng bằng cô, không phải là DINK sao? Anh làm được!

Đinh Tam Tam đứng lên đi tới phòng tắm, dáng vẻ cô trầm lặng giống như một cái búa lớn nặng nề, hung hăng gõ lên trái tim của anh.

Ánh mắt của anh dần dần sắc bén, giống như con báo có thể đi săn bất cứ lúc nào, yên lặng chờ đợi đến thời cơ tốt nhất.

Lời tác giả:

Hiền ca, anh cũng đoán được rồi sao không thể trực tiếp đẩy vào?

Triển khai dân chủ cái gì, nếu như anh bá vương ngành thương cung rồi thì cô ấy còn có thể đi tố cáo anh cường h*ếp sao?

Haizzz, thật là không có chí khí, nam chính bá đạo vô si trước sau như một thế nào lại không học được!

Lời editor:

Về độ nhanh tay Truyệnfull xưng số 2 thì không ai dám xưng số 1 =]] Thế quái nào mà nó đã reup truyện này rồi. Có lẽ t sẽ chỉ đăng đến C30 ở bên này thôi, sau đó chỉ đăng bên wordpress, đợi hoàn thì mới up lại bên này.

[1] Cài muối

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Anh ta là bạn trai cũ của tôi

Edit: Dương

***

Kết quả đánh cuộc đêm đó của hai người, đương nhiên là Đới Hiến bị đuổi ra ngoài để Đinh Tam Tam có thể ngủ ngon giấc.

Đại khái một tuần sau, có y tá đến tìm Đinh Tam Tam, nói bệnh nhân muốn gặp cô.

"Lý Tường muốn gặp cô, hiện tại cô có tiện không?" (Cô ở đây là dùng từ 您 chỉ sự trang trọng)

"Lý Tường? Người đó?" Đinh Tam Tam vừa viết bệnh án vừa nói.

"Chính là người trước đó đã tập kích cô."

Bút của Đinh Tam Tam dừng ở trên bệnh án một lát, cô ngẩng đầu, "Anh ta tìm tôi có việc gì sao?"

"Anh ta nói muốn gặp mặt cô xin lỗi."

Đinh Tam Tam hơi gật đầu suy nghĩ, nói: "Tâm ý tôi nhận rồi, nói cho anh ta đường bệnh cho tốt là được."

"Cô không đi gặp anh ta sao?" Y tá lại hỏi.

"Không đi, lát nữa tôi còn phải hội chẩn cùng với chủ nhiệm, em hãy cố gắng chăm sóc anh ta." Đinh Tam Tam cười một tiếng, cầm bản bệnh án đứng lên.

Nhìn thấy Đinh Tam Tam rời đi, y tá lặng lẽ hỏi Bạch Dư, "Cô giáo Đinh là đang oán hận bệnh nhân kia sao?"

Bạch Dư đưa tay khoắc lên bả vai của cô ấy, nói: "Nếu như oán hận đã sớm đi gặp rồi, không gặp mới là chứng minh cô ấy không để ở trong lòng."

Không để ở trong lòng không thấp thỏm, cho nên không có gì để gặp. Đối với màn kịch cảm động xin lỗi và thứ lỗi, cô luôn luôn đều là nhân vật diễn không tốt.

...

Bệnh nhân đặc biệt trong miện viện trưởng, không chỉ thân phận có phần đặc biệt, hơn nữa khối u não cũng rất đặc biệt, Đĩnh Tam Tam và chủ nhiệm thương lượng hai ngày cũng không cho ra được một phương án hoàn mỹ.

"Tuyến đường này anh vẽ không được, đi qua động mạch quá nhiều, nguy hiểm quá lớn..." Đĩnh Tam Tam hai tay chống lên bàn, cầm bút viết chỉ theo phương hướng mờ mờ mà lão đại vẽ.

"Nguy hiểm cao, nhưng tỷ lệ cắt bỏ cũng cao."

"Thế nhưng nếu như xuất phát từ tuyến đường này..."

"Cốc cốc cốc", ba tiếng gõ cửa vang lên, hai người đồng thời quay đầu.

Phó viện trưởng dẫn theo một người đàn ông cao gầy khôi ngô đứng ở ngoài cửa, vừa cười vừa nói: "Làm phiền rồi, chủ giới thiệu đồng nghiệp mới cho hai đứa."

Đĩnh Tam Tam thẳng người lên, nhìn về phía người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đứng ở phía sau phó viện trưởng. Anh ta vẫn khôi ngô tiêu sái như trước đây, một cặp mắt đào hoa cho dù bình thân không dao động, cũng có ý tứ đang phóng điện với đối phương.

"Hoan nghênh hoan nghênh." Lão đại dẫn đầu đi lên trước vài bước.

Đĩnh Tam Tam theo ở phía sau, ánh mắt bình tĩnh, đưa tay bắt tay với anh ta: "Hoan nghênh."

"Hai đứa không phải là bạn học sao? Khách khí như vậy à?" Phó viện trưởng cười nói.

Đĩnh Tam Tam nhướn mày: "Bọn cháu cùng trường mà thôi, cũng không quen."

"Có phải không?" Phó viện trưởng nhìn nghi hoặc sang Trầm Túy, nói, "Cậu ta vừa nói hai đứa rất quen mà."

Trầm Túy cười khẽ, nói: "Có lẽ là cháu làm mích lòng Tam Tam, cô ấy đang oán hận rồi."

Lão đại nhìn thoáng qua Đĩnh Tam Tam, nói: "Không đúng rồi, bác sĩ Đĩnh của chúng ta không phải loại người hẹp hòi." Ý tứ thiên vị rất rõ ràng.

Phó viện trưởng phát phát tay, lười nói chuyện với bọn họ, nói: "Chủ đem người giao cho cháu, cháu phụ trách dẫn cậu ấy quen thuộc hoàn cảnh, mau chóng bắt đầu, bệnh viện của chúng ta cần có nhân tài tinh anh như vậy."

"Vâng." Lão đại gật đầu.

Phó viện trưởng hoàn thành "Nhiệm vụ bàn giao" liền rời đi, Đĩnh Tam Tam đi trở về bên cạnh bàn hội nghị, tiếp tục suy tính phương án phẫu thuật.

Trầm Túy tiện tay đặt túi ở trên ghế, đi tới bên cạnh Đĩnh Tam Tam nghiêng đầu nhìn thoáng qua hình mẫu, anh ta cầm lên một cái bút nhớ tiếp tục vẽ tiếp tuyến đường mà Đĩnh Tam Tam chưa vẽ xong.

"Anh ở trên máy bay xem qua trường hợp của bệnh nhân này, ý kiến của anh là đi theo tuyến đường này." Anh ta nói thẳng, không hề dài dòng.

Lão đại lại gần liếc mắt một cái, sau đó gật đầu: "Không tệ, đây chính là điểm cắt tốt. Tam Tam, em cảm thấy thế nào?"

Đó vốn chính là là tuyến đường cô định vẽ xuống, cô còn có ý kiến gì?

"Ừ, em đồng ý." Cô cúi đầu, xóa đi bản nháp trước đó mình vẽ ở trên cuốn sổ.

Trầm Túy khẽ cười một tiếng, giơ tay đặt ở trên đầu của Đĩnh Tam Tam, cô nhanh chóng né tránh, khiến cho bàn tay của anh ta rơi xuống khoảng không.

"Phương án phẫu thuật xác định rồi, ai mổ chính?" Lão đại lại hỏi.

Trầm Túy nói: "Em còn chưa quen thuộc hoàn cảnh, anh đến mổ chính đi."

"Hoàn cảnh không giống nhau nhưng cấu tạo não người chính là giống nhau, đừng khiêm tốn nữa." Lão đại cười nói, "Hai đứa cùng lên đi, một người mổ chính một người phụ tá, cụ thể ai chính ai thứ hai đứa tự mình thương lượng."

Nói xong, phó chủ nhiệm cầm cuốn sổ nhỏ hài lòng rời đi.

Trầm Túy nghiêng người ngồi ở trên bàn hội nghị, nghiêng đầu nhìn Đĩnh Tam Tam, "A, tính tình thật lớn, đã nhiều năm như vậy còn oán hận anh à?"

Đĩnh Tam Tam lạnh lùng nhìn anh ta một cái, cầm máy tính xách tay đứng dậy rời đi.

Trầm Túy bắt được cổ tay của cô, "Tán gẫu một chút?"

"Không có gì để tán gẫu."

"Anh đang nói về phẫu thuật."

Đĩnh Tam Tam hất tay của anh ta ra, nói: "Tôi cũng vậy."

"Đúng rồi, bệnh viện không cho phép tình cảm văn phòng..." Lão đại đi rồi quay lại, đứng ở cửa dùng ánh mắt quan sát hai người này, "Tự xem rồi xử lý đi."

Đĩnh Tam Tam hừ lạnh một tiếng, bước nhanh rời đi.

Trầm Túy nghiêng người ngồi ở trên bàn hội nghị, hai tay đan chéo đặt trên đầu gối, anh ta khẽ cười một tiếng, có vẻ mang theo hồi ức ngọt ngào.

Đĩnh Tam Tam hiếm khi làm mặt lạnh với người ta, có thể oán hận một người nhiều năm như vậy càng là hiếm thấy. Hết lần này tới lần khác Trầm Túy chính là một trường hợp ngoại lệ.

Năm đó bọn họ đều đào tạo chuyên sâu ở Đại học P&S của Đại học Columbia, đồng thời nghiên cứu cùng một phương hướng, cô học thạc bác [1], anh ta là hậu bác [2] kiêm phụ tá của thầy hướng dẫn, cũng xem như là đại sư huynh đồng môn rồi. Sư huynh sư muội đồng môn dễ dàng cọ xát ra một chút tia lửa, càng hướng chi còn là tuần nam mỹ nữ và trình độ năng lực ngang sức ngang tài.

[1] Thạc bác (硕博): có thể hiểu là chương trình học sau thạc sĩ trước tiến sĩ hoặc là chương trình học chuẩn bị lên tiến sĩ.

[2] Hậu bác (Postdoc): nghiên cứu sau tiến sĩ.

Nghiên cứu khô khan và bài vở phức tạp, khiến tình yêu lộ ra nồng nhiệt mà tươi đẹp. Càng hướng chi hai người tương đồng cách nhìn ở rất nhiều vấn đề và phương thức xử lý, càng làm cho hai bên sinh ra mỹ cảm tinh tinh tương tích [3]. Bình thường là anh ta đưa ra một giả thuyết, cô liền có thể hoàn thành lời nói của anh ta, cô đề xuất một điểm vào nghiên cứu, anh ta liền có thể lĩnh hội tầng hàm ý sâu xa của cô. Bọn họ giống như là Bá Nha và Tử Kỳ [4], tri âm tri kỷ, tâm đầu ý hợp.

[3] Tinh tinh tương tích (惺惺相惜): là chỉ người tương đồng về hoàn cảnh xu hướng tính cách yêu mến thông cảm giúp đỡ lẫn nhau.

[4] Sự tích Bá Nha và Tử Kỳ: là câu chuyện đời Xuân Thu Chiến Quốc về tình bạn âm nhạc giữa Bá Nha – một viên quan nước Tấn, và Tử Kỳ – một tiểu phu bên Hán Giang. (Sự tích khá dài, mọi người có thể đọc thêm ở)

Đột biến tại một bước ngoặt, bởi vì sớm chiều ở chung với nhau quá mức thân mật, anh ta có thể đánh cắp thành quả nghiên cứu của cô một cách dễ dàng, đem nó đăng tải trên tạp chí học thuật lớn nhất nước Mỹ, nhất thời chấn động, trở thành ngôi sao mới trong ngành y học trong miệng của mọi người.

Với tình cảm lúc đó của bọn họ, nếu như anh ta đề xuất trên nghiên cứu của cô thêm tên của anh ta, cô cũng không hề do dự liền có thể đáp ứng.

Nhưng anh ta muốn quá nhiều, anh ta chỉ muốn đề tên của mình, ngay cả cô cũng là dư thừa.

Ấn đoạn nghĩa tuyệt, cụm từ này đặt ở trên người Đinh Tam Tam tuyệt đối không quá đáng.

Nếu như là sư huynh sư muội khác lấy trộm thành quả nghiên cứu của cô, cô phỏng chừng sẽ chỉ tức giận đến mức hai bữa ăn không ngon. Nhưng anh ta không giống vậy, cô đối với anh ta, cũng là thật lòng.

Cứ như vậy, anh ta thành công ở lại trường dạy học, con đường sự nghiệp bằng phẳng, cô cũng hoàn thành bài vở, thất vọng về nước.

Lần từ biệt này, chính là bây giờ mới gặp lại, đáng tiếc là Đinh Tam Tam hoàn toàn không có cảm giác vui vẻ khi gặp lại bạn cũ, cô chẳng chỉ là thờ ơ và chán ghét.

Nếu như mong muốn một người nỏ tung tại chỗ, mong muốn từ đáy lòng của cô người đó là Trầm Túy.

"Với sự hiểu biết của tớ đối với cậu, cho dù cậu chán ghét cũng không mãnh liệt như vậy chứ." Tiểu Chung rất ngạc nhiên với phản ứng của cô.

Đây là Đinh Tam Tam vân đạm phong khinh không lộ cảm xúc sao?

"Tớ nghĩ đến anh ta thì lại nghĩ đến phản bội, anh ta phản bội tớ phản bội đạo đức nghề nghiệp, cũng phản bội lương tâm làm người." Đinh Tam Tam ngửa đầu, đồ xuống nửa chai bia.

Tiểu Chung nói: "Nếu như tớ khuyên cậu những chuyện này đều đã qua rồi thì cậu có cảm thấy là già mồm cái lão không? Có thể cho dù là già mồm cái lão, nhưng tớ vẫn phải nói, let it go! Hiện tại anh ta chỉ là một người qua đường, cậu ở đây quan tâm anh ta làm cái gì? Đem bản thân tức giận thành như thế này?"

Đối với Đinh Tam Tam mà nói, Trầm Túy đại biểu cho lịch sử đen tối, nhìn thấy anh ta chính là mở ra lịch sử khiến người ta tức giận.

"Tam Tam, nếu như trong lòng cậu quả thực không thoải mái tớ có thể tìm người đánh anh ta một trận. Nhưng tớ muốn nói anh ta đã là quá khứ rồi, cậu đừng để quá khứ đến vây hãm mình ở hiện tại."

Đinh Tam Tam đột nhiên ngừng đầu, "Được, cậu tìm người đánh anh ta một trận đi."

"Hả?" Tiểu Chung sững sờ.

"Tốt nhất là bản lĩnh khá một chút, anh ta từng luyện qua Taekwondo [5], người bình thường không hạ nổi anh ta." Đinh Tam Tam căn dặn cô ấy.

[5] Taekwondo: là môn thể thao quốc gia của Hàn Quốc và là loại hình võ đạo (mudo) thường được tập luyện nhất của nước này. Taekwondo còn có thể hiểu là "Nghệ thuật đấu võ bằng tay và chân".

"Cậu thật sự muốn?" Tiểu Chung không phản ứng kịp.

"Đúng! Đánh anh ta một trận, năm đó tớ chịu uất ức đề nén lại còn trực tiếp chạy đi? Bây giờ anh ta tự chui đầu vào lưới đến địa bàn của chúng ta, làm sao có thể không bày tỏ một chút thân phận nhân vật chính của chúng ta?" Đôi mắt của Đinh Tam Tam sáng lên, có tia lửa xèn xẹt đang kích động bắn ra.

Tiểu Chung: "Được rồi, nếu như vậy khiến cậu dễ chịu hơn một chút thì tớ có thể giúp chuyện này."

"Điều kiện tiên quyết là chờ chúng ta làm xong phẫu thuật của bệnh nhân đặc biệt kia đã." Đinh Tam Tam kích động nói thêm một câu.

"Được..."

...

Thứ tư phẫu thuật, Trầm Túy mổ chính, Đinh Tam Tam đảm nhiệm phụ tá, bác sĩ y tá vây xem xếp thành một hàng dài, đội hình mạnh mẽ chưa từng có.

Theo lời của lão đại mà nói, đây là cơ hội học hỏi vô cùng tốt, hy vọng mọi người trao đổi học tập nhiều hơn. Nhưng theo góc độ của bác sĩ mà nói, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Đinh Tam Tam làm phụ tá cho người ta, bọn họ hy vọng biết một chút rốt cuộc vị mới tới này có bao nhiêu cân lượng.

"Bắt đầu." Trầm Túy ngừng đầu liếc nhìn Đinh Tam Tam, nói giọng trầm ổn.

Đinh Tam Tam gật đầu, tiếp nhận dao phẫu thuật mà y tá đưa tới.

"Áp lực nội sọ tăng cao." Sau khi phẫu thuật tiến hành được nửa tiếng, Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua máy vi tính bên cạnh phát hiện tình huống của bệnh nhân xuất hiện biến hóa.

Trầm Túy: "Dẫn lưu dịch não tủy [6], giảm áp."

[6] Dẫn lưu dịch não tủy: là phẫu thuật nhằm giảm hiện tượng tăng áp lực trong sọ gây nên do sự ứ thừa dịch não tủy.

"Vâng."

Phẫu thuật trong đầu thông thường thuộc về loại nguy hiểm cao, phẫu thuật phình động mạch não càng là nguy hiểm cao trong nguy hiểm cao, hơi có chút sơ suất thì sẽ dẫn tới bại liệt. Giống như áp dụng phương án trị liệu là gia cố phình động mạch để ngừa nó vỡ ra dẫn tới tràn dịch não [7], nhưng bệnh nhân đã xuất hiện triệu chứng xuất huyết, điều trị bảo tồn rõ ràng không phải là sự lựa chọn tốt nhất.

[7] Tràn dịch não (Não úng thủy): không phải là một bệnh lý riêng biệt mà đúng hơn đó là hậu quả của một nhóm các bệnh lý khác nhau nhưng cùng có chung một đặc trưng là suy giảm lưu thông và/hoặc hấp thu dịch não tủy.

Đình Tam Tam và Trầm Túy đều là bác sĩ có kinh nghiệm phẫu thuật phong phú, so ra mổ sọ ngược lại là lựa chọn có xác suất chữa khỏi cao nhất.

Người đứng xem nhìn hai người phối hợp nước chảy mây trôi sẽ cho là bác sĩ ưu tú ăn ý không cần phải nói ra, thực ra không phải vậy, cái này vẫn phải cảm ơn vì trước đây hai người từng là người yêu thân mật nhất và người cộng tác ưu tú nhất.

Mặc dù Đình Tam Tam không muốn thừa nhận, nhưng Trầm Túy đích thực là một bác sĩ y thuật tỉ mỉ, phẫu thuật kết thúc hoàn toàn tốt đẹp, không thể thiếu công lao của anh ta.

Viện trưởng ở bên ngoài quan sát, biết được kết quả cũng là thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó.

"Trầm Túy này không tệ, tôi thấy đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm rất thích hợp." Viện trưởng cười đứng dậy, nói xong câu đó rồi dời đi.

Phó chủ nhiệm Trầm, trải qua lần này, đứng vững gót chân. Cũng giống vậy, đối với kết quả này cũng không thể thiếu công lao của Đình Tam Tam.

Phẫu thuật hoàn thành, cô cời găng tay và quần áo xong xuôi lập tức rời đi, hoàn toàn không muốn hít thở với anh ta trong vòng một mét khối không khí.

Để lại Trầm Túy ở phía sau ứng phó với ca ngơi tay nghề thành thạo của các đồng nghiệp.

Đình Tam Tam gọi điện thoại cho Tiểu Chung: "Bỏ đi, chuyện đánh anh ta đến đây xóa bỏ."

"Tại sao? Người tớ cũng tìm được cho cậu rồi."

"Y thuật anh ta không tệ, làm anh ta bị thương tàn phế là tổn thất cho bệnh nhân, không tính toán nữa."

"Rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi?"

"Ừ."

"Haizz, biết trái tim cậu không tàn nhẫn được mà, cũng may tớ không tìm người ngoài đến giúp chuyện này, nếu không nói một đấng làm một nẻo thì rất ngại."

"Cậu tìm ai rồi?" Đình Tam Tam hí hóp mắt.

"Đới Hiến đấy, bản vẽ đánh người ai có thể có kỹ năng hơn anh ấy!"

Đình Tam Tam nghiêng răng: "Cậu để chồng trước của tớ đi đánh bạn trai cũ! Chung Tiểu Kỳ cậu có phải chán sống rồi không hả!"

Tiểu Chung yếu ớt mở miệng: "Tam Tam à, tốt nhất là bây giờ cậu gọi điện thoại cho Đới Hiến đi, tớ sợ anh ấy đi mua xà beng rồi..."

Cô ấy đang nói thì bên Đình Tam Tam có một cuộc gọi đến.

"Đột lát nữa sẽ thu thập cậu!" Đình Tam Tam hạ xuống lời đe dọa, ấn xuống nhận cuộc gọi đến, "Alo?"

"Tam Tam, em muốn cánh tay hay là chân của hấn ta?" Thanh âm nhàn nhã của Đới Hiến từ bên đầu điện thoại bên kia truyền đến.

"Anh... Sao anh lại dùng số này?"

"Sợ lưu lại chứng cứ, đây là sim dùng một lần, em yên tâm." Anh suy nghĩ hết sức chu toàn.

"Anh đang ở đâu?"

"Trên đường lớn."

"Con phố nào?"

"Chính là con phố bán nhiều gậy gộc xẻng sắt nhất đó, anh nhìn một chút..." Bên kia dừng lại một chút, sau đó giống như là nhớ tới tên tiệm của người ta, "Tiệm tạp hóa kim khí Vương Ca, từ bên ngoài thoát nhìn công cụ rất đầy đủ."

Da đầu Đình Tam Tam tê dại: "Anh sẽ không thật sự muốn đi đánh anh ta chứ?"

"Không phải em nói sao? Anh đây là đang thi hành mệnh lệnh của em."

"Vậy tôi nói bỏ đi, anh nhanh chóng nên trở về chỗ nào thì trở về chỗ đó đi." Đình Tam Tam nói.

"Xin lỗi, ở bên ngoài quân mệnh không bị ảnh hưởng." Anh xoay kính râm trong tay, đẩy cửa xe ra.

Đình Tam Tam hình như cảm giác được một loại tín hiệu không tốt, ví dụ như "Bác sĩ thuê tay chân đánh người trên tin tức đầu đề" "Chồng trước bị vợ trước xúi giục hãm hại bác sĩ thuần lương", lông tơ của cô dựng đứng, thấp giọng kêu Đới Hiến đi về.

"Dùng tay có thể, nhưng em phải nói cho anh biết em và hắn ta có quan hệ như thế nào."

"..."

"Không nói? Vậy anh tiến vào đây."

"Anh ta là bạn trai cũ của tôi." Đinh Tam Tam hét chói tai.

Đới Hiến đóng cửa xe lại, rầm một tiếng, rung động khiến Đinh Tam Tam cũng rung lên như thân xe.

"Phải không? Vậy thì anh càng không có lý do gì để bỏ qua cho hắn ta rồi."

Lời tác giả:

Để nam phụ có một cái tên đẹp như vậy thực sự là mù rồi, tôi hẳn là phải dùng cái tên đó cho nữ chính của một bộ truyện nào đó.

Tên nam phụ có nguồn gốc từ trong bài thơ《Như mộng lệnh》của nữ tác giả Lý Thanh Chiếu.

"Thường ký kê đình nhật mộ, trầm túy bất tri quy lộ.

Hứng tận văn hồi chu, ngộ nhập ngẫu hoa thâm xứ.

Tranh độ, tranh độ, kinh khởi nhất than âu lộ."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chung chẵn chung gỏi

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Đinh Tam Tam có chút lo lắng thấp thòm, gần đây cô càng ngày càng thấy không hiểu Đới Hiến, cho nên bây giờ không dám chắc liệu anh có thể thật sự đi tìm Trầm Túy gây phiền phức hay không.

Sau khi tan làm cô lại gọi điện thoại cho Đới Hiến, cả hai cuộc đều không có người nhấc máy, cô hít sâu một hơi, đành phải nghe theo ý trời rồi.

"Ở chỗ này đứng ngăn người làm gì? Chờ anh sao?" Trầm Túy từ phía sau cô đi tới, cầm chìa khóa xe trong tay.

Đinh Tam Tam quay đầu, nói không rõ ràng: "Tôi nay anh đừng đi ra ngoài."

Nói xong, cô nhìn anh ta bằng ánh mắt phức tạp, sau đó đi về phía xe của mình.

"Có ý gì? Còn có, ánh mắt của cô ấy là thế nào?" Trầm Túy cảm thấy không hiểu ra sao cả.

Sau khi Đinh Tam Tam lên xe thì kết nối điện thoại với tai nghe bluetooth, tiếp tục gọi điện thoại cho Đới Hiến, đáng tiếc lần này là trực tiếp tắt máy rồi.

Đinh Tam Tam cũng tức giận rồi, đều nói bỏ qua những lời trước đó nhưng anh vẫn cố chấp như vậy, cô cũng lười để ý đến anh nữa, tùy tiện đi.

Cô đập chân ga, tăng tốc độ xe.

Mua chút hoa quả và sữa chua rồi đi về nhà, bỏ xoài lê thanh long rồi cho vào một cái bát thủy tinh, sau đó mở hộp sữa chua ra trực tiếp đổ sữa chua lên. Đây là bữa tối của cô, vô cùng đơn giản lại khỏe mạnh.

Sau khi ăn xong tắm rửa rồi xem TV một lát, tâm trạng vẫn không yên, cô cầm điện thoại lên gọi điện qua cho Từ Chính Lâm.

"Tìm tôi có việc sao?" Giọng nói của Từ Chính Lâm vẫn là rất đáng ăn đòn.

"Đới Hiến ở cùng một chỗ với anh sao?"

Từ Chính Lâm nhìn thoáng qua người đàn ông uống đã nửa say ở trước mặt, nói: "Ồ thì có ờ, chính là sống dở chết dở rồi."

"Xảy ra chuyện gì? Anh ấy đi đánh nhau rồi?" Đinh Tam Tam ngồi thẳng người, có chút căng thẳng.

"Đánh cái gì, uống nhiều quá, đang nằm ở chỗ này."

Đinh Tam Tam thở phào nhẹ nhõm, "À, như vậy sao."

"Tôi đang lo không có chỗ để thu xếp cho cậu ấy đây, chỗ cô có tiện không? Tôi đưa cậu ta qua đó?"

"Xin lỗi, chỗ này của tôi không tiếp nhận kẻ say rượu." Đinh Tam Tam cự tuyệt.

"À, vậy được rồi, tôi đưa cậu ấy về đại viện, vừa vặn nghe nói thủ trưởng có ở nhà, để chú ấy giáo dục cậu ta một chút vậy."

Đình Tam Tam: "... "

"Tôi cúp máy nhé?"

"Đưa anh ấy đến nhà tôi."

"Được được!"

Từ Chính Lâm cười tủm tỉm cúp điện thoại, dùng chân đá đá Đới Hiến, "Đứng dậy đi, đi chỗ vợ của cậu!"

Đới Hiến quả thực uống không ít, nhưng cũng vẫn cách xa tình trạng sống dở chết dở mà Từ Chính Lâm bịa đặt, chỉ là ánh mắt có chút mơ màng, nhìn người giống như cái móc [1], pheromone [2] của toàn bộ phái nữ ở quán bar đều bị anh làm thay đổi rồi.

[1] Câu này ý là anh Đới có thân hình chữ S:v

[2] Pheromone: là những chất được sử dụng như những tín hiệu hóa học giữa các cá thể cùng loài. Có thể hiểu đơn giản là "mùi hương hấp dẫn bạn tình":3.

Anh cầm áo khoác vắt lên trên vai, cho tay vào túi quần rồi đi ra ngoài. Đi qua sân nhảy, nam nữ táo bạo một chút đều đi qua tiếp cận anh, quyến rũ trần trụi.

Bước chân anh đi rất vững, hai ba bước thì vòng qua tư trì nhục lâm [3], sau đó khí thế hiển ngang đứng ở cửa, chờ Từ Chính Lâm ở bên trong thoát thân rồi đưa anh về nhà.

[3] Tư trì nhục lâm: trước đây dùng để chỉ đời sống hoang dã sa đọa, xa xỉ cực đoan. Sau này còn dùng để miêu tả rượu thịt rất nhiều.

Đình Tam Tam đang ở nhà quét dọn, phòng khách đã lâu không có người ngủ rồi, cô đơn giản thu dọn một chút, đang chuẩn bị trải ra giường thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. (Phòng khách ở đây là phòng ngủ dành cho khách)

Cô vừa mới mở cửa, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt, cô bất giác lùi lại hai bước.

Từ Chính Lâm thờ hồng hộc đem người ném ở chỗ huyền quan, mặt đỏ bừng nói: "Tôi giao người cho cô, sống hay chết cô nhìn rồi xử lý đi."

Nói xong, anh ta quay đầu bỏ chạy, giống như chỉ sợ Đình Tam Tam không chịu tiếp nhận.

Đới Hiến tự mình lao đảo lắc lư đứng lên, duỗi tay vịn lên tường, nhìn Đình Tam Tam cười.

"Còn có thể đi được không?" Cô hỏi.

"Có thể." Anh bước lên phía trước một bước, vững vàng đứng lại.

Đình Tam Tam gật đầu: "Tự mình đi rửa mặt đi."

"Được." Anh gật đầu, đi được hai bước, lao đảo ngã nhào xuống đất.

Đình Tam Tam: "... "

Cô tiến lên đỡ anh đứng dậy, thiếu chút nữa khiến cả cô và anh ngã xuống.

"Vợ ơi, anh xin lỗi, lần sau anh sẽ không uống nhiều như vậy nữa." Giọng nói của anh hơi ngọng.

Đình Tam Tam không muốn tính toán vấn đề xưng hô với kẻ say rượu, vỗ vỗ bả vai của anh, nói: "Đứng lên, tự mình dùng chút sức lực đi."

"Được."

Lại là một cú lao đảo, anh ngã nhào xuống đất, tiện thể cũng khiến Đình Tam Tam trượt xuống, ngã ở trên lòng ngực của anh.

Anh nhắm mắt lại, giống như là đã ngủ rồi.

Đình Tam Tam bò dậy, mới phát hiện anh vẫn luôn ôm cô không buông tay.

"Đi lên giường ngủ, ở đây lạnh."

"..." Không có phản ứng.

"Nếu không đứng dậy thì tôi đi đây, anh tự mình ngủ ở chỗ này đi."

"..." Vẫn là không có phản ứng.

Cô đứng dậy đi về phía phòng ngủ được hai bước, quay đầu lại nhìn anh, vẫn nằm ở chỗ đó không nhúc nhích, giống như thật sự là đang ngủ.

Cô xoay người đến nhà vệ sinh vắt một cái khăn nóng đắp ở trên mặt của anh, cuối cùng anh cũng mở mắt rồi.

"Vợ à, sao em vẫn chưa ngủ?" Anh nâng mặt của cô hỏi.

"Anh giày vò như thế, tôi có thể ngủ sao?" Đình Tam Tam tức giận nói.

Đới Hiến chống tay bò dậy, "Anh có chút choáng váng, anh muốn đi nằm một chút."

Anh lắc trái lắc phải đi về phía phòng ngủ chính, còn gõ gõ cửa, Đình Tam Tam nghe thấy tiếng động cũng đau lòng thay anh.

"Haizzz, đi nhầm rồi." Đình Tam Tam nhìn con ma men khom lưng bước đi mới phát hiện anh vào nhầm phòng rồi, lập tức đứng lên đi theo anh qua đó.

Cô rớt lại ở phía sau khoảng nửa phút, ở bên trong anh đã đem quần áo ném đầy đất rồi, bản thân khóa thân chui vào trong chăn.

Đình Tam Tam ngồi ở bên giường, đưa tay vỗ mặt của anh, "Say thật hay là giả vờ say? Còn biết cởi quần áo?"

Trả lời cô là tiếng hít thở nặng nề.

"Được, tôi đi ngủ phòng khách." Đình Tam Tam đứng dậy, đi ra ngoài.

Đôi Hiển nhắm mắt lại khoe miệng hơi cong lên, anh biết rõ là cô không ngủ được ở phòng khách.

Thứ nhất, cô có "hiệu ứng đêm đầu tiên" [4]. Lúc trước sau khi bọn họ kết hôn, thế nhưng cô tốn thời gian nửa năm mới quen được cái giường này, cho nên cô chưa bao giờ ngủ qua đêm ở bên ngoài, trừ khi đi công tác.

[4] Hiệu ứng đêm đầu tiên: bởi vì ngủ lâu dài trên một cái giường đã quen rồi, đổi sang ngủ trên một cái giường mới tạo thành hiện tượng tâm lý không thích ứng, có thể sẽ gây ra chứng ngại cho giấc ngủ. Hiệu ứng đêm đầu tiên có thể nói là một loại ảnh hưởng tâm lý.

Thứ hai, cô không biết bọc chăn, cho tới giờ chưa từng thành công đem ruột bông nhét vào trong vỏ chăn.

Thứ ba, cô có một chút bệnh sạch sẽ, không phải ra giường mới giặt phơi khô, cô ngủ không được.

Quả nhiên, nửa giờ sau, cô bọc chăn thất bại đã quay lại rồi.

May là giường đủ lớn, một người ngủ ở bên cạnh cũng sẽ không quấy rầy lẫn nhau. Cô nằm xuống, đưa lưng về phía anh, không bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Có lẽ là vừa nãy bị chăn mềm giầy vò mặt mới rồi?

Cánh tay của anh duỗi ra, cô ngoan ngoãn lăn vào trong ngực của anh.

Đây là ăn ý của vợ chồng, lúc không tỉnh táo không thể cưỡng lại được.

Đôi Hiển cúi đầu hôn một cái lên trán của cô, sau đó một tay khoác ở trên vai cô một tay gác ở trên eo cô, cứ như vậy tiến vào giấc ngủ.

Hai năm rồi, mỗi phút mỗi giây anh đều đang hoài niệm cảm giác cô nằm ở trong ngực anh.

...

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cô có chút ho khan, có lẽ là thời điểm trước đó bọc chăn có sợi bông bay vào trong mũi, cô có chút miễn cảm.

Đôi Hiển đứng dậy, rót nước từ trong cốc giữ nhiệt ra, một tay đỡ cô một tay cầm cái cốc, "Tam Tam, dậy uống chút nước đi."

Cô há miệng uống hai ngụm, làm dịu một chút ho khan.

Anh đưa tay vỗ vỗ lưng của cô, sau đó ôm cô vào trong chăn.

Phòng ngủ yên tĩnh lại, cô ôn nhu nằm ở trong khuỷu tay của anh, giống như công chúa nhận hết cung chiêu.

Anh vỗ nhẹ lưng của cô, giúp cô thuận khí.

"Chồng à" đôi môi cô khẽ mấp máy.

Tay anh ngừng lại, đại não có chút ngưng trệ.

"Em tốt hơn nhiều rồi, anh ngủ đi." Cô nhắm mắt lại, giống như là đang nói mê.

Cô hòng anh ghen lại, cúi đầu chạm vào trán của cô, "Ừ, được."

Biết lúc này cô buồn ngủ lắm rồi ý thức không rõ ràng, nhưng vẫn khiến anh tung tăng phấn chấn nửa buổi tối.

Ngày hôm sau, lúc chuông báo thức đúng lúc vang lên, Đình Tam Tam rời giường đi làm.

Trong phòng đã không còn bóng dáng của anh, phòng ngủ chính tề gọn gàng, ngoại trừ đầu giường còn để nửa cốc nước cô uống dở, không có bất cứ dấu vết gì chứng minh tối hôm qua anh ở lại chỗ này.

Đình Tam Tam gỡ gỡ tóc, rửa mặt xong đi ra, đứng tại chỗ ngẩn người hai phút mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Trên cốc thủy tinh ở bàn ăn có dán một tờ giấy, phía trên là nét chữ kiên cường nghiêm nghị của anh.

"Trong nồi có bữa sáng, nhớ phải ăn."

Ngắn gọn rõ ràng, là phong cách của anh.

Đình Tam Tam mở vung ra, bên trong có một cái đĩa, trên đó có trứng trắng cùng thịt xông khói và vài cái sùi cào tinh tế, trên lò vi sóng dán tờ giấy, trên đó viết "Hâm nóng sữa rồi uống". Đình Tam Tam bỏ cốc sữa vào trong lò vi sóng, hai phút sau lấy ra, sữa nóng và bữa sáng phong phú, một ngày mới của cô lại bắt đầu rồi.

Nhưng mà, anh cho rằng như vậy thì có thể xóa bỏ hành vi xấu xa của anh giả vờ say lừa gạt cô sao?

Hừ.

...

Liên tiếp ba ngày đều không có tin tức của anh, Đình Tam Tam thờ phào nhẹ nhõm đồng thời lại có chút thất vọng?

Thời điểm nói yêu đương cũng không nhớ anh như vậy, không nghĩ tới kết hôn rồi lại ly hôn, cô vậy mà còn bồi dưỡng ra một chút tâm tình của cô gái nhỏ.

Chỉ là cô còn không kịp suy nghĩ quá nhiều, tin tức liên quan đến "Chu San [5] động đất dẫn tới đất đá trôi" hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

[5] Chu San: là một thành phố trực thuộc tỉnh của tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Đây là một trong hai địa cấp thị duy nhất gồm những hòn đảo, nằm ở cửa của Vịnh Hàng Châu, và được chia khỏi đại lục bằng một khu vực nước hẹp.

Báo cáo tin tức tình hình mới nhất, quân đội nhân dân ở thời điểm đầu tiên chạy tới hiện trường tiến hành cứu viện, nhân viên y tế cũng dồn dập đến nơi, hỗ trợ tiền tuyến. Người trong thành phố cũng không nhàn rỗi, mọi người bắt đầu khởi xướng hoạt động quyên góp, quyên tiền, quyên đồ vật, ra sức vì khu vực thiên tai.

Thành phố B cách Chu San không gần, theo lý thuyết hỗ trợ y tế cũng sẽ không lựa chọn bệnh viện của thành phố B trước tiên, nhưng tình hình lần này đặc thù, số người gặp nạn rất nhiều, mà bệnh nhân nặng cũng không ít, bệnh viện thông thường chỉ có thể làm công việc rửa sạch vết thương khâu lại đơn giản, loại phẫu thuật ngoại khoa ở vùng núi xa xôi không có điều kiện tiến hành, hơn nữa trình độ của bác sĩ không đủ.

Cứ như vậy, với tư cách bệnh viện đầu tiên của thành phố B có đội ngũ phẫu thuật ngoại khoa ưu tú nhất thì cần phải hỗ trợ tiền tuyến rồi.

"Trầm Túy và Đinh Tam Tam, một người đi một người ở lại, bản thân hai đứa cảm thấy thế nào?" Lão đại triệu tập hội nghị, trực tiếp hạ lệnh như vậy.

"Em đi." Trầm Túy nói đầu tiên, "Đi những địa phương này thì bác sĩ nam thuận tiện hơn một chút."

"Không, vẫn là em đi, em có kinh nghiệm công tác ở vùng núi, biết rõ nên xử lý tình huống khẩn cấp như thế nào." Đinh Tam Tam nói.

"Em là một cô gái, điều kiện gian khổ rất bất tiện." Trầm Túy quay đầu nhìn cô.

"Tôi là bác sĩ nữ, đi đến đó là giải quyết vấn đề không phải đi du lịch, càng hướng chỉ tình huống phức tạp hơn tôi cũng đã gặp qua rồi." Đinh Tam Tam phản bác.

Lão đại thoáng suy nghĩ, nói: "Đinh Tam Tam đi, Cát Trĩ Xuyên đi làm phụ tá cho em, Trầm Túy và Bạch Dư ở lại đây."

Trầm Túy dù sao cũng mới về nước, đối với các khía cạnh của tình hình đều chưa quen, Đinh Tam Tam là "người cũ" rồi, đối với tình hình của bệnh viện và đồng nghiệp đều quen thuộc hơn một chút. Cần nhắc đến khía cạnh này, lão đại cuối cùng đã chọn Đinh Tam Tam.

Hai bác sĩ nòng cốt, hai phụ tá, một bác sĩ gây mê, sáu y tá, một nhóm mười một người hợp thành một đội ngũ y tế hỗ trợ tiền tuyến, xé chiều hôm đó thì lên đường.

Chu San bốn bề là núi, giao thông đã bị đất đá trôi phá hỏng, tạm thời chỉ có một con đường được dọn dẹp có thể ra vào. Công việc của bọn họ không phải đi sâu vào trong cứu người, mà là đang tới trong nội thành của một huyện gần sát Chu San nhận chữa trị cho bệnh nhân bệnh nặng.

Tiền tuyến, các binh lính mới từ trong đồng phệ tích cứu ra một đứa bé, nhưng não bộ bị tổn thương nghiêm trọng ý thức hoàn toàn mơ hồ.

"Còn ngăn người làm cái gì, đi bệnh viện!" Đại úy mắng binh lính đang ôm đứa bé.

"Nhưng mà xe vận tải vừa đi rồi." Binh lính ôm đứa bé đáng thương nói.

Lều vải được vén lên, một sĩ quan cao lớn đi ra, trên vai anh hai gạch bốn sao [6], là sĩ quan chỉ huy cao nhất chỉ huy cứu viện lần này.

[6] Hai gạch bốn sao: là miêu tả quân hàm trên cổ vai, quân hàm này là Đại tá, hình ảnh ở cuối chương.

"Máy bay trực thăng còn chỗ trống, dùng nó đưa đứa bé đi, nhanh lên!" Anh hô lớn.

"Vâng!"

Đại úy nhận lấy đứa bé, vừa lên tiếng gọi máy bay trực thăng vừa chạy theo ở dưới sân bay tạm thời.

Buổi tối, Đại úy ngồi xe vận tải quay về, nói cho mọi người biết đứa bé đã tiến hành phẫu thuật rồi, tính mạng đã thoát khỏi nguy hiểm.

"Thật tốt quá!" Mặt mũi của binh lính dính đầy bùn hồ một tiếng, phát ra thanh âm vui vẻ từ đáy lòng.

Loại thời điểm này, cứu một người thêm một người, thêm một người sống thì coi như bọn họ không làm vô ích.

Đại úy vén lều vải của sĩ quan chỉ huy lên, đi vào trong hồ một tiếng báo cáo.

Đại tá mặc trang phục dã chiến hai tay chống trên bàn, ngẩng đầu nhìn cậu ta, "Thế nào? Có tin tốt không?"

"Đứa bé buổi chiều cứu được rồi."

"Ừm"

"Cái đó, người phẫu thuật cho đứa bé đó hình như là chị dâu..."

Đại tá đang lật xem danh sách dừng lại một chút, giọng nói ổn định, "Tôi biết rồi, cậu nên làm gì thì làm đi."

"Vâng!"

Trong phòng phẫu thuật của bệnh viện thị trấn, Đinh Tam Tam đầu đầy mồ hôi tiến hành phẫu thuật, cô chuyên tâm nghiêm túc, toàn bộ phòng phẫu thuật yên tĩnh đến mức giọt nước rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Thời gian chính là sinh mạng, cậu ta biết rõ, cho nên cũng không chào hỏi. Cô cũng biết, cho nên cho dù nhận ra Tổng Đại úy thì đã biết anh ở chỗ này, cô cũng chỉ là nhanh chóng tiếp nhận bệnh nhân, đem thời gian vui đầu vào việc cấp cứu.

***

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hôm qua vui v

Edit: Dương

***

Ngày cứu viện thứ bảy, xác suất người sống sót ở khu vực thiên tai hạ thấp đến con số 0, phần lớn đội ngũ trú đóng ở tuyến đầu bắt đầu chậm rãi rút quân, nhưng vẫn có một bộ phận binh lực tìm kiếm tung tích của người gặp nạn. Lúc này, mỗi khi phát hiện một thi thể đều khiến mọi người trăm mối cảm xúc lẫn lộn, không biết là nên đau lòng khi chút hy vọng cuối cùng của người nhà tan biến, hay là vui mừng vì bọn họ tìm được đi hài không khiến những người đó chôn thầy bên ngoài.

Đối với tiền tuyến mà nói, độ khó của nhiệm vụ bắt đầu giảm xuống, nhưng đối với nhân viên y tế ở hậu phương mà nói, áp lực tiếp nhận gần như đến cực hạn rồi. Người bị thương càng ngày càng nhiều, phòng bệnh của bệnh viện thiếu quá nhiều, đến nỗi mọi người phải dựng lều vải ở trước cửa bệnh viện. Bây giờ vẫn là mùa xuân, cảm giác lạnh lẽo của ban đêm xâm nhập vào cơ thể của những người không có nhà để về, mang theo đau đớn sinh lý và đau đớn tâm lý, mọi người đều đang cắn răng kiên trì.

Chiều hôm đó, từ ngoài cổng bệnh viện lái vào một nhóm lớn xe tải, người từ trên xe nhảy xuống là lực lượng mà lúc này mọi người muốn gặp nhất. Bọn họ tháo dỡ vật tư trên xe tải xuống, đồng thời lấy ra lều vải quân dụng để mọi người dựng lên làm chỗ ở tạm thời. Bệnh nhân nghiêm trọng một chút thì ngủ ở giường bơm hơi trên xe tải, người bị thương nhẹ một chút thì ngủ trong lều vải. Một loạt bóng người màu xanh lá ở trước bệnh viện, bắt đầu phân công hợp tác ngay ngắn có trật tự, trong lúc nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đình Tam Tam đứng ở trước cửa sổ tầng ba, nhanh chóng nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc ở trong nhóm người. Anh mặc trang phục dã chiến và đi giày quân dụng, phong thái hiên ngang đứng ở trung tâm chỉ huy binh lính, giống như cây định hải thần châm [1].

[1] Định hải thần châm: là gậy như ý của Tôn Ngộ Không.

"Bác sĩ Đình, lại đưa tới một bệnh nhân!" Y tá ở bên ngoài hô lên.

Đình Tam Tam cảm ứng nghe [2] đi ra ngoài, cô đã quen tiết tấu có người gọi thì đi ngay rồi, nhanh chóng vui đầu vào trong công việc.

[2] Ông nghe: là thiết bị y tế âm thanh để thính chẩn, hoặc nghe những âm thanh bên trong của động vật hoặc cơ thể con người.

Sáu giờ tối, bắt đầu phân phát cơm hộp, Đình Tam Tam tiếp nhận công việc của một y tá, để cô ấy đi ăn trước. Y tá so với bác sĩ càng vất vả hơn, công việc của các cô ấy càng vụn vặt rắc rối hơn, trên căn bản là tình trạng cả ngày không nghỉ ngơi.

"Vậy bác sĩ Đình để em lấy cơm giúp chị nhé." Y tá nói.

"Không cần, chị không đói bụng." Đình Tam Tam cười ngồi ở bên cạnh bệnh nhân, bắt đầu công việc rửa sạch vết thương.

"Vẫn phải ăn chút gì đó, ăn ít một chút cũng được mà."

"Đừng để ý đến chị nữa, mau chóng đi đi, coi chừng cơm nguội mất."

"A..."

Bệnh nhân là một chú khoảng bốn năm mươi tuổi, bởi vì trong dư chấn [3] ông ấy cứu một đứa bé nên bị tấm bảng gỗ rơi xuống đập trúng, may mà né tránh kịp thời, nếu không thì không phải là chuyện khâu vài mũi rồi.

[3] Dư chấn: là các trận động đất có quy mô nhỏ hơn xuất hiện ở những khu vực vừa xảy ra động đất chính.

"Bác sĩ Đình, y thuật của cô thật tốt, tốt hơn nhiều so với bác sĩ trong thị trấn của chúng tôi."

"Khâu vết thương thì có thể nhìn ra y thuật sao?" Đình Tam Tam cười hỏi.

"Là phẫu thuật cô đã làm, mấy ngày nay chúng tôi đều thấy được, mọi người đều tán thưởng cô, nói cô là Hoa Đà [4] tái thế."

[4] Hoa Đà: là một thầy thuốc nổi tiếng thời cuối Đông Hán và đầu thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

"Chú thay cháu cảm ơn mọi người, khen ngợi như vậy thật sự khiến cháu hổ thẹn." Đinh Tam Tam xò chỉ xong bắt đầu khâu vết thương cho ông ấy.

"Thì con trai lão Lưu trần dịch nào đó, thật sự rất nhiều bác sĩ không dám làm cuộc phẫu thuật này, đúng lúc lần này cô tới, cô không nói hai lời liền phẫu thuật cho cậu ta, tôi nghe nói bây giờ khôi phục tốt rồi."

"Đó là tình hình của cậu ấy phù hợp phẫu thuật, không phải y thuật của cháu tốt bao nhiêu." Đinh Tam Tam ấn đầu của ông ấy xuống, "Chú đừng nói chuyện nữa, coi chừng cháu khâu lệch cho chú đấy."

Ông ấy quay sang cười với người đối diện, quả nhiên là không nói thêm gì nữa.

Tốc độ khâu vết thương của Đinh Tam Tam rất nhanh, xe chỉ lượn kim, ra tay nhanh chóng, căn bản không có bao nhiêu cảm giác đau đớn.

Khâu xong rồi, ông ấy nói: "Bác sĩ Đinh, có người tìm cô kia, chờ cả buổi rồi."

Đinh Tam Tam nhìn theo ánh mắt của ông ấy, không biết từ lúc nào có một người đàn ông mặc quân trang đứng ở góc giường, trong tay anh cầm đai vũ trang [5] mới cời xuống, cười nhìn cô.

[5] Đai vũ trang (武装带): là dây đeo dùng trong trang phục sĩ quan cận đại hiện đại, có thể treo súng ngắn và kiếm chí huy. Đai vũ trang gồm dây thắt lưng và đai vắt chéo vũ trang.

Hai người đứng ở hành lang, Đinh Tam Tam nói: "Tôi không thể đi xa, anh có chuyện gì cứ nói đi."

"Đi căng tin nói chuyện, không làm lỡ bao nhiêu thời gian của em."

"Căng tin?"

"Không phải em chưa ăn cơm tối sao? Đi trước ăn lót dạ một chút."

"Tôi không đói bụng, không muốn ăn."

"Bây giờ không phải một mình em đang chiến đấu, nếu như em ngã xuống thì những bệnh nhân này làm sao bây giờ?" Giọng nói của anh rất nghiêm túc.

"Nhưng tôi không muốn ăn, quá mệt rồi, khẩu vị cũng mất rồi." Đinh Tam Tam giậm giậm chân, có lẽ là đứng lâu quá khiến chân mỏi rồi.

"Vậy em muốn ăn cái gì, để anh xuống căng tin mượn nồi làm cho em." Anh ôn hòa nói.

Đinh Tam Tam dờ khóc dờ cười: "Anh bây giờ là thân phận gì, nấu cơm cho tôi thích hợp sao? Nên làm gì thì làm đó đi, đừng chậm trễ thời gian."

"Đồng chí Đinh Tam Tam!"

Đinh Tam Tam ôm ngực, đứng im nhìn anh.

"Tôi có việc muốn trao đổi với đồng chí, ngay bây giờ."

"Nói đi."

"Đi với tôi xuống căng tin." Anh nói xong, bản thân sai bước rồi đi, không hề để ý là cô có theo kịp hay không.

Đinh Tam Tam an ủi mình, quên đi, coi như tôn trọng thân phận sĩ quan chí huy của anh, cho anh thể diện.

...

Trong căng tin, sư phó đưa hai bát bánh trôi qua, một bát đường trắng một bát đường đỏ.

Đinh Tam Tam chìa tay, kéo bát rải đường trắng đến trước mặt của mình.

"Không phải em thích ăn đường đỏ sao?" Anh có chút kỳ quái.

"Khụ khụ... bây giờ không ăn nữa."

"Chuyện gì xảy ra? Chỗ nào không thoải mái sao?"

"Ăn của anh đi." Đinh Tam Tam ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh.

Kỳ kinh nguyệt không thể ăn đường đỏ, lời như vậy cô sẽ không nói cho anh biết.

Bánh trôi xinh xắn, ăn mềm mềm ngọt ngọt, trái lại ăn ngon hơn nhiều so với cơm hộp. Nhưng sư phó ở căng tin này cũng quá tốt rồi, một bát bánh trôi thả mười viên, ai ăn hết được...

Cô để thìa xuống, không ăn được nữa.

Anh bụng chén của cô qua, ăn nốt mấy viên còn dư lại.

Đinh Tam Tam: "..."

"Nói đi, anh có chuyện gì?" Cô hỏi.

"Cứu viện lập tức sẽ kết thúc, trước khi bọn em rời đi anh muốn để bọn em làm một lần kiểm tra sức khỏe cho mọi người, binh lính và bệnh nhân đều phải tham gia." Anh nói nghiêm túc.

"Đây là công việc của bệnh viện địa phương sao?"

"Em cảm thấy anh không biết trọng dụng nhân tài à?" Anh hỏi ngược lại.

"Không phải." Cô lần đầu tiên bị anh oán giận không nói được lời nào.

"Ngày mai bắt đầu, anh và những người khác ở tổ y tế thương lượng một chút, về phần bố trí sân bãi thì do bọn anh tới phối hợp."

"A..."

"Anh còn có chuyện phải đi trước, em cũng đi về nghỉ ngơi đi." Nói xong, anh cầm mũ lên, rồi đi với sĩ quan phụ tá vẫn liên tục nháy mắt vẫy tay với anh.

Không biết từ lúc nào Cát Trĩ Xuyên cũng tìm tới đây rồi, cậu ta ngồi ở đối diện Đinh Tam Tam, nói: "Lần đầu tiên thấy Hiến nhà chúng ta khí tràng [6] mạnh mẽ như vậy, chân tớ đều mềm nhũn rồi."

[6] Khí tràng (miêu tả năng lượng ẩn hình của con người): là ảnh hưởng khí chất của một người đối với những người xung quanh.

"Cậu mềm cái gì hả, cậu lại không phải tình hình thiên tai, anh ấy phải đối phó với cậu sao?"

"Cậu không thấy được một nhóm binh lính trùng trùng điệp điệp bên ngoài kia sao? Người có thể chỉ huy bọn họ, nhất định là rất giỏi!" Cát Trĩ Xuyên về mặt hâm mộ nói.

"Hâm mộ người ta chỉ huy bộ đội? Biết đâu người ta lại hâm mộ cậu có thể bất cứ lúc nào cũng có thể mở sọ cho người ta thì sao." Đinh Tam Tam nói.

Cát Trĩ Xuyên phát tay: "Không nói chuyện với cậu nữa, cậu không hiểu đàn ông đối với chuyện làm lính."

"Chuyên gì?"

"Làm lính hồi hận ba năm, không làm lính hồi hận một đời. Hiện tại tớ thuộc về người sau." Cậu ta thờ dài một hơi, hâm mộ nhìn về phía người đàn ông ở ngoài cửa sổ.

Đinh Tam Tam theo ánh mắt của cậu ta nhìn ra ngoài, bên ngoài một hàng sĩ quan đứng ở trước mặt anh nghe chỉ huy, anh đưa lưng về phía cửa sổ bên này, khí thế sừng sững, giống như núi cao khiến người ta phải ngửa mặt nhìn lên.

Đây là Đới Hiến mà cô xa lạ, cũng là diện mạo chân thật mà cô muốn nhìn thấy.

...

Hai giờ sáng, không biết dư chấn lần thứ bao nhiêu lại tới, mọi người đều từ trong mơ tỉnh lại, nhìn xung quanh.

Dưới tầng truyền đến một tiếng hét lớn, Đinh Tam Tam và Cát Trĩ Xuyên nhanh chóng ngồi dậy. Hai người đều ngủ ở trên ghế sofa của bệnh viện, bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng nhau chạy xuống dưới tầng.

"Cứu mạng, có ai không mau tới đây!"

Binh lính trú đóng ở không xa nghe thấy đầu tiên, thăm dò đánh giá tình hình, phát hiện là đứa bé nằm ở trên giường gấp bị lăn xuống, vị trí bị đập trúng không khéo, chính giữa sống mũi, máu lập tức chảy ra đầy mặt, thoát nhìn hết sức đáng sợ.

"Nhường một chút." Đinh Tam Tam chen vào, làm kiểm tra cho đứa bé.

Đứa bé bảy tuổi chính là từ thế lúc ngủ cực kỳ buông thả, ngai ngủ với ba mẹ trên giường quá nhỏ, tự mình lăn qua lăn lại liền ngã xuống đất, đúng lúc lại là sàn bê tông, cho nên mũi trực tiếp chảy đầy máu, tiếng động quá lớn trong động đất khiến cho ba mẹ đứa bé bị dọa sợ chết khiếp.

"Không có gì đáng ngại, rửa sạch vết thương khâu lại một chút là được rồi." Đinh Tam Tam cầm máu cho đứa bé, an ủi đứa bé và ba mẹ đứa bé.

Đứa bé trái lại rất ngoan, biết mình dọa sợ ba mẹ cho nên không dám lộn xộn, ngửa mặt nhìn hành động của Đinh Tam Tam.

"Cảm ơn bác sĩ, đã muộn thế này còn phải làm phiền cô đi một chuyến."

"Không có chuyện gì."

Đinh Tam Tam lau xong vết thương, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, trong ngực xuất hiện cảm giác buồn nôn, cô cố gắng áp chế loại cảm giác này xuống.

"Đề tớ, cậu đi nghỉ trước đi." Cát Trĩ Xuyên chú ý tới sự khác lạ của Đinh Tam Tam, vỗ vỗ bả vai của cô.

Đinh Tam Tam không khách sáo, gật đầu, quay đầu đi ra bên ngoài lầu.

Đại khái đi được khoảng hai ba mươi bước, cô vịn tay ở một gốc cây hòe già, nôn lên nôn xuống.

Kỳ kinh nguyệt không thoải mái hơn nữa vừa nãy lao nhanh xuống dưới tầng, bánh trôi mà Đới Hiến thật vất vả mới lừa được cô ăn toàn bộ phun ra hết.

Cái này lại một lần nữa chứng minh cho phái nữ, kỳ kinh nguyệt đừng vận động mạnh, khiến bản thân mình bị nôn cũng không phải chuyện vui về gì.

"Qe..."

Nước mắt cũng chảy xuống theo, hiếm khi cô nhếch nhác như thế này.

Nôn xong rồi, cô vịn cây hòe già quay đầu lại, liếc mắt liền nhìn thấy Đới Hiến đang cầm chai nước khoáng đứng ở đối diện cô.

"Súc miệng đi." Anh mở nắp chai ra rồi đưa cho cô.

Cô nghiêng nghiêng đầu, nhận lấy chai nước khoáng, xoay lưng về phía anh súc miệng, muốn đem toàn bộ bản thân mình lọt vào trong bóng tối.

Nhưng cho dù cô biểu lộ rõ ràng bản thân không muốn để anh nhìn thấy cục diện như vậy, nhưng anh còn không biết tốt xấu đứng ở nơi đó... Đưa khăn giấy cho cô.

Cô từ từ ngồi xổm xuống đất, giảm bớt cảm giác đau ở bụng dưới.

Anh ném chai không và khăn giấy bẩn vào thùng rác, sau đó cùng ngồi xổm xuống với cô ở chỗ này, cosplay nắm đại.

"Anh đi ngủ đi." Cô nói.

"Để một mình em ở chỗ này ngắm phong cảnh?"

"Không phải ngắm phong cảnh."

"Vậy em đây là làm gì?"

"Chân mềm, bụng đau, đi không nổi nữa."

Đôi Hiển hiểu rõ rồi, tính toán thời gian một chút, hình như là kỳ kinh nguyệt của cô.

"Đứng lên đi, anh công em về." Anh vỗ vỗ bà vai của cô.

"Không cần đâu, ảnh hưởng không tốt." Cô lắc đầu.

"Anh đây là vì nhân dân phục vụ, không hề có bất kỳ ý xấu nào cả." Anh một bộ dáng vẻ quang minh lỗi lạc.

Đình Tam Tam đánh giá một chút tính khả thi tự mình đi về phòng làm việc, sau đó... từ từ đứng lên.

Đôi Hiển ngồi xổm ở trước mặt cô, "Lên đi."

Cô ngoan ngoãn leo lên vai của anh, lập tức được anh công lên. May mà nguyệt hắc phong cao [7], may mà cô không mặc áo blouse trắng nổi bật, mọi thứ đều tiến vào ẩn giấu ở dưới bóng tối.

[7] Nguyệt hắc phong cao: một đêm không trăng và có gió lớn.

"Trước đây anh thường xuyên công em như thế này, em có nhớ không?" Ở trong ban đêm yên tĩnh như vậy, thanh âm của anh trở nên rõ ràng.

"Ừm."

Mặc dù thời gian bọn họ gặp nhau không tính là nhiều, nhưng chỉ cần anh nghĩ phép thì anh đều ở bên cạnh cô. Đi dạo phố ăn cơm xem phim, xa thì lái xe đi, ở gần nhà thì anh công cô về. Mặc dù lúc nào cô cũng lạnh nhạt giống như một cốc nước lọc, nhưng loại thời điểm này trong lòng cũng mơ hồ có hạnh phúc.

"Anh muốn công em đi như thế này cả đời." Anh nói.

Cơ thể Đình Tam Tam dần dần thất chặt, giống như là đối mặt với cục diện rất khó khăn, tiến thoái lưỡng nan.

Gió đêm lành lạnh từ bên tai cô thổi qua, cô cũng hiểu được sự im lặng lúc này của mình đối với anh mà nói, so với gió lạnh còn khiến người ta run rẩy hơn.

"Anh sẽ tìm được người bằng lòng để anh công cả đời." Cô thấp giọng nói.

"Không thể là em sao?" Anh bước lên bậc thang đầu tiên, trái tim rơi xuống vài centimet.

Cô lại lần nữa không lên tiếng.

Yên lặng là áo giáp đêm nay của cô, cô quyết định dùng nó để chống cự đến cùng.

Mặc dù bản thân cô cũng hiểu rõ, thật ra cô chỉ mong sao có thể nằm ở trên lưng anh cả đời.

P/S: Chương sau sẽ giải thích lý do tại sao Tam Tam không chịu sinh con. Spoil là chương sau khá buồn =((

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Lưới tình của tình yêu

Edit: Dương
***

Mỗi lần Đình Tam Tam cự tuyệt, trực tiếp hay uyển chuyển, đều giống như một con dao nhỏ, hung hăng khắc một dao lên trái tim của Đôi Hiển, mỗi một dao đều nói cho anh biết "Có lẽ cô thật sự không yêu anh nữa". Nếu như ý chí hơi yếu một chút thì có lẽ sẽ buồn bã từ bỏ từ đây, may mắn, năng lực chịu đựng của anh trải qua khảo nghiệm của tổ chức, xem như là cao nhất.

Ngày hôm sau, bãi đất bằng phẳng phía trước bệnh viện đã bày xong bàn ghế dựng xong lều vải, dụng cụ đến nơi, nhân viên y tế cũng đến rồi.

Đình Tam Tam không đi xuống dưới tầng tham gia náo nhiệt, bởi vì cô còn có bệnh nhân bị thương nặng phải kiểm tra lại, vị trí của cô thuộc về chỗ này.

Cát Trĩ Xuyên kẹp bản bệnh án đi tới, nói cho Đình Tam Tam: "Vừa nãy nhận được điện thoại của bệnh viện, ngày kia thì chúng ta có thể rút quân rồi, cậu chuẩn bị thu dọn đồ đạc cho tốt."

"Ừ." Đinh Tam Tam cúi đầu, dùng đèn pin chiếu vào con người của bệnh nhân.

"Phía dưới rất nóng." Cát Trĩ Xuyên đi tới bên cửa sổ, thò đầu ra nhìn.

Đinh Tam Tam nói với bệnh nhân: "Không có gì đáng ngại nữa, bảo vệ vết thương thật tốt, nghỉ ngơi hai ngày thì có thể xuất viện rồi."

"Cảm ơn bác sĩ."

"Không có gì."

Cát Trĩ Xuyên quay đầu lại hỏi: "Cậu ở bên này hết bệnh rồi sao?"

"Hết rồi."

"Vậy bên kia tổ giao cho cậu."

"Vậy cậu đi làm cái gì?"

"Tổ xuống dưới tham gia nóng!" Nói xong, cậu ta kẹp bản bệnh án, nhanh chóng biến mất khỏi phòng bệnh.

Đinh Tam Tam: "..."

Bác sĩ Cát Đại tác phong nhanh nhẹn, trẻ tuổi anh tuấn lại còn độc thân, chui vào trong đám đông, các cô gái nhỏ và các bác gái đều rất thích cậu ta.

"Mặt người dạ thú." Đinh Tam Tam đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống, đưa ra kết luận này.

"Vậy anh thì sao?"

Thanh âm từ phía sau truyền đến có chút hù dọa cô, cô ổn định tâm trạng quay đầu đánh giá, "Anh? Không bằng cầm thú."

Đới Hiến: "..."

"Nghe nói ngày kia bọn em sẽ trở về?" Đới Hiến hỏi cô.

"Phải." Cô cúi đầu, thu dọn xong ống nghe ở trên bàn.

"Cái tên bạn trai cũ của em cũng ở khoa em?"

Tay của Đinh Tam Tam dừng lại một chút, "Có thể không nhắc đến anh ta không?"

"Vì sao?"

"Bực mình."

Đới Hiến gật đầu, thay đổi đề tài: "Vậy anh và hấn ta, ai khiến em bực mình hơn?"

Đinh Tam Tam ngẩng đầu về mặt khó hiểu: "Anh uống nhầm thuốc sao?" Loại chuyện như vậy cũng phải so sánh?

"Anh và hấn ta, em ghét ai hơn?" Anh tiến lên một bước, tay chống ở trên bàn đối diện cô, ánh mắt lấp lánh nhìn cô chăm chú.

Đinh Tam Tam nhìn lại: "Anh muốn nghe được đáp án như thế nào?"

"Lời nói thật."

"Lời nói thật chính là hai người các anh tôi đều không muốn gặp, anh ta đáng ghét hơn anh, nhưng anh càng khó đuổi hơn anh ta." Đinh Tam Tam khẽ cười nhìn anh, giống như là đang đợi phản ứng của anh.

Cơ thể anh nghiêng về phía trước, ý vào tay dài chân dài, trong nháy mắt liền tiến tới trước mặt của cô. Cô né tránh không kịp, bị anh cắn một cái ở trên môi.

"Ừm..."

"Em lúc nào cũng khiến anh không dễ chịu, đây coi như là trả thù nho nhỏ." Anh lui lại, thuận tiện sờ sờ mặt của cô.

Đôi mắt tròn đẹp của Đinh Tam Tam lườm anh, giống như là muốn phun ra lửa.

"Mấy ngày nữa chúng ta gặp lại ở nhà." Anh khẽ mỉm cười, không để ý đến sự tức giận của cô, xoay người rời đi.

Đinh Tam Tam ngồi xuống ghế, một lúc sau, khoe miệng hơi giương lên. Không phải cô tức giận, mà là cảm thấy thú vị.

Không phải vẫn luôn giả bộ trung khuỷu sao? Lại để anh giả bộ hạ bần tính cô thua!

Không biết từ lúc nào, cô lại bắt đầu vui vẻ hơn với Đới Hiến.

...

Đến lúc phải rời khỏi Chu San, bọn họ đem vật tư y tế để lại bệnh viện địa phương, trang bị gọn nhẹ trở về thành phố.

Ở trong một sân bay nhỏ cách Chu San gần nhất, tổ y tế chạm mặt các binh lính hữu nghị ở cùng trước đó, các cô ấy chào hỏi nhiệt tình, mà các binh lính thì thống nhất đáp lại với nụ cười bình tĩnh.

Đinh Tam Tam mặc áo gió đeo kính râm, từ phía sau cùng đi ra.

Ở bên cạnh bọn họ, một tiểu đội mười người đeo ba lô chiến đấu màu xanh chạy chậm lên máy bay trực thăng.

Đình Tam Tam nháy mắt nhìn một cái, người ở sau cùng của hàng ngũ kia không phải là vị hôn trước "khiếm nhã" với cô sao?

Anh mặc quân phục, cẩn thận tỉ mỉ, là người cuối cùng bước lên máy bay.

"Oa, máy bay trực thăng..." Có bác sĩ ngược nhìn đầy hâm mộ.

"Máy bay trực thăng tính là gì, vừa nảy nhưng là một hàng chân dài đấy..." Điểm chú ý của các y tá hoàn toàn khác nhau.

Đình Tam Tam ngửa đầu đối diện với một đôi mắt trong cabin máy bay, mặt trời gay gắt sáng chói, cách hai tầng kính râm, có lẽ người đối diện tầm mắt của cô căn bản không phải là anh... Nhưng cô biết rõ, anh lại phải đi vào sinh ra tử rồi.

"Lên máy bay thôi." Cửa cabin mở ra, Cát Trĩ Xuyên đứng ở phía trước hàng ngũ, vung tay lên, mọi người vui vẻ bước lên đường về.

Đình Tam Tam hôn bay phách lạc đi ở phía sau cùng, máy bay trực thăng bên cạnh xoay cánh bay lên, gió nổi lên thổi bay vạt áo của cô, dưới ánh xuân nồng nhiệt, cô cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo nặng nề.

Thuận lợi trở về thành phố B, còn chưa kịp chờ đến lúc bệnh viện tổ chức một buổi liên hoan chào đón bọn họ, đã bị lôi kéo "nhiệt tình" vào trong vòng chiến đấu kế tiếp rồi.

Nhưng mà để chiêu đãi mọi người vất vả ở tiền tuyến, viện trưởng đặc biệt phê duyệt cho mười một người bọn họ ba ngày nghỉ có lương, điều kiện tiên quyết là thay phiên nhau nghỉ, không được ảnh hưởng đến công việc thường ngày.

Điều này cũng khiến những người không đi kia đỏ mắt rồi, mọi người ào ào giơ tay, bảy tổ lần sau có nhiệm vụ như vậy nhất định phải phái chúng tôi đi!

"Phi phi phi, miệng quạ đen."

"..."

Ngày nghỉ của Đình Tam Tam xếp ở phía sau Cát Trĩ Xuyên, mẹ già của cậu ta có sắp xếp quan trọng, mọi chuyện đều phải nhường đường vì nó.

Hỏi: "Sắp xếp quan trọng là cái gì?"

Đáp: "Xem mắt với một người mẫu."

Cả khoa ồn ào cười to, không chừa cho cậu ta chút mặt mũi nào.

Bạch Dư nói: "Nhớ phải nhắc người ta đi giày đế bằng, nếu không thì với chiều cao của cậu đứng ở bên cạnh người ta, không phải khiến người ta chê cười sao?"

Cát Trĩ Xuyên 1m78 trình trọng nói: "Đôi này không cao đến 1m8 là tiếc nuối của tôi, nhưng thứ cho tôi nói thẳng, cậu ngay cả 1m65 còn chưa tới, còn không biết xấu hổ nói tôi?"

Oan oan tương báo đến khi nào, ánh mắt của hai người đột nhiên tập trung đến trên người Đình Tam Tam.

"Tam Tam, cậu cao đến 1m7 không?"

Đình Tam Tam đang chơi trò chơi trên điện thoại: "1m72."

"Nhìn đi, Tam Tam 1m72 còn độc thân kia!" Bạch Dư bắt được nhân vật điển hình.

"Nhưng cậu ấy đã từng gả cho một đại soái ca cao 1m9, còn cậu." Cát Trĩ Xuyên mỉm cười nhìn chăm chú vào Bạch Dư.

Bạch Dư: "..."

KO! (Knock out)

"Chị Tam Tam." Có một cái đầu nhỏ lấp ló ở cửa phòng làm việc, Đới Khả Dật cười vẫy tay với cô.

Đình Tam Tam để điện thoại di động xuống đi ra ngoài, cười hỏi cô ấy, "Tìm chị có chuyện gì không?"

Đới Khả Dật rút một tấm thiệp mời màu trắng từ trong túi ra, trình trọng để ở trên tay của cô. "Thứ bảy tới, chị nhất định phải tới tham dự nhé."

Đình Tam Tam mở ra nhìn một cái, thiệp mời kết hôn, phần đề tên là "Đới Khả Dật, Sở Hồng Phi".

"Em muốn kết hôn rồi?" Đình Tam Tam có phần giật mình.

"Đúng vậy, có phải chị thấy quá sớm không? Hi hi." Đới Khả Dật cười có chút ngốc nghếch.

Đình Tam Tam suy nghĩ một chút, cô nói: "Không phải em mới hai mươi tư tuổi sao?" Bây giờ nghiên cứu sinh cũng còn chưa tốt nghiệp.

"Không phải chị cũng hai mươi tư tuổi gả cho anh trai em sao." Đới Khả Dật chấp tay sau lưng cười tủm tỉm trả lời, dường như chỉ là nhắc qua mà thôi.

Đình Tam Tam bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra thời gian trôi qua nhanh như vậy, thời điểm cô gả cho anh cũng như Đới Khả Dật bây giờ.

"Cảm ơn em đã mời chị, chị nhất định sẽ đến." Đình Tam Tam nói nghiêm túc.

Đới Khả Dật đưa tay nắm tay của cô, nói: "Chị Tam Tam, cho dù chị có phải là chị dâu em hay không, em đều thích chị. Trước kia em không hiểu chuyện, chị đừng để ở trong lòng nhé."

Trải qua yêu đương, giống như hồi sinh. Cô ấy bắt đầu nhìn từ góc độ của người khác, hiểu rõ lập trường của Đình Tam Tam.

"Chị sẽ không để ở trong lòng." Đinh Tam Tam thuận tiện kéo cô ấy ôm vào trong ngực, cười nói, "Em giống như em gái ruột của chị, chị chúc em sẽ luôn luôn hạnh phúc."

"Chị cũng phải hạnh phúc." Đới Khả Dật ôm chặt cô, mũi hơi chua xót.

Hai người ôm nhau ở trên hành lang, mặc dù khiến cho người qua đường nhiều lần chú ý, nhưng người sáng suốt đều biết, lúc này hai cô ấy đang đắm chìm trong vui vẻ.

...

Đinh Tam Tam không hay tham dự tiệc cưới, cho nên không biết lựa chọn quà tặng thế nào mới phù hợp để tặng cô dâu chú rể. Ở phương diện này, mẹ Đinh xem như là người trong nghề, cho nên danh chính ngôn thuận làm người cho ý kiến.

"Tặng bát đĩa cũng được, nhà mới mà, đều cần một bộ, rất thực dụng." Đi ngang qua quầy đồ sứ, mẹ Đinh nói như vậy.

"Nhưng họ cũng có thể không nấu com mà?" Đinh Tam Tam cầm một cái đĩa lên, đánh giá tỉ mỉ hoa văn phía trên.

"Con cho rằng ai cũng lười biếng giống con?" Mẹ Đinh quay đầu nhìn con gái mình.

Đinh Tam Tam: "..."

"Hơn nữa, cho dù không nấu com thì bộ bát đĩa này cũng có tác dụng trang trí nhà bếp, rất đẹp mắt."

"Được rồi, vậy thì tặng một bộ bát đĩa đầy đủ đi." Đinh Tam Tam nói.

Hai mẹ con chọn một bộ bát đĩa màu trắng hoa văn trang nhã, cho dù sửa sang nhà mới thế nào thì bộ bát đĩa này cũng phù hợp.

Đinh Tam Tam điền xong địa chỉ nhận hàng, vấn đề quà tặng này đã giải quyết xong rồi.

"Như vậy xem ra cũng không phải khó lắm, sau này tự con cũng có thể chọn rồi." Đinh Tam Tam trả tiền xong quay qua nói với mẹ Đinh.

"Vốn là cũng không khó, quan hệ tốt thì phải thành ý một chút, quan hệ bình thường thì trực tiếp đưa bao lì xì, rất đơn giản." Mẹ Đinh nói ra.

"Vâng." Đinh Tam Tam gật đầu như có điều suy nghĩ.

"Đi, cùng mẹ đi lên tầng chọn cho ba con bộ quần áo." Mẹ Đinh kéo cô đi lên tầng.

Dù sao cũng tới rồi, không mua chút gì đó trở về cảm giác giống như là đi một chuyến uống công, đây là quy luật đi mua sắm của mẹ Đinh. Nếu muốn đi dạo phố, bất kể là vật gì đều phải mang một món trở về mới được.

"Cái áo khoác này thế nào, ba con mặc nhất định rất đẹp trai." Mẹ Đinh hỏi cô.

Đinh Tam Tam ngẩng đầu nhìn một cái, nói: "Quá khí phách quá trẻ tuổi, ba con không phù hợp với loại phong cách này."

"Trẻ tuổi?" Mẹ Đinh kéo vạt áo đánh giá tỉ mỉ, sau khi cân nhắc trực tiếp đưa cái áo cho nhân viên bán hàng đóng gói lại.

Đinh Tam Tam: "..."

"Cái này ba con quả thật không phù hợp." Mẹ Đinh nói.

"Vậy sao mẹ còn mua? Là thừa tiền sao?"

"Để tặng người khác đấy. Không phải lần trước Đới Hiến giúp chúng ta thay bóng đèn thay vòi nước sao, cái này xem như là quà cảm ơn, con giúp mẹ đưa cho nó."

Đinh Tam Tam hiểu rồi, đây là âm mưu của mẹ cô.

Không phải gì khác, chính là âm mưu của "mẹ" cô.

"Người là mẹ gọi đến, quần áo là mẹ muốn mua, tại sao con phải cảm đi tặng?" Cô từ chối.

"Phụ nữ không thể tùy tiện tặng quần áo cho đàn ông, mẹ thương Đới Hiến như vậy, ba con sẽ ghen đấy. Trước kia còn là con rể, bây giờ không phải con rể nữa rồi, danh không chính ngôn không thuận." Mẹ Đinh nói năng hùng hồn.

Đối với cái cớ vụng về như vậy, Đinh Tam Tam có mười nghìn lý do có thể phản bác lại mẹ cô. Thế nhưng cô biết rõ, mẹ cô sẽ dùng mười nghìn không trăm linh một lý do để chặn lại cô.

Hoàn toàn lãng phí thời gian.

"Mẹ trả tiền." Đinh Tam Tam nói.

Mẹ Đinh kéo túi xách của cô qua lấy ví tiền ra, giờ ở trước mặt Đinh Tam Tam, nói: "Giữ nhiều tiền như vậy làm gì? Để dưỡng lão à!"

Đinh Tam Tam cạn lời: "Con dưỡng lão cái gì..."

"Con ngay cả con cái cũng không sinh, già rồi thì ai chăm sóc con? Không phải dựa vào tiền sao?" Mẹ Đinh dứt khoát dùng hết toàn lực oán giận cô.

Đinh Tam Tam hít sâu một hơi, lấy lại ví tiền của mình nhét vào trong túi xách, "Mẹ nói đúng, nếu nói như mẹ thì chứa lại cho con ít tiền dưỡng lão đi. Cái áo này, mẹ trả tiền."

Nói xong, cô ngồi lại ghế sofa, không nhúc nhích.

Mẹ Đinh: "..."

Nhân viên bán hàng mang theo túi quần áo qua đây, cười hỏi: "Xin hỏi vị nào trả tiền ạ, mời theo tôi qua bên này."

"Tôi, chỉ có tôi thôi." Mẹ Đình tức giận, liếc mắt nhìn con gái mình.

Đình Tam Tam không phản ứng, đang lật tạp chí thời trang nam.

Hai người lúc đi vui vẻ mà lúc về mặt hừng, dọc đường không nói chuyện, Đình Tam Tam đưa mẹ đến cổng tiểu khu, nói: "Đến rồi, mẹ xuống xe đi."

Mẹ Đình không nhúc nhích, bà ngồi thẳng người, không hề có ý muốn xuống xe.

"Mẹ muốn cùng về với con?" Đình Tam Tam nói.

Khóe miệng mẹ Đình giương lên, nói: "Mẹ không phải là người không hiểu lấy mình, không muốn lấy mặt nóng dán lên mông lạnh của con."

"Mẹ..."

"Tam Tam, mặc dù từ nhỏ mẹ yêu cầu rất cao với con, nhưng không phải là một người không nói đạo lý."

"Dạ?"

"Con nói thật cho mẹ biết, có phải cơ thể con có vấn đề cho nên mới không muốn sinh con phải không?" Mẹ Đình quay đầu nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc.

"Sao mẹ lại nghĩ thế? Con không muốn sinh là bởi vì không thích trẻ con, chỉ thế thôi." Đình Tam Tam nói.

Mẹ Đình khẽ cười một tiếng, nhìn về mặt thần nhiên của Đình Tam Tam. Nếu như không hiểu nội tình, phỏng chừng thật sự cũng bị nó lừa gạt rồi.

Mẹ Đình cúi đầu, móc từ trong túi xách ra một tờ giấy ném ở trước mặt của cô, "Vậy con giải thích như thế nào."

Sắc mặt Đình Tam Tam thay đổi, thậm kê không tốt.

"Đình Tam Tam, con nói rõ ràng từ đầu đến cuối cho mẹ biết!" Mẹ Đình cũng thay đổi sắc mặt, nhìn thấy phản ứng lúc này của con gái thì mới biết cái này là sự thật. Trong ngực cũng đau đớn không kiềm chế được, gầm ra tiếng.

Tờ kiểm tra sức khỏe trước khi cưới kia, kết luận là hai người không thích hợp sinh con.

Thuật ngữ chuyên ngành mẹ Đình không hiểu lắm, bà không biết rốt cuộc là cơ thể Tam Tam hay là cơ thể Đới Hiến xảy ra vấn đề. Bà tìm thấy tờ giấy này ở nhà rất lâu rồi, nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc vẫn quyết định ngửa bài với con gái mình.

"Mẹ, mẹ biết bệnh thiếu máu Địa Trung Hải [1] không?" Đình Tam Tam nhặt tờ giấy lên, bình tĩnh hỏi mẹ cô.

[1] Bệnh thiếu máu Địa Trung Hải (bệnh Thalassemia): là một bệnh di truyền gây giảm sản xuất hoặc tạo ra huyết sắc tố bất thường. Đây là thành phần chứa trong tế bào hồng cầu có chức năng vận chuyển oxy đến các cơ quan trong cơ thể. Rối loạn sẽ dẫn đến tình trạng phá hủy hồng cầu, làm thiếu máu, thiếu oxy trong cơ thể và ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của các cơ quan khác.

Cả người mẹ Đình run lên, giống như con ác mộng hạ xuống.

"Mẹ yên tâm, con không nghiêm trọng như cô, con vẫn khỏe mạnh." Đình Tam Tam vội vàng nói.

Cô ruột của Đình Tam Tam, bởi vì mắc bệnh thiếu máu Địa Trung Hải nghiêm trọng cho nên chết trẻ, còn chưa kết hôn sinh con, cứ như vậy hương tiểu ngọc vẫn rồi.

Đây là con ác mộng của nhà họ Đình, Đình Tam Tam nói những loại bệnh khác mẹ Đình có lẽ không hiểu rõ, nhưng nói đến bệnh thiếu máu Địa Trung Hải thì bà hoàn toàn hiểu rõ tính lợi hại của nó.

"Đới Hiến cũng mang theo loại gen này?" Thanh âm của mẹ Đình có chút run rẩy.

"Vâng, hơn nữa bọn con thuộc cùng dạng [2]."

[2] Bệnh thiếu máu Địa Trung Hải (bệnh Thalassemia): có hai dạng alpha – Thalassemia và beta – Thalassemia, tùy theo phần nào của chất hemoglobin bị thiếu. (Hemoglobin là một cấu trúc đạm có khả năng giữ đường khí oxygen trong hồng cầu)

Xác suất còn nhỏ hơn 1/10.000, cứ như vậy đụng phải.

Thông thường mà nói, nếu như hai người mắc bệnh thiếu máu Địa Trung Hải thuộc cùng dạng kết hôn thì sinh con sẽ có xác suất mắc bệnh thiếu máu loại trầm trọng. Nếu muốn phòng bệnh hiệu quả, cần rút máu tiến hành kiểm tra chuỗi peptit và phân tích gen, nếu chứng thực bản thân và vợ/chồng cùng thuộc dạng β loại nhẹ hoặc vô cùng nhẹ, con cái sẽ có xác suất 25% hoàn toàn bình thường, xác suất 50% sẽ trở thành bệnh nhân thiếu máu loại nhẹ, xác suất 25% sẽ trở thành bệnh nhân loại trung hoặc loại trầm trọng.

Theo quan điểm phương pháp trị tận gốc bệnh thiếu máu, trong lâm sàng, tiền lượng [3] xấu loại trầm trọng, để tránh rủi ro ở phương diện hôn nhân nên bác sĩ đưa ra kiến nghị y học cho bệnh nhân hoặc gia đình có tiền sử dương tính, tiến hành kiểm tra trước khi kết hôn và chẩn đoán gen tiền sản của thai nhi, ngăn ngừa phát sinh bệnh trên đời kế tiếp.

[3] Tiền lượng: dự đoán của bác sĩ về khả năng diễn biến của một bệnh.

Đình Tam Tam là bác sĩ, hơn nữa trong nhà từng có bệnh nhân mắc bệnh thiếu máu loại trầm trọng, cho nên cô rất cảnh giác, trước khi kết hôn đã làm kiểm tra vô cùng tỉ mỉ. Vốn tưởng rằng sẽ không trùng hợp như vậy, ai biết...

Nếu như Đình Tam Tam lấy người khác, đứa bé sinh ra sẽ là người bình thường.

Nếu như Đới Hiến cưới người khác, đứa bé sinh ra cũng sẽ là người bình thường.

Nhưng cố ý là hai người đụng phải. Nếu như bọn họ có con, xác suất 25% hoàn toàn bình thường, 25% là sẽ trở thành cô Đình Tam Tam thứ hai, còn có 50% sẽ vĩnh viễn bị các loại thuốc vây quanh, cả đời này cũng sẽ không phải một đứa bé khỏe mạnh. (Cô ĐITT ở đây là cô ruột của ĐITT)

Cho nên, cơ hội cho bọn họ thực ra là 25%. Hoặc là hoàn toàn khỏe mạnh, hoặc là trở thành con ác mộng của đứa bé và bọn họ.

Cô sẽ không đánh cuộc vào xác suất này, cho nên cô lựa chọn rồi đi.

Đổi lại là người khác mà nói, cha mẹ nào lại dám đánh cuộc xác suất 25% nhờ bé này chứ?

Bây giờ mẹ Đình biết được chân tướng, cũng hiểu rõ lựa chọn trước đó của con gái. Trầm mặc một hồi, bà lau khô nước mắt trên mặt mình.

"Nếu đã như vậy thì hai đứa không cần làm trẻ nãi nhau nữa." Mỗi bà run rẩy, thanh âm lại rất cứng rắn, quay đầu nhìn Đình Tam Tam, bà nói, "Là mẹ hiểu lầm con rồi, xin lỗi con."

"Mẹ không cần nói xin lỗi..."

"Lần này con và nó cắt đứt triệt để đi, mẹ sẽ không can thiệp vào quyết định của con nữa."

Cổ họng Đình Tam Tam nghẹn lại, một từ "Vâng" cũng khó mở miệng.

Khi cô lại một lần nữa rơi vào hố sâu của tình yêu, thoát thân rồi đi, sẽ chỉ càng thêm khó khăn hơn lần trước.

Lời tác giả:

25% là bom vui vẻ, còn 75% là bom thật sự. Nếu đổi là mọi người thì mọi người có dám đánh cuộc không?

Nếu là tôi, tôi sẽ không đánh cuộc, lấy cả một đời người đến đánh cuộc, đánh cuộc đến mức không dậy nổi.

Lời editor: ngọt sắp đến rồi, spoil chương sau một chút.

Anh giờ chuỗi bao cao su lên suýt nữa đổ mồ hôi, "Dùng bọn nó ăn mừng một chút, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dùng bọn nó ăn mừng một chút, thế nào?

Edit: Dương

***

Hai tuần lễ Đới Hiến không xuất hiện ở trước mặt của Đình Tam Tam, sống chết không rõ.

Cô thích cảm giác bận rộn, bởi vì loại cảm giác này giống như thuốc phiện [1] giảm đau, có thể tạm thời khiến cô quên đi anh ở bên ngoài làm cái gì, có gặp nguy hiểm hay không, còn có thể bình an trở về hay không.

[1] Thuốc phiện: được chiết xuất từ các hạt trong vỏ mầm cây anh túc hay cây thuốc (tên khoa học là Papaver somniferum L., còn gọi là P. paeoniflorum thuộc họ Anh túc (Papaveraceae)). (Thuốc phiện được biết đến như một loại thuốc giảm đau)

Cô vừa mới chui vào bên trong thiên la địa võng mà anh bố trí, cho dù anh không ở bên người, cô cũng không thoát ra được.

Loại cảm giác này rất tồi tệ, cô thực sự ghét bị kiểm soát. Vị vừa chua vừa ngọt trong tình yêu, càng đáng ghét hơn.

...

Nhoáng cái đến thứ bảy rồi, cô phải tham dự tiệc cưới của Đới Khả Dật.

Ngày này, ngoại trừ cô dâu ai cũng không thể mặc màu trắng. Đình Tam Tam rất hiểu quy củ, mặc một cái váy dài màu hồng nude, đi một đôi giày cao gót không quá cao.

"Chị Tam Tam!" Khả Dật liếc mắt liền nhìn thấy cô, cười đưa tay ra.

Đình Tam Tam nhẹ nhàng ôm cô ấy, cười chúc phúc cho cô ấy.

"Chị mang quà gì cho em vậy, thoát nhìn rất nặng nề." Khả Dật nhìn thoáng qua người hỗ trợ vận chuyển ở bên cạnh, hỏi trực tiếp.

"Chút tâm ý, hy vọng có thể thêm chút niềm vui cho cuộc sống tân hôn của hai người." Đình Tam Tam nháy mắt.

Chú rể ho khan một tiếng: "Không phải là bát đĩa chứ?"

"Hả?" Đới Khả Dật tròn to mắt nhìn cô.

"Hai người biết nấu ăn không?" Đình Tam Tam hỏi.

"Không biết." Hai người đồng thời lắc đầu.

Đình Tam Tam cười nói với chú rể: "Cố gắng lên, chị và Khả Dật đều xem trọng em."

Đới Khả Dật ra sức gật đầu, "Chồng à, đây là quà tặng cho anh, dùng cho tốt nha!"

Sở Hồng Phi: "... Chị Tam Tam, chị khách sáo quá."

"Nên vậy mà."

Gây ra một chút phiền toái nhỏ cho chú rể, Đinh Tam Tam tâm tình vui vẻ đi đến phòng tiệc.

Cô cầm trên tay là tấm thẻ bàn số 3, nhưng cô nhìn một chút những người đang ngồi ở bàn số 3, bây giờ không có can đảm ngồi xuống.

"Tam Tam." Tôn Cần nhìn sang chỗ cô, ánh mắt của mọi người cũng theo đó nhìn sang.

Đinh Tam Tam hít sâu một hơi, đi tới bên người bà ấy, gọi: "Mẹ, mẹ cũng ở đây ạ."

Tôn Cần nhìn cô một cái, như thể nói câu nói vừa rồi của cô thật vô ích, "Ngồi đi, đừng làm gì, thể hiện vóc dáng cao của con à."

Khóe miệng Đinh Tam Tam giật giật, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hiện trường bữa tiệc trang trí rất đẹp, các loại hoa hồng được dùng đến đều khiến người ta mê mẩn. Nghi lễ bắt đầu rồi, toàn thể đứng dậy, yên lặng chờ đợi sự xuất hiện của cô dâu.

Một người đàn ông cao lớn xuất hiện ở bên trái Tôn Cần, anh nhìn thoáng qua người ngồi ở bên phải bà, nói: "Mẹ, chúng ta đổi chỗ đi."

Tôn Cần lườm con trai mình một cái, đáng tiếc là nó da dày thịt béo, không có chút cảm giác nào.

Đinh Tam Tam đang đắm chìm trong không khí của hôn lễ, cảm động vui vẻ từ đáy lòng cho Khả Dật, không hề chú ý tới bên cạnh mình đã thay đổi một người.

Nghi lễ kết thúc, mọi người ào ào ngồi xuống.

Đinh Tam Tam xoay người, thiếu chút nữa đụng phải ly rượu trên bàn, người bên cạnh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy, tránh được hiện trường sự cố "toái toái bình an [2]".

[2] Toái toái bình an (碎碎平安): khi vỡ đồ vật thì nói "岁岁平安" (tuế tuế bình an – hàng năm bình an) hoặc "碎碎平安", do hai cụm từ này đọc giống nhau [sui sui píng ān]. Đây là tập tục truyền thống của Trung Quốc.

"Cảm ơn... Anh, anh đến đây lúc nào?" Đinh Tam Tam đang nói cảm ơn, ngẩng đầu đụng vào một đôi mắt quen thuộc.

"Anh vẫn luôn ở đây." Anh đưa tay, đỡ cô ngồi xuống.

"Đây là con trai và con dâu của chị à? Chà, thật là xứng đôi! Vừa nãy tôi nhìn hai đứa đứng cùng nhau lại càng xứng đôi, ghen tị với chị quá!" Phòng tiệc, một vị phu nhân chừng năm mươi tuổi cười nói chuyện với Tôn Cần.

Tôn Cần liếc mắt nhìn hai người, nói: "Cảm ơn chị đã khen."

Đinh Tam Tam sững sờ, quay đầu nhìn Đới Hiến, người kia lắc đầu ý bảo cô không cần nói nhiều.

"Vẫn nghe nói con dâu chị là bác sĩ rất có tiếng, hôm nay vừa thấy, thật sự là đoan trang xinh đẹp, mạnh hơn con dâu tôi không chỉ một chút đâu!" Vị phu nhân kia nói tiếp.

Sắc mặt của Tôn Cần khá hơn một chút, cười nói chuyện với vị phu nhân kia. Đương nhiên, chủ yếu là khiêm tốn khen ngợi lẫn nhau.

Đinh Tam Tam nhân lúc hai người trò chuyện vui vẻ, đứng dậy, thuận tiện kéo ống tay áo của Đới Hiến.

Hai người đi qua sân nhảy bên kia, cô hỏi: "Mẹ anh không nói với người khác chúng ta đã ly hôn sao?"

"Cũng không thể nhìn thấy người khác thì nói ra chứ, vậy cũng quá kỳ quái rồi." Đới Hiến nói.

"Vậy... có thể phủ nhận mà."

"Mẹ anh sĩ diện bao nhiêu không phải em không biết? Tùy bà ấy đi, dù sao người không biết nội tình cũng sẽ không thể nào xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta, không ảnh hưởng nhiều lắm."

Đinh Tam Tam im lặng, đưa tay lấy một ly rượu vang trên bàn ăn, uống hai ngụm an ủi. Phụ nữ bất luận thành công bao nhiêu đều thích sĩ diện, cho dù mẹ chồng cao quý của cô cũng không hề ngoại lệ.

"Đừng uống nữa, chúng ta đi khiêu vũ." Anh lấy cái ly trong tay cô, kéo cô đi về phía sân nhảy.

Đới Hiến không thích khiêu vũ, nhưng ôm Đinh Tam Tam khiêu vũ quả thực là tình yêu của anh.

Nhạc khiêu vũ trầm thấp, ánh đèn dịu dàng, quả thực là màn dạo đầu cho cả nam lẫn nữ cọ sát một chút.

Bàn tay ấm áp của anh ôm eo của cô, giống như một miếng vá trên váy của cô, không xé xuống được. Dần dần, tay của anh từ eo trượt xuống, bao trùm trên cái mông xinh xắn của cô.

Đinh Tam Tam đập lên bả vai của anh, phản ứng đủ lớn.

Đới Hiến nhú mày, giống như đụng phải vết thương gì đó.

Nhiệt độ trên mặt Đinh Tam Tam hơi lạnh đi, cô dừng bước lại, đưa tay sờ lên áo sơ mi của anh.

Anh nhanh chóng bắt được tay của cô, cười hỏi: "Làm gì? "Kiểm tra" sao?"

Cô hất tay của anh ra, cõ hai nút áo sơ mi của anh, đưa tay vào trong, sờ tới một đồ vật quen thuộc, là băng gạc.

"Lại bị thương?"

"Vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại."

"Vừa nãy tôi có làm anh đau không?"

"Không, không thấy đau."

Đình Tam Tam gât đầu không thể nhìn rõ sắc mặt, cúi đầu xoa xoa cánh mũi chua xót, sau đó nâng làn váy nhanh chóng xoay người rời đi.

Cô bước đi vội vàng, một đường đụng vào không ít người. Anh đuổi theo ở phía sau, mãi đến tận cửa chính mới ngăn cô lại được.

"Em đứng lại cho anh." Anh đưa tay bắt được cổ tay của cô.

Cô muốn hất tay anh ra, dùng sức lực toàn thân cũng không hất ra được.

"Anh buông tôi ra!" Cô mang theo giọng mũi hét to.

"Lại buông em ra thì anh chính là thằng ngu!" Anh gầm nhẹ một tiếng, đem cô đặt ở phía sau lưng hoa ở cửa.

Anh một câu hai nghĩa, đủ để bày tỏ tâm tình nuối tiếc.

Anh đề cô lên tường, không nói lời nào bắt đầu xâm chiếm các giác quan của cô. Môi của anh, từ nửa ngực trần của cô một đường lên đến gương mặt của cô bị nước mắt làm mờ hồ.

Đầu lưỡi của anh dầy dụa với cô, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô, không buông tha một chút hơi thở nào. Anh bức mình khi đối diện với cái váy không tay trên người cô, muốn trực tiếp xé rách.

Cô há miệng thở dốc, che ngực không cho anh xé váy, "Mối mua..."

"Anh mua cho em cái đẹp hơn." Anh cắn cổ của cô, cơ thể rục rịch chống đỡ ở trên người cô.

"Dừng..."

Cô còn chưa dứt lời, anh một tay khiêng cô lên, nhanh chóng đi đến bãi đỗ xe.

Cô giống như bao tải trên vai anh, khiêng nhẹ nhàng giống như không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Đình Tam Tam tâm tình buồn phiền bị anh làm cho dở khóc dở cười, nằm sấp ở trên bả vai anh, lực phủ ngũ tạng suýt nữa bị anh làm xóc ra ngoài.

Anh đặt cô trên ghế phó lái, sau đó bản thân nhảy lên ghế lái, đạp chân ga, trực tiếp lao ra ngoài.

Đình Tam Tam: "..."

Anh đang kích động cái gì, cô hoàn toàn không nghĩ ra.

Đến ga ra trong nhà, anh chuẩn bị dùng phương thức "khiêng lên" như ban nãy. May là Đình Tam Tam sớm có phòng bị, toàn thân viết đầy chữ từ chối, từ chối lại bị khiêng lên như bao tải.

"Vậy anh bế em lên?" Anh giải giải tai.

"Dừng, tự em biết đi." Cô mở cửa xe, rút chìa khóa ra đi tới cửa thang máy. (Thời thế thay đổi nên bắt đầu xưng anh – em)

Đới Hiến từ phía sau đi lên, lập tức một tay đem cô kẹp ở giữa cánh tay và bên hông, anh nói: "Như thế này cũng được, đi nhanh một chút."

Đình Tam Tam lại một lần nữa hai chân rời khỏi mặt đất: "..."

Anh rốt cuộc đang gấp cái gì?

Hai phút lên đến nhà, hai giây cởi giày, sau đó anh tón năm giây đặt cô ở trên ghế sofa, bắt đầu hành động loạn xạ từ trên xuống dưới.

"Anh đứng lên." Cô bị ép đến mức như rơi vào sương mù.

Anh giống như chó sói vậy, liên tục ngửi mùi trên người cô, vô sự tự thông [3] sờ tới khóa váy của cô, trượt xuống phía dưới, váy lụa rơi xuống sàn nhà.

[3] Vô sự tự thông: hiểu biết gì đó mà không cần người khác dạy dỗ.

Đình Tam Tam: "Cho nên anh gấp gấp làm chuyện này?"

"Hai năm rồi, anh sắp nghẹn hòng rồi." Anh lại lần nữa vươn móng vuốt ra, ném áo lót của cô ra sau ghế sofa.

"Nghẹn thì anh không biết tự mình giải quyết? Mắc mớ gì đến em? Anh đứng lên cho em!"

Anh đưa tay kéo ngăn kéo dưới bàn trà, đẩy đẩy vài cái, sau đó thành công móc ra một chuỗi bao cao su.

Đình Tam Tam kinh hãi: "Anh giấu vào đó lúc nào?"

Cô sống trong căn phòng này hai năm rồi, ngăn kéo mở ra mở vào, nhưng chưa lần nào phát hiện ra.

"Thì sau lần chúng ta làm trên ghế sofa đấy." Anh chớp mắt, nói thân nhiên.

Đình Tam Tam che mặt, cả người cuộn tròn lại.

"Đây đã là chuyện của bốn năm trước rồi, anh xác định bọn nó chưa hết hạn?"

Đới Hiến nói: "Sẽ không, lần trước khi anh tới đã thay một nhóm mới."

"Một nhóm?" Ngực Đình Tam Tam bắt đầu buồn phiền, "Còn giấu ở chỗ nào nữa?"

"Ban công, nhà tắm, thư phòng, phòng ngủ... Em còn muốn nghe không?" Anh chậm rãi kể ra, nhìn nét mặt của cô rồi cười hỏi.

"Anh biết em thuê người đến dọn dẹp vệ sinh chứ?"

"Yên tâm, anh giấu rất kín đáo, sẽ không ai phát hiện."

Đình Tam Tam một cước đá văng anh ra, "Cút!"

Anh ở trước mặt cô bắt đầu cời dây thắt lưng cời quần, cô lập tức đỏ mặt, đứng lên muốn chạy.

Anh đưa tay kéo cô, kéo cô ngồi vào trong ngực anh.

"Rõ ràng còn yêu anh, lại còn mạnh mẽ." Anh cúi đầu, cười giống như con chuột lén trộm mỡ.

Cô giãy giụa hai cái, sau khi cảm giác được một chút biến hóa sinh lý của anh, thức thoi buông tha.

"Đới Hiền, nếu như anh chỉ muốn ngủ cùng em một lần, em có thể thỏa mãn anh. Thế nhưng nhiều hơn, không có nữa đâu." Hai tay cô bị anh siết chặt ở trong ngực, quần áo bị anh cời ra không còn một mảnh, nhưng lời nói ra vẫn rất có lực uy hiếp.

"Tại sao." Ánh mắt anh buồn bã, "Là vì em không muốn có con sao?"

"Phải, chúng ta vui đùa một chút thì có thể, nhưng sẽ không có kết quả, cái này anh cũng rất rõ ràng."

"Anh không rõ ràng lắm!" Anh đột nhiên nổi giận, rống to lên.

Đình Tam Tam run lên, cảm nhận được cơn giận của anh.

"Đình Tam Tam, anh muốn chính là em, không phải con cái, cho tới bây giờ đều không phải! Mỗi một câu anh nói đều là thật lòng, là em cho tới bây giờ chưa từng xem trọng chuyện này, em đơn phương cho rằng anh chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi." Anh kéo cô quay lại, hai người mặt đối mặt, anh nói, "Lời thề của anh đều là phát ra từ đáy lòng, chỉ là em đối với anh quá tùy tiện mà thôi!"

"Anh nói bây bạ gì đó!" Đình Tam Tam cũng nổi giận, lại có thể nghi ngờ tình cảm của cô?

"Anh nói bây bạ sao? Em có từng quý trọng tình cảm của chúng ta không? Em có từng tin tưởng anh không? Em vẫn luôn cảm thấy ly hôn là tốt với anh, để anh có quyền lại đi lựa chọn người phụ nữ khác có thể sinh con cho anh, nhưng em có nghĩ tới cảm nhận của anh không?" Anh hung dữ nhìn cô, hết sức đau lòng, suýt nữa là muốn nôn ra máu, "Anh không cần người phụ nữ có thể sinh con, anh chỉ cần em! Chỉ cần người phụ nữ vô tình vô nghĩa là em..."

Câu nói kế tiếp, kéo dài ở bên môi.

Cô chủ động tiến sát lại gần, giống như là hiến tế, thành kính lại cảm động.

"Em xin lỗi..." Vừa hôn xong, cô lui lại một bước nhìn anh, có phần luống cuống sau khi khiếp sợ.

Đới Hiền lại rất điềm tĩnh, không bị nụ hôn của cô mua chuộc, cũng không bị cô quấy nhiễu trong lòng.

"Anh muốn không phải là lời xin lỗi của em." Anh nói.

Hai tay Đình Tam Tam quấn trên cổ anh, "Vậy là anh muốn em sao?" Cô hai mắt rung rung, vừa cười vừa khóc.

"Nói thừa."

"Nhưng em..."

"Đừng nói lại chuyện sinh hay không sinh nữa, nếu như không có em, những thứ khác đều không có ý nghĩa gì với anh."

"Nhưng ba mẹ anh sẽ không nghĩ như vậy, em không muốn tổn thương bọn họ." Đình Tam Tam khóc nói.

"Bọn họ không thể thay thế anh trải qua cả đời này, đương nhiên cảm giác của anh là quan trọng nhất." Anh ôm chặt cô, đây là bảo bối mà anh đã từng đánh mất.

"Ngộ nhớ sau này anh sẽ hối hận thì sao?"

"Hối hận thì anh sẽ rời khỏi em, vừa khéo trả thù em lúc trước vứt bỏ anh." Khóe miệng anh nhếch lên, ý tứ giễu cợt rõ ràng.

Đình Tam Tam nở nụ cười, cô lui lại một bước, nhìn thẳng ánh mắt của anh, "Có thật không?"

"Thật, hối hận thì anh sẽ nói cho em biết, sau đó rời khỏi em."

"Được, vậy là tốt rồi..." Cô vừa khóc vừa cười gật đầu, giống như một người phụ nữ điên.

Anh vén tóc của cô lên, đặt ở lòng bàn tay rồi hôn lên, đây là lòng trung thành của kỵ sĩ với nữ vương.

Anh sẽ không rời khỏi cô, anh nói lời như vậy chỉ là vì quá hiểu cô.

Người phụ nữ này, cho dù tổn thương tới mình cũng không muốn tổn thương người khác. Cô tình nguyện chấp nhận anh rời khỏi cô, cũng không muốn hai người cùng nhau ngấm mình giấy giụa trong bể khổ.

"Vậy bây giờ có thể không?" Anh đưa tay lau nước mắt của cô, hỏi.

"Cái gì?" Cô giả vờ không hiểu.

Anh giờ chuỗi bao cao su lên suýt nữa đổ mồ hôi, "Dùng bọn nó ăn mừng một chút, thế nào?"

Cô bấu môi, sau đó ý cười tràn ra trên khóe mắt.

"Được."

Spoil: tên chương sau là "Ngọt ngào". Nghe cái tên là chị em đủ biết chương sau nó ra sao rồi đấy:v

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ngọt ngào

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sắc trời dần dần tối đi, trong phòng ngủ yên tĩnh, điện thoại di động ở trên ngăn tủ có ánh sáng lóe lên.

Đới Hiến ngồi dậy, cầm điện thoại lên tay chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Một lát sau, giường lại lần nữa lún xuống, Đinh Tam Tam mở mắt ra nhìn anh, lười biếng hỏi: "Ai tìm anh thế?"

"Khả Dật gọi tới, chúng ta giữa đường bỏ trốn, nó gọi điện thoại báo chúng ta quay lại tham dự tiệc tối." Anh lại lần nữa leo lên giường nằm, hai tay siết chặt eo của cô.

"Vậy anh đi đi. Em không muốn ra ngoài nữa."

Qua mười phút, Đinh Tam Tam đẩy anh một cái, "Sao anh còn chưa đi?"

"Anh đã rơi vào ôn nhu hương [1] rồi, không nhúc nhích được nữa." Anh vùi đầu vào cổ của cô, dùng thanh âm trầm thấp chơi xấu.

[1] Ôn nhu hương (溫柔乡): là một điển cố, dùng để ví von nữ sắc khiến người ta mê muội.

Đinh Tam Tam nghiêng đầu, tránh thoát khí nóng mà anh phun ra, thật sự là rất ngứa.

"Vậy anh buông tay ra, em đứng dậy đi tắm." Cô nói.

Đầu Đới Hiến từ trong ngực cô ngẩng lên, hỏi: "Có thể cùng nhau tắm không?"

"Không thể." Cô đẩy anh ra không chút nể mặt, ngồi dậy, kéo áo ngủ ở bên cạnh mặc lên người.

Áo ngủ màu trắng phác họa đường cong như ẩn như hiện của cô, có sự xinh đẹp cao quý mà mê người.

Đinh Tam Tam nhìn anh một cái, "Lau nước dãi bên miệng anh đi."

Đới Hiến cười một tiếng, đuôi tay kéo cô lại, cọ xát trên bả vai của cô, "Còn nữa không?"

Đinh Tam Tam bày ra vẻ mặt "không thể nói lý" chọc cười anh, anh nhấc tay bế cô lên.

"Đi, để chồng tắm rửa cho em."

"Chồng?" Cô ôm cổ của anh hỏi lại.

"Ừ." Anh trả lời dứt khoát.

Đinh Tam Tam cười khê: "Bây giờ anh không phải chồng em, nhiều lắm xem như là tình nhân bí mật của em thôi."

Đây là... giáng xuống không biết bao nhiêu cấp rồi.

"Được, tình nhân bí mật thì tình nhân bí mật đi." Chỉ cần có thể mỗi đêm ôm cô đi vào giấc ngủ, không danh không phận anh cũng bằng lòng.

Đinh Tam Tam nghiêng đầu, dựa vào lồng ngực cường tráng của anh, có khi thế cho dù ngày mai ra sao thì hôm nay vẫn yêu oanh oanh liệt liệt, cũng có lờ mờ lo lắng nếu do dự thì tương lai sẽ không có kết quả tốt.

Cô rất muốn giống như nữ chính trong phim ảnh vậy, yêu rồi thì có thể từ chối một cách dứt khoát, xấu nhất cũng có thể giống như ngọc bạch ngọt trong phim truyền hình, giả vờ vui vẻ là được.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Anh thử nước ấm thấy được rồi, đem cô đang mặc áo khoác cùng thả vào bồn tắm.

"Đang suy nghĩ, không biết mẹ anh có tìm người đến diệt khẩu em không?" Cô cười khê.

Đới Hiến giờ tay vỗ vỗ mặt của cô, "Vậy em nghĩ bà ấy hiểu biết pháp luật quá ít à, bà ấy rất khôn khéo, sẽ không làm loại chuyện điên rồ chỉ lỗ không lãi này đâu."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nâng mặt của anh hỏi: "Cứ không danh không phận như vậy ở cùng một chỗ với em, anh thật sự cam lòng sao?"

"Không cam lòng."

"Ừ?"

"Nhưng cũng không có biện pháp. Lúc trước thời điểm chúng ta nổi tiếng có duyên cũng không gặp được kết quả tốt, nói không chừng lần này một con đường khác trái lại có thể có hy vọng đây?"

Cô xi một tiếng bật cười, anh chống đỡ ở trên trán của cô cũng bật cười.

"Chúng ta không chỉ DINK, còn ở chung phi pháp nữa." Cô cười nhìn thẳng ánh mắt của anh, muốn từ trong đó tìm chút do dự và không chắc chắn.

Ánh mắt Đới Hiến sáng lên: "Chúng ta có thể ở chung rồi sao?"

Đình Tam Tam: "..."

"Anh có thể dọn về đây sao? Đồ đạc trước kia của anh đâu, em đều vứt đi hết rồi sao?" Anh quỳ gối ở bên bồn tắm kích động hỏi.

Khóe miệng Đình Tam Tam cong lên, "Anh mau đi tham dự tiệc tối đi, sắp muộn rồi đấy."

Đôi mắt anh híp lại, "Tam Tam, không phải em muốn đổi ý chứ?"

"Đang có ý đó."

"Anh không cho phép." Anh nhào tới, nắm bả vai của cô, cắn một cái trên chóp mũi của cô, "Em là của anh."

Đình Tam Tam được nước ấm bao bọc, giống như là tìm được bến cảng, tìm được nơi an toàn, lòng của cô lập tức liền mềm nhũn ra.

"Anh muốn dọn về đây thì dọn về đi, nhưng có một điểm anh phải bảo đảm."

"Cái gì?" Anh nhìn cô đầy cảnh giác.

"Việc nhà anh làm"

Anh vô cùng ngạc nhiên, cái này đơn giản đến mức không thể tin nổi!

Đình Tam Tam cúi đầu vẩy nước lên người mình, có chột dạ, cũng ép mình dứt khoát được ăn cả ngã về không.

Khó khăn mà bọn họ phải đối mặt có hệ số càng cao hơn lần trước, chưa nói đến mẹ chồng bên kia, mẹ Đình bên này cũng mới căn dặn không nên qua lại với anh, hiện tại quay mặt hai người liền muốn ở chung, lần này những người lớn phải đau đầu rồi.

"Đúng rồi, đồ đạc lúc trước của anh em vứt ở chỗ nào rồi?" Đới Hiến hỏi cô.

"Trên gác xép, tự anh đi tìm đi."

"Em không ném vào thùng rác?" Anh hỏi.

"Đều là tiền mua, tại sao em phải lãng phí như vậy." Đình Tam Tam trả lời thẳng thắn.

Đới Hiến sát lại gần cô, "Em không có chút cảm giác nào cho rằng anh sẽ quay về?"

"Không có."

"Vợ."

"Ừ...Ừ?"

Tiếng thứ nhất là trả lời theo thói quen, tiếng thứ hai là nghi vấn.

Đới Hiến vui vẻ, nhìn ánh mắt của cô giống như là sao nhỏ lấp lánh nơi chân trời, "Vừa rồi anh đâu có gọi em, em trả lời cái gì?"

"Thì chỉ có hai chúng ta, anh còn có thể gọi ai?" Đình Tam Tam tức giận trờ mình lừa anh.

"Anh gọi vợ của anh."

"Vợ của anh không phải là... Cút!" Suyt chút nữa bị anh kéo xuống hố, Đình Tam Tam giơ tay hất nước lên mặt anh.

Đới Hiến thỏa mãn rời khỏi, cảm giác thành tựu up up!!

Bả vai Đình Tam Tam trùng xuống, ép ra bản tính của anh thật sự không phải chuyện tốt gì, chỉ giấy vò bản thân mình thôi.

Đình Tam Tam tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy Đới Hiến hai tay trống không từ trên gác xép đi xuống, hỏi: "Không tìm được sao?"

"Tìm được rồi, cứ để ở chỗ đó đi."

Đình Tam Tam nghi hoặc nhìn anh, anh giải thích: "Trong nhà rất gọn gàng sạch sẽ, nếu lấy những thứ đó xuống lại khiến trong nhà lộn xộn."

Đình Tam Tam lại lần nữa bày tỏ nghi ngờ. Một người sẽ bởi vì cô mà đem mô hình súng của mình xếp gọn vào trong thùng, sẽ dễ dàng buông tha đồ cất giữ của mình như vậy?

Đới Hiến đi tới, hôn một cái ở trên mặt cô, nói: "Đồ vật quý trọng đi nữa cũng không bằng em, anh không muốn để em mất hứng."

Khóe miệng Đình Tam Tam giương lên, "Lời này mặc dù êm tai, nhưng rõ ràng không phải lời nói thật."

Đới Hiến cười một tiếng, dùng bộ râu ngắn dưới cằm châm lên mặt của cô, "Được rồi, bởi vì chưa đứng vững gót chân ở căn nhà này, cho nên không dám làm bậy, sợ em đuổi anh ra

ngoài."

Anh duỗi tay siết chặt eo của cô, hỏi: "Em sẽ một lần nữa đuổi anh ra ngoài sao?"

Dáng vẻ hèn mọn như vậy, đặt ở trên người cao 1m9 thật sự là rất bất thường.

Đình Tam Tam xoa xoa cánh tay, "Ba giây khôi phục bình thường, nếu không bây giờ anh có thể lập tức đi ra ngoài."

Anh duỗi tay đẩy một cái, đem cô chặn ở trên vách tường, một tay nắm cằm của cô, "Mọi thần thì dễ tiến thần thì khó, đạo lý này em vẫn chưa rõ sao?"

Đình Tam Tam bị ép ngẩng đầu lên, "À?" Mềm không được thì cứng, bản lĩnh lớn lắm!

Anh duỗi tay nâng eo của cô lên, khiến cô rời khỏi mặt đất, vừa vận kệp ở giữa lồng ngực của anh và vách tường, cảm giác hai chân không giẫm lên mặt đất như vậy, là anh muốn để cô hiểu rõ một đạo lý.

Lúc này anh trở thành chỗ dựa duy nhất của cô.

Đình Tam Tam lại không phải phụ nữ bình thường, mặc dù cô bị bức bách hùa theo ánh mắt của anh, nhưng trong ánh mắt đó không có một chút khuất phục nào, hoàn toàn không rơi xuống thế hạ phong.

Anh duỗi tay gỡ chân của cô, mỗi bên một cái, quán ở ngang hông của mình.

"Đồ ngốc, cái này cũng không biết." Anh nói.

Đình Tam Tam đưa tay ôm cổ của anh, thành khẩn nhận sai: "Ngại quá, từng trải quá ít."

Đới Hiến: "..."

"Tên bạn trai cũ đó của em, lúc nào mới xéo khỏi bệnh viện chỗ em." Anh đột nhiên nhớ tới còn có một quả bom ẩn nấp ở bên người mình.

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì anh ta sẽ trở thành chủ nhiệm khoa tiếp theo trong khoa bạn em."

Đới Hiến đen mặt: "Hắn ta không thể đổi bệnh viện khác?"

"Anh quan tâm nhiều như vậy làm gì?"

"Anh..." Trên mặt của anh xuất hiện biểu cảm khó chịu, biểu cảm muốn nói cái gì nhưng lại không thể nói.

"Bây giờ là bây giờ đúng, nếu không đi tham dự tiệc tối thì sau này anh có thể không cần gặp mặt chú thím nữa." Cô liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường.

Đới Hiến cúi đầu, hung hăng mở một cái trên môi của cô, "Em đợi đấy, trở về sẽ xử lý em."

Hai chân lại lần nữa chạm đất, cô thuận thế cho anh một cước.

Anh mỉm cười tránh né, nói: "Trong phòng bếp có sùi cào có bánh trôi, đợi lát nữa em nhớ ăn đấy."

Đình Tam Tam ngồi ở trên ghế sofa, hai chân vắt chéo mờ ti vi, "Không muốn ăn, anh đi đi."

"Tại sao không ăn, vừa rồi thể lực tiêu hao chưa đủ nhiều sao?"

Đình Tam Tam liếc anh một cái, cầm điều khiển ti vi lên bấm đổi kênh.

Anh khẽ thở dài, quay đầu về phòng ngủ mặc quần áo.

Mặc áo sơ mi quần tây, anh lại là một soái ca phong thái hiên ngang. Anh vừa đi vừa đeo đồng hồ lên tay, nói: "Không muốn ăn cũng ăn chút gì đó, buổi tối đói bụng thì phải làm sao?"

"Anh quan tâm nhiều như vậy làm gì, đáng ghét." Cô cúi đầu xem điện thoại, ngón tay trượt lên xuống.

Người đi tới cửa lại quay lại, lấy mất điện thoại trong tay cô, "Anh đang nói chuyện với em đấy, lúc nào cũng khiến người ta không yên lòng."

Anh nghiêm khắc lên, tính tình nhỏ mà cô mới dùng lại bị anh kích phát rồi.

"Em chính là không muốn ăn sùi cào cũng không muốn ăn bánh trôi."

"Vậy em muốn ăn cái gì?" Anh gác tay ở trên ghế sofa, kiên nhẫn hỏi.

"Mỳ cà chua nạm bò [2]." Cô nói từng chữ một.

[2] Mỳ cà chua nạm bò: hình ảnh ở cuối chương.

Đới Hiến: "..."

"Về mặt đó của anh là thế nào?" Đình Tam Tam bĩu môi.

"Muốn ăn mì nói sớm thì có phải xong rồi không? Còn dùng hao phí bản lĩnh này." Anh bật cười một tiếng, vén tay áo lên đi tới phòng bếp.

"Trong nhà không có nạm bò." Cô nghiêng đầu nhắc nhở anh.

"Anh làm cái gì em ăn cái đó, đừng nói nhảm nữa!" Anh hét lớn một tiếng, khí phách đàn ông bùng nổ.

Đình Tam Tam duỗi tay cầm gối ôm ôm vào trong ngực, trong lòng vui vẻ giống như là bọt nước sôi bốc lên ùng ục, bốc lên không ngừng.

Anh mặc áo sơ mi quần tây ở trong phòng bếp bận tới bận lui, bóng lưng cao lớn lại đẹp trai, bờ vai rộng thoát nhìn khiến người ta muốn dựa vào.

Tính ra, cảnh tượng này cô đã nằm mơ hai năm rồi.

"Em không muốn ăn tối đâu." Cô ngồi ở phòng khách chỉ huy.

Đôi Hiển vừa đánh trứng vừa thấp giọng trả lời: "Vốn đã không định thả cho em rồi."

Những thói quen nhỏ nhặt kia của cô, anh thuộc như lòng bàn tay.

***

[2] *Mỹ cà chua nạm bò*

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tam tam không phải hello kitty

Edit: Dương

***

Đình Tam Tam sau khi tan làm về nhà, nhìn thấy trên bàn để lại một tờ giấy. Anh và bạn bè đi chơi bóng rổ, trước khi đi đã nấu xong thức ăn để ở trong tủ lạnh rồi, cô dùng lò vi sóng hâm lại thì có thể ăn ngay.

Đình Tam Tam mở tủ lạnh ra nhìn một cái, quả nhiên, ba món ăn một món canh, yên lặng nằm ở trong hộp. Hơi lạnh dần dần thẩm thấu ra, cô đưa tay chống ở trên cửa tủ lạnh, cúi đầu khóc nức nở, bà vai hơi rung lên.

Trong phòng trống trơn, chỉ lưu lại duy nhất một ngọn đèn chiếu sáng ở nhà bếp, người ngồi xổm dưới đất ở bên cạnh tủ lạnh, khóc không thành tiếng.

Khoảng chín giờ thì Đôi Hiển trở về, cùng bạn bè gặp gỡ chơi đùa vui vẻ, cho nên về muộn một chút. Anh vốn tưởng rằng Đình Tam Tam sẽ bày sắc mặt cho anh nhìn, dù sao công việc chân chính hiện tại của anh chính là nấu cơm làm việc nhà, anh lại dám bỏ rơi cô một mình, thật sự là quá "không làm tròn bổn phận". Đáy lòng anh cũng hy vọng cô tức giận, nếu như vậy ít nhất cũng chứng minh nỗ lực của anh vẫn hữu dụng.

Vừa mở cửa ra, đèn sàn nho nhỏ ở chỗ huyền quan sáng lên, những chỗ khác một mảnh tối đen. Anh tắt đèn dè dặt đi vào, đẩy cửa phòng ngủ ra nhìn, cô cuộn mình ở trong chăn, đứng là ngủ say sưa.

Anh ngồi ở mép giường nhìn đôi mắt nhắm nghiền của cô, nhẹ nhàng đem cánh tay cô để bên ngoài nhét lại vào trong chăn.

Khoảng mười lăm phút trôi qua, anh đứng dậy đi ra nhà vệ sinh bên ngoài tắm rửa.

Vừa đóng cửa, người trên giường mờ mắt ra. Tơ máu đỏ trong mắt, mang theo thê lương cùng mệt mỏi.

Cô duỗi tay sờ cái gối đầu bên cạnh, khẽ cười một tiếng: Ngủ ngon, anh yêu.

...

Sáng sớm, ánh nắng ban mai tiến vào phòng ngủ, xuyên qua rèm cửa tán trên mặt chăn, ấm áp ôn hòa.

Thời tiết tháng tư đẹp nhất nhân gian, cây xanh mọc ra mầm non mới, cây nhỏ lại lung lay đứng lên, toàn bộ cảnh tượng rất yên tĩnh.

"Tại sao phải dọn đến ở ký túc xá bệnh viện?" Trong phòng khách, Đới Hiến đang cau mày nhìn cô thu dọn đồ đạc vào valy nhỏ.

"Không phải em giải thích cho anh rồi sao, gần đây sắp xếp rất nhiều ca phẫu thuật, cấp trên lại muốn tới kiểm tra, em thực sự không thể lãng phí thời gian trên đường đi. Rất nhiều bác sĩ đều dọn đến ở ký túc xá, không chỉ một mình em." Đinh Tam Tam kéo khóa của valy, kiên nhẫn giải thích cho anh.

"Tam Tam, không phải em đang trốn tránh anh chứ?"

Đinh Tam Tam ngẩng đầu: "Tại sao anh lại nghĩ như vậy? Em trốn tránh anh làm gì? Đúng rồi, đừng tưởng rằng em không ở nhà thì có thể làm mưa làm gió, không được phép dẫn bạn bè về nhà, đặc biệt là Từ Chính Lâm, lần trước còn ở nhà làm lẩu nóng [1], làm hại trong nhà cả tuần đều là mùi lẩu, mãi không tan đi."

[1] Lẩu nóng: là loại lẩu bình thường chúng ta vẫn ăn, gọi lẩu nóng là để phân biệt với loại lẩu băng hòa - một loại lẩu cách tân của Trùng Khánh thường ăn vào mùa hè.

Dáng vẻ cô cần nhẫn nại thật sự là quá đáng yêu, anh thở dài một hơi, không nhìn được dán sát vào cô, "Vậy em phải ở bao lâu?"

Đinh Tam Tam cười hỏi: "Anh hy vọng em ở bao lâu?"

"Anh hy vọng em có thể đưa anh đi cùng."

"Nghĩ hay nhỉ. Y tá nhỏ trẻ tuổi xinh đẹp trong bệnh viện nhiều như vậy, em đâu có ăn no rừng mỡ mà dẫn anh qua."

Đới Hiến cúi đầu hôn lên khóe miệng của cô, tâm tình thoải mái, "Vậy được, em phải về sớm một chút, anh ở nhà chờ em."

"Ừm." Cô ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh, yên lặng điềm nhiên.

Chiều cao 1m9 và chiều cao 1m7 hôn môi, cô phải hơi kiễ chân lên, anh cũng phải cúi đầu. Phối hợp hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Anh lái xe đưa cô đến bệnh viện, thuận tiện giúp cô thu xếp đồ đạc.

Ký túc xá tập thể bây giờ không hề kinh khủng như trước kia nữa, hầu như bác sĩ có chức danh đều có một phòng đơn, mặc dù hơi nhỏ một chút, nhưng mọi thứ đầy đủ.

Đới Hiến giúp cô treo quần áo vào trong tủ quần áo, đặt giày vào trong tủ giày, thuận tiện quét dọn cả căn phòng từ đầu đến cuối một lần. Đinh Tam Tam đã đi làm rồi, đem công việc như vậy giao cho anh còn đáng tin cậy hơn so với cô tự mình ra tay, cho nên cô đi không chút do dự.

Anh đứng ở trong phòng khách chật hẹp, nhìn trong phòng lấp đầy đồ vật thuộc về cô, trái tim của anh lại trống một khoảng lớn.

Trường sương tữ thù [2], có đôi khi thật sự rất khó.

[2] Trường sương tữ thù (长相厮守): ý muốn ở cùng nhau trong thời gian dài.

Anh phiền muộn, cho nên điện thoại vừa gọi qua, lại gọi mấy anh em đi ra ngoài uống rượu với anh.

Tổng Diệp dẫn theo Tiểu Bảo nhà cậu ta cùng tới, đưa cho cậu bé một đồng lego [3], cậu bé ngồi chơi một mình trên thảm trải sàn im lặng không lên tiếng.

[3] Lego: là các viên gạch nhiều màu sắc được lắp ráp với nhau đi kèm với một loạt các răng ăn khớp hình tròn, các nhân vật tí hon được gọi là minifigure, và nhiều bộ phận khác.

"Sao cậu lại đưa nó đến?" Từ Chính Lâm hỏi.

"Mẹ nó bận rộn công việc, tớ không trông nó thì ai trông?" Tổng Diệp ngồi ở trên ghế sofa trong bao sương [4], nhìn con trai có chút bất đắc dĩ.

[4] Bao sương (包厢): có vài địa điểm như rạp hát, KTV... bố trí một gian đặc biệt, mỗi gian có nhiều hơn một chỗ ngồi. Thông thường không gian khép kín bên trong lắp đặt thiết bị vô cùng xa hoa đều gọi là bao sương.

Từ Chính Lâm lại quay đầu nhìn Đới Hiến, "Không phải gần đây cậu xuân phong đắc ý [5] sao? Tại sao lại có thời gian tìm bọn tớ uống rượu?"

[5] Xuân phong đắc ý: chỉ làn gió mùa xuân áp áp, sau này dùng để miêu tả tình hình thuận lợi, công việc như ý, sự nghiệp thành công.

"Tam Tam dọn đến ở ký túc xá bệnh viện rồi, cho nên bây giờ tớ có rất nhiều thời gian." Cầm chai rượu rỗng, anh cũng rất phiền muộn.

Từ Chính Lâm chống nạnh, "Hiện tại xã hội này là thế nào! Đàn ông thì trông con, phụ nữ thì bận rộn không ngừng. Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của hai cậu, thật sự mắt mặt nam giới chúng ta!"

Tổng Diệp: "Mất mặt? Bọn tớ cái này gọi là trở về gia đình tôn trọng phụ nữ, nào có giống cậu, mỗi ngày thay một người phụ nữ mới khiến chúng ta mất mặt!"

Từ Chính Lâm giờ giọng xem thường, "Cậu còn nhớ mình là lão tổng của công ty niêm yết [6] sao? Thậm chí ngay cả tình nhân đều không nuôi, lão tổng cái gì chứ! Quá out rồi!"

[6] Công ty niêm yết (listed company): là công ty công cộng có cổ phiếu được phép mua bán trên các thị trường chứng khoán.

"Vẫn nhớ, tớ còn nhớ tớ là một người chồng và một người cha." Tổng Diệp hừ một tiếng, không muốn trò chuyện với người tam quan bất chính.

"Được rồi, cậu thất thủ triệt để rồi, chúng ta không nói cậu nữa." Từ Chính Lâm quay đầu súng nhắm vào Đới Hiến, "Còn cậu là sao? Ông buróm nhào đến trên người cậu nhưng cậu

một mắt cũng không buồn nhìn, lại cứ chung tình với một đóa cao linh chi hoa [7], có phải cậu đầu M [8] không?"

[7] Cao linh chi hoa (高岭之花): miêu tả người ở vị trí rất cao, khiến người ta không thể tiếp cận.

[8] Đầu M (抖 M): M là viết tắt của Masochist (người khổ dâm) hay có thể hiểu là người bị bạo dâm. Thêm tiền tố đầu (抖) biểu thị một loại nghiêm trọng, đầu M là chỉ người trong quá trình "bị ngược" đạt được vui vẻ.

Đới Hiến lạnh lùng nhìn cậu ta, cậu ta lập tức đổi giọng: "Đương nhiên Tam Tam vẫn là người vô cùng ưu tú, đáng để cậu điên cuồng đầu không ngừng như vậy."

Tổng Diệp bật cười ra tiếng, Đới Hiến đứng dậy vén tay áo lên, vẫy tay, "Đến đây, tớ nói lòng gân cốt cho cậu."

"Ha ha --- vẫn quên đi --- mẹ oi!"

Một tiếng hét thảm, Tiểu Bảo ngồi dưới đất ngẩng đầu mơ mơ hồ hồ.

Tổng Diệp ôm lấy con trai, che lại đôi mắt của con mình, "Xin lỗi con trai, mẹ con nói không để con tiếp xúc với bạo lực."

Tiểu Bảo: "---"

Bên này, Tiểu Chung tham quan ký xúc xá của Đinh Tam Tam một chút, phát ra cảm khái từ đáy lòng: "Xem ra công tác hậu cần của chúng ta vẫn không tệ, tớ vô cùng tự hào."

Đinh Tam Tam rót cho cô ấy chén trà, nói: "Uống trà đi, đừng lắc lư nữa."

Tiểu Chung ngồi xuống, nói: "Tam Tam, có phải mẹ chồng cậu lại tới tìm cậu "tâm sự" không?"

Cô ấy là bạn thân của mình, Đinh Tam Tam cười khẽ một tiếng, không hề phủ nhận.

"Tam Tam, cậu thật đáng thương." Tiểu Chung thở dài, "Mẹ chồng tôi chỉ cảm râm một chút, mẹ chồng này của cậu, cảm râm không cảm râm, nhưng hạ dao nhanh chóng nói trúng tim đen."

"May mắn đã tu từ kiếp trước." Tam Tam tự giễu.

"Vậy cậu định làm như thế nào? Cứ trốn tránh Đới Hiến như vậy sao?"

"Tớ đã suy nghĩ rồi, những biện pháp khác đều không sử dụng, chỉ có một cái này còn có thể dùng được."

"Những biện pháp khác? Biện pháp gì?" Tiểu Chung tò mò hỏi.

Đinh Tam Tam nhướn mày: "Tự mình nghĩ đi."

Tiểu Chung cau mày, bắt đầu khởi động bộ não của mình, "Không phải cậu muốn nhờ Trầm Túy đến để Đới Hiến biết khó mà lui chứ?"

Đinh Tam Tam đen mặt: "Thà tớ cầu xin Trí Viễn giúp chuyện này chứ không bao giờ đi tìm anh ta."

"Cũng đúng, cậu và Trầm Túy là từ địch." Tiểu Chung hiểu rõ, lại hỏi, "Vậy tại sao lại buông tha rồi? Phương pháp tốt bao nhiêu, cầu huyết bao nhiêu, thê mỹ [9] bao nhiêu." Nếu như là phim truyền hình nhất định có thể lừa gạt được không ít nước mắt và trứng thối của khán giả.

[9] Thê mỹ (凄美): thê lương (凄凉) nhưng xinh đẹp (美丽).

"Tớ không muốn khinh nhờn tình cảm giữa bọn tớ, cũng không muốn chà đạp chân tình của anh ấy. Dù sao hai bọn tớ đều là thật lòng." Đinh Tam Tam nhấp một ngụm trà nói ra.

Cô diễn không được tiết mục dung tục như vậy, chuyện cô có thể làm được chỉ là lạnh lẽ rồi khỏi anh.

"Tam Tam, đây là ý của mẹ chồng cậu sao?"

"Ừ."

"Thế nhưng tớ cảm thấy bà ấy có thể sẽ hối hận."

"Tại sao?" Đinh Tam Tam nhìn cô ấy.

Tiểu Chung nói: "Nếu như rồi đi có thể khiến Đới Hiến chuyển tầm nhìn từ trên người cậu đến trên người phụ nữ khác, vậy thời gian hai năm kia tại sao anh ấy không yêu những người phụ nữ khác chứ?"

"Quần đội nơi đó đâu có phụ nữ."

"Nữ binh không tính sao? Nữ quân y không tính sao?"

Đinh Tam Tam im lặng, rất rõ ràng, cô cũng hiểu rõ chuyện này.

"Tam Tam, cậu thật là xấu." Tiểu Chung nghiêng đầu, ngã trên bả vai của cô.

Khóe miệng Đinh Tam Tam cong lên, "Cũng bình thường thôi, tớ không thích người khác điều khiển cuộc sống của mình, cho dù là mẹ anh ấy cũng không được."

Cô sẽ để mẹ chồng cô hiểu rõ, chọc giận cô cũng sẽ có một chút tác dụng phụ.

"Cần tớ làm chút gì đó không?" Tiểu Chung ngẩng đầu nhìn cô.

Đinh Tam Tam nhướn mày: "Đương nhiên."

Buổi tối, Tiểu Chung về nhà, đồng thời bị bảo mẫu và chồng khiêu nại. Không có mẹ ở bên cạnh dỗ ngủ, Tiểu Bảo quả thực là muốn làm sập nóc nhà.

"Biết em trông con không dễ rồi chứ." Tiểu Chung cười khẽ, hai tay khoác ở trên bả vai của chồng mình.

Tổng Diệp: "Công việc càng không dễ dàng, vợ à, từ chức thế nào?"

Tiểu Chung: "Ông chủ lớn à, anh sẽ để nhân viên nữ trong công ty anh từ chức về nhà trong con sao."

"Sẽ không."

"Vậy tại sao anh muốn vợ anh làm như vậy chứ?"

"Họ là nhân viên của anh, cầm tiền lương của anh thì phải làm việc cho anh. Em là vợ của anh, em trực tiếp quyết định hạnh phúc của gia đình chúng ta." Tổng Diệp cười nói.

Tiểu Chung gật đầu: "Rất có đạo lý, nhưng em cự tuyệt từ chức."

Tổng Diệp thở dài: "Haizzz, em thực sự càng ngày càng không dễ gạt."

"Anh còn tưởng em ngây thơ như lúc trước à?"

"Anh tương đối thích đáng về ngây thơ lúc trước của em."

"À, vậy đêm nay anh đến ngủ thư phòng đi, hoàn niệm lại một chút." Tiểu Chung cởi quần áo ra, cầm quần áo đi tới phòng tắm.

Ánh mắt của Tổng Diệp dõi theo cô, "Vợ à, sao gần đây vóc dáng của em càng ngày càng tốt vậy?"

Đứng ở cửa phòng tắm, Tiểu Chung lộ đầu ra, nói: "Hôm nay em rất mệt, sẽ không lên giường với anh."

Tổng Diệp: "---"

"Gần đây em xảy ra chuyện gì, còn bận hơn cả anh." Tổng Diệp đứng ở cửa làm "người giữ cửa".

"Còn không phải là Tam Tam sao, gần đây cô ấy mất hứng, đương nhiên em phải ở bên cạnh cô ấy rồi."

"Định Tam Tam? Cô ấy có Đới Hiến, sao em phải ở bên cạnh cô ấy?"

"Vị mẹ chồng khó giải quyết của cô ấy lại đi tìm cô ấy rồi, phiền chết người rồi, còn để người ta sống yên ổn hay không." Tiểu Chung lẩm bẩm.

Lòng mảy Tổng Diệp giương lên, rời khỏi cửa phòng tắm.

Tiểu Chung ở bên trong nhìn thấy bóng người rời đi, không nhận được che miệng cười ảm lên.

Tổng Diệp làm anh em tốt của Đới Hiến, cùng mặc một cái quần lớn lên, đương nhiên phải vì hạnh phúc của anh em mà xông vào khói lửa rồi, huống chi chỉ là từ chỗ vợ của mình ăn cắp một chút tình báo nho nhỏ mà thôi.

"Mẹ tớ? Bà ấy đi tìm Tam Tam rồi?" Đới Hiến đi tàn thuốc vào trong gạt tàn, có loại cảm giác bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Đúng vậy, cho nên bây giờ cậu mới bị ghê lạnh, cô đơn lẻ loi một mình."

Đới Hiến trầm mặc một hồi, nói: "Cảm ơn cậu."

"Không cần khách sáo."

Bảo vệ hạnh phúc của anh em nhân tiện để vợ mình thoát thân, một công đôi việc, anh ta hết sức bằng lòng.

Lời tác giả: cho mẹ chồng ít phiền phức, để tránh bà ấy luôn đứng ở góc nhìn của thượng đế gây phiền toái cho Tam Tam của chúng ta.

Kiểu nữ chính rời đi trong im lặng mặc dù đáng thương khiến người ta đồng cảm, nhưng có đôi khi cũng khiến người ta tức giận, không thể có chút cá tính của bản thân sao? Có trở ngại thì lại rời đi hà chi gái, chi không dễ chịu khiến người khác cũng không dễ chịu đấy!

Bên trên, đến từ Đại Lam Lam không chịu trách nhiệm ngôn luận.

Lời editor: rất xin lỗi mọi người vì lâu không ra chương mới, dạo này t bận nên không ra chương đều được. T sẽ cố gắng bổ sung thêm chương mới.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trên đời không sẽ có người thứ hai

Edit: Dương

***

Đới Hiến không đi tìm Đinh Tam Tam, cô ấy không phải trung tâm của vấn đề, sổ sách của hai người bọn họ sẽ đòi lại tính toán sau.

Xe jeep [1] dừng ở trước cửa đại viện, anh nhảy xuống xe hất tung cửa xe đi vào trong nhà, linh cảnh vệ liếc nhìn anh một cái, lại đứng về cương vị của mình.

[1] Xe jeep: đây chính là dòng xe việt dã, địa hình nổi tiếng. Các mẫu xe thuộc dòng xe này luôn có một phong cách thiết kế bụi bặm, độc lạ và không thể thiếu đi nét dũng mãnh của mình.

Mười giờ tối, bệnh đau đầu của Tôn Cần lại tái phát, bà nhỏ tiếng xuống dưới tầng tìm thuốc uống.

Vừa mở đèn, người ngồi trong phòng khách khiến bà giật mình.

"Con về từ lúc nào?"

Đới Hiến giống như một ngọn núi yên tĩnh trầm lắng sừng sững ở nơi đó, không nói một lời vẫn khiến người ta có ảo giác Thái Sơn đè đầu. Cho dù Tôn Cần bà là mẹ của nó, bà cũng cảm nhận được áp lực đến từ nó.

"Mẹ, mẹ cảm thấy con và Đới Quân chỉ là vì sinh con nối dòng mà tồn tại sao."

Một cú đấm mạnh, đánh vào trong lòng của Tôn Cần.

"Tại sao con lại nghĩ như vậy?" Bà ổn định tư tưởng một chút, hỏi lại.

"Trừ cái đó ra, con không nghĩ ra lý do mẹ đến can thiệp tình cảm của con và Tam Tam." Anh chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt thâm trầm lại u ám, giống như sự ảm núp trong đêm tối, sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Anh là một người cố chấp nhất của Đới gia, đến mức thù trường cũng chỉ có thể cam chịu đứng thứ hai.

Tôn Cần có thể khiến Đinh Tam Tam bởi vì áy náy đối với một người mẹ mà rời khỏi con trai của bà, nhưng bà lại không có cách nào khiến con trai của mình rút khỏi mối quan hệ tình cảm này. Luân lý bình thường mà các bà tin tưởng, chủ yếu đề ý đến giá trị quan [2], nhưng những cái đó không có chút ý nghĩa nào đối với nó.

[2] Giá trị quan: là chỉ cái nhìn cùng đánh giá tổng thể của một người đối với tầm quan trọng, ý nghĩa của sự vật khách quan xung quanh (bao gồm con người, sự vật, sự việc).

Nó chỉ thích Tam Tam, giống như chỉ vì Tam Tam mà sống.

"Đới Hiến..." Tôn Cần hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn thẳng vào con trai mình.

...

Mấy ngày gần đây Đinh Tam Tam đều ngủ không ngon giấc, lẩn qua lẩn lại, cho dù một đến cực hạn thì trong đầu vẫn có cây cung đang kéo căng, khiến cô không cách nào đi vào giấc ngủ.

Con người một khi làm chuyện đuối lý thì phải có chuẩn bị tâm lý, trừ khi anh tìm tới cửa, nếu không thì cô đừng hòng ngủ được một giấc ngon.

Nhưng cách thời điểm Tiểu Chung thả tiếng gió đã qua hơn một tuần, anh lại một chút động tĩnh đều không có. Quá không bình thường.

"Tam Tam, thứ bảy đại học B có một hội thảo y học, em đi đi." Lão đại đi tới thông báo tin tức này.

"Vâng."

Trầm Túy nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục công việc trong tay.

Đinh Tam Tam có chút thất thần, suy nghĩ không biết bay đến chỗ nào rồi.

"Cô giáo Đinh, nên kiểm tra phòng bệnh rồi." Bác sĩ thực tập mà Đinh Tam Tam dẫn dắt xuất hiện ở cửa, cười tùm tùm nhắc nhở cô.

Đinh Tam Tam trì hoãn nửa giây mới đứng lên, cầm lấy bệnh án và bút vội vàng đi ra ngoài.

"Hôm nay cô ấy xảy ra chuyện gì thế, thoát nhìn không tập trung." Trầm Túy ngừng đầu nói ra.

"Có sao? Không phải cô ấy vẫn luôn như vậy sao? Đúng rồi bác sĩ Trầm, anh và bác sĩ Đinh thật sự là bạn học hả?" Bạch Dư vừa nhai kẹo keo su vừa mắt sáng lấp lánh nhìn Trầm Túy.

Trầm Túy: "..."

Thứ bảy, Đinh Tam Tam xách máy vi tính tham gia hội thảo khoa học, mới lái xe vào chỗ đậu xe, bên cạnh một chiếc xe ầm ầm đi qua, một cú drift [3] liền vọt tới trước mặt cô, không chỉ va vào xe của cô, mà còn va vào cô khiến cô ngã xuống đất.

[3] Drift: là một kỹ thuật lái xe mà trong đó, người lái xe cố tình làm thừa lái, gây ra sự trượt bánh sau, trong khi vẫn có thể điều khiển được chiếc xe theo hướng mong muốn ở tốc độ cao.

Ra cửa không xem hoàng lịch... Đinh Tam Tam có chút tuyệt vọng.

Cũng vừa khéo, Phương Trí Viễn đang cùng lãnh đạo nhà trường đi dạo sân trường đúng lúc nhìn thấy tình cảnh này, nhanh chóng chạy qua bên này, đỡ cô dậy, "Tam Tam, em không sao chứ?"

Trên xe việt dã [4] có một nam một nữ đi xuống, người nữ cúi đầu giống như là bị giáo huấn không nhẹ, người nam đen mặt lườm người nữ vài cái, sau đó đi tới nhận lỗi với Đinh Tam Tam.

[4] Xe việt dã (Offroad vehicle): là loại xe có thể di chuyển trên bề mặt gồ ghề khó đi lại.

"Chị đến bệnh viện khám đi ạ, toàn bộ tiền thuốc men để bọn em chịu trách nhiệm." Nam sinh rất có lễ phép, cũng ăn nói rất chu toàn.

Đinh Tam Tam che khuỷu tay lắc đầu: "Không cần, chỉ bị thương ngoài da thôi."

Nữ sinh chui vào trong xe, tìm tòi một hồi mới tìm ra được còng tằm bông và băng cá nhân, hai tay dâng ở trước mặt Đinh Tam Tam: "Em xin lỗi chị, không phải em cố ý, em mới nhận

được bằng lái xe, còn chưa thuần thục lắm..."

Càng nói thanh âm càng nhỏ, sắc mặt của nam sinh càng đen.

Nam sinh tiếp lời của nữ sinh: "Hôm qua cô ấy mới lấy được bằng lái xe có chút xúc động, và vào chị thật sự ngại quá, bây giờ bọn em thông báo công ty bảo hiểm đến xử lý."

Đình Tam Tam nhìn hai người bọn họ vẫn là sinh viên, cũng quả thực không phải cố ý, cho nên cười bỏ qua. Cô nhận lấy đồ trong tay nữ sinh, hỏi: "Em đều mang những thứ này bên người sao?"

"Sau khi ngã vài lần từ trên cầu thang xuống thì em vẫn luôn mang theo." Nữ sinh gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng.

Đình Tam Tam: "Ngã vài lần... Em có thể ngã vài lần?"

Nam sinh hừ một tiếng, liếc nhìn bạn gái của cậu ta một cái, nói: "Không nhiều lắm, khoảng bốn năm lần gì đó."

Đình Tam Tam liú lười, nói với nữ sinh: "Lần sau em đến bệnh viện kiểm tra một chút đi, tình huống của em như vậy rất có thể là tiểu não [5] hoặc tuyến yên [6] có vấn đề."

[5] Tiểu não: là một phần não đóng vai trò quan trọng trong điều khiển não. Tiểu não có thể liên quan đến một vài nhận thức như sự chú ý và ngôn ngữ, cũng như điều tiết nỗi sợ hãi và các phản ứng vui vẻ.

[6] Tuyến yên: là một tuyến nội tiết nằm ở sàn não thất ba, trong hố yên của thân xương bướm. Đây là một tuyến quan trọng giữ vai trò chỉ đạo hoạt động của hầu hết các tuyến nội tiết khác.

"Em nghĩ chắc là đại não [7] của cô ấy có vấn đề." Nam sinh vỗ nhẹ lên đầu của bạn gái mình.

[7] Đại não: là một phần não có kích thước lớn, chứa vỏ đại não (của hai bán cầu đại não), cũng như vài cấu trúc dưới vỏ não khác, bao gồm hồi hải mã, hạch nền và hành khứu giác.

Nữ sinh cúi đầu, nói vâng vâng dạ dạ.

Hai bên đều phải chờ công ty bảo hiểm đến xử lý chuyện bồi thường, Phương Trí Viễn điều Đình Tam Tam ngồi xuống ghế dài ở bên cạnh, giúp cô xử lý vết thương.

"Không ngờ lại là gặp mặt như thế này, anh vẫn tốt chứ?" Đình Tam Tam cười hỏi anh ta.

Phương Trí Viễn giương giương cằm, ý bảo một nhóm người ở cách đó không xa, nói: "Mỗi ngày đều là trạng thái làm việc như vậy, không thể nói rõ có tốt hay không."

Đình Tam Tam nhìn dáng vẻ anh ta cúi đầu nghiêm túc lau vết thương, nói: "Vẫn là để tự em làm đi."

"Em cảm thấy chút chuyện này anh cũng không làm được?" Phương Trí Viễn ngẩng đầu.

"Đương nhiên không phải, thói quen nghề nghiệp mà thôi."

Phương Trí Viễn tỉ mỉ khử trùng, dán băng cá nhân lên cho cô, "Thời điểm tắm rửa đừng đụng tới, ở chỗ này em bị mất một miếng da lớn, anh nhìn đều đau lòng."

Đình Tam Tam cười khẽ, giống như không đem vết thương này để ở trong lòng.

Bên kia, sau khi nam sinh phê bình xong bạn gái của mình thì tới chào hỏi Đình Tam Tam, hỏi: "Xin hỏi, chị là bác sĩ ở bệnh viện nào ạ, có tiện nói cho em biết được không ạ?"

"Bệnh viện Nhân dân số 1, thế nào, cậu muốn đến khám bệnh?" Đình Tam Tam ngẩng đầu nhìn cậu ta, ngữ khí ôn hòa. Đối xử với soái ca phải ảm áp như gió xuân, là châm ngôn của cô và Tiểu Chung từ trước đến nay.

"Không phải em, là để cô ấy đến khám nào." Nam sinh chỉ chỉ nữ sinh bên cạnh.

Nữ sinh: "Là em là em, cậu ấy là học thần của khoa bọn em, rất thông minh."

Nam sinh: "..."

Phương Trí Viễn và Đình Tam Tam bật cười, hỏi: "Cậu ta nói móc em như vậy mà em vẫn khen cậu ta à?"

"Sự thật là như thế mà, bọn em phải tôn trọng sự thật." Nữ sinh kiêu ngạo ngẩng đầu, vô cùng "tự tin".

Nam sinh đen mặt nhìn bạn gái mình, thoạt nhìn dáng vẻ giống như không còn lời nào để nói, thật ra tia sáng lóe lên trong đôi mắt, toàn bộ là ánh sáng rực rỡ lấp lánh.

Công ty bảo hiểm đến chụp hình, hai bên đều không phải người vô có gây sự, rất dễ đạt thành hiệp nghị.

"Bây giờ em đi đâu?" Phương Trí Viễn hỏi cô.

"Em phải đi tòa giảng đường số 2 tham gia hội thảo."

Nữ sinh giọng tay: "Để em dẫn chị đi."

Phương Trí Viễn: "Em gái nhỏ à, có thể lưu lại chút cơ hội để phái nam lấy lòng được không?"

Nam sinh kéo nữ sinh lui lại một bước, nói: "Cô ấy là một người mù đường, đừng tin cô ấy, hai anh chị cứ tự nhiên."

Mù đường + tiểu não không phát triển, mặc dù Đình Tam Tam đã đi rất xa rồi nhưng vẫn cười đau cả bụng.

Phương Trí Viễn: "Em cười cái gì?"

"Đôi tình nhân đó thật sự quá đáng yêu, đặc biệt là nữ sinh đó, nếu như em là em gái đó thì sẽ cắn chết bạn trai mình." Đình Tam Tam cười nói.

"Nếu như anh là em gái đó, anh sẽ không cắn chết người thích mình nhiều hơn mình thích cậu ta." Phương Trí Viễn nói.

"Làm sao anh nhìn ra được ai thích nhiều hơn một chút?"

Phương Trí Viễn cười một tiếng, ánh sáng trong đôi mắt tỏa ra cơ trí: "Kinh nghiệm chỉ ra."

Đình Tam Tam thu lại ý cười, chỉ vào tòa giảng đường cách đó không xa, nói: "Em tới rồi, cảm ơn anh."

"Giữa chúng ta còn cần khách sáo như vậy sao?" Hai tay Phương Trí Viễn cho vào túi nhìn về phương xa, cười nói: "Huống hồ hôm nay có thể gặp em, đi cùng em đoạn đường này, đã là ngạc nhiên bất ngờ nhất của anh trong khoảng thời gian này rồi."

Anh ta nhìn Đình Tam Tam đáng vẻ mặt tự nhiên, dần lông mày ra cười một tiếng, nói: "Vào đi thôi, anh sẽ không đưa em đến cửa nữa."

Đình Tam Tam xách máy vi tính đi về phía trước vài bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn anh ta, anh ta vẫn đứng tại chỗ, thấy cô ngoảnh lại, sáng khoái vẫy vẫy tay.

Đình Tam Tam xinh đẹp cười một tiếng, sai bước rồi đi.

Hội thảo khoa học chuyên ngành từ trước đến nay đều vừa nhạt nhẽo vừa vô vị, nếu như bạn nghiêm túc nghe đôi câu mà cảm giác mình sẽ chiếm được chỗ tốt vậy thì quá ngây thơ rồi. Nói suông nói khoác, luôn luôn là bản chất của loại hội thảo này.

Đình Tam Tam ngồi ở hàng cuối cùng, dần dần biến mất sau bóng dáng của mọi người, mở máy vi tính chơi gỡ mìn.

"Sau đây chúng ta xin mời đại biểu ưu tú của các bệnh viện lần lượt lên phát biểu, mong mọi người hoan nghênh." Người chủ trì nói.

Đình Tam Tam lắc lắc cổ, đóng trang gỡ mìn.

Cô là người kì tên cuối cùng, cho nên sắp xếp lên phát biểu cuối cùng. Mọi người đều biết, cuối cùng có chỗ lợi cũng có chỗ hại. Chỗ lợi là mọi người đều đến gần như đầy đủ, sẽ có người nghe bạn đang nói gì, chỗ hại là hội thảo trải qua rườm rà mọi người đều rất mệt rồi, nếu như bạn nói nhạt nhẽo rất dễ khiến người khác lưu lại ấn tượng khô khan không thú vị.

Vẫn may, giữa một nhóm ông chú đầu hói đeo kính, ngoại hình Đình Tam Tam xinh đẹp rực rỡ, giăng đòn phủ đầu, dễ dàng có thể thu hút được sự chú ý của mọi người.

Cô đi lên bục giảng, mở PPT [8] mà bản thân tối qua thức đêm để làm

[8] PPT (Microsoft PowerPoint): là một phần mềm trình diễn do hãng Microsoft phát triển. PowerPoint là một phần của gói ứng dụng văn phòng Microsoft Office.

Kỹ năng làm PPT là vào lúc học nghiên cứu sinh phát huy, khi đó gần như hai ngày làm một PPT, cho nên kỹ năng của cô dần dần được nâng cao.

Cô mặc áo sơ mi kẻ sọc nâu trắng đan xen, nói lỏng hai nút áo ở cổ áo, nhét vạt áo vào trong cặp quần ống rộng dài đến mắt cá chân, lộ ra dáng vẻ cao ráo lại nhanh nhẹn.

Giọng nói của cô trong trẻo rõ ràng, có cảm giác dễ chịu như "Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn" [9] dưới ngòi bút của Bạch Cư Dị, khiến người ta không tự chủ liền đưa mắt tập trung ở trên lời nói của cô.

[9] Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn: là một câu thơ trong bài《Tỳ bà hành》của Bạch Cư Dị. (Bạch Cư Dị: là nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng thời nhà Đường. Ông là một trong những nhà thơ hàng đầu của lịch sử thi ca Trung Quốc)

Theo lời phát biểu của cô, càng ngày càng nhiều người, hai cửa phụ của giảng đường chật kín người. Có giảng viên của đại học y ngồi ở trên ghế, có sinh viên đại học y đứng ở cửa, cũng có sinh viên không phải ngành y nghe nói trong trường có chị gái xinh đẹp nên chạy tới vây xem.

Cô có ngoại hình tao nhã và thái độ chuyên nghiệp, trong căn phòng này của đại học B lưu lại ấn tượng khiến người ta khó quên.

"Là chị gái lúc này." Nữ sinh kéo bạn trai đến xem nào nhiệt lập tức nhận ra Đình Tam Tam.

"Xuyết."

Nữ sinh cúi đầu ở trên vai của nam sinh, cười đến mức trong mắt đều là đắc ý, giống như kiêu ngạo hơn người khác một chút.

Đình Tam Tam nói xong, vốn cho rằng rất nhanh có thể thoát thân rồi, ai biết phát huy quá tốt nên bị cản lại. Lão giáo sư đối với cô khen không dứt miệng, hỏi người hướng dẫn của cô là ai, đồng nghiệp trẻ tuổi nhiệt tình xin cô chỉ dạy, hỏi cô làm sao mới có thể luyện được miệng lưỡi khéo léo như vậy, càng quan tâm hơn đến nội dung cô diễn thuyết, muốn sau khi xuống dưới sẽ cùng cô tỉ mỉ thảo luận một phen.

Giữa đám người nhộn nhịp tung búng, cô tiếp đón không nghĩ, thoáng nhìn lướt qua, nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đi về phía cửa.

Bóng lưng của anh trầm lặng mà cứng cỏi, trên đời sẽ không có người thứ hai.

Lời tác giả: luôn luôn chạy theo đuổi người ta cũng rất không có ý nghĩa, lấy lui làm tiến, đây là chiến thuật nhà binh thường dùng. Muốn theo đuổi nam thần chị em phải nhớ kỹ, một cuộc tấn công mù quáng không phải sách lược của người có âm mưu, phải có giả có thật, giả giả thật thật, khiến tâm tình đối phương lúc lên lúc xuống là đúng rồi.

Ở trên, đến từ Đại Lam Lam không phụ trách ngôn luận.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tam tam phóng phi tự ngã [1]

Edit: Dương

***

[1] Phóng phi tự ngã: ý nghĩa ban đầu là chỉ buông thả bản thân đi tìm giấc mơ của mình. Sau này còn dùng để chỉ phá vỡ tính cách thể hiện bản chất thật.

Đợi đến lúc Đinh Tam Tam ứng phó xong với tất cả mọi người, thời điểm chạy đuổi theo, chỗ nào còn có bóng dáng của anh chứ.

"Tam Tam, cùng nhau ăn bữa tối đi?" Phương Trí Viễn cười đứng ở cách đó không xa nhìn cô.

"Hả?" Đinh Tam Tam quay đầu, đầu óc có chút mơ hồ. Không biết là do anh rời đi sớm nên thất thần, hay là vì người yêu cũ hữu hảo mời cô đi ăn tối nên khiến cô thất thần.

Phương Trí Viễn đi lên trước vài bước, quay đầu nhìn về phía bãi đỗ xe lộ thiên ở dưới tầng, chiếc Land Rover [2] nhìn thấy trước đó đã không còn dừng ở chỗ cũ nữa rồi.

[2] Land Rover: là một thương hiệu ô tô chuyên xe 2 cầu. Nó là một phần của công ty Jaguar Land Rover, công ty này lại là một công ty con của Tata Motors.

"Tam Tam, em ở đây tìm ai?"

"Không có, tùy tiện nhìn một chút." Đinh Tam Tam thu hồi tầm nhìn, che giấu mắt mắt của mình.

"Anh vừa mới thấy Đới Hiến từ chỗ này đi ra, chẳng lẽ không phải em đang tìm cậu ta?" Phương Trí Viễn cười hỏi.

"Anh cũng thấy à, anh ấy thật sự đến sao?" Đinh Tam Tam lập tức có tinh thần.

Phương Trí Viễn nói: "Cho nên anh có thể mời em đi ăn tối không? Dù sao vừa rồi nhìn dáng vẻ cậu ta rồi khỏi, hình như không có ý muốn quay lại."

Đinh Tam Tam vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn anh ta, hai tay Phương Trí Viễn giờ quá đỉnh đầu, "Anh không có ý bỏ đá xuống giếng, tuyệt đối không có."

Đinh Tam Tam giờ máy tính trong tay, nhìn anh ta dáng vẻ mình bạch có chứng cứ rõ ràng, gật đầu, "Đi thôi, em mời khách."

Thời điểm nói yêu đương anh ta mời khách là tình thú, sau khi chia tay AA [3] là bạn phận, nếu một bên sẵn lòng mời khách thì nói rõ hai người quan hệ không tệ.

[3] AA: chia tiền theo đầu người.

Đinh Tam Tam lựa chọn một nhà hàng mà lúc trước bọn họ hay đi, quen thuộc, dễ tìm, không có cảm giác mất tự nhiên.

Phương Trí Viễn chọn món ăn rồi đưa menu cho nhân viên phục vụ, quay đầu nhìn cô, "Thế nào? Gần đây tốt không?"

"Rất tốt, chỉ là một thôi." Đinh Tam Tam uống một hộp nước nhuận giọng.

"Thoạt nhìn đúng là rất mệt, vành mắt đều có quầng thâm rồi." Phương Trí Viễn cười nói.

Đinh Tam Tam phản xạ có điều kiện sờ sờ đôi mắt, nói: "Em thật sự không chú ý."

"Gần đây anh thấy rất nhiều tin tức, không phải bác sĩ bị đâm chết thì chết do làm việc quá sức, quá kinh khủng. Em nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe, anh còn muốn gặp em thêm vài lần đây." Anh ta cười nói.

Đinh Tam Tam nhoen miệng cười, nói: "Tranh thủ đi."

"Rốt cuộc thả lỏng rồi, thật không dễ dàng."

"Cùng anh ăn cơm còn có lý do, vậy không phải quá mệt rồi sao."

"Nếu đã như vậy, em và Đới Hiến xảy ra chuyện gì, có tiện nói cho anh biết không?"

Đinh Tam Tam sừng sốt một chút, hỏi anh ta: "Có phải tiêu chuẩn của em hơi cao không?"

"Không cao, trước đây chúng ta là người yêu, bây giờ chúng ta là bạn bè, dù sao cũng không vượt qua điểm mấu chốt, nói chuyện một chút còn ngại sao?" Phương Trí Viễn có vẻ rất thân nhiên, hoàn toàn không có cảm giác muốn nhanh chóng tiêu diệt tình địch. Ngay thẳng như vậy, chỉ có hai khả năng: Có lẽ là quá yêu, có lẽ là không yêu.

Đinh Tam Tam nói: "Em không thích chia sẻ chuyện riêng của mình, anh cũng biết rồi. Không hỏi được gì từ miệng em đâu, còn không bằng ăn xong bữa cơm này."

"Lần trước anh thấy Tôn đồng đến tìm em, em bạn như vậy còn giúp bà ấy sao?"

"Em đã giúp rồi."

"Giúp rồi mà bà ấy còn gây khó dễ với em, có phải qua cầu rút ván không?" Phương Trí Viễn cười nói.

Đinh Tam Tam bất đắc dĩ, "Sao chuyện gì anh cũng biết vậy."

"Em đều viết ở trên mặt rồi." Phương Trí Viễn đưa tay vẽ vẽ ở trước mắt cô, nói, "Ở chỗ này viết lo lắng cho Đới Hiến, ở chỗ này viết phiền não vì cậu ta, ở chỗ này viết Phương Trí Viễn biết quá nhiều không bằng diệt khẩu anh ta đi..."

Đinh Tam Tam dờ khóc dờ cười: "Em thực sự sợ anh rồi, anh muốn hỏi gì thì hỏi đi."

"Em và cậu ta, muốn đi lên con đường trước kia sao?"

"Em không biết nữa." Lời nói thật.

Phương Trí Viễn gật đầu: "Vậy anh có thể giúp gì cho em không?"

"Tạm thời không có."

Anh ta lại gật gật đầu, bưng lên đũa món ăn rồi, anh trước tiên múc một bát canh nóng đặt ở trước mặt cô, "Không nói nữa, ăn cơm đi."

"Thế là xong rồi?" Đinh Tam Tam nhướn mày nghi hoặc.

"Vói anh mà nói, biết những thứ này là đủ rồi." Anh ta bung bát lên, tao nhả uống một hớp canh.

Đinh Tam Tam: Những người đàn ông cô từng gặp gỡ, đều là yêu quái trên núi.

...

Sau khi cùng Phương Trí Viễn com nước xong, anh ta sẵn sốc đưa cô đến dưới tòa ký túc xá bệnh viện, tiếp đó nói cho cô biết ngày mai tài xế sẽ giúp cô lái xe về.

"Cảm ơn anh." Đinh Tam Tam nói.

Phương Trí Viễn ngồi trong xe nhìn cô, "Là anh cảm ơn em, lại giúp anh trải qua một buổi tối không khô khan."

Đinh Tam Tam ung dung nhún vai, đáng yêu hiếm thấy.

Phương Trí Viễn phát phát tay: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Đinh Tam Tam xách túi xách đi vào hành lang, ở đây không có thang máy, cô ở trên tầng năm, đèn ở tầng ba không sáng lắm, cô phải cẩn thận một chút... Những hiểu biết nhỏ nhoi này, chứng tỏ cô đã bắt đầu quen ở nơi này rồi.

Hiểu biết một người cũng vậy, thời gian dài, là đen hay trắng chung quy đều có kết luận.

Đại khái qua khoảng năm sáu phút, cô thở hồng hộc đứng ở hành lang của tầng năm, giờ đèn pin của điện thoại di động, nhìn về phía người đàn ông ở đối diện bị cô soi không còn chỗ chôn.

Anh đi tới, xách túi đựng máy vi tính trong tay cô, tìm tòi chìa khóa ở túi bên cạnh, mở cửa vào nhà.

Cô sững sờ ở tại chỗ một phút, sau đó cùng đi vào nhà.

Trong phòng nghênh đón cô là một mảnh sáng sủa, bởi vì anh đến rồi.

Anh lặng lẽ cất túi đựng máy vi tính giúp cô, sau đó đi ra ban công, bắt đầu tiếp tục hút thuốc.

Từ góc độ của anh, vừa khéo có thể nhìn thấy một màn cô và Phương Trí Viễn tạm biệt, vô cùng rõ ràng.

Đinh Tam Tam bóp tay gỗ vào đầu mình một cái, có chút tức giận bản thân. Đây không phải là phương thức cô nghĩ ra để khiến anh rời khỏi, nhưng biến khéo thành vụng, mọi việc lại có ý phát triển theo phương hướng kỳ lạ này.

Bây giờ cô chỉ cần đưa tay đẩy về phía trước một chút, thì anh có thể càng lúc càng xa, đạt đến yêu cầu của Tôn Cần đối với cô rồi.

Anh đứng ở ban công, tay cầm điều thuốc lá, hí hóp nhìn về phía xa. Sau lưng, một cơ thể mềm mại mảnh khảnh bắt đầu sát lại đây.

"Nếu như em còn chưa nghĩ rõ ràng, không cần làm ra dáng vẻ thương hại anh như thế này." Anh không quay đầu lại, cứ như vậy đưa lưng về phía cô nói ra.

Đinh Tam Tam ôm eo của anh, mặt dán lên lưng của anh, cảm nhận được ấm áp và an toàn giống như ở trong cơ thể mẹ.

Cô chưa bao giờ sợ hãi lời nói lạnh nhạt của anh, bởi vì ở trong "viên đạn" phóng tới chỗ cô, bên ngoài là mưa đá, bên trong là kẹo ngọt.

Bạn sẽ sợ độ mạnh của một viên kẹo đánh vào trên người mình sao? Đương nhiên sẽ không.

"Em rất nhớ anh." Cô nhỏ giọng nói.

Bắp thịt trên lưng anh trong nháy mắt căng cứng, động tác đem thuốc lá để vào trong miệng ngừng lại.

"Hôm nay anh cũng đến nghe em diễn thuyết đúng không? Em nói có hay không, có biểu diễn tốt giống như trên giường không?" Cô khẽ cười hỏi, thuận tiện dùng tay vẽ một vòng ở chỗ bụng dưới của anh.

Một khi nữ vương muốn nghiêm túc cosplay cô hầu gái, sẽ không người đàn ông nào có thể nhịn được không bùng phát xuân tình.

Quả nhiên, anh ném điều thuốc lá xuống, xoay người ôm eo của cô hôn cô. Nụ hôn tình tế giống như mưa xuân mà cánh lá mong ngóng trút xuống đã lâu, hết thấy được tiếp nhận, hoàn toàn chiếm được đáp lại.

Tay của anh chui vào từ dưới áo sơ mi của cô, giống như con rắn linh hoạt, không có chỗ nào không khiêu khích cô nhảy cùng anh.

Cô nhắm mắt đáp lại nụ hôn của anh, đưa tay sờ tới chỗ lưng quần của anh, sau đó cời khuy quần rồi kéo khóa xuống..

"Em biết mình đang làm gì không?" Anh giật mình một cái, có chút phục hồi tinh thần.

Đinh Tam Tam tủi thân nói: "Làm không tốt sao? Trước kia em chưa từng làm..."

Ý ngầm là: Em không chỉ chưa từng làm như thế này với anh, cũng chưa từng làm như thế với người đàn ông khác.

Đàn ông thích cướp đoạt lần đầu tiên của phụ nữ hoàn toàn là thiên tính, bất kể lần đầu tiên là như thế nào, bọn họ đều đổ xô vào, vĩnh viễn không biết mệt.

Anh lập tức nhắc cô treo ở ngang hông mình, nâng mông của cô, hỏi: "Nếu đã như thế, vậy em học được cái này từ đâu?"

Đôi mắt của Đinh Tam Tam nhấp nháy hai cái, nói: "Xem phim ở trong máy tính của anh nên học được, chính là thư mục "Bảo bối Tam Tam" đó, chính anh không biết sao?"

Mỗi một người đàn ông bình thường đều sẽ có một ít đồ vật cất giấu, vì không muốn người khác phát hiện sẽ dùng đủ loại tên thư mục đường đường chính chính, ví dụ như "Kế hoạch khai phá XXX", các loại "Cao số thác đề tập [4]", vị trước mắt này đặt tên là vợ của mình.

[4] Cao số thác đề tập (高数错题集): t không hiểu chỗ này lắm nên giữ nguyên Hán Việt. Đợi t tìm được nghĩa sẽ sửa lại sau.

"Em... phát hiện lúc nào?" Vành tai của anh có chút nóng lên.

"Bây giờ là lúc thảo luận những thứ này sao?" Đinh Tam Tam cúi đầu ra hiệu, chỉ xuống "ác ma" cô tự tay thả ra.

Đới Hiến ôm cô đi đến trên giường, nói: "Lên giường không giải quyết được vấn đề, em có biết không?"

Biết, đây là lời nói cô đã từng nói với anh.

"Đương nhiên, em đây là nhu cầu sinh lý, cần phát tiết một chút." Đinh Tam Tam nằm ở trên giường, hai chân siết chặt eo của anh kéo anh lại gần.

Đới Hiến: "..."

Thành thật mà nói, Đới Hiến không bày ra toàn bộ bản thân mình ở trước mặt Đinh Tam Tam, Đinh Tam Tam lại chẳng phải người sai?

Yên nhi phôi [5], chính là nói cô.

[5] Yên nhi phôi (蔫儿坏): chỉ người tâm địa không tốt, thường ở sau lưng người khác làm chuyện xấu.

"Không có áo mưa." Anh đột nhiên nhớ ra.

Đinh Tam Tam mở ngăn kéo ở bên cạnh, lấy ra một hộp mới nhất ném ở trước mặt anh, "Không cần khách sáo."

Đới Hiến: "..."

Anh vội vội vàng vàng đeo bao lên, vừa đeo bao lên vừa nảy sinh quyết tâm: Lát nữa sẽ thảo luận với cô chuyện thả bao cao su ở bất cứ chỗ nào trong nhà trọ độc thân cùng với mục đích lần này anh đến đây, bây giờ quan trọng nhất là nhất định phải cho cô ném thử sự lợi hại của anh ở trên giường mới được!!

Đinh Tam Tam lại là vô cùng chờ mong, phụ nữ cũng cần phát tiết dục vọng, với kỹ thuật của anh, cô hoàn toàn không phải lo lắng hưởng thụ không được niềm vui của chuyện này.

Phụ nữ ba mươi giống như sói, cô sớm trước một năm cũng là chuyện rất bình thường.

...

Ngủ đến nửa đêm, cô đột nhiên tỉnh giấc, nhớ tới tổng kết hội thảo khoa học lần này còn chưa viết, cô lại bò dậy mở máy tính.

Đại khái viết được khoảng năm trăm chữ, trên đỉnh đầu xuất hiện một bóng đen, sau đó máy vi tính bị tắt còn cô bị ôm trở lại giường.

"Này, em còn chưa viết xong!"

"Đêm hôm còn viết cái gì, ngủ đi." Anh ấn cô xuống giường, vén chăn đắp lên trên người hai người.

"Nhưng bây giờ em rất có linh cảm." Cô trừng hai mắt, hoàn toàn không buồn ngủ.

Đới Hiến nhấc mí mắt lên nhìn cô, "Còn chưa đủ mệt có phải không?"

"Không phải giữa chừng em hôn mê một lần sao, em cảm thấy nghi ngại cũng đủ rồi."

"..."

Nửa đêm bò dậy làm việc là chuyện cô thường làm, cho nên Đới Hiến không hề giật mình chút nào, cũng trực tiếp tạo thành thói quen anh ngủ một hồi sẽ sờ xem người bên cạnh có còn ở đây hay không.

"Nếu đã tỉnh rồi, vậy chúng ta tới nói một chút chính sự đi." Đới Hiến nói.

Đinh Tam Tam ngửa đầu: "Vậy anh ôm em dậy đi, em ngửa đầu nhìn anh mệt lắm."

Đới Hiến thở dài một hơi, ôm cô dậy, nhìn thẳng vào mình.

"Em xin lỗi." Cô đột nhiên sát lại, hôn một cái lên môi của anh.

Đới môi mềm mại dán sát lại, lực phòng thủ của anh lập tức lộ ra sụp đổ theo chuỗi hình học [6].

[6] Chuỗi hình học: là một chuỗi có tỉ lệ giữa các số hạng kế tiếp nhau là một hằng số. VD: chuỗi $1/2 + 1/4 + 1/8 + 1/16 + \dots$ là một chuỗi hình học, bởi vì mỗi số hạng đều bằng $1/2$ số hạng kế trước nó.

May mà anh còn sót lại chút lực tự chủ, không bị đánh hạ hoàn toàn.

"Xin lỗi anh cái gì?" Anh hỏi.

"Không được sự cho phép của anh đã đơn phương lựa chọn buông tha."

Phạm sai lầm phạm rất lưu loát, nhận sai càng trực tiếp đâm chỗ hiểm, không hổ là nhân tài bậc cao, ở phương diện này, cũng có cặn kẽ mà người khác không học được.

"Anh không chấp nhận." Anh căng cằm, dùng giọng trầm thấp trả lời cô.

Đình Tam Tam cúi đầu cau mày, giống như không hề dự liệu được phản ứng của anh là như thế.

"Anh yêu em, nhưng không phải anh đang cầu xin em yêu anh, cho nên chúng ta là công bằng. Mỗi một lần anh đến gần em thì em lại đẩy anh ra, là muốn chứng minh cái gì? Anh không có em thì không sống được sao?" Anh dùng lồng ngực ấm áp kề sát cô, nhưng lại nói ra lời nói đã thương người nhất trên đời.

Đình Tam Tam cắn môi, tự nói với mình không thể dễ dàng rơi nước mắt, nếu không sẽ rơi vào trong tính toán của anh.

"Em có thể khóc, bởi vì anh sẽ đau lòng, nói không chừng anh sẽ không so đo nữa." Anh nhìn cô nói thẳng.

Đình Tam Tam cười gương, chỗ nào anh là trung khuyến, rõ ràng là sói dữ. Lần này anh nói rõ là muốn toàn bộ sinh mệnh của cô thuộc về anh, không thiếu một ly.

"Tam Tam, từ hôm nay trở đi, chúng ta là bình đẳng rồi." Anh nói.

Bởi vì em yêu anh em tôn thương anh, anh đau lòng nhưng anh cũng thấu hiểu, biết rõ con đường hèn mọn này không thể đi được nữa, cho nên anh lựa chọn một con đường khác.

"Em không muốn nghe." Cô mang theo tức giận đẩy lồng ngực của anh ra, chống lại một thứ gì đó sắp rời xa trái tim của cô.

Anh đuổi tay ôm lấy cô, mặc cho cô đang giãy giụa trong thế giới của riêng mình.

Anh cúi đầu hôn lên trán của cô: "Không muốn nghe thì ngủ đi."

Cô giãy giụa đến mức hao hết sức lực, dần dần không còn động tĩnh.

"Cô nàng ngốc, anh còn tưởng trái tim của em làm bằng sắt, hóa ra không phải." Anh mở mắt ra nhìn về mặt cô lúc cô đang ngủ, đáy lòng bình thản lại tĩnh mịch.

Đương nhiên không phải, kể từ một khắc kia cô yêu đã không còn kiểm soát được, anh đã từ chỗ địa thế thấp dần dần đứng lên.

Tam Tam, em muốn nhìn trái tim chân thật của anh? Được, anh bày ra cho em xem.

Có qua có lại, trái tim của em đâu?

Lời tác giả: hôn nhân xảy ra vấn đề hoàn toàn không phải vấn đề của một bên nào cả, tất nhiên là hai người đều có vấn đề.

Đới Hiến là phúc hắc thông minh cosplay trung khuyến, Đình Tam Tam là nhiệt tình đáng yêu cosplay nữ vương cao lãnh. Trung khuyến là một phần của Đới Hiến, cao lãnh cũng là một phần của Đình Tam Tam, nhưng lại không phải toàn bộ tính cách.

Muốn biết mọi chuyện về sau ra sao, mời nghe phân tích phía dưới.

Vợ chồng nguy trang, nhìn xem hai người già bộ đến khi nào!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 25: Tam tam khiến người ta muốn dựa vào

Edit: Dương

***

Hôm sau lúc Đình Tam Tam tỉnh lại, anh đã rời đi rồi, ngoại trừ ban công tản thuốc rơi đầy đất hình như không có gì chứng minh tối hôm qua anh từng tới đây. À, còn có eo của cô đau sắp chết rồi.

Cô đứng ở trong căn phòng bé nhỏ, bắt đầu suy nghĩ một vấn đề mà thánh nhân cũng không cách nào trả lời: To be or not to be [1].

[1] Câu đầy đủ là: "To be or not to be, that is a question" (tạm dịch: tồn tại hay không tồn tại, đó là một câu hỏi). Đây là một lời thoại của nhân vật Hamlet trong vở kịch nổi tiếng Hamlet của William Shakespear, đã trở thành một câu danh ngôn bất hủ. Nó thể hiện sự lưỡng lự của nhân vật trong câu chuyện, hay con người nói chung về sự sống và cái chết trong tình thế nguy cấp.

...

Thứ hai, Tiểu Tuần xuất viện, với tư cách bác sĩ chủ trị của cậu bé Đình Tam Tam ký giấy đồng ý xuất viện, chúc mừng cậu bé "đánh quái [2]" thành công.

[2] Đánh quái (打怪): thuật ngữ thường dùng trong game.

Bạch Dư đứng ở sau lưng Đình Tam Tam, nhìn dưới tầng một nam một nữ và một cậu bé cùng đi đến bãi đỗ xe, nói: "Tớ thật khâm phục cậu, lại có thể thờ ơ nhìn chồng trước và người phụ nữ khác thông đồng ở dưới mí mắt của mình."

"Cậu cũng nói, là chồng trước." Đình Tam Tam mỉm cười.

Bạch Dư nghiêng đầu nhìn cô, một tay khoác lên bả vai của cô, nói: "Cô giáo Đình, hỏi cậu một vấn đề."

"Nói đi"

"Cậu cảm thấy buông tha người đàn ông như vậy, là nên sao?"

"Nghĩ xem nên nói thế nào."

"Tớ chăm chú lắng nghe."

"Nếu như không yêu anh ấy như vậy, cũng biết bản thân sẽ gặp một người ưu tú hơn anh ấy rất nhiều, là nên buông tha. Về phương diện khác, nếu như yêu đủ sâu, biết phía sau sẽ không còn ai tốt hơn anh ấy hoặc sẽ không động lòng, vậy thì không nên."

"Cậu là bên khác đó?" Bạch Dư cười khanh khách hỏi cô.

Đinh Tam Tam chớp mắt, sau đó dùng cây bút trong tay gõ một cái lên đầu của Bạch Dư, nói: "Mười giờ, đến giờ phẫu thuật rồi."

Bạch Dư: "Haizzz, nói xong rồi hãy đi."

Bóng lưng của Đinh Tam Tam biến mất ở sau cánh cửa, Bạch Dư nhún vai, "Giấu đầu hở đuôi, có ai không biết sự lựa chọn của cậu chứ."

Cát Trĩ Xuyên ở một bên nhìn không được liền nói: "Cậu quan tâm những việc không liên quan đến mình làm gì, người ta dù sao vẫn có người yêu, đâu cần cậu bận tâm"

Bạch Dư khẽ hừ một tiếng, từ từ đi tới trước mặt Cát Trĩ Xuyên, nói: "Chị đây có một bí mật rất bùng nổ, có nghe không?"

"Ngại quá, bản thân từ chối bất quái." Cát Trĩ Xuyên đứng dậy, cầm bản bệnh án đi ra cửa.

Bạch Dư: Hai người này rất nhạt nhẽo, cô phải xin đổi phòng làm việc.

Đinh Tam Tam gần đến giờ tan làm, mẹ Đinh gọi điện thoại tới, hẹn cô ăn cơm ở tầng trên trung tâm thương mại cách bệnh viện không xa. Xét thấy là bữa tối của hai mẹ con nên cô không quay lại ký túc xá thay quần áo, cởi áo blouse trắng mặc quần áo đơn giản mộc mạc của mình, sau đó liền đi ngay.

Vóc dáng cô cao ráo thon gọn, giống như móc áo đi lại, rất xa cũng có thể bắt được ánh mắt của mọi người.

"Nhìn xem, đó chính là con gái của tôi." Mẹ Đinh nhìn Đinh Tam Tam đẩy cửa đi vào, cười cười quay sang giới thiệu với người bên cạnh.

Đinh Tam Tam vừa liếc mắt, đã hiểu rõ đây là Hồng Môn Yến [3].

[3] Hồng Môn Yến (鸿门宴): được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

Trước khi cô biết Đới Hiến, mẹ Đinh rất nhiệt tình giới thiệu đàn ông cho cô, phạm vi khoảng cách rất lớn, không hổ là giáo sư văn học đi ở tuyến đầu của thời đại, vô cùng tiến bộ.

Lần này là một người đàn ông lịch sự nho nhã, đeo một cặp mắt kính gọng mảnh màu vàng, có chút giống Phương Trí Viễn phiên bản cấp thấp.

Đinh Tam Tam theo lễ phép nên không trực tiếp phát áo bỏ đi, mà là cho mẹ Đinh một ánh mắt nhắc nhở, sau đó ngồi xuống chào hỏi.

Ăn cơm một hồi, đối phương hết sức hài lòng về cô, không, phải là hết sức hài lòng với thành tựu chuyên môn của cô. Ở trên bàn cơm chẩn bệnh cho người ta, Đinh Tam Tam vẫn là lần đầu tiên.

Sau khi ăn cơm xong, người đàn ông nhã nhặn hẹn Đinh Tam Tam đi xem phim, bị cô lấy cớ ngày mai còn phải làm phẫu thuật phải đi ngủ sớm để làm lý do từ chối.

Người đàn ông nhã nhặn và mẹ của anh ta tiếc nuối rời đi, như thể Đinh Tam Tam không rời đi cùng bọn họ là một tổn thất rất lớn.

Hai mẹ con Đinh gia lựa chọn ngồi xuống ở quán Starbucks dưới tầng, mẹ Đinh nói: "Trước khi con đánh giá cậu ta, trước tiên mẹ tuyên bố, trung tâm thương mại này chính là sản nghiệp của nhà cậu ta."

Đinh Tam Tam nói: "Từ lúc nào mà mẹ cũng bắt đầu bàn về vật chất rồi?"

"Thực lực kinh tế của một người đàn ông cũng là một khía cạnh chứng minh thực lực tổng thể của cậu ta, mẹ biết con không thích vì cậu ta hơi nhàm chán, nhưng thú vị cũng chỉ là gia vị của cuộc sống. Dù sao đi chăng nữa, mẹ chỉ là muốn giúp con lựa chọn một chốn về tốt một chút, ít nhất không cần lo lắng sau này con bị chết đói."

"Con nhờ mẹ giúp con chọn chồng lúc nào? Sao con lại không nhớ."

"Đinh Tam Tam, mẹ là mẹ con, con ăn nói với mẹ như thế à."

"Mẹ à, con là một cá thể độc lập, không phải vật phẩm phụ thuộc vào mẹ, về chuyện này đến lúc nào chúng ta mới có thể đạt được nhận thức chung?" Đinh Tam Tam bất đắc dĩ nói ra.

"Là mẹ lo lắng cho con, cho nên mới bận tâm về con nhiều như vậy." Mẹ Đinh cũng rất tức giận, lòng tốt lại bị xem như lòng lang dạ thú.

"Con có tay có chân, không chết đói được, cho dù sau này con sống cô độc quãng đời còn lại cũng còn có bảo hiểm hưu trí [4] và lương hưu hậu hĩnh, mẹ lo lắng cho con cái gì?"

[4] Bảo hiểm hưu trí: là một loại sản phẩm tài chính dành cho cá nhân, trong đó, người tham gia đóng góp tiền tiết kiệm theo định kỳ vào các sản phẩm hưu trí và sẽ được nhận chi trả từ quỹ khi đến tuổi nghỉ hưu.

"Mẹ..." Mẹ Đinh bị cô chẹn họng, nhất thời vậy mà không tìm được lý do để phản bác cô.

"Lần sau mẹ đừng làm thế này nữa, nếu còn lần sau thì con sẽ không tính tình tốt như hôm nay đâu." Đinh Tam Tam nói.

Mẹ Đinh gật đầu, hít sâu một hơi nói: "Được rồi, mẹ chân thành hy vọng con có thể gả ra ngoài trước khi Đới Hiến kết hôn."

"Anh ấy kết hôn?" Đinh Tam Tam đầu óc mơ hồ.

"Mẹ nghe nói mẹ của nó cũng đang sắp xếp cho nó đi xem mắt, nếu như con có hứng thú có thể đi tìm hiểu một chút." Mẹ Đinh vân đạm phong khinh nhắc tới.

"Con không có hứng thú."

"Vậy thì tốt, hy vọng đến lúc đó con đừng cảm thấy mình là kẻ thua cuộc, chạy về nhà khóc lớn."

Khóe miệng Đinh Tam Tam cong lên: "Khóc ở trước mặt mẹ, ngoại trừ lần trước bị đe dọa có lẽ phải ngược dòng quay lại mười năm trước."

"Phải không, mẹ chỉ hy vọng đến lúc đó con cũng có tự tin như thế này." Mẹ Đinh đứng dậy, hừ một tiếng, cầm lấy túi cầm tay rồi đi.

Đinh Tam Tam ngã về phía sau, dựa lưng vào ghế sofa, giống như sức lực bỗng chốc bị hút cạn.

Có thể ở trên miệng cô gay gắt, nhưng ở trong lòng... Cô vẫn có yếu đuối của phái nữ.

Xem mắt? Không phải mình cũng mới xem mắt đó sao, năm mươi bước đầu có tư cách cười một trăm bước? Cô bắt đầu đi kéo kéo khóe miệng, đặt tách cà phê còn chưa uống hết xuống bàn rồi rời đi.

Thứ tư, lão đại gọi Đinh Tam Tam vào phòng làm việc, viện trưởng cũng đang ở trong phòng.

"Sao vậy ạ?" Đinh Tam Tam có chút không tìm ra manh mối.

"Cháu ngồi đi." Viện trưởng chỉ chỉ ghế sofa sau lưng cô.

Lão đại nói: "Gọi em tới chính là thương lượng với em một việc, đừng căng thẳng, không định trừ tiền lương của em."

Đinh Tam Tam cười một tiếng: "Tiền lương do công đoàn phụ trách, anh có quyền lợi này sao."

Lão đại lườm cô một cái, lắc đầu than thở: "Con nhóc này có năng lực nhưng tính tình không tốt, rốt cuộc anh đã nhìn ra."

"Tính tình anh cũng không có chỗ nào tốt hơn em."

Viện trưởng bưng chén trà qua đây ngồi, "Được rồi được rồi, nói chính sự quan trọng hơn."

"Chú nói đi ạ." Đinh Tam Tam ngồi ngay ngắn lại.

"Từ năm trước bệnh viện chúng ta bắt đầu cùng một bệnh viện trực thuộc Đại học HongKong [5] ký kết hiệp nghị trao đổi nhân tài, hàng năm sẽ phái bác sĩ đi trao đổi, đương nhiên, họ cũng sẽ phái người qua bệnh viện của chúng ta, trao đổi thời, chính là trao đổi chất xám." Viện trưởng nói.

[5] Đại học HongKong: được thành lập năm 1911, là trường đại học lâu đời nhất ở Hồng Kông, đứng thứ 26 trong bảng xếp hạng các trường đại học tốt nhất thế giới (QS World University Rankings, THES 2008) và là trường đại học giảng dạy các môn học bằng tiếng Anh tốt nhất châu Á.

"Vâng, chuyện này cháu biết." Đinh Tam Tam nói.

"Năm nay đến lượt khoa các cháu, lão đại của cháu tiến cử cháu với chú, hy vọng cháu đi. Xét đến chuyện này, cháu có ý kiến gì không?"

"Cháu..."

Lão đại ở một bên nói: "Tam Tam, cân nhắc kỹ rồi hãy quyết định, đây là một cơ hội cực kỳ tốt, nếu như không phải anh lớn tuổi rồi thì anh cũng hy vọng mình có thể đi."

"Em đương nhiên sẵn lòng, chỉ là đồng nghiệp ưu tú trong khoa rất nhiều, tại sao lại đến lượt em?" Đinh Tam Tam hỏi.

Viện trưởng cười chỉ cô: "Có phải cháu lo lắng bọn chú xem ở địa vị của ba cháu, nên "đặc biệt" chăm sóc cháu phải không?"

Đinh Tam Tam đành phải gật đầu: "Chú đoán không sai, cháu làm nghề này đã lâu, nhưng trước sau chưa vẫn chưa vượt qua một cửa này của ba cháu."

Viện trưởng cười cầm chén trà, nói: "Ba cháu ở tuổi này của cháu cũng không có thành tựu như vậy, cháu quá lo lắng rồi. Bọn chú cân nhắc đến cháu hoàn toàn là bởi vì trình độ nghiệp vụ của cháu và có thể mang đến hiệu ứng tốt cho bệnh viện, hoàn toàn không liên quan đến ba cháu. Hơn nữa, bọn chú là chọn một người giữa cháu và Trầm Túy, cháu đừng tưởng rằng không phải cháu thì không được!"

Đinh Tam Tam cười: "Vậy cháu không nghĩ như vậy nữa."

"Đầu tiên bọn chú muốn suy xét ý kiến của mấy đứa, sau đó sẽ chọn lựa ra ứng viên thích hợp nhất. Trâu không uống nước thì không ai đề đầu trâu được [6], đạo lý này bọn chú hiểu rõ."

[6] Nguyên văn là 牛不喝水强按头 (trâu không uống nước mạnh mẽ đè đầu), là một câu tục ngữ của Trung Quốc, ví von dùng thủ đoạn mạnh mẽ bức bách đi vào khuôn khổ. (Đúng lúc t xem phim thì nhắc đến câu này, t có ý sửa lại theo phim cho dễ hiểu hơn)

Lão đại nói: "Bây giờ là đang trưng cầu ý kiến của em, rốt cuộc là em có đồng ý hay không?"

"Sẽ qua bên đó bao lâu?" Đinh Tam Tam hỏi.

Lão đại đáp: "Một năm."

...

Đinh Tam Tam từ phòng làm việc đi ra, lúc đi qua hành lang vừa vận nhìn thấy soái ca lần trước ở Đại học B đang đứng đối diện Trầm Túy.

"Bác sĩ Đinh." Soái ca chú ý tới cô, chào hỏi với cô.

"Tại sao cậu lại ở đây? Thật sự đến khám bệnh à?" Đinh Tam Tam xem nhẹ ánh mắt của Trầm Túy.

Về mặt soái ca có chút âm thầm, cậu ta nói: "Em kéo Dương Dương tới kiểm tra, bị chị nói đúng rồi, cô ấy quả thực ngã bệnh."

Cơ thể Đinh Tam Tam run lên, mình còn có năng lực đoán mệnh đang ẩn giấu?

"Bệnh gì?"

"U tuyến yên [7]."

[7] U tuyến yên: là hiện tượng một khối u nằm trong tuyến yên, gây ảnh hưởng đến các chức năng hoạt động của tuyến yên trong cơ thể. May mắn là đa số các u tuyến yên đều lành tính.

Đình Tam Tam nhìn thoáng qua Trầm Túy đứng ở bên cạnh: "Là anh đánh giá? Phim chụp X-quang đâu?"

Soái ca lấy phim chụp X-quang từ trong túi ra, đưa cho Đình Tam Tam

Cô điều chỉnh ánh sáng nhìn một chút, sắc mặt dần dần trầm xuống.

"Kết quả kiểm tra MRI [8] cũng cho thấy là u tuyến yên, đường kính ba milimet, chèn ép đến dây thần kinh thị giác rồi, căn cứ theo miêu tả của Phùng Tân, cô bé kia đã xuất hiện một loạt triệu chứng của mất ngôn ngữ vận động [9]." Trầm Túy nói.

[8] MRI (Chụp cộng hưởng từ): là một phương pháp thu hình ảnh của các cơ quan trong cơ thể sống và quan sát lượng nước bên trong các cấu trúc của các cơ quan.

[9] Mất ngôn ngữ vận động (mất ngôn ngữ Broca): bệnh nhân thường phát âm ra những lời nói lộn xộn hoặc các âm tiết rời rạc, không liên quan với nhau; đồng thời khả năng tự viết và viết chính tả cũng bị rối loạn (mất viết), khi đó, khả năng hiểu lời nói có thể bình thường hoặc chỉ rối loạn nhẹ.

"Lần trước cô bé va vào xe của tôi, tôi nói đùa một câu, không nghĩ tới lại là thật." Về mặt Đình Tam Tam âm thầm

"Bác sĩ Đình, cái này còn phải cảm ơn chị, bởi vì chị nhắc nhở cho nên em mới dẫn cô ấy đi kiểm tra, nếu không..." Cậu ta không nói thêm nữa.

"Đây là bệnh nhân của anh, anh định làm như thế nào?" Đình Tam Tam quay đầu nhìn về phía Trầm Túy.

"Phẫu thuật, đây là phương pháp hữu hiệu nhất trước mắt." Trầm Túy nhìn về phía Phùng Tân, sắc mặt của cậu ta đã xám thêm một tầng.

Đình Tam Tam nói: "Tôi có thể hội chẩn với anh không? Cô bé này tôi cũng biết."

Trầm Túy có chút thụ sủng nhược kinh: "Đương nhiên có thể."

"Anh họ, vậy em đi trước làm thủ tục nhập viện cho cô ấy." Phùng Tân nói.

"Em đi đi."

Chờ cậu ta rời khỏi, Đình Tam Tam mới hỏi: "Cậu ta là thân thích của anh?"

"Là con trai của dì nhỏ tôi, là đứa bé nhỏ nhất trong nhà." Trầm Túy nhìn theo bóng lưng cậu ta rời đi.

Đình Tam Tam cũng nhìn về hướng đó, cô nói: "Cậu ta rất tốt."

Trầm Túy nghiêng đầu nhìn cô, Đình Tam Tam xoay người rời đi, có vẻ chỉ là lăm bắm một mình.

Trải qua hội chẩn của Đình Tam Tam và Trầm Túy, khối u trong đầu cô bé Hường Dương kia tuy là u lành, nhưng phải nhanh chóng cắt bỏ, nếu không sẽ có nguy hiểm tính mạng. Bây giờ cô bé đó đã xuất hiện rối loạn thị giác [10], phản ứng của đồng tử với ánh sáng và phản ứng rối loạn điều chỉnh [11], nắm đồ vật không chắc, đi lại lao đảo, lại đau đầu buồn nôn, nếu như tiếp tục phát triển tiếp còn xuất hiện thêm triệu chứng động kinh [12], mà nếu kích thước khối u tăng lên, vị trí nó chiếm ở trong đầu sẽ càng ngày càng lớn, chèn ép dây thần kinh cũng càng ngày càng nặng hơn, có thể dẫn tới mù lòa.

[10] Rối loạn thị giác: là một trong những chứng bệnh thường gặp gây ảnh hưởng không nhỏ đến thị lực của người bệnh. Theo các chuyên gia, rối loạn thị giác có thể là tạm thời nhưng cũng có thể là vĩnh viễn. Các loại rối loạn thị giác thường gặp nhất bao gồm nhìn đôi (song thị), mù một phần hoặc toàn bộ, mù màu, mắt mờ, quầng và đau mắt.

[11] Rối loạn điều chỉnh: là tình trạng bệnh ngắn hạn, xuất hiện khi một người phải đương đầu với khó khăn hay phải điều chỉnh do căng thẳng, chẳng hạn như các thay đổi trong cuộc sống, mất mát hay những sự kiện trong quá khứ.

[12] Động kinh: là một chứng bệnh hệ thần kinh do xáo trộn lặp đi lặp lại của một số noron trong vỏ não tạo nhiều triệu chứng rối loạn hệ thần kinh (các cơn động kinh) như co giật của bắp thịt, cắn lưỡi, sùi bọt mép, mất trợn ngược, bất tỉnh, mất kiểm soát tiểu tiện, hoặc gây cảm giác lạ.

"Mù?" Hường Dương mặc quần áo bệnh nhân ngồi ở trên giường, lôi kéo vạt áo của Phùng Tân ở bên cạnh, nói, "Vậy sau này cậu không được ném tờ ở siêu thị nữa, tờ rất có thể bị bắt cóc đấy."

Đình Tam Tam: "..."

Trầm Túy: "..."

Phùng Tân vỗ vỗ tay của Hường Dương, nói: "Chờ cậu biến thành kẻ ngốc thì tớ sẽ bỏ cậu, sau đó tìm một bạn gái mới thông minh một chút."

"Hả?"

"Cho nên cậu mau chóng nghe lời dặn dò của bác sĩ, nếu không mai đây tớ sẽ bỏ cậu ở chỗ này."

"Ồ..."

Phùng Tân nói với Đình Tam Tam và Trầm Túy: "Phẫu thuật của Dương Dương, em hy vọng bác sĩ Đình đến mổ chính, có thể không ạ?"

Trầm Túy nhũn mảy: "Em không tin đạo đức nghề nghiệp của anh?"

"Dương Dương thích bác sĩ Đình, để chị ấy đến phẫu thuật thì cô ấy sẽ không sợ như vậy nữa." Phùng Tân cầm tay của Hường Dương nói ra.

Hường Dương yếu ớt gật đầu: "Em có chút sợ bác sĩ nam, em có bóng ma bị bác sĩ nam tiêm chày máu..."

Trầm Túy giờ giọng xem thường, vung tay rời khỏi.

Đình Tam Tam nói: "Danh tiếng của anh họ cậu lớn hơn tôi, cậu nhất định muốn để tôi phẫu thuật sao?"

Phùng Tân nhìn Trầm Túy sau khi rời đi, mới nói: "Em không muốn gây áp lực cho anh ấy, không muốn thêm bất kỳ nguy cơ thất bại nào cho ca phẫu thuật của Dương Dương, cho nên mời chị tới."

"Anh ta là chuyên gia, cậu nghĩ như vậy có thể sẽ khiến anh ta đau lòng." Mặc dù Đình Tam Tam không thích Trầm Túy, nhưng nếu như có người nghĩ cô như vậy, phòng chừng cô cũng sẽ không dễ chịu.

Phùng Tân nói: "Chị có chỗ không biết, em còn có một em gái, năm năm trước em ấy bởi vì mất máu quá nhiều mà qua đời ở trên bàn mổ, mổ chính lúc đó chính là anh họ. Người trong nhà em đều có thể thông cảm, dù sao đây là ý trời không phải con người có thể không chế, mọi người đều buông xuống rồi, nhưng anh họ lại trước sau chưa đi ra khỏi bóng ma này, mãi đến rất lâu sau mới dám đứng bàn mổ."

Đình Tam Tam giống như nhìn thấy bí mật nào đó, có chút lúng túng.

"Dương Dương sau này sẽ là vợ của em, em không muốn cho anh họ em thêm áp lực. Bác sĩ Đình, chị có thể thông cảm cho em không?" Phùng Tân nói nghiêm túc.

Đình Tam Tam gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Hai người nói xong, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng khóc sột sùi.

"Cậu làm sao thế?" Hai người nhìn sang Hường Dương ở bên cạnh, cô nàng đang che mặt khóc thút thít.

"Phùng Tân... Cậu nói tớ sẽ là vợ của cậu, là thật sao?" Cô nàng khóc thút thít, che miệng tròn to mắt nhìn Phùng Tân, chỉ sợ cậu ấy nuốt lời.

"Nếu như cậu có thể sống tốt, thì cậu chính là Phùng phu nhân." Phùng Tân cúi đầu, hôn lên trán của Hường Dương.

Hường Dương cười toe toét, vừa muốn khóc vừa muốn cười, cả người đều vận vận rồi.

Chân mây Đình Tam Tam khẽ giương lên, yên lặng rời đi, lưu lại cho bọn họ một không gian yên tĩnh.

Trầm Túy đứng ở bên ngoài, anh ta chưa rời đi.

"Phùng Tân đều nói cho em rồi, đúng không?" Anh ta hỏi.

"Phải." Đình Tam Tam che giấu khóe mắt ươn ướt.

"Em sẽ nhìn anh như thế nào?" Trầm Túy hỏi.

"Tôi nhìn như thế nào rất quan trọng sao? Anh ở trong mắt tôi chỉ là một tên hèn nhát mà thôi, có thể xấu hơn nữa sao?" Đình Tam Tam trả lời.

Trầm Túy khẽ cười một tiếng, che đầu thấp thòm và mong chờ trong đáy mắt, "Vậy thì tốt, hy vọng em phẫu thuật thuận lợi."

Nói xong, anh ta xoay vạt áo, lướt qua rồi đi.

Anh ta có khuôn mặt mê hoặc lòng người nhất, và có trái tim khiến người ta nhìn không thấu nhất.

Đình Tam Tam đứng tại chỗ, sẽ có một giây như vậy muốn tha thứ cho anh ta.

Lời tác giả: quý trọng cơ thể khỏe mạnh của chúng ta, rèn luyện nhiều bảo dưỡng nhiều, bằng không chờ thời điểm gặp được nam thần muốn tấn công lại không lên được thì phiền toái rồi.

Chương này không có phần Hiến ca làm trò, chương tới sẽ có!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tam tam cũng sẽ ôm cây đợi thỏ

Edit: Dương

***

Tiểu Chung và Đình Tam Tam hẹn ở thanh ba [1] uống rượu, đây là thói quen của hai người đã kéo dài gần mười năm, ngoại trừ đoạn thời gian Đình Tam Tam xuất ngoại du học, nếu không cho dù bận rộn cỡ nào đều sẽ rút ra một chút thời gian đến đây, không tính những người khác, thì hai người bọn họ ngồi ở đây, gọi hai ly rượu nhẹ, tùy ý tán gẫu một chút.

[1] Thanh ba (清吧): là một loại quán bar lấy nhạc nhẹ làm chủ, tương đối yên tĩnh. Phù hợp để bạn bè khai thông cảm tình, uống chút đồ uống trò chuyện một chút.

"Cậu thật sự quyết định cơ hội này sao?" Tiểu Chung vui người trên ghế sofa, toàn thân mềm nhũn, hỏi cô.

"HongKong sao? Nếu như có cơ hội thì đi thôi." Đình Tam Tam nhấp một ngụm rượu, toàn bộ dây thần kinh đều nhẹ nhàng.

"Vậy cậu và Đới Hiến thì làm sao bây giờ?"

"Cứ để tự nhiên thôi. Cố ý giữ gìn hoặc là tranh thủ một đoạn tình cảm, rất mệt mỏi, giống như buông tha bản thân mình." Đình Tam Tam nói.

Tiểu Chung lắc đầu: "Cậu từng thấy tớ theo đuôi Tống Diệp rồi? Khó cực bao nhiêu thì thời điểm thành công vui về bấy nhiêu, đây là ngang hàng."

Đinh Tam Tam cười: "Vậy sao cậu không nói đến chuyện lúc đó anh ta từ chối cậu thì cậu ôm tớ khóc lớn? Tớ còn phải lái xe năm tiếng đồng hồ đến thành phố khác đón cậu về, cậu không cảm thấy chật vật sao?"

"Chật vật." Tiểu Chung gật đầu, "Vừa chật vật vừa thấp hèn."

Cô nhìn khõe miệng Đinh Tam Tam giương lên, nói tiếp: "Nhưng chính là bởi vì tớ yêu anh ấy, cho nên chật vật và thấp hèn như vậy tớ đều có thể chịu được, không sao cả."

Khõe miệng Đinh Tam Tam hơi trũng xuống, nói: "Cậu cảm thấy tớ không đủ yêu Đới Hiến."

"Tớ không biết trong lòng cậu nghĩ như thế nào, nhưng cậu biểu hiện ra ngoài chính là như vậy. Không sao cả." Tiểu Chung cười từ từ nhìn cô, "Có lẽ cậu yêu Đới Hiến như vậy, nhưng bọn tớ không biết, bọn tớ không biết là chuyện nhỏ, nhưng anh ấy có lẽ cũng không biết, anh ấy sẽ nghĩ như thế nào đây?"

Đinh Tam Tam có chút chóng mặt: "Cho nên cậu cố vũ tớ theo đuôi anh ấy sao? Cậu không phải không biết tình huống của bọn tớ."

"Hai người có thể sinh con hay không hoàn toàn là thứ yếu, cậu là bác sĩ ưu tú nhất, cậu sẽ biết giải quyết vấn đề này như thế nào. Cho nên mấu chốt của vấn đề, là rốt cuộc cậu đã làm xong chuẩn bị cùng anh ấy trải qua cả đời chưa."

"Tớ từng chuẩn bị xong..."

"Không phải, là cậu từng buông tha."

Đúng rồi, đây chính là chỗ mấu chốt của vấn đề. Lúc nào cô cũng không nói gì mà dựa theo ý muốn của mình làm ra quyết định, đơn phương buông tha anh.

"Tam Tam, Tống Diệp nói đi Đới giới thiệu Tô Khả cho Đới Hiến, thứ sáu tới bọn họ sẽ đến thành phố suối nước nóng Dung Hối [2]."

[2] Thành phố suối nước nóng Dung Hối (融汇温泉城): nằm ở vịnh Lê Thụ, quận Sa Bình Bá, thành phố Trưng Khánh.

"Cậu muốn để tớ đi?" Đinh Tam Tam nhú mày.

"Tớ muốn để cậu đi nhìn một chút, thời điểm có người phụ nữ khác đứng ở bên cạnh anh ấy, xem trái tim của cậu có còn bình tĩnh như vậy nữa không." Tiểu Chung để ly rượu không xuống, ánh mắt đắm đuối nhìn cô.

Đinh Tam Tam chậm rãi ngã xuống ghế sofa, nghiêng đầu, cuộn tròn toàn bộ cơ thể mình lại.

Rượu mạnh bắt đầu có tác dụng rồi, cô có chút cảm giác tay chân vô lực.

...

Thứ hai, sau khi hội nghị thường kỳ kết thúc, Trầm Túy gọi cô lại.

"Phẫu thuật của Hường Dương sắp xếp vào thứ tư, toàn bộ kiểm tra đều đã làm rồi, tình trạng cơ thể hoàn toàn phù hợp với yêu cầu phẫu thuật." Trầm Túy nói.

"Cảm ơn anh đã làm công việc tôi nên làm." Đinh Tam Tam nói.

Trầm Túy cười một tiếng: "Khách sáo như vậy, em là trách anh làm việc của người khác sao?"

"Không có, gần đây phẫu thuật hơi nhiều, anh có thể giúp tôi, tôi quả thực rất cảm kích."

Trầm Túy nói: "Vậy em có cảm kích đến mức nhường danh ngạch đi HongKong cho anh không?"

Đinh Tam Tam sùng sốt một chút, chớp chớp mắt, ngạc nhiên nhìn anh ta.

"Anh nói đùa thôi." Trầm Túy cười một tiếng, xách máy vi tính rời đi.

Đinh Tam Tam đứng tại chỗ, về mặt một bộ không thể tưởng tượng nổi, anh ta sao lại không biết xấu hổ đùa giỡn kiểu này? Ai cho anh ta thể diện vậy?

Thời điểm kiểm tra phòng bệnh, Phùng Tân không ở đây, Hường Dương nắm chặt thời điểm hỏi Đinh Tam Tam: "Bác sĩ Đinh, em sẽ chết sao?"

Cô bé thoát nhìn rất căng thẳng, tóc đều muốn dựng ngược lên.

"Chị không dám cho em xác suất phẫu thuật thành công, nhưng chị sẽ cố hết sức." Đinh Tam Tam nói.

"Vậy chính là có khả năng rồi?"

"Bất kỳ ca phẫu thuật nào đều có nguy hiểm không thể dự đoán trước, chị không thể đảm bảo trăm phần trăm thành công." Đinh Tam Tam vỗ vỗ bả vai của cô bé, nói, "Nhưng chị đảm bảo cố gắng trăm phần trăm, cho nên em cũng giống vậy, đừng nghĩ đến tình huống xấu nhất, cố gắng phối hợp với chị, chị sẽ giúp em lên làm Phùng phu nhân."

Hường Dương ngược ngược che mặt lại, sau đó hỏi tiếp: "Có thật không ạ?"

"Cố gắng lên, cô gái nhỏ." Đinh Tam Tam khẽ cười.

Hường Dương bắt được tay của cô, nói: "Bác sĩ Đinh, nhờ chị nhất định phải giúp em khâu vết thương đẹp một chút, em còn chưa thử nghiệm tạo hình đầu trực, nhất định phải có một cơ hội."

Đinh Tam Tam không biết có nên cười hay không, nhìn đáng vẻ cô nàng vô cùng nghiêm túc, rốt cuộc có chút hiểu rõ cảm giác không biết làm thế nào của Phùng Tân khi gặp gỡ cô bé này.

Thứ ba, Đinh Tam Tam mở một cuộc trao đổi trước phẫu thuật với ba mẹ của Hường Dương và Phùng Tân, trình bày rõ ràng nguy cơ phải đối mặt và bệnh biến chứng có thể xuất hiện sau phẫu thuật.

"Phẫu thuật u tuyến yên sẽ ảnh hưởng đến thủy sau tuyến yên [3], dễ dàng dẫn tới sau phẫu thuật hormon tuyến yên tiết ra không đủ, sẽ dẫn đến lượng nước tiểu tăng nhanh thậm chí còn đái tháo nhạt [4]. Những bệnh biến chứng khác cũng có khả năng xuất hiện, ví dụ như phản ứng của vùng dưới đồi [5], dây thần kinh thị giác bị tổn thương, rò rỉ dịch não tủy, vãn vãn." Đình Tam Tam dùng bút chỉ một vòng trên mặt cắt của mô hình não, "Vị trí phẫu thuật chính là chỗ này, vết thương sẽ không lớn lắm."

[3] Thủy sau tuyến yên: gồm các tế bào giống như các tế bào mô thần kinh đệm, các tế bào này không có khả năng bài tiết hormon. Chúng chứa các hormon do vùng dưới đồi bài tiết ra đó là Vasopressin (ADH) và Oxytocin.

[4] Đái tháo nhạt: là một căn bệnh mãn tính xảy ra do sự suy giảm hormon ADH trong quá trình chuyển hoá nước ở cơ thể.

[5] Vùng dưới đồi: là một cấu trúc thuộc não trung gian, nằm quanh não thất ba và nằm chính giữa hệ thống viền (limbic).

"Vậy bác sĩ, con gái tôi có cần xạ trị [6] không?" Mẹ Hướng Dương hỏi.

[6] Xạ trị: sử dụng những hạt năng lượng cao hoặc các sóng như tia X-quang, tia Gamma, chùm tia điện tử hoặc proton để phá hủy hay tiêu diệt các tế bào ung thư.

"U tuyến yên trong đầu Hướng Dương là loại thông thường, không cần phải xạ trị." Đình Tam Tam giải thích.

Mọi người hơi thoải mái một chút, Đình Tam Tam hỏi: "Mọi người còn có vấn đề gì không?"

"Không còn nữa, Dương Dương xin nhờ bác sĩ Đình." Ba của Hướng Dương nói.

"Cháu sẽ cố gắng hết sức, gây tử đồng ý phẫu thuật bên này cần mọi người ký tên." Đình Tam Tam nói.

Thời điểm đi ra khỏi phòng họp, mẹ Hướng Dương kéo tay của Đình Tam Tam lại, bà nói: "Dương Dương mới 21 tuổi, đúng là thời điểm tỏa sáng tươi đẹp nhất, con bé lại rất nghe lời khiến người ta bót lo, lần này mắc phải bệnh nguy hiểm như vậy, tôi xin nhờ cô, nhất định phải mau chóng cứu con bé..."

Còn chưa nói xong, vành mắt của bà đã đỏ rồi, nước mắt rơi xuống.

Đúng vậy, những đứa trẻ khác đều đang hưởng thụ thanh xuân tiêu xài thanh xuân, chỉ có những đứa trẻ này trong bệnh viện, lại phải đối mặt với khảo nghiệm bước ngoặt sống chết.

"Dì à, dì yên tâm, bác sĩ Đình nhất định sẽ tận lực." Phùng Tân nói.

Đình Tam Tam gật đầu: "Đúng vậy, cháu sẽ dùng toàn bộ năng lực của mình để ca phẫu thuật của Dương Dương thành công."

"Cảm ơn cô." Ba mẹ của Hướng Dương cảm kích nói ra. (Cô ở câu này là cách xưng hô tôn trọng)

"Trách nhiệm trên vai, là nên làm."

Bảy chữ, cử trọng nhọc khinh [7].

[7] Cử trọng nhọc khinh: ví von năng lực mạnh, có thể dễ dàng gánh vác công việc nặng nề hoặc xử lý vấn đề khó khăn.

Đình Tam Tam rất hiếm khi có tình huống hôm sau phẫu thuật mà hôm trước ngủ không yên, có lẽ là cô gái lần này cô đã biết trước, có lẽ là sức sống tràn trề của cô gái đó khiến người xung quanh bị cảm hóa, cô trằn trọc ngủ không yên giấc, cảm giác có gì đó đè ép ở trong lòng.

Khoảng hai giờ sáng, cuối cùng cô đã ngủ được.

Mười giờ sáng hôm sau, Hướng Dương ở giữa ánh mắt của người nhà bị đẩy vào phòng phẫu thuật, cô nàng tỉnh ngịch phát phát tay, khiến bầu không khí buồng lồng một chút.

Bác sĩ gây mê tiêm thuốc mê vào cơ thể của cô nàng, cô nàng ngẩng đầu nhìn Đình Tam Tam, nói: "Bác sĩ Đình, chị mặc bộ trang phục phẫu thuật này thật sự rất đẹp, khiến em cũng muốn học y..."

Đình Tam Tam cười một tiếng, nhìn cô bé từ từ nhắm hai mắt lại.

"Hóa ra bị gây mê là cảm giác như vậy..." Thanh âm của cô bé từ từ nhỏ xuống, sau đó hô hấp đều đặn, rơi vào giấc ngủ say.

Đình Tam Tam nhìn thoáng qua phụ tá, cậu ta gật đầu: "Đều chuẩn bị xong rồi."

"Bắt đầu."

Đôi gia, Đôi Hiên đang vận động xong tắm rửa đi ra, bị Tôn Cần chặn ở trong phòng ngủ.

"Mẹ, mẹ có việc gì sao?" Anh lau lau tóc, hỏi.

"Ngày mai cùng đi ngâm suối nước nóng, con còn nhớ chứ?"

"Vâng."

"Vậy thì tốt, Tô Khả cũng sẽ đi, hai đứa có tiếng nói chung, sẽ không quá buồn chán." Tôn Cần nói.

Đôi Hiên nhìn bà một cái, nói: "Từ lúc nào mẹ lại quan tâm bọn con có tiếng nói chung hay không vậy?"

"Con nói chuyện với mẹ thế nào thế? Mẹ là kiểu mẹ ích kỷ vụ lợi sao?" Sắc mặt Tôn Cần sụp đỏ.

"Ở một số phương diện khác, mẹ quả thực rất độc đoán." Đôi Hiên nói thẳng.

Tôn Cần: "Đôi Hiên, con đừng tưởng rằng mẹ sẽ không gọi ba con đánh cho con một trận."

"Vậy mẹ phải thất vọng rồi, ở phương diện theo đuổi Tam Tam, hình như ba vẫn luôn rất ủng hộ con." Đôi Hiên nói.

Tôn Cận nghiêng rặng: "Thực sự là cưới con dâu quên mẹ, sói mất trắng."

"Mẹ từng đồng ý với con sẽ không tìm Tam Tam gây phiền phức, xin mẹ tuân thủ giao ước."

Tôn Cận gật đầu: "Vậy thì con cũng nhớ kỹ, con đã đồng ý cái gì với mẹ."

"Đương nhiên." Sắc mặt của Đới Hiến có chút u ám.

Hai giờ chiều, Hường Dương được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, phẫu thuật bước đầu xem như là thành công.

"Phía sau vẫn phải chú ý theo dõi, loại tình huống này của cô bé rất dễ dàng viêm màng não [8], cho nên trước tiên đẩy vào ICU [9] theo dõi hai tư giờ, đợi tình huống ổn hơn sẽ chuyển sang phòng bệnh bình thường." Đinh Tam Tam nói.

[8] Viêm màng não: là bệnh chứng do viêm lớp màng mỏng bao bọc não và hệ thần kinh cột sống. Đa số là do vi trùng hay siêu vi trùng từ nơi khác trong cơ thể qua máu lan vào dịch não tủy, nhưng một số rất ít cũng có thể do loại nấm hay ký sinh trùng.

[9] ICU (Intensive Care Unit): tạm dịch là các đơn vị hồi sức cấp cứu, chăm sóc đặc biệt hoặc điều trị tích cực. Trọng tâm chính của ICU là cung cấp chăm sóc liên tục cho những bệnh nhân nặng đang trong tình trạng bị đe dọa tính mạng.

Ba mẹ của Hường Dương vô cùng cảm kích, còn Phùng Tần thì sao, cậu ta đã sớm đuổi theo y tá rồi.

Đinh Tam Tam cả người nhẹ nhõm, giống như tiếp nhận một lễ rửa tội vậy. Rõ ràng là cô cứu được người, nhưng cô lại có cảm giác được người khác cứu.

Nếu "tử biệt" mới là uy hiếp lớn nhất, tại sao chúng ta muốn tận lực tạo ra "sinh ly" chứ?

Đôi tình nhân nhỏ này giống như khiến cô đã thông hai mạch Nhâm Đốc [10], cảm giác nói không ra lời.

[10] Hai mạch Nhâm Đốc: gồm mạch Nhâm và mạch Đốc. Mạch Nhâm là mạch của các kinh âm. Mạch Đốc là mạch của các kinh dương. Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người.

"Trí Viễn, em nhớ anh có thể thành viên thành phố suối nước nóng Dung Hối, phải không?" Đinh Tam Tam quay lại văn phòng, lấy điện thoại ra gọi điện cho Phương Trí Viễn.

...

"Anh nhiều lần nói muốn dẫn em đi, em cũng không đi, thế nào hôm nay lại chủ động muốn đi?" Phương Trí Viễn xuống xe, mở cửa xe để Đinh Tam Tam bước xuống.

Đinh Tam Tam đeo kính râm màu cam, ngửa đầu nhìn thoáng qua tám biển thành phố suối nước nóng, nói: "Đột nhiên cảm thấy hứng thú."

"Đúng lúc anh mở hội nghị ở đây, em cứ tùy ý đi dạo một chút, anh không dặn dò em thêm nữa." Phương Trí Viễn nói.

Đúng với ý của Đinh Tam Tam, cô xách túi của mình lên, cười nói: "Làm phiền anh đã đích thân đưa em đến đây, đã rất đủ tâm ý rồi."

"Còn khách khí với anh làm gì." Phương Trí Viễn cười khê, xách túi của cô dẫn cô đi vào bên trong.

Thành phố suối nước nóng, diện tích năm trăm mẫu, kinh doanh chủ yếu là khách sạn suối nước nóng, cơ sở giải trí đồng bộ càng là đầy đủ, có vài người nghỉ ngơi ở chỗ này một hai tuần lễ cũng sẽ không buồn chán.

Phương Trí Viễn giao cho Đinh Tam Tam một tấm thẻ, "Đây là thẻ thông hành, muốn đi đâu quẹt một cái là được rồi. Nếu như mệt thì lên tầng, dãy số viết trên đó chính là số phòng."

"Cảm ơn anh." Đinh Tam Tam nhận lấy.

Trợ lý của Phương Trí Viễn đã vẫy tay ra hiệu với anh ta rồi, Đinh Tam Tam nói: "Anh mau đi đi, lần sau em mời anh ăn cơm báo đáp."

"Anh chờ em." Phương Trí Viễn cười một tiếng, phát tay một cái rồi rời đi.

Đinh Tam Tam tháo kính râm ở trên sống mũi xuống, ngửa đầu nhìn Cha Chaa Teng [11] ở tầng hai, tìm được một góc nhìn có điều kiện tốt nhất.

[11] Cha Chaa Teng (茶餐厅): là một kiểu nhà hàng bình dân vô cùng phổ biến ở HongKong. Năm 2007, Cha Chaa Teng được đề xuất để trở thành di sản văn hoá phi vật thể UNESCO.

Ôm cây đợi thỏ, chỉ đợi thỏ đến nửa thôi.

Lời tác giả: vỗ tay~ Tam Tam ra trận rồi, cô ấy sẽ thấy cái gì đây?

Mọi mắt mong chờ!

SPOIL: tên chương sau là "TAM TAM CŨNG SẼ LÀM TRÒ CƯỜI". Nghe tên chương là chị em cũng hiểu phần nào rồi đúng không =)))

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tam tam cũng sẽ làm trò cười

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Bên trong khu suối nước nóng, bể tắm lớn nhỏ nhiều vô số, mỗi người thích một loại hoa khác nhau, người thích ngâm trong hoa lê người thích ngâm trong hoa hồng, mọi người đều đang ngâm trong bể tắm nước nóng mình yêu thích, thỉnh thoảng còn có thể hưởng thụ hoa quả và đồ uống nhân viên phục vụ bụng tới, thật sự là thoải mái.

Bể tắm suối nước nóng lớn nhất thuộc khu nào nhiệt nhất kia, cả nam lẫn nữ ngâm chung một chỗ, dưới hơi nước mông lung, "không cẩn thận" phát sinh chút chuyện chân tay tiếp xúc gì đó thật sự là quá bình thường.

"Đới Hiền đâu, anh ấy đi chỗ nào rồi?" Tô Khả thay đồ bơi đi ra ngoài, tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng.

Từ Chính Lâm đang bận bịu chỉ dạy một em gái tập bơi, nói: "Đến bể bơi tìm đi, người đang ở đó."

"Không ngâm suối nước nóng sao, bể bơi cái gì chứ..." Tô Khả lăm bắm, đi qua bể bơi tìm người.

Đới Quân kéo Điều Điều từ trong bể tắm suối nước nóng ra ngoài, nói: "Không phải mấy hôm trước anh nói không đi sao?"

Từ Chính Lâm nhường mảy: "Xem phim sao có thể không đến, nhất định phải đến!"

"Phim gì cơ?" Điều Điều hỏi.

"He he, spoil trước thì không có ý nghĩa rồi, chờ đi." Từ Chính Lâm một ngụm uống hết sâm panh [1], thuận tiện ôm mỹ nữ mới quen đi vào bể bơi bên trong.

[1] *Sâm panh (Champagne): là một dạng vang nổ được sản xuất bằng cách tạo ra sự lên men thứ cấp trong chai chứa rượu vang để thực hiện sự cacbonat hóa.*

Điều Điều: "Anh ta đang nói gì vậy?"

"Anh không biết."

Thời điểm Tô Khả tìm được bể bơi bắt gặp Đới Hiền đang thi đấu với người khác, bơi hai trăm mét, anh vượt lên dẫn đầu và dành chiến thắng. Một tay anh chống ở trên bờ lắc lắc mái tóc còn ướt, giọt nước thuận theo lồng ngực của anh chảy xuống, hòa vào với nước trong bể bơi.

Anh chia tay bắt tay với người đàn ông đến đích chậm một bước, nắm đấm chạm vào nhau, cười nói chút gì đó, sau đó hai người đàn ông ướt đẫm mới từ trong bể bơi đi lên.

Lên bờ, vóc người của anh càng nhìn không xốt một chút gì, mặc dù anh rất nhanh đã lấy một cái khăn tắm quấn lại, thế nhưng cơ bụng lấp ló như vậy vẫn khiến các cô gái động lòng không dứt.

Tô Khả nhìn xung quanh bể bơi một vòng, ngoại trừ nhìn thấy ở góc đối diện có một người phụ nữ quấn khăn tắm đang ngủ, trên cơ bản là đàn ông và trẻ em.

"Anh trốn ở chỗ này làm gì? Cũng đâu có mỹ nữ!" Cô cười trêu ghẹo để che giấu ánh mắt nhìn tới nhìn lui của mình.

Đới Hiền cười, nói: "Đã lâu không bơi rồi, nói lòng gân cốt."

Tô Khả đi vào, hơi hơi giương cằm lên, trong ánh mắt là ánh sáng lấp lánh, "Chúng ta tới so một ván, thế nào? Em thua thì bữa tối em mời, anh thua không chỉ mời em bữa tối nay, rượu tối nay anh cũng phải mời."

Đới Hiền xoa xoa tóc, nói: "Đội rồi sao? Đi ăn chút gì đi."

"Anh khinh thường em." Tô Khả cười trừng mắt.

"Em có vốn liếng để so sánh với anh sao?" Đới Hiền giương giương cằm, chỉ về phía người đàn ông ban nãy thua bởi anh, nói, "Em cảm giác năng lực của mình mạnh hơn anh ta hay là bấp bệch nhiều hơn anh ta?"

"Tại sao em phải lấy trứng chọi đá, em linh hoạt khéo léo hơn anh ta, em có ưu thế của em!"

Dáng vẻ Tô Khả nói năng hùng hồn giống như một con phượng hoàng nhỏ kiêu ngạo, giữ lòng yêu cầu một trận quyết thắng thua.

"Được, vậy thì so đi." Đới Hiền bỏ khăn tắm ra.

Tô Khả đứng ở bên cạnh anh, đứng sừng vai, cô nói, "Nhường em năm mét."

Đới Hiền quay đầu nhìn Tô Khả, một lời khó nói hết.

"Thế nào? Đây mới là công bằng." Tô Khả mặt không đỏ tím không đập mạnh nói ra.

Đới Hiền cười nhạt một tiếng, quay đầu lại nhìn thẳng phía trước, sau khi quét qua người phụ nữ bọc giống như xác ướp nằm trên ghế dựa, anh nói: "Đến đây đi."

Bản thân phụ nữ màu thuần cũng không phải ngày một ngày hai, anh đã sớm thành thói quen.

Người đàn ông vừa nãy thua bởi Đới Hiền làm trọng tài, anh ta ra lệnh một tiếng, hai bóng dáng lập tức nhảy xuống nước.

Bề nước rẽ sóng, hai bóng dáng thanh nhả ở trong đường bơi của mình ngoi lên lặn xuống.

Tô Khả đẹp ở chỗ vóc người cân đối, mặc dù không theo đuổi trắng nõn giống như phái nữ thông thường, nhưng làn da màu lúa mì nhìn rất khỏe mạnh, có loại sức hấp dẫn kiểu khác.

Tranh tài giữa nam nữ từ trước đến nay rất hấp dẫn ánh mắt của người vây xem, mọi người sôi nổi tụ tập lại, góp phần trợ uy cho Tô Khả dũng cảm dám khiêu chiến với phái nam.

"Mỹ nữ, có lên!"

"Mau lên! Anh ta sắp đuổi kịp cô rồi!"

"Hai mét cuối cùng, lao tới đích đi!"

...

Kết quả không cần nói cũng biết, Đới Hiến đến vạch đích trước tiên, không xuất hiện tình huống anh hùng "tích bại [2]" dưới tay mỹ nhân. Mọi người lập tức giải tán, ồn ào bày tỏ Đới Hiến rất không ga lăng.

[2] Tích bại (惜敗): thường dùng trong thi đấu thể thao, chỉ hai bên thực lực tương đương hoặc chênh lệch nhau một chút, cuối cùng một bên thua bởi tỉ số rất sát sao.

Tô Khả thả hồng hộc lau nước trên mặt, ngấm mình ở trong mặt nước nhấp nhô, dựa vào tay vịn, nói: "Người xung quanh đều bảo anh nhường em, sao anh lại không nhường hả?"

Đới Hiến hất tóc, giọt nước bắn ra bốn phía, "Anh không có thói quen nhường đối thủ, nếu đã quyết định so tài vậy thì phải nỗ lực so tài một ván."

Tô Khả nhường này, đáy mắt không thể tránh khỏi mất mát, "Phải không?"

"Đây là tinh thần thi đấu thể thao." Anh khẽ cười một tiếng, chống tay nhảy lên bờ.

Anh vắt khăn lông trên vai đi tới phòng tắm, bóng lưng vạm vỡ và đôi chân dài có lực ở dưới ánh nhìn chăm chú như có như không mạnh mẽ bước đi.

Một số đàn ông anh tuấn đẹp trai, một số đàn ông lại rất mạnh mẽ. Đới Hiến thuộc loại thứ hai.

"Mỹ nữ, anh ta không biết thương hoa tiếc ngọc, anh biết này, có muốn so một ván với anh không?" Một người đàn ông đeo kính râm chặn ở trước mặt Tô Khả, cười tùm tùm hỏi.

"Tôi mệt rồi, xin lỗi." Cô vòng qua anh ta đi về phía trước.

Người đàn ông chưa từ bỏ ý định, đưa tay bắt lấy tay cô. Đây là một sai lầm lợi hại nhất mà anh ta đã phạm phải trong đời này, sau này nhớ lại biết vậy chẳng làm

Răng rắc...

Một tiếng vang nhỏ, cổ tay của người đàn ông mềm nhũn rũ xuống.

Tô Khả lạnh lùng liếc mắt một cái, nói: "Một chút dọ dỗ, để anh nhớ kỹ sau này không nên tùy tiện nắm tay phụ nữ."

Nói xong, cô rời khỏi hiện trường, lưu lại vị nam sĩ phía sau đau đến mức thiếu chút nữa quỵ xuống đất.

"Cô gái nhỏ, thật con mẹ nó cay!" Người đàn ông cảm lấy cổ tay mình, cúi đầu lau mồ hôi.

"Đồng thiếu, có cần gọi bác sĩ Tô không?" Một người đàn ông chạy tới hỏi.

"Anh cứ nói xem?" Đồng thiếu lạnh nhạt nhìn hán ta, thuận tiện quét nhanh một vòng người xung quanh xem nào nhiệt.

Mọi người: thời tiết không tồi, nên ra ngoài đi vài vòng.

Hai màn náo nhiệt đi qua, bể bơi dần dần yên tĩnh lại.

Người phụ nữ vẫn luôn nằm ở bên bờ tháo kính xuống, cô cời khăn tắm quấn trên người ra, lộ ra vóc người mặc bộ áo tắm sọc xanh trắng. Cô không thích vận động, ngoại trừ chạy chậm, cũng thích ăn đồ có nhiệt lượng cao, nhưng tuyệt đối không ăn nhiều, dần dà, mặc dù cơ thể không quá cân đối, nhưng bụng dưới cũng bằng phẳng, vòng eo tinh tế, hơn nữa chân dài khiến người thường không ngừng hâm mộ, quả thực khiến hormon trong bể bơi tăng nhanh đến mức sắp tràn ra ngoài.

Cô nhảy một cái, tao nhã tiến vào bên trong bể bơi, bọt nước bắn lên tung tóe.

Nói đến tiêu tan con giận, phải nước lạnh mới có hiệu quả.

...

Giữa trưa, thành phố sôi nước nóng giống như rơi vào ngủ say, chỗ ăn chơi náo nhiệt rút cuộc nghênh đón yên tĩnh ngấn ngủ.

"Em trốn ở đây làm gì?" Phương Trí Viễn đứng ở phía sau người phụ nữ mặc váy màu xanh da trời.

Cô ngồi trên lớp cỏ dưới tàng cây, đỉnh đầu đội mũ rơm, thoát nhìn rất nhàn nhã.

"Bên trong quá oi bức, ra đây hít thở không khí."

Phương Trí Viễn nhìn xung quanh một vòng may mắn vườn hoa không có người, mặc dù chưa tới lúc nóng nhất của mùa hè, nhưng ánh nắng giữa trưa cũng đủ khiến cho bất kỳ người phụ nữ nào sợ phơi đen da chạy trốn mất. Ở chỗ này hít thở không khí?

"Em gặp vấn đề khó khăn gì sao?" Phương Trí Viễn tùy ý ngồi xuống, ngồi giống như cô.

"Không có, tại sao muốn ở một mình khi gặp phải khó khăn chứ? Thật ra em rất hưởng thụ cô độc." Đinh Tam Tam híp mắt nhìn anh ta.

"Em đây là đang nói anh xen vào chuyện của người khác?"

"Anh nghe thấy rõ?" Đinh Tam Tam cười.

Phương Trí Viễn nói: "Anh chỉ là lấy tư cách bạn bè quan tâm em, không phải cố ý nhúng tay vào cuộc sống của em. Nếu khiến em cảm thấy bất tiện, vậy thì anh rất xin lỗi."

Đinh Tam Tam quay đầu nhìn anh ta, nói: "Trí Viễn, anh sống giống như một tiêu bản."

Phương Trí Viễn hiếm khi sùng sốt một chút, "Cái gì?"

"Giống như quân tử bước ra từ trong sách, không kém một ly." Đinh Tam Tam đứng dậy.

Phương Trí Viễn: "Em có ý gì? Quân tử không tốt sao?"

"Tốt thì tốt, nhưng người không cùng chí hướng không thể làm bạn bè, bởi vì tình cảm không sâu đậm. Những lời này anh từng nghe chưa? Con người quá mức đoan chính, có đôi khi sẽ khiến người bên cạnh hoài nghi người đó có thật sự yêu mình hay không."

Đình Tam Tam cúi đầu, tiện tay phui phui váy của mình, nói: "Đó là cách nhìn của em, tùy tiện nói một chút, nếu như tạo thành quấy nhiễu cho anh thì em cũng rất xin lỗi."

Nói xong, cô đeo kính râm lên chấp tay sau lưng, đi tới con đường nhỏ bên kia.

Phương Trí Viễn đứng lên, suy nghĩ lại một chút lời nói của cô, sau đó quay lại đường cũ. Đi ngang qua tòa khách sạn sát bên vườn hoa, anh ta ngửa đầu nhìn thoáng qua cửa sổ thủy tinh lấp lánh, sau đó chậm rãi rời đi.

"Anh cả đang nhìn gì thế?" Diêu Diêu đứng ở phía sau Đới Hiến hỏi.

"Không có gì." Đới Hiến kéo rèm cửa sổ lên, không nói lời nào đi tới bàn trà trong phòng khách.

Diêu Diêu nhìn thoáng qua bóng lưng của Đới Hiến, sau đó thông qua khe hở của rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, một mảnh vườn hoa xanh biếc, yên tĩnh hài hòa.

Anh cả rốt cuộc đang nhìn cái gì, vừa nảy dąng về chuyện tâm như vậy.

"Bà xã, bật lửa của anh đâu rồi?" Đới Quân ở phòng khách nói lớn.

"Em tới đây." Diêu Diêu nhanh chóng bước đi, móc ra bật lửa cất giấu ở trong túi.

...

Ban đêm buông xuống, thành phố sôi nước nóng càng thêm xinh đẹp, người lựa chọn ngâm suối nước nóng trong trời đêm càng nhiều thêm, mọi người nhàn rỗi ngồi ở một chỗ, tùy ý tán gẫu một chút, cảm giác thời gian đều ấm áp thông thả.

Trong nhà hàng, Đình Tam Tam trò chuyện với đầu bếp ở đối diện đã hơn nửa giờ rồi. Từ gan ngỗng đến sườn cừu nướng, từ nấm cục [3] đến trứng cá muối, ông ta kiên nhẫn giải thích, cô nghiêm túc lắng nghe.

[3] Nấm cục (truffle): là một loài nấm ăn được. Nhưng không giống như những loại nấm khác, nấm cục không mọc trên mặt đất mà mọc sâu trong lòng đất, thường ký sinh trong lớp rễ cây sồi.

(Gan ngỗng, sườn cừu nướng, nấm cục, trứng cá muối: hình ảnh ở cuối chương)

"Còn cần thêm một phần bit tét nhỏ không?" Đầu bếp hỏi.

"Không cần đâu, cho tôi một ly cocktail [4] nồng độ thấp một chút." Đình Tam Tam chống tay cười nói.

[4] Cocktail: là một loại thức uống được pha trộn, chứa rượu. Một ly cocktail thường bao gồm một hay nhiều rượu và hương như là các loại rượu mùi, trái cây, mật ong, sữa hay kem, và các loại phụ gia khác...

Đầu bếp cười một tiếng, tìm bartender pha chế một ly cocktail màu sắc tươi sáng đặt ở trước mặt cô, "Ly này có tên "uống không say", mời cô từ từ dùng."

Đình Tam Tam cười một tiếng, bụng ly thủy tinh nhấp một ngụm, "Thật sự uống ngon."

Đầu bếp cúi đầu xử lý tấm sắt, khoe miệng treo ý cười.

Từ vị trí của Đình Tam Tam nhìn sang, vòng qua cột trụ phía sau đầu bếp, phía đối diện có một bàn ăn hai người, có một nam một nữ ngồi đó, đều là nhân vật hết sức chói mắt.

"Cho nên, em một chút cơ hội cũng không có sao?" Trên mặt Tô Khả mang theo ý cười lúng túng, nhìn chăm chú người đàn ông đối diện.

Hôm nay cô mặc bộ váy đẹp nhất, trang điểm xinh đẹp nhất, ngay cả dáng vẻ cử chỉ đều thay đổi nét hào sảng của ngày xưa, trở nên nhã nhặn tinh tế. Nhưng anh vẫn lắc đầu, nói cho cô biết, không thể.

"Em có chỗ nào thua kém chị ấy sao? Anh cứ như vậy xem nhẹ em, không thể chú ý tới em sao?" Tô Khả xấu hổ cười một tiếng, muốn khóc lại không biết khóc thế nào, trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ, giống như nuốt phải thủy hoàng liên [5].

[5] Thủy hoàng liên (水黄莲): là tên một vị thuốc Đông y. Tác dụng thanh nhiệt, lợi tiểu. Dùng cho bệnh vàng da, tiểu tiện bất lợi. Hương vị: đắng, lạnh.

"Em và cô ấy mỗi người một vẻ, chỉ có điều bởi vì anh coi trọng cô ấy rồi, cho nên những người phụ nữ khác ở trước mặt cô ấy đều không có khả năng so sánh." Đới Hiến cầm đế của ly rượu, trước sau di chuyển hai cái, rượu vang trong ly rượu đông đưa nhiều về, anh nói, "Sau này em cũng sẽ biết, chuyện tình yêu này, thật sự không phân rõ đúng sai."

"Là thời cơ không đúng."

"Là cảm giác."

Cảm giác là "người" xoi mói nhất, một khi cô ấy buông xuống, thì sẽ khiến bạn sản sinh hiệu ứng hào quang [6], khiến bạn không nói ra lời cô ấy không tốt, càng thêm nói không ra lời cô ấy tốt.

[6] Hiệu ứng hào quang: là một loại thiên vị của nhận thức. Hiệu ứng này có thể ảnh hưởng đánh giá của chúng ta về một người từ cảm nhận hay ấn tượng tổng thể về họ.

"Em biết rồi." Tô Khả gật đầu, cô giơ tay lên chống đỡ vầng trán, muốn lau đi nước mắt sắp tràn mi.

Đới Hiến đưa cho cô một cái khăn tay, cô do dự một chút, ngừng đầu nhìn anh.

Trong ánh mắt của anh tất cả là thân nhiên và phóng khoáng, chỉ có áy náy đối với cô nhưng không có thương tiếc mà cô muốn nhìn thấy.

Tay cô run rẩy nhận lấy, giữa chừng, anh chuẩn bị thu tay về, cô lại nhanh chóng duỗi tay bắt lấy. Cô cúi đầu, đưa tay và khăn tay che ở trước mặt mình, hai vai run rẩy, khóc không lên tiếng.

Cô là em gái, anh có thể cho phép cô lúc này dựa vào. Đới Hiến nghĩ như vậy.

Đình Tam Tam gõ bàn một cái, nói: "Cho tôi một ly cocktail nồng độ mạnh nhất, không, lấy whisky [7]."

[7] Whisky: là một loại đồ uống có chứa cồn được sản xuất từ ngũ cốc bằng cách lên men và chưng cất. Rượu whisky như là một hình thức đặc biệt của rượu mạnh thông thường được uống để thưởng thức.

Đầu bếp ngẩng đầu, thấy cô hình như không phải đang nói lời say, bưng đến cho cô một ly whisky thêm đá kèm theo một cái khăn tay trắng.

Đình Tam Tam nhận lấy ly rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, cô bước xuống ghế chân cao, bước chân vững chắc đi tới cửa ra vào.

Đầu bếp quay đầu, trên bàn chỉ còn lại ly rượu không và vài viên đá, cùng với một cái khăn tay trắng như mới.

"Có người rơi xuống nước rồi!"

Vài người ngồi ở mấy bàn gần sát nhà hàng đột nhiên xôn xao đứng lên, ồn ào đứng lên nhìn ra bể bơi lộ thiên ở bên ngoài.

Bảo vệ phản ứng trước tiên, nhanh chóng nhảy xuống bể bơi cứu người. Người ăn cơm trong phòng ăn cũng ồn ào đi ra khỏi phòng, mọi người nhìn thấy đầu tiên chính là trên mặt nước sóng gợn lăn tăn, vấy đỏ tươi sáng.

Đình Tam Tam cũng không biết tại sao mình lại rơi xuống bể bơi, cô cảm giác mình vẫn rất tỉnh táo, đi ra khỏi nhà hàng, ngay ngắn đi đến hướng phòng nghỉ, không biết tại sao bước chệch một chút, tùm một cái rơi xuống nước.

Ly rượu whisky kia khiến tay chân cô không có sức, cô giống như lá cây nhẹ nhàng lay động trên mặt nước, hoàn toàn không có dự vọng muốn bản thân có sức gậy gựa.

Nước ở bốn phía tám hướng chảy tới chỗ cô, trong mũi của cô trong lỗ tai trong cổ họng chứa đầy nước, có cảm giác ngạt thở, cô hướng thụ trạng thái không bình thường này.

Đột nhiên, bên eo có một luồng sức lực khóa cô lại, sau đó dễ dàng kéo cô lên khỏi mặt nước. Đình Tam Tam còn chưa kịp nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh, quay đầu một cái áo khoác đã che kín cô lại, tiếp đó cô bước đi lao đảo bị người kéo rời khỏi bể bơi.

"Buông tôi ra, anh là ai..." Cô có chút nói ngọng, nói không được rõ ràng lắm.

Cô lẽ là cô đã rất cố sức, người bên cạnh nâng cô lên, sau đó khiêng ở trên vai, bước đi vội vã, giống như gậy ấn rồi đưa cô rời đi.

Cô gầy gù hai cái, sau đó buông tha, cô toàn thân mềm nhũn, thật sự giống như một cái túi vải bỏ [8].

[8] Vải bố (vải Canvas): được làm từ sợi cotton, sợi sisal và có thể kết hợp cả với sợi polyester tùy từng loại. Ưu điểm nổi trội của vải bố chính là bền bỉ và chắc chắn.

Sức lực và mùi vị quen thuộc này, phương pháp "không người" không còn người thứ hai, cô rất khó không đoán ra anh là ai.

"Em muốn hôn." Cô thấp giọng nói.

Anh lại đi hai bước, sau đó thả cô xuống, đỡ bả vai của cô nhìn cô.

Cô nhắm nhắm mắt, chuẩn bị một chút, nói: "Còn tốt..."

Có chút thoải mái hơn, cô vỗ vỗ bả vai của anh, nói: "Thấp một chút." Cũng đi về phòng vẫn tốt hơn, cô cảm thấy thế.

Đới Hiến không nhúc nhích, cứ như vậy nương nhờ ánh trăng nhìn cô chăm chú.

"Nhanh một chút, em thật sự muốn hôn rồi." Cô vuốt ngực một cái, sắc mặt khó coi.

Anh xoay người đưa lưng về phía cô, khom người xuống.

Cô được như ý nguyện nằm sấp ở trên bờ vai rộng của anh, lựa chọn một vị trí thoải mái nhất, cô nói: "Khoảnh khắc em chìm ở trong nước, em có hối hận một chút..."

Anh dừng một chút, cau mày.

Hối hận cái gì? Anh muốn nghe, vì vậy liền chờ cô nói tiếp.

"Hối hận bản thân... lại có thể vì muốn xác định có thật sự yêu anh hay không mà đặc biệt chạy đến đây... làm trò cười..." Cô thấp giọng lầm bầm, giống như đang rất buồn ngủ.

Anh đứng ở trước cửa phòng dừng lại ba giây, sau đó mở cửa phòng thả cô xuống giường.

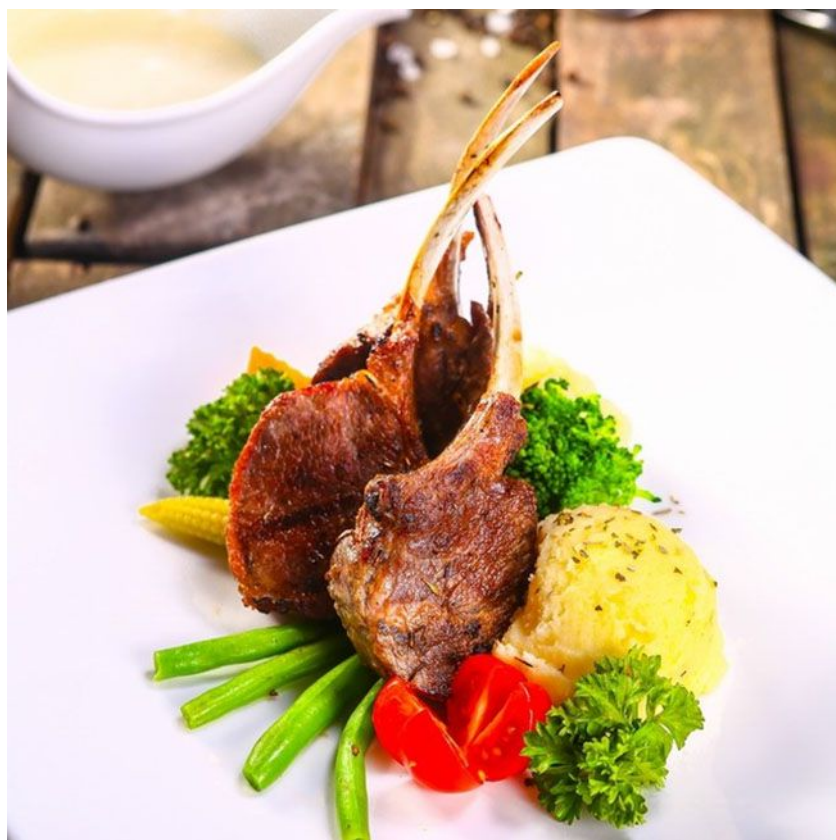
Lời tác giả: Hiến ca chịu đủ rồi, muốn giết hay không muốn làm thịt hay không, đành phải để Hiến ca tự mình động thủ rồi!

Tên lừa đảo Tam Tam, cô ấy hối hận đâu chỉ một chuyện này!

Gan ngỗng

Sườn cừu nướng

Nấm cừu

Trứng cá muối

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 28: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Người đàn ông này

Edit: Dương

***

Thứ hai, sau khi hội nghị thường kỳ kết thúc, lão đại thay mặt viện trưởng nói với Đinh Tam Tam, cô là bác sĩ được chọn đến bệnh viện HongKong trao đổi, có lẽ tháng sau xuất phát.

"Cái đó, tình huống của em bên này có thay đổi..." Đinh Tam Tam cúi đầu, có chút không biết sắp xếp lời nói thế nào.

"Đinh Tam Tam, đừng có nói với anh là em đến lúc máu chốt lại rút lui!" Lão đại ngữ khí nghiêm túc, nói, "Cơ hội này là hiếm có cỡ nào, em có biết không? Nếu không phải Trầm Túy chủ động rút lui, còn chưa chắc rơi trên đầu em đâu, em còn dám kén cá chọn canh?"

"Anh ta sẽ chủ động rút lui?" Đinh Tam Tam ngẩng đầu nói giọng nghi ngờ.

"Phải, tuần trước cậu ta chủ động tìm anh nói chuyện. Haizzz, em nói lời này, chuyện này có gì không thể nào? Cái này chỉ có thể nói rõ sự gắn kết của đoàn thể chúng ta mạnh mẽ, có thể thu hút nhân tài ưu tú tụt lại." Lão đại nói.

"Nhưng chỗ em bên này có chút phiền toái..."

"Phiền toái gì, em nói nghe một chút."

"Vấn đề cá nhân."

"Vậy là được rồi, vấn đề cá nhân cần phải đặt ở phía sau vấn đề của tổ chức, phục tùng sắp xếp, đây cũng là thời điểm làm rạn vỡ thêm vinh dự cho lý lịch cá nhân của em." Lão đại cương quyết nói.

Đinh Tam Tam không còn lời nào để nói, cô không có chỗ đứng vững vàng, biết rõ khó mà thuyết phục lão đại.

Hơn nữa, cô lại có chút không muốn từ chối. Loại kích thích và xúc động lâu ngày không gặp này, khiến cô mơ hồ sinh ra chờ mong.

Sau khi tan làm lái xe về nhà, sau khi cô dừng xe ở gara, đi bộ đến siêu thị của tiểu khu mua một cây kem, ở dưới tòa nhà vừa ăn vừa đi dạo, suy nghĩ làm thế nào mới có thể thuyết phục Đới Hiến, lại không lộ ra quan điểm ích kỷ của bản thân.

Một cây kem ăn xong, trong đầu cô một mảnh trống rỗng.

Từ cá nhân mở rộng ra mà nói, cô đi, không có gì đáng trách. Nhưng với tư cách đôi tình nhân mới bước vào một giai đoạn mới mà nói, cách làm của cô quả thực là thối rữa.

Hít sâu một hơi, cô dừng bước lại, ngửa đầu nhìn cửa sổ nhà mình, tưởng tượng ra cảnh tượng anh đang bận rộn ở bên trong, nhất định là ẩm áp ngọt ngào. Hình như cô liếc mắt nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh bận rộn ở trong bếp, trong chảo có thịt bò xào cần tây mà cô thích ăn, trong nồi đất bên cạnh hầm nước canh mà cô thích uống nhất...

Không đi, nói cái gì cũng không đi.

Hạ quyết tâm, sống lưng cô thẳng tắp đi tới thang máy.

"Bác sĩ Đinh, tam lâm rồi à!"

"Vâng, chị mới đi đón con về à."

"Đúng vậy, Miêu Miêu, mau chào đi đi."

"Cháu chào dì ạ."

"Chào cháu..."

Trong thang máy gặp được người quen, chào hỏi vài lời quen thuộc, sau đó từng người đều bước vào cửa nhà mình.

Vừa mở cửa, trong không khí tràn ngập mùi canh sườn hầm ngô, mùi thơm đậm đà.

"Về đúng lúc, rửa tay rồi ăn cơm." Đới Hiến nhìn cô một cái, cười nói.

"Ừ." Đinh Tam Tam cười một tiếng, để túi xuống đi tới nhà vệ sinh.

Dưới ánh đèn ẩm áp, hai người ngồi chung một chỗ, trước mặt là ba món ăn một món canh, đơn giản ngon miệng.

"Lần trước em nói sẽ đi HongKong, danh ngạch xác định chưa?" Đới Hiến múc cho cô một bát canh đặt ở trước mặt cô.

"Ừm, xác định rồi, không có em." Đinh Tam Tam cầm cái thìa lên uống một hớp, mắt híp lại, "Thật sự uống ngon."

Đới Hiến cười một tiếng, nói: "Nói dối, rõ ràng là em đi."

Động tác uống canh của Đinh Tam Tam dừng lại, quay đầu nhìn anh.

"Vừa rồi ở dưới nhà vòng tới vòng lui chẳng lẽ không phải đang cân nhắc xem nên nói với anh như thế nào sao?" Đới Hiến nói.

Đinh Tam Tam nuốt một ngụm nước bọt, có chút ngẩn người.

"Anh có dọa người như vậy sao, khiến em đều không dám theo đuôi giấc mộng của mình, không dám nói thật với anh?" Đới Hiến ngẩng đầu, nhéo nhéo mắt của cô.

"Không phải, là em cảm giác mình rất quá đáng rất không chịu trách nhiệm." Cô lắc đầu.

Đang đến bước ngoặt tình cảm của hai người họ, cô làm sao có thể vắng mặt.

"Có muốn nghe đề nghị của anh không?"

"Ừm."

"Anh nói, cứ đi đi." Anh buông lỏng, tùy ý đặt tay ở trên bả vai của cô.

Đinh Tam Tam nghiêng đầu nhìn anh, "Thật lòng sao?"

"Thật lòng."

"Tại sao?"

"Anh ủng hộ người phụ nữ anh yêu làm chuyện mình thích, cần phải hỏi tại sao sao." Anh cười nói.

Đinh Tam Tam bỏ cái thìa xuống, chuôi thìa gõ vào mép bát tạo ra tiếng vang trong trẻo.

"Anh như vậy khiến em cảm thấy mình càng tệ hơn." Cô nhẹ giọng than thở, hai vai rũ xuống.

Anh đưa tay chống trên bả vai của cô, nói: "Đinh Tam Tam, cố gắng lên."

"Cố gắng cái gì, cố gắng rời xa anh sao?" Nháy mắt một cái, có nước mắt chảy xuống.

Đôi Hiển thở dài, ôm cô vào lòng, "Em thật sự là già vò kiên cường, anh rút cuộc đã nhìn ra."

Chóp mũi của Đinh Tam Tam đỏ bừng, "Em không muốn rời xa anh, chúng ta không dễ dàng gì mới đi tới bước này..."

"Anh biết." Anh nghiêng đầu, hôn lên vành tai của cô, dịu dàng nói, "Nhưng lần này không giống vậy, đây là giấc mộng nghề nghiệp của em, em nên đi. Em nghĩ xem, cuộc sống sau này cũng chỉ có hai người chúng ta làm bạn, nếu như không có chuyện khiến bản thân mình hứng thú để chống đỡ, chúng ta còn có thể đi bao lâu? Thì giống như trước đây em ở nhà chờ anh trở lại, nhưng lần này đôi lại là anh chờ em."

"Chỉ có hai người chúng ta làm bạn?"

"Phải, những người khác đều sẽ rời khỏi đều sẽ ra đi, kể cả bạn bè hay người nhà. Chỉ có hai người chúng ta, sẽ làm bạn với nhau cả đời này." Đôi Hiển nói, "Anh hy vọng em có một khởi nguồn tình cảm mãnh liệt, ngọn nguồn này sẽ khiến em cảm thấy thế giới sao lại tốt đẹp như vậy, mỗi một ngày đều trải qua rất phong phú, mỗi một ngày đều vui vẻ ở trong đó."

"Nhưng, anh chính là khởi nguồn đó..." Đinh Tam Tam thấp giọng nói, "Em đã tìm được rồi."

"Một cái không đủ, phải hai cái mới đảm bảo." Anh cười nói.

Đinh Tam Tam ngẩng đầu: "Anh chính là làm như vậy đối với nghề nghiệp của anh sao?"

"Phải, anh toàn tâm toàn ý, không có một khắc nào từng buông lỏng từng hồi hận. Cho nên anh hy vọng em cũng như vậy, ngoại trừ hai người chúng ta, em còn có khởi nguồn niềm vui duy trì không ngừng." Anh nói nghiêm túc.

Anh không phải loại đàn ông yếu ớt ích kỷ sẽ trói buộc người phụ nữ ở bên cạnh mình, yêu cầu thế giới của cô ấy chỉ có một mình mình.

Anh là chim ưng oai phong, anh biết giấc mộng của người phụ nữ của mình, anh cũng có vây cánh và ý chí đi bao dung giấc mộng này của cô.

"Em thật sự rất thích đứng bên bàn mổ, nó khiến em cảm thấy mình rất có giá trị." Đinh Tam Tam lau sạch nước mắt, đôi mắt hơi đỏ nhìn thẳng vào anh.

Đôi Hiển cúi đầu hôn trán của cô, "Vậy thì đúng rồi."

Ở trong chuyện học hành về bao dung bạn đồng hành, anh là một sinh viên tốt nghiệp xuất sắc. Mà cô, cũng sẽ ở dưới sự dẫn dắt của anh hiểu rõ thẳng thắn thành khẩn và thông cảm lẫn nhau là phẩm chất đáng chú ý cỡ nào.

Ban đêm lúc ngủ, cô trần trọc không ngủ được.

"Nếu như mẹ anh thừa dịp khoảng thời gian em đi để anh xem mắt thì làm sao bây giờ?" Cô nằm sấp ở trên giường, bất an hỏi.

Hai tay Đôi Hiển lót ở sau đầu, nhắm mắt lại nói: "Cho dù em ở đây, em cho rằng bà ấy cũng sẽ không ra chiêu sao?"

"Em ở đây, là song phương đối đầu, em đi rồi, là đơn phương xâm lược." Đinh Tam Tam bò dậy, quỳ gối ở trên giường.

Đôi Hiển cười mở mắt ra, nói: "Em xem anh là cái gì? Lãnh thổ cần phải bảo vệ sao?"

"Vật phẩm riêng tư." Cô nhướng mày.

Đôi Hiển duỗi tay đè cô ở trên giường, nói: "Lúc trước em đẩy anh ra, sao không có loại giác ngộ này?"

"Em đây là tư tưởng tiến bộ, suy nghĩ rõ ràng rồi." Đinh Tam Tam tròn mắt nói ra.

Đôi Hiển cúi đầu hôn lên khóe môi của cô, sau đó một đường đi xuống, giọng điệu mập mờ nói ra: "Phải không? Vậy anh kiểm tra một chút những phương diện khác có tiến bộ hay không..."

Cô cười đắc ý, lông mày giương lên, "Đến đây."

Phim trong máy vi tính của anh cô đều xem hết rồi còn nghiêm túc nghiên cứu, bộ phận trọng điểm còn cố ý cùng cố tăng cường mấy lần, tuyệt đối có thể khiến anh có cảm giác nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Phải không?"

"Ừm hừ."

Một học bá nghiêm túc và không chịu khuất phục, ngàn vạn lần không thể xem thường.

...

Sáng sớm, Đinh Tam Tam kiểm tra phòng bệnh, mới vừa đẩy cửa phòng bệnh của Hường Dương, liền nhìn thấy cô bé vội vàng vàng giấu gì đó xuống phía dưới.

"Lấy ra đi." Đinh Tam Tam mặc áo blouse trắng đứng ở trước mặt cô bé.

Mặt Hường Dương đỏ lên, từ từ lấy ra một cái cốc trắng nhỏ giấu ở dưới chân, "Em uống hai hóp rồi..."

Đinh Tam Tam ngửi một cái, "Cà phê?"

"Vâng."

"Cà phê em giấu cái gì."

"Phùng Tân nói không cho em uống cà phê." Hường Dương sa sút tinh thần nói.

"Uống ít một chút có thể." Đinh Tam Tam cúi đầu khom lưng, kiểm tra vết thương của cô bé.

"Có thể sao? Phùng Tân nói phải đợi nửa tháng sau mới có thể uống, thực sự rất quá đáng." Hường Dương tui thân nói.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nói: "Uống một lượng thích hợp có thể giảm tốc độ mệt mỏi của cơ thể, nhưng không thể uống quá nhiều, nếu không, nghỉ ngơi không tốt thì sẽ bất lợi cho khôi phục."

"Vậy em có thể uống hết cốc này không?" Hường Dương mong đợi nhìn Đinh Tam Tam.

"Không thể." Một giọng nam đột nhiên xen vào, cậu ta đứng ở phía sau Đinh Tam Tam, trong tay còn xách bữa sáng.

Hường Dương run lên, cổ cả phê thiếu chút nữa đổ ra giường, Đinh Tam Tam nhanh chóng nhận lấy đặt ở đầu giường.

"Cảm ơn bác sĩ Đinh." Phùng Tân nói.

Đinh Tam Tam nhướn mày: "Mọi thứ bình thường, tôi đi trước."

"A..." Hường Dương đưa tay muốn kéo cô ở lại.

Vật áo Đinh Tam Tam bay lên, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Vừa đóng cửa, Đinh Tam Tam dựa vào khung cửa mỉm cười, có lẽ là nhìn thấy cảnh tượng tốt đẹp, vì vậy tâm trạng cả một ngày kể tiếp đều tươi đẹp lên.

Kiểm tra phòng bệnh xong quay lại phòng làm việc, Trầm Túy đang cùng Cát Trĩ Xuyên thảo luận một ca bệnh, thấy cô tiến vào liền mời cô cùng nhau gia nhập thảo luận.

Đinh Tam Tam hơi chần chừ, đi qua đó.

"Tôi cho rằng cuộc phẫu thuật này có thể không thực hiện, bệnh nhân đã sáu mươi tuổi rồi, cơ thể khó có thể chịu đựng." Cát Trĩ Xuyên nói.

"Mặc dù bà ấy đã sáu mươi tuổi rồi, nhưng tất cả chỉ tiêu cơ thể bình thường, phù hợp tiêu chuẩn phẫu thuật. Nếu như bây giờ không thực hiện, sau này khối u càng ngày càng lớn, nhất định sẽ dẫn tới mù lòa, đến lúc đó lại cấp cứu lần nữa sao?" Trầm Túy rõ ràng không đồng ý.

Đinh Tam Tam nhìn phim chụp X-quang một chút, lại lật xem bệnh án, trong lòng có ý tưởng.

"Em cảm thấy thế nào?" Trầm Túy nhìn về phía cô.

Đinh Tam Tam: "Cuộc phẫu thuật này, tôi cho rằng có thể không thực hiện."

Trầm Túy cau mày: "Lẽ nào em cho rằng khối u sẽ không lớn lên? Sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày của bà ấy sao?"

"Khối u sẽ lớn lên, nhưng bà ấy có thể sống được bao lâu chứ? Thay vì khiến bà ấy chịu đựng đau khổ phẫu thuật, không bằng an ổn như vậy trải qua tuổi già."

"Nhưng với tư cách bác sĩ chúng ta phát hiện khối u cũng không làm điều trị, cái này không hợp với lẽ thường."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nói: "Phẫu thuật hay không, dưới tình huống này không phải chúng ta nói là được, để người nhà của bà ấy nhận định đi."

Trầm Túy phức tạp nhìn cô một cái, nói: "Em thay đổi rồi."

"Con người đều sẽ thay đổi, là chuyện rất bình thường." Đinh Tam Tam nói.

Ánh mắt của Cát Trĩ Xuyên dao động ở trên người hai người, hình như là nhìn ra một chút gì đó không bình thường.

"Anh đi ra đây, tôi có lời muốn hỏi anh." Đinh Tam Tam nói với Trầm Túy.

Xem nhẹ ánh mắt thăm dò của Cát Trĩ Xuyên, hai người đi tới chỗ yên tĩnh của hành lang.

"Cơ hội đi HongKong, là anh tự đồng ý buông tha?" Đinh Tam Tam đi thẳng vào vấn đề chính là câu này.

Trầm Túy gạt đầu, "Phải."

"Tại sao? Nếu như là bồi thường tôi thì không cần." Đinh Tam Tam nhún mày.

"Anh mới từ nước ngoài trở về, không muốn lại đổi địa phương mới. Lý do này thế nào?" Trầm Túy cười khẽ.

Đinh Tam Tam gạt đầu: "Được."

"Anh nói như vậy em liền tin?" Trầm Túy thoáng hiện hoài nghi hỏi cô.

"Tại sao không tin? Nếu như sự thật là như những lời anh nói, tôi càng có thể thân nhiên tiếp nhận." Đinh Tam Tam khẽ cười một tiếng, xoay người rồi đi.

Trầm Túy: "..."

Rốt cuộc anh ta đã làm gì với cô, anh ta có chút không dám quay đầu lại.

Lời tác giả: không tẩy trắng nam phụ, anh ta có gì tốt để được tẩy trắng? So được với Hiến ca của chúng ta sao? Cát!

Tình yêu tôi hướng tới chính là như vậy, cùng nhau tiến bộ, khích lệ lẫn nhau, bởi vì tình yêu mà trở nên tốt hơn.

Hy vọng mọi người cũng có thể gặp được người kia, bởi vì anh ấy, chờ lâu một chút cũng không sao.

Chương 30: Bước vào cảnh đẹp

Edit: Dương

***

Đới Hiến và Đinh Tam Tam gần đây đắm chìm ở trong thế giới hai người rất là say sưa, chìm trong bể mật, giống như một cặp vợ chồng mới cưới, khiến cho những người xung quanh ghen tị không thôi. Nhưng trạng thái như thế này chọc cho một đôi vợ chồng khác rất là khó chịu, rõ ràng là kết hôn cùng lúc, bọn họ còn trong thời kỳ trăng mật, tại sao mình lại có cảm giác vợ chồng già?

Vì vậy, ôm cách nghĩ muốn phá vỡ kết giới "vợ chồng" của bọn họ, Tiểu Chung và Tống Diệp mời bọn họ cùng đi cắm trại dã ngoại, chúc mừng couple Tống Chung kết hôn tròn năm năm.

Lúc này, Đinh Tam Tam mặc một bộ quần áo thể thao màu xám đứng ở giữa phòng khách, nhìn Đới Hiến thu dọn ra đủ loại vật phẩm cần thiết cho cắm trại, đôi lông mày của cô càng lúc càng nhíu chặt.

"Chỉ đi cắm trại một ngày mà thôi, anh có cần mang nhiều đồ như vậy không?" Đinh Tam Tam bày tỏ không thể hiểu nổi.

Đới Hiến đem lều vải gấp gọn bỏ vào trong túi, nói: "Khó giải quyết là em đấy, những thứ này đều là anh chuẩn bị cho em."

Đồ vật hàng ngày Đinh Tam Tam cần dùng đến, hầu như bị anh thu thập tất cả xong xuôi, không thiếu một thứ.

Đinh Tam Tam nhếch miệng lên, "Phải không?"

"Đến đây, em nhìn xem còn cần mang thêm gì không." Đới Hiến nói.

Đinh Tam Tam vượt qua chướng ngại trên mặt đất, đi tới trước mặt anh, đưa tay vỗ vỗ lồng ngực của anh, nói, "Cái này nhất định phải mang đi."

Đới Hiến cười khê: "Biết rồi, vật phẩm riêng tư của em."

Đinh Tam Tam vừa cười vừa vẽ vòng vòng trên cổ anh, "Đúng."

Đới Hiến một tay bế cô lên, một tay kiêng cô, một tay xách hành lý, không có chút áp lực nào đi tới cửa chính.

"Mau thả em xuống, ảnh hưởng không tốt." Mắt thấy sắp đến cửa thang máy rồi, nếu như bị hàng xóm nhìn thấy thật sự quá mất mặt.

Đới Hiến bấm một cái vào móng của cô, nói: "Bây giờ là sáng sớm thứ bảy, em cảm thấy lúc này sẽ có ai ra ngoài?"

Đinh Tam Tam ôm chắc cổ của anh, nói: "Vậy anh cũng không thể như thế này..."

"Như thế kia? Như thế kia? Em nhìn đi, bản thân em rõ ràng là một vẻ mặt hưởng thụ." Đới Hiến cười chỉ ra.

Đinh Tam Tam thu lại nụ cười của mình, cố gắng giả bộ vẻ mặt nghiêm túc.

"Phù." Một giây phá công [1].

[1] Phá công (破功): một từ hay dùng trong tiểu thuyết võ hiệp, chỉ vất vả tu luyện nhưng phá hủy trong chốc lát.

Đới Hiến đem cô chống ở trên mặt kính của thang máy, cúi đầu cắn một cái ở trên cổ cô, tinh tế non mềm, cảm giác rất tốt.

Quần áo của Đinh Tam Tam nửa lộ ra, nhắm mắt lại ôm đầu của anh, có chút thờ dốt.

"Hay là chúng ta không đi..." Thanh âm của anh khàn khàn, hết sức kiềm chế.

"Đình đình." Thang máy ở tầng ba vang lên, cửa chính chậm rãi mở ra.

Đinh Tam Tam giống như sư tử bị đập phải đuôi, cọt xát một chút liền nhảy xuống dưới đất, sau đó nhanh chóng kéo khóa kéo quần áo của mình, hơi nghiêng người, tránh ở phía sau Đới Hiến.

Một cặp vợ chồng già đi vào, bọn họ mặc quần áo thể thao, có lẽ là muốn đi tập thể dục buổi sáng.

"Bác sĩ Đình?" Bà cụ liếc sang Đinh Tam Tam ở phía sau, thử gọi thăm dò một tiếng.

Máu trên mặt Đinh Tam Tam tuần hoàn nhanh hơn, lộ ra nửa khuôn mặt chào hỏi với bà cụ, "Bà Lâm, bà đi tập thể dục buổi sáng ạ?"

"Đúng vậy, hai cháu đây là đi đâu? Leo núi sao?" Bà cụ nhả nhận hỏi.

"Là đi cắm trại ạ."

Bà cụ nhìn thoáng qua Đới Hiến cao lớn, nói: "Đây là..."

Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua Đới Hiến, liếc về phía sườn mặt anh tuấn khí phách của anh, cô đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Đây là chồng của cháu."

Thần kinh Đới Hiến hơi hơi khấn trương trong nháy mắt liền dân ra, anh cười nói: "Chào bà, cháu là Đới Hiến."

"Là chồng của bác sĩ Đinh... A, sao từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn thấy nhỉ?" Bà cụ cười hỏi.

Ông cụ đứng ở một bên vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, ông nói: "Bà xem trí nhớ của bà này, lúc trước hai người họ dọn đến đây bà còn khen tiểu tử này đáng đáp đệp trai mà."

"Phải không? Sao tôi không nhớ nhỉ?" Bà cụ giống như đang nhớ lại.

"Hai năm trước thỉnh thoảng có thể gặp mặt, hai năm gần đây trái lại gần như không thấy." Ông cụ nhìn thoáng qua Đới Hiến, giống như mang theo suy đoán nào đó.

Không kịp chờ ông cụ hỏi thêm vài câu nữa, lúc này cửa thang máy mở ra, đến tầng một rồi.

Đưa mắt nhìn hai ông bà đi ra ngoài, Đinh Tam Tam thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: "Bọn họ có lẽ cho rằng anh là nghi phạm gì đó, đến không có bóng dáng đi không có tung tích."

Đới Hiến nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt hết sức phức tạp.

"Làm sao vậy?" Đinh Tam Tam cảm giác có chút không hiểu ra sao.

Đến tầng hầm rồi, Đới Hiến đưa tay kéo cô đi ra ngoài.

Sau khi đem đồ vật thả vào trong cốp sau, anh ngồi trên chỗ điều khiển, lại dùng loại ánh mắt phức tạp đó nhìn thoáng qua Đinh Tam Tam. Đinh Tam Tam bắt được tay của anh, nhìn anh chăm chăm, nói: "Có chuyện gì thì anh nói thẳng ra, đừng dùng ánh mắt này nhìn em."

Đới Hiến nhếch miệng lên, "Tam Tam à..."

"Ừm?"

"Em chưa từng mang đàn ông về nhà, đúng không?"

"Hả..."

"Anh rất vui về." Trong ánh mắt của anh đột nhiên phát ra một loại hào quang khác thường, có chút giống như cú mèo ban đêm.

Đinh Tam Tam: "Anh..."

"Vừa rồi em giới thiệu anh là gì của em?"

"Người qua đường Giáp?" Đinh Tam Tam nghiêng đầu.

Đới Hiến dễ dàng bắt được tay của cô nắm ở trong lòng bàn tay, "Anh là ai?"

Khuôn mặt trắng nõn của Đinh Tam Tam lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy đỏ lên, mặc dù cô còn mạnh mẽ già bộ bình tĩnh, nhưng phòng tuyến tâm lý đã hoàn toàn bị đánh tan.

"Đỉnh đỉnh đỉnh..."

Chuông điện thoại di động cứu cô một mạng, cô vội vội vàng vàng lấy điện thoại ra nghe máy.

"Tam Tam, cậu đến đâu rồi? Bọn tớ sắp đến trạm thu phí rồi, hai người mau đến đi!"

"Được, lập tức xuất phát."

Cúp điện thoại, Đinh Tam Tam vuốt ve cánh tay vẫn luôn nắm tay trái của cô, nói: "Nhanh lái xe, bọn họ xuất phát rồi."

Cơ thể Đới Hiến hơi nghiêng về trước, một tay chống ở ghế ngồi của cô, cả khuôn mặt đều sát lại đây, "Tam Tam, em đang thẹn thùng."

Đinh Tam Tam đỉnh đầu bốc khói: "..."

"Không cần thẹn thùng..." Anh hơi áp sát phía trước, đôi môi của hai người hoàn mỹ dán sát ở cùng một chỗ, "Vợ ơi..."

Không gian bịt kín thu hẹp, cô không còn đường trốn.

Đôi lại một câu khác, trốn cái gì? Nam sắc trước mặt, hương dụng mới là vũ khí sắc bén duy nhất để phản kích.

Hai tay của cô chậm rãi leo lên trên bả vai của anh, sau đó hơi hơi siết chặt, ngửa đầu nhắm mắt lại, cô hôn đáp lại.

Bầu không khí bên trong xe lập tức bị đốt lên, hai người giống như bèo nước quán quýt, như si như túy [2], khó bỏ khó phân. Anh hơi nghiêng người một chút, cơ thể chính xác che khuất vị trí của cameras, anh tạo một khu vực yên tĩnh an toàn, để cô có thể ở trong ngực anh mặc sức dong đưa nở hoa.

[2] Như si như túy: miêu tả trạng thái thất thường, mất đi kiểm chế. Cũng có thể giải thích là rất say mê, rất hưởng thụ.

...

Đoàn xe đợi ở trạm thu phí trên đường cao tốc hơn một giờ bắt đầu nóng nảy rồi, liên tiếp gọi điện thoại.

"Không có người nhắc máy! Fuck, hai người này đang làm gì không biết!" Từ Chính Lâm hạ cửa kính xe xuống, nghiêng đầu hỏi Tống Diệp ở trong xe bên cạnh.

Tiểu Chung thò đầu ra, nói: "Điện thoại của Tam Tam cũng không ai nhận."

"Hai người bọn họ sẽ không phải là đang làm cái đó chứ..." Từ Chính Lâm thô bỉ cười một tiếng, trong đầu đã bắt đầu xuất hiện một loạt hình ảnh không thể miêu tả.

"Bíp bíp!"

Phía sau truyền đến thanh âm của tiếng còi xe, một chiếc Land Rover xen vào giữa hai chiếc xe, hoàn mỹ ngăn trở cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Trò chuyện cái gì thế?" Đới Hiến kéo kính râm xuống, nhìn lướt qua Từ Chính Lâm.

Từ Chính Lâm nhìn anh một cái, sau đó nhanh chóng đóng cửa sổ xe, hỏi Đới Quân ngồi ở chỗ ghế lái, "Vừa nãy anh cậu không nghe được chứ? Há?"

Điều Điều ngồi ở hàng ghế sau nói đùa: "Em cảm thấy anh ấy nghe được."

"Kháo [3]! Mau chóng lái xe!" Từ Chính Lâm bị dọa tung hồn vía hung hung vỗ vỗ bả vai của Đới Quân, thúc giục cậu ta.

[3] Kháo (靠): nguyên văn là cụm từ 我靠 (nói rút gọn là 靠), là một cụm từ có ý hài hước, biểu thị trút ra bất mãn, kinh ngạc, và giọng điệu không sao cả. Cụm từ này xuất phát từ vai chính của Châu Tinh Trì trong《Đại Thoại Tây Du》.

Đới Quân: "..."

Ba chiếc xe lần lượt lên đường cao tốc, xuất phát đi đến điểm cắm trại.

Xe trên đường càng lúc càng ít, ánh nắng cũng càng lúc càng tốt, gió nhẹ thổi vào buồng xe, Đinh Tam Tam còn có thể ngửi thấy mùi thơm của hoa dành dành.

Xuống khỏi đường cao tốc, đi vào đường tỉnh [4], đường trở nên hẹp hơn, đường một chiều cũng thay đổi thành làn đường hai chiều, ô tô ngẫu nhiên chạy băng băng qua có thể vén lên tóc mái trên trán của Đinh Tam Tam, khiến người ta có loại cảm giác ấm áp lười biếng.

[4] Đường tỉnh: là đường nối trung tâm hành chính của tỉnh với trung tâm hành chính của huyện hoặc trung tâm hành chính của tỉnh lân cận; đường có vị trí quan trọng đối với sự phát triển kinh tế – xã hội của tỉnh.

"Ồ đây thật tốt." Đinh Tam Tam nằm sấp ở trên cửa sổ xe nói.

"Thò đầu vào đi." Đới Hiến không hiểu phong tình nói.

Đinh Tam Tam lui lại một bước, đóng một phần cửa sổ xe, nói: "Sao lần này anh có thể nghỉ dài như vậy?"

Trước đây từng nói cùng đi cắm trại, có khi là đi cùng cô một chuyến đến siêu thị, cũng có thể còn lại một mình cô đi về.

"Nghỉ phép năm, thế nào, em không thích anh ở bên em?" Anh cười nói.

Đinh Tam Tam cười khê: "Em hy vọng tốt nhất là anh không có việc làm, cứ gọi là đến, có thể luôn luôn ở bên em."

Đới Hiến đưa tay sờ lên tóc của cô, nói: "Anh không thể làm một người chồng bình thường làm bạn với vợ con, có phải trong lòng em không vui hay không?"

"Nói như thế nào đây." Đinh Tam Tam đưa tay chống dưới cằm của mình, "Với tư cách là một nửa kia của anh em rất khó chịu, nhưng với tư cách là người bình thường được sự bảo vệ của bọn anh, em rất kiêu ngạo vì anh."

Nếu như không phải có đoàn người này ở phía trước bỏ quên sống chết, các cô ở phía sau tay không tác sát làm sao có thể hưởng thụ quang cảnh hòa bình chứ.

Cô quả thật có thể hiểu anh, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ oán giận, đặc biệt là khi nhìn thấy chồng đi cùng vợ đến siêu thị mua đồ ăn, cô gái nhỏ cùng bạn trai ngồi trong rạp chiếu phim xem phim ăn bông ngô, tranh cãi với ba mẹ trong nhà làm thú vui... Những hình ảnh bình thường này, ở trong mắt cô đều có thể nảy sinh ao ước.

Tay của anh trượt đến trên tay của cô, một lớn một nhỏ hai bàn tay nắm ở cùng một chỗ, gấn bó không thể tách ra.

"Chờ anh rút lui khỏi tiền tuyến, anh có thể mỗi ngày ở bên em." Anh hàm chứa áy náy gọt tay lên, hôn lên mu bàn tay của cô.

Đinh Tam Tam cười trừ, đối với chuyện làm bạn, mặc dù cô khát vọng, nhưng cũng không quá dả.

Đới Hiến liếc nhìn ý cười trên khóe miệng cô, trong lòng siết chặt, càng muốn yêu thương cô hơn.

Mười phút sau, mấy chiếc xe lần lượt dừng lại, bọn họ đến điểm đích rồi.

"Hai người các cậu là xảy ra chuyện gì, trong mắt không còn người khác sao?" Từ Chính Lâm đứng ở trước mặt bọn họ, một bộ dáng vẻ không cách nào lý giải chỉ trích hai người, "Tình thân tập thể có biết hay không? Một người là quân nhân, một người là bác sĩ, vậy mà tổ chức tư tưởng đều không vượt qua kiểm tra, quá khiến tớ thất vọng rồi!"

Vợ chồng Đới Quân cùng vợ chồng Tống Diệp đang bận rộn, cùng nhau phát ra ánh mắt tán thành.

Đới Hiến cầm tay của Đinh Tam Tam, kiêu ngạo nói: "Cậu nhìn tay của vợ tớ này, giống như nhặt củi nhóm lửa cho các cậu sao?"

"Cô ấy không phải, cậu cũng không phải sao?" Từ Chính Lâm cười giễu một tiếng.

"Tớ phải bảo vệ cô ấy thật tốt, cậu không thấy nơi này có sông có rừng sao? Quá nguy hiểm." Đới Hiến ôm chặt bả vai của Đinh Tam Tam, khóa cô ở trong ngực của mình.

Từ Chính Lâm gọt ngón tay cái lên, "Phục cậu rồi, anh em quý gối bái phục cậu."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nói: "Nhóm lửa thì tôi không biết, tôi giết cá giúp mọi người nhé."

"Dừng, tay của người quý giá như vậy, chúng tôi không dám dùng." Từ Chính Lâm xua tay.

Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua Đới Hiến, người sau vén tay áo chuẩn bị đánh người.

"Kháo!" Từ Chính Lâm lui về phía sau, lập tức chạy đi thật xa.

Tiểu Chung dắt một bé trai còn đang ngái ngủ đi tới, cười nói: "Bác sĩ Đinh quý giá, tớ tìm việc cho cậu đây."

"Tam Tam..." Tiểu Bảo lao đảo nhào tới chỗ Đình Tam Tam, một người lão đảo, ngã xuống trong ngực của cô.

"Con trai không tệ, còn biết binh từ [5] nữa!" Tiểu Chung hài lòng nói.

[5] Binh từ (碰瓷): phương ngữ Bắc Kinh, chỉ một chút hành vi đầu cơ trục lợi, xáo trá vơ vét tài sản.

Đình Tam Tam ôm Tiểu Bảo đứng dậy, chọc chọc khuôn mặt của cậu bé, nói: "Đã lâu không gặp, Tiểu Bảo."

"Tam Tam... cây kẹo nhỏ..." Cậu bé hai tuổi, bi bô tập nói, trái lại ba chữ "cây kẹo nhỏ" nói hết sức rõ ràng.

"Có, hôm qua đi đặc biệt mua cho con này." Đình Tam Tam ôm cậu bé quay lại chỗ đậu xe, mở túi đồ ăn vặt ở hàng ghế sau, viên kẹo nhiều màu sắc lập tức thu hút toàn bộ lực chú ý của Tiểu Bảo.

"Oa..."

"Này, cậu đừng cho nó ăn nhiều." Tiểu Chung đuổi theo, giống như gà mái mẹ che chở gà con.

Đình Tam Tam không phải người làm mẹ, hoàn toàn không hiểu nỗi những người này tại sao chăm sóc một đứa bé mà giống như gặp phải kẻ thù vậy, cái này không thể ăn cái kia không thể đụng vào, trẻ con chịu ràng buộc cũng quá nhiều rồi.

"Lần trước người cha bé hai đứa bé nhìn xuống người mẹ mua đồ ở phía dưới, hai đứa bé đều ngã xuống, tin tức mới xảy ra cậu chưa xem sao?" Tiểu Chung hỏi.

"Ừ, có xem qua." Đình Tam Tam bế Tiểu Bảo ngồi trên thảm trải picnic.

"Nghe nói hàng năm có gần 60% trẻ em chết ở trên tay ba mẹ mình, nguyên nhân là bọn họ chăm sóc không chu toàn, xem nhẹ những tai họa tiềm ẩn ẩn giấu ở bên người chúng ta, cho nên tạo thành bi kịch." Tiểu Chung sờ sờ đầu con trai mình, nói, "Làm cha mẹ, chúng ta không thể không tăng thêm coi trọng, coi như là vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, cũng tốt hơn xảy ra chuyện rồi mới ân hận, đúng không?"

"Mẹ..." Tiểu Bảo giờ cây kẹo đưa cho Tiểu Chung, ý bảo cô cũng có thể liếm một cái.

Tiểu Chung giả bộ ăn một miếng, Tiểu Bảo cười tủm tỉm thu tay về, nhét vào trong miệng tiếp tục ăn.

Đình Tam Tam nói: "Cũng bởi vì làm cha mẹ chuẩn bị cơ bản quá thấp, cho nên tạo thành những sự tình vô trách nhiệm này. Lần trước tớ nhìn thấy một bạn trên mạng nói rất hay, làm cha mẹ cần phải đào tạo chuyên nghiệp, giống chúng ta phải thi giấy chứng nhận tư cách hành nghề của từng ngành nghề, thi qua rồi mới có thể làm việc, nếu không thì miễn bàn."

"Phương pháp này không được." Tiểu Chung cười sảng sặc, "Đối với những học bá như các cậu mà nói, nhất định dễ dàng, nhưng đúng lúc hai người lại là một nhóm người không muốn sinh con, cứ như vậy hai người trái lại không có vấn đề, nhưng đối với người có năng lực học tập hơi yếu mà nói rất không công bằng."

"Nói cũng đúng." Đình Tam Tam cười khê.

Tiểu Chung nói: "Tam Tam, tớ thấy cậu và Tiểu Bảo chơi đùa cũng rất tốt, tại sao cậu lại không muốn sinh con?"

"Chơi cùng Tiểu Bảo đương nhiên vẫn ổn, còn những đứa bé khác thì quên đi." Đình Tam Tam nhìn nơi xa xa bóng lưng ba người đàn ông đang bận rộn, "Chúng ta đều chưa hiểu rõ bản thân mình, bây giờ nói những thứ này quả thực quá sớm."

"Tớ nghe hàm ý này của cậu giống như có ý buông lỏng hả?" Tiểu Chung thử thăm dò hỏi.

Đình Tam Tam cười một tiếng, híp mắt hưởng thụ gió nhẹ đầu mùa hè lướt qua. Có nên dưỡng dục một đứa bé hay không, trong lòng cô đương nhiên cũng sẽ có thời điểm chần chừ, bởi vì yêu một người, cây cung trong lòng kia cũng sẽ theo đó trùng xuống một chút. (Dưỡng dục: nuôi nấng và dạy dỗ)

Cô cũng sẽ nghĩ, bởi vì người đứng bên cạnh là anh, cho nên cô có thể ôm lòng tin đối với tương lai của mình, tin tưởng mình có thể cùng anh chăm sóc một sinh mệnh, tin tưởng kia có lẽ là một chặng đường tuyệt vời.

Cô nhìn về phía người đàn ông cao lớn kia, trong hốc mắt đều là bóng dáng của anh.

Lời tác giả: nói là chìm trong bể mật, không quá đáng chứ?

Chú ý, Tam Tam nói là "dưỡng dục" một đứa bé, không phải là mình sinh... cô ấy không có ý nghĩ chính mình sinh.

Rốt cuộc có thể có em bé hay không, tôi nhìn bình luận có bất đồng rất lớn, nhưng kết cục tôi viết đã định rồi, sẽ không đổi nữa, mọi người có thể đoán một chút!

Lời editor: có cảnh trong xe mà tác giả viết sơ sài quá =))))))

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đưa tình tình này ai kể

Edit: Dương

***

Con trai của Tiểu Chung vẫn luôn thích Đình Tam Tam, dùng lời của Tiểu Chung mà nói cậu bé rất có thể là một "thụ", cho nên sẽ thích một người phụ nữ tương đối mạnh mẽ "công" như Đình Tam Tam, Đình Tam Tam bày tỏ phải đối một người mẹ đứng đắn một chút cho Tiểu Bảo.

Nhưng sự thật quả thực như vậy, Tiểu Bảo rất thích nhào lên người Đình Tam Tam, kỹ năng già vờ ngã đạt đến cấp mười, lần nào cũng có thể chuẩn xác nhào tới trên người Đình Tam

Tam, không có ngoại lệ.

"Tam Tam..."

Ban đêm buồn xuống, mọi người dựng xong lều vải, có tiếng trẻ con ở ngoài vang lên.

Đôi Hiền kéo khóa cửa lều vải xuống, một em bé chảy nước miếng đã bị đưa vào đây.

"Nó trứng độc của vợ anh rồi, đến đây giải mối tương tư." Tiểu Chung cười tìm tìm ngó đầu vào thăm dò, liếc nhìn một vòng, nói, "Ban đêm hai người có hoạt động gì không?"

"Hoạt động gì?" Đinh Tam Tam gấp xong quần áo, xoay người hỏi.

"Không có sao?" Tiểu Chung cười hết sức quý dị.

Đôi Hiền nâng con trai Tiểu Chung lắc lư ở trước mặt cô ấy, "Không phải cô muốn chúng tôi giúp cô trông nó chứ?"

"Đang có ý đó." Tiểu Chung từ phía sau thả xuống một cái túi nhỏ, bên trong có đầy đủ mọi thứ dành cho trẻ em.

"Ồ." Đôi Hiền và Đinh Tam Tam cùng nhau phát ra tiếng kháng nghị.

"Tớ và lão Tống muốn tiến hành một chút giao lưu mức độ sâu sắc, Tiểu Bảo thì nhờ hai người, ngủ ngon." Tiểu Chung nặn ra một nụ cười khoa trương, sau đó nhanh chóng khép lều vải lại, biến mất ở trong bóng đêm.

Đinh Tam Tam: "..."

Đôi Hiền: "..."

Tiểu Bảo không biết mình bị "vứt bỏ": "Tam Tam..."

"Cô ấy và lão Tống... Loại địa phương này?" Đinh Tam Tam sờ sờ gương mặt của Tiểu Bảo, sau đó một vè mặt không thể lý giải trừng mắt nhìn bên ngoài.

Đôi Hiền càng không thể hiểu địa phương đang ở: "Vì sao cô ấy cảm thấy chúng ta sẽ không làm như vậy?" Lễ nào nào anh so với tên Tống Diệp kia sẽ càng thiếu hụt tinh thần "rèn luyện" sao?

Đinh Tam Tam trừng mắt: "Bởi vì chúng ta vốn cũng không cảm thú như vậy!"

"Phải không?"

"Phải!"

Đôi Hiền bĩu môi, cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, "Vậy nó làm sao bây giờ?"

Đinh Tam Tam: "Đỡ ngủ cho xong chuyện, xem như là quà kỷ niệm ngày cưới cho cặp vợ chồng kia."

"Em đồ?"

Đinh Tam Tam hai tay để trước ngực, lông mày bên trái hơi nhướng lên, "Anh cảm thấy em biết?"

Đôi Hiền không nói lời nào liền nhét cậu bé vào trong ngực của Đinh Tam Tam, "Ngực của em tương đối mềm, có lẽ nó sẽ có một chút cảm giác an toàn."

Đinh Tam Tam tiếp nhận không biết làm cách nào, vè mặt kinh hãi: "..."

Lý do vô si như vậy anh cũng có thể dùng quang minh chính đại như thế?

"Anh pha cho nó ít sữa bột." Đôi Hiền nhìn vè mặt cạn lời của cô, cười hờn cô một cái, cầm lấy cái túi Tiểu Chung ném ở cửa lều, bên trong có bình sữa cũng có nước nóng, còn có áo ngủ của Tiểu Bảo.

Bé trai vốn là thuộc nhóm người tính lực tương đối tràn đầy, chỉ là chồng mộng chơi đùa với một tấm thảm không có gì đặc sắc cũng có thể chơi đùa hai tiếng đồng hồ. Đinh Tam Tam nằm nghiêng ở trên đệm, ngáp ngủ liên tục, so với thức khuya làm phẫu thuật còn mệt hơn.

Đôi Hiền nằm sấp ở trên đệm, vừa nhìn Tiểu Bảo, vừa nhìn Tam Tam.

"Em rất buồn ngủ... Sao nó còn chưa ngủ?" Tay của Đinh Tam Tam mềm nhũn, triệt để ngã ở trên đệm.

"Tam Tam..." Tiểu Bảo vươn bàn tay béo múp vỗ vỗ mặt của cô.

"Đừng." Đinh Tam Tam nhắm mắt, rên ri đáp lại nó.

Đôi Hiền nói: "Hay là cho nó ăn thêm sữa?"

"Anh muốn nó no chết sao?" Đinh Tam Tam mệt mỏi mở mắt, một đôi mắt đỏ bừng.

Đôi Hiền thở dài, duỗi bàn tay, chọc ở bên sườn của cậu bé rồi bế cậu bé lên, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn nhau vài giây, Đôi Hiền ôm sát cậu bé vào trong ngực mình, trong trí nhớ hình như các bà mẹ dỗ con ngủ như vậy.

"Hu hu hu..." Tiểu Bảo không nể mặt, khóc đút quăng.

Có lẽ là bắp thịt của anh quá cứng, hoàn toàn không khiến cục cưng cảm nhận được dễ chịu, cứng rắn, không thích hợp ru ngủ.

"Đề em đi." Đinh Tam Tam duỗi tay.

Tiểu Bảo được chuyển đến trong ngực của Đinh Tam Tam, đôi mắt của cậu bé rung rung nhìn Tam Tam chăm chú, người sau cho cậu bé một nụ cười trấn an, dịu dàng nói, "Cục cưng ngoan, mau ngủ thôi, đi Tam Tam kể chuyện xưa cho con."

Tiểu Bảo hơi hơi hồi phục tâm tình, nghiêng đầu dụi dụi ở trước ngực cô, cảm nhận được ấm áp.

"Nó đang làm gì?" Đới Hiến đưa tay, muốn tách đầu cậu bé ra.

Đinh Tam Tam nghiêng người, khiến tay của anh rơi ở trên bả vai của cô, mắng anh: "Đừng quấy rối, mau chóng lên mạng tìm truyện cổ tích."

"Còn lên mạng tìm sao, có sẵn đây rồi."

Đinh Tam Tam hoài nghi nhìn anh, Đới Hiến đưa tay ôm bả vai của cô, cười nói: "Hoàng tử và công chúa đều ở đây, kể luôn câu truyện từ thực tế!"

Đinh Tam Tam: "..."

Không có biện pháp, Đinh Tam Tam đành phải tìm tòi mấy câu chuyện xưa còn sót lại trong đại não, từ từ kể chuyện.

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, đèn đuổi muỗi trong lều sáng lên, thanh âm dịu dàng của người phụ nữ giống như ánh sáng nhu hòa trên trái đất tăm tối này.

"... Máy bay địch không ngừng gầm thét ở trên bầu trời, đạn pháo [1] cũng không ngừng nổ mạnh ở xung quanh. Lúc này, những người khác đều rút lui, chỉ có Bethune [2] vẫn đang kiên trì làm phẫu thuật, mọi người khuyên ông ấy mau chóng rời đi, nhưng ông ấy nói với các chiến sĩ Bát Lộ quân [3], «Bản mô là mặt trận của bác sĩ. Các chiến sĩ chưa rời khỏi mặt trận thì tôi làm sao có thể rời khỏi mặt trận của mình chứ?», vì vậy, ông ấy kiên trì làm xong phẫu thuật cho bệnh nhân..."

[1] Đạn pháo: là loại đạn được bắn từ các loại pháo để tiêu diệt các mục tiêu như sinh lực, phương tiện, trang bị; phá hủy nhà cửa, các công trình quân sự, sở chỉ huy; làm hư hỏng các loại vũ khí, thiết bị quân sự.

[2] Norman Bethune: là một bác sĩ nổi tiếng khoa phẫu thuật lồng ngực người Canada. Từ năm 1938 ông đến Trung Quốc tham dự cách mạng kháng Nhật, 1939 ông mắc bệnh qua đời. Một năm rưỡi ông công tác ở Trung Quốc đã dốc hết tâm huyết cho cách mạng Trung Quốc kháng Nhật.

[3] Bát Lộ quân: là lực lượng kháng Nhật của lãnh đạo đảng Cộng sản Trung Quốc, là một trong những tiền thân của quân giải phóng nhân dân Trung Quốc.

Đinh Tam Tam cúi đầu, Tiểu Bảo nhắm mắt lại, đã an ổn đi vào giấc ngủ rồi. Cô nhẹ nhàng thả cậu bé vào trong chăn bên cạnh mình, đắp chăn lên.

Mới thờ phào nhẹ nhõm, cô liền bị ôm vào một lồng ngực rắn chắc.

"Thế nào, anh cũng muốn nghe chuyện xưa?" Đinh Tam Tam khẽ cười hỏi.

Lồng ngực phía sau chấn động một cái, nói: "Chỉ có em mới có thể kể chuyện xưa của Bethune cho đứa bé chưa đầy ba tuổi, nó có thể nghe hiểu sao."

"Vậy chuyện xưa của hoàng tử và công chúa, kỵ sĩ và nữ vương thì nó có thể nghe hiểu sao?"

Đới Hiến dừng một chút, gật đầu: "Cũng đúng."

"Huống hồ câu chuyện xưa này của em có bác sĩ có chiến sĩ, có tinh thần nhân văn lại có tinh thần nghề nghiệp cao thượng, không phải tốt hơn nhiều so với những truyện cổ tích phù phiếm kia sao?" Đinh Tam Tam cười nói.

Hai tay của Đới Hiến quấn ở eo của cô, khóa chặt cô ở trong ngực mình, "Đúng, chuyện xưa này có em cũng có anh, rất tốt."

Đinh Tam Tam nhướn mày, nhắm mắt cười tủm tỉm

Bên cạnh là cậu bé có cái bụng nhỏ nhô lên, phía sau là lồng ngực rắn chắc của anh, trong không gian nhỏ nhỏ không đến tám mét vuông này, cô cảm nhận được cái gì gọi là bình yên cả đời, cái gì gọi là chích tiện yên ương bất tiện tiên [4].

[4] Chích tiện yên ương bất tiện tiên: ước ao có thể giống như chim yên ương tay nắm tay đến già, bầu bạn cả đời. Chỉ cần như vậy, cho dù làm thần tiên trên trời cũng không cần.

"Anh tin tưởng Tiểu Chung đưa con trai tới cho chúng ta, chỉ là muốn hưởng thụ thế giới hai người sao?" Đinh Tam Tam thấp giọng hỏi.

"Còn có nguyên nhân khác sao?" Anh hỏi.

"Đương nhiên, cô ấy muốn để em cảm nhận ra tâm tình nuôi nấng và dạy dỗ một đứa bé, để em có thể chân chính làm ra lựa chọn chính xác." Đinh Tam Tam cười nói, "Cô ấy vì em, cũng là dụng tâm lương khổ rồi."

Đới Hiến đưa cánh tay siết chặt, nói trầm thấp: "Tam Tam, dừng lại suy nghĩ nhiều như vậy, dừng lại làm ra bất cứ lựa chọn nào... Dừng lại không chịu trách nhiệm rồi khỏi anh."

Đinh Tam Tam ở trong ngực anh trở mình, mở to hai mắt nhìn anh chăm chú, "Sau khi chúng ta ly hôn, em vẫn đang suy nghĩ có thể tìm một người đàn ông đến thủ tiêu tình cảm của em đối với anh hay không."

"Không thể nào." Anh nâng mặt của cô, cúi đầu cắn môi của cô, kiên quyết nói.

"Ừm"

Quả thực là mơ mộng hảo huyền. Trên thế giới có một người như anh móc tim móc phổi với cô như vậy, làm sao còn có người thứ hai?

"Nói thật, em có thể nhìn ra ở trong mắt anh có yêu thích với Tiểu Bảo."

"Thích? Anh rõ ràng là ghen tỵ, vừa nãy nó không ngừng cọ xát ở trên ngực em."

Đinh Tam Tam cười khẽ, "Đừng ngắt lời! Anh dám nói anh chưa từng muốn có một đứa bé? Cùng nó chơi điện tử, cùng nhau chơi súng, dạy nó chơi bóng rổ leo núi?"

Đới Hiến nuốt một ngụm nước bọt, không biết đáp lại như thế nào.

"Nhìn gì, nói trúng tim đen rồi." Đinh Tam Tam đưa ngón tay ra, chỉ vào chóp mũi của anh.

"Anh thừa nhận anh từng muốn có một đứa con, trước khi em nói rõ cho anh biết không muốn sinh con." Anh thành thật khai báo.

"Ừm." Đinh Tam Tam nghiêng đầu, tiến sát vào trong ngực anh, "Ồ trong suy nghĩ của anh, em sẽ là một người mẹ tốt sao?"

"Anh không biết."

"..."

"Điều duy nhất anh khẳng định, em luôn là người vợ tốt của anh." Anh thấp giọng nói ở bên tai cô, "Những cái khác, anh cũng không cần em sắm vai nhân vật gì đó."

Vành mắt Đinh Tam Tam nóng lên, nhắm mắt chui vào trong ngực anh.

Dung túng, đây từ duy nhất cô có thể nghĩ đến để khái quát toàn bộ hành động của anh.

"Em ngay cả việc nhà cũng không làm, còn xem như người vợ tốt sao?" Cô cắn môi buồn cười hỏi.

"Anh biết làm là được rồi, tại sao em nhất định phải làm?" Đới Hiến cười một tiếng, đưa tay nheo nheo sau cổ cô, nói, "Em cho anh là một mái nhà, đây là ý nghĩa cốt lõi."

"Anh nghĩ như vậy?" Cô có chút bất ngờ, lại có chút vui vẻ.

"Đúng vậy. Rất nhiều thời khắc tác chiến ở phía trước, anh đều suy nghĩ bao giờ em mới có thể trở về." Anh cúi đầu, hôn lên tóc của cô.

Vừa nghĩ tới nếu anh qua đời rồi thì cô sẽ đau lòng rất nhiều, nên anh không cho phép bản thân thất bại. Bị thương có thể, từ vong, tuyệt đối không thể.

"Nhưng em vẫn ly hôn với anh..." Cô hơi khóc nức nở, ảo não tự trách mình.

Tình yêu của anh đối với cô là thời hạn cả đời, tình cảm của anh đối với cô là từ tính cả đời, là từ tương tư đến báo vệ lẫn nhau, là từ không nhớ đến khó quên, là làn khói dưới bãi cỏ trong chiều tà, không ai hiểu được tâm tình của mình [5].

[5] Nguyên văn 草色烟光残照里, 无言谁会凭阑意 (Thảo sắc yên quang tàn chiếu lý, vô ngôn thùy hội bằng lan ý): xuất phát từ 《Điệp luyến hoa》của Liễu Vĩnh. Tạm hiểu ý câu này là nhớ nhưng ý trung nhân ở phương xa. (Phần edit hai câu thơ thì t edit chưa chắc đã sát nghĩa, mong mọi người bỏ qua)

Đáng tiếc là cô đáp lại anh, cũng chỉ có phỏng đoán, suy đoán linh tính, ích kỷ, trốn tránh...

Cô chống ở lồng ngực của anh, muốn cao giọng khóc lớn nhưng bởi vì hiếm khi như vậy nên không quen, muốn thấp giọng khóc sụi sụi, lại bởi vì ngọn lửa trong lồng ngực không phun ra được mà kìm nén đến mức khó chịu. Cô chỉ có thể không ngừng gần sát lồng ngực của anh, không ngừng sát lại, ở trong ngực anh tìm kiếm sự cứu rỗi đối với mình.

"Không sao, không phải bây giờ chúng ta vẫn ở một chỗ sao?" Anh nhẹ giọng dỗ dành cô, giống như trấn an một bé gái đang lạc đường trong con hẻm. Mặc dù cô từng lạnh nhạt với anh, mặc dù cô khiến anh nếm trải tương tư đau khổ trong tình cảm, nhưng cô cũng đã dành cho anh một tình yêu chẳng gì sánh bằng.

Chỉ riêng điểm này, anh có thể tha thứ cho cô trăm nghìn lần khi cô đẩy anh ra và từ chối anh, có vô số lần không hề do dự lại lần nữa bước về phía cô.

"Hu hu hu..."

Cô giống Tiểu Bảo ban nãy, khóc không còn chút hình tượng.

Anh muốn nâng đầu của cô lên lau nước mắt cho cô, cô lại trước sau nắm chặt quần áo của anh chôn đầu ở trong lồng ngực của anh, thấp giọng khóc sụi sụi.

"Em như vậy khiến anh thật sự khó chịu." Anh bắt đầu dĩ thân thoái.

"Anh không để em khóc một chút, em sẽ càng khó chịu hơn." Cô ồm ồm đáp lại.

"Được rồi." Anh đầu hàng, ôm cô đáp chần cho cô, "Khóc đi, khóc xong rồi vẫn là cô vợ như hoa như ngọc của anh."

Đều nói đùa tình tình này ai kể? Hôm nay ông trời có mắt, anh cuối cùng khiến cô hiểu rõ rồi.

Lời tác giả: mặc dù Tam Tam khóc, nhưng tôi cảm thấy tôi tung ra là đường, thật sự, tôi có thể ngửi thấy mùi chua mùi thối của tình yêu.

SPOIL: "Nếu như con đồng ý đi làm thụ tinh trong ống nghiệm, mẹ sẽ cân nhắc tiếp nhận con sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đinh Tam Tam cưới ở trên cổ Đới Hiến

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Ngủ trong lều dã ngoại một buổi tối là cảm giác gì? Láy trời làm chân láy đất làm chiếu, như thể cả người đều đến từ thiên nhiên lại trở về với thiên nhiên, hai hợp làm một, cả người khoan khoái.

Đình Tam Tam dùng chân bọc Tiểu Bảo lại, Đới Hiến kéo lều vải của vợ chồng Tống thị ra, chưa kịp chuẩn bị, hai vợ chồng bị con trai mập mạp ngồi ở trên mặt.

"Ồ..." Hai vợ chồng trở tay không kịp, Tiểu Bảo cười khanh khách không ngừng.

Đình Tam Tam thẳng người lên, cùng Đới Hiến nhìn nhau cười một tiếng, hai người dắt nhau rời khỏi "hiện trường vụ án".

"Anh dẫn em đi đâu thế?" Đình Tam Tam kéo cánh tay của anh hỏi.

Đới Hiến nói: "Ở đây có rất nhiều cây son trà [1], có muốn đi hái không?"

[1] Son trà hoặc son tra: có hai loại quả son trà là tròn và dài. Trong Đông y, son trà có tác dụng nhuận phổi, ngừa đờm rất tốt. Hình ảnh ở cuối chương.

Đình Tam Tam cúi đầu nhìn nhìn váy dài màu trắng trên người mình, ngẩng đầu nói: "Từ phi cây son trà kia phát triển không tốt, nếu không thì em không hái được."

Đới Hiến đưa tay kéo eo của cô qua, bàn tay to chuẩn xác che ở hông của cô, khoe miệng lộ ra một nụ cười tự tin: "Loại việc treo cây nặng nhọc này còn cần em tới sao?"

Đình Tam Tam nghiêng người tránh thoát, đi tới trước hai bước, đối mặt với anh, nói: "Luu manh, sáng sớm không thích hợp ăn đậu hũ gì đó!"

"Đậu hũ protein cao." Đới Hiến cười nói.

Đình Tam Tam mỉm cười, xoay người nâng váy chạy về phía trước. Đầu mùa hè mát mẻ như vậy, gió nhẹ ôn hòa như vậy, đầy khắp núi đồi đều là địa phương dạt dào tình ý, nếu dùng sức chạy nhanh một lần, chẳng phải phụ lòng với cảnh đẹp hay sao?

"Chạy chậm một chút, phía trước có bụi gai, cẩn thận đâm vào em!" Đới Hiến ở phía sau đuổi theo, không xa không gần chạy theo cô.

Đình Tam Tam nâng váy màu trắng, ở trong rừng di chuyển nhanh chóng, cô giống như tinh linh thức dậy lúc bình minh, bóng dáng xinh đẹp làm lóa mắt ngọn núi nhiều năm bất biến.

Tia buồn bã lẳng đọng trong lồng ngực tan thành mây khói, từ nay về sau, trong cuộc đời của cô chỉ có vui vẻ và tùy ý.

Cô đột nhiên dừng lại, thờ hồng hộc đối mặt với con đường nhỏ biến hẹp và nhìn chằm chằm cảnh mạo gai trong bụi cỏ.

Người đàn ông đuổi theo ở phía sau đưa tay bế cô lên, "Chạy à? Sao không chạy nữa?"

Đình Tam Tam chỉ vào bụi cỏ dại sắc bén ven đường bên kia, nói: "Bị cái này đâm nhất định rất đau."

"Nói thừa."

"Vừa nãy anh không nói sớm là dẫn em vào trong rừng, nếu không em đã thay quần dài rồi." Đình Tam Tam mắng anh.

"Có sao đâu." Anh khẽ cười một tiếng, dễ dàng nâng cô lên đỉnh đầu anh.

"A!"

Nhưng trong nháy mắt, cô giang rộng chân ra, vững vàng ngồi ở trên cổ của anh, hai tay anh vịn eo của cô, cho cô một cây trụ.

Phong cảnh bên này tuyệt đẹp, không biết vì sao trong đầu cô đột nhiên thả ra câu này. Trên cao nhìn xuống, cô vậy mà có thể sánh vai cùng cây nhỏ bên cạnh.

"Thật là cao." Đình Tam Tam nhìn xung quanh một chút, có một loại thể nghiệm khác.

Đới Hiến chân dài bước một bước, đi tới cánh rừng đối diện, "Thế nào? Hiệu quả thị giác không tệ chứ?"

Đình Tam Tam gật đầu, "Anh thật sự có biện pháp."

Đới Hiến nói: "Chỗ em muốn đi, anh chắc chắn sẽ suy nghĩ biện pháp giúp em đi."

Không chỉ bãi cỏ này sẽ cất vào váy và bấp chân của cô, bất kỳ phong cảnh nào trên đời này, chỉ cần cô muốn đi, anh nhất định sẽ đưa cô đi.

Mà Đình Tam Tam cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao những đứa bé thích ngồi ở trên bờ vai của ba rồi, không chỉ là tầm nhìn tốt, càng là cảm nhận tuyệt vời khi được nuông chiều.

"Nếu như mẹ anh biết em cười ở trên cổ anh, không biết bà ấy phản ứng như thế nào." Đình Tam Tam hiếm khi giả thuyết trêu ghẹo một lần.

Đới Hiến suy nghĩ một chút, trả lời: "Có lẽ cũng không có phản ứng gì đặc biệt, lúc trước ba anh công bà ấy cũng không ít, anh thấy bà ấy cũng rất vui vẻ."

"Ba anh?" Đình Tam Tam thực sự không tưởng tượng ra cảnh tượng thủ trưởng nghiêm túc khom lưng xuống.

"Ừ, tình cảm của bọn họ rất tốt."

Đình Tam Tam cười một tiếng, nói: "Tình cảm của ba mẹ em cũng rất tốt, mặc dù tính cách không quá giống nhau, nhưng chung quy là tìm được điểm cân bằng rồi."

"Tính cách chúng ta cũng không giống nhau."

"Vậy anh nói một chút em là tính cách gì?"

"Đây là đề bài đòi mạng?" Đới Hiến có chút chần chờ.

"Đề bài đơn giản." Đình Tam Tam cười nói.

"Hiền lành, đáng yêu, phóng khoáng, thông minh..."

"Dừng, nói tiếng người." Đình Tam Tam nắm lỗ tai của anh.

Đới Hiến bước một bước dài bước qua vũng nước, nói: "Được rồi, em đây... tính cách anh thích nhất, vóc người anh thích nhất, dáng vẻ anh thích nhất, ngay cả dáng vẻ nói mê lúc ngủ cũng là dáng vẻ anh thích nhất."

Đình Tam Tam: "..."

"Cho nên anh lấy tất cả gu của mình để làm tiêu chuẩn đánh giá?"

"Ừ."

Đình Tam Tam cười một tiếng, hỏi: "Lúc em ngủ có nói mê?"

"Có, lần sau anh sẽ ghi âm cho em nghe."

"Em nói cái gì?" Cô tò mò hỏi.

"Toàn bộ là lời vô ích, không có câu nào nghiêm túc." Anh rút cuộc bắt được cơ hội chế giễu cô rồi, "Lúc thì bảo anh đưa dao phẫu thuật, lúc thì muốn ăn lẩu cà chua nạm bò đáy nồi [2], còn có một lần ôm cánh tay của anh cháy một bãi nước bọt..."

[2] Lẩu cà chua nạm bò đáy nồi: hình ảnh ở cuối chương.

"Đủ rồi." Đình Tam Tam đen mặt.

Anh nói tiếp: "Anh muốn chờ nghe một câu em yêu anh, chờ hơn nửa đêm cũng không chờ được, mệt chết đi được."

Đình Tam Tam sững sờ, sau đó cười hoa chi loạn chiến [3].

[3] Hoa chi loạn chiến: miêu tả trạng thái động tác của phụ nữ khi cười, nhất là phụ nữ xinh đẹp.

"Này, đừng lộn xộn, cẩn thận ngã xuống đấy."

Đình Tam Tam đưa tay vỗ vỗ đầu của anh, nói: "Đề em xuống, đoạn này có thể đi rồi."

Anh đứng vững, hai tay nâng cô vòng qua đỉnh đầu, sau đó để cô vững vàng đứng ở dưới đất.

Đình Tam Tam đứng ở đối diện anh, chấp tay sau lưng, hỏi: "Chẳng lẽ em rất ít nói em yêu anh sao?"

"Ừ." Đới Hiến gật đầu.

Cô vẫn luôn ấn tượng là anh theo đuôi cô chạy trốn, ngược dòng ngày trước, cô hình như rất ít biểu lộ tâm ý của mình.

Đình Tam Tam cười một tiếng, đưa tay kéo cánh tay của anh, mười ngón tay đan xen, "Đây là lời hứa của em, cả đời."

Đới Hiến cúi đầu, nhìn bàn tay hai người nắm chặt đan xen, nhìn xung quanh, thấp giọng nói, "Ồ đây hình như không có ai, chúng ta..."

Đình Tam Tam đột nhiên lùi về phía sau một bước, khiếp sợ nhìn anh, anh sai bước về phía trước đưa tay vịn eo của cô, khuôn mặt dạt dào ý cười.

"Tên lừa đảo!" Đình Tam Tam đưa tay đập ngực của anh.

Anh đưa tay chỉ một gốc cây ở phía sau cô, nói: "Đến rồi."

Cây sơn trà kết rất nhiều quả, gốc cây cao thẳng đứng ở nơi đó, yên lặng chờ bọn họ đến hái.

Đình Tam Tam đứng ở dưới tàng cây, nhìn anh hai ba bước nhảy lên cây, linh hoạt giống như cô hoa măt, anh liền trực tiếp từ dưới mặt đất đứng ở trên cành cây rồi.

"Vợ ngốc, sững sờ ở đó làm gì." Anh cởi áo khoác của mình, ném ở trước mặt cô.

"À." Đình Tam Tam vội vàng nhặt lên, mở rộng cái áo của anh làm đồ đựng, đón quả sơn trà mà anh ném xuống.

Quả sơn trà bay xuống liên tục, toàn bộ rơi xuống cái áo cô đang cầm.

"A —" Cô nhìn rất hứng thú, có một quả sơn trà bay tới bắn trúng bả vai của cô.

Anh ngồi xổm ở trên cây cười ầm lên, nhìn cô quần bách và tức giận.

Đình Tam Tam lườm anh một cái, bỏ cái áo đựng sơn trà xuống dưới đất, đi tới dưới tàng cây, duỗi tay, "Kéo em một cái."

"Em làm gì thế?" Đới Hiến bày tỏ kỳ quái.

"Lên phần thắng bại với anh." Đình Tam Tam giẫm lên chạc cây bên cạnh trèo lên.

"Anh thua, anh nhận thua!" Đới Hiến sợ cô ngã xuống dưới, mau chóng nhận thua.

"Hừ." Đình Tam Tam không bị ảnh hưởng, tiếp tục trèo lên trên.

Bộ váy tào sáng lấp lánh trong tủ kính, lúc này đang ma sát kịch liệt với vỏ cây, bộ váy tinh tế mềm mại đương nhiên không địch lại vỏ cây ma sát, rất nhanh liền bị bung sợi vải ra.

Trái tim của Đới Hiến hoàn toàn thất bại dưới tay cô rồi, kéo cô một cái, khiến cô cùng ngồi sánh vai với anh.

"Phù —" Cô thở dài nhẹ nhõm, hai má đỏ bừng.

Anh đưa tay ôm eo của cô, cô chưa kịp ngồi vững vàng thì lập tức bị anh ngăn ở trên thân cây, ngón tay chậm rãi lướt qua làn da mềm mại của cô, anh nói: "Không phải muốn trả thù anh sao?"

Đình Tam Tam cười lạnh một tiếng, sau đó duỗi tay về ở trên cổ anh, đôi môi của hai người dán sát vào nhau.

Không phải trả thù, là khen thưởng.

Hai người say sưa ngồi ở trên cây ôm hôn, giống như chim liền cánh, đầu kề sát đầu, dựa sát vào nhau.

...

Cuối cùng, hai người quay lại nơi dừng trại, bị những người còn lại dùng ánh mắt khác thường liếc nhìn qua.

"Biến mất hai tiếng đồng hồ, làm gì rồi?" Từ Chính Lâm đặt câu hỏi trước tiên.

Điền Diêu: "Hai tiếng đồng hồ, có thể làm rất nhiều chuyện đó nha ~ "

Tiểu Chung: "A, Tam Tam, vậy của cậu sao lại rách rồi? Sao còn có bùn nữa?"

Ba vấn đề, gán bó ở cùng một chỗ, hình như có thể cho ra một đáp án không thích hợp cho thiếu nhi.

Đới Quân không hồ là em trai của Đới Hiến, người đầu tiên đứng ra bảo vệ anh trai, "Người ta là vợ chồng, cho dù làm một chút chuyện khó nói ra miệng thì thế nào? Phạm pháp sao?"

Đình Tam Tam: Thà rằng cậu ta đừng mở miệng.

Đới Hiến nói: "Ăn quả son trà đi, chặn lại một bụng suy nghĩ bản thù của mọi người."

Mọi người: Bản thù? Vậy ý cười như ẩn như hiện trên khóe miệng anh/cậu là cái quỷ gì!

Trở về thành phố ăn cơm trưa, sau khi kết thúc mọi người đều quay về nhà mình nghỉ ngơi.

Đình Tam Tam tắm xong liền chuẩn bị lên giường ngủ trưa, bất đắc dĩ giữa chừng bị một tên sắc lang tập kích, giống như sùi cào chiên áp chảo [4] ở trên giường lật đi lật lại một vòng mới có thể thoát thân.

[4] Sùi cào chiên áp chảo: hình ảnh ở cuối chương.

Cô mệt mỏi đến mức ngủ say, trong giấc mơ một mảnh bình yên. Đới Hiến thì sao, áp sát cơ thể Đình Tam Tam giống như đang sạc điện, tinh lực tràn đầy, sau khi giật xong quần áo của hai người còn có tinh lực vừa hâm canh vừa chơi trò chơi.

Trò chơi đang đánh đến thời điểm mấu chốt, bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa. Đới Hiến bỏ điện thoại xuống mở cửa, Tôn nữ sĩ và Đình phu nhân đứng ở ngoài cửa.

"Sao cả hai người lại cùng đến đây ạ?" Đới Hiến giống như nhìn thấy kỳ quan thứ chín của thế giới.

Tôn Cần liếc nhìn Đới Hiến, nói: "Tránh ra."

Mẹ Đình nhìn thoáng qua bên trong, không thấy Đình Tam Tam, "Tam Tam đâu?"

"Cô ấy đang ngủ, hai người có chuyện gì nói với con là được rồi."

"Con nghĩ con là ai, con có thể thay thế con bé sao?" Tôn Cần hừ một tiếng, ngang nhiên vòng qua anh ngồi ở trên ghế sofa rộng rãi.

Khí thế mạnh mẽ, không thể khinh địch, Đới Hiến ở trong lòng đánh giá một chút, hơi có suy đoán. Anh tiến vào phòng bếp pha hai chén trà đặt ở trước mặt hai vị này, dĩ bất biến ứng vạn biến [5].

[5] Dĩ bất biến ứng vạn biến: làm việc phải chú ý quan sát thay đổi, bình tĩnh đối mặt với hỗn loạn rồi ren.

"Chuyện của con và Tam Tam, mẹ và Đình phu nhân đều cảm thấy không thích hợp cho lắm." Quả nhiên, đến vạch lá tìm sâu sao không thể nói ra mục đích của mình chứ.

"Chỗ nào không thích hợp ạ?" Đới Hiến chân thành hỏi.

"Chuyện của hai đứa Đình phu nhân đã nói với mẹ rồi, mẹ hiểu tâm tình không muốn sinh con của Tam Tam, cho nên cũng sẽ không lấy thân phận mẹ chồng ép buộc con bé. Bây giờ chuyện hai đứa phải làm, chính là rời khỏi đối phương, đều tự tìm cho mình một mối quan hệ mới." Tôn Cần nói.

Đới Hiến cười khẽ một tiếng, nói: "Hai người cũng thật sự quá nhàn rồi rồi, quản lý chuyện của bọn con để làm gì?"

Tôn Cần vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Giao ước lúc trước của mẹ và con vẫn giữ đúng như cũ, mẹ sẽ không tiếp tục lên lút tìm Tam Tam gây phiền phức, nhưng con cũng phải rời khỏi con bé. Nếu hai đứa bởi vì nguyên nhân cơ thể không thích hợp ở cùng một chỗ, vậy ở chỗ này của mẹ không còn phương án nào để lựa chọn nữa rồi, trực tiếp chia tay đi."

Mẹ Đình nói: "Vì tốt cho hai đứa, chia tay đi."

"Không thể chia tay." Đình Tam Tam từ phía sau đi tới, cô mặc áo ngủ màu trắng, cả người thoát nhìn vô cùng mỏng manh lại vô cùng cứng cỏi. Cô ngồi xuống bên cạnh Đới Hiến, kiên định nói, "Bọn con muốn ở cùng một chỗ, hy vọng hai người tôn trọng quyền tự do yêu đương của bọn con."

"Tam Tam, hai đứa không thích hợp." Tôn Cần lắc đầu.

"Nếu như con đồng ý đi làm thụ tinh trong ống nghiệm, mẹ sẽ cân nhắc tiếp nhận con sao?"

Lời này vừa nói ra, ba người đang ngồi đây đều khiếp sợ, Đới Hiến hiển nhiên cũng nằm trong số đó.

"Đình Tam Tam, em đang nói gì thế!" Đới Hiến đưa tay nắm cổ tay của cô, có phần dùng sức.

Đình Tam Tam nhìn anh một cái, nói: "Trong lòng em nắm chắc, anh cũng nghe đi."

Mẹ Đình nhin xuống vui sướng trong lòng, giả vờ bình tĩnh hỏi: "Con nói là sự thật?"

"Thật, vì Đới Hiến, con bằng lòng tiếp nhận một đứa bé." Đình Tam Tam gật đầu, nhìn sang Tôn Cần ở một bên, nói, "Cũng xin mẹ yên tâm, bọn con sẽ cố gắng cho mẹ một giao hên."

Tôn Cần hí hóp mắt: "Có thật không?"

"Thật ạ."

Tôn Cần kéo túi xách của mình đứng lên, khoe miệng treo ý cười, "Sớm một chút nghĩ thông suốt giống như bây giờ, có phải khiến chúng ta bớt lo hay không."

Bà cười quay đầu nhìn mẹ Đình, nói: "Bà thông gia, nếu đã như thế, vậy chúng ta đi thôi."

Mẹ Đình còn muốn nói thêm vài câu, nhưng vẻ mặt Đình Tam Tam biểu lộ không muốn nói lời thừa nữa khiến bà ghen hòng, đành phải theo Tôn nữ sĩ cùng nhau đứng lên.

"Tam Tam." Tôn Cần nói, "Mấy ngày nữa mẹ sẽ giới thiệu một vài bệnh viện và bác sĩ ưu tú cho con, con nhớ nghiêm túc xem xét."

Nếu như động thái của Đình Tam Tam là muốn lừa gạt bà, tuyệt đối sẽ không dễ dàng.

"Vâng, con biết rồi." Đình Tam Tam đứng lên, gật đầu trả lời.

Tôn Cần và mẹ Đình cùng nhau rời đi, ngạc nhiên quá lớn, các bà đều muốn trở về tiêu hóa một chút.

Khách không mời mà đến đã rời đi, kế tiếp chính là chiến trường của Đình Tam Tam và Đới Hiến.

"Em biết rất đột ngột, nhưng gần đây em thật sự đang nghĩ như vậy." Đình Tam Tam nói.

Đới Hiến: "Anh không muốn, em không cần suy nghĩ nữa."

Đình Tam Tam kéo tay của anh, nhìn anh: "Anh thật sự không muốn sao? Không khát vọng những thứ anh từng tưởng tượng sao?"

"Anh khát vọng, nhưng so với khiến vợ của anh đánh mất kiên trì và điểm mấu chốt của bản thân, anh càng hy vọng không muốn đứa bé này." Anh lạnh mặt, nhìn cô.

Đình Tam Tam thở ra một hơi, không biết là nên vui vẻ vì anh đang giúp cô chống cự, hay là nên khó chịu vì anh giết chết một loại khả năng khác.

"Đới Hiến..." Đình Tam Tam ngẩng đầu.

"Đình Tam Tam, nếu như em là một người không có nguyên tắc, hoặc là nói người không hề thỏa hiệp điểm mấu chốt, vậy em không phải Đình Tam Tam anh biết nữa rồi." Giọng điệu của anh trở nên nghiêm khắc, từ trong ánh mắt của anh cô có thể nhìn thấy, lời anh nói như đúng suy nghĩ của anh.

"Phải không? Em vì người mình yêu buông tha kiên trì, bây giờ em ở đây nhận được phán quyết chính là như vậy sao?" Đình Tam Tam trong lòng có chút khó chịu.

Đới Hiến đứng giống như một gốc cây tùng, cao ngất lại thẳng tắp, anh không an ủi cô, ngược lại là tăng thêm phượng thuốc, "Người phụ nữ anh yêu, cô ấy có tính cách ngoan cường nhất trên đời này. Nhiệt tình với công việc của mình, giữ vững điểm mấu chốt của mình, sẽ theo đuổi chuyện mà mình cho là đúng, cũng không buông tha thay đổi đối với thế giới này. Cô ấy phức tạp hay thay đổi như vậy lại đáng yêu không gì sánh bằng, cô ấy mới là tình yêu thật sự của anh."

Đình Tam Tam vừa muốn khóc vừa muốn cười, cô một người buồn tẻ lại mỗi lần đều bị anh trêu chọc có kích động muốn khóc lớn một hồi.

"Vậy ý của anh là nếu như em thay đổi, anh không còn yêu em nữa?"

"Không, anh thương em." Trong mắt anh tràn đầy thương tiếc, anh nói, "Tam Tam, nếu như chưa làm xong chuẩn bị làm ba mẹ, chúng ta không nên tùy tiện đi thử nghiệm. Anh có em là đủ rồi, anh tin tưởng em cũng vậy."

"Em cũng vậy... Nhưng em muốn ở cùng một chỗ với anh, mẹ các bà ấy..." Cô nói được một nửa, đột nhiên bị anh ôm vào trong ngực.

Nước mắt chảy xuống, không cần bất cứ lời nói nào, mọi thứ cô xoắn xuýt lưỡng lự, đều có giá trị.

"Đừng ám ức bản thân mình, anh không cho phép em như vậy." Anh ôm cô thật chặt, ẩn sau gáy của cô, giống như là muốn bóp vỡ cô.

"Nhưng em đã đồng ý với họ rồi."

"Ai mà chưa từng lừa gạt người khác? Trước mặt một vẻ sau mặt một vẻ, hiểu không?"

"Không hiểu lắm..." Đình Tam Tam ngừng chảy nước mắt, có chút hồ đồ.

Đới Hiến nói: "Em là bác sĩ, em nói xem loại tình huống này của chúng ta có khả năng sẽ có đứa con bình thường sao?"

"Có, kỹ thuật sàng lọc [6] gen thì có thể làm được, tỷ lệ thành công rất cao." Đình Tam Tam nói đúng sự thật.

[6] Sàng lọc hay tầm soát trong y học, là một chiến lược được tiến hành trong dân số để xác định sự có mặt của một bệnh chưa được chẩn đoán ở những cá nhân không có dấu hiệu hoặc triệu chứng.

(Sàng lọc gen trước khi mang thai là xét nghiệm gen của vợ hoặc chồng để sàng lọc những gen đột biến, gây ra các bệnh di truyền)

"Kháo!" *(Kháo: đã chú thích ở C30)*

Đình Tam Tam: "..."

"Vậy thì làm giả, bác sĩ chúng ta sẽ lo liệu, còn lại thì không phối hợp là được rồi." Anh nói.

Đình Tam Tam đẩy anh ra, lau nước mắt, "Ban này là anh đang cảm hận chúng ta lại còn có thể sinh ra đứa bé bình thường sao?"

"Hoặc là một, hoặc là không, anh không thích xen vào giữa hai người, quá phiền lòng." Đới Hiến nói.

Đình Tam Tam gạt đầu, bầy tỏ tán thành.

"Đúng rồi, không phải em lập tức phải đi HongKong sao? Như vậy tính ra chúng ta còn có một năm để hòa hoãn."

Đình Tam Tam cúi đầu, đưa tay ôm eo của anh, nói: "Đồ ngốc, là có một năm xa cách."

"Anh sẽ đến thăm em." Anh đưa tay xoa xoa tóc của cô.

Đình Tam Tam tiến lên một bước, dán sát ở trước ngực anh, "Nhưng em tương đối tham lam, em muốn ở cùng một chỗ như vậy với anh cả đời."

Ai nói cô không biết nói lời âu yếm, đây không phải là khiến anh được như ý nguyện sao.

Lời tác giả: một chương dài, vừa lòng nha!

Chú ý biến hóa tâm lý của Tam Tam, yêu một người, luôn không thay đổi là không có khả năng, từ bỏ nguyên tắc gì đó cũng bình thường. Đình nhìn Đới Hiến nghiêm túc trách mắng Đình Tam Tam, anh là vì cô ngốc nghếch nên mới không nhìn thẳng.

SPOIL:

"Anh dừng lại..." Đình Tam Tam không có chỗ chống đỡ, hai chân quấn ở bên eo anh, đôi giày cao gót có quai trái lại hoàn toàn không sút mẻ vẫn ở trên chân cô, nhưng... cũng không có chỗ dừng.

"Không dừng lại được." Anh thở hổn hển, đem cô chống ở giữa lồng ngực của anh và bức tường.

[1] Sơn trà

[2] Lẩu cà chua nạm bò đầy nổi

[4] Sủi cào chiên áp chảo

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: mâu thuẫn gia đình

Edit: Dương

***

Gạt người là một thói quen rất xấu, ba mẹ bình thường đều sẽ nói như vậy cho chúng ta biết. Đương nhiên, lúc bọn họ nói "Sinh một đứa bé đi, thời điểm đó các con sẽ hạnh phúc hơn" chúng ta cũng không hề nghĩ ngờ là gạt người.

Đình Tam Tam không biết nói dối lắm, cho nên từ nhỏ đến lớn chuyện mà cô không hy vọng ba mẹ biết thông thường sẽ lựa chọn im lặng không nói. Lời nói dối "thiện ý" lần này do cô dụng lên, cô cũng rất muốn phụ trách tới cùng.

"Dạ, vâng, ngày mai con sẽ đi gặp bác sĩ Lưu, Đới Hiến ạ? Anh ấy cũng sẽ đi."

Đình Tam Tam cúp điện thoại của Tôn Cần, nói với Đới Hiến đang chơi game ở bên cạnh: "Ngày mai anh có sắp xếp gì không?"

"Không có."

"Anh cần thận suy nghĩ lại một chút."

Đới Hiến ẩn xuống phím tạm dừng, cười hỏi: "Nếu như em dự định làm chút ẩn ý gì đó ở trên người anh, vậy e rằng em phải thất vọng rồi."

Đình Tam Tam ném điện thoại xuống, hai tay để ở trước ngực, "Ồ?"

Đới Hiến đứng dậy, ôm chặt eo của cô, sau khi kết thúc nụ hôn sâu ướt át kéo dài, nói: "Sắp xếp của anh chính là trước sau thực hiện chuyển động tròn [1] xung quanh em, trong vòng bán kính ba mét."

[1] Chuyển động tròn: là chuyển động quay của một chất điểm trên một vòng tròn, một cung tròn hoặc quỹ đạo tròn.

"Chuyển động tròn? Anh nói là chuyển động của pít tông [2] à." Đình Tam Tam nằm ngửa ở trên chỗ tựa lưng của ghế sofa, thở không đều đặn, thất bại trong chớp mắt.

[2] Chuyển động của pít tông: chỗ này ẩn ý của Đình Tam Tam là việc chuyển động vào ra của việc XX.v

Đới Hiến: "..."

Một người vợ vô cùng gọi cảm biết kể truyện cười đòi trụ, anh... kiếp trước là cứu vớt hệ ngân hà sao?

...

Mười giờ sáng, Đình Tam Tam và Đới Hiến đúng hẹn xuất hiện ở bên trong phòng làm việc của bác sĩ Lưu. Sau khi làm xong kiểm tra mẫu, trứng và t*ng trùng đều không có vấn đề, khỏe mạnh vô cùng, bọn họ hoàn toàn có thể thử kỹ thuật sàng lọc gen, thông qua ống nghiệm có được đứa bé khỏe mạnh.

"Hai cháu, hình như không vui về với kết quả này lắm?" Bác sĩ Lưu nghi hoặc nhìn hai người.

Đôi Hiền dùng ngón tay bóp bóp sống mũi, nói "Cháu và vợ cháu vốn có dự định DINK, cho nên đối với kết quả như vậy thì có nên vui không ạ."

Bác sĩ Lưu vốn là hiểu rõ, sau đó tiếp tục nghỉ ngơi: "Vậy sao hai cháu còn đến nơi này?"

"Tim chú hẹn trước là mẹ cháu." Đôi Hiền giải thích.

"Tôi hiểu rồi." Bác sĩ Lưu nháy mắt, hết sức rõ ràng tình cảnh của hai người này.

"Cháu không muốn tổn thương tâm lòng mẹ cháu, cho nên đành phải đi chuyến này, chiếm dụng thời gian của chú thực sự ngại quá." Đôi Hiền nói.

Bác sĩ Lưu khoát tay, nói: "Tôi biết ở quốc gia chúng ta dưới tình huống như vậy, con đường phải đi của vợ chồng muốn kiên trì DINK là rất gian nan, không cần nói xin lỗi, tôi có thể hiểu được."

"Cảm ơn chú." Đôi Hiền và Đinh Tam Tam cùng nhau nói cảm ơn. Bọn họ cần sự lý giải như vậy, cho dù là đến từ một người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt.

Bác sĩ Lưu tư thế đoan chính, hai tay đan xen đặt ở trên bàn làm việc, cười nói, "Không dối gạt hai cháu, tôi và bà xã nhà tôi chính là DINK, cuộc hôn nhân của chúng tôi năm nay đã là năm thứ mười hai rồi, hai người chúng tôi đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc."

Trong mắt của Đinh Tam Tam rốt cuộc phát ra một chút ánh sáng, cô cầm tay của Đôi Hiền, hai người liếc mắt nhìn nhau.

"Cần tôi nói nhiều thêm một chút sao?" Bác sĩ Lưu cười hỏi.

"Đương nhiên bọn cháu hy vọng chú có thể chia sẻ trải nghiệm cho bọn cháu."

Từ bệnh viện đi ra, Đôi Hiền và Đinh Tam Tam đều có một bụng lời nói muốn nói với đối phương.

"Em nghĩ..."

"Chúng ta..."

Hai người xoay người nhìn nhau, đồng thời mở miệng.

Đôi Hiền cười một tiếng, liếc sang tiệm Starbucks ở đường đối diện, anh nói: "Mời em uống ly cà phê, thế nào?"

Đinh Tam Tam nhướn mày: "Đồng ý."

Hai người đi tới quán cà phê, một ly caramel macchiato một ly latte kiểu Mỹ, quán cà phê không quá huyền ảo đang mở bài hát của Taylor Swift, âm lượng điều chỉnh vừa phải, vừa có tình cảm lại không quấy rầy cuộc trò chuyện của khách hàng.

"Anh có ý kiến gì, cứ việc nói." Đinh Tam Tam nói chuyện trước.

Đôi Hiền: "Em thoát nhìn rất bình tĩnh, anh cho là em sẽ có rất nhiều lời muốn nói với anh."

"Em đương nhiên có rất nhiều lời, nhưng em muốn nghe quan điểm của anh trước."

Đôi Hiền cười một tiếng, nói: "Nếu như anh không muốn có con là bởi vì em không muốn, vậy nghe xong trải nghiệm của bác sĩ Lưu, anh cảm thấy có thể không muốn có con thì đòi này của chúng ta sẽ hạnh phúc hơn một chút. Thế giới hai người, không có người ngoài quấy rầy, vĩnh viễn giữ vững tâm mắt ở trên người đối phương, anh hình như có chút mong chờ chuyện như vậy phát sinh."

"Con của chúng ta đối với anh mà nói cũng là người ngoài?" Đinh Tam Tam bĩu môi cười hỏi.

"Đương nhiên, ngoài hai người chúng ta, đều là người ngoài. Em nghĩ một chút, trẻ con mới sinh ra, nhất định có một đoạn thời gian rất dài đều là dính người muốn chết, cho nên em nhất định phải đem phần lớn ánh mắt đều chuyển đến trên người nó, đây là tình mẫu tử. Đương nhiên, anh cũng sẽ đem lực chú ý thích hợp phân sang cho nó, cứ như vậy, thời gian chung đụng của hai chúng ta liên rút ngắn xuống." Đôi Hiền nói, "Cuộc sống rất ngắn ngủi, nếu như không có con thì chúng ta không biết sẽ có bao nhiêu thời gian làm chuyện của mình. Em có thể tiếp tục đào tạo chuyên sâu, thời gian rảnh rỗi anh có thể dạy em cưỡi ngựa bắn súng, chờ anh lùi về tuyến hai rồi, chúng ta cùng nhau leo núi du lịch, làm từng chuyện mà anh từng thiếu em."

Anh thả chậm tốc độ nói, nhìn ánh mắt của Đinh Tam Tam, nói: "Cứ như vậy, thời gian chúng ta yêu nhau giống như là nhiều gấp đôi, chúng ta hoàn toàn có lỗi rồi."

Lời nói của Đôi Hiền giống như bọt sữa trong ly caramel macchiato của Đinh Tam Tam, tròn tròn trắng trắng, khiến người ta không nhận được muốn đi liếm một ngụm, muốn đi ảo tưởng mọi thứ anh miêu tả.

"Em cảm thấy thế nào?" Anh nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, nhìn không chớp mắt.

"Em cảm thấy..." Đinh Tam Tam kéo dài giọng điệu, sau đó ở dưới cái nhìn chăm chú của anh chậm rãi phun ra, trên mặt nở ra một nụ cười trước nay chưa từng có, "Em muốn cuộc sống như anh nói vậy, muốn mọi thứ trong miêu tả của anh."

Trải nghiệm của bác sĩ Lưu và vợ của ông ấy nói cho bọn họ biết, DINK, không phải một con đường chết, là một con đường tuyệt vời mặc dù dấu chân rất ít nhưng tỏa ra hương thơm.

Trước kia cô chỉ là có ý nghĩ này, mà hôm nay sự thật nói cho cô biết, đây có lẽ là một kế hoạch có thể thực hiện.

Hai người dắt tay đi ra khỏi quán cà phê, một tay bung ly cà phê, một tay đan xen ở cùng một chỗ.

"Ở chỗ mẹ nói thế nào?" Đinh Tam Tam nhìn anh.

Đôi Hiền lấy ra hai cái kính râm, một cái đeo lên cho cô, một cái đeo lên cho mình, anh nói: "Yên tâm, bác sĩ Lưu sẽ giúp chúng ta một chút chuyện nhỏ này." Anh đeo mắt kính Ray-Ban [3] Aviator, cả người ngầu giống như đội trưởng Hoa Kỳ oai phong từ trong phim ảnh bước ra.

[3] Ray-Ban: là một thương hiệu kính râm và kính mắt của Mỹ được thành lập vào năm 1936. Thương hiệu này được biết đến với các dòng kính râm Wayfarer và Aviator.

Ánh mắt của Đinh Tam Tam ở dưới che chắn của kính râm lóe ra tia sáng kỳ quái, lông mày bên trái của cô nhướng lên, kéo Đới Hiến đi đến bãi đỗ xe.

"Bữa trưa này, em mời." Bác sĩ Đinh hết sức hài lòng với hành động của Đới Đại tá, chuẩn bị tăng thêm một chút năng lượng cho bộ não thông minh gọi cảm này.

Hai vợ chồng "cầu kết với nhau làm việc xấu", thật sự là có chút tình nghĩa cùng chung hoạn nạn.

Thứ tư, cách thời gian Đinh Tam Tam đi HongKong còn hai ngày, Tổng Diệp hẹn bọn họ đi chơi, Tam Tam và Tiểu Chung không có hứng thú chơi bi-a, hai cô đang ngồi ở quầy bar uống rượu.

"Nếu đã như vậy, hai người chuẩn bị lúc nào phục hôn?" Tiểu Chung lắc ly rượu, cố ý chọc chọc tay vào bả vai của Đinh Tam Tam

"Không vội."

"Còn không vội hả, cậu sắp phải đi rồi, còn không mau chóng buộc người lại?" Tiểu Chung nói, "Tớ cũng nhắc nhở cậu rồi, em gái lão Tổng nhà tớ còn chưa kết hôn đâu."

"Em ấy còn nhớ nhưng Đới Hiến à?" Đinh Tam Tam cười uống một hớp rượu.

"Lần trước nghe nói hai người hợp lại, uống một trận say bí tỉ, suýt nữa bị bà chồng tớ trối lại đánh chết." Tiểu Chung nhớ lại cảnh tượng đó, lại không dám tin bà chồng cô là nhà từ thiện và nho thương [4] trong truyền thuyết, quá bạo lực rồi.

[4] Nho thương (儒商): là kết hợp của "nho" (nhà nho) và "thương" (thương gia), có đạo đức và thông minh của nho giả, lại có tài phú và thành công của thương nhân, là tấm gương của nho giả và tinh anh của giới kinh doanh.

"Nói với em gái Tổng, đời này coi như chị gái đây thiếu em ấy một người bạn trai, chờ có thời gian rảnh rồi sẽ bù cho em ấy." Có lẽ là uống nhiều rượu rồi, Đinh Tam Tam cũng mở miệng nói đùa.

Tiểu Chung cười nói: "Từ phi lấy người đàn ông của cậu ra bù, bằng không nó nhìn cũng không muốn nhìn."

"Vậy... vẫn là thiếu nợ đi."

Tiểu Chung nói: "Haizzz, nghiêm túc mà nói, lúc này hai người không phục hôn có phải cũng lo lắng phụ huynh hai bên không?"

"Bọn tớ đều sắp ba mươi rồi, còn muốn chịu sự sắp xếp của ba mẹ hay sao." Đinh Tam Tam nghiêng đầu, nhìn chai rượu nhiều màu sắc trong tủ rượu, trên mặt lộ ra một tia ý cười như có như không.

"Vậy các cậu đây là làm cái gì, lại muốn DINK lại muốn độc thân sao?"

"Ai độc thân chứ." Đinh Tam Tam hừ một tiếng.

"Xã hội này chưa kết hôn vẫn xem là độc thân, cậu cứ chờ đi, sau khi cậu đi rồi nhất định có rất nhiều em gái nhào đến trên người Đới Hiến nhà cậu, đến lúc đó một mình tớ không thể ngăn chặn nhiều người như vậy đâu." Tiểu Chung nói.

Đinh Tam Tam: "Có thể có một người khiến anh ấy gục ngã, sửa bột sang năm của Tiểu Bảo nhà cậu tớ bao hết."

"Chà, tự tin như vậy?" Tiểu Chung cảm thấy kinh ngạc, hiếm khi nhìn thấy Đinh Tam Tam ngạo mạn như vậy.

Đinh Tam Tam nhướn mày: "Không cần biết Tây Thi [5] hay Điều Thuyền [6], đều có thể thử một lần."

[5] Tây Thi (西施): là một đại mỹ nhân trứ danh thời kì Xuân Thu, đứng đầu trong Tứ đại mỹ nhân của lịch sử Trung Quốc. Tương truyền, Tây Thi có nhan sắc làm cá phải ngừng bơi mà lặn xuống đáy nước, gọi là Trầm ngư (沉魚).

[6] Điều Thuyền (貂蟬): là một mỹ nhân xinh đẹp xuất hiện trong truyền thuyết dân gian Trung Hoa. Nhân vật này được biết đến rộng rãi bắt nguồn từ tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa do La Quán Trung hư cấu do nhu cầu sáng tác tiểu thuyết của người đương thời.

Thử thành công cô có phần thưởng, không thành công cô cũng có phần thưởng, phần thưởng cho người đàn ông của cô.

Trải qua nhiều như vậy, nếu như cô đối với Đới Hiến còn không có niềm tự tin mù quáng này, vậy thật là lãng phí ánh mắt của anh, làm sao có thể coi trọng loại phụ nữ ngốc nghếch như cô chứ.

"Trò chuyện gì thế?" Đới Hiến từ phía sau đi tới, đưa tay khoác lên bả vai của Đinh Tam Tam

"Trò chuyện về anh đấy, nói sức hấp dẫn của anh lớn, Tam Tam để em nhìn chăm chăm anh." Tiểu Chung nói.

Đới Hiến bật cười một tiếng, nâng cằm của Đinh Tam Tam lên, "Đây là em nói?"

"Anh cảm thấy sao?" Đinh Tam Tam phối hợp ngẩng đầu lên, ánh mắt của hai người ở trong không khí đối diện nhau.

"Không giống." Đới Hiến khẽ cười một tiếng sau đó buông tay, Đinh Tam Tam nháy mắt với Tiểu Chung, ý bảo là cô thắng rồi.

Đới Hiến bung ly rượu ở trên quầy bar lên ném thử rượu bên trong, nhiu mày, "Em uống Tequila [7]?"

[7] Tequila: là một loại rượu chưng cất có độ cồn cao truyền thống của Mexico. Tên gọi của loại rượu này nguyên là tên gọi của địa phương chủ yếu sản xuất ra nó – vùng Tequila, bang Jalisco trên cao nguyên phía Tây của Mexico.

"Anh nghi ngờ số độ quá cao hả?" Đinh Tam Tam cười tùm tùm nhìn anh.

Đới Hiến ngoắc ngoắc tay, Đinh Tam Tam sát lại, anh vòng qua cổ cô kéo cô vào trong ngực anh, sau đó nói với Tiểu Chung: "Có chút mâu thuẫn gia đình cần phải giải quyết, em tự mình uống nhé."

Tiểu Chung nâng ly rượu lên, bày tỏ hoàn toàn hiểu rõ.

Đình Tam Tam bị anh kéo xuống khỏi ghế chân cao, lao đảo đi theo anh xuyên qua đám người.

Không biết là ai trong lúc hỗn loạn sờ vào mông của cô, cô trong nháy mắt tỉnh rượu, "A!"

"A!"

Tiếng thứ nhất, là cô, tiếng thứ hai âm lượng lớn hơn, là tên đàn ông sờ mông của cô.

Đôi Hiển một cước đạp bay tên đàn ông kia, giữa đường bay ra ngoài còn đụng vào ba bốn người đàn ông khác, mọi người cũng ngã thành một đoàn.

"Hừ!" Mấy người đàn ông bị ngộ thương bò dậy, có chút tức giận.

Quản lý quán bar đứng lúc đến hiện trường, nhanh chóng xen vào bên trong, tách bọn họ và Đôi Hiển ra.

"Chúng ta đi thôi." Đình Tam Tam nói.

"Ừ." Đôi Hiển dắt cô, vừa quay đầu, phía trước tự động nhường ra một con đường.

Đình Tam Tam: "..."

Cho dù thế kỷ hai mươi mốt này lấy văn minh làm mục đích chính, nhưng người đàn ông có nắm đấm mạnh vẫn nhận được sự theo đuổi, cũng dễ dàng nhận được sự kính nể từ người xa lạ.

Trong hành lang chật hẹp, Đình Tam Tam đang chuẩn bị mờ miêng, trong nháy mắt liền bị đẩy vào trong một căn phòng tối đen, cô còn chưa kịp làm bộ làm tịch phản kháng, môi của anh liền dính vào.

"Lạch cạch", cửa chính bị khóa rồi.

"Dừng..."

Vốn là cô mặc rất mát mẻ, lần này càng mát mẻ vô cùng. Váy rơi xuống dưới chân cô, áo lót mới mua cũng được đãi ngộ như vậy.

"Anh dừng lại..." Đình Tam Tam không có chỗ chống đỡ, hai chân quẩn ở bên eo anh, đôi giày cao gót có quai trái lại hoàn toàn không sút mẻ gì vẫn ở trên chân cô, nhưng... cũng không có chỗ dừng.

"Không dừng lại được." Anh thở hổn hển, đem cô chống ở giữa lồng ngực của anh và bức tường.

"Đây không phải ở nhà, đừng làm loạn..."

Một chút bệnh sạch sẽ trong đầu đang nhắc nhở cô, ở đây là một căn phòng không biết tên tối đen, cô thiếu cảm giác an toàn, không có cách nào phối hợp với anh.

Đôi Hiển ôm cô đi tới ghế sofa ở phía sau, anh đang muốn thả cô xuống, kết quả cô thét lên, cổ găng dán sát vào anh, thề sống thề chết không tới gần ghế sofa.

Quán bar, một cái ghế sofa trong một căn phòng không biết tên, cô mất đi quần áo bảo hộ, hoàn toàn không muốn trực tiếp đụng chạm đến cái ghế sofa này, quý mới biết trên cái ghế sofa này sẽ có bao nhiêu "chất lỏng" của nam nữ.

Đôi Hiển nhìn cô chăm chú, cô vững vàng dùng tay ôm anh, giải thích sâu sắc cái gì gọi là "thả chết chứ không chịu khuất phục".

Hai ba cái, anh cởi xuống áo thun trên người ném ở trên ghế sofa, sau đó đặt mông cô ở trên cái áo đó.

"Như thế này mà anh cũng có hứng thú?" Đình Tam Tam cẩn thận ngồi vào chỗ, nhìn anh với đôi mắt không dám tin.

Đôi Hiển vừa cởi quần vừa nói: "Như này tính là gì, dù sao so với hai năm trước lấy ảnh chụp của em thủ dâm thì thế này tốt hơn nhiều."

Đình Tam Tam: "Em nên khen anh sao?"

"Không cần, cho anh một tấm ảnh cấp 'hạn chế' của em là được rồi." Anh bỏ cái quần ra, lập tức tới gần.

Đình Tam Tam nheo mắt một cái, sau đó hỏi: "Em có thể biết tại sao không?"

"Ngày kia em đi rồi, ngày kia anh cũng phải quay về bộ đội báo cáo, cho nên tin tưởng anh, sau này mang theo nó là an ủi tâm lý lớn nhất của anh."

Dù sao, những thứ trước kia hình như không thỏa mãn được anh nữa rồi, đặc biệt là mặt trên còn dính chất lỏng nào đó, thực sự không tốt để dùng lần thứ hai.

Đình Tam Tam: "..."

Cô không nhận được muốn hỏi, anh đợi ở chỗ nhiều đàn ông như vậy, là vẫn luôn vàng [8] như thế này sao?

[8] Vàng (黄): ở đây là tiếng lóng, chỉ những thứ "đen tối".

Không đúng, hẳn là đôi loại cách nói khác — đàn ông vẫn luôn là loại người "vàng" như vậy... sao?

Lời editor: chị em đã thỏa mãn với ít thịt này chưa???

SPOIL:

"Ừm..." Một tiếng thở trầm đục nặng nề truyền tới, Đình Tam Tam nhắm mắt, có kích động muốn bỏ điện thoại xuống.

Phone Sex, bọn họ vừa rồi là đang làm chuyện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Yêu xa

Edit: Dương

***

Ngày đó Đinh Tam Tam rời khỏi thành phố B đi tới HongKong, kỳ nghỉ phép năm của Đới Hiến cũng chính thức kết thúc. Hai người bọn họ, một người buổi sáng rời đi, một người buổi chiều rời đi.

"Mấy hôm nay cổ họng của anh không thoải mái, nhớ phải uống thuốc." Ở trước cửa kiểm tra an ninh của sân bay, Đinh Tam Tam vỗ mặt của Đới Hiến nhẹ nhàng nhắc nhở.

"Vâng, bác sĩ Đinh." Đới Hiến kéo hành lý của cô, cười trả lời.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, buông tay ra, nói: "Cũng không phải lần đầu tiên xa nhau, chúng ta không phải sớm đã quen rồi sao."

Ngón tay của Đới Hiến đang ma sát ở trong lòng bàn tay của cô, anh nói: "Đồ ngốc, ai sẽ quen với xa cách chứ. Bất kể chúng ta đã từng chia tay bao nhiêu lần, mỗi một lần đều giống như muốn nửa cái mạng của anh."

Đinh Tam Tam cúi đầu cười một tiếng, vô cùng hường thụ.

"Xuống máy bay nhớ báo bình an cho anh, sau khi đến nhà trọ lập tức phát định vị vị trí cho anh, nếu như em quen bạn mới thì nhớ cho anh số điện thoại của cô ấy, để ngừa vạn nhất." Anh không ngại phiền phức nói ra, còn lải nhải nhiều hơn so với mẹ Đinh đến tuần tra cô.

"Ừm, em nhớ hết rồi."

Cách thời gian lên máy bay còn có bốn mươi phút, Đới Hiến đưa hành lý cho Đinh Tam Tam, nói: "Đi thôi, đến lượt qua kiểm tra an ninh rồi."

"Ừm." Cô kéo hành lý qua, cầm tay kéo trong tay của mình.

"Đới Hiến." Cô mở miệng gọi tên anh.

"Ừ?"

"Em biết với tính chất công việc của anh không làm chuyện nguy hiểm căn bản không thể nào." Đinh Tam Tam ngẩng đầu nhìn anh, khoe miệng treo ý cười, cô nói, "Yêu cầu duy nhất của em đối với anh, chính là xin anh mỗi lần trước khi làm chuyện gì đều phải nhớ đến em, sau đó bình an trở về."

Cô vừa mới dứt lời, anh nhin không được đưa tay kéo cô vào trong ngực mình, "Tam Tam..."

"Được rồi, đừng để người khác chê cười chúng ta." Cô khẽ vỗ vai anh một cái nói.

Đới Hiến buông cô ra, nhìn ánh mắt của cô, nói: "Anh cũng chỉ có một yêu cầu."

Đinh Tam Tam cười nhìn anh, Đới Hiến hít sâu một hơi, nói: "Đừng trêu chọc thêm tình địch cho anh nữa, hai người đã đủ phiền rồi."

"Cút."

Lần chia tay ngắn ngủi này, cuối cùng Đới Hiến bị đá một cước liền kết thúc.

Đinh Tam Tam biết anh là muốn giảm bớt nỗi buồn khi xa cách, khoe miệng cô treo ý cười bước lên máy bay, một khi nhớ đến anh, cô giống như đối với toàn bộ những thứ chưa biết đều tràn đầy lòng tin.

HongKong, không khí ẩm ướt, đoàn người chen chúc, đường phố sầm uất, cao ốc khắp nơi, hình như đều giống với bất cứ thành phố nào ở phía nam, mặc dù đều là khuôn mặt xa lạ, nhưng thình thoảng tiếng Quảng lợt vào tai vẫn sẽ khiến Đinh Tam Tam nhớ tới những bộ phim HongKong xem hồi nhỏ, đột nhiên sinh ra một mùi vị quen thuộc.

Chưa bao giờ tới, nhưng hâm mộ danh tiếng đã lâu.

Nhà trọ của Đinh Tam Tam ở đối diện bệnh viện cô làm việc, mười phút đi bộ, vô cùng tiện lợi. Nhưng có chỗ tốt này đương nhiên cũng có chỗ không tốt khác, ví dụ như cũ nát. Chưa đến tình cảnh tòa nhà nguy hiểm [1], nhưng tuổi tác đã lớn, thoát nhìn đã có một chút loang lổ.

[1] Tòa nhà nguy hiểm (危楼): tòa nhà có thể gây nguy hiểm cho người sử dụng.

"Hi, cô là bác sĩ Đinh mới tới hả!" Cửa chính sát vách mở ra, một người đàn ông với mái tóc xoăn tựa ở trên khung cửa, nhiệt tình chào hỏi.

"Phải, tôi tên là Đinh Tam Tam, xin chiếu cố nhiều hơn."

"Tôi tên là La Sâm, cũng giống như cô, đều là bác sĩ ngoại khoa." La Sâm cười nói.

"Bây giờ tôi phải đi thu xếp hành lý..."

"Cần giúp một tay không?"

"Cảm ơn anh, tôi muốn hỏi anh một chút anh có điện thoại của công ty quản lý gia đình [2] không?"

[2] Công ty quản lý gia đình: là cung cấp dịch vụ vệ sinh, chăm sóc người già, quản lý biệt thự... (nói chung cung cấp dịch vụ về gia đình rất đa dạng)

"Cái này." La Sâm từ trên tủ giày lấy ra một tấm card visit, nói, "Vẫn luôn làm cho nhà tôi, cũng không tệ lắm."

Đình Tam Tam nhận lấy, ghi nhớ số điện thoại phía trên, sau đó trả lại cho La Sâm, "Cảm ơn."

"Đừng khách sáo." La Sâm nhìn ra cô không phải cô gái hướng ngoại, không tiếp tục làm phiền nữa, cười một tiếng, đóng cửa lại.

Đình Tam Tam mở cửa chính ra, nhìn lướt qua bên trong nhà, tạm được, không hồng hét như trong tưởng tượng của cô. Đứng ở chỗ huyền quan, cô gọi đến số điện thoại ghi nhớ ban này, mời công ty quản lý gia đình đến hỗ trợ.

Cúp điện thoại, Đình Tam Tam lại gửi định vị vị trí của mình cho Đới Hiến, đề "Mr. ham muốn kiểm soát rất mạnh lại có tính cảnh giác rất cao" biết tình hình của cô. Có lẽ là bệnh nghề nghiệp, cô rất thích quan tâm người khác, anh lại thích kiểm soát tất cả nguy cơ tiềm ẩn.

Chốc lát anh chưa trả lời tin nhắn, tình huống như vậy cô cũng tập mãi thành thói quen, cất điện thoại, bắt đầu tuần tra địa bàn của mình.

Hai phòng ngủ một phòng khách, một phòng bếp một phòng tắm, đủ tiêu chuẩn. Cái giường trong phòng ngủ chính kia cần phải đổi lại, cô tuyệt đối không thể nào ngủ ở trên đó, ghế sofa ở trong phòng khách có lẽ cũng cần mang ra vứt đi rồi, dù loại màu sắc lốm đốm ở phía trên đã khiến cô nhìn không ra màu sắc vốn có của nó rồi.

"Leng keng." Người của công ty quản lý gia đình đến rồi.

Có hai người đến, một người trung niên một người trẻ tuổi, tay chân đều rất nhanh nhẹn, có lẽ là nhìn ra Đình Tam Tam cũng không phải người thích trò chuyện việc nhà cho nên yên lặng làm việc.

"Leng keng." Chuông cửa lại vang lên, lần này là La Sâm.

"Tôi muốn đi IKEA [3] mua chút đồ, cô có muốn đi cùng không?" Anh ta đã thay quần áo khác, tóc xoăn cũng xử lý hết sức có khuôn dạng.

[3] IKEA: là một doanh nghiệp tư nhân của Thụy Điển. Hiện nay, đây là tập đoàn bán lẻ đồ nội thất lớn nhất thế giới; chuyên về thiết kế đồ nội thất bán lắp ráp, thiết bị và phụ kiện nhà ở.

"Sẽ không làm phiền anh chứ?" Đình Tam Tam hỏi.

"Nếu làm phiền thì tôi đã không tới mời cô rồi." La Sâm cười nói.

"Được rồi, chờ tôi một phút." Đình Tam Tam đi về nhà mình, cầm lên túi nhỏ hay đeo bên người và điện thoại đặt ở bên ngoài, đi tới đối diện La Sâm nói, "Đi thôi."

La Sâm sững sốt một chút, "Cô không cần trang điểm một chút sao?"

"Trang điểm? Không cần." Đình Tam Tam kéo cửa chính lên.

La Sâm ngạc nhiên cười một tiếng: "Lần đầu tiên tôi gặp người phụ nữ nhanh nhẹn như thế này, mấu chốt là đáng đáp còn xinh đẹp nữa."

Thông thường trên đời này chỉ phân ra ba loại phụ nữ, phụ nữ xinh đẹp vô cùng chậm chạp muốn đàn ông đợi đến chết, phụ nữ xấu xí nhanh nhẹn dứt khoát nhưng lười thôi không thích trang điểm, cùng với phụ nữ mặc dù tướng mạo không đẹp nhưng vẫn muốn giống như mỹ nữ nói nhiều làm ít.

Đình Tam Tam, phá vỡ quan niệm về phụ nữ của La Sâm.

Đối với cái này, Đình Tam Tam chỉ có một câu nói: "Quan điểm về phụ nữ của anh quá hạn hẹp rồi."

"Sau khi nhìn thấy cô, tôi thừa nhận." La Sâm nói.

Hai người cùng đi xuống lối đi dưới lòng đất, ngồi đường sắt nhẹ [4] đến điểm đích.

[4] Đường sắt nhẹ (轻铁): là một hình thức đường sắt giao thông của đô thị, được điều khiển bởi đầu máy điện, có tốc độ nhanh, an toàn, bảo vệ môi trường. Đường sắt nhẹ rất phổ biến ở HongKong.

La Sâm là một người bạn đi dạo phố rất tốt, anh ta sẽ đề xuất ý kiến của mình nhưng sẽ không can thiệp đến sự lựa chọn cuối cùng của bạn, hơn nữa gu cũng rất cao.

Đình Tam Tam dùng năm phút tìm được một nhãn hiệu quen thuộc, sau đó dùng một phút quyết định mua cái giường nào, vô cùng hiệu suất.

"Cô ở nhà chính là ngủ loại giường này à." La Sâm cười nói.

"Đúng vậy, tôi chỉ quen loại này thôi." Đình Tam Tam cười quệt thẻ thanh toán.

"Ồ..." Đột nhiên, La Sâm nở nụ cười ý vị thâm trường.

"Làm sao vậy?" Đình Tam Tam quay đầu nhìn anh ta.

"Cô kết hôn rồi." La Sâm nói khẳng định, "Đây là một cái giường đôi."

Đình Tam Tam từ chối cho ý kiến, chuyện của cô và Đới Hiến thật đúng không phải một thời gian ngắn thì có thể nói rõ ràng.

"Ồi, lấy lòng vô ích rồi." La Sâm giả vờ rất mất mát nói.

Đình Tam Tam cười một tiếng, "Sẽ không để anh làm chán chạy không công, tôi mời anh ăn bữa tối."

"Thành giao!" La Sâm búng ngón tay ra tiếng, lộ ra đáng vẻ tươi cười.

Loại tính cách này của Đình Tam Tam, chỉ cần đối phương không có ý đồ với cô, cô rất thích hợp làm bạn bè phái nữ của đàn ông. Thẳng thắn nhanh nhẹn không nói lời thừa, thông minh đơn giản không bắt quai, quả thực là perfect. Cô và La Sâm mặc dù chỉ là quen biết ngày đầu tiên, nhưng ở chung với nhau đã có chút ăn ý, không tìm hiểu cuộc sống của đối phương, không vượt qua ranh giới bạn bè bình thường, như vậy đối với bọn họ mà nói rất thoải mái.

Tối muộn về nhà, căn nhà sạch sẽ, giường và vật dụng trên giường mới tinh, Đinh Tam Tam rất cuộc có thể không cần lo lắng ngủ không ngon giấc.

Tắm rửa xong đi ra, điện thoại của Đới Hiến tới rồi, anh hỏi: "Buổi chiều gọi điện thoại cho em, em đang làm gì thế?"

"Ăn com dạo phố cùng với bạn bè."

"Bạn nữ giới?"

"Nam giới, ở sát vách nhà trọ của em."

Đới Hiến trong nháy mắt từ trên giường bật dậy, "Cái, cái gì?"

"Em mới muốn hỏi, từ lúc nào anh biến thành người nói lắp rồi?" Đinh Tam Tam cười nằm ở trên giường.

"Nam giới, ăn com dạo phố cùng em? Đinh Tam Tam, anh không ghen là không thể nào!" Đới Hiến tức giận nói.

"Ừm, cho nên em cũng không nên ngăn cản anh ghen."

Sau gáy Đới Hiến đầy vạch đen, "Hắn ta biết em có bạn trai chưa?"

"Anh ta biết em có chồng."

Khóe miệng Đới Hiến giương lên: "Phải không, em tốt như vậy, chủ động nói thật?"

"Người ta đoán được."

Đới Hiến: "Bất kể là em nói hay hắn ta nói, xin em chú ý ranh giới ở chung giữa nam và nữ, đừng để anh ở bên này lo lắng tức giận."

"Em biết rồi."

"Em sẽ nghe lời anh như vậy?" Đới Hiến có chút nghi ngờ.

"Anh còn nói nhảm nữa thì em cúp máy đây, tiền điện thoại rất đắt." Đinh Tam Tam tắt đèn lớn, mở đèn áp tường dựng ở đầu giường, đây là chiến lợi phẩm của hôm nay, La Sâm lựa chọn, vô cùng có ánh mắt, phát ra ánh sáng màu cam dịu dàng, khiến gian phòng nhỏ nhỏ lập tức trở nên ấm áp.

"Tháng sau anh có ngày nghỉ, em muốn anh tới thăm em không?" Đới Hiến lại nằm lên giường, cười hỏi.

"Nghỉ mấy ngày?"

"Ba ngày."

"Ừm, không đến cắt đứt chân của anh."

Đới Hiến cười khúc khích vui vẻ, "Em có sức lực này?"

"Yên tâm, em rất quen thuộc với các khớp xương trên cơ thể người, không cần lãng phí sức mạnh để phế bỏ." Khóe miệng Đinh Tam Tam khẽ giương lên."

"Vợ à..."

"Ừ?"

"Anh đang dùng tấm ảnh khóa thân của em để giải nỗi sầu tương tư." Đới Hiến lấy một tấm ảnh từ dưới cái gối, trên đó không có mặt của Đinh Tam Tam, nhưng có hơn nửa bộ phận trên cơ thể của cô.

Đinh Tam Tam: "Không cần khách khí."

Đới Hiến nói: "Hôm nay em làm những gì, nói anh nghe một chút."

"Không phải vừa nói rồi sao?"

"Anh muốn nghe phiên bản cận kề, không phải phiên bản rút gọn."

Đinh Tam Tam bấu môi, chậm rãi kể lại chuyện trong ngày hôm nay, trong đó xóa đi không ít chuyện về La Sâm, để tránh anh lại ngấm vào vại giấm chua.

Dần dần, cô nghe được chút âm thanh bất thường, "Anh đang làm gì thế?"

Đầu điện thoại bên kia, tiếng thở dốc trở nên nặng hơn.

Đinh Tam Tam tròn mắt, vành tai nhanh chóng phấp hờng, thậm chí ảnh hưởng đến cổ rồi.

"Ừm..." Một tiếng thở trầm đục nặng nề truyền tới, Đinh Tam Tam nhắm mắt, có kích động muốn bỏ điện thoại xuống.

Phone Sex, bọn họ vừa rồi là đang làm chuyện này sao?

Đinh Tam Tam ném điện thoại xuống, dùng chân che kín đầu lại, cả người cuộn mình giống như con tôm.

"Tam Tam?"

"Vợ ơ?"

"Cục cưng?"

Trong điện thoại, truyền tới tiếng gọi trầm thấp của anh.

Đình Tam Tam: muốn lấy sợi dây thừng tới, cô muốn siết chết anh sau đó sẽ siết chết mình.

Lời tác giả: rất xấu hổ rất xấu hổ, ây da không nở nhìn thẳng.

Tôi che mặt chạy đi rồi, mọi người nhớ phải nhấn lại cho người khác...

SPOIL:

"Cháu tuyên bố là vợ chưa cưới của con trai tôi?" Tôn Cần thần nhiên hỏi.

"Đúng vậy, bọn cháu còn cùng nhau quay về gặp ba mẹ cháu rồi." Cô gái trẻ tuổi tròng hai mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 35: Thiếu

PASS C35: câu chuyện xưa Đình Tam Tam kể cho Tiểu Bảo nói về vị bác sĩ nào? Gồm 13 chữ cái in thường viết liền không dấu.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 36: Tại sao cô lại xuất hiện ở nhà tôi?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Tiểu Chung bị Tống Diệp kéo rời khỏi khách sạn, hai vợ chồng ở trên xe lần đầu tiên nảy sinh tranh chấp kịch liệt sau khi kết hôn.

"Em biết cái này có khả năng ảnh hưởng đến quan hệ mới phục hồi của bọn họ, với tư cách bạn bè em thật sự hy vọng bọn họ tốt đẹp. Thế nhưng nếu như em giúp đỡ bọn anh giấu giếm Tam Tam, vậy em và bọn anh có khác gì lũ đàn ông thói tha? Em là bạn tốt của cô ấy, bạn tốt có trách nhiệm giúp cô ấy giải quyết vấn đề, lắng nghe phiền não, không có nhiệm vụ giúp người đàn ông của cô ấy giấu giếm có phụ nữ ở bên ngoài!" Tiểu Chung nói.

Tống Diệp nói: "Anh tin tưởng anh em của anh, cậu ta sẽ không làm chuyện như vậy. Bây giờ chỉ là một sự hiểu lầm còn chưa tháo gỡ, nếu như cuối cùng chứng minh đây chỉ là người phụ nữ kia đơn phương tình nguyện, vậy sau này Đới Hiến và Tam Tam phải làm sao?"

"Anh tin tưởng tình cảm của anh em anh, em cũng tin tưởng thông minh sáng suốt của chị em em."

Ngụ ý chính là cây ngay không sợ chết đứng, nếu như là hiểu lầm, Đình Tam Tam sẽ không đoán ra được sao?

"Ý của em là nhất định phải nói?" Tống Diệp nắm vô lăng, trừng mắt nhìn cô.

"Em sẽ chú ý cách diễn tả, sẽ không hăm dọa Đới Hiến." Tiểu Chung liếc mắt nhìn chồng mình, lấy điện thoại từ trong túi xách ra.

Tống Diệp bất đắc dĩ, lấy điện thoại ra gọi cho Đới Hiến, nhưng đáng chết vẫn là giọng nữ nhắc nhở tắt máy.

"Fuck!" Tống Diệp hung hăng đập một cái lên vô lăng, Tiểu Chung ở bên cạnh bị dọa sợ suýt nữa rơi điện thoại ra ngoài cửa sổ.

Tiểu Chung: Ngọa tào [1], sẽ không vì chuyện này mà gặp bạo lực gia đình chứ...

[1] Ngọa tào: ngôn ngữ trên mạng, thể hiện sự ngạc nhiên, chưa sẵn sàng chấp nhận. Nó có ý nghĩa của chữ thề.

"Gọi đi." Tống Diệp lườm cô một cái.

"À à." Tiểu Chung hoảng sợ bấm số điện thoại.

"Alo, Tiểu Chung hả." Điện thoại kết nối, bên kia vang lên là thanh âm thoải mái ung dung của Tam Tam.

"Tam Tam..." Không biết vì sao, mới vừa rồi cô cùng chồng cô tranh luận mặt đỏ tía tai, bây giờ lại suy sụp xuống.

Tống Diệp giống như xem kịch vui nhìn cô, mặt của Tiểu Chung vận vẹo rồi, quay đầu đưa lưng về phía anh.

Năm phút, điện thoại gọi xong, sứ mạng của bạn tốt giao cho cô đã hoàn thành.

"Thỏa mãn rồi?" Khóe miệng Tống Diệp treo ý cười nhìn cô, có chút mùi vị lạnh giá.

"Không, có chút bức bối." Cô cúi đầu, nghĩ đến Tam Tam trong nháy mắt đó trầm lắng lại, trong lòng tâm trạng phức tạp, còn căng thẳng hơn việc tự mình ngoại tình.

"Hừ." Tống Diệp khẽ hừ một tiếng, khởi động xe.

"Chúng ta về nhà sao?" Tiểu Chung hỏi.

"Về nhà cái gì, đi tạ tội!"

Làm hồng chuyện Tôn Cần giao phó, cô còn muốn toàn thân rút lui sao? Người phụ nữ ngây thơ.

"Chúng ta phải đi gặp dì Đới?" Tiểu Chung tròn to hai mắt.

"Ừ."

"Mau mau mau, dừng xe, em phải xuống ở đây!" Tiểu Chung luống cuống, sắc mặt cũng thay đổi.

Tống Diệp một cước đạp chân ga, chiếc xe màu đen đang chạy băng băng trên đường vạch ra một tuyến quỹ đạo hoàn mỹ.

Vợ chồng vốn là chim liền cành, tai nạn ập đến... Cô dừng mơ bay đi.

Bên này, Đinh Tam Tam ngồi ở trên ghế dài, cầm điện thoại sững sờ nửa ngày. Có lẽ là thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện anh sẽ thích người phụ nữ khác, cho nên khi thời khắc này đến cô đặc biệt không dám tin.

Tức giận sao? Có chút, nhưng không phải rất nhiều. Anh đâu có ngoại tình, tất cả đều là phát sinh sau khi bọn họ ly hôn trước khi bọn họ hợp lại, không thể chỉ trích. Giống như mỗi một người đàn ông đều có một đoạn tình duyên mong manh ngăn ngui như vậy, nếu như anh có, vậy cũng là bình thường.

Nhưng vì sao trái tim lại khó chịu như vậy chứ? Không phải đã nói nhớ nhưng lẫn nhau chờ đợi lẫn nhau sao, hóa ra trong chớp mắt thì có thể có người phụ nữ khác tới khiêu chiến tuyên bố là "vợ chưa cưới" của anh.

Đinh Tam Tam chậm rãi đứng lên, thở dài một hơi, đi đến tòa nhà bệnh viện.

"Chào bác sĩ Đinh."

"Chào cô."

"Bác sĩ Đinh ăn cơm chưa?"

"Tôi vẫn chưa ăn."

"Bác sĩ Đinh..."

Dọc đường đi tới, chạm mặt bệnh nhân đang tản bộ trong vườn hoa nhiệt tình chào hỏi, cô trả lời từng người một. Áo dài màu trắng bị gió thổi bay lên một vòng cung nhỏ, giống như sóng biển cuộn cuộn rất nhỏ trước khi bão táp ập tới.

Mười hai giờ sáng thứ sáu, Tống Diệp nhận được điện thoại của quản lý khách sạn, không thấy Mara nữa.

"Cái gì gọi là không thấy nữa?"

"Tôi phái người đi đưa cơm trưa, không có người mở cửa, quẹt thẻ vào trong xem, người không ở trong phòng. Tôi điều động người xem camera giám sát của từng khu vực trong khách sạn, lúc mười giờ sáng cô ta thừa dịp lúc chúng tôi đang tiếp đãi một đoàn du lịch liền chạy mất rồi." Quản lý căng thẳng nói.

"Trên người cô ta không có tiền sẽ không đi được bao xa, cậu mau chóng phái người đi ra xung quanh tìm đi."

"Vâng."

Tống Diệp cúp điện thoại, gọi điện cho Từ Chính Lâm, "Dừng ngủ nữa, nội bộ mâu thuẫn rồi!"

Để người khác đi tìm Mara hiển nhiên là không thích hợp lắm, một là không muốn phá hỏng thanh danh của Đới Hiến, hai là chuyện này càng ít người biết càng tốt, để tránh Đinh Tam Tam quay về lật lại nợ cũ bọn họ giải thích không rõ.

Từ Chính Lâm có người quen ở cục cảnh sát, điều tra camera giám sát ở xung quanh khách sạn, muốn tìm xem địa phương cuối cùng cô ta xuất hiện là chỗ nào.

Chỉ là nha đầu này còn có chút năng lực phản trình sát [2], ngoại trừ camera ở trạm xe lửa quay được cô ta một lần, thì không có bất kỳ đầu mối nào nữa.

[2] Phản trình sát: đề cập đến các biện pháp được thực hiện để ngăn chặn giám sát.

Mara được mọi người tìm kiếm đi chỗ nào chứ?

Cô tìm được đơn vị đồn trú của Đới Hiến rồi.

Mấy ngày nay ở khách sạn cô vẫn luôn tìm kiếm tin tức, bao gồm từng đơn vị đồn trú trong thành phố, cùng với bất kỳ tin tức nào về đơn vị huấn luyện dã chiến mà bạn trên mạng nói vô tình gặp được.

Thế nhưng mặc dù cô tìm đến căn cứ của đơn vị đồn trú rồi, nhưng không có cách nào đi vào. Dây dưa miệng lưỡi với binh lính nửa ngày đều không có tác dụng.

Cô ngồi xồm ở ven bụi cỏ đối diện, mặt trời chói chang ở trên không trung, cô không nhúc nhích quan sát công chính đối diện, giống như báo săn nhỏ mai phục.

Đúng vào lúc này, một nữ sĩ quan lái xe jeep đi ra, sau khi binh lính kiểm tra theo thông lệ liền cho phép đi qua.

"Chờ một chút!"

Xe chậm rãi ra khỏi cổng chính, Mara lập tức nhào tới chỗ điều khiển.

Bình lính đi qua kéo cô lại, cô lập tức hô to với nữ sĩ quan kia: "Cô có biết Đới Hiến không? Anh ấy có ở bên trong không?"

"Cô làm gì đấy!" Bình lính quát lớn.

Nữ sĩ quan dừng xe, đưa tay ra hiệu bình lính buông cô ấy ra, "Cô, qua đây."

Mara tiến lên, trừng đôi mắt đen nhìn nữ sĩ quan.

"Cô biết Đới Hiến?" Nữ sĩ quan hỏi cô như vậy.

"Phải, tôi là vợ chưa cưới của anh ấy, anh ấy có ở bên trong không?"

"Cô là cái gì của anh ấy?"

"Vợ chưa cưới."

...

Mười giờ tối, sân bay quốc tế thành phố B, Đinh Tam Tam xách một cái túi nhỏ xuất hiện ở cửa vách ngăn [3]. So với lời truyền miệng, cô càng muốn trở về nói chuyện trực tiếp với Đới Hiến.

[3] Cửa vách ngăn: nguyên văn là 闸机, t không rõ đã edit đúng chưa, t để hình ảnh ở cuối chương.

Mười giờ bốn mươi, cô đến dưới tầng của tiểu khu, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đèn nhà mình lại đang sáng. Cô lấy điện thoại ra gọi cho Đới Hiến, vẫn là tình trạng tắt máy.

"Tiểu Chung, cậu ở chỗ nào?" Đinh Tam Tam gọi cho Tiểu Chung. "Cậu có thể tới một chút không, nhà tớ hình như có trộm."

Mười phút sau, không chỉ Tiểu Chung tới, Tống Diệp cũng tới rồi.

Ba người cùng nhau đi lên, Đinh Tam Tam dùng chìa khóa cẩn thận mở cửa, một căn phòng với ngọn đèn âm áp xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

"Không có ai." Tiểu Chung dẫn trước bước từng bước đi vào trong, nhìn phòng khách một chút, lại thò đầu nhìn ra ban công một lần.

Tống Diệp ở phía sau xách cổ của cô kéo cô lại, "Lá gan lớn như vậy, không muốn sống nữa?"

"Hai người đứng lên tiếng, tớ nghe được tiếng gì đó." Đinh Tam Tam đứng ở giữa phòng khách, nhú chặt chân mày.

Tống Diệp thuận tay cầm lên cuộn tranh cẩm ở trong bình hoa, từ từ đi đến gần nơi phát ra thanh âm.

Cửa phòng tắm bị mở ra, một cô gái trẻ ướt đẫm quần khăn tắm xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

"Không được nhìn!" Tiểu Chung trong nháy mắt phản ứng kịp, nhào tới che mắt của Tống Diệp.

Tống Diệp: "..."

"Cô là ai, tại sao lại ở trong nhà của tôi?" Đinh Tam Tam nhìn về phía cô gái xa lạ không hiểu sao lại tắm rửa ở nhà mình.

"Nhà chị? Đây không phải nhà Đới Hiến sao?" Mara lau tóc, không hiểu nguyên do, "Các người vào bằng cách nào?"

Tiểu Chung hít một hơi lạnh, run như cây sậy nhìn về phía Đinh Tam Tam.

"Cho cô ba phút, rút ra ngoài." Đinh Tam Tam lạnh mặt nói.

"Tại sao? Chị là gì của anh ấy, tại sao tôi phải đi? Mẹ anh ấy cũng không nói chuyện như vậy với tôi, chị nghĩ chị là ai?" Mara ném khăn lau tóc xuống, có chút không cam lòng.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, lấy điện thoại ở túi sau của quần jeans, gọi điện cho bảo vệ của tiểu khu, "Alo, là bảo vệ phải không? Tôi là chủ căn nhà số 701 tòa A, nhà tôi có trộm."

Mara tròn to hai mắt nhìn cô, "Chị có ý gì?"

"Ba phút, hoặc là tự mình rời khỏi, hoặc là chờ bảo vệ đưa cô rời khỏi."

Mara đóng cửa nhà tắm lại, có lẽ là đang thay quần áo.

"Tam Tam." Tiểu Chung gọi cô.

"Tớ muốn yên lặng một chút, hai người ở đây nhìn giúp tớ một lát." Đinh Tam Tam xua tay, một thân một mình đi lên ban công.

Gió đêm mùa hè mang theo chút hơi nóng, chậm chậm lướt qua gò má cô, muốn mang đi một mảnh bi thương trong mắt cô.

Mara thu dọn đồ đạc rồi đi, bị bảo vệ đưa ra khỏi tiểu khu. Đinh Tam Tam đứng ở ngoài ban công, không biết đang suy nghĩ gì.

"Chồng à..." Tiểu Chung kéo tay áo của Tống Diệp, có chút không biết làm sao.

"Anh đi về trước, em ở đây với cô ấy đi." Tống Diệp ngẩng đầu, xoa xoa tóc của cô.

"Ừm."

Mara tại sao lại vào được đây chứ? Thời gian quay ngược lại trở về buổi chiều hôm nay.

Sau khi nghe xong Mara tự thuật, nữ sĩ quan nói: "Nếu nói như vậy, cô về nhà chờ anh ấy đi, bây giờ anh ấy còn đang huấn luyện, có lẽ ngày mai mới trở lại."

"Về nhà?"

"Cô không có chìa khóa hả?"

"Tôi không biết bây giờ anh ấy ở chỗ nào..." Mara nói.

"Như vậy sao, tôi biết, để tôi viết địa chỉ cho cô." Nữ sĩ quan cười nói.

"Có địa chỉ thì tôi cũng không vào được, tôi không có chìa khóa." Mara thành thật nói.

Nữ sĩ quan hơi hơi nường mày, nói: "Tôi giúp cô vào tìm một chút, có lẽ anh ấy có chìa khóa dự phòng để ở đây."

"Có thật không?"

"Đương nhiên, cô không phải vợ chưa cưới của anh ấy sao." Nữ sĩ quan mỉm cười.

Cứ như vậy, Mara đường hoàng tiến vào nhà của Đinh Tam Tam, phát sinh một màn vừa rồi.

Lời tác giả: Tam Tam rất bình tĩnh ư? Nghẹn đến nội thương rồi.

Lời editor: Mọi người đoán xem nữ sĩ quan là ai?

[3] Cửa vách ngăn

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Tôi chỉ yêu vợ của tôi

Edit: Dương

***

Tiểu Chung xách hai lon bia vào cửa, tùy tiện nói: "Nhân viên thu ngân ở siêu thị nhìn ánh mắt của tớ giống như là đang nhìn thiếu nữ sa ngã ấy, vậy mà còn kiểm tra chứng minh thư của tớ, tớ một người phụ nữ đã làm mẹ còn bị hoài nghi là trẻ vị thành niên? Tớ nên vui hay là nên khóc đây!" (Lúc edit đoạn này t thắc mắc là sao Tiểu Chung mua có hai lon mà uống cả đêm, hóa ra bên Trung có loại lon lớn dung tích 500ml)

"Đương nhiên là vui rồi, ít nhất chứng minh cậu còn trẻ." Đinh Tam Tam ngồi trên ghế ở ban công, nghiêng đầu nói.

Tiểu Chung đặt lon bia ở trước mặt cô, đặt mông ngồi ở trên ghế đầu, nói: "Muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, không đủ thì tớ xuống mua thêm."

Đình Tam Tam cầm một lon bia lên thuần thực mờ ra: "Mượn rượu giải sầu lại càng sầu thêm, uống chơi thì có thể, uống say thì không đáng."

"Sắc mặt của cậu bây giờ tốt hơn nhiều so với ban nãy." Tiểu Chung tiến lại gần, cười nói.

Đình Tam Tam cười một tiếng, uống một hớp bia, "Nào có ai vẫn mãi đắm chìm ở trong một nỗi buồn chứ."

"Đúng vậy, nhớ lúc trước thời điểm tớ thất tình cũng đau lòng hai ba ngày, sau đó liền tiếp tục theo đuổi đó thôi." Tiểu Chung cười nói.

Chuyện xưa cô theo đuổi Tống Diệp, hệ số khó khăn quả thực còn cao hơn kiếm một trăm triệu.

"Đó là trong lòng Tống Diệp có cậu, nếu không cho dù cậu quần đần chết không buông như vậy, thì cũng sớm bị anh ta kéo xuống chìm xuống sông Trường Giang rồi." Đình Tam Tam nói.

"Trong lòng Đới Hiến cũng có cậu." Tiểu Chung nhanh mồm nhanh miệng.

Đình Tam Tam thay đổi sắc mặt, "Bây giờ tớ không muốn nói về anh ấy."

"Được được được, nói về tớ nói về tớ, nhớ lại một chút quá khứ oanh liệt theo đuổi người đàn ông của tớ!" Tiểu Chung thức thòi, hùng hồn kể ra lịch sử của chính mình.

Đình Tam Tam mỉm cười, cộng ly với Tiểu Chung.

Hai người vừa uống chính là một đêm, bình minh nơi xa xôi bắt đầu hiện ra, hai người mới cùng nhau chui vào ổ chăn.

Mới ngủ chưa được bao lâu, điện thoại của Đình Tam Tam liền vang lên, Tiểu Chung đá vào chân cô, cô lao đảo đi tới phòng khách.

"Alo?"

"Tam Tam à, anh có việc muốn nhờ em giúp." Thanh âm của Phương Trí Viễn ở bên kia vang lên.

"Nhờ em giúp chuyện gì?"

"Phương Hành ở trường học đánh nhau bị gãy xương, được giáo viên đưa đến bệnh viện bọn em, em có thể giúp anh đi xem nó một chút được không? Bây giờ anh đang ở thành phố lân cận, trong thời gian ngắn không chạy về kịp."

Phương Trí Viễn không biết cô đã đi HongKong hơn một tháng rồi, còn tưởng rằng cô đang đi làm ở bệnh viện trước đây, cho nên có giao phó này.

"Được, em lập tức đi ngay." Đình Tam Tam lên tinh thần một chút.

Rửa mặt xong tinh táo hơn một chút, Đình Tam Tam nhanh chóng thay xong quần áo đi xuống gara dưới tầng hầm. Xe của cô bình yên vô sự dừng ở gara, thuận tiện để lúc này cô đi ra ngoài.

Phương Hành là con trai của Phương Trí Viễn, năm nay mười tuổi, bướng bỉnh vô cùng, Phương Trí Viễn đưa cậu bé đến trường nội trú vốn là muốn để quy định nghiêm ngặt sửa lại tính cách vô kỷ luật của cậu bé, lần này xem ra, vẫn không thể nào thay đổi bản tính muốn lật tung nóc nhà của cậu bé.

"Di Tam Tam, sao giờ đi mới đến, cháu đau muốn chết rồi!" Vừa nhìn thấy Đình Tam Tam, Phương Hành giống như là sống lại vậy.

Đình Tam Tam cười vỗ nhẹ đầu của cậu bé, nói: "Ai bảo cháu đánh nhau, ăn đau rồi chứ."

"Ôi, đi cũng không biết mấy đứa đó khiến người ta tức giận đến mức nào đâu, cháu thật sự nhịn không được mới dạy dỗ bọn nó một chút." Phương Hành vùng nắm đấm, giống như chú sư tử con tinh lực phấn chấn bùng bùng.

"Đề đi nhìn vết thương của cháu một chút, để còn báo cáo với ba cháu."

"À, vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại." Cậu bé vùng tay lên, trái lại an ủi Đình Tam Tam.

Bác sĩ chủ trị cười nói: "Cô giáo Đình, đây là con của bạn cô sao? Cậu bé thật đúng là tinh lực dồi dào, từ lúc vào bệnh viện đến giờ miệng đều chưa dừng lại."

Đình Tam Tam cười gật đầu, xem xong vết thương của Phương Hành, nói: "Quả thực là vết thương nhỏ, không nghiêm trọng như vụ nhảy lầu lần trước."

"Lần trước là ngoài ý muốn, cháu muốn hù dọa ba của cháu, không muốn nhảy thật." Phương Hành gãi đầu một cái, rất xấu hổ.

"Được rồi, cháu nghỉ ngơi một lát đi, đi đi đóng viện phí xong sẽ đưa cháu về."

"Vâng ạ!"

Doanh trại bộ đội bên này, Đới Hiến mới vào cửa liền nghe binh lính báo cáo có người đến tìm anh, sau đó bị Tô Thượng úy làm cho rời đi rồi.

"Tô Thượng úy?" Đới Hiến nghi ngờ hỏi.

"Vâng, cô ấy đến đưa đồ, lúc rời đi liền bị cô gái đó ngăn lại, sau đó cô gái đó còn tuyên bố là vợ chưa cưới của anh..."

Ánh mắt Đới Hiến sáng lên, chẳng lẽ là Tam Tam về rồi?

"Cô gái ngăn cản xe của Tô Thượng úy cứ khẳng khái muốn gặp anh, Tô Thượng úy không có cách nào, đành phải viết địa chỉ nhà anh cho cô gái đó."

Đới Hiến càng nghe càng mơ hồ, "Cậu nói cô gái đó hình dáng thế nào?"

"Trong camera có hình ảnh, anh có muốn đi xem một chút không?"

"Đi."

Xem xong camera, chân mày Đới Hiến càng nhíu chặt lại, anh quay đầu hỏi binh lính: "Có ai từng tiến vào phòng ngủ của tôi không?"

"Em không chú ý."

Đới Hiến nhanh chóng rời khỏi phòng giám sát, đi tới phòng ngủ của mình.

Đúng vào lúc này, Tổng Diệp gọi đến điện thoại của anh, "Cuối cùng cậu cũng nghe điện thoại, thiên hạ đại loạn rồi."

Mara được Tổng Diệp đưa về khách sạn lúc đầu anh ta bố trí cho cô, sau đó cô cũng đúng hẹn nhìn thấy Đới Hiến.

"Đới Hiến!" Cô rất kích động, cả người đều phát sáng lên.

"Đây là vé máy bay, chiều nay bay về Myanmar." Câu nói đầu tiên Đới Hiến mở miệng chính là câu này.

"Anh đang đuổi em đi sao?" Mara có chút thất thần.

"Phải, cô nên rời khỏi đây." Đới Hiến nói.

"Em là vợ..."

"Cô đối với tôi mà nói cái gì cũng không phải, nếu như có một chút quan hệ vậy chính là tôi đã từng cứu cô, mà bây giờ cô đã tạo thành một phiền toái rất lớn cho tôi rồi." Đới Hiến nói thẳng, không lưu lại chút tình cảm nào.

"Sao bây giờ anh trở nên như vậy... Trước kia anh sẵn lòng chết vì em mà." Mara nhìn anh không thể tin nổi, trong mắt đều là nước mắt.

"Tôi sẵn lòng chết là vì nghề nghiệp của tôi, không phải cô. Cô chỉ là một trong những người mà tôi đã cứu thôi, không phải người duy nhất." Đới Hiến lạnh lùng nói.

"Anh cứu em... là vì nghề nghiệp của anh?" Mara hít mũi một cái, nước mắt nhanh chóng rơi xuống, "Vậy anh đưa em về nhà, cho em tiền, cũng là vì nghề nghiệp của anh?"

"Đó là một chút thiện ý từ đáy lòng của tôi, nếu như cô cho rằng đó là tình yêu vậy thật sự quá ngây thơ rồi."

"Vậy bây giờ anh đối với em không có một chút..." Mara hít mũi một cái, "Người ở thị trấn bọn em đều nói em đáng đáp rất xinh đẹp, nói em có thể lập gia đình rồi, em..."

Cô từ cô nhỏ ven đường lớn lên thành hoa bách hợp hoang dã, lẽ nào anh không có một chút cảm giác vui mừng sao?

"Tôi chỉ yêu vợ của tôi." Đới Hiến ngắt lời của Mara.

Mara che mặt khóc, lui ở một góc của ghế sofa, khóc long trời lở đất.

Trong lòng mỗi một người thiếu nữ đều có một người anh hùng, đội trời đạp đất, kiên cường bất khuất, nhưng hôm nay, giấc mơ trong lòng Mara vỡ vụn rồi.

Người đàn ông che chở cô từ trong mưa bom bão đạn đi ra ngoài, người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong thôn nhỏ căn cỗi giống như thiên thần hạ phàm, từ đầu đến cuối đều chứng minh cảnh trong mơ là cô đơn phương tình nguyện.

Con người chung quy đều trải qua thất tình, chỉ là lần thất tình này của cô đến quá đột ngột, khiến cô đau đớn tận tâm can.

"Xin lỗi..." Cô từ dưới đất bò dậy, hé gương mặt ra một chút, nói, "Thay em nói xin lỗi vợ của anh, em không phải cố tình tổn thương chị ấy."

"Tôi sẽ chuyển lời lại cho cô ấy."

Mara mở ví tiền lấy ra một cái vòng tay, nói: "Tôi hôm qua ở trong phòng tắm em nhìn thấy đẹp mắt nên cầm đi, anh giúp anh trả lại cho chị ấy được chứ."

Đới Hiến: "..."

Đưa Mara đi rồi, Đới Hiến thờ phào nhẹ nhõm.

"Cậu còn không mau đi tìm Đinh Tam Tam?" Tổng Diệp ở bên cạnh nhắc nhở anh.

Đới Hiến từ trên ghế đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe trong tay của Tổng Diệp, nhanh chóng chạy tới sân bay.

"Này!" Cậu ta lái xe đi rồi thì mình về bằng cái gì?

Buổi sáng Đinh Tam Tam đi gấp, điện thoại rơi ở trong nhà. Đới Hiến gọi tới là Tiểu Chung nghe máy, Tiểu Chung mơ màng tỉnh lại, nói: "Tam Tam? Hình như cô ấy nhận điện thoại liền đi rồi."

"Cô ấy đi đâu?" Đới Hiến sốt ruột hỏi.

"Nghe hình như là bệnh viện, em không nghe rõ lắm." Tiểu Chung gãi mái tóc rối của mình, cố gắng nhớ lại.

Đinh Tam Tam làm xong thủ tục cho Phương Hành liền dẫn cậu bé xuất viện, Phương Hành đề nghị: "Cháu có thể ngồi xe lăn không? Nhảy nhảy từng bước như thế này cháu thấy mệt lắm."

"Bớt nói nhảm, đây là đau khổ mà cháu phải chịu." Đinh Tam Tam dìu cậu bé đi ra ngoài.

"Cháu gãy xương rồi còn không phải ăn đau sao?"

"Gãy xương đối với cháu cũng không phải chuyện mới mẻ gì."

"Đồng chí Đinh Tam Tam, di không có lòng thông cảm gì cả." Phương Hành bĩu môi.

Đình Tam Tam làm ra vẻ muốn buông tay, Phương Hành sợ hãi, lập tức nhào lên người của cô, "Cháu sai rồi cháu sai rồi, cháu nhảy rất được, rất được."

"Hừ." Đình Tam Tam cười khê, đưa cậu bé tới bãi đỗ xe.

Cách nhau bởi một con đường. Đới Hiến đang chuẩn bị xuống xe xông ra ngoài bắt chọt dừng lại, anh ngồi lại trong xe, nhìn người phụ nữ đang nói nói cười cười với bé trai ở bên cạnh.

Từ khuôn mặt của bé trai kia nhìn ra, anh dễ dàng đoán được đó là con trai của ai.

Xe một trước một sau đi tới biệt thự của Phương gia, xe phía trước, bên trong xe một mảnh vui vẻ, xe phía sau, áp suất thấp đến mức có thể mưa bất cứ lúc nào.

Xe trực tiếp lái vào bên trong biệt thự, người giúp việc đỡ Phương Hành xuống xe, cuối cùng Đình Tam Tam cũng giải thoát rồi.

"Di Tam Tam, đi cứ như vậy liền đi rồi?" Phương Hành quay đầu lại nhìn cô.

"Đúng vậy, nhiệm vụ của di hoàn thành rồi, cháu ở nhà chờ ba cháu đi, ba cháu lập tức sẽ trở lại." Đình Tam Tam nói.

"Đừng mà, đi ở lại chơi với cháu một lát đi."

"Chân cháu như vậy rồi còn muốn chơi?"

"Di mau đến đây, đầu một ván với cháu thôi mà!" Phương Hành vịn vẹo cơ thể, làm dáng vẻ giống như con gái.

Đình Tam Tam: "...". Quả thực là vũ khí hạt nhân, thật sự khiến người ta đui mù rồi.

Phương Hành sợ đi có thể thiết lập quan hệ tương đối tốt với Đình Tam Tam, nguyên nhân chủ yếu nhất trong đó chính là Đình Tam Tam chơi trò chơi rất lưu loát, thường xuyên hành hạ Phương tiểu thiếu gia của chúng ta đến chết mới thôi, khiến cho cậu bé không phục không được.

Chỉ là hôm nay hai người đều có chút mệt mỏi, một người đánh đến mệt mỏi, một người mệt mỏi vì thức khuya, một người nằm ngủ ở trên giường, một người nằm ngủ ở trên ghế sofa.

Đới Hiến ở bên ngoài chờ đợi, từ lúc mặt trời chói chang chờ đến hoàng hôn ráng chiều, rồi đến màn đêm. Anh nhím chăm chăm vào cổng chính, vẫn luôn chờ đợi bóng dáng đó xuất hiện, chỉ sợ bỏ lỡ nó.

Xa xa có đèn xe sáng lên, một chiếc xe Cayenne [1] màu đen xuất hiện ở trong tầm mắt của anh, cổng chính của biệt thự mở ra, xem ra là chủ nhân đã trở lại rồi.

[1] Xe Cayenne: là một dòng xe thể thao đa dụng hạng sang cỡ trung được sản xuất bởi nhà sản xuất Porsche của Đức từ năm 2002.

Đới Hiến bóp nát đầu thuốc lá trong tay, tiện tay ném đi, rơi vào trong màn đêm.

Người anh chờ đợi, có lẽ sẽ không ra nữa rồi.

Lời tác giả: nếu mỗi người đàn ông đều giống như Hiến ca không lưu lại bất cứ cơ hội nào cho những người phụ nữ khác, vậy thì vợ của họ sẽ không có cảm giác an toàn sao.

Hôm qua tôi hỏi mẹ của tôi, bây giờ tỷ lệ đàn ông ngoại tình có phải đã lên đến 50% rồi không?

Mẹ tôi đáp: 80%.

Tôi... không phục không được.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Kế hoãn binh

Edit: Dương

***

Phương Tri Viễn vừa vào nhà, phát hiện ra trong nhà rất yên lặng, chỉ có người giúp việc ở trong phòng bếp làm bữa tối, còn hai người kia không biết đang làm gì.

"Tiên sinh đã về rồi." Người giúp việc đi ra, cười chào hỏi.

"Ừ, hai người bọn họ đâu?"

"Hai người họ ngủ ở trên tầng, có cần gọi bọn họ dậy không ạ?"

"Để tôi đi."

Phương Tri Viễn đi lên tầng, tiếng bước chân bước xuống thăm trải sàn mềm mại, lặng yên không một tiếng động.

Anh ta đẩy cửa phòng ra, bên trong phòng tối đen, chỉ có chút ánh sáng mờ mờ của đèn đường xuyên qua rèm cửa chưa kéo kín. Phương Hành tùy ý nằm ở trên giường, ngủ rất say, khóe miệng lấp lánh, giống như là nước bọt.

Phương Tri Viễn đi tới vỗ vỗ khuôn mặt của Phương Hành, "Con trai, tỉnh tỉnh, di Tam Tam của con đâu?"

Phương Hành chớp mắt, tiện tay chỉ sang ghế sofa...

Trên ghế sofa màu nâu, Đình Tam Tam cuộn mình lại, tấm thảm đắp trên người đã tuột xuống hơn nửa, cánh tay cũng vô thức rũ xuống dưới đất, xem ra ngủ cũng rất ngon.

"Tam Tam." Phương Trí Viễn ngồi xổm ở trước mặt cô, nhẹ giọng gọi cô.

Không có phản ứng.

Phương Hành từ trên giường ngồi dậy, gỡ gỡ mái tóc rối bời của mình, "Ba gọi nhỏ quá rồi, xem con này."

Không kịp đợi Phương Trí Viễn ngăn cản, cậu bé liền mở miệng kêu lên: "Di Tam Tam, mau dậy đi, mau dậy đi!"

Đình Tam Tam giật mình, thiếu chút nữa lăn từ trên ghế sofa xuống.

Phương Trí Viễn cười đỡ cô, nhìn đáng vẻ cô buồn ngủ mắt lim dim, vô cùng đáng yêu.

"Em ngủ bao lâu rồi?" Cô lắc lắc đầu, vén tấm thảm ngồi dậy.

Phương Trí Viễn nói: "Bây giờ là bảy rưỡi tối, hai người ngủ từ lúc mấy giờ?"

"Đại khái là..." Đôi mắt Đình Tam Tam nhìn lên trên, giống như đang cố gắng nhớ lại.

"Hai giờ, cháu và đi bắt đầu ngủ từ hai giờ." Phương Hành ngồi ở trên giường nói.

"Không phải bốn giờ à?" Đình Tam Tam chớp chớp mắt.

"Đương nhiên không phải, cháu nhớ rất rõ!" Đôi mắt quăn rũ khiến người ta đui mù, tiểu tử Phương Hành này hoàn toàn không hiểu ý của cô.

Đình Tam Tam xấu hổ đứng dậy, "Cũng muộn rồi, em phải về đây."

"Ồ lại ăn cơm đi, cơm đều nấu xong rồi." Phương Trí Viễn cười nói.

"Đúng vậy, cơm nước xong đi cháu ta lại đấu hai ván nữa." Phương Hành vén chăn lên, nhảy qua đây.

Phương Trí Viễn đỡ con trai què chân, nói: "Chân đều như vậy rồi còn muốn chơi, con cho là ai cũng không có lòng cầu tiến như con sao?"

"Di Tam Tam có lòng cầu tiến, đi ấy đánh vương giả [1] còn mạnh hơn con!" Phương Hành nói.

[1] Vương giả hay Vương giả vinh diệu: là một game online trên điện thoại di động được phát triển và phát hành bởi Tencent Games cho các nền tảng di động iOS và Android, dành riêng cho thị trường Trung Quốc.

Đình Tam Tam: "..."

Phương Trí Viễn yên lặng nhìn thoáng qua "người cầu tiến", thay cô giải thích, "Di ấy có trí nhớ tốt, làm gì cũng được, đáng vẻ này của con ngay cả một bài tiếng Anh thi đều không đạt tiêu chuẩn."

Phương Hành bĩu môi, cười một tiếng, "Di Tam Tam làm gì cũng tốt, con làm gì cũng không tốt, được chưa!"

"Ây da, đôi qua, đi ăn cơm thôi." Đình Tam Tam sờ sờ bụng, đi ra ngoài cửa trước.

Phương Trí Viễn vỗ nhẹ vào đầu con trai, "Không phải bảo con đừng nói lung tung rồi sao? Ba và di ấy chia tay rồi."

"À, con quên mất, lần sau sẽ không thế nữa." Phương Hành sờ sờ đầu, phiền não nói.

Điện thoại bàn dưới tầng vang lên, người giúp việc nghe máy, sau khi nói đôi câu, kỳ quái nhìn về phía Đình Tam Tam mới xuống dưới nhà.

"Bác sĩ Đình, tìm cô này."

"Tìm tôi?" Đình Tam Tam cũng bày tỏ kỳ quái.

"Vâng."

Đình Tam Tam đi tới nhận điện thoại, "Alo?"

"Tam Tam."

"Đối Hiến?"

"Ừ, là anh, anh đang ở bên ngoài nhà Phương Trí Viễn."

Đình Tam Tam: "Vây em..."

"Tam Tam, có phải em hối hận rồi không?"

"Hối hận cái gì?" Đình Tam Tam nghi hoặc.

"Bỏ đi, anh đi đây, hai người tiếp tục đi." Điện thoại bị cúp một cách thô lỗ, chỉ còn lại cô ở bên này không hiểu ra sao.

Anh sẽ không phải là... hiểu lầm cô và Phương Trí Viễn vương vấn chưa dứt chứ?

"Tam Tam, em đi đâu thế?" Phương Trí Viễn đang dìu Phương Hành xuống dưới tầng nhìn thấy cô chạy về phía ngoài cửa.

Đình Tam Tam chạy ra khỏi biệt thự, đứng ở bên lề đường, nhìn đèn sau của ô tô lóe sáng dần dần biến mất ở cuối con đường tối đen như mực.

Cô sẵn lòng chạy từ Hồng Kông về nghe anh giải thích một lần, nhưng anh lại không sẵn lòng chờ cô hai phút.

"Tam Tam?" Phía sau là thanh âm lo lắng của Phương Trí Viễn.

"Ăn cơm đi." Cô lạnh lùng quay đầu lại, đi vào bên trong.

...

Chiều chủ nhật, Đinh Tam Tam trở lại Hồng Kông, bọn họ cũng chưa gặp mặt một lần.

Đinh Tam Tam có một triết lý làm người: Người không muốn nghe bạn giải thích, chứng tỏ trong lòng người đó có thành kiến.

Cô sẽ không chạy theo giải thích với Đới Hiến, đều là người trưởng thành rồi, bớt chút không gian để bản thân suy nghĩ.

La Sâm nhìn ra cô gần đây tâm tình không tốt lắm, cho nên sau khi tan làm cô ý kéo cô đến một cửa hàng bánh ngọt rất nổi tiếng, cửa hàng bánh ngọt này buôn bán rất tốt, bọn họ xếp hàng nửa tiếng mới có chỗ ngồi.

"Muốn ăn gì thì cứ gọi đi, hôm nay tôi mời khách." La Sâm nói.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, cầm lấy menu nhìn lướt qua, nói: "Để tôi tìm một chút."

"Tìm cái gì?"

"Món đắt tiền."

La Sâm vui vẻ, "Người có tiền cũng không tránh khỏi dung tục."

"Ai nói với anh tôi là người có tiền? Tôi nghèo lắm." Đinh Tam Tam nói.

"Mặc dù quần áo của cô đều không có logo rõ ràng, nhưng với phán đoán của tôi, đều là nhãn hiệu lớn." La Sâm nêu ví dụ, "Cái váy cô mặc hôm nay, là Chanel [2] đúng chứ? Váy đen kinh điển, là kiểu mới trong bộ sưu tập xuân hè năm nay. Đôi giày đế bằng trên chân cô, là Jimmy Choo [3] đúng chứ, không có năm sáu nghìn làm sao có thể mua được?" (5000 – 6000NDT ~ 16 – 20 triệu VND)

[2] Chanel: là tên thông dụng của một hãng thời trang Pháp, đóng tại thủ đô Paris được Coco Chanel (1883 – 1971) sáng lập. Chanel được biết đến như một nhãn hiệu thời trang cao cấp đẳng cấp nhất của ngành công nghiệp thời trang nước Pháp.

[3] Jimmy Choo: là một thương hiệu thời trang cao cấp chuyên về giày, túi xách, phụ kiện và nước hoa. Thương hiệu được thành lập vào năm 1996 bởi Jimmy Choo và Tamara Mellon.

Đinh Tam Tam vẫn là lần đầu tiên gặp được đàn ông biết hàng như vậy, cô nhìn anh ta từ trên xuống dưới một lần, hỏi: "Sao anh lại cảm thấy hứng thú với thời trang như vậy, chẳng lẽ là..."

"Gay? Tôi mới không phải." La Sâm cười một tiếng phủ nhận, "Tôi phiền nhất là những thằng nữ như thế này, vừa đụng đến loại đàn ông chú ý đến chất lượng cuộc sống như bọn tôi liền hoài nghi có phải cong hay không, lẽ nào thằng nam thì không thể theo đuổi cái đẹp và tình tế sao?"

"Có thể có thể."

"Bây giờ những người đàn ông này, lấy quan điểm của những người đàn ông thô lỗ, quang minh chính đại phát tướng làm ông chú, mặt đầy dầu bụng phệ, mắt mặt hay không?" La Sâm cười nhạt.

Đinh Tam Tam gật đầu đồng ý, "Bây giờ trên đường liếc mắt một cái, mười người đàn ông thì có tám người đều là bụng phệ, nhìn thấy thực sự là lo lắng cho sức khỏe của bọn họ." Càng lo lắng hơn cho vợ và bạn gái bọn họ.

"Cho rằng kết hôn rồi thì có thể thoải mái tăng bề ngang của mình, một chút yêu cầu cũng không có, tôi đây là người đứng xem cũng lo lắng thay bọn họ." La Sâm nói.

Đinh Tam Tam gật đầu, không thể đồng ý hơn.

"Đúng rồi, chồng của cô có phải cũng thuộc loại này không?" La Sâm thay đổi đề tài, trêu ghẹo hỏi.

"Loại nào cơ?"

"Bụng phệ, mặt đầy dầu." La Sâm sát lại gần một chút, nói, "Chồng cô có phải vô cùng có tiền không?"

Đinh Tam Tam: "..."

"Không trả lời chính là ngầm thừa nhận."

"Anh ấy có cơ bụng tám múi, có thể dễ dàng giết anh trong nháy mắt, yên tâm đi." Đinh Tam Tam múc một muỗng kem ly đưa vào miệng.

"Thật hay giả? Có ảnh chụp không?" La Sâm tò mò.

"Không có, có cũng không cho anh xem, bây giờ đôi mắt anh đang tỏa ra ánh sáng xanh, khiến tôi rất lo lắng." Đinh Tam Tam lui lại một bước.

"Cắt, tôi tốt xấu cũng đã gặp qua việc đời, sẽ không có tiền đồ như vậy sao?"

Đinh Tam Tam cười ăn phở mai nửa chín, không tiếp lời của anh ta.

"Lấy tới xem một chút, nếu không bữa này cô trả tiền."

"Trả thì trả."

"..."

Sân huấn luyện đã chiến nào đó của bộ đội, các binh lính lẫn trong bùn khiêng gỗ, khẩu hiệu hô vang trời. Sĩ quan huấn luyện ở bên cạnh bê vôi nước phun về phía bọn họ, nước bùn lẫn lộn, toàn thân mọi người đều ướt đầm.

"Đại tá, thủ trưởng đến rồi, muốn gặp anh." Binh lính truyền tin chạy tới báo cáo với người đứng ở sân huấn luyện.

Đới Hiến đi nhanh mấy bước, đi tới phòng họp.

"Báo cáo!"

"Vào đi."

Đới Hiến chào với người đang ngồi theo kiểu nhà binh, hô, "Chào thủ trưởng."

"Ngồi đi."

"Vâng!"

"Nghe nói con đã đồng ý đảm nhiệm chức vụ đại đội trưởng bộ đội đặc chủng rồi?" Người đàn ông ngồi trên ghế có khí tràng không giận tự uy [4], mày kiếm mắt sáng, đáng đáp của ông vô cùng giống Đới Hiến.

[4] Không giận tự uy: miêu tả một người mặc dù không tức giận, nhưng vẫn có khí chất uy nghiêm.

"Vâng."

"Xuất phát từ mục đích gì? Không muốn lại bị phái ra bên ngoài?"

"Không phải, là tôi muốn đem toàn bộ kinh nghiệm truyền lại cho binh lính cấp dưới, để bọn họ có thể bớt đổ máu trên chiến trường. Huống chi số tuổi của tôi cũng tăng lên, thể năng không còn ở thời kỳ đỉnh cao nhất nữa." *(Đoạn này nói về công việc nên Đới Hiến xưng tôi nhé)*

Thủ trưởng khẽ cười một tiếng, "Con đây, quả nhiên giống như Tam Tam nói vậy, nói dối cũng không biết."

Tam Tam? Sắc mặt của anh hơi thay đổi.

"Được rồi, công việc chúng ta đừng nói nữa, nói chút vấn đề cá nhân của con đi." Thủ trưởng đứng dậy, hai người ngồi ở hai đầu của sofa.

"Nghe mẹ con nói con và Tam Tam họp lại rồi?" Thủ trưởng hỏi.

Đới Hiến trầm mặc một chút, sắc mặt của thủ trưởng thay đổi, giọng nói nghiêm túc hơn vài phần: "Lại tách ra rồi?"

"Không có."

"Rốt cuộc là con làm sao đây, có lấy ra chút thủ đoạn hay không? Lúc nào ba mới được bế cháu trai đây hả!" Thủ trưởng tức giận nói.

Đới Hiến: "Chuyện tình cảm làm sao có thể dùng thủ đoạn chứ, ba là đứng nói không đau thắt lưng [5] sao."

[5] Đứng nói không đau thắt lưng: chỉ người khác không đặt mình vào hoàn cảnh của người ta để suy nghĩ lại còn bàn luận viễn vông.

"Con..." Thủ trưởng bị nghẹn ở cổ họng, cười chỉ vào anh nói, "Ba mặc kệ con dùng chiến tranh chìm sê [6] chiến tranh phục kích [7] hay là chiến tranh thông tin [8], dù sao cũng phải đánh thắng trận này cho ba! Mẹ con nói Tam Tam đã đồng ý làm thụ tinh trong ống nghiệm rồi, vấn đề kia chỉ còn ở trên người con nữa thôi. Con lấy ra chút khí phách cho ba, nếu không phải con bé không được thì phải cố gắng xông lên, là tốt hay xấu để ba ở phía sau gánh thay con!"

[6] Chiến tranh chìm sê: là một hình thức tác chiến đánh du kích kháng Nhật, phỏng theo cách thức kiếm ăn của chim sê. Lúc chim sê bay kiếm ăn, chưa bao giờ kết bè kết đội, đa phần là một hai con, ba năm con, mười mấy con, lúc đông lúc tây, lúc tụ lúc tán, mục tiêu nhỏ, bay nhanh, hành động linh hoạt.

[7] Chiến tranh phục kích: là một chiến thuật quân sự che giấu lực lượng và tấn công bất ngờ quân đối phương. Các đơn vị phục kích chọn lựa địa điểm để dòn đánh quân thù, bố trí lực lượng, che giấu các vị trí và sẵn sàng tấn công khi quân thù di chuyển đến.

[8] Chiến tranh thông tin: là việc áp dụng công nghệ thông tin ở mức độ cao trong các mặt hoạt động chỉ huy – quản lý, tình báo, điều khiển, chiến tranh điện tử, kinh tế, tâm lý, xã hội... Là một loại hình tác chiến phổ biến trong chiến tranh hiện đại.

"Ba chưa chắc đã gánh được."

"Nói cái gì đây?"

"Con nói trong thời gian ngắn không muốn có con, ba đồng ý không?"

Thủ trưởng dừng một chút, "Thời gian ngắn?"

"Trong vòng ba đến năm năm, con không muốn cân nhắc đến chuyện này."

"Mẹ con nói thế nào?"

"Xem ba nói thế nào."

"Hai đứa tuổi tác cũng không nhỏ, sau ba đến năm năm, đứa bé sinh ra còn có thể khỏe mạnh sao?"

"Bây giờ bốn năm mươi tuổi sinh con còn có, đứa bé nhà người ta vẫn chạy nhảy như thường, không thấy có rắc rối gì cả." Đới Hiến nói.

"Đây là suy nghĩ của con hay của Tam Tam?"

"Cả hai bọn con. Bây giờ cô ấy ở Hồng Kông, hơn nửa sự nghiệp nằm ở thời kỳ lên cao, không thích hợp phân chia tinh thần và sức lực cho gia đình. Tính chất công việc của con lại đặc thù, càng không thể nào dành trọn thời gian chiếu cố gia đình."

"Nguyên nhân con nói cũng là một phương diện." Thủ trưởng lâm vào trầm tư.

"Cho nên con thỉnh cầu ba chấp thuận cho bọn con ba đến năm năm sau mới có con." Kế hoãn binh, Đới Hiến sử dụng hết sức quen thuộc.

"Con cho ba một con số chính xác đi, ba năm hay là năm năm?" Thủ trưởng không dễ dàng qua loa cho có lệ.

"... Ba năm đi."

Nói nhiều hơn nói không chừng cái gì cũng không có, vẫn là ổn định đạt mục đích đi.

"Được."

Nghe thấy ba mình nói ra, Đới Hiến thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại không vui nổi. Quan hệ của hai người xuống đến điểm đóng băng, bây giờ giải quyết vấn đề này rồi đối với sau này còn có ý nghĩa sao?

Anh không muốn buông tha Đình Tam Tam, nhưng từ ví dụ ngày trước đến xem, cô lại luôn luôn buông tha anh.

Ứng phó xong với thủ trưởng, Đới Hiến xin nghỉ ba tiếng đi ra ngoài.

Doanh trại huấn luyện không quân, Tô Khả vô cùng vui vẻ chạy tới, "Sao anh nhớ đến tìm em rồi!"

Đới Hiến nói: "Bây giờ em có tiện không, anh có vài lời muốn nói với em."

"Nói cái gì?" Tô Khả nghiêng đầu cười một tiếng, chỉ chỉ bãi tập phía trước, nói, "Chúng ta qua bên kia đi."

Đây là lần đầu tiên Đới Hiến đến doanh trại tìm cô, cô có chút kích động lại có chút thấp thòm.

"Anh đến tìm em, là vì chuyện gì?" Hai tay cô nắm ở trên xà đơn cười hỏi.

"Mara, em biết không?" Đới Hiến nói.

"Mara?"

"Đừng nói em không biết, chìa khóa nhà anh không phải em đưa cho cô ấy sao?" Đới Hiến cười lạnh.

"À, cô bé đó hả, là em đưa cho cô ấy." Tô Khả thẳng thắn gạt đầu.

"Em có quyền gì mà tự mình tiến vào phòng nghỉ của anh lấy đồ của anh? Em có biết nghiêm túc mà nói hành vi này là vi phạm kỷ luật quân đội hay không!" Đới Hiến lớn tiếng mắng Tô Khả.

Tô Khả sững sờ, sau đó đỏ mặt, "Anh... đây là đang mắng em?"

"Mắng em? Nếu như em là đàn ông, anh đã sớm đánh em một trận rồi!"

"Vậy anh tới đi, em sợ anh sao!" Tô Khả buông tay, nhảy xuống khỏi xà đơn, cô đỏ mặt tía tai lao vào đánh nhau với Đới Hiến, giống như hơi có chút sợ sẩy sẽ bị anh ăn tươi nuốt sống vậy.

"Tô Khả, anh coi em là em gái cho nên không so đo với em, em nhớ kỹ, nếu như tái phạm lần nữa anh tuyệt đối không dễ dàng tha cho em đâu." Đới Hiến lạnh lùng nhìn Tô Khả, xoay người rồi đi.

"Anh đứng lại!"

Dưới mặt trời chói chang nóng bỏng, cô một thân quân trang, vàng trần đỏ từng giọt mồ hôi, cắn răng hỏi: "Đình Tam Tam có thể, Mara có thể, vì sao em lại không thể!"

Cô so đo với những người phụ nữ qua lại với anh, vì sao chỉ riêng cô giống như ả hình trong mắt anh. Cô ghen tị, lại phẫn nộ, lại mệt mỏi.

Đới Hiến đưa lưng về phía Tô Khả dừng bước lại, tấm lưng của anh thẳng tắp giống như một gốc cây thanh tùng, bờ vai đầy rộng mạnh mẽ, khiến người ta có cảm giác vô cùng an toàn.

"Sửa lại một chút, từ đầu đến cuối chỉ có Đình Tam Tam có thể." Anh hơi nghiêng đầu ra phía sau một góc bốn lăm độ, giọng nói vững vàng trầm thấp.

Nói xong, anh không dừng lại sai bước rồi đi.

Cả người Tô Khả chấn động, cả người như rơi vào hầm băng. Trời quang sáng sủa, cô lại giống như đứng ở cuối thu, bốn phương tám hướng đều là gió lạnh thổi đến.

Chỉ, chỉ có Đình Tam Tam có thể... sao?

Lời tác giả: hai người đều là vì đối phương suy xét, vẫn là rất yêu nhau!

Hiển ca luôn là gờ tay chém xuống như vậy để giải quyết người phụ nữ thích mình, đối với Đình Tam Tam mà nói quả thật quá đàn ông, đối với những người phụ nữ khác mà nói quả thật là ác mộng.

Đình Tam Tam tự tin Đới Hiến sẽ không phản bội cô, bởi vì anh cho cô cảm giác vô cùng an toàn. Đới Hiến lại luôn lo được lo mất, bởi vì Đình Tam Tam có tiền lệ vứt bỏ anh, anh không dám mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Khó gặp được nhau [1]

Edit: Dương

***

[1] Nguyên văn là 相见时难 (Tương kiến thì nan) trích từ bài thơ《Vô đề • Tương kiến thì nan bất diệc nan》của Lý Thương Ẩn, cả câu đầy đủ là 相见时难别亦难 (Gặp được nhau đã khó chia ly lại càng khó hơn). (Khi đặt tên chương thì t sửa lại một chút)

Tháng bảy ở Hồng Kông, buổi tối ẩm ướt lại nóng, trên đường đoàn người qua lại không dứt, thành phần tri thức bận bịu cả ngày cuối cùng có thể buông lỏng, có du khách đi cùng đoàn du lịch đi du lịch, mọi người ồn ào lú lú, khiến đại đô thị quốc tế hóa này tràn đầy mùi khói lửa.

Địa phương yên tĩnh nhất của thành phố này, một nhóm bác sĩ và y tá ở bốn phía tê liệt ngã xuống ghế sofa, trang phục phẫu thuật còn không kịp cởi ra, bọn họ vốn định ngồi xuống nghỉ ngơi một lát là tốt rồi, không nghĩ tới vừa chạm đất liền ngủ thiếp đi.

Trong điều hòa thổi ra không khí lạnh, Đinh Tam Tam ngủ ở một góc của ghế sofa rừng mình một cái, sau đó đứng dậy.

"Đừng ngủ ở chỗ này, mọi người đều về ký túc xá đi." Cô vừa mở miệng, giọng nói có hơi khàn.

Cô ho hai tiếng, thấy không có người phản ứng, cô đành phải đứng lên đi sang phòng sát vách ôm tấm thảm đắp lên cho từng người.

Nhìn một nhóm người nằm ngổn ngang, cô ho nhẹ hai tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Không khí lạnh đọng vào dòng khí nóng, Đinh Tam Tam hắt xì ba cái liên tiếp.

"Cà phê?" Bên cạnh vurun ra một cánh tay, đưa cho cô một ly cà phê nóng hổi.

"Cảm ơn." Đinh Tam Tam nhận lấy.

La Sâm cười một tiếng, nói: "Làm phẫu thuật thời gian dài như vậy?"

"Không phải, mọi người đều đang ngủ ở bên trong." Đinh Tam Tam uống một hớp cà phê, mặc dù là cà phê hòa tan, nhưng bây giờ đã thỏa mãn rồi.

La Sâm nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, "Ba giờ sáng, thành phố này có lẽ chỉ còn đám người chúng ta vẫn đang làm việc thôi."

"Đỉnh đỉnh đỉnh", tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập, là từ trong túi của Đinh Tam Tam truyền tới.

Đinh Tam Tam cười với La Sâm, vừa cầm điện thoại vừa có chút khó hiểu, đã muộn thế này còn ai gọi điện thoại tới?

"Tam Tam? Ba con bị ngã, làm sao bây giờ đây, mẹ nên làm gì đây!" Đầu điện thoại kia, là tiếng khóc gấp gáp thành tiếng của mẹ Đinh.

Đinh Tam Tam vẻ mặt nghiêm túc, lập tức đứng thẳng người, "Mẹ gọi xe cứu thương chưa?"

"Gọi rồi, còn chưa tới, ba con không nhúc nhích, có phải là..." Đôi mắt mẹ Đinh đỏ lên, không nhận được liền khóc lớn.

"Không không không, sẽ không, mẹ bình tĩnh một chút." Đinh Tam Tam an ủi mẹ Đinh, "Có thể là đập đầu thôi, không sao đâu không sao đâu."

Môi cô run rẩy, đọc từng chữ đều có chút mơ hồ.

La Sâm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cô hoảng hốt như vậy, anh ta không nhận được liền hỏi: "Có phải ngã ở nhà vệ sinh không?"

"Phải." Đinh Tam Tam gật đầu.

Người trung niên và người già sợ nhất chính là bị ngã, có khi ngã xuống thì không dậy được nữa, có khi là liệt nửa người có khi là liệt cả người, đều rất khó nói chính xác.

"Bây giờ mẹ mau chóng đi thu dọn quần áo và đồ dùng hàng ngày, con lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Chung, đợi lát nữa cô ấy nhất định sẽ tới giúp mẹ." Đinh Tam Tam nói.

"Được, mẹ sẽ đi ngay bây giờ."

Đinh Tam Tam cúp điện thoại, gọi điện thoại cho Tiểu Chung, nói rõ đầu đuôi, Tiểu Chung lập tức từ trên giường bò dậy.

"Rạng sáng thì cậu hãy đi." Đinh Tam Tam nói.

"Không được, bây giờ bác gái nhất định rất hoảng loạn, cậu lại không ở bên bà ấy, tớ đến bệnh viện trước để chuẩn bị." Tiểu Chung vừa mặc quần áo vừa nói.

"Cảm ơn cậu."

"Đừng khách khí, tớ cúp đây!"

Đinh Tam Tam cầm điện thoại, tâm tình quả thực không yên.

"Cô có cần xin nghỉ về nhà không?" La Sâm hỏi.

"Chờ chủ nhiệm đi làm rồi xin phép, huống chi bây giờ cũng không có chuyến bay." Một tay Đinh Tam Tam chống ở trên lan can trước mặt, cúi đầu, cả người đều căng cứng.

Chân trời dần dần sáng lên, mỗi phút mỗi giây lúc này đối với Đình Tam Tam mà nói đều là khảo nghiệm.

"Đình đình..." Điện thoại vừa vang lên hai tiếng, cô lập tức nghe máy.

"Alo, mẹ!"

"Tam Tam à, bác sĩ đang phẫu thuật cho ba con, nói là ông ấy gãy xương mắt cá chân [2]." Thanh âm của mẹ Đình từ bên kia truyền tới, nghe không còn hoảng hốt như lúc nãy nữa.

[2] Gãy xương mắt cá chân: là hiện tượng khớp xương ở mắt cá chân bị gãy, hoặc trật ra khỏi vị trí cố định. Hiện tượng này có thể nhẹ (như bong gân) hoặc nặng (gây trật khớp).

"Vậy đầu ba bị làm sao? Ba tỉnh lại chưa?"

"Đầu không sao, chỉ là tạm thời ngất đi thôi."

"Vậy thì tốt..." Đình Tam Tam thở phào một hơi.

Tiểu Chung nhận lấy điện thoại, nói: "Có tớ ở đây cậu cứ yên tâm đi, chăm chỉ làm việc, bác trai bác gái ở đây có tớ bảo đảm."

Mẹ Đình vỗ vỗ bả vai của Tiểu Chung, nói: "Nha đầu, hôm nay cảm ơn cháu."

"Ồi, đầu phải cháu chưa ăn cơm chùa nhà đi, đi khách sáo quá rồi." Tiểu Chung cười nói.

Đình Tam Tam cảm nhận được bầu không khí thoải mái, giây thần kinh trong lòng cuối cùng cũng nói lỏng, cô nói: "Chờ ba phẫu thuật xong con sẽ gọi điện thoại cho bác sĩ chủ trị, tìm hiểu một chút bệnh tình của ba."

"Ừ, con gọi điện thoại là được rồi, không cần quay về, mới đi làm thì xin nghỉ cũng không tiện." Mẹ Đình cầm điện thoại nói.

"Con biết xử lý như thế nào, bây giờ mẹ để Tiểu Chung dắt mẹ đến ký túc xá của con ngủ một giấc, ngủ một giấc tỉnh dậy phòng chừng ca phẫu thuật của ba đã kết thúc rồi."

"Mẹ không mệt, chính là lo lắng cho ba con."

"Mẹ còn phải chăm sóc ba con nữa, bây giờ mau chóng đi nghỉ một lát, mẹ cũng không phải người trẻ tuổi, chịu đựng không nổi nữa."

Mẹ Đình suy nghĩ một chút, gật đầu nói được.

Cúp điện thoại, ngón tay cô vừa trượt xuống, dừng ở trên một số điện thoại quen thuộc, ngón tay vô thức trượt từ trên xuống dưới một chút, ánh mắt lấp lánh, cô nhanh chóng cất điện thoại vào túi, xoay người đi về phía phòng làm việc.

Cơ thể của ba Đình vẫn tương đối khỏe mạnh, cú ngã lần này ngoại trừ trên chân ăn một chút đau nhưng vị trí khác đều hoạt động bình thường, xem như là sợ bóng sợ gió một hồi.

"Cái ông này, lần sau đi nhà vệ sinh có thể bật đèn được không? Dọa chết tôi rồi." Mẹ Đình ngồi ở bên giường bệnh căn nhắc ba Đình.

"Không phải tôi sợ đèn sáng thì bà không ngủ được sao." Ba Đình giải thích.

"Tôi không ngủ được nghiêm trọng hay là ông ngã thành như vậy nghiêm trọng?"

Ba Đình: "Đều rất nghiêm trọng."

"Ông..." Ngón tay mẹ Đình chỉ vào ba Đình, tức giận nói không nên lời.

Tiểu Chung ở một bên gọi điện thoại, lặng lẽ báo cáo với Đình Tam Tam ba mẹ cô ân ái cỡ nào.

"Cốc cốc" hai tiếng gõ cửa vang lên, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, bóng dáng Đới Hiến xuất hiện ở cửa.

"Đới Hiến, sao con lại đến đây? À, có phải nha đầu Đình Tam Tam kia làm ầm lên bảo con tới không? Con bé này thật là không hiểu chuyện!" Mẹ Đình đứng dậy, cười chào đón Đới Hiến.

Đới Hiến cười một tiếng, không phủ nhận cũng không thừa nhận, "Mẹ, mẹ có mệt không? Ba ở đây để con trông là được rồi, mẹ về nghỉ ngơi đi."

"Vậy làm sao được?"

"Tam Tam không ở đây, con giúp cô ấy tần hiếu, đều giống nhau."

Trong mắt mẹ Đình toàn bộ là ánh sáng yêu thương, con rể này, quả thực vô cùng đúng với sở thích của bà.

Tiểu Chung liếc mắt nhìn người bên kia vén tay áo điều chỉnh ống thông đường tiểu [3] giúp ba Đình, nghiêng đầu che điện thoại, ở một bên nói: "Cậu nghe được không?"

[3] Ống thông đường tiểu: là một loại ống dẫn từ niệu đạo cắm vào bàng quang để dẫn lưu nước tiểu, được làm từ cao su thiên nhiên, cao su silicon hoặc polyvinyl clorua (PVC).

"Nghe được rồi."

"Cậu định làm như thế nào?"

Đình Tam Tam nhìn thoáng qua màn hình lớn, nói: "Không biết nữa. Đến giờ lên máy bay rồi, chờ tớ trở lại nói tiếp."

"Ồ, được."

Tiểu Chung cúp điện thoại, cười kéo tay mẹ Đình, nói: "Nếu 'người chăm sóc' đã đến rồi thì đi yên tâm đi nghỉ ngơi thôi."

Mẹ Đình cười nói: "Nào có người ăn hiếp như vậy, có phải cháu học xấu với Tam Tam không, đều ăn hiếp Đới Hiến như vậy?"

"Cháu nào có!" Tiểu Chung tròn tròn mắt nhìn Đới Hiến, nói, "Đi thôi, cháu đưa đi về, để anh ấy ở đây trông bác trai."

"Đi còn chưa buồn ngủ."

"Chúng ta về hầm ít canh cho bác trai, thức ăn ở bệnh viện không được ngon lắm."

"Đúng đúng đúng, ông ấy bị tổn thương xương cốt, cũng không thể ăn kém quá."

"Chính là đạo lý này, chúng ta đi thôi!" Tiểu Chung cười đỡ mẹ Đĩnh đi ra phía ngoài.

Ba Đĩnh nằm ở trên giường, nhìn Đới Hiến không chê bản bận tới bận lui, nói: "Con nghỉ ngơi đi, đừng bận rộn nữa."

Đới Hiến nói: "Con đi rửa tay, gọt táo cho ba."

"Không cần đâu, bây giờ ba không muốn ăn."

Đới Hiến hỏi: "Ba cần gì thì cứ nói, con chờ ở bên cạnh."

Ba Đĩnh cười một tiếng, nếp nhăn trên mặt đều lộ ra ôn hòa, ông nói: "Lại nói tiếp, con còn chu đáo hơn hai đứa con trai kia của ba, không biết Tam Tam tu được bao nhiêu phúc khí mới có thể gặp được con."

"Là con tốt số, gặp được cô ấy."

"Haizzz, hai ba con ta đừng nói lời khách sáo nữa."

Đới Hiến cười một tiếng, người đàn ông đã chín chắn lại khôi ngô tuấn tú, càng khiến người ta sinh ra nhiều thiện cảm.

"Đội lắt nhừ nha đầu Tam Tam kia về đến đây, con bé thích nhất làm ầm lên, con giúp ba đỡ nó một chút."

"Mấy giờ máy bay của Tam Tam hạ cánh ạ, để con đi đón cô ấy."

"Con bé có thể tự mình quay về, con nghỉ ngơi đi." Ba Đĩnh nói, "Con nhất định là từ bộ đội trực tiếp đến đây, tính sơ qua đoạn đường này cũng mất khoảng hai tiếng lái xe, cũng mệt rồi, nhanh nằm xuống ghế sofa nghỉ một chút đi."

"Vâng, ba có chuyện gì thì cứ gọi con."

"Đi đi."

Đới Hiến một người cao 1m9, nằm ở trên ghế sofa vốn là rất rộng rãi nhất thời khiến ghế sofa đều có vẻ thu hẹp lại. Tới qua anh ở trong núi huấn luyện một đêm, sáng sớm nhận được điện thoại của Tiểu Chung lại lái xe hai tiếng chạy tới đây, quả thật có chút mệt mỏi. Nhắm mắt lại, lập tức ngủ thiếp đi.

Ba Đĩnh nhìn Đới Hiến một cái, đáy lòng thờ dãi: Chàng trai tốt như vậy, lại khẳng khái thích con bé cứng đầu nhà mình, thật sự là đáng tiếc.

Ba ruột, giám định hoàn tất.

Lúc Đĩnh Tam Tam đến là giữa trưa, người đến thăm bệnh chen chúc kín phòng bệnh, quả thực là náo nhiệt, cái này thoáng cái liền nhìn ra nhân duyên phi phàm của ba Đĩnh.

Đĩnh Tam Tam trái lại bị chen đến bên rìa, cầm bản bệnh án xem xét tỉ mỉ.

"Đầu gối em bị làm sao thế?" Đới Hiến đứng ở bên cạnh cô, liếc xuống tro bụi và ít thứ giống như vết máu đỏ ở trên quần của cô.

"À, lúc lên máy bay sót ruột quá nên ngã một cái." Đĩnh Tam Tam không để ý nói.

Đới Hiến do dự nhìn cô một cái, sau đó ngồi xổm xuống, vén ống quần của cô lên nhìn một chút, trầm giọng hỏi: "Em đây là ngã một cái?"

Đĩnh Tam Tam khom lưng nhìn xuống, đầu gối một mảnh máu me, đều đã kết vảy rồi, nhìn rất khủng bố.

"Em lớn như vậy rồi bản thân bị thương cũng không biết sao?" Giọng điệu của Đới Hiến nâng cao vài mức, người trong phòng bệnh đều nhìn sang bên này.

"Trời ơi, Tam Tam, đầu gối em bị làm sao thế!"

"Ngã ở chỗ nào vậy, sao lại ngã đến mức này?"

"Đi đi đi, mau chóng để sư huynh rửa sạch vết thương cho em."

"Thời tiết nóng như vậy, cẩn thận sưng lên!"

Đới Hiến kéo tay của cô, nói: "Làm phiền đem đồ vật tới nơi này." Nói xong, anh kéo tay cô để cô ngồi xuống ghế sofa.

Đĩnh Tam Tam cúi đầu nhìn vết thương của mình, cũng không biết sao nó lại thành như vậy, cô nhìn còn có chút giật mình.

Dung dịch oxy già [4] băng gạc thuốc và công cụ đều cầm tới rồi, y tá đang chuẩn bị bắt tay vào làm, cái khay được Đới Hiến nhận lấy, "Cảm ơn, tôi làm là được rồi."

[4] Oxy già: là một chất oxy hóa dạng lỏng trong suốt, nhớt hơn một chút so với nước, có các thuộc tính oxy hóa mạnh. Trong y tế, nước oxy già được sử dụng như là chất khử trùng và chất khử khuẩn trong nhiều năm.

Mọi người cười mà không nói, nhao nhao quay đầu đi coi như không thấy, lưu lại một chút không gian cho hai người.

Ba Đĩnh cũng mau chóng thu hút ánh mắt của mọi người quay lại, chỉ sợ Đĩnh Tam Tam không hiểu chuyện lại nổi giận, khiến Đới Hiến khó xử.

Đĩnh Tam Tam: Rốt cuộc tôi ở trong lòng mọi người là dạng ma quỷ gì hả...

"Đừng động." Đới Hiền cầm bắp chân của cô nói.

Đình Tam Tam nói: "Không phải anh không định quan tâm em nữa sao, bây giờ lại không giữ lời rồi?"

Đới Hiền không lên tiếng, giống như tập trung toàn bộ tinh thần ở trên đầu gối của cô.

Đình Tam Tam động đầu gối một chút, khiến tấm bông của anh "sụt qua". Đới Hiền đè chân cô xuống rồi ngẩng đầu lên, mắt sáng như đuốc, "Động cái gì mà động, yên phận chút đi."

Đình Tam Tam hừ lạnh một tiếng, lui về sau một chút, nằm ở chỗ tựa lưng của ghế sofa nhìn anh.

Anh cúi đầu rửa sạch vết thương cho cô, tỉ mỉ thoa thuốc mỡ cho cô. Sau khi làm xong những việc này, anh đưa khay trả lại cho y tá, tự mình đi đến nhà vệ sinh.

Đình Tam Tam: "..."

Lời tác giả: một phòng người, chỉ có Hiền ca nhà chúng ta phát hiện vấn đề, ngu sao?

Ngoài miệng nói không ngại, kỳ thật ánh mắt đều sắp nhìn xuyên qua người ta rồi.

Hai chữ: Đối trá!

Lời editor: lâu lâu tâm sự một xiuw thế là mình cũng edit được một năm rồi (t chỉ nhớ khoảng tầm này năm ngoái chứ không nhớ rõ ngày, nên lấy ngày hôm nay làm kỷ niệm), vui có buồn có, cũng không ít lần muốn từ bỏ, nhưng đọc cmt của mọi người lại có động lực làm tiếp. Cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ t trong suốt một năm qua <

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tô khả thắng thán

Edit: Dương

***

Trên hành lang bệnh viện, Đình Tam Tam dựa lưng vào tường trắng nhìn về phía người phụ nữ ở đối diện, giọng điệu không tốt hỏi: "Đới Hiền, là cậu gọi tới à?"

"Tớ tưởng là cậu sẽ nói cho anh ấy biết, nên tớ nói một câu cũng đâu có sao."

"Tớ không định nói cho anh ấy biết."

"Phải không? Cậu lại có thể không định nói cho anh ấy biết?" Người phụ nữ nhảy lên trước hai bước, tiến đến trước mặt Đình Tam Tam.

"Cách tớ xa một chút." Đình Tam Tam vươn hai ngón tay đẩy cô ấy ra.

Tiểu Chung khoác tay lên bả vai của cô, nói: "Đình Tam Tam đừng không biết tốt xấu nữa! Người ta đều chủ động đưa tới cửa rồi, cậu còn kiêu ngạo như vậy không tốt lắm đâu?"

"Chưa chắc." Đình Tam Tam hừ một tiếng.

"Cái gì chưa chắc?"

"Không có gì." Đình Tam Tam đá một cái vào bắp chân của Tiểu Chung, sau đó đứng thẳng người kéo cửa phòng bệnh đi vào trong. Tiểu Chung nghiêng đầu nhìn sang, hành lang bên kia, Đới Hiền đang đóng gói thức ăn mang về.

"Già vò già vệt." Tiểu Chung cười một tiếng, đẩy cửa đi vào.

Ăn bữa trưa cùng ba Đình trò chuyện với ông một hồi, thấy ông có chút mệt mỏi, mọi người đều thức thối lui ra ngoài.

Đình Tam Tam đóng cửa cẩn thận, nói: "Cậu nên làm gì thì làm đi, ở chỗ này không có chuyện gì nữa."

Tiểu Chung cười nói: "Tớ cũng đi ngủ một lát, mọi người từ từ nói chuyện."

Nói xong, cô vỗ vỗ bả vai của Đình Tam Tam, nghênh ngang rời đi.

Đình Tam Tam nhìn về phía Đới Hiền: "Anh cũng đi về đi, cảm ơn anh đã làm những chuyện này cho ba em."

"Buổi tối cần gác đêm không?" Anh không đáp lại câu cuối của cô.

"Em ngủ trên ghế sofa gác đêm là được."

"Em về ngủ đi, để anh gác đêm cho."

"Không cần..." Cô từ chối, nhìn sắc mặt của anh càng thêm không tốt, giống như bị ai đó đấm cho một trận.

"Em biết anh không rảnh rồi như vậy." Đình Tam Tam cúi đầu, nhìn mũi giày màu trắng nói, "Anh cần làm gì thì làm đi, ba em cũng không phải bệnh nặng gì, nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian là có thể tốt rồi."

"Nếu đã như thế, vậy được rồi." Anh gật đầu, xoay người đi tới cửa thang máy.

"Anh..." Đỉnh Tam Tam ngẩng đầu, nhìn về phía anh.

Thang máy đến rồi, anh đi vào trong, cửa thang máy đóng lại.

Bà vai Đỉnh Tam Tam rũ xuống, đáng vẻ ủ rũ.

"Tam Tam?"

Đỉnh Tam Tam từ từ ngẩng đầu lên, "Ừ?"

Phuong Trí Viễn đứng ở cách đó không xa, xách một lồng hoa và một giỏ trái cây, cười nhìn cô.

Ánh sáng trong đây mắt Đỉnh Tam Tam lập tức âm trầm xuống, khôi phục như thường, "Là anh à, anh tới thăm bệnh?"

"Đúng vậy, nghe nói bác trai bị ngã, anh đến thăm bác." Phuong Trí Viễn cười nói.

"Bây giờ ba em đang ngủ, chúng ta tốt nhất vẫn là không nên quấy rầy ông ấy."

"Cũng đúng, dù sao hình như bác trai cũng không muốn gặp anh lắm, anh đến gặp em một lát rồi cũng đi đây." Phuong Trí Viễn hài hước nói.

Đỉnh Tam Tam cười một tiếng, "Cảm ơn anh đã đến, phần tâm ý này ba em nhất định cảm kích."

"Khách sáo rồi, lần trước Phuong Hành đánh nhau gãy xương không phải em chạy trước chạy sau thu xếp ổn thỏa cho nó đó sao? Anh đến thăm bệnh cũng coi như là tri ân báo đáp."

"Cái này đã tính là báo đáp xong rồi? Cũng quá tùy tiện rồi đây." Đỉnh Tam Tam cười nói.

Phuong Trí Viễn nói: "Em một không nhận quà hai không ăn tiệc rượu, anh muốn báo ân cũng không biết bắt đầu từ chỗ nào."

Đỉnh Tam Tam cười khẽ: "Như vậy xem ra anh vẫn tính là hiểu em."

"Cũng tạm tạm."

Hai người trò chuyện có qua có lại giết thời gian, thoát khỏi thân phận người yêu trái lại quan hệ thoải mái hơn, tùy ý trêu đùa, giống như là bạn tốt.

"Đúng rồi, tháng sau anh muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho Phuong Hành, em sẽ tham gia chứ?" Phuong Trí Viễn nói.

"Anh đâu có mời em, em tham gia thế nào?"

Phuong Trí Viễn chỉ chỉ cô, "Nhanh mồm nhanh miệng, càng lúc càng không thể xem nhẹ rồi."

"Như nhau thôi."

Phuong Trí Viễn nói: "Nói đúng hơn, bữa tiệc sinh nhật anh tổ chức cho Phuong Hành lần này cũng là bữa tiệc từ thiện, toàn bộ số tiền quyên góp được trong bữa tiệc đều quyên góp cho các trạm y tế ở miền núi, không phải em rất có kinh nghiệm trong phương diện này sao? Anh muốn mời em phụ trách."

"Em từng đi hỗ trợ ở miền núi, nhưng từ thiện thì em không hiểu lắm." Đỉnh Tam Tam nói.

"Không cần hiểu nhiều, biết địa phương đó đang thật sự cần cái gì là được. À, còn có các loại thuốc, nhân viên vật tư của công ty anh cũng không có kinh nghiệm về phương diện này."

Đỉnh Tam Tam suy nghĩ một chút, đây đúng là chuyện có lợi cho miền núi lạc hậu, cô không có lý do gì để từ chối lời thỉnh cầu mời hỗ trợ này.

"Được, đến lúc đó anh nói cho em biết thời gian và địa chỉ cụ thể, cuối tuần là tốt nhất, không cần em tranh thủ xin nghỉ phép một ngày." Đỉnh Tam Tam gật đầu đồng ý.

"Biết em giàu lòng nhân ái mà, cứ định như vậy nhé?" Phuong Trí Viễn cười vỗ vỗ bà vai của cô.

Khóe miệng Đỉnh Tam Tam cong lên, đùa giỡn gật đầu: "Anh là nhà từ thiện lớn, em không phối hợp hình như không hợp tình hợp lý."

Phuong Trí Viễn cúi đầu cười một tiếng, nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói: "Anh còn có một cuộc họp, anh đi trước đây, bác trai bên kia em hỏi thăm hộ anh."

"Ừ, anh đi thông thả."

Đưa những người này đi, Đỉnh Tam Tam đẩy cửa phòng bệnh ra đi vào trong, nhìn ba ở trên giường vẫn ngủ say, cô mỉm cười, ngồi trên ghế sofa. Lấy kindle [1] từ trong túi xách ra, cô ghé vào dưới ánh sáng bên cửa sổ đọc sách tiêu khiển.

[1] Kindle hay Amazon Kindle là thương hiệu của dòng máy đọc sách điện tử được thiết kế và tiếp thị bởi Amazon.com. Các thiết bị Amazon Kindle cho phép người dùng có thể duyệt, mua, tải xuống và đọc sách, báo, tạp chí điện tử và các phương tiện truyền thông kỹ thuật số khác quá mạng không dây kết nối với Kindle Store.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, trên kindle trước mặt cô không phải là lời văn, mà là khuôn mặt anh tuấn của người nào đó.

Có lẽ anh thật sự tức giận rồi, hình như chưa bao giờ thấy anh lạnh nhạt như vậy với cô.

Nhưng vì sao muốn cô giờ cò trắng đầu hàng trước chứ? Bắt đầu chuyện này rõ ràng là "Vợ chưa cưới" mạo nhận gì đó của anh mà.

Cô ôm kindle nằm trên ghế sofa, mắt nhìn trần nhà, giống như nhìn thấy ranh giới tình yêu của bọn họ.

Hai người bọn họ, rốt cuộc ai sẽ tới chọc thủng ranh giới này trước đây.

...

Buổi chiều cuối tuần, Đỉnh Tam Tam ngồi máy bay quay lại Hồng Kông, tình hình của ba Đỉnh đã ổn định lại, cô cũng phải trở lại làm việc rồi.

Lúc sắp đi mẹ Đình ôm cho cô một bình cái muối, nói: "Nếu như ăn không quen thức ăn bên đó thì dùng cái này khai vị, một mình ở bên đó phải học được cách chăm sóc bản thân."

Đình Tam Tam cười gật đầu nhận lấy, lần đầu tiên không giấu cợt mẹ mình què mùa.

Hai ngày nay chăm sóc ba, cô đột nhiên phát hiện ba mẹ đều già hơn rất nhiều, không còn ở tuổi có thể cho phép cô làm khổ họ nữa. Mẹ thường xuyên đau thắt lưng, lưng của ba cũng còng một chút rồi, ngay cả bản thân cô, cũng đã sớm là "Cô giáo Đình" trong miệng người khác rồi.

Năm tháng không buông tha bất cứ ai, sang năm cô hai mươi chín, cửa ải cuối cùng của "đầu hai" rồi.

Xách hành lý, cô vội vàng lên máy bay, lao tới chiến trường tương lai.

Cổng nơi đóng quân, Đới Hiến nhìn về phía người phụ nữ đứng ở nơi đó.

"Em tới làm gì?" Đới Hiến xuống xe, đi tới chỗ Tô Khả.

Tô Khả hai chân khép lại, "bộp", chào anh theo kiểu nhà binh. Đới Hiến giơ tay lên, chào lại cô.

"Em xin lỗi."

Đới Hiến nhún mày: "Không cần, em về đi."

"Lần này là thật sự xin lỗi, là em không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Anh trai em đã phê bình em rồi, bất kể anh là cấp trên hay anh trai của em, chuyện này đều là em làm sai." gương mặt Tô Khả nghiêm túc, chân thành nói xin lỗi, "Em vốn tưởng rằng chỉ là một trò đùa, không cần nhắc đến hậu quả sẽ tạo thành, là em không đúng. Em biết... bây giờ anh không muốn nhìn thấy em, nhưng em quả thực thiếu anh một lời xin lỗi."

"Em nói xin lỗi với Đình Tam Tam chưa?"

Tô Khả sững sốt một chút, giống như là không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy.

"Em lấy là chìa khóa nhà cô ấy, để người ta vào nhà cô ấy, không phải em nên nói xin lỗi với cô ấy sao?"

Nói xin lỗi Đới Hiến, cùng lắm là bị khiển trách một trận, nói xin lỗi Đình Tam Tam? Có lẽ ngay cả chút sĩ diện cuối cùng của cô đều không giữ được.

"Quay về suy nghĩ lại đi, nghĩ rõ ràng thì gọi điện thoại cho cô ấy, nghĩ chưa rõ ràng thì đừng đến tìm anh nữa."

Anh nói xong, mở cửa xe lên xe, lái xe đi vào doanh trại.

Tô Khả cắn môi, trong lòng rất mâu thuẫn.

Đình Tam Tam mới xuống máy bay, liền nhận được một cuộc điện thoại xa lạ.

"Alo, ai vậy?"

"Chị Tam Tam, là em, Tô Khả."

"À, có chuyện gì?" Đình Tam Tam xách hành lý đi ra ngoài, bắt một chiếc taxi.

"Chuyện lần trước là em không đúng, em không nên ôm tâm tình xem kịch vui mà đưa chìa khóa nhà chị cho người xa lạ, là em sai rồi, mong chị tha thứ cho em." Tô Khả nói liền một mạch, nhắm mắt lại giống như đang bị lãng trí.

Nói xin lỗi với tình địch, hệ số khó khăn cực cao.

"Là cô đưa chìa khóa cho Mara?"

"Là lấy từ túi áo của Hiến ca, ngày đó anh ấy còn đang tập huấn dã ngoại, không biết nội tình." Mở ra đầu đề câu chuyện, phía sau tự nhiên là tiếp nhận xuống rồi.

"Làm sao cô biết chìa khóa anh ấy để chỗ nào? Hơn nữa biết rõ chìa nào là của nhà tôi?" Đình Tam Tam có chút không rõ, cô vẫn cho là Đới Hiến đưa chìa khóa cho cô gái xa lạ kia.

"Em biết thói quen của anh ấy, tham gia huấn luyện dã ngoại sẽ không mang quá nhiều đồ, cho nên tìm được chìa khóa ở trong túi áo của anh ấy. Còn chìa nào là của nhà chị... Tất cả có ba cái chìa khóa, một cái là chìa khóa xe một cái là chìa khóa nhà ở đại viện, còn dư lại một cái em đoán là chìa khóa nhà chị, cho nên cầm..." Nói ra những lời này, chính Tô Khả cũng cảm thấy bản thân rất quá đáng.

Đình Tam Tam hít sâu một hơi, nói: "Tô Khả, chuyện này cô làm quả thực rất thiếu cân nhắc."

"Em biết..."

"Cô là người trưởng thành rồi, lẽ ra cũng không đến lượt tôi phê bình cô. Nhưng tôi muốn nói cho cô biết, không phải mỗi một người đều là tôi và Hiến ca của cô, có thể chịu đựng được cô giầy vò như thế." Giọng điệu của Đình Tam Tam có phần nghiêm túc, cô nói, "Sau này trước khi cô làm việc trước tiên nên nghĩ đến hậu quả. Còn nữa, ranh giới giữa người và người, tôi nghĩ cô nên nhận thức lại lần nữa."

"Chị Tam Tam, em sai rồi..." Tô Khả cúi đầu, vành mắt lập tức ửng đỏ.

"Lời dư thừa tôi không nói nữa, cô tự mình nghĩ đi, tạm biệt."

Nói xong Đình Tam Tam nhanh chóng cúp điện thoại, sau đó tức giận đấm vào ghế da.

"Cô gái à, nhẹ một chút!" Tài xế nhìn không nổi nữa.

"Cháu xin lỗi." Đình Tam Tam cắn răng nghiêng đầu, nhìn ra cánh sắc phía ngoài trời nhanh như gió.

Ván cờ ô long [2] này, khiến người ta làm sao ra tay tháo gỡ!

[2] Ô long: miêu tả sai lầm trong báo cáo tin tức, ví dụ như đưa tin không chính xác, tư liệu sai sót, v.v...

Lời tác giả: loại tình địch này không phải loại xấu nhất đáng ghét nhất, nhưng không ra tay tàn nhẫn trừng trị cô ta được, lại khiến người ta chán ghét, PHIỀN!

SPOIL: muốn biết chương sau ra sao hãy đọc lại văn án =>))

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thiếu

PASS C41: điểm chung của ba Đinh Tam Tam và Phương Hành (liên quan đến bệnh viện)? Gồm 8 chữ cái in thường viết liền không dấu.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đinh tam tam lại thua bởi chu công [1]

Edit: Dương

***

[1] Chu Công: ở đây là chỉ giấc ngủ.

Có câu hát "Người yêu chung quy chia tay lại hợp lại", người yêu giải bày thông suốt giống như xu thế chung của thế giới, chia tay lâu nhất định sẽ hợp lại hợp lại lâu rồi nhất định sẽ chia tay, đó đều là có quy luật và tần suất nhất định. Chỉ là có người chia tay rồi thì sẽ không quay lại, có vài người từ đầu đến cuối vẫn ở tại chỗ lồi lõm kéo kéo.

Đới Hiến cũng không biết anh và Đinh Tam Tam xem như là hợp lại hay là chia tay, mặc dù cô vẫn như cũ không phản ứng với anh, nhưng tối hôm qua lúc nằm ở trên cùng một chiếc giường ngoại trừ giữa chừng anh bị đá xuống đất ba lần, vẫn xem như là ổn định vượt qua một đêm.

Thế nhưng hôm sau anh đi ra ngoài mua đồ ăn sáng quay về người đã không thấy đâu nữa, gọi một cuộc điện thoại, tắt máy. Kiểm tra thông tin của công ty hàng không, cô quả thực nằm trong danh sách hành khách bay đến Hồng Kông.

Đinh Tam Tam âm thầm ra đi, xem như là cho anh một cái cảnh cáo. Lần này không phải anh tùy tiện dễ dàng thì có thể được cô tha thứ, cô còn chưa hết giận đâu.

Tiểu Chung nói: "Đinh Tam Tam, cậu một vừa hai phải thôi, Đới Hiến cũng không dễ dàng."

Đinh Tam Tam khẽ cười một tiếng, nói: "Nếu như lúc trước có người theo đuổi cậu, cầu hôn cậu, mà Tống Diệp đứng ở một bên chỉ nhìn mà không có bất kỳ hành động nào, cậu có bực mình không?"

Tiểu Chung nuốt một ngụm nước bọt, bây giờ nói không ra lời trái lương tâm.

"Đừng khuyên nhủ tớ nữa, chuyện của tớ tớ có chừng mực, cậu giúp tớ đề ý ba tớ ở bên đó là được."

Tiểu Chung: "Ừa, tớ là bảo mẫu nhà cậu à?"

Đinh Tam Tam bình tĩnh lật bản bệnh án, nói: "Tớ có thể giúp cậu mua đồ ở Hồng Kông."

"Một lời đã định!"

Y tá chạy vào, hô to: "Bác sĩ Đinh, bệnh nhân giường mười chín xuất hiện triệu chứng sốt, cô đi qua nhìn một chút!"

Đinh Tam Tam lập tức cúp điện thoại, đeo ống nghe lên rồi vội vàng chạy qua.

Tiểu Chung bĩu môi, quay đầu lại nhìn thấy Tiểu Bảo đang lấy com làm đồ chơi dính đầy trên mặt, Tiểu Bảo cười tít mắt cầm cái thìa gỗ điên cuồng, "Mẹ..."

Tiểu Chung một giây vô lực: "Đề mẹ gọi ba cho con được không..."

Thời tiết từ nóng chuyển sang lạnh, tính ra Đinh Tam Tam ở Hồng Kông cũng hơn nửa năm rồi, trong thời gian này cô vẫn luôn không có thời gian đi dạo phố, lần này bởi vì phải báo đáp "ân tình" của tiểu thư Chung Tiểu Kỳ cho nên đặc biệt dành ra một ngày thứ bảy mua đồ giúp cô ấy.

Một tờ A4, hai trang, chỉ chít đều là chữ, quét mắt một cái là toàn bộ nhân dân tệ bay đi. Từ quần áo túi xách đến sữa bột tã lót, không thiếu thứ gì, gần như có thể mở một siêu thị cỡ nhỏ rồi.

Hôm nay Đinh Tam Tam mặc áo sơ mi trắng quần đen, bên ngoài khoác một cái áo khoác ngắn màu xanh navy, dưới chân đi một đôi boots da cổ ngắn màu nâu, nhìn vừa thời thượng lại già dặn. Các nhân viên của cửa hàng xa xỉ đã sớm luyện được một đôi mắt sắc bén, ai có tiền ai không có tiền lập tức có thể đoán được, mẫu người như Đinh Tam Tam là thịt béo, các cô ấy tự nhiên sẽ không bỏ qua.

"Chị thử cái váy này xem, rất tôn da của chị, chị còn duy nhất một cái cỡ này, vừa vận thích hợp với chị." Nhân viên bán hàng mỉm cười nâng một cái váy qua đây, bày ra ở trước mặt

của Đinh Tam Tam, nói, "Màu nude là màu sắc rất dịu dàng, bất kể chi phối với loại quần áo nào đều có thể có hiệu quả đặc biệt, rất đẹp mắt."

Đinh Tam Tam vốn chỉ định mua cho Tiểu Chung, nhưng cô quan sát cái váy trong tay nhân viên bán hàng, thật sự là rất phù hợp với kiểu thẩm mỹ và phong cách bình thường của cô, nghe khiến người ta động tâm.

"Được, tôi thử một chút." Đinh Tam Tam nhận lấy cái váy, đi đến phòng thử đồ.

Nhân viên bán hàng này giờ chữ V với một nhân viên bán hàng khác, ý là tám chín mươi phần trăm sẽ đạt được hóa đơn này.

Váy dài màu nude, không tay bó eo, hai bên còn có đường thêu khiêm tốn, thoát nhìn quả thực không tệ.

Đinh Tam Tam đi ra khỏi phòng thử đồ, cúi đầu kéo kéo khóa kéo ở phía sau, "Hình như mắc ở..."

Nhân viên bán hàng nhanh chóng tiến lên, định giúp cô, không ngờ đột nhiên có một người đàn ông đi tới xen vào, anh ta mặc một cái áo da ngắn màu đen, cao lớn khôi ngô, đứng ở sau lưng Đinh Tam Tam giúp cô gỡ tóc mắc ở khóa kéo, thuận lợi kéo khóa lên.

"Cảm ơn..." Đinh Tam Tam ngẩng đầu nhìn về phía tấm gương, ngay sau đó con người đột nhiên co rút, giống như là nhìn thấy quỷ.

Đới Hiến vịn bả vai của cô, nhìn về phía tấm gương, "Quả thật không tệ, rất đẹp."

Đinh Tam Tam: "..."

Người mà hai tháng nay hoàn toàn không có tin tức, bây giờ đứng ở trước mặt cô, đầu cô có chút ngumg trệ.

Đới Hiến lấy thẻ ra đưa cho nhân viên bán hàng, nói: "Cô ấy lấy cái này."

"Vâng, anh chờ một chút." Nhân viên bán hàng lần này là cười thành tâm thành ý, không đợi Đinh Tam Tam lên tiếng, nhanh chóng cầm thẻ đi.

"Sao anh lại ở đây?" Đinh Tam Tam mở miệng hỏi.

"Có nhiệm vụ."

Cô khẽ nhấp môi, nói: "Tự em sẽ mua, không cần anh bỏ tiền."

Đới Hiến cười một tiếng, nói: "Hon sáu mươi ngày không gặp, mở miệng là nói từ chối anh sao?"

Đinh Tam Tam khẽ gạt đầu, sửa sang lại váy, không đáp lại lời của anh.

Nhân viên bán hàng tính tiền quay lại, Đinh Tam Tam cời váy xuống, nhân viên bán hàng gấp gọn gàng cho vào trong túi mua hàng. Nhân viên bán hàng mỉm cười đưa thẻ cho Đinh Tam Tam, cô ngoảnh lại cầm lấy túi xách của mình, không nhận lấy.

"Để tôi." Đới Hiến duỗi tay.

Nhân viên bán hàng đỏ mặt, trong lòng thất vọng, loại thời điểm này quả thực không nên đưa cho phụ nữ, chẳng trách người ta không nhận.

Hoàn toàn hiểu sai ý của Đinh Tam Tam rồi...

Đinh Tam Tam đi về phía trước, tiếp tục mua theo danh sách của Tiểu Chung. Đới Hiến theo ở phía sau, giống như cùng đi dạo, yên lặng không nói tiếng nào.

Đại khái đi dạo khoảng hai tiếng, cuối cùng đã mua xong một mặt của tờ danh sách rồi, chân của Đinh Tam Tam giống như là muốn tàn phế. Đem đồ đã mua đóng gói gửi về nhà, viết địa chỉ và số điện thoại của người nhận hàng, cô chuẩn bị đi ăn bữa tối.

"Anh vẫn định đi theo em sao?" Đinh Tam Tam quay đầu nhìn người đàn ông vẫn luôn thu hẹp cảm giác tồn tại.

Đới Hiến tiến lên một bước, nói: "Anh mời em ăn tối, được chứ."

"Không cần, tự em sẽ đi ăn."

"Anh có một thỉnh cầu, hy vọng em tạm thời chứa chấp anh."

Đinh Tam Tam híp mắt, lại muốn chơi trò gì đây?

"Em biết quân nhân tại ngũ là không thể tùy ý đến nơi này chứ?"

Đinh Tam Tam gạt đầu, ôm ngực.

"Anh không thể tiết lộ thông tin cá nhân của mình ở bất cứ đâu, không thể ở khách sạn, không thể quẹt thẻ tín dụng, cũng không thể đưa tới bất kỳ sự chú ý nào của cơ quan chức năng."

"Vừa này chẳng lẽ không phải quẹt thẻ của anh?" Đinh Tam Tam chất vấn.

"Thẻ của Tống Diệp." Đới Hiến móc thẻ ra cho Đinh Tam Tam nhìn.

Đinh Tam Tam chẳng buồn nhìn, cô nói: "Thế thì sao, anh là muốn ở cùng một chỗ với em?"

"Xem như là phối hợp với công việc của anh, được không?" Anh chân thành hỏi.

Đinh Tam Tam hơi do dự, Đới Hiến nhìn cô mà mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, giống như thật sự có chuyện xảy ra.

"Được, anh có thể ở chỗ của em, nhưng em có một điều kiện."

"Có thể, em cứ việc nói."

"Không được can thiệp vào cuộc sống của em"

"Nấu cơm giặt quần áo cho em có tính là can thiệp không?"

Đình Tam Tam trừng mắt, hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Đới Hiến cười tủm tỉm đuổi theo, "À, hóa ra là không tính..."

Đình Tam Tam đi nhanh vài bước, cả người đều sắp bị hơi nóng làm bốc hơi rồi. Cô mới không muốn ăn đồ ăn anh làm, một chút cũng không muốn...

Hai người ăn tối ở bên ngoài, mặc dù toàn bộ hành trình cô đều yên lặng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, vô cùng khiến người nào đó muốn ăn.

Về nhà, đồ mua lúc chiều cũng đưa đến rồi, sau khi ký nhận Đình Tam Tam đem bọn nó vào phòng ngủ phụ, cũng chụp một tấm hình toàn cảnh gửi cho Tiểu Chung, khiến người nhận được tấm hình nhiệt huyết sục sôi, ôm điện thoại gào rú lên.

Tiểu Bảo bò trên mặt đất: "Mẹ..."

Tổng Diệp ôm Tiểu Bảo lên, nói: "Mẹ con điên rồi, hai ba con mình chơi đi."

Bên này, Đình Tam Tam chỉ ghé sofa nói: "Buổi tối anh ngủ ở đây, không vấn đề gì chứ."

"Không có." Nói có vấn đề thì chắc chắn sẽ bị đuổi ra ngoài, tạm thời không thích hợp.

"Ừ." Đình Tam Tam nhìn anh một cái, xoay người vào phòng ôm chần ra đây cho anh.

Thời tiết tháng mười một đã có chút lạnh, may mà ghế sofa lần trước Đình Tam Tam mua về là loại lông xù, nếu không thật sự có thể khiến người ngủ bị cảm cúm.

"Cốc cốc cốc", tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên.

Đới Hiến đứng dậy mở cửa, đứng ở bên ngoài là một người đàn ông đẹp trai tóc xoăn, anh ta giờ món nướng cười nhẹ nhàng, nhìn thấy Đới Hiến mở cửa có chút kỳ quái.

"Anh là... chồng của Tam Tam?" La Sâm suy đoán nói.

Đới Hiến làm trái lương tâm gạt đầu, "Phải, anh là người bạn hàng xóm tốt bụng của cô ấy?"

Câu này rất có hàm ý, tiết lộ hai thông tin. Thứ nhất, Tam Tam đã quang minh chính đại đem chuyện của anh ta và cô nói cho anh biết rồi, giữa anh và cô không có gì giấu nhau; thứ hai, lập tức định vị anh ta vào vị trí "bạn tốt", nếu như anh ta thực sự làm bạn bè với cô, đó chính là cân nhắc anh ta công nhận anh ta, nếu như anh ta có những tâm tư khác, anh đã chú ý tới anh ta rồi, anh ta còn có khả năng xoay người sao?

Cao thủ so chiêu, trong lúc vân đạm phong khinh cũng đã giết một vòng rồi.

"Ngưỡng mộ đã lâu, sớm đã bảo Tam Tam giới thiệu anh rồi nhưng cô ấy chết sống không chịu nói, tôi còn tưởng rằng là cô ấy gạt tôi, hóa ra thật sự có người thật!" La Sâm cười nói, sau đó một chân bước vào bên trong.

Đình Tam Tam đang trải ghế sofa nghiêng đầu thấy là anh ta, cười nói: "Lại gọi bữa ăn khuya à?"

"Đúng vậy, chuẩn bị chia sẻ với cô đây." La Sâm đặt món nướng ở trên bàn, nói, "Nếu chồng cô ở đây, vậy thì tôi về lấy vài chai bia sang đây uống."

"Muộn như vậy rồi, anh không sợ không tiêu hóa?" Đình Tam Tam hỏi.

"Mới chín giờ, tính là muộn sao? Tôi biết cô ngủ sớm, cô cứ ngủ đi, tôi uống với chồng cô." La Sâm nói.

Đới Hiến nhìn thoáng qua Đình Tam Tam, nói: "Em ngủ trước đi, anh uống với anh ấy hai ly."

Đình Tam Tam: "Anh quen với người ta nhì."

Đới Hiến đưa tay vỗ vỗ bả vai của La Sâm, nói: "Người ta chiều cổ em lâu như vậy, dù sao anh cũng phải cảm ơn anh ấy chứ."

Đình Tam Tam: "... " Càng nói càng thật.

Cô quay đầu đi về phía phòng ngủ, La Sâm lập tức về nhà lấy bia.

Tình hữu nghị của đàn ông một phần rất lớn là thiết lập ở trên bàn nhậu, hàn huyên tâm sự chuyện vụn vặt, ăn một bữa cơm liền có thể quen thuộc được bảy tám phần. La Sâm cho là anh ta và Đới Hiến cũng là như vậy, nhưng không nghĩ tới miệng người này quá chặt, anh ta đều nói ra chuyện ông ngoại anh ta đã từng bí mật ngoại tình với người phụ nữ đã có chồng ở sát vách, nhưng nghề nghiệp của người đối diện anh ta còn chưa biết rõ.

Đới Hiến lại uống xong một chai, anh đứng dậy nói: "Anh chờ một chút."

La Sâm hí húp mát, nhìn Đới Hiến nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, đại khái đi vào khoảng hai phút sau đó đóng cửa đi ra.

"Đến, tiếp tục." Đới Hiến cầm chai bia lên, chạm chai với anh ta.

La Sâm cười hỏi: "Anh và Tam Tam có phải cãi nhau không?"

"Không cãi nhau."

"Vậy xảy ra chuyện gì?" La Sâm giương giương cằm, ý bảo ghế sofa đã trải xong.

"À, ban đêm cô ấy không muốn nghe tôi ngứa nên đuổi tôi ra ngoài." Đới Hiến giải thích.

La Sâm trợn mắt: "Anh ngáy?"

"Ừ." Anh trịnh trọng thừa nhận.

Cuối cùng trong lòng La Sâm cũng cân bằng, xem ra cũng không có người nào mueri phân vẹn mueri.

"Chỉ uống đến đây thôi, đầu tôi có chút choáng váng rồi." La Sâm đứng dậy, chống trên mặt bàn lắc lắc đầu.

"Được."

La Sâm nhặt hai chai bia lên, cơ thể lão đảo lắc lư, giống như sợi mì rơi vào trong nồi.

"Để tôi đến thu dọn, anh quay về ngủ đi." Đới Hiến đỡ anh ta để anh ta đứng thẳng.

"Làm phiền anh rồi... vậy tôi đi đây." La Sâm híp mắt đỏ mặt, đã ngà ngà say rồi.

Chờ anh ta vừa đi, Đới Hiến bắt đầu thu dọn tàn cuộc. Về mặt anh tự nhiên, một chút say đều không có, giống như cùng người ta uống một trầu nước trái cây vậy.

Cửa phòng ngủ bị mở ra, Đinh Tam Tam đứng ở cửa.

"Em dậy làm gì?" Đới Hiến nghiêng đầu nhìn cô.

"Thu dọn xong thì vào đây ngủ đi." Cô nói xong câu này, lại quay lại tiến vào ổ chăn.

Khóe miệng Đới Hiến cong lên, cái này hoàn toàn là niềm vui ngoài ý muốn. Xem ra phải cảm ơn La Sâm đã kéo anh uống bia, nếu không làm gì có chuyện tốt như thế này.

Đinh Tam Tam nằm ở trong chăn, che mặt, chỉ trách bản thân quá mềm lòng. Không có biện pháp, cô chỉ vừa nghĩ tới anh nghìn dặm xa xôi chạy tới nơi này, theo cô đi dạo phố còn uống bia cùng bạn của cô, cô không thể nhẫn tâm với anh được.

Số phận rồi.

Một lát sau, cô giống như sắp ngủ thiếp đi, chân ở phía sau bị người vén lên, một cơ thể ấm áp nằm ở bên người cô.

Thần kinh mệt mỏi của cô lập tức tỉnh táo lại, luôn luôn cảnh giác "bàn tay heo mợn [2]" của anh. Nếu như anh dám đụng vào cô, cô tuyệt đối có thể một cước đá anh xuống giường.

[2] Bàn tay heo mợn (咸猪手): chỉ người đàn ông dám loạn hoặc có động tác bi ối với phụ nữ.

"Khụ khụ." Cô giả vờ ho hai tiếng.

"Đau họng? Muốn uống nước không?" Anh hỏi.

Đinh Tam Tam: "..."

"Em là thấy anh uống bia, ngủ trên ghế sofa dễ dàng cảm lạnh mới để cho anh lên giường ngủ." Cô giải thích kiểu "giấu đầu lòi đuôi".

"Ừm, anh biết."

Thế là xong rồi? Đinh Tam Tam cau mày. Bỏ đi, xong thì xong đi, cô giải thích rõ là tốt rồi.

Cô nhắm mắt lại, vẫn cảnh giác anh "tập kích bất ngờ". Chờ rồi lại chờ, chờ đến mức mí mắt muốn dính vào nhau rồi, anh vẫn quy củ ngủ ở bên cạnh cô, ngay cả đụng cũng không đụng tới. Đinh Tam Tam thực sự không nhịn được nữa, mí mắt từ nửa mở biến thành nhắm chặt lại, nghiêng đầu, hoàn toàn thỏa hiệp với Chu Công.

Trong bóng tối, người ngủ ở bên cạnh chậm rãi mở mắt ra, lắng nghe tiếng hít thở ổn định của cô, anh duỗi tay ôm cô, cô theo thói quen xoay người lăn vào trong ngực anh.

Con người làm sao có thể chống cự bản năng? Đặc biệt là lúc một bản năng áp chế một bản năng khác, hoàn toàn chỉ có thể khoanh tay chịu trói.

Anh ôm ôn hương nhuyễn ngọc [3] vào trong ngực, vốn nên mơ một giấc mơ đẹp, lại không đành lòng cứ như vậy ngủ mất.

[3] Ôn hương nhuyễn ngọc (温香软玉): miêu tả hương thơm và làn da nhẵn nhụi của người con gái.

Lời tác giả: lần thứ hai thua bởi bản năng, thoạt nhìn nội tâm của Tam Tam chính là tiểu công chúa, phải được Hiến ca dỗ dành mới được.

Lời editor: có chỗ tác giả để "chai bia", có chỗ lại để "chai rượu", t thấy Đới Hiến và La Sâm uống mấy chai liền nên để là bia, chứ uống mấy chai rượu chắc ngất ngay rồiv

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Vành tai chạm tóc mai, cùng đi dạo trên phố

Edit: Dương

***

Sự xuất hiện của Đới Hiến khiến cho căn nhà trọ tạm thời của Đinh Tam Tam có thêm chút hương vị của gia đình, chuyện đã xảy ra trong nửa năm nay quá nhiều, cô còn không có tinh lực sửa sang lại căn phòng nhỏ này của cô, trái lại lần này được anh giúp một tay.

Anh mua hoa súng cô thích nhất cắm ở trong nhà, lại thay một bộ ra giường và vỏ chăn mới, mua một ít bát đĩa mang tính graffiti [1]. Đèn treo trong nhà ăn được anh đổi lại sang một cái chụp đèn màu cam và một cái bóng đèn có độ sáng tốt hơn, bàn ăn lập tức lộ ra ấm áp lại sáng sủa.

[1] Graffiti: là tên gọi chỉ chung về những hình ảnh hoặc chữ viết kiểu trầy xước, nguệch ngoạc trên các bức tường ở các đường phố, khu phố và được vẽ bằng sơn hoặc đánh dấu bằng bất cứ vật liệu gì hay chỉ là vẽ bằng sơn xịt lên những nơi có bề mặt phẳng, rộng. (Loại bát đĩa mà tác giả viết thì t không tìm được)

Dựa theo thời gian làm việc và nghỉ ngơi trước đây của Đinh Tam Tam, buổi trưa ăn xong sẽ nghỉ trưa một lát, nhưng sau khi anh đến, cô liền ghét bỏ quán ăn bên ngoài, mũi chân không nghe lời đại não, không ngừng đi chuyển về nhà. Đừng nói cô, ngay cả La Sâm sau khi ăn một bữa cơm tối anh làm cũng bắt đầu "vô thức" tới ăn cơm chùa rồi.

Đinh Tam Tam đứng ở cửa, còn chưa lấy ra chìa khóa mở cửa thì anh ở bên trong đã mở cửa ra rồi.

"Về rất đúng lúc, canh nấu xong rồi." Anh vừa nói vừa đem dép lê của cô đặt ở dưới chân.

Đinh Tam Tam khẽ "Ừ" một tiếng, đặt chìa khóa và điện thoại xuống, đi vào nhà vệ sinh.

Đới Hiến múc một bát canh nóng từ trong nồi đất ra, Đinh Tam Tam bung bát nhìn hồi lâu cũng không nhận ra là bát nhà mình.

Cô bung bát, mùi thơm bốn phía, cô không nhận được liền cúi đầu uống một hớp.

"A..." Quá sốt ruột sẽ không ăn được đồ ngon, đầu lưỡi của cô bị bỏng rồi.

Đới Hiến đặt cái đĩa xuống quay đầu nhìn cô, "Bỏng rồi? Thè lưỡi ra để anh nhìn xem có sao không."

Đinh Tam Tam lắc đầu từ chối, ai muốn để anh cười nhạo chứ?

Đới Hiến khẽ cười, mở tủ lạnh ra lấy một que kem, xé vỏ ra, đưa đến trước mặt của Đinh Tam Tam.

Đinh Tam Tam do dự một chút, cúi đầu cắn một miếng, quả nhiên thoải mái hơn nhiều. Ừm, cắn thêm một miếng nữa...

"Tự cầm lấy đi." Anh cười nói.

Đinh Tam Tam đỏ mặt, nhận lấy que kem nhét vào trong miệng.

Đới Hiến bung món ăn đã làm xong đi đến bàn ăn, Đinh Tam Tam ngồi xồm ở phòng bếp ăn kem, khẽ liếm rồi bắt đầu cắn, một miếng, hai miếng...

"Đừng ăn nữa, ăn cơm." Đới Hiến từ bên ngoài ló đầu vào, Đinh Tam Tam giật mình, que kem đâm vào trên mũi.

Đinh Tam Tam: "..."

Theo hiện trạng chuyện ngu xuẩn đang làm dở dang này mà nói, người cao lãnh không làm được nữa rồi.

Tài nấu nướng của Đới Hiến hiển nhiên không phải nói, ăn ngon lại khỏe mạnh, so với những thứ nhiều dầu mỡ ở quán ăn bên ngoài thì ngon hơn nhiều. Đinh Tam Tam ăn một bát cơm, uống hai bát canh, vô cùng thỏa mãn để đĩa xuống.

"Ngày kia anh phải về rồi, em có đồ gì cần anh mang về không?" Đới Hiến vừa thu dọn bát đĩa vừa nói.

"Nhanh như vậy?" Đinh Tam Tam buột miệng nói ra.

Đới Hiến nghiêng đầu nhìn cô, "Em không muốn anh đi?"

"Không phải, không phải anh có nhiệm vụ sao? Nhiệm vụ hoàn thành rồi?" Đinh Tam Tam vừa lau miệng vừa "thần nhiên" nói.

"Em ăn no chưa?"

"... No rồi."

"Hai ngày nay ăn ngon không?"

"... Ngon." Cô không hiểu nguyên do.

"Vậy nhiệm vụ của anh coi như hoàn thành tốt đẹp rồi." Khóe miệng anh cong lên, bung bát đĩa đi đến phòng bếp.

Đinh Tam Tam sững sờ ở tại chỗ, giấy ăn sắp bị cô vò nát rồi..

"Anh là đặc biệt đến thăm em?" Đinh Tam Tam đứng dậy, đứng ở sau lưng anh hỏi.

"Không phải em nói với mẹ đồ ăn bên này ngấy sao? Anh đến thay đổi khẩu vị cho em." Anh dùng giọng điệu rất tùy ý nói ra.

Đinh Tam Tam chớp chớp mắt, ổn định lại cảm xúc, tiến lên đẩy anh ra, nói: "Đề em rửa cho."

Đới Hiến sững sốt, lấy xuống cái bát trong tay cô, nói: "Đây không phải việc em cần làm, đi nghỉ ngơi đi."

"Không, việc này vốn là việc em cần làm." Đinh Tam Tam cầm cạnh bát, khẳng khái muốn rửa.

Đới Hiến cầm một góc khác, nhìn cô, nói nửa đùa nửa thật: "Có phải em áy náy không?"

"Không phải."

"Mũi của em đỏ lên rồi."

"Anh tránh ra."

"Tam Tam, đời này em từng rửa bát mấy lần?"

"Anh sợ em rửa không sạch?" Đinh Tam Tam ngẩng đầu nhìn anh.

Đới Hiến lắc đầu, nói: "Anh hy vọng em giữ vững con số kia, giữ vững cả đời."

Đinh Tam Tam nhìn ánh mắt của anh, hai người đối mặt nhìn nhau, khiến bầu không khí hòa hoãn lại một chút.

Đột nhiên, anh cúi người xuống, hôn một cái lên môi của cô.

"Anh xin lỗi."

"Em xin lỗi."

Hai người đồng thời mở miệng, nói ba chữ giống nhau [2].

[2] Nguyên văn trong raw chỉ có ba chữ 对不起, có nghĩa là xin lỗi, khi edit tôi tự động thêm chủ ngữ cho nó đỡ cụt.

"Em nói cái gì?" Đới Hiến cảm giác có lẽ mình nghe nhầm rồi.

Đinh Tam Tam trái lại nghe rõ câu "anh xin lỗi" của anh, rõ ràng lại không bất ngờ.

Cô nói: "Em không nên để anh hiểu lầm quan hệ của em và Trí Viễn, mặc dù anh có lỗi trước, nhưng em cũng không phải đúng hoàn toàn."

Có sai thì phải nhận sai, đây là nguyên tắc và điểm mấu chốt của cô.

Đới Hiến thả bát xuống, lập tức ôm cô vào trong ngực, anh kích động nói: "Không sao, là anh quá hẹp hòi..."

Anh nên tin tưởng tình cảm của cô đối với anh, cho dù không thể xác định là trăm phần trăm, cũng nên tin tưởng nhân phẩm của cô. Đinh Tam Tam, cô làm sao có thể bắt cả hai tay? Làm sao có thể đối xử với anh như vậy?

"Phịch", cô lập tức đụng vào lồng ngực của anh, rung một tiếng, chính thức tuyên bố thể giới của cô tốt đẹp rồi lại ngửi thấy mùi hoa lại nghe thấy tiếng chim hót.

Đinh Tam Tam ôm eo của anh, hỏi: "Cho nên anh đặc biệt nói xin lỗi với em sao?"

"Ừ."

"Sao anh xin nghỉ được?" Đối với cái này, cô rất tò mò, dù sao trước đây ngay cả lễ tình nhân giảng sinh trung thu anh đều không ở cùng cô.

"Anh đổi cương vị công tác rồi, đợi sau này em về, cuối tuần anh đều có thể ở cùng em." Anh nói.

Đinh Tam Tam kéo anh ra, nhú mày, "Anh chuyển nghề rồi?"

"Không phải, đương nhiên không phải." Đới Hiến phủ nhận, "Chỉ là sẽ không thường xuyên đi ra ngoài như trước đây nữa."

Đinh Tam Tam thở phào nhẹ nhõm, "Em đang nghĩ gì không biết, anh đương nhiên không thể nào chuyển nghề rồi, nếu không thủ trưởng chắc chắn sẽ đánh chết anh..."

Đới Hiến: "..."

"Vậy anh có được thăng chức không?" Đinh Tam Tam tò mò hỏi.

Đới Hiến: "Không có."

Đinh Tam Tam gạt đầu, lại hỏi: "Tăng lương không?"

Đới Hiến: "Không có."

Đinh Tam Tam lại gạt đầu một cái, vỗ vỗ bả vai của anh, nói: "Tiếp tục rửa bát đi."

Nói xong, cô chấp tay sau lưng đi đến phòng ngủ, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

"Không phải em nói muốn rửa à?" Đới Hiến lén tiếng hỏi.

Đinh Tam Tam quay đầu lại, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Trong nhà này lúc nào cần em ra tay làm việc?"

Cô tâm tình vui sướng kéo rèm cửa xuống, bò lên giường đi ngủ.

Đới Hiến đứng tại chỗ, lắc đầu, tươi cười đến mức khuôn mặt dạt dào ý xuân.

Cam chịu số phận đi, đời này bị cô ăn chắc rồi, dù sao ngay cả chơi xấu cũng là đáng về anh yêu thích... có phải rất hiếm thấy không?

Lời nói nhảm ở trên, đến từ người đàn ông yêu ai yêu cả đường đi, bị tình yêu che mờ đôi mắt.

Tối hôm đó, Đinh Tam Tam dặn Đới Hiến đừng làm bữa tối, cô muốn dẫn anh ra ngoài chơi.

"Chơi?" Anh đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn cô thay quần áo.

"Ừ, anh tới một chuyến chỉ nấu cơm cho em thì không đáng. Em dẫn anh đi xem cuộc sống về đêm của Hồng Kông, cũng để cho anh thấy chuyến đi này không tệ." Đinh Tam Tam mặc váy màu xanh đậm, đeo hai cái bông tai màu bạc. (Xanh đậm: là màu đậm hơn xanh lá cây)

"Em mặc quá ít rồi." Đới Hiến bước lên chỉnh lại tóc cho cô, cúi đầu xuống, nhìn thấy một phần lưng trắng bóc, có chút không muốn đi ra ngoài, anh nói, "Cuộc sống về đêm ở nhà cũng có thể trải qua, chúng ta đừng đi ra ngoài nữa."

Đinh Tam Tam thông qua tấm gương nhìn thấy có ánh sáng xanh yếu ớt trong đôi mắt anh, khoe miệng cong lên, nói: "Ồ nhà? Chơi thế nào?"

"Uống rượu, nói chuyện phiếm, khiếu vũ..." Anh nghiêng đầu qua, đặt ở trên bả vai của cô, "Lên giường... những cái này anh đều có thể làm cùng em"

Đinh Tam Tam cười một tiếng, vỗ vỗ khuôn mặt của anh, nói: "Thay quần áo, đừng lè mề nữa."

Đới Hiến thở dài, bắt đầu đi mở tủ quần áo ra.

Đinh Tam Tam không thích trang điểm, vẽ lông mày thoa son môi coi như tạm ổn. Cô nhìn về phía người trong gương, có lẽ bởi vì quanh năm ở trong bệnh viện hút nhiều âm khí ở nơi này, cho nên trắng đến phát sáng. Mặc váy màu xanh đậm, thoa son môi Givenchy [3] N25 nụ hôn cấm kỵ [4], thật sự đúng là da trắng đáng xinh.

[3] Givenchy: là một nhãn hiệu thời trang, dầu thơm và mỹ phẩm ở Pháp. Givenchy được thành lập năm 1952 do Hubert de Givenchy và là một thành viên của Chambre Syndicale de la Haute Couture et du Pret-a-Porter.

[4] Màu son Givenchy N25 nụ hôn cấm kỵ: theo t tìm hiểu thì nó là thỏi son màu 25 Rouge Reveleateur nằm trong dòng son Rouge Interdit.

Cô kiên chân đứng ở trước mặt Đới Hiến giúp anh sửa lại cổ áo, người đàn ông này, mặc dù bên trong là người đàn ông thô lỗ, nhưng toàn bộ quần áo đều gọn gàng như mới, so với cô còn chú ý hơn.

"Áo khoác của anh đâu?" Anh quay đầu nhìn lại trong tủ quần áo.

"Em đưa đến tiệm giặt khô [5] rồi."

[5] Giặt khô: có nghĩa là không dùng nước mà dùng một số dung dịch để làm sạch vải.

"Vậy anh mặc cái gì?"

Đinh Tam Tam cười một tiếng, mở cánh tủ bên kia ra, lấy ra một cái áo khoác màu xanh đậm, "Cái này."

"Thoạt nhìn giống quân trang của anh." Anh cười nhận lấy.

Đinh Tam Tam bĩu môi, "Hừ."

"Không đúng à, màu áo này giống y hệt màu váy của em." Đới Hiến tỉ mỉ quan sát, rốt cuộc tìm thấy chỗ huyền cơ.

Đinh Tam Tam tiếp tục "Hừ", đóng tủ quần áo, định cầm lấy áo khoác của mình thì người phía sau lập tức chặn ở eo của cô, bế cô lên.

"Thả em xuống!" Hai chân cô bay lên, đôi chân trắng nõn vung vẩy trên không trung.

"Cảm ơn vạ!" Anh hôn cô không ngừng, hai má cô đỏ trong ngực, ngay cả đôi môi đã thoa son cũng không bỏ qua.

"Anh điên rồi..." Đinh Tam Tam thét chói tai.

Bên trong phòng ngủ chưa đầy hai mươi mét vuông, cười nói vui vẻ, lập tức khiến căn nhà không thuộc về bọn họ trở nên ấm áp hơn.

Anh hôn đủ rồi mới thả cô xuống, nhìn son môi của cô, cười nói: "Hôm nay không nên thoa son, biết không?"

Đinh Tam Tam kéo anh đến trước gương, chỉ vào khoe miệng của anh, nói: "Cho nên anh cướp toàn bộ?"

Đới Hiến: "..."

"Thứ này sao lại rửa không sạch!!" Đới Hiến đứng ở trong nhà vệ sinh oán giận.

Đinh Tam Tam cầm bông tẩy trang đã thấm ướt nước tẩy trang lau cho anh, hai ba lượt liền sạch sẽ.

"Đây là cái gì?" Đới Hiến hỏi.

"Nước tẩy trang." Đinh Tam Tam lau cho mình.

"Lau rất sạch, còn nữa không? Cái này mà lau giày da hẳn là hiệu quả rất tốt."

Đinh Tam Tam lập tức tròn mắt, giống như ghen xương cá ở cổ họng.

"Rất đắt?" Đới Hiến cố gắng giải thích biểu cảm trên mặt cô.

"Không đắt." Đinh Tam Tam nghiêng răng.

"Vậy em đau lòng cái gì?" Đới Hiến cười, bóp bóp mặt của cô.

"... Không ưa anh phung phí của trời."

Hai người sửa sang lại xong rồi cùng đi ra ngoài, màn đêm đã sớm buông xuống, đường phố nhộn nhịp, vô cùng náo nhiệt.

"Chúng ta cùng chụp ảnh được không?" Đinh Tam Tam kéo cánh tay của anh ngửa đầu hỏi.

Đới Hiến cười một tiếng, nói: "Để anh chụp cho em"

"Không thể cùng nhau chụp sao?"

Anh xoa xoa đầu của cô, nói: "Anh không ăn ảnh, anh chụp cho em là được rồi."

Đình Tam Tam hơi nhú mồm, hiểu được tính đặc thù trong nghề nghiệp của anh, cô đặt điện thoại vào trong lòng bàn tay anh, nói: "Chụp đi."

Cô xoay người đi tới dưới đèn đường, cười ngoác ngoác tay với anh, "Phải chụp em đẹp một chút, nếu không đêm nay để anh ngủ ghế sofa."

Đôi Hiển cất điện thoại của cô vào trong túi, lấy điện thoại của mình ra, tìm được góc sáng thích hợp, bắt được nụ cười trên môi cô, nhấn xuống chụp hình.

"Em xem một chút." Đình Tam Tam đi tới.

Cô trong tấm hình, mặc áo khoác màu trắng, lộ ra một chút màu xanh đậm ở bên trong, khiến người ta có cảm giác xinh đẹp tươi mát. Mái tóc ngắn tùy ý bay lên, hiện lên vẻ tự nhiên, không hề có dấu vết của tạo dáng.

"Đây là em trong ống kính của anh..." Khóe miệng Đình Tam Tam hơi cong lên, "Cười ngu như vậy? Em ngu như vậy sao?"

Đôi Hiển nhấn khóa màn hình, trên màn hình điện thoại màu đen xuất hiện khuôn mặt tươi cười của cô, quả thực rất ngu.

"Hừ." Đầu cô giương lên, chấp tay sau lưng đi về phía trước.

Đôi Hiển ở phía sau gio điện thoại lên, răng rắc hai tấm. Trên phố người đến người đi, ống kính của anh làm mờ tất cả mọi người, chỉ để lại bóng dáng xinh đẹp của cô.

Lan Quế Phường [6], bất kể là khách du lịch từ đại lục hay nhân sĩ nước ngoài đến Hồng Kông đều nhất định tới chỗ này.

[6] Lan Quế Phường (Lan Kwai Fong): là một quảng trường nhỏ nằm ở trung tâm Hồng Kông. Ngày nay, khu vực này là nơi khách ngoại quốc ở Hồng Kông tụ tập ăn uống, giải trí tại câu lạc bộ. Đường phố Lan Quế Phường có hình chữ L với hai đầu kết nối với đường D"Aguiar.

Đôi Hiển đi theo Đình Tam Tam lên núi, rẽ trái rẽ phải, được cô dẫn vào một tiệm sách.

Đình Tam Tam quay đầu nhìn Đôi Hiển, "Anh biết cửa ngầm của nơi này ở chỗ nào không?" Cô cười hết sức đắc ý.

Đôi Hiển liếc nhìn một vòng, đi thẳng đến kệ sách đối diện, đưa tay đẩy một cái, một cái hành lang yên tĩnh vắng vẻ xuất hiện ở trước mặt hai người.

"Vào không?" Khóe mắt anh giương lên.

Đình Tam Tam bấu môi, "Coi như anh lợi hại."

Cô kéo anh đi về phía trước, hai bên hành lang nho nhỏ chỉ có hai ba ngọn nến, khiến các vị khách cảm thấy hồi hộp. Cầu thang đi lên làm bằng gỗ, chỗ tầng một có một vị mỹ nữ Ukraine, cô ấy nói một câu "hai vị khách" vào trong tai nghe, sau đó dẫn hai người lên tầng.

Tầng ba, mỹ nữ Ukraine ăn xuống một cái công tắc trên tường, cửa gỗ trước mặt từ từ mở ra, lộ ra khung cảnh thật sự ở bên trong.

Không gian nho nhỏ, bốn năm cái bàn, sofa dựa tường. Đi qua lối đi nhỏ đi vào bên trong, có thể nhìn thấy người của những dân tộc khác nhau, có tóc vàng mắt xanh hoặc tóc đen mắt đen, thấp giọng trò chuyện bằng tiếng Nhật hoặc tiếng Nga.

Đình Tam Tam và Đôi Hiển ngồi ở quầy bar, gọi hai ly rượu đặc sắc của tiệm. Soái ca pha chế rượu nói chuyện bằng tiếng Nhật với người đàn ông đối diện, người phục vụ mặc áo sơ mi trắng áo gi lê màu đen từ bên cạnh Đình Tam Tam đi qua, cười chào hỏi bọn họ.

"Một ly rượu nồng độ cao một chút, một ly thấp một chút." Đình Tam Tam dùng tiếng Anh trò chuyện với anh ta.

"Được, hai người chờ một lát." Soái ca mỉm cười, rót cho hai người hai ly nước chanh.

Đôi Hiển quay đầu nhìn về phía Đình Tam Tam, ánh mắt nhấp nháy, có chút khó mà phán đoán.

"Ở đây hoàn cảnh tốt, không giống những quán bar ồn ào khác, em và đồng nghiệp thỉnh thoảng sẽ đến đây." Đây coi như là lời giải thích về sự quen thuộc của cô.

"Bắt đầu thích uống rượu từ khi nào?" Đôi Hiển duỗi tay, xoa nhẹ vành tai của cô.

"Không biết, đột nhiên thích cảm giác hơi say, dường như thế giới cũng trở nên dịu dàng hơn." Đình Tam Tam cười nói.

Soái ca pha chế rượu để hai tấm lót ly rượu lên, sau đó đặt ly rượu ở phía trên, "Mời thưởng thức."

Đình Tam Tam cầm ly rượu lên, khẽ ngửi, cười nói: "Cạn ly?"

"Đình", ly rượu của hai người chạm vào nhau, phát ra tiếng vang êm tai.

"Anh cho là em sẽ dẫn anh đến chỗ tương đối náo nhiệt." Đôi Hiển nói.

"Chỗ náo nhiệt có gì thú vị, ở đây mới tốt." Cô hơi nghiêng đầu, ngả trên bờ vai anh.

"Say rồi?"

"Không có." Đình Tam Tam hí hóp mắt nhìn về phía chai rượu nhiều màu sắc ở đối diện.

Thông thường mà nói, có phải Đình Tam Tam ít thân mật với anh khi ở bên ngoài không, đương nhiên, ở nhà cũng rất ít.

Đôi Hiển đưa tay kéo cô, nghiêng đầu, đôi môi rơi ở bên vành tai cô, "Nếu như muốn ngủ thì chúng ta có thể đi về."

"Cút..."

Đôi Hiển cầm ly rượu, cười có chút không đứng đắn. Không biết cô gọi rượu gì, có mùi matcha nhàn nhạt, vào miệng đầu tiên là đắng sau đó thì ngọt, mùi vị rất phong phú, rất có trình tự. Chỉ là đối với anh mà nói, dù sao vẫn hơi nhạt.

Khá tốt, cô là một ly rượu, lúc nào cũng đậm đà khiến anh thỏa mãn.

Âm nhạc du dương vang lên, cô dựa ở trong ngực anh, thỉnh thoảng thì thầm với nhau, thỉnh thoảng hít mát mím cười, từ trước đến nay đều không cảm thấy thời gian yên ả như vậy, yên ả khiến người ta an tâm.

Lời tác giả: quán bar này không ở Hồng Kông mà ở Thượng Hải, quán bar có tên là Speak Low rất nổi tiếng ở Thượng Hải, rượu làm người ta khó quên, càng làm người ta khó quên chính là soái ca pha chế rượu người Nhật Bản kia. Tôi chụp lên, chụp lên còn bị người ta phát hiện...

Ly rượu kia có tên là Speak Low, hương vị rất độc đáo, một ngụm rượu một ngụm chocolate, có phản ứng hóa học kỳ diệu. Nhưng đối với tôi loại người từ nhỏ đã uống trộm rượu mà nói, chưa thỏa mãn... chỉ là vào miệng thì ngื่น thôi.

Mọi người có cơ hội có thể đi xem một chút, địa chỉ là số 579 giữa đường Phục Hưng khu Hoàng Phố, có hứng thú thì tôi có thể up ảnh lên weibo cho mọi người xem? Muốn xem không?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Cưới em, gả cho anh, là số mệnh đã định sẵn

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Tối hôm qua Đinh Tam Tam uống không ít rượu, cuối cùng cũng không biết là làm sao về được, dù sao hôm sau lúc tỉnh lại cô cả người không mặc gì nằm ở trong ngực Đôi Hiển, mỏi eo đau lưng.

Đinh Tam Tam ở trên giường ngồi dậy, đẩy anh hai cái, "Đừng giả bộ ngủ, mau dậy đi."

"Làm sao vậy?" Anh mở mắt ra, thanh âm khàn khàn.

Đinh Tam Tam chỉ chỉ quần áo rơi đầy đất, trừng mắt nói: "Đây là chuyện gì xảy ra, anh cởi quần áo của em?"

"Ừ."

Đinh Tam Tam đưa tay muốn véo anh, Đôi Hiển né tránh, cười nói: "Tối qua em uống nhiều rồi mượn rượu làm càn, không để anh cởi quần áo của em ra thì anh cũng không có cách nào."

"Nói bậy!" Đinh Tam Tam nhào tới, duỗi tay véo ở cổ anh, "Trước nay em đều không mượn rượu làm càn."

"Phải không? Vậy em xem cái này đi." Đôi Hiển cầm điện thoại từ trên tủ đầu giường qua đây, mở album, bên trong quay một đoạn video.

Đinh Tam Tam dựa ở đầu giường, nghiêng đầu nhìn sang.

Bắt đầu video là cô nằm sấp ở dưới đất dựa vào giường, Đôi Hiển muốn ôm cô lên giường mà cô chết sống không chịu, vừa la hét "Chưa tắm" vừa đưa tay cởi quần áo của mình.

"Nóng quá, mùa hè đã tới chưa, nóng quá..." Cô cúi đầu, nói lảm bảm.

"A!" Đinh Tam Tam khê hét lên, lập tức lấy điện thoại của Đôi Hiển ném xuống dưới chân.

"Làm gì thế?" Đôi Hiển bị cô làm cho không hiểu ra sao.

"Xóa đi xóa đi, mau xóa đi." Lỗ tai Đinh Tam Tam đều đỏ lên.

Đôi Hiển hít mát: "Không phát hiện bản thân chưa mặc quần áo?"

Đinh Tam Tam duỗi chân đạp anh một cước, sau đó duỗi tay lấy lại điện thoại bị mình ném đi thật xa, ý muốn xóa bỏ.

Đôi Hiển duỗi tay, điện thoại bị anh lấy đi.

"Anh mau xóa đi, ngộ nhờ bị người khác nhìn thấy thì làm sao bây giờ!" Đinh Tam Tam sốt ruột nói.

"Tối hôm qua giã vò anh cả đêm, chút phúc lợi này cũng không để lại? Vậy không phải anh lỗ vốn à?" Đôi Hiển cười nhìn cô.

Đinh Tam Tam nhào tới trên người anh, muốn cướp điện thoại, nhưng không được.

"Vậy anh muốn thế nào!" Đinh Tam Tam thờ hồng học buông tay.

Ánh mắt của Đôi Hiển trượt xuống, lại trượt xuống. Đinh Tam Tam phát hiện ánh mắt của anh, cả người run lên, che kín chắn lên người mình.

"Không muốn." Đinh Tam Tam kiên quyết chống lại giao dịch tình dục.

"Thật sự không muốn?"

"Không — muốn —" Đinh Tam Tam nhẹ nhàng từ chối.

"Được rồi." Lòng mảy anh nướng lên, ở trước mặt cô xóa video đi, ngay cả sao lưu tự động của điện thoại cũng xóa luôn.

Đinh Tam Tam cho rằng anh đang giở trò bịp bợm, nên lấy điện thoại qua kiểm tra một chút, sạch sẽ, thật sự xóa đi rồi.

"Anh nghe lời như thế?" Đinh Tam Tam ném điện thoại cho anh, khóe miệng hiện lên nụ cười.

Đới Hiến nói: "Vừa nãy là anh đang khảo nghiệm em, nếu như sau này có người nắm giữ điểm yếu của em và có ý đồ giao dịch với em, em phải từ chối hẳn ta giống như từ chối anh, biết không?"

Đinh Tam Tam suy nghĩ một chút, nằm sấp ở trên giường, hỏi: "Anh từng bị uy hiếp như vậy chưa?"

"Tạm thời chưa có."

Đinh Tam Tam gạt đầu, cầm lấy điện thoại của mình, rằng rắc một tấm lồng ngực trần trụi của anh, "Bây giờ có rồi."

Đới Hiến hơi híp mắt, cười hỏi: "Gậy ông đập lưng ông?"

"Buổi trưa em muốn ăn canh chua thịt bò [1], không được ăn thì em sẽ phát cái này lên vòng bạn bè." Đinh Tam Tam lắc điện thoại, dương dương đắc ý nói.

[1] Canh chua thịt bò (酸汤肥牛): hình ảnh ở cuối chương.

Khóe miệng Đới Hiến cong lên, gạt đầu nhận mệnh.

Đinh Tam Tam lại ngồi dậy, bọc tấm thân chuẩn bị đi tắm. Ai biết một lực lớn ở phía sau kéo cô lại, đồng thời điện thoại trong tay cũng bị người cướp đi rồi.

"Ồ!"

Đới Hiến xóa bỏ xong xuôi, lắc lắc điện thoại, nói: "Xem ra em nhận thức chưa đủ chính xác về năng lực của người đối địch."

Đinh Tam Tam bị Đới Hiến đè ngã vào trong ngực anh, cô khinh thường hừ một tiếng, nói: "Có bản lĩnh thì anh thả một tay em ra."

"Em có thấy đôi bên có kè mặc cả ở trên chiến trường không?" Đới Hiến khẽ cười một tiếng, bỏ điện thoại xuống ôm ngang eo cô.

Đinh Tam Tam treo ở bên hông của anh, cùng anh đi đến phòng tắm, cô hỏi: "Em đau eo đau lưng, có phải tối qua anh làm chuyện xấu không?"

"Em tự mình ngã xuống giường, không liên quan đến anh."

"Anh nhìn em ngã xuống giường?"

"Không có, anh lập tức nhắc em lên."

Đinh Tam Tam: "..."

Buổi trưa, Đinh Tam Tam được như ý nguyện ăn canh chua thịt bò, xem như điều kiện trao đổi, cô chụp ảnh phát lên vòng bạn bè.

Mẹ Đinh: Là con làm? Không thể nào, ngay cả mì sợi con còn không nấu được.

Đinh Nhất Minh: Đây là tay nghề của em rồi?

Đinh Nhất Trạch: Đây là tay nghề của em rồi?

Đinh Tam Tam quay đầu nhìn Đới Hiến, tâm tình hết sức trầm trọng.

Bình luận tiếp theo, Tiểu Chung: Đinh Tam Tam, cậu trèo tường rồi?

Từ Chính Lâm: Tú ả ái sầu đi tìm chết!!!

Tống Diệp: Vợ của anh ở trên lầu ọi, con trai em lại khóc rồi, bao giờ thì em đi dạo phố xong? Em mau về đi!!

Đới Hiến rửa bát xong, dựa ở khung cửa lấy điện thoại ra nhìn một chút, thỏa mãn gạt đầu, nói: "Vi khen thưởng cho sự thành thật giữ chữ tín của em, buổi tối ăn lẩu."

Đinh Tam Tam quay đầu nhìn anh, "Thật không?"

"Canh chua nấm lớn [2] đáy nồi [3]."

[2] Nấm lớn (nấm quả thể): thường để chỉ những loại nấm thuộc ngành Basidiomycota và Agaricomycetes. VD: nấm kim châm, nấm sò, nấm hương...

[3] Canh chua nấm lớn đáy nồi (酸汤菌菇锅底): hình ảnh ở cuối chương.

Đinh Tam Tam lập tức thu hồi vẻ hòa nhã, đáy nồi [4] không tê cay còn được gọi là lẩu sao?

[4] Đáy nồi: ở đây là chỉ nguyên liệu khi ăn lẩu.

Đới Hiến xoa xoa tóc của cô, nói: "Mấy ngày nay ăn ít cay thôi, biết không?"

"Ừ." Đinh Tam Tam lơ đãng trả lời một tiếng.

Đới Hiến thở dài, nói: "Ngày mai anh phải đi rồi, em không có gì muốn nói với anh?"

Tay Đinh Tam Tam đang lướt vòng bạn bè thì ngừng một chút, "Lúc nào anh đi?"

"Bây giờ sáng mai."

"Sớm như vậy?" Đinh Tam Tam vô cùng kinh ngạc, "Vậy em không kịp tiễn anh rồi."

Cô vì muốn ở cùng Đới Hiến, hôm nay đã đổi lịch nghỉ, ngày mai đi làm, từ nơi này đến sân bay, lại quay về đi làm nhất định sẽ đến muộn.

"Không cần tiễn anh, anh đến thế nào thì đi như thế, em bình an đợi ở chỗ này thì tốt rồi." Anh khom lưng, hôn lên vành tai cô, "Huống chi còn hơn một tháng là đến năm mới rồi, đến lúc đó chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ."

Đinh Tam Tam cúi đầu, "Ừ" một tiếng.

"Trong tủ lạnh có sủi cảo anh gói xong rồi, nếu không muốn ăn ở ngoài thì nấu sủi cảo."

"Được."

Đới Hiến khoanh tay ôm cô, nhìn cô, nói: "Làm sao thế?"

"Em cho là số lần chúng ta xa nhau quá nhiều, sớm đã quen loại cảnh tượng này rồi..." Mũi cô chua xót, nằm sấp ở trên bả vai anh, "Nhưng trong lòng vẫn khó chịu..."

Tính chất công việc của bọn họ, đã định trước không thể sống chung giống như những cặp vợ chồng bình thường.

"Em thường nghe bác sĩ trong bệnh viện nói không muốn lựa chọn y tá làm bạn đời, bởi vì hai người đều bận rộn không có thời gian chăm sóc gia đình." Đinh Tam Tam nói, "Bây giờ xem ra, bác sĩ và quân nhân cũng không phải lựa chọn tốt nhất."

Một người lấy phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức, một người lấy giúp đời cứu người làm nhiệm vụ của mình, đều là vì người khác quên mình.

"Tam Tam, đừng nói lời không may, chúng ta còn có thời gian năm sáu mươi năm sống chung, đến lúc đó em nhất định sẽ chán anh."

"Vậy thì vừa vặn, có thể cãi nhau chiến tranh lạnh giống như vợ chồng bình thường, rất tốt."

Đới Hiến bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: "Anh chiều em đến hư rồi đúng không?"

"Anh chiều em chỗ nào, anh chỉ ức hiếp em thôi."

"Anh ức hiếp em lúc nào?"

"Hừ!"

"Em nói đi, anh ức hiếp em lúc nào?" Anh cười hỏi.

Tại Đinh Tam Tam đỏ lên, nằm sấp ở trên bả vai anh không trả lời.

Đề tài đang phát triển theo hướng không thể kiểm soát, cô từ chối phối hợp với ý đồ phóng túng của anh.

...

Sáng sớm hôm sau, lúc Đinh Tam Tam tỉnh lại thì Đới Hiến đã đi rồi, trong phòng lại khôi phục lạnh lẽo. Cô ngồi ở trên giường thử gọi tên anh một tiếng, đáp lại cô chỉ có mặt tường và bầu không khí lạnh lùng.

Vốn nên quen với việc anh tới không thấy bóng dáng đi không có tung tích, dù sao ở đoạn hôn nhân trước đó anh vẫn luôn như vậy. Nhưng không biết tại sao, cô càng lúc càng khó quen với việc anh rời đi, có chút tủi thân có chút khó chịu.

Thời gian nghỉ trưa Tiểu Chung gọi điện thoại tới, hỏi có phải Đới Hiến vụng trộm đến tìm cô hay không.

"Ừ."

"Thật sự đến hả?"

"Ừ."

"Nghe giọng của cậu không đúng lắm, lại cãi nhau à?"

"Không có, sáng sớm nay anh ấy đi rồi." Đinh Tam Tam chọc com trong bát, hoàn toàn không có cảm giác thèm ăn.

"À..." Tiểu Chung hiểu rõ.

"Cậu à cái gì."

"Thấy cậu càng lúc càng lún sâu trong hố bùn tình cảm, tớ đã làm xong chuẩn bị chào đón cậu ở dưới hố rồi."

"..." Đinh Tam Tam chán chừ một chút, hỏi Tiểu Chung, "Lẽ nào trước đây tớ không phải như vậy?"

"Trước đây? Trước đây khi anh ấy rời đi không thấy cậu có cảm giác gì gọi là khó chịu, ít nhất không biểu hiện ra ngoài." Tiểu Chung nói.

Đinh Tam Tam nghĩ lại, hình như... đúng vậy.

"Thời gian lúc trước hai người nói yêu đương tớ còn thấy kỳ quái, một người lạnh lùng gặp một người lạnh lùng khác, có thể cọ rạ tia lửa sao? Không phải là bị ép buộc mới kết hôn

chứ? Mãi đến khi nhìn thấy hai người sau khi kết hôn tình cảm hòa hợp, tớ mới yên tâm." Tiểu Chung ở bên kia cần nhắc, "Sao cậu lại bằng lòng gả cho anh ấy? Bàn về tướng mạo anh ấy không phải người bạn trai đẹp trai nhất của cậu, bàn về học thức cũng không phải, gia thế sao..."

Nghĩ đến bối cảnh gia đình lấp lánh ngưu bức đỏ của Đới Hiến, Tiểu Chung ngậm miệng.

"Đừng nói lung tung, tớ mới không phải vì những thứ tạp nham đó mà gả cho anh ấy."

"Vậy là bởi vì cái gì? Trước kia cậu đều không nói cho tớ biết."

"Đương nhiên là bởi vì..."

"Bởi vì cái gì?" Toàn bộ râu bát quái của Tiểu Chung đều duỗi dài rồi, lặng lẽ đợi câu trả lời của cô.

"Có người tìm tớ, tớ không nói chuyện với cậu nữa." Đinh Tam Tam quả quyết cúp điện thoại, có chút căng thẳng.

"Này này này!!" Tiểu Chung gào thét với cái điện thoại chỉ còn lại tiếng "tút tut tut".

Vì sao lại gả cho anh? Bàn thân cô hình như cũng không có câu trả lời.

Có phải là tài nấu nướng của anh quá tốt không?

Không phải, cô không phải người thèm ăn như thế. Đinh Tam Tam tự mình bác bỏ.

Vậy là bởi vì anh dịu dàng?

Không phải, anh còn chưa dịu dàng đến mức khiến cô lấy thân báo đáp.

Vậy là bởi vì anh đối với cô quá tốt?

Không đúng... Trí Viễn đối xử với cô không tệ, nhưng cô cũng không thể có tình cảm giống như với Đới Hiến.

Vậy rốt cuộc... là bởi vì cái gì?

Đinh Tam Tam mờ mịt.

Đới Hiến đang đi tới doanh trại báo danh, nhận được một tin nhắn từ wechat: Lúc trước tại sao anh muốn cưới em?

Phía sau còn có thêm tám hình em bé với vài dấu hỏi [5].

[5] Hình em bé với vài dấu hỏi: hình ảnh ở cuối chương.

Điện thoại trong lòng bàn tay Đinh Tam Tam rung một cái, cô lập tức mở khóa kiểm tra.

Muốn biết cảm giác sống cùng em trong suốt quãng đời còn lại là như thế nào.

Hóa ra là số mệnh đã định sẵn. Khóe miệng Đinh Tam Tam cong lên, tìm được câu trả lời chính xác rồi.

...

Buổi tối Đinh Tam Tam tắm ca, khi về đến nhà đã là chín rưỡi rồi, bụng trống rỗng, tìm trong tủ lạnh, may mà tìm được sủi cảo mà Đới Hiến đã gói xong trước khi đi.

Sủi cảo vừa cho vào hấp thì điện thoại của Đinh Tam Tam ở bên cạnh vang lên. Cô tiện tay ấn nghe máy, cũng không nhìn xem người gọi đến là ai.

"Tam Tam."

Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua màn hình, lại lần nữa để điện thoại bên tai, "Anh có chuyện gì không?"

"Anh biết em giận anh, cho nên do dự rất lâu mới dám gọi cuộc điện thoại này."

Đinh Tam Tam không lên tiếng, lấy đĩa và đôi đũa để ở một bên.

"Mặc dù cầu hôn em là sớm có dự tính trước, nhưng ngày đó Đới Hiến tới cũng là chuyện anh không ngờ đến. Anh từng nghĩ, nếu như anh thành công, vậy thì báo ứng và hậu quả gì đó anh đều không sợ, nếu như thất bại, vậy cũng không uổng công anh đã dốc toàn lực cầu an lòng."

Phương Trí Viễn ngồi ở thư phòng, bốn phía tối đen, chỉ có một đốm lửa nhỏ trên đầu ngón tay. Thế nhưng bây giờ anh ta thật sự an lòng sao? Không, chỉ có hối hận.

"Anh biết chúng ta rất khó lui về vị trí bạn bè, anh có thể hiểu được cảm nhận của em." Trong thư phòng trống trải, anh ta lộ ra chút cô đơn.

Kim giây đồng hồ tích tắc tích tắc, trong điện thoại, ngoại trừ âm thanh của dòng điện, còn có âm thanh của nước trong nồi hấp đang sôi.

"Tam Tam, em có đang nghe không?"

Đinh Tam Tam nhắm mắt lại, nói: "Em cho rằng chúng ta là bạn bè, nhưng anh lại làm ra chuyện như vậy với em, em thực sự không còn cách nào tin tưởng anh nữa."

"Bạn bè?" Phương Trí Viễn khẽ cười một tiếng, nói, "Tam Tam, giữa nam và nữ làm gì có tình cảm bạn bè chân chính, em vẫn ngây thơ như vậy."

"Phải không? Vậy em coi anh là bạn của em thực sự là mất mùa rồi." Đinh Tam Tam khẽ cười một tiếng.

"Tam Tam..."

"Sau này đừng tìm em nữa, mặc kệ anh có từng coi em là bạn bè hay không, nhưng ít nhất em đã từng coi anh là bạn bè." Đinh Tam Tam nói, "Bị anh đâm một dao này đã đủ dư vị cho

nửa đời còn lại của em rồi, cho nên, tạm biệt."

Nói xong, cô cúp điện thoại, đặt điện thoại dựa ở một bên, chuyển tâm pha nước chấm.

"Leng keng..." Điện thoại ở bên cạnh lại vang lên tiếng chuông gấp gáp, sau đó ngừng lại.

Đình Tam Tam và Phương Trí Viễn, nên mỗi người một ngã từ đây.

Mặc dù ngoài miệng cô nói ác liệt, nhưng vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ tính cách vui vẻ và hài hước của anh ta, đó giống như một tia nắng chiếu sáng cô trong lúc cuộc sống đen tối nhất, khiến cô không đồ được đề đi tới làm lại từ đầu với Đới Hiến.

Chỉ là, giống như anh ta nói, bọn họ suy cho cùng không phải là bạn bè chân chính.

Sùi cào trong nồi bay ra mùi thơm, cô dùng đôi đũa gấp từng cái ra, từng cái tròn xoe lấp lánh, hoàn toàn phô bày ra tay nghề khéo léo của người làm ra nó.

Đình Tam Tam bụng đĩa hít sâu một hơi, sau đó khòe miệng mỉm cười, cả người đều nhẹ nhõm hơn.

Lời tác giả: rải đường một chường, ngọt đến ưu thương, tại sao chính mình lại không có một người bạn trai như vậy?

Thông báo tiến triển cho mọi người, chờ Tam Tam trao đổi xong trở về, chúng ta bắt đầu giải quyết chuyện sinh con.

[1] Canh chua thịt bò

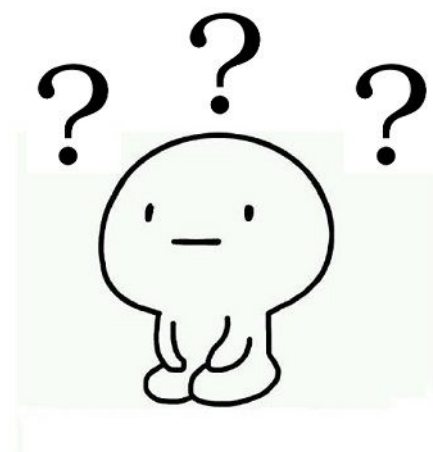

[3] Canh chua nấm lớn đáy nồi

[5] Hình em bé với vài dấu hỏi

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Về nhà thôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Tết âm lịch đang tới gần, không khí mừng năm mới càng ngày càng nồng đậm, ngay cả loại địa phương như bệnh viện cũng dính một chút vui mừng. Buổi sáng lúc Đinh Tam Tam đi kiểm tra phòng bệnh nhận được một túi bánh kẹo cưới của người nhà bệnh nhân, con gái bà ấy đã bình phục sắp xuất viện rồi, bạn trai của con gái bà ấy đã định ngày đám cưới là mừng sáu Tết, bây giờ phát bánh kẹo cưới sớm cho bác sĩ y tá và những bệnh nhân cùng phòng, hy vọng mọi người cũng có thể suôn sẻ như ý gặt hái được nhân duyên mỹ mãn.

Bác sĩ nữ trong phòng làm việc cảm khái: "Giường 32 thật sự may mắn, mặc dù u não nguy cấp, nhưng bạn trai vẫn luôn ở bên cạnh không rời không bỏ, bây giờ cũng xem như là tu

thành chính quả rồi."

Đồng nghiệp nói tiếp: "Bầu không khí trong xã hội bây giờ không tốt lắm, chuyện bình thường như vậy, lại có thể được chụp mũ phẩm đức cao thượng, chắc chắn, sự suy thoái đạo đức trên thế giới này ngày càng nghiêm trọng!"

"Anh đừng đứng nói không đau thắt lưng, nếu như anh có một người bạn gái bị bệnh, suốt ngày không ngừng đốt tiền trong bệnh viện, anh có thể kiên trì đến cùng sao?" Các bác sĩ nữ trong phòng làm việc bắt đầu tấn công tập thể anh ta.

Cô một miệng tôi một miệng, khiến đồng nghiệp nam chạy trốn chết, bỏ lại một câu "Chỉ phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi" liền không thấy bóng dáng.

"Tam Tam, cô rời nhà lâu như vậy, chồng cô có quen không?" Đồng nghiệp nam ăn bánh kẹo cười cười hỏi.

Đình Tam Tam hơi nhú mày: "Anh ấy còn bận hơn tôi, có cái gì không quen?"

"Anh ta làm nghề gì?" Đồng nghiệp nam tò mò hỏi, toàn bộ người trong phòng làm việc đều dựng lỗ tai lên.

La Sâm đúng lúc từ bên ngoài đi tới, nghe được câu cuối cùng này, cười nói: "Chồng Tam Tam hả? Anh ta có thể tay không bỏ sầu riêng, rất lợi hại."

"Bán hoa quả?" Có đồng nghiệp suy đoán theo lời của anh ta.

"Anh ấy chẳng những có thể bỏ sầu riêng, cái bàn cũng có thể bỏ được." Đình Tam Tam cười một tiếng, cố tình khiến mọi người hiểu lầm.

"Bàn? Mớ xương vật dụng trong nhà?"

La Sâm nghiêng người ngồi ở trên bàn làm việc, "Không chỉ thế, chồng cô ấy còn nấu com hạng nhất, cách khe cửa mà tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm"

La Sâm nháy mắt với Đình Tam Tam, ý bảo cô không cần nói, anh ta còn nói: "Chồng cô ấy vóc dáng cao 1m9..."

"Em biết rồi!" Bác sĩ thực tập gợn tay, "Chơi bóng rổ, cao thủ slam duck [1]!"

[1] Slam duck: là một cú bỏ bóng vào rổ ghi điểm thật mạnh trong môn bóng rổ.

Càng đoán càng không theo lẽ thường, cuối cùng đã chệch khỏi mục đích ban đầu, từ suy đoán nghề nghiệp đổi thành suy đoán cuộc thi đấu lớn.

Nhìn các đồng nghiệp thảo luận càng lúc càng kịch liệt, thậm chí còn tăng lên đến phân tích chòm sao của Đình Tam Tam, đủ thấy nhóm bác sĩ rảnh rỗi này nhàm chán cỡ nào.

La Sâm duỗi tay gõ bàn làm việc của Đình Tam Tam, nói: "Bữa trưa một bữa com cá chình [2], không cần cảm ơn."

[2] Com cá chình (Unadon): hình ảnh ở cuối chương.

Đình Tam Tam cười một tiếng gật đầu, xem như là thừa nhận thiện ý của anh ta.

Buổi trưa mẹ Đình gọi điện thoại tới, hỏi cô lúc nào về nhà.

"Bệnh viện hai chín mới nghỉ, ba mươi con về, vừa vặn bắt kịp bữa com đoàn viên."

"Muộn như vậy? Sao còn muộn hơn cả hai anh con?" Mẹ Đình không vui nói.

"Anh trai? Hai anh ấy đều về nhà?" Đình Tam Tam kinh ngạc.

Mẹ Đình không nhịn được cười ra tiếng, "Đúng vậy đúng vậy, anh cả con nói cả nhà nó đều quay về, bảo ba mẹ chuẩn bị đủ đệm giường."

"Vậy anh hai thì sao?"

"Nó? Cái thằng độc thân già đấy, ai quan tâm nó ngủ chỗ nào!" Mẹ Đình hừ lạnh một tiếng, nghe giọng điệu là oán giận với đồng chí Đình Nhất Trạch đã có từ lâu, bây giờ sắp đến ranh giới bùng nổ rồi.

Đình Tam Tam nói: "Được rồi, nếu thực sự không có chỗ ngủ thì để anh ấy đến nhà con."

"Tốt nhất là như thế, mắt không thấy tâm không phiền."

Đình Tam Tam: "..."

Từ khi qua ba mươi tuổi, đồng chí Đình Nhất Trạch đã ở vào trạng thái bị ba mẹ vứt bỏ, đặc biệt là anh cả có trai gái song toàn làm nền, anh hai độc thân quả thực là tội đáng muôn chết.

Cái này khiến Đình Tam Tam lại nghĩ đến những ngày cô bị thúc giục sinh con, không nhịn được liên tưởng mình một cái, cô khám phục anh hai lại có thể chịu đựng lâu như vậy, đúng là không dễ dàng.

Buổi tối tắm xong leo lên giường, điện thoại của Đình Tam Tam vang lên, là Đới Hiến gọi video tới.

"Anh thật sự biết chọn thời điểm." Đình Tam Tam dựa ở đầu giường, phía sau lót hai cái gối, điều chỉnh tư thế thoải mái.

Đới Hiến nói: "Em nhìn cuộc gọi nhớ trên điện thoại của em đi, em không nhận thì anh liền biết nhất định là em đang tắm." Cho nên anh nhanh chóng quyết định đổi từ gọi điện thoại sang gọi video, ý đồ muốn thấy đóa hoa chớm nở [3].

[3] Đóa hoa chớm nở: miêu tả người con gái xinh đẹp tự nhiên.

Đình Tam Tam hỏi: "Ánh mắt đó của anh là ý gì?" Giống như muốn xuyên qua gương cô một cái.

Đới Hiến khẽ ho một tiếng, che giấu lòng lang dạ sói của mình, "Em mua vé máy bay về chưa?"

"Vẫn sớm, còn một tháng nữa."

"Không sớm nữa, mua nhanh một chút."

"Bây giờ?" Đinh Tam Tam nhàu mày.

"Bỏ đi, để mai anh mua giúp em." Đới Hiến nói.

Đinh Tam Tam nhướn mày: "Vậy thì cảm ơn anh đã tiêu pha."

"Khách sáo rồi."

"Đúng rồi, một nhà anh cả sẽ về, nhà ba mẹ có lẽ không đủ chỗ, cho nên anh hai sẽ đến ở nhà chúng ta, anh không ngại chứ?" Nghĩ đến "khúc mắc" của anh hai và Đới Hiến, Đinh Tam Tam quyết định tiềm trước một mũi dùi phòng.

Khuôn mặt Đới Hiến sụp đổ: "Anh nói ngại em sẽ để anh ta ở khách sạn sao?"

"Sẽ không." Đinh Tam Tam trả lời rất có lương tâm.

"Vậy anh bỏ tiền mua một cái giường gấp để ở nhà mẹ vợ cho anh ta, được không?"

"Anh không thích anh ấy đến vậy à." Đinh Tam Tam cười nói.

Đới Hiến đen mặt: "Em cứ nói xem..."

Đồng chí Đinh Nhất Trạch, anh vợ của Đới Hiến, anh hai ruột của Đinh Tam Tam... Anh ta là một người muội khổng [4]. Đới Hiến đến giờ vẫn không quên được ngày đám cưới hôm đó anh ta ôm Đinh Tam Tam khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lèm, sau đó quay đầu hẹn anh ra ngoài đánh một trận, nếu như sức lực ngang nhau thì tốt rồi, mấu chốt là anh ta còn gầy yếu. Một đối thủ như vậy, Đới Hiến ra tay đánh anh ta chẳng phải là thắng không về vang? Cho nên đành phải ngồi xỏm để anh ta đánh. Nếu như không phải cuối cùng anh cả của Đinh Tam Tam đánh anh ta hôn mê rồi kéo về thì có lẽ đêm động phòng hoa chúc của Đới Hiến đã bị bỏ lỡ rồi.

[4] Muội khổng (妹控): là hội chứng yêu chị (em) gái mình quá mức bình thường (có thể khiến người ngoài tưởng mình loạn luân).

Một người đàn ông có độ dính siêu mạnh với Đinh Tam Tam, có quý mới chào đón anh ta vào ở nhà mình.

"Anh hai vẫn chưa có bạn gái?" Đới Hiến thăm dò.

"Chưa nghe nói, không biết có hay không."

"Chúng ta tìm một người cho anh ta đi." Đới Hiến nhiệt liệt đề nghị.

"Không cần." Đinh Tam Tam từ chối, "Tự anh ấy sẽ tìm, chúng ta giới thiệu cho anh ấy giống như là đang ép hôn, không được."

"Nhưng anh ta sắp ba hai rồi..." Còn có dục vọng khổng chế em gái như vậy, được sao?

"Em có lòng tin với anh ấy, anh ấy sẽ tìm được cô gái mình thích."

"Ha ha."

Đinh Tam Tam cười khê: "Này, anh đây là thái độ gì! Anh ấy không phải từng đánh với anh một trận thôi sao, anh còn coi anh ấy như là kẻ thù vậy."

"Vậy không gọi là đánh nhau, gọi là đơn phương đánh người." Đới Hiến không còn gì để nói.

"Nề tình em nhường anh ấy một chút được không? Anh ấy một người cầm máy ảnh làm sao hơn được anh cầm súng."

"Vợ..."

"Nếu như anh về nhà trước thì dọn dẹp lại phòng khách nhà chúng ta, nhớ là ra giường phải đổi sang loại cotton đấy." Đinh Tam Tam dặn dò anh.

Đới Hiến: Còn chưa trở lại đã đoạt đi sự quan tâm của cô rồi, nếu trở lại thì còn đến mức nào đây?

Cotton? Anh nhất định đổi sang loại tơ lụa cho anh ta, để anh ta làm công chúa hạt đậu [5] đi!

[5] Công chúa hạt đậu: là truyện cổ của Andersen, kể về một cô công chúa nằm trên hai mươi cái đệm, ở cái đệm dưới cùng để một hạt đậu mà cô công chúa nằm trên đó vẫn bị thăm tím mình mẩy. Đọc truyện tại.

Đinh Nhất Trạch ở châu Phi xa xôi đang chỉnh ống kính về phía con tê giác thì hắt xì một cái: Ta fuck! Cái thứ mười tám rồi, còn chưa hết sao!

...

Bầu không khí ngày Tết càng lúc càng nồng đậm, tụ họp cũng càng lúc càng nhiều. Đinh Tam Tam vẫn tốt, là phụ nữ nên sẽ không bị nhiều người mời rượu, hơn nữa tư lượng của cô vốn cũng không thấp, cho nên phần lớn thời gian là hơi say mà không phải say. La Sâm thì không giống vậy, chỉ cần hôm sau không có phẫu thuật thì nhất định sẽ say một trận, cuối cùng khiến anh ta vừa nghe thấy tụ họp thì hai chân phát run đầu óc choáng váng.

Đinh Tam Tam đang từ trong phòng bệnh đi ra thì nhận được tin nhắn từ công ty hàng không gửi tới, báo cho cô biết đã đặt vé thành công, mời cô đúng hạn lên máy bay.

"Hai mươi hai tháng một?" Đinh Tam Tam chú ý tới ngày tháng, đây không phải là hai chín Tết sao? Đới Hiến đặt sai rồi?

Đinh Tam Tam gọi điện thoại tới hỏi anh, anh chợt tỉnh ngộ: "Anh đặt sai hả, vậy làm sao bây giờ? Em chỉ có thể hai chín trở về thôi."

Đinh Tam Tam: "...". Nhận sai có thể tùy tiện như vậy sao?

"Trà vé có khấu trừ phí thủ tục không? Bao nhiêu phần trăm nhĩ?"

"Sửa tên là được rồi, không cần khấu trừ phí thủ tục." Đinh Tam Tam hữu nghị nhắc nhở anh,

"Bò đi, quá phiền phức..." Đới Hiến thay đổi đề tài, nói, "Về sớm một ngày cũng tốt, mẹ cũng nhớ em, hôm trước còn gọi điện cho anh đấy."

"Mẹ anh cho phép anh đi nhà em ăn Tết?" Đinh Tam Tam bị lời anh hấp dẫn rồi.

"Đúng vậy, nói ba mươi để em về nhà cùng anh, mừng một chúng ta lại cùng nhau về nhà ngoại." Đới Hiến nói.

Đinh Tam Tam suy nghĩ một chút, hình như có chỗ nào đó không đúng.

"Chúng ta đã ly hôn rồi." Cô đột nhiên nhớ tới, ly hôn cũng không cần chạy tới chạy lui giống như những năm trước nữa.

Đầu điện thoại bên kia, truyền tới tiếng nguyền rủa của Đới Hiến.

"Khụ khụ." Đinh Tam Tam có chút ngưng ngừng, loại tình huống xấu hổ này hình như là do một tay cô tạo thành, "Vậy anh giúp em mua quà cho ba mẹ anh, em về với anh."

Đới Hiến hỏi: "Lúc nào chúng ta đi phục hôn?"

"Em có bệnh nhân rồi, không nói với anh nữa!"

Đới Hiến nghe đầu điện thoại bên kia là âm thanh bận, suy nghĩ có phải bản thân quá gấp gáp hay không?

Chuyện phục hôn quả thực không thể gấp gáp, phải từ từ. Ứng phó với Đinh Tam Tam, vẫn là nước ấm nấu ếch [6] càng tốt hơn một chút.

[6] Nước ấm nấu ếch (温水煮青蛙): nguồn gốc từ một thực nghiệm "nước nấu ếch" của các nhà khoa học ở đại học Cornell Mỹ vào cuối thế kỷ 19. Cho một con ếch vào nước sôi, nó sẽ cố nhảy vọt ra ngay lập tức, nhưng nếu cho nó vào nồi nước lạnh và đun nóng lên từ từ, nó sẽ không nhận ra sự nguy hiểm (Nhiệt độ của nồi nước tăng lên từ từ khiến con ếch thích nghi dần và không hề nhận ra có sự thay đổi) và khi nhiệt độ tăng dần nó vẫn cố chịu đựng rồi cuối cùng từ từ kiệt sức khiến không còn sức lực để bật nhảy khỏi cái nồi. Ngụ ý là thay đổi hoàn cảnh có thể quyết định thành công và thất bại của bạn.

Đinh Tam Tam bên này vội vàng điều trị cho bệnh nhân cũng không rảnh phân tâm suy nghĩ vấn đề này.

"Lập tức chuẩn bị phẫu thuật, mau chóng liên lạc với người nhà bệnh nhân." Sau khi kiểm tra xong, cô về mặt nghiêm túc nói.

"Vâng."

Bữa trưa của mọi người lại một lần nữa tuyên bố bị nhỡ rồi.

...

Nhờ Đới Hiến ban tặng, ngày hai mươi chín hôm đó sau khi tan làm Đinh Tam Tam vội vội vàng vàng về nhà lấy hành lý lao tới sân bay.

Mười rưỡi tối, máy bay đáp xuống thành phố B, chào đón cô là gió lạnh xào xạc và lạnh buốt tận xương.

Một cái áo khoác ngoài trùm trên người cô, cô bị quấn thành một quả cầu, sau đó được người che chở ở trong ngực, về nhà.

Xe vững vàng dừng ở trong gara, Đới Hiến quay đầu nhìn cô, cô cứ như vậy nằm dựa ở trên ghế ngủ suốt dọc đường.

"Vợ ơi, đến nhà rồi." Anh cời dây an toàn của cô, nhỏ nhẹ nói ở bên tai cô.

Đinh Tam Tam cố gắng mở mắt ra, nhìn anh một chút, nói: "Em thực sự rất mệt, tối hôm qua cả đêm không ngủ..."

Thanh âm càng lúc càng nhỏ lại, đôi mắt lại lần nữa khép lại. Tối hôm qua làm phẫu thuật cả đêm, sáng nay lại cùng đồng nghiệp hội chẩn một ca bệnh đặc biệt, toàn thân cô đều cạn kiệt sức lực rồi.

Đới Hiến cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó xuống xe, mở cửa xe bên chỗ cô rồi ôm cô xuống.

"Lên đi, leo lên lưng anh." Anh vỗ bả vai của cô, ngồi xổm xuống.

Đinh Tam Tam nhắm mắt tìm được lưng của anh, thuận thế ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Trên lưng Đới Hiến cõng cô, một tay kéo hành lý của cô, một tay cầm túi xách của cô, dễ dàng đi đến cửa thang máy.

Lúc đến tầng một lại tình cờ gặp được đôi vợ chồng già lần trước.

"Bác sĩ Đinh đây là...?" Bà cụ hỏi.

"Cô ấy bị cảm mạo, để ông bà chê cười rồi." Đới Hiến cười trả lời.

"À à, gần đây thời tiết lạnh, phải chú ý thân thể nhiều hơn."

"Dạ vâng, hai ông bà bây giờ mới về ạ?"

"Chúng tôi đi nhà con trai ăn cơm, ở ngay tòa nhà bên cạnh." Bà cụ cười nói.

"Hai ông bà thật may mắn, chúc ông bà năm mới vui vẻ." Đới Hiến nói.

"Vui vẻ vui vẻ, cậu và bác sĩ Đinh cũng phải tốt đẹp mỹ mãn."

"Vâng."

Thang máy dừng ở tầng năm, hai vợ chồng già dìu nhau đi ra ngoài.

Đới Hiến nghiêng đầu nhìn Đĩnh Tam Tam cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Đới phu nhân?"

"..."

"Năm mới vui về."

Lời tác giả: mẹ ruột mẹ ruột! Để hai người âu yếm bên nhau như vậy, mọi người vừa lòng chưa? Không sai, Đĩnh Tam Tam có một anh trai muội không, đến nay chưa lập gia đình!

Bạn có ý thì hãy liên hệ bạn học Đới Hiến, anh ấy nhất định sẽ vô cùng tác hợp cho hai người!

[2] *Cơm cá chình*

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Quả nhiên em rất yêu anh

Edit: Dương

***

Tỉnh lại ở địa phương quen thuộc và trong vòng tay người yêu là cảm nhận như thế nào?

Ấm áp, muốn nằm ở trên giường.

"Dậy đi, anh biết em tỉnh rồi." Đới Hiến đưa tay bóp mũi của cô.

Đĩnh Tam Tam xoay người nằm sấp ở trên giường, không nhúc nhích, mọi tế bào trên người đều lười biếng.

"Hôm nay là ba mươi, phải về nhà lấy bao lì xì." Đới Hiến nói đông dài ở bên tai cô.

Một tay của Đĩnh Tam Tam đánh qua, anh thuận thế cầm tay cô gặm một cái.

"A!"

Một ngày tốt đẹp, liền bắt đầu náo nhiệt như vậy.

Buổi trưa phải về nhà Đới Hiến ăn cơm, đây là quy củ ngày trước. Mặc dù bây giờ Đĩnh Tam Tam không phải con dâu trên pháp luật của Đới gia, nhưng không người nào không công nhận địa vị "hợp pháp" của cô.

Trên đường đi, Đới Hiến nhận một cuộc điện thoại, sau đó đỗ xe ở nhà để xe dưới lòng đất của một siêu thị ở phụ cận.

"Muốn mua đồ gì sao?" Đĩnh Tam Tam xuống xe.

"Mẹ bảo anh mua cá quế [1], cá quế hấp, không phải món em thích nhất sao?" Đới Hiến khóa xe, dắt cô cùng nhau vào siêu thị.

[1] Cá quế (hay cá rô Trung Quốc): là một loài cá nước ngọt trong họ Percichthyidae thuộc bộ cá vược Perciformes sống trong nước ngọt.

Không có bất kỳ chỗ có hơi thở cuộc sống hơn siêu thị, người có thể cùng nhau đi dạo siêu thị, quan hệ nhất định không giống bình thường.

Giá hàng bày la liệt, khu đầu bếp mùi thơm bốn phía, đoàn người nhộn nhịp... Chỗ như vậy, một giây liền có thể coi xuống kóp tiền khí trên người tiền nữ.

Tác giả của một cuốn sách có nói, đi vào siêu thị, dường như mỗi một chi tiết đều đang nhẹ nhàng ám chỉ người đàn ông ở bên cạnh: Em yêu anh, cùng em sinh sống qua ngày, có được hay không.

Đình Tam Tam cảm thấy, tác giả này nói rất đúng. Đáng về anh tí mĩ chọn lựa, giống như là trân trọng đối đãi với cuộc sống của bọn họ.

"Ngốc rồ? Nghe thấy lời anh nói không?" Đới Hiến đặt tay lên bà vai của cô, lắc lắc cô hai cái.

"À, em không muốn ăn gì, cái gì cũng được." Đình Tam Tam hoàn hồn.

Đới Hiến nói: "Được, dù sao trong nhà đã chuẩn bị không ít nguyên liệu nấu ăn, hẳn là đủ rồi."

Hai người đi đến quầy thu ngân, đột nhiên, Đình Tam Tam dừng bước, kéo Đới Hiến đi về hướng ngược lại.

Anh cười đi ở phía sau cô, thỉnh thoảng giúp cô chặn lại đoàn người đông đúc, theo bước chân của cô đi về phía trước.

"Em muốn cái này, anh mua cho em một que đi." Đình Tam Tam đứng ở bên cạnh tủ lạnh, đôi mắt sáng lên chỉ vào kem ở bên trong.

Đới Hiến: "..."

Đình Tam Tam kéo cửa tủ lạnh ra, giống như một "học sinh tiểu học", cầm que kem lắc lắc ở trước mặt Đới Hiến, "Có mua hay không?"

"Mua."

Hai người tính tiền rồi đi ra ngoài, Đới Hiến xách cái túi, Đình Tam Tam xé giấy bọc của que kem.

"Ăn cái này không lạnh sao?" Đới Hiến nhìn cô.

Đình Tam Tam ném giấy bọc vào trong thùng rác bên cạnh, cười đưa que kem đến bên miệng của anh, "Anh nếm thử một chút chẳng phải sẽ biết sao?"

Đới Hiến lắc đầu, hoàn toàn không có hứng thú.

Hai người lên xe, Đới Hiến cất đồ vật ở phía sau, nghe được Đình Tam Tam đang gọi anh.

"Ủ?" Anh vừa quay đầu lại, một đôi môi lành lạnh dán sát lại, dán vào trên bờ môi anh, không tách không rời.

Đình Tam Tam lui lại một bước, cười hỏi anh: "Lạnh không?"

Đới Hiến duỗi tay kéo cô qua, "Vừa nãy chưa nếm ra, lại một lần nữa."

Nói xong, anh chủ động dán lên, gât gao mút cánh môi của cô, nghiêm túc thưởng thức.

Kem nhẹ nhẹ tỏa ra hơi lạnh, nhưng không khí trong buồng xe khô nóng giống như buổi chiều mùa hè.

Đình Tam Tam và Đới Hiến vừa vào cửa liền nghe được tiếng mặt chược vô cùng náo nhiệt, ba mẹ Đới gia và vợ chồng Đới Quân, bốn người vừa vận góp thành một bàn, khiến không khí của năm mới được làm nóng lên trước.

"Đến rồi hả, mau đến tiếp vị trí của mẹ!" Tôn Cẩn cười vẫy vẫy tay.

Đới Hiến đem đồ đã mua giao cho người giúp việc, lôi kéo Đình Tam Tam đi tới vây xem, anh nói: "Sáng sớm đã bắt đầu rồi, mọi người cũng quá nhàn rồi đấy."

"Hoạt động hai vòng, có lợi cho sức khỏe." Đới thủ trưởng nói.

Diêu Diêu đứng lên, nói: "Anh cả anh tới chỗ của em đi, ba người họ rất lợi hại, mới đánh một vòng đã sắp móc tận đáy của em rồi."

"Đứng, để anh cả đến đi, em quá kém rồi." Đới Quân cười nói.

Đới Hiến kéo ngăn tủ của Diêu Diêu ra nhìn một cái, quả nhiên còn lại một tờ 100 NDT nằm lơ lửng ở bên trong, anh nói: "Được, chúng ta hùn vốn, thắng anh phân cho em một nửa."

"Thua thì sao?" Diêu Diêu cười hỏi.

"Thua thì tự anh bù ra."

"Anh cả thật đàn ông!" Diêu Diêu nhanh chóng nịnh bợ.

Tôn Cẩn nói: "Con để Tam Tam đánh đi, Tam Tam, đến thử một chút!"

Đình Tam Tam lắc đầu từ chối, "Mẹ tha cho con đi."

"Vẫn chưa học được?"

"Vẫn chưa ạ."

Đới Hiến nói: "Cô ấy thì bỏ đi, trời sinh không phải tính cái này, mẹ không cần đầu độc cô ấy nữa."

Diêu Diêu cười kéo tay của Đình Tam Tam, nói: "Đi, chị em mình ra vườn hoa tản bộ."

"Tiện đường hái hai cái cải thảo mang về." Thủ trưởng ngồi ở chỗ đó, lời nói hoàn toàn không hợp với thân phận uy nghiêm của mình.

Sau khi vườn hoa trước đây trở thành vườn rau, cải thảo rau hẹ củ cải những thứ này trên cơ bản đều có thể tự cấp tự túc [2].

[2] Tự cấp tự túc: tự làm ra để thỏa mãn yêu cầu tiêu dùng của mình.

"Tuân lệnh!" Diêu Diêu chào theo kiểu nhà binh, kéo Tam Tam nhanh chóng chạy đi.

Thủ trưởng mỉm cười một tiếng, hình như rất hưởng thụ với kiểu nghịch ngợm này của Diêu Diêu.

Diêu Diêu xách giỏ thức ăn đi trên đường nhỏ, hỏi: "Chị dâu, chị thật sự định sinh con rồi sao? Em thấy nửa năm gần đây sắc mặt của mẹ rất tốt, vừa hỏi thì mới biết được là chị cho mẹ ăn thuốc an thần rồi."

"Em cảm thấy chị có nên sinh con không?" Đinh Tam Tam cười trả lời.

Diêu Diêu đưa tay kéo cô qua, khoác ở trên bả vai của cô, nói: "Chị là người em khâm phục nhất, em tôn trọng sự lựa chọn của chị."

"Em là fan nhỏ của chị hả?"

"Thì coi như là vậy đi!"

"Tại sao? Bởi vì chị bướng bỉnh hơn em sao?" Đinh Tam Tam cười nói.

"Không phải, bởi vì chị thành công hơn em." Diêu Diêu nghiêm túc phân tích, nói, "Nhìn từ sự nghiệp, chị kiên trì làm chuyện bản thân muốn làm, mà em đến bây giờ cũng không tìm được thứ bản thân mình yêu thích. Nhìn từ tình cảm, anh cả yêu chị như vậy, phỏng chừng đời này đều không thoát khỏi lòng bàn tay của chị. Mấu chốt là, chị có vốn liếng muốn đi thì đi, em không có."

Đinh Tam Tam đưa tay vỗ nhẹ đầu của Diêu Diêu, nói: "Những thứ này đều không quan trọng, nếu như em thật sự muốn làm chuyện gì, chị tin tưởng em cũng sẽ thành công."

"Nhưng em chỉ muốn một đứa bé, bất luận thế nào cũng không thành công." Diêu Diêu thở dài.

"Loại chuyện này, cưỡng cầu không được."

"Cơ thể của em có vấn đề, nhưng cơ thể của Đới Quân là bình thường, em nghĩ... Nếu như không thể có một đứa con của mình, vậy ít nhất phải có một đứa con của anh ấy."

Đinh Tam Tam giật mình, "Em có ý gì?"

"Chị yên tâm, em không phải muốn ly hôn với anh ấy. Có vết xe đổ của chị và anh cả, cũng đủ để chứng minh con đường này không đi được rồi." Diêu Diêu nói, "Năm sau bọn em muốn sang Mỹ kiểm tra, trứng của em là không thể, nhưng của người phụ nữ khác thì có thể..."

"Diêu Diêu, em cũng đừng làm loạn." Đinh Tam Tam dè dặt tay của Diêu Diêu, có chút căng thẳng.

"Chuyện này em chỉ nói cho một mình chị biết." Diêu Diêu ngẩng đầu nhìn cô, "Em biết chị sẽ giữ bí mật cho em, đúng không?"

"Em làm như vậy nếu như Đới Quân biết sẽ rất khó chịu, em có cân nhắc đến suy nghĩ của cậu ấy chưa?"

"Sẽ không, em không nói, bác sĩ không nói, ai biết được đứa bé đó không phải của em? Người bên kia đã tìm xong rồi, lần này nhất định sẽ thành công." Diêu Diêu mỉm cười, có chút kiên trì đến cổ chấp.

"Diêu Diêu..."

"Chị dâu, chị hiểu em nhất, lẽ nào chị cũng muốn khuyên em sao?" Diêu Diêu nhìn cô, đẩy mắt hơi ướt.

Lời nói của Đinh Tam Tam bị chặn ở cổ họng, cô biết cô nói là không đúng, không nói cũng không đúng, sau này luôn có một ngày...

"Em khẳng định như vậy chị cũng không có cách nào, chỉ là em tốt nhất nên thử thăm dò ý của Đới Quân."

"Trước đó em hỏi anh ấy rồi, anh ấy thà nhận nuôi..." Diêu Diêu mát mát nói.

"Cậu ấy rất yêu em"

"Anh cả cũng yêu chị như vậy, cho nên chị thỏa hiệp, đúng không?"

"Chị..." Trong lồng ngực Đinh Tam Tam nghẹn một ngụm khí, không biết là vì bản thân cô hay là vì Diêu Diêu.

Cùng là người có hoàn cảnh giống nhau, hai cô thật sự không may khi vào cùng một nhà.

Ăn xong cơm trưa, bốn thành viên Đới gia tiếp tục chém giết, Diêu Diêu làm hậu cần, Đinh Tam Tam lên tầng nghỉ trưa.

Căn phòng này đã ba năm rồi Đinh Tam Tam chưa bước vào, vẫn sắp xếp trang trí như vậy, không thay đổi chút nào. Cô vừa nằm xuống liền ngửi thấy mùi vị trên người anh, giống như con chó nhỏ, nghiêm túc ngửi một cái.

Rèm cửa đã được kéo kín, cô cuộn mình ở một góc, dần dần ngủ say.

Buổi chiều mùa đông khiến người ta mệt mỏi rồi, ánh nắng dần dần nghiêng nghiêng, bông tuyết lấp lánh lung lay lắc lư rơi xuống.

Trong giấc mơ, Đinh Tam Tam được người ôm vào lòng, dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, cô giống như ngủ trên thảm cỏ của mùa xuân, ấm áp ôn hòa.

Có lẽ là buổi nói chuyện lúc sáng cùng Diêu Diêu ảnh hưởng đến cô, đến mức thần kinh căng thẳng. Trong giấc mơ giống như bị ai đó đè lên người, cô muốn nỗ lực thoát khỏi nhưng vẫn không nhúc nhích được, cô muốn lớn tiếng kêu lên, cổ họng lại giống như bị chặn lại, một tiếng cũng không thốt ra được.

"A—" Cô tổn sức hết to, cuối cùng mở hai mắt ra.

Cô thở dốc từng ngụm từng ngụm, trên trán có một lớp mồ hôi mỏng. Cô cúi đầu nhìn ngực của mình, một bàn tay lớn gác ở phía trên, tràn đầy cảm giác đè nén.

Thảo nào lại có cảm giác bóng đè...

Đới Hiến cũng tỉnh rồi, duỗi tay kéo cô qua, "Làm sao vậy? Thấy ác mộng?"

Đình Tam Tam lờ mờ anh, anh vô tội nhìn lại, "Anh làm gì em?"

Hương son vô ảnh cước [3], Đình Tam Tam một cước đạp tới, vô cùng chính xác, đạp trúng đùi của anh.

[3] Hương son vô ảnh cước: là tuyệt chiêu do Mạc Tiểu Bối trong《Võ lâm ngoại truyện》tự nghĩ ra, sau đó truyền thụ cho Khâu Tiểu Đông.

Đới Hiến kêu đau một tiếng, xoay người đè lên người của cô, "Em làm gì thế? Bạo lực gia đình hả?"

Đình Tam Tam bị anh kim chế hai tay hai chân, chỉ còn lại một đôi mắt to có thể lay động để nhìn anh. Anh đang nhìn không được cúi đầu muốn hôn cô, cô mở miệng hỏi: "Nếu như em đẻ người phụ nữ khác sinh con với anh, anh có đồng ý không?"

Đột nhiên im bật... bầu không khí lập tức ngưng trệ.

Mặt của anh giống như mây đen ở chân trời hợp lại, có chút âm u.

"Em nói là nếu như, không nói thật sự muốn làm như vậy." Đình Tam Tam vội vàng giải thích.

Nhìn bộ dáng này của anh, Đình Tam Tam nói: "Được rồi được rồi, em biết tâm tư của anh rồi."

Đới Hiến trở mình, nằm xuống xoay lưng về phía cô.

"Giận rồi à?" Đình Tam Tam dùng ngón tay chọc chọc sau lưng anh.

Mặc dù gợi ý của Diêu Diêu khiến cô áp úp một chút tâm tư khảo nghiệm anh, nhưng nhiều hơn nữa chính là trò đùa mà thôi, cô làm sao muốn làm như vậy chứ? Cô lại không ngốc!

Hai tay Đình Tam Tam quấn lên eo của anh, gò má dán sát vào phía sau lưng anh, nói: "Em gặp ác mộng, mơ thấy anh và người phụ nữ khác sinh con, em không vui..."

Bấp thập sau lưng hơi nói lòng một chút, cô không ngừng cố gắng, "Ồ trong giấc mơ em đúng là muốn vung dao tự thiến giúp anh, thấy em tức giận chừng nào rồi chứ?"

Áp suất không khí xung quanh anh từ từ hòa hoãn xuống, Đình Tam Tam chống tay ngồi dậy, nằm sấp ở trên người anh, lắc lắc bờ vai của anh, "Đều nói là mơ rồi, lại tức giận thì đâu có ý nghĩa gì."

Anh trở mình qua nhìn cô, "Thật sự chỉ là nằm mơ? Không phải em thật sự muốn làm vậy?"

"Nói nhảm, em ngay cả con của mình đều không muốn nuôi, còn muốn nuôi con của anh và người phụ nữ khác, em có bệnh sao!"

Đới Hiến nói: "Xét thấy lịch sử đen của em quá nhiều, em thề đi."

Đình Tam Tam trợn mắt, lời của cô không đáng tin như vậy sao? Xem cô là ai đây?

"Không đồng ý thì bỏ đi." Khuôn mặt anh sụp đỏ, xoay người ngồi dậy chuẩn bị xuống giường.

"Đồng ý!" Cô đưa tay kéo cánh tay của anh, "Anh nói đi, thề như thế nào."

"Vậy em nói theo anh."

"Được..."

"Tôi Đình Tam Tam, nếu như có tâm tư để Đới Hiến cùng người phụ nữ khác sinh con, mờ ngoặc, bất kể có phải là thông qua phương pháp y học hay không, đóng ngoặc, thì tôi sẽ bị tước chứng chỉ hành nghề bác sĩ, vĩnh viễn đều không thể đứng trên bàn mổ."

Đình Tam Tam duỗi tay chỉ anh, tức giận rồi, "Anh cũng quá độc ác rồi đấy."

"Không độc ác thì em không nhớ lâu, mau nói đi."

Đình Tam Tam hít sâu một hơi, lờ mờ anh hồi lâu mới thỏa hiệp nói ra, "Tôi Đình Tam Tam, nếu như có tâm tư để Đới Hiến cùng người phụ nữ khác sinh con, bất kể có phải là thông qua phương pháp y học hay không, thì tôi... sẽ bị tước chứng chỉ hành nghề bác sĩ, vĩnh viễn đều không thể đứng trên bàn mổ... Anh hài lòng chưa!"

Đới Hiến duỗi tay kéo cô qua chỗ anh, điên cuồng hôn khắp mặt cô một lần, "Quả nhiên em rất yêu anh, loại yêu cầu cố tình gây sự này mà em cũng đồng ý."

Đình Tam Tam: "..."

Một tim, muốn giết người.

Lời tác giả: hôm nay thời tiết không tốt, âm u, căn bản không nhìn ra là buổi sáng hay là buổi chiều hay là chạng vạng...

Tôi ngồi xỏm ở góc tường, cầu an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Về nhà mẹ đẻ

Edit: Dương

***

Quy củ của rất nhiều địa phương là mừng hai về nhà mẹ đẻ, nhưng Đới gia và Đinh gia đều không phải gia đình hay nói những lễ nghi phức tạp này, cho nên bọn họ ngày ba mươi ở bên nhà chồng, mừng một ở nhà mẹ đẻ. Ở nhà chồng qua giao thừa, nhận tiền lì xì, Đinh Tam Tam liền cùng Đới Hiến về nhà.

Sáng sớm mừng một, Đinh Tam Tam và Đới Hiến mang quả tới cửa, còn chưa ra khỏi thang máy đã nghe được tiếng huyền não lớn.

"Back off! Có mai phục!"

"Chú hai, go right! I need you!"

Một hồi âm thanh bùm bùm, Đinh Tam Tam vừa bước ra khỏi cửa thang máy đã nhanh chóng được Đới Hiến che ở trong ngực, toàn bộ đạn nhựa bắn vào trên áo da của Đới Hiến.

"Ngộ thương, sorry..." Một bé trai tóc đen mắt xanh đi ra, một tay giữ súng đồ chơi một tay giờ lên.

Đinh Tam Tam từ trong lồng ngực Đới Hiến lộ ra cái đầu, trên hành lang một mảnh lộn xộn, có đạn nhựa, có nước màu do súng đồ chơi bắn ra, hai bé con lại trên người đầy màu sắc lại càng thêm xinh đẹp.

"Ngừng bắn." Đới Hiến dùng tay ra hiệu, thuận tiện lấy đi súng đồ chơi trong tay bé trai.

"Chú [1]." Bé trai đuổi theo.

[1] Nguyên văn là 姑父 (cô phụ) nghĩa là chồng của cô. (Chỗ t xưng hô là chú nên t để như thế luôn)

Bóng đen trốn ở trong hành lang vọt ra, tay cầm súng đồ chơi, bắn bùm bùm vào sau lưng Đới Hiến.

"A... anh hai, anh bao nhiêu tuổi rồi!" Đinh Tam Tam xoay người, chặn ở trước mặt Đới Hiến.

"He he he." Đinh Nhất Trạch nhe răng cười, đá đá vào sau mông bé trai, "Đi lấy súng của cháu về."

Bé trai xách xách quần, tập tễnh bước tới, "Chú, mong chú trả lại súng cho cháu."

Đinh Nhất Trạch ở phía sau tức giận hét lên: "Cậu ta là tù binh, cháu khách sáo với cậu ta như vậy làm gì!"

"Anh mới là tù binh." Đinh Tam Tam nhặt súng nước ở dưới đất lên, bắn một phát, bắn thật xa, dính trên mặt của Đinh Nhất Trạch.

"A!"

Đinh Tam Tam bỏ súng nước xuống dưới đất, bế bé gái đang ngồi ở dưới đất, nói: "Elizabeth, đi, vào nhà thay quần áo."

"Cô..." Elizabeth sờ sờ mái tóc xoắn của mình bắt đầu cáo trạng, đôi mắt to nhấp nháy nhìn rất đáng yêu, loáng thoáng có thể nhìn ra ngũ quan của người Đinh gia, "Cháu không muốn chơi đánh trận với chú hai và Jason, bọn họ để cháu làm con tin, làm bẩn váy của cháu, đáng ghét..."

Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua Đinh Nhất Trạch đang sửa sang lại áo len của mình, cười hi hi theo sau, "Em gái, năm mới vui vẻ!"

"Bắt nạt trẻ con, cút."

Jason nhìn chú hai lại nhìn Đới Hiến, âm thầm vươn tay nín lại vạt áo của Đới Hiến, quyết định lựa chọn một chỗ dựa vững chắc.

"Không có lương tâm." Đinh Nhất Trạch hừ một tiếng, đi ngang qua bên người bọn họ, cổ tình đụng vào bả vai của Đới Hiến rồi mới đi vào bên trong.

Đới Hiến cạn lời: "Rốt cuộc là anh ta bao nhiêu tuổi."

"Đừng để ý đến anh ấy, quý ấu trĩ." Đinh Tam Tam nói.

Mẹ của Elizabeth và Jason đang gói sủi cảo, cô ấy là một đại mỹ nhân cao gầy, tóc nâu mắt xanh, dáng vẻ thướt tha, là một người phụ nữ vừa phóng khoáng kiểu Mỹ vừa ưu nhã kiểu Pháp.

Cô ấy thấy Đinh Tam Tam và Đới Hiến đi vào nhiệt tình chào hỏi, cũng cho Đinh Tam Tam một cái ôm nồng nhiệt.

"Đã lâu không gặp, Tam Tam."

"Đã lâu không gặp."

"Trời ơi, mấy đứa làm gì ở bên ngoài!" Susie đưa tay sờ vào con gái trong ngực Đinh Tam Tam, thuốc màu đầy tay, không thể tin nổi chỉ mới nửa giờ không thấy đã là bộ dáng này.

"Bị ngã một cái, váy của Elizabeth quá vương chân." Đinh Nhất Trạch phụ trách chăm sóc hai bé con lại sinh đôi, bắt đầu quang minh chính đại gạt "người nước ngoài".

"Phải không? Elizabeth, mau tới đây, mẹ tắm cho con." Susie vẫy tay.

"À..."

"Mấy ngày nay vẫn là đừng mặc váy nữa..." Susie kéo cô bé đi tới phòng tắm

"No!"

Đinh Tam Tam nhìn Đinh Nhất Trạch, "Xem anh làm chuyện tốt kìa, còn không nhanh giúp Jason thay quần áo, còn phải đợi anh cả về xử lý anh sao."

Đinh Nhất Trạch gãi gãi tóc, khiếp sợ uy quyền của anh cả, đành phải kéo Jason mặc quần lạch đi vào trong thay quần áo.

"Chú hai, chậm một chút..." Người mặc quần lạch không đi nhanh được...

Mẹ Đình ở phòng bếp thò đầu ra, "Hai đứa ngồi ở đây làm gì, còn không nhanh gói chớ sủi cảo còn lại đi."

Hai người nhìn nhau, cởi áo khoác rửa tay, gói sủi cảo.

"Nhân bánh ít một chút." Đới Hiến chỉ bảo cô.

"Ồ."

"Đừng bóp cùng một chỗ, không đẹp."

"Ồ."

Đới Hiến nhìn cô gói sủi cảo, buồn cười, "Nếp gấp nhiều như vậy, không giống sủi cảo, giống bánh bao."

Đình Tam Tam nắm một ít bột mì ném về phía mặt anh, "Anh nói nhầm nhiều thế, gói sủi cảo của anh đi!"

Đới Hiến nhanh chóng tránh né nhưng không tránh thoát, mặt đầy bột mì.

"A... vào mắt anh rồi." Anh nhắm mắt lại cau mày.

"Thật hả? Để em xem." Đình Tam Tam kéo khăn lông qua lau tay, ấn bả vai của anh thấp xuống.

"Mau thôi cho anh."

Đình Tam Tam thổi vào mắt cho anh, "Xong chưa? Đau không?"

"Đau... mau tiếp tục thôi."

"Em xin lỗi, em không cố ý." Đình Tam Tam vừa thổi vừa nói xin lỗi.

"Hai đứa đang làm gì đấy, giữa ban ngày ban mặt." Ổ cửa truyền đến thanh âm sang sảng, giọng điệu hài hước.

Đình Tam Tam quay đầu lại, cười cười nhìn về phía người đàn ông cao lớn nho nhã, "Anh cả!"

"Ồ! Đã lâu không gặp, hai đứa vẫn thích túm ăn ái như thế." Đình Nhất Minh đặt đồ vật đã mua xuống, vừa cởi áo khoác vừa nói.

"Đừng dùng tay dụi nữa." Đình Tam Tam vừa quay đầu, phát hiện Đới Hiến đang dùng tay dụi mắt.

"Em rề đây là làm sao?"

"Bị em tập kích bất ngờ." Đình Tam Tam cười nói.

Đình Nhất Minh đi tới, nhìn Đới Hiến mặt đầy bột mì, "Không tệ, rất cân đối."

"Anh cả, anh đừng nói lời châm chọc nữa." Đới Hiến nói, "Gần đây Tam Tam rất lợi hại, anh quán cô ấy đi."

"Em còn không quán được thì sao anh quán được?" Đình Nhất Minh tuyệt đối không công cái nời này.

Đình Tam Tam duỗi tay, một tay gõ lên đầu anh, "Ổ trước mặt em mà anh nói cái gì đấy!"

"Vợ à, mắt của anh..."

"Đi, vào nhà vệ sinh xem thế nào." Đình Tam Tam kéo anh nói.

Đình Nhất Minh cười nhìn cặp đôi nhỏ rồi đi, nhìn xung quanh một vòng, phát hiện không bình thường, quá yên tĩnh rồi, "Hai con khi nhỏ đâu rồi?"

"Elizabeth?"

"Jason?"

Jason đang ở trong phòng thay quần áo, "Chú hai, đầu cháu không chui ra được."

"Cháu lách một chút thì chui ra được rồi."

"Vẫn không được..."

"Dùng chút sức đi, cháu chưa ăn sáng à."

"Đang làm gì thế?" Đình Nhất Minh đi tới cửa phòng ngủ, liếc mắt liền thấy em trai ở bên cạnh ăn táo cùng với con trai đang mặc áo len được một nửa mà không chui ra được.

Đình Nhất Trạch nhanh chóng bỏ quả táo ra, xoay người giúp Jason mặc áo len, "Ồi, cái đứa nhỏ này, chú hai giúp cháu..."

Jason: "Chú hai, chú ăn xong táo rồi, có thời gian giúp cháu rồi ạ?"

Đình Nhất Trạch: "..."

Đình Nhất Minh híp mắt, Đình Nhất Trạch ho hai tiếng, "Cái này, anh cả, anh nghe em giải thích, em lúc nào cũng yêu quý cháu trai..."

"Đi, đi ra đây luyện tập một chút."

"Em cho rằng chỉ loại người thô lỗ như Đới Hiến mới thích đánh nhau, từ khi nào anh cũng thích dùng nắm đấm giải quyết rồi!"

"Bây giờ, rút ra đây cho anh mày."

"Được rồi."

Đinh Nhất Trạch buông tay, theo Đinh Nhất Minh đi ra ngoài.

Jason đắm chìm ở trong bóng tối không có cách nào thoát khỏi, lắc lắc áo len trùm ở trên đầu, "Chú hai, chú còn ở đây không? Chú hai, chú đang giúp cháu à? Chú hai..."

... Sợ nhất là bầu không khí đột nhiên yên tĩnh.

Bên này, Đinh Tam Tam đang ở nhà vệ sinh giúp Đới Hiến thổi bột mì trong mắt thì gặp phải thể nghiệm hít thở không thông.

"A..."

Hai tay bị trói ở sau lưng nên cô dùng chân đạp một cước vào bắp chân của Đới Hiến, cuối cùng thở ra một ngụm khí lớn. Đới Hiến cúi đầu nhìn xuống, đôi mắt mờ mịt như nước mưa thu.

"Vợ à, em xem đáng về điên cuồng của anh hai, có thể để anh ta tới nay không ở nhà chúng ta không?" Đới Hiến chống tay trên cánh cửa, chặn Đinh Tam Tam ở cửa.

Đinh Tam Tam vừa thở dốc vừa cài khuy áo sơ mi, "Không được, Tết còn ở khách sạn thì quá thê thảm."

"Nhưng anh ta vào ở nhà chúng ta thì anh còn thê thảm hơn anh ta..."

"Làm sao có thể, sẽ không đâu." Đinh Tam Tam vỗ vỗ bả vai của anh, "Đừng nhỏ mọn nữa, anh biết em thích anh rộng rãi phóng khoáng mà."

Đới Hiến cắn răng: "Thật sao?"

"Ừm, đương nhiên là thật."

"Được, lần này anh nhin."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, xoay người kéo cửa đi ra ngoài. Đỗ đàn ông, quá dễ dàng.

Mười hai giờ, đứng giờ dọn cơm.

Cặp con lai sinh đôi được sắp xếp ở trên một cái bàn nhỏ độc lập, hai đứa nhỏ vừa mới năm tuổi đang học dùng đũa, mặc dù hạt cơm bị cạy lên bay đầy trời, nhưng Đinh Nhất Minh kiên trì muốn để bọn nhỏ tự ăn, ai cũng không được đút cho bọn nhỏ.

Nhân lúc những người lớn đang nói chuyện phiếm, Jason nhanh chóng dùng tay trái bốc một nắm cơm cho vào miệng, nhìn Elizabeth ở đối diện vẫn chậm chạp không ăn, cậu bé "trưng nghĩa" bốc vài lá rau nhút vào trong miệng em gái.

Elizabeth: "Hu..."

"Sao lại khóc? Có phải bị nghẹn không?" Mẹ Đinh chú ý tới tiếng khóc của cô bé, ân cần hỏi han.

Elizabeth chỉ vào Jason: "Anh..."

"Em gái mau ăn cơm, cơm nguội sẽ không ngon." Anh trai vô cùng tri kỷ nhắc nhở cô bé.

"Đúng, anh trai con nói rất đúng." Susie đi tới, dùng khăn giấy lau miệng cho con gái, nói lời khích lệ.

Anh trai giả vờ nghiêm túc ăn cơm: "He he he..."

Em gái bị nhét đầy miệng món cô bé không thích ăn: "Hu hu..."

Người lớn trên bàn cơm, vẫn đang bàn bạc một chủ đề cốt lõi, về chuyện đồng chí Đinh Nhất Trạch bao giờ thoát khỏi tình trạng độc thân lúc tuổi già.

Anh ta nghe vào tai trái ra tai phải, căn bản không coi trọng chuyện này, dù sao anh ta không cần sống ở trong nước với ba mẹ, chỉ cần chịu đựng qua mấy ngày Tết là ổn rồi.

"Rốt cuộc mày có đang nghe mẹ nói không!" Mẹ Đinh hỏi.

"Con đang nghe mà, mẹ nói, mẹ có quen cô gái tốt nào không? Có thì mẹ giới thiệu cho con đi." Đinh Nhất Trạch cười nói.

"Cô gái tốt dám giới thiệu cho mày? Người ta vừa nghe đại danh của mày chạy còn không kịp kia!" Mẹ Đinh tức giận nói.

Bởi vì đồng chí Đinh Nhất Trạch trong lịch sử xem mắt biểu hiện "xuất sắc", cho dù hoàn cảnh gia đình không tệ, hoàn cảnh gia đình anh trai em gái cũng không tệ, đáng đáp bản thân không tệ tiền cũng kiếm được không ít, nhưng vẫn không có cô gái nào của nhà người quen dám đón nhận lấy củ khoai lang phòng tay này.

Thanh danh của Đinh Nhất Trạch, thối rồi.

Tại sao vậy chứ? Đinh Tam Tam nhin không được thấp giọng cười thầm.

"Em cười cái gì?" Đới Hiến nghiêng đầu, thấp giọng hỏi cô.

"Bí mật."

Đới Hiến: "Em còn có bí mật với anh?"

"Đương nhiên."

Đới Hiền ho một tiếng, về mặt đoàn chính, lớn tiếng nói: "Trong bộ đội bọn em trái lại có không ít cô gái tốt, có cần em giới thiệu cho anh hai không?"

Đình Nhất Trạch trợn mắt: Con mẹ nó cậu dám!

Mẹ Đình hai mắt sáng lên, "Đúng đúng đúng, con gái trong bộ đội nhất định không tệ, đây đều là những cô gái đã trải qua khảo nghiệm của Đảng và nhân dân."

Đình Nhất Trạch nghẹn một búng máu trong cổ họng, cười "Đới Hiền" phiên bản nữ, chẳng phải là muốn mạng của anh ta sao?

"Đới Hiền à, chuyện của thằng hai giao cho con, trong dịp này con có thể sắp xếp một chút không? Con xem bản thân nó điều kiện cũng không tệ, chỉ là không có đáng về đoàn chính, con xem có cô gái nào thích hợp vẫn là thay nó lưu ý một chút!" Hai mắt mẹ Đình bắn ra hào quang chói lọi.

"Vâng, con nhất định để chuyện này trong lòng."

"Tốt tốt tốt, đến đây, mẹ mời con một chén." Mẹ Đình hài lòng, trực tiếp nâng chén.

"Vây con không dám nhận, vẫn là để con và Tam Tam mời ba và mẹ, hy vọng ba mẹ khỏe mạnh mãi mãi thanh xuân." Đới Hiền cười nâng chén lên.

Tam Tam cũng theo anh cùng nâng chén lên, cười nói: "Anh ấy nói rất đúng, bọn con mời ba mẹ."

Ba Đình mẹ Đình nâng chén rượu lên, mọi người vui vẻ rót nửa chén rượu trắng.

Đầu Đình Nhất Trạch nghiêng sang chỗ anh cả, thấp giọng nói: "Thảo nào mẹ chúng ta giống như mẹ cậu ta, anh xem đầu óc này, xoay chuyển đủ nhanh! Nhìn lại mẹ chúng ta, cười đến mức lộ hết nếp nhăn nơi khóe mắt rồi."

Đình Nhất Minh: "Mày học một chút đi, bớt làm cho ba mẹ không vui."

Đình Nhất Trạch hừ một tiếng, "Em học cậu ta? Không đáng!"

Đình Tam Tam gấp một cái đuôi gà thả ở trong bát của Đình Nhất Trạch, "Anh hai, hy vọng năm mới anh nhất phi trùng thiên [2]."

[2] Nhất phi trùng thiên (一飞冲天): bình thường không có biểu hiện đặc biệt, đột nhiên làm ra thành tích kinh người.

"Anh đây là chân lại không phải cánh, làm sao bay được?" Đình Nhất Trạch cười nói.

Đình Tam Tam mỉm cười, cười lộ đúng tám răng tiêu chuẩn.

Đình Nhất Minh vỗ vỗ bả vai của em trai, nói: "Bảo mày ăn thì ăn đi, sao nói nhảm nhiều thế."

Đình Nhất Trạch: "...". Chọc tới Đới Hiền không sao, chọc tới Đình Tam Tam mới là nguy hiểm.

"He he he, em gái, em cũng ăn đi, năm mới hy vọng em tiếp tục da trắng dáng xinh chân dài, làm bác sĩ Đình đáng yêu nhất trong nhà chúng ta." Đình Nhất Trạch gấp một miếng thịt mềm nhất trên bụng cá thả vào trong bát của Đình Tam Tam, cười cực kỳ nịnh nọt.

"Cảm ơn anh hai."

"Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn." Chỉ cần em đừng cười kiêu đó với anh hai là anh hai biết ơn lắm rồi.

Lời tác giả: tôi viết đến đoạn có trẻ con vô cùng trời chảy, nguyên nhân là ở chỗ chị họ cả và chị họ hai của tôi, nhờ bọn họ tôi cũng có thể đi chơi một ngày.

Lần trước đi công viên hải dương, chúng tôi chụp ảnh xong, chị của tôi nói, "Vẫn là màu son của em khí sắc tốt hơn một chút."

Cháu gái của tôi ở một bên xen vào: "Di nhỏ, cháu cũng muốn thoa son."

Tôi nói: "Cháu trưởng thành thì có thể thoa son."

Cháu gái rất mất mặt, cô bé mới năm tuổi đã bị màu son hấp dẫn đến mức không cách nào tự kiềm chế.

Chị của tôi, "Con có hai lần có thể thoa son, không phải Tết thiếu nhi muốn biểu diễn hai lần sao."

Cháu gái nghiêm túc suy tư một chút, giơ ba đầu ngón tay lên, "Là ba lần, còn có lễ Giáng sinh."

Tôi... 66666

Trái lại con trai nhà chị họ hai của tôi, thích nhất là ăn cơm xong mời người khác đến nhà nó chơi, câu cửa miệng nó thích nhất là "Nhà cháu có xe lửa Thomas".

Cậu bé đơn thuần cho rằng tất cả mọi người đều sẽ bị Thomas hấp dẫn...

Haizzz, di nhỏ chỉ biết linh hồn thú vị cùng tiền là hấp dẫn thôi, cháu còn bé quá chưa hiểu được!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Vừa yêu vừa hận

Edit: Dương

***

Một thùng bia, Đình Tam Tam uống một chai, còn lại đều là Đới Hiến và Đình Nhất Trạch giải quyết.

Ba người bắt taxi về nhà, Đới Hiến ngồi ở ghế phó lái, Đình Tam Tam và Đình Nhất Trạch ngồi ở phía sau, đáng vẻ hai người vai kề vai giống như người yêu, ban đầu tài xế cũng suy đoán như vậy, nhưng sau đó lại nghe được người bên cạnh gọi người phụ nữ ở phía sau là vợ... ông liền hồ đồ rồi, ba người này rốt cuộc là quan hệ như thế nào.

Đới Hiến trả tiền xe, Đình Tam Tam đỡ Đình Nhất Trạch xuống xe, người sau lão đảo lắt lư dựa vào người Đình Tam Tam, giống như một đồng bần nhão.

"Đề anh công anh ta." Đới Hiến nhìn không được, một tay kéo Đình Nhất Trạch qua gác ở trên vai mình.

Đình Tam Tam thờ phào nhẹ nhõm, trời lạnh như thế này cô còn chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, đủ để chứng minh cho dù đàn ông bình thường nhìn gầy yếu, say rồi cũng đề người giống như quả cân vậy.

Đới Hiến cởi Đình Nhất Trạch lên tầng, Đình Tam Tam cởi giày cởi quần áo cho anh ta rồi nhét vào trong chăn.

"Tư lượng không tốt còn ồn ào đòi uống rượu bia, người gì không biết." Đình Tam Tam đứng ở đầu giường, chống nạnh than thở.

Đới Hiến đứng ở phía sau bóp vai giúp cô, "Một không, chúng ta cũng đi ngủ sớm một chút."

"Vất vả cho anh rồi." Đình Tam Tam quay đầu cười với anh.

Đới Hiến cúi đầu hôn lên trán cô, "Không vất vả, em nghỉ ngơi một lát, anh đi mở nước tắm cho em."

Đình Tam Tam cười một tiếng, kéo anh đi ra ngoài, thuận tay tắt đèn trong phòng này, đóng chặt cửa lại.

"Cùng tắm đi, tiết kiệm thời gian." Cô cười nói.

Đới Hiến nhướn mày, một tay siết chặt eo của cô, già vờ già vệt gạt đầu: "Đây là một ý kiến hay."

Hai vợ chồng cùng tắm, tình ý dạt dào.

Trong phòng tắm nóng hổi, Đình Tam Tam giống như con cá trơn trượt trên lồng ngực của anh, nhắm mắt lại, mỹ nhân ngư đang nghỉ ngơi.

"Hôm nay anh cho hai tiểu quý bao lì xì chưa?" Đình Tam Tam hỏi.

"Cho rồi." Đới Hiến cúi đầu nhìn cô, "Em cũng có, anh đặt ở dưới gối của em."

Đình Tam Tam mở mắt ngẩng đầu, "Em cũng có?"

"Bao lì xì, hy vọng em hàng năm như hôm nay hàng tháng như hôm nay [1]." Anh cười nhìn cô, trong mắt tràn đầy tình cảm.

[1] Hàng năm như hôm nay hàng tháng như hôm nay (年年有今日 岁岁有今朝): câu chúc mỗi ngày đều vui vẻ, hạnh phúc, may mắn như hôm nay.

Đình Tam Tam duỗi tay ôm cổ anh, "Làm sao bây giờ, em chưa chuẩn bị cho anh."

"Không phải em đang ở trong ngực anh sao." Đới Hiến duỗi tay, bóp bờ mông tron nắn của cô, "Đối với anh mà nói, em chính là món quà của anh."

Khoe miệng Đình Tam Tam cong lên, nằm sấp xuống chân tay tê liệt, "A, không còn sức nữa... mệt quá."

Đới Hiến cười một tiếng, ôm cô, hai người đứng ở dưới vòi hoa sen xối bọt xà phòng, anh dùng một cái khăn lông lớn bọc cô lại, khiêng cô giống như khiêng bao tải đi đến trên giường.

"Xuất huyết não rồi..." Đình Tam Tam che đầu, trông mắt sắp rơi ra rồi.

Anh ném cô xuống giường, cô giống như một viên kẹo mềm bật lên xuống hai lần, ngon hợp khẩu vị, anh nhanh chóng nhào tới, vui vẻ nói: "Anh muốn tới mở quà!"

Đình Tam Tam cong môi cười, lẩn dưới khăn lông hai vòng, đáng tiếc là lập tức liền bị anh kéo về.

"Yêu tình, chạy đâu cho thoát!" Anh hét lớn, văng văng đặt cô ở dưới thân.

Đình Tam Tam lăn qua lăn lại đến mức mặt đỏ bừng, đôi mắt trong veo lấp lánh, "Không chơi nữa..."

"Đầu hàng?"

"Ừm, đầu hàng."

Đới Hiến thỏa mãn gạt đầu, kéo khăn lông ra, chuẩn bị hưởng thụ thành quả thắng lợi.

"Cốc cốc cốc" có tiếng gõ cửa vang lên.

Đới Hiến nhanh chóng nhét Đinh Tam Tam vào trong chăn, bản thân mặc quần ngủ, hai ba bước liền tới cửa, vừa mở cửa, Đinh Nhất Trạch theo cánh cửa cùng nhau ngã qua đây.

"Tam Tam đâu..." Đinh Nhất Trạch ngã trên mặt đất tỉnh táo lại một chút.

"Cô ấy ngủ rồi, anh cũng về ngủ đi." Đới Hiến nghiêng răng.

"Cổ họng tôi bị đau, hình như là cảm lạnh rồi..." Anh ta lảo đảo đứng lên.

"Cảm lạnh thì uống thuốc."

"Tôi muốn gặp bác sĩ, Tam Tam..." Anh ta hướng vào bên trong hét to, hiển nhiên là mượn rượu làm càn.

Đới Hiến một tay che miệng anh ta, một tay đóng cửa lại, "Đừng hét nữa, tôi đi tìm thuốc cho anh."

Đinh Nhất Trạch gạt đầu, lui về sau vài bước, ngồi xồm ở góc tường.

Đới Hiến mặc kệ anh ta, vòng qua anh ta đi đến thư phòng, từ bên trong lấy ra một cái hộp sơ cứu lớn, bên trong có đủ loại thuốc.

"Này, uống đi."

Đinh Nhất Trạch miễn cưỡng mờ mắt, "Nhiều như vậy, uống cái nào?"

"Tùy tiện."

Đinh Tam Tam mặc xong quần áo ngủ mở cửa ra, "Làm sao có thể tùy tiện chứ, uống nhầm thuốc anh chịu trách nhiệm? Tránh ra." Cô vỗ vào người Đới Hiến, để anh tránh ra.

"Há miệng ra, a..." Đinh Tam Tam nâng cằm của Đinh Nhất Trạch lên, nhìn chăm chăm vào cổ họng của anh ta.

"A..."

"Viêm amidan [2] rồi." Đinh Tam Tam nói.

[2] Viêm amidan: là sự biến đổi ác tính của tế bào biểu mô phủ amidan. Về lý thuyết có thể chẩn đoán sớm nhưng thực tế thì rất ít trường hợp được chẩn đoán sớm do nhầm lẫn với các bệnh viêm nhiễm vùng hầu họng.

Đới Hiến tìm được thuốc tiêu viêm và giảm đau trong hộp sơ cứu đưa cho Tam Tam, "Hai cái này được không?"

"Được, anh công anh ấy về phòng đi, em đi đun nước nóng cho anh ấy uống thuốc."

Đinh Nhất Trạch đuối tay, yếu ớt nói: "Em rề, mau chóng..." Nói xong, toàn thân anh ta đè ở trên người Đới Hiến, nặng giống như một khối bê tông.

Đới Hiến cạn lời: "Cmn anh rốt cuộc là say thật hay giả vờ hả!"

Đôi mắt Đinh Tam Tam sắc bén lướt qua, Đới Hiến lập tức vỗ vào miệng mình, "Nói sai."

Đinh Nhất Trạch đè ở trên người Đới Hiến, "Cmn cậu mới là..."

Đinh Tam Tam đưa tay véo lỗ tai của Đinh Nhất Trạch, anh ta gào khóc kêu lên, "Đau quá..."

"Đau thì đừng rồi." Đinh Tam Tam buông tay.

Đới Hiến ghen cười, đỡ anh ta đi về phòng ngủ.

Một anh trai, một chồng trước kiêm bạn trai đương nhiệm, ở trước mặt Đinh Tam Tam, sợ hãi giống như cháu trai ngoan ngoãn vậy.

Nhìn Đinh Nhất Trạch uống thuốc xong, quần chăn chặt chẽ, Đinh Tam Tam và Đới Hiến đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Tam Tam..."

"Ừ?" Đinh Tam Tam lên tiếng.

"Ồ bên cạnh anh, đừng đi." Anh ta nhắm mắt lại, lông mi dài rũ xuống, so với phụ nữ càng khiến người ta yêu thương hơn.

Đinh Tam Tam còn chưa lên tiếng, Đới Hiến liền dẫn trước đuối tay ấn ở trên cánh tay của anh ta, cười nói: "Tam Tam cũng mệt rồi, anh tự mình ngủ đi."

Đinh Nhất Trạch cau mày, đồ khổn kiếp, cậu ta lại có thể sử dụng bạo lực.

Hai người đang âm thầm phân cao thấp, về mặt sức lực thì Đới Hiến dễ dàng áp chế anh ta.

"Được rồi, anh mệt rồi, hai đứa đi đi." Mặt Đinh Nhất Trạch đỏ lên, yên lặng nói lòng sức lực.

Đới Hiến cười một tiếng, "Anh hai ngủ đi, đừng nghĩ nhiều."

Đinh Tam Tam nhìn hai người, lại hài hòa như vậy?

"Vợ à, đi thôi." Đới Hiến kéo Đinh Tam Tam rời đi, Đinh Nhất Trạch ở trong chăn cắn vỡ hàm răng.

Mỗi một người anh trai đều có một loại tình cảm phức tạp với em rể, vừa muốn làm thịt cậu ta, lại vừa hy vọng cậu ta chăm sóc tốt cho em gái mình, mà càng nhiều hơn là loại cảm giác

bất đắc dĩ và cảm hận khi hoa nhài cắm bãi c*t trâu.

"Vừa nãy hai anh đang chơi trò gì hả?" Đinh Tam Tam hỏi Đới Hiến.

Đới Hiến đưa tay cời đai lưng áo ngủ của cô, "Không nói gì cả, không phải em vẫn luôn ở đây sao."

"Cảm giác không đúng lắm..."

"Em nằm xuống trước đi, anh từ từ nói với em." Đới Hiến nói.

Đinh Tam Tam nằm xuống, sau đó phát hiện không đúng, "Quần áo của em đâu? Anh đừng có gấp như vậy!"

"Gấp! Anh gấp lúc nào?" Đới Hiến nhướn mày, dán sát ngực của cô, quần chặt bắp đùi của cô.

Đinh Tam Tam: O, cho nên cái này không phải là gấp?

"Sắp đến mười hai giờ rồi, không làm thì không kịp nữa." Đới Hiến vội vàng di chuyển.

Đinh Tam Tam buồn bực hừ một tiếng, "Không kịp cái gì?"

"Lúc nhỏ ba mẹ không nói cho em biết à, câu tục ngữ mừng một đọc sách thì quanh năm đọc sách." Đới Hiến thấp giọng nói ở bên tai cô.

"Nghe qua rồi."

"Đồng lý khá chứng [3]."

[3] Đồng lý khá chứng: dùng cùng một phương pháp có thể chứng minh hai vấn đề là giống nhau hoặc tương tự nhau.

Đinh Tam Tam nhúu mày, đại não nhanh chóng bắt đầu vận hành, điển cố này kết hợp với động tác lúc này của anh... (Ý của anh Hiến: là mừng một XX thì cả năm XX:v)

Má ơi! Cô bốc cháy rồi.

...

Sáng hôm sau, Đinh Tam Tam và Đới Hiến còn ôm nhau ngủ ở trong chăn, Đinh Nhất Trạch liền tùy tiện đẩy cửa đi vào.

Đới Hiến tương đối cảnh giác, trong nháy mắt anh mở mắt ra nhìn về phía anh ta, ánh mắt sắc bén, suýt nữa khiến chân Đinh Nhất Trạch mềm nhũn.

"Là anh à, sao anh lại vào đây?" Đới Hiến buông lỏng, nhanh chóng che kín Đinh Tam Tam.

"Cậu che cái gì, đáng về lúc nhỏ con bé không mặc quần áo tôi cũng thấy rồi, có cái gì đẹp đâu." Đinh Nhất Trạch nói.

Đinh Tam Tam lộ đầu ra, "Lúc anh không mặc quần áo em cũng thấy rồi."

"Anh lớn hơn em, làm sao em thấy được?" Đinh Nhất Trạch phản bác.

Đinh Tam Tam nói: "Bởi vì người nào đó bảy tuổi vẫn dài dầm."

Đinh Nhất Trạch đỏ mặt, "Nói... nói bậy!"

"Là nói bậy thì sao anh lại nói lấp." Đinh Tam Tam thân nhiên nói.

Đinh Nhất Trạch cảm nhận được ánh mắt trêu tức của Đới Hiến, cảm hận vạch trần, "Anh dài dầm, trước kia em còn ngực phăng kia! Là ai khóc suốt suốt chạy về nói bị các bạn học cười vì đây thì không tốt, còn không phải anh đây thay em đánh bọn họ?"

Đinh Tam Tam tròn mắt, nhìn sang Đới Hiến, lại quay đầu lại mắng anh hai nhà mình: "Loại chuyện này anh cũng nói, anh có phải mất não không!" Hơn nữa, anh hai còn bị đánh ngược lại một trận!

"Hừ, là em bắt đầu trước."

Đinh Tam Tam đỡ trán: "Cút cút cút, cút ra ngoài cho em!"

Đinh Nhất Trạch ho hai tiếng, bò lên giường, đưa đầu đến trước mặt Đinh Tam Tam, đáng thương nói: "Em gái, cổ họng anh vẫn đau, còn hơi sốt, em xem giúp anh đi."

Đinh Tam Tam: "..."

Cô vuốt tay, bóp hai gò má của Đinh Nhất Trạch kiểm tra, Đới Hiến ở phía sau cảnh giác dùng chân bọc cô lại, ngoại trừ cánh tay không để lộ bất cứ chỗ nào khác.

"Bắt đầu sốt từ lúc nào?"

"Sáng sớm, cảm thấy vừa lạnh vừa nóng, khó chịu muốn chết."

"Hộp sơ cứu hôm qua đây, biết chưa? Bên trong có thuốc hạ sốt, anh đi uống hai gói đi."

"Chỉ như vậy?" Đinh Nhất Trạch không dám tin, "Xong rồi?"

"Anh cho là như thế nào? Đưa anh đi bệnh viện? Chút chuyện nhỏ này đừng có lãng phí tài nguyên y tế." Đinh Tam Tam không còn gì để nói.

"Kiểm tra qua loa như vậy, rốt cuộc em có phải là bác sĩ không?" Đinh Nhất Trạch nghi ngờ.

Đinh Tam Tam giơ tay lên, Đinh Nhất Trạch mau chóng nói: "Được được được, y thuật của bác sĩ Đinh rất tỉ mỉ, là anh đang bói lông tìm vết, anh đi uống thuốc!"

"Uống nhiều nước nóng." Đinh Tam Tam ở phía sau nói.

"Biết rồi!" Đinh Nhất Trạch chạy nhanh rồi khỏi.

Đới Hiến quay đầu, nghiêm túc đặt câu hỏi: "Lúc nào chúng ta mới đuổi anh ta ra ngoài?"

Đinh Tam Tam cười một tiếng: "Anh ấy là như vậy, nhìn hai ngày thì ổn rồi."

"Anh ta bôi nhọ em, không thể nhẫn nhịn."

"Anh ấy bôi nhọ em lúc nào?" Đinh Tam Tam không hiểu gì cả.

"Cho nên, em bị cười nhạo ngực phẳng đến mức khóc là thật?" Khóe miệng Đới Hiến cong lên.

Đinh Tam Tam nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Nửa thật nửa giả."

"Vậy thật là gì giả là gì?"

"Bị cười nhạo là thật, khóc là giả, em làm sao có thể khóc vì loại chuyện này." Đinh Tam Tam thản nhiên nói.

Tầm mắt Đới Hiến chuyển xuống dưới, "Hóa ra ngực như vậy là phẳng à..."

Đinh Tam Tam tức ngực khó thở: "Em nói là trước kia, trước kia..."

"Trước kia? Vậy bây giờ không phải sao?"

Đinh Tam Tam tuyệt vọng ngã xuống, bị anh kéo vào trong ngực, "Tam Tam, phương diện này có phải có một phần công lao của anh không? Huân chương quân công có một nửa của em cũng có một nửa của anh."

Đinh Tam Tam: "... "

"Thảo nào em thích anh xoa ngực của em, hóa ra là nguyên nhân này." Đới Hiến làm ra vẻ đột nhiên hiểu ra.

Đinh Tam Tam đưa tay kéo áo ngủ qua, che ở trên đầu Đới Hiến, "Câm miệng!"

Đới Hiến bắt đầu là cười không ra tiếng, sau đó là thoải mái cười to, cuối cùng là cất tiếng cười sảng sặc... cực kỳ kiêu ngạo.

Đinh Tam Tam không thể không bắt đầu suy nghĩ vấn đề anh đưa ra lúc này, rốt cuộc là lúc nào mới đuổi Đinh Nhất Trạch ra ngoài?

Đinh Nhất Trạch đang uống thuốc: May mà lúc này mình chạy nhanh...

Lời tác giả: lại mưa, lại mưa! A! Ông trời ơi, vì sao ông đối xử với tôi như vậy, là muốn tôi nằm trong chăn ngủ thẳng đến mùa thu sao!

Tôi có thể làm như vậy đấy! Đừng ép tôi

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tam Tam được khen ngợi, đổ mặt ing

Edit: Dương

***

Năm mới bao giờ cũng vui vẻ, mặc dù phải đi khắp nơi thân thích ứng phó nhiều tình huống, nhưng cũng thoải mái hơn đi làm.

"Còn xa nữa không, anh sắp nôn rồi..." Đinh Nhất Trạch nằm sắp ở trên cửa sổ xe, yếu ớt thở một hơi.

Đinh Tam Tam tra bản đồ, nói: "Không xa, còn ba kilomet nữa thôi."

Hôm nay là mừng bốn, bọn họ bị ba Đinh mẹ Đinh phái đi chúc tết nhà chú họ ở ngoại thành.

Đới Hiến phụ trách lái xe mở cửa gạt nước, nói với người phía sau: "Anh kéo cửa sổ lên, trời đang mưa."

Đinh Nhất Trạch: "Đề mưa xối vào một ít đi, tôi sắp nôn rồi."

Đinh Tam Tam quay đầu nhìn Đinh Nhất Trạch, "Anh còn chưa hết cảm lạnh à?"

"Hai ba ngày, có thể khỏi được sao?" Đinh Nhất Trạch toàn thân mềm nhũn nói ra.

"Đừng làm bộ dáng này nữa, không phải cảm lạnh à? Mọi người đều từng bị rồi, xác tỉnh thần lên, nghe nói trong nhà chú họ có hồ cá còn có vườn cây ăn quả, chúng ta có thể ăn đồ nướng thôn quê." Đinh Tam Tam nói.

"Đồ nướng?" Đinh Nhất Trạch hơi lên tinh thần, "Có gà sống không? Chúng ta nướng một con ăn thế nào?"

Đình Tam Tam và Đới Hiến nhìn nhau cười một tiếng, quả nhiên là ăn hàng. Người phía sau đã bắt đầu ảo tưởng rồi cuộc là dùng nước sốt gì, anh ta chẹp chẹp miệng, hình như ba kilomet cuối cùng này cũng không khó qua như vậy.

Sau ba kilomet liền tới nhà chú họ, phòng thấp sân lớn, vườn cây ăn quả ao cá, vừa nhìn là thấy thời gian trôi qua ung dung tự tại.

Chú họ tiếp đãi bọn họ nhiệt tình, cho dù trời vẫn mưa phùn rả rích, nhưng không thể ngăn cản tâm tình vui sướng khi mọi người gặp nhau. Đình Nhất Trạch kéo em họ cả ngồi xồm ở bên hồ nước, có rất nhiều ý tưởng với bọn cá đang bơi qua bơi lại. Đình Tam Tam và Đới Hiến ngồi ở trong nhà nói chuyện thường ngày cùng mọi người, chưa qua mười phút, thím họ đã nhiệt tình bày lên đủ loại hoa quả và bánh ngọt.

"Đều là nhà mình làm, hoa quả hái ở vườn, hạt dưa đậu phộng là chú cháu tự mình rang, bảo đảm nguyên vị lại khỏe mạnh." Thím họ cười nói.

Đình Tam Tam bóc hạt dưa ném thử, cười khen: "Chú có tay nghề như vậy, cháu thấy có thể mang ra ngoài bán lấy tiền rồi."

"Ồi, là rang chơi thôi, thật sự muốn làm kiếm tiền thì bán linh chưa đủ."

Đình Tam Tam đứng ở bên cạnh một củ cải nhỏ, cậu bé ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, đáng vẽ ngây thơ ngửa đầu nhìn Đình Tam Tam, khiến người ta muốn bóp bóp khuôn mặt của cậu bé.

"Đây là con trai của em trai cả à?"

"Phải, Mao Mao, mau gọi cô đi." Thím họ bế cậu bé, đối diện Đình Tam Tam.

Đình Tam Tam lấy từ trong túi ra một hộp bánh bích quy, cô nói: "Đây là một loại bánh tương đối ít đường, trẻ em ăn cũng sẽ không sâu răng, thích hợp cho mấy bé như Mao Mao ăn."

Quả nhiên, cái hộp xinh xắn hấp dẫn sự chú ý của củ cải nhỏ, cậu bé vươn hai tay ra sờ.

"Mau cảm ơn cô đi!"

"Cháu cảm ơn cô..." Ánh mắt cậu bé không di chuyển, không chống cự lại được sức hấp dẫn của bánh bích quy.

Đình Tam Tam mở cái hộp ra, đưa đến trước mặt của Mao Mao.

"Là lợn nhỏ." Mao Mao ngạc nhiên chỉ một ngón tay.

Đình Tam Tam cười giới thiệu với cậu bé, "Nhìn xem, ở đây còn có con hổ nhỏ, con cừu nhỏ, còn có con thỏ nhỏ nữa..."

Mao Mao hoàn toàn bị cái hộp trong tay cô hấp dẫn, dần dần từ trong ngực bà nội chuyển đến trong ngực Tam Tam.

"Anh ra ngoài nghe điện thoại." Trong túi rung rung, Đới Hiến nói khẽ với Đình Tam Tam.

"Ừ, anh đi đi."

Đới Hiến vừa đi, bầu không khí trong phòng hiển nhiên nói lỏng xuống, em trai nhỏ ngồi ở cách đó không xa thở phào một hơi.

"Làm sao vậy?" Đình Tam Tam không hiểu liền hỏi cậu.

"He he he, không sao đâu chị." Em trai nhỏ cuối cùng từ trong cái lồng ẩn hình thoát ra.

Chú họ cười một tiếng, nói: "Nó căng thẳng chứ sao, suốt ngày ồn ào muốn thi trường quân đội, bây giờ Đới Hiến vừa tới, nó nhìn thấy quân nhân chân chính, nỡ câu cũng không nói ra được, không có tiền đồ."

"Mối không phải! Anh Thủy ở sát vách cũng là quân nhân nhưng con đâu có sợ!" Em trai nhỏ tranh cãi, đỏ mặt, "Nhưng anh Hiến không giống thế, anh ấy là bộ đội đặc chủng, còn là trưởng quan nữa..."

Đình Tam Tam cười khúc khích, vui vẻ, "Em cái đứa nhỏ này, có những suy nghĩ phức tạp này từ bao giờ? Trưởng quan cái gì, chỉ cần là quân nhân đều là vì dân phục vụ, bất kể là binh lính thông thường hay là sĩ quan cấp cao, đều giống nhau."

"Chị nói thì nhẹ nhàng..." Em trai nhỏ phản kháng. "Vậy lúc nào chúng ta gặp sĩ quan cấp tá [1] chân chính..."

[1] Sĩ quan cấp tá: ấn theo cấp bậc quân hàm lần lượt chia ra là Đại tá, Thượng tá, Trung tá, Thiếu tá.

"Nếu như em muốn làm quân nhân ghi danh trường quân đội thì thái độ phải nghiêm túc, nếu không chị thấy em sớm muộn cũng là một tên đối trá."

"Chị con nói đúng, không kiêu ngạo không xu nịnh." Chú họ nói.

Em trai nhỏ mếu máo, "Những người đơn thuần như mọi người, căn bản không hiểu đường lối của xã hội bây giờ..."

Đình Tam Tam cười một tiếng, nói: "Vậy thì coi như mọi người đơn thuần đi, đơn thuần hiếm có."

Đới Hiến nhận điện thoại quay lại, trong phòng lại im bật.

"Ngại quá, có lẽ cháu phải về thành phố trước." Anh tiến vào nói lời xin lỗi, "Mẹ cháu ngắt xiù ở nhà, bây giờ đang trong bệnh viện, cháu phải lập tức đến đó."

Tam Tam đứng lên, "Có nghiêm trọng không? Bệnh gì?"

"Trong điện thoại chưa nói, đang kiểm tra."

Tam Tam nói: "Em về cùng anh, bây giờ đi luôn."

"Anh đi về trước, em ở lại đây cùng mọi người." Đới Hiến cầm tay của cô nói.

Chú họ xua tay: "Đều là người trong nhà dưỡng khách sáo, Tam Tam cũng đi theo đi, cháu là bác sĩ, hiểu rõ tình hình trong bệnh viện nhất, mau đi đi!"

Nếu chủ nhà đã nói như vậy thì hai người cũng không khách sáo nữa, để Đình Nhất Trạch ở lại chỗ này tần hiếu, bọn họ lập tức lái xe về thành phố.

Trên đường về, Đình Tam Tam gọi điện thoại cho Bạch Dư, hôm nay là ca trực của cô ấy, Tam Tam muốn nhờ cô ấy đi tìm hiểu tình hình của Tôn Cần.

"Đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì." Đình Tam Tam cúp điện thoại, quay đầu nhìn Đới Hiến.

"Ừm." Anh mắt nhìn phía trước, không nhìn ra sắc mặt thế nào.

Đây là lần đầu tiên, thời gian Đình Tam Tam và anh ở cùng một chỗ lại dài như vậy, mỗi giây giống như một năm.

Một giờ chiều, hai người chạy tới bệnh viện, chia ra hai đường, Đới Hiến đi thăm Tôn Cần, Đình Tam Tam đi tìm bác sĩ chủ trị trao đổi tìm hiểu tình huống.

Thời điểm hai người từ trong miệng người khác biết được là u não, hai người đều bị sốc, gần như không dám tin.

Trên thế giới sẽ có một nhóm người có khối u hoặc bị ung thư, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày nó sẽ phát sinh ở trên người người thân của mình.

"U lành hay u ác?" Đình Tam Tam hỏi.

"Ác tính, may mà là thời kỳ đầu, bây giờ phẫu thuật còn kịp." Bác sĩ chủ trị nói như vậy.

Đới Quân trả lời Đới Hiến, "Bác sĩ nói là ác tính, phải phẫu thuật trị liệu."

"Ba đâu?" Đới Hiến hỏi.

"Đang từ Thành Đô bay về."

Ánh mắt Đới Hiến dời đến trên giường bệnh, bà trước sau gọn gàng xinh đẹp, bây giờ mặc quần áo bệnh nhân yên tĩnh nằm ở chỗ này, giống như người khác vậy, không có điểm nào giống người mẹ mạnh mẽ có thủ đoạn của anh.

"Mẹ?" Anh đi tới, nhẹ giọng gọi bà.

"Truyền dịch có thành phần an thần, mẹ đang ngủ." Đới Quân nói.

Đới Hiến đứng ở đầu giường bà, khom lưng cầm tay của bà, có loại cảm giác lập tức sắp mất đi bà.

"Anh, làm sao bây giờ?" Đới Quân đứng ở sau lưng anh, vẻ mặt uể oải. Biến cố đột nhiên xảy ra khiến cậu ta ngốc rồi, những chuyện hôm nay cậu ta trải qua nhiều hơn Đới Hiến, cậu ta tận mắt nhìn thấy mẹ ngã xuống, chính tai nghe thấy người giúp việc và khách khứa trong nhà vừa đỡ bà vừa hét hoảng thét lên, tự mình đưa mẹ đến nằm chỗ này...

"Chờ ba về, chúng ta nghe theo bác sĩ."

Tôn Cần từ khoa cấp cứu chuyển vào khoa giải phẫu thần kinh, thuộc về phạm vi điều trị của khoa Đình Tam Tam. Nói cách khác, nếu như tình huống không có gì bất ngờ xảy ra, người của khoa bọn họ sẽ phẫu thuật cho Tôn Cần, không phải chủ nhiệm thì là Trầm Túy, không phải Trầm Túy thì là Cát Trĩ Xuyên...

Còn Đình Tam Tam, bây giờ cô còn đang ở thời kỳ xuất ngoại trao đổi, bởi vì cô mới chính không phù hợp quy định, cho nên cô không thể nào thực hiện ca phẫu thuật này.

Lúc thủ trưởng chạy tới, viện trưởng đích thân tiếp đãi ông, cũng đích thân giải thích bệnh tình của phụ nhân.

"Em là chuyên gia về mặt này, ý của em thế nào?" Đới Hiến ngắt đầu, nhìn sang Tam Tam ngồi ở bên cạnh.

"Phẫu thuật, đây là lựa chọn duy nhất." Cô đưa tay cầm tay của anh, dùng chút sức.

Đới Hiến gật đầu, "Anh tin tưởng nhận định của em."

Đình Tam Tam nghiêng đầu, đặt đầu ở trên bả vai của anh, "Em từng làm rất nhiều ca phẫu thuật như thế này, xác suất hồi phục của mẹ anh rất lớn, vô cùng lớn."

Đới Hiến nghiêng đầu: "Không phải em thường nói không cho người nhà bệnh nhân một con số xác suất sao?"

"Ừm."

"Bây giờ em dễ dàng anh như vậy, không làm trái tín ngưỡng nghề nghiệp của em sao?"

"Bây giờ em lại không phải bác sĩ, em chỉ là một người bình thường thử dùng kinh nghiệm của em an ủi người đàn ông em yêu mà thôi, không sai gì cả." Đình Tam Tam nói.

Đới Hiến muốn cười, nhưng bây giờ anh không cười nổi, chỉ là đẩy lòng lại mơ hồ có sức mạnh.

Thủ trưởng và các bác sĩ từ phòng họp đi ra, kết quả hội chẩn là mau chóng phẫu thuật, do chủ nhiệm mổ chính, Trầm Túy làm phụ tá.

Nhân lúc thủ trưởng và Đới Hiến bọn họ nói chuyện, Đình Tam Tam kéo chủ nhiệm qua một bên, hỏi anh ta cụ thể lúc nào phẫu thuật.

"Tốt nhất là trong vòng một tuần, nhưng vẫn phải đợi huyết áp của bệnh nhân hạ xuống mới được." Chủ nhiệm nói đúng sự thật.

Đình Tam Tam gật đầu, bày tỏ tán thành.

"Tại sao em không xin tham dự phẫu thuật, anh còn chuẩn bị lưu lại một vị trí cho em nữa." Chủ nhiệm nói.

"Thân phận của em bây giờ không phải là không tiện sao, dễ dàng dẫn tới tranh chấp."

"Có gì không tiện, em vẫn là người của bệnh viện Nhân dân số 1, đi ra ngoài trao đổi một chuyến thì không phải nữa à?"

"Không phải, không phải em còn chưa trao đổi xong sao."

"Tùy em vậy, anh thấy là em không có lá gan này." Chủ nhiệm nói.

Đình Tam Tam mím môi, thừa nhận: "Đây cũng là một phần nguyên nhân."

"Thật như thế hả?" Chủ nhiệm không dám tin, "Em còn không dám phẫu thuật? Trời ơi, xem như anh mò rỗng tầm mắt rồi."

Đình Tam Tam: "..."

"Anh đừng ngắt lời, CT em xem rồi, vị trí khối u rất nguy hiểm, không cẩn thận là liệt nửa người [2], anh chú ý một chút." Đình Tam Tam nói.

[2] Liệt nửa người: là tình trạng suy yếu ảnh hưởng đến một bên cơ thể. Tình trạng này có thể là liệt nửa người bên phải hoặc liệt nửa người bên trái, phụ thuộc vào bên bị ảnh hưởng. Nhìn chung, vùng não tổn thương khi đột quỵ sẽ quyết định phần nào của cơ thể bị liệt. Tổn thương não trái sẽ gây ra liệt nửa người phải và ngược lại.

"Còn cần nha đầu này đến dặn dò anh? Thiếu đôn ròi à?"

"Bây giờ em là người nhà bệnh nhân đang nói chuyện, không phải đồng nghiệp của anh."

Chủ nhiệm cười một tiếng. "Được rồi, biết tâm tư của em rồi, anh sẽ toàn lực ủng hộ."

"Vâng, em tin tưởng y thuật của anh."

Chủ nhiệm cũng không chịu nổi bộ dáng này của cô, khoát tay một cái, theo mọi người rời đi.

Bạch Dư thừa dịp rối loạn bắt được Đình Tam Tam, "Này! Cuối cùng cũng gặp cậu rồi!"

Đình Tam Tam bị cô ấy kéo đi, "Sao vậy?"

"Không sao cả, là quá lâu không gặp cậu, rất nhớ cậu."

Đình Tam Tam bắt đầu đi cười một tiếng. "Bây giờ tớ cũng không có thời gian nói đồng dài với cậu, cậu có chuyện gì thì nói đi."

"Đồ máu lạnh." Bạch Dư đánh cô một cái, nói, "Tớ là muốn quan tâm tâm tình hiện tại của cậu, dù sao cậu và Đới Hiến hợp lại rồi đây cũng tính là chuyện nhà."

Đình Tam Tam: "Cảm ơn cậu, tớ vẫn tốt."

Bạch Dư đẩy bả vai của cô đi đến phòng bệnh, nói: "Vừa nãy lúc họp còn rất tò mò, với thân phận và địa vị của Đới gia... Tại sao lại lựa chọn phẫu thuật ở bệnh viện của chúng ta chứ? Mạng người quan trọng, người nhà cậu không cần nhắc đến bác sĩ hoặc bệnh viện nước ngoài sao?"

Đình Tam Tam trợn mắt, quả nhiên, vẫn là về bát quái.

"Đồng chí Bạch Dư, mong cậu chấn chỉnh thái độ." Đình Tam Tam dừng bước lại, "Nếu như ngay cả người dân chúng ta đều không tin tưởng sự phát triển của quốc gia, vậy ai sẽ tin tưởng?"

"Cậu..." Bạch Dư nhìn cô, lên tới tầm cao như vậy rồi?

"Phẫu thuật như vậy hàng năm bệnh viện chúng ta phải làm bao nhiêu ca, không cần tớ nói cậu cũng biết. Điều kiện chữa bệnh của chúng ta hoàn toàn có thể ứng phó với những ca phẫu thuật như vậy, nếu như chúng ta không thành công, vậy đổi lại ai tới cũng có khả năng không thành công, đây là phiếu lưu không có cách nào lẩn tránh." Đình Tam Tam nói, "Hon nữa thủ trưởng không phải người lạm dụng quyền lực mưu đồ tư lợi càng không phải người sinh ngoại, sẵn lòng phó thác tính mạng của vợ mình, nói cho cùng đây là vinh hạnh của người làm bác sĩ chúng ta."

Bạch Dư lui một bước, khâm phục, "Đình Tam Tam, tố chất tư tưởng của cậu thật sự là rất vững vàng.." Có phải muốn làm con dâu nhà thủ trưởng thì tố chất tư tưởng nhất định phải đạt tiêu chuẩn không, thảo nào cô ấy không nói đùa...

"Tớ biết rồi, tớ sẽ không đi nói lung tung." Bạch Dư vẻ mặt nghiêm túc, thu hồi vẻ mặt bát quái.

"Cảm ơn cậu."

"Được rồi, cậu vào đi, tớ về phòng làm việc."

Bạch Dư rời đi, Đình Tam Tam đứng ở cửa, suy nghĩ lại lời nói mình vừa nói ban nãy, mặc dù là hơi kích động, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, lại là ý tưởng chân thật của cô. Cô gả vào gia đình này, chung quy mà nói là may mắn nhiều hơn, bởi vì cô thấy quang minh lỗi lạc nhiều hơn đầm lầy hắc ám, cô đã từng không vui, nhưng cô không thể nào nói xấu gia đình này.

"Tam Tam." Phía sau truyền đến một giọng nam trầm thấp, mang theo thăng trầm của tuổi tác và ồ nặng từng trải.

Đình Tam Tam quay đầu lại, người từ khúc quanh đi tới không phải thủ trưởng thì là ai?

"Thủ trưởng, ba chưa vào à..." Đình Tam Tam căng thẳng trong lòng, không biết ông có nghe thấy cuộc trò chuyện ban nãy của các cô không.

Vụng trộm thảo luận người khác, thấy thế nào cũng không giống như hành động của quân tử. Cô không biết vừa nãy sao mình lại kích động, mặc dù lời nói là tán dương, nhưng vẫn cảm thấy là lạ... Dù sao Bạch Dư cho rằng bọn họ là giai cấp đặc quyền...

"Lời con nói ba đều nghe được." Thủ trưởng đi tới, bước chân trầm ổn, sống lưng thẳng tắp, giống như là Đới Hiến phiên bản tăng cường.

Đình Tam Tam lúng túng, "Thế ạ, xin lỗi thủ trưởng, đồng nghiệp của con cô ấy cũng chỉ là tò mò..."

"Ba rất vui." Trên mặt thủ trưởng lộ ra nụ cười, ông nói, "Người sinh sống cùng chúng ta lâu như vậy có thể cho ra đánh giá như thế, người một nhà chúng ta đều sẽ cảm thấy vinh hạnh. Mặc dù ba nghe qua không ít lời tán dương, nhưng từ miệng con nói ra, ba càng vui hơn."

Đình Tam Tam cô gái thanh cao như vậy, có ý tưởng có chiều sâu, kiến thức rộng hiểu biết sâu, người cùng tuổi khó có thể so sánh với con bé, lấy được khẳng định của con bé đương

nhien càng đáng giá khoe khoang. Nhưng Đinh Tam Tam không nghĩ tới, thủ trưởng sẽ nói như vậy.

"Tam Tam, Đới Hiến không chọn sai người." Thủ trưởng nghiêm túc nói.

Đinh Tam Tam đỏ mặt, có loại cảm giác hưng phấn khi học sinh được hiệu trưởng công khai chỉ đích danh khen ngợi, còn có thêm chút cảm giác quần bách.

"Ba nói như vậy, con rất xấu hổ." Chỉ nói đôi câu khách quan, lại có thể lấy được thiện cảm của thủ trưởng, quá giá trị rồi..

"Đương nhiên, khen con rồi, nhưng ba cũng phải phê bình con." Thủ trưởng thay đổi đề tài.

Đinh Tam Tam giật mình, "Ba nói đi ạ, con đang nghe."

"Con và Đới Hiến giằng vò nhau lãng phí bao nhiêu thời gian và tinh lực rồi? Ba mẹ hai nhà bận tâm về hai đứa bao nhiêu? Phận làm con, đây là chỗ thất bại của hai đứa."

Đinh Tam Tam gật đầu, mím môi: "Ba nói đúng, con có thể xin lỗi một phần."

"Một phần?"

"Tình cảm không phải trình tự, chỉ cần đặt ra điểm khởi đầu và kết thúc liền có thể một đường đi tới đích. Con và Đới Hiến là người trưởng thành, lựa chọn của bọn con đều là trải qua suy nghĩ cặn kẽ, không phải trò đùa, ba xử oan bọn con..."

Thủ trưởng nghe xong cười một tiếng, "Nói con có ý tưởng, bây giờ trái lại là quá có ý tưởng rồi."

Đới Hiến mở cửa phòng bệnh đi ra, nhìn thấy hai người đứng cùng nhau, anh hỏi, "Ba đang làm gì thế?"

Thủ trưởng bắt mắt nhìn về phía anh: "Ba đang phê bình Tam Tam, con muốn dự thính không?"

"Ba phê bình cô ấy làm gì? Cô ấy làm sai chuyện gì à?" Đới Hiến lặng lẽ đứng ở bên người Đinh Tam Tam, dùng ánh mắt hỏi thăm cô.

Thủ trưởng đen mặt, "Ba đều làm vì con, con trái lại tới hỏi tội ba."

"Vì con? Ba lại đang bức hôn Tam Tam?" Đới Hiến giống như con nhím, lập tức dựng đứng lông nhon trên người, trạng thái cảnh giới cấp một.

Thủ trưởng mặt tím, khoát khoát tay, "Bỏ đi, yêu thế nào thì tùy, hai đứa mau biến khỏi trước mắt ba."

"Vậy con và Tam Tam đi mua đồ ăn cho mọi người, ba vào thăm mẹ đi, mẹ tỉnh rồi." Đới Hiến nói.

Thủ trưởng không muốn nói đạo lý với hai đứa này nữa, một đứa chủ kiến quá lớn, một đứa lỗ tai quá mềm, nói không rõ. Ông xoay người mở cửa phòng bệnh, đi chăm sóc vợ mình thôi.

"Đừng tin lời ba nói, anh không vội, chúng ta cứ từ từ." Đới Hiến xoay người nắm bả vai của cô, nói nghiêm túc.

Đinh Tam Tam nghiêng đầu nhìn anh, "Trước kia bọn họ nói anh rất bệnh vực em, em không cảm thấy, hôm nay trái lại cảm thấy rồi."

"Vậy em phản ứng quá chậm, anh vẫn luôn bệnh vực em."

Đinh Tam Tam bật cười, "Điểm này cũng không tốt, phải lắng nghe từ nhiều phía mới phân biệt rõ đúng sai, anh luôn luôn bảo vệ em mà không hiểu rõ đầu đuôi như vậy, sau này ba mẹ đều sẽ bị anh làm mất lòng."

"Bọn họ có chuyện bận rộn của bọn họ, lúc nào cũng nhìn anh chăm chăm thì coi là gì?" Đới Hiến nói đương nhiên, anh dần dần đào ra chút tương lai rồi, "Vừa rồi em nói ba mẹ?"

"Ừ."

"Em nói là ba mẹ anh hay là ba mẹ em?"

"Cả hai."

Đới Hiến giữ cô không để cô đi về phía trước, "Cho nên, em lại lần nữa thừa nhận bọn họ rồi sao?"

"Em không thừa nhận lúc nào?" Đinh Tam Tam ngửa đầu nhìn anh.

"Nói dối, trước đây em gọi mẹ anh đều là dùng 'mẹ anh', cũng không nói ba mẹ chúng ta." Đới Hiến giống như bắt được chuyện khó lường.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nói: "Đối với em mà nói, từ ngày em thừa nhận anh, cũng là ngày em thừa nhận bọn họ."

"Vậy bọn họ là ba mẹ... anh chứ?" Anh vội vàng hỏi.

"Anh? Không phải là chồng em sao?" Đinh Tam Tam hỏi ngược lại.

"Em lặp lại lần nữa."

"Lời hay không nói lần thứ hai, từ từ nghĩ đi." Đinh Tam Tam liếc nhìn anh, đi về phía trước.

Đưa lưng về phía anh, khoe miệng cô mang theo nụ cười, nụ cười dịu dàng thoải mái.

Rẽ mây nhìn thấy mặt trời, cô vẫn luôn coi mình là người Đới gia, nhất là vào thời khắc này.

Lời editor: chương này gần 4300 từ, lại còn nhiều chỗ nghĩ cách xưng hô muốn nổ tung. Một với cách xưng hô anh em họ bên Trung ghê. Cứ như bên mình gọi thẳng tên có phải dễ không =)))

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Thuộc an thần

Edit: Dương

Bảy rưỡi sáng, Tôn Cần bởi vì đau đầu mà tỉnh lại. Bà gắng sức chớp chớp mắt nhìn rõ căn phòng này, một mảnh trắng xóa, có chút cảm giác trang nghiêm và lạnh nhạt mà chỉ bệnh viện mới có.

"Mẹ tỉnh rồi, mẹ có muốn uống chút nước không?" Đinh Tam Tam đang ngồi ở ghế sofa bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi liền đứng lên, cầm bình nước nóng rót một cốc nước.

"Con ở đây trông một đêm?" Tôn Cần khàn giọng hỏi.

"Là Đới Hiến trông một đêm, con vừa đến thay anh ấy." Đinh Tam Tam xoay tay cầm nâng phần đầu giường bệnh, đặt hai cái gối ở phía sau bà, để bà có thể thoải mái hơn.

Tôn Cần cầm cốc nước cô đưa tới, hỏi: "Tam Tam, con là chuyên gia, con thấy bệnh của mẹ thế nào?"

Đinh Tam Tam cười một tiếng, đi tới kéo rèm cửa sổ ra, ánh sáng xuyên qua, "Mẹ yên tâm, con có rất nhiều bệnh nhân tình trạng giống mẹ đã khỏi hẳn, bây giờ con cái quay quần hòa thuận vui vẻ."

"Có thật không?"

"Quan trọng vẫn là trạng thái tâm lý của mẹ." Đinh Tam Tam đi trở lại, nói, "Bọn con là phận con cháu đều cố gắng, mẹ cũng đừng chịu thua mới được."

Tôn Cần cầm cốc cười một tiếng, nói: "Đời này mẹ chưa sợ cái gì."

"Đúng, phải có thái độ cao ngạo như vậy." Đinh Tam Tam cười nói.

"Tam Tam, mẹ hy vọng con và Đới Hiến có một đứa bé chính là để ngừa tình huống như vậy phát sinh." Tôn Cần nói.

Tam Tam sững sờ, nhìn bà dần dần buông xuống sắc bén trở về là một người mẹ ôn hòa, trái lại cô chút không quen.

"Ba mẹ ngã bệnh còn có mấy đứa, nếu mấy đứa không có con, vậy mấy đứa ngã bệnh thì sao?" Tôn Cần nói.

Đinh Tam Tam ngồi ở bên cạnh giường bệnh của bà, nhẹ nhàng nói, "Mẹ..."

"Ừ?"

"Giáp chi mật đường, ắt chi tỳ sương [1]."

[1] Giáp chi mật đường, ắt chi tỳ sương: sự vật hoặc sự việc đối với bạn rất tốt đẹp, nhưng đối với người khác lại là tổn thương trí mạng.

"Nghiêm trọng đến tình trạng này sao?"

"Vâng."

Tôn Cần trầm mặc, cúi đầu uống nước.

Chín rưỡi bác sĩ đến kiểm tra phòng bệnh, Đinh Tam Tam giúp bà trả lời phần lớn câu hỏi, bao gồm tần suất đi tiểu đêm và cả những chuyện không lớn không nhỏ.

"Tam Tam, em tới phòng làm việc một chút." Chủ nhiệm kiểm tra phòng xong liền nói.

"Vâng." Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua Tôn Cần, cho bà một ánh mắt yên tâm.

Đinh Tam Tam lại lần nữa đi vào văn phòng đã chiến đấu cả ngày lẫn đêm, lại là lấy thân phận người nhà bệnh nhân, không thể không nói nhân sinh kỳ diệu.

"Em nhìn phim chụp X-quang bọn anh chụp hôm qua đi." Chủ nhiệm nói.

Đinh Tam Tam cầm tấm phim chụp X-quang, điều chỉnh tia sáng, "Có gì không đúng sao?"

"Cách đây thần kinh thị giác quá gần, có chút sơ suất, rất có thể sẽ mù lòa."

"Còn phương án phẫu thuật nào khác không?" Đinh Tam Tam hỏi.

"Căn cứ theo vị trí khối u của bà ấy, đây đã là phương án ít tổn hại nhất rồi, những phương án khác sẽ dẫn đến phản ứng lớn hơn nữa." Trần Túy ở một bên giải thích, "Nếu như chúng ta không đoán sai, bây giờ bà ấy đã xuất hiện tình trạng thị giác mơ hồ nhìn thấy không rõ rồi."

Chủ nhiệm nói: "Tam Tam, người nhà em phải có chuẩn bị tâm lý."

Đinh Tam Tam mỉm cười: "Em cũng đã từng thực hiện phẫu thuật như thế này rồi, bệnh nhân đã phục hồi thị lực trong đợt điều trị sau đó..."

"Đó chỉ là sự kiện mang tính xác suất, nếu như cuộc phẫu thuật này mà bà ấy mù lòa, chúng ta không thể bảo đảm bà ấy nhất định sẽ khỏi phục."

"Em muốn thương lượng cùng người nhà sau đó mới quyết định, mấu chốt bây giờ là huyết áp của bà ấy hạ xuống chưa?"

"Còn chưa hạ xuống đến tiêu chuẩn phẫu thuật yêu cầu."

Đình Tam Tam gật đầu, "Hai người tiếp tục làm việc đi, em ra ngoài gọi điện thoại."

Cuộc điện thoại đầu tiên Đình Tam Tam gọi cho thủ trưởng, báo cho ông biết tình huống hiện tại, cuộc điện thoại thứ hai gọi cho Đới Quân, để cậu ta và Đới Hiến sau khi tỉnh dậy thì cùng đến bệnh viện một chuyến.

Thủ trưởng bên kia rất yên lặng, khiến tâm tình của Đình Tam Tam cũng sa sút.

Cô đẩy cửa phòng bệnh ra, hít sâu một hơi, trên mặt treo lên nụ cười.

"Chị dâu, em mang đồ ăn đến, chị có muốn ăn một chút không?" Diêu Diêu đã tới rồi, cô ấy cười cười nói với Tam Tam.

"Không cần đâu, chị vẫn chưa đói."

"Mẹ thì sao? Mẹ muốn ăn cái gì?" Diêu Diêu hỏi.

"Mẹ không có khẩu vị, con ăn đi." Tôn Cần nói.

"Đừng, hai người đều không ăn, con xách bao lớn bao nhỏ đến đây chẳng phải là lãng phí sao?" Diêu Diêu nói, "Con cắt một đĩa hoa quả, mọi người đều có thể ăn."

"Tùy con."

Tam Tam ngồi ở trước giường Tôn Cần, cô nhìn thoáng qua Diêu Diêu đang rửa hoa quả ở trong nhà vệ sinh.

"Có lời gì thì con cứ nói đi, kìm nén không khó chịu à?" Tôn Cần nhìn thấu cô muốn nói lại thôi.

"Mẹ, gần đây mẹ nhìn đồ vật có trở ngại không?" Đình Tam Tam uyển chuyển hỏi.

"Có lúc có, mẹ còn nghi ngờ có phải bị đục thủy tinh thể [2] không."

[2] Đục thủy tinh thể: là hiện tượng protein tập trung thành đám trước võng mạc khiến thủy tinh thể bị mờ đục, ánh sáng bị tán xạ, tia sáng không thể lọt qua, dẫn đến võng mạc không thu nhận được hình ảnh, do đó thị lực bệnh nhân bị suy giảm dần đến mù lòa nếu không phát hiện và chữa trị kịp thời.

Đình Tam Tam cười lắc đầu, "Không liên quan gì đến đục thủy tinh thể, là khối u trong đầu mẹ, nếu như không cắt nó thì sẽ càng ngày càng đè lên dây thần kinh thị giác."

"Như vậy hả, thảo nào." Tôn Cần tỉnh ngộ.

"Vâng."

"Khối u gần dây thần kinh thị giác như vậy, độ khó của phẫu thuật sẽ rất cao." Không hổ là người thông minh, lập tức đã bắt được trọng điểm.

Đình Tam Tam không phủ nhận, cô nói: "Vâng, các bác sĩ đang suy xét phương án ổn thỏa nhất."

"Nếu như phẫu thuật có vấn đề, có phải mẹ sẽ bị mù không?" Tôn Cần nói.

"Vâng." Đình Tam Tam do dự một chút, vẫn là thành thật gật đầu.

Tôn Cần sững sờ, "Mù... thật sự sẽ bị mù..."

"Cũng có bệnh nhân bị mù sau đó khôi phục lại, chỉ là loại này dù sao cũng là sự kiện mang tính xác suất, bác sĩ không thể hoàn toàn bảo đảm."

Tôn Cần trầm mặc, giống như mạch suy nghĩ rơi vào giữa một vòng xoáy.

Diêu Diêu bụng đĩa hoa quả đi ra, "Hai người mau nhìn này, hoa quả con chọn đều không tệ, nhìn đã biết ăn ngon rồi."

Hai người đối diện đều im lặng, Diêu Diêu dừng một chút, đứng tại chỗ, "Làm sao vậy ạ?"

"Hai đứa ra ngoài trước đi." Tôn Cần nói.

"A..."

Đình Tam Tam đứng dậy, kéo Diêu Diêu đi ra ngoài, "Đi, chúng ta đi ra hành lang."

Diêu Diêu chưa hiểu gì cả đã bị Đình Tam Tam kéo ra ngoài, ngay cả đĩa hoa quả trong tay cũng không kịp để xuống.

"Mẹ làm sao vậy?"

"Mẹ cần thời gian tiêu hóa những chuyện này."

Diêu Diêu gãi gãi mặt, cái gì mà bí hiểm thế?

Đới Hiến và Đới Quân rất nhanh liền chạy đến, Đới Hiến vẫn ổn, trong mắt Đới Quân toàn bộ đều là tia máu đỏ, thoáng nhìn là biết người cả đêm không ngủ.

Đình Tam Tam đem ngọn nguồn sự việc nói cho bọn họ, để bọn họ định đoạt.

"Vậy có thể điều trị bảo tồn không?" Diêu Diêu hỏi.

"Không thể, khối u là ác tính, nhân lúc bây giờ là thời kỳ đầu càng giải quyết sớm càng tốt." Đình Tam Tam nói.

"Cho nên, vừa nãy mẹ đau lòng là vì thế?" Diêu Diêu chỉ chỉ phòng bệnh, có chút hiểu rõ.

Đới Hiến cau mày: "Em nói cho mẹ biết rồi?"

Đinh Tam Tam gạt đầu: "Đây là quyền biết rõ tình hình của mẹ, mẹ nên có hiểu biết cơ bản về bệnh tình của mình."

"Vậy em có biết mẹ sẽ không chịu nổi không?" Đới Hiến nói.

"Làm sao có thể, mẹ vẫn luôn rất kiên cường..."

"Ai có thể kiên cường trước chuyện này!" Đới Hiến tăng âm lượng, có chút tức giận.

Đinh Tam Tam sững sờ, cô làm sai rồi sao?

Điều Điều vội vã giữ bà vai của cô, nói: "Chị dâu cũng là có ý tốt, nhìn mẹ không giống người yếu ớt như vậy."

Đới Quân nói: "Càng là người hiểu thắng càng không thể chịu đựng thiếu sót, hiểu không?"

"Không hiểu." Điều Điều lờm Đới Quân.

Đới Hiến bình tĩnh lại một chút, nói: "Chúng ta vào đi, đừng để một mình mẹ ở bên trong nghĩ ngợi lung tung."

Đinh Tam Tam đứng tại chỗ, nhìn hai anh em đi vào bên trong, cô không nhúc nhích.

"Chị dâu, đây không phải lỗi của chị, anh cả anh ấy cũng là quá sốt ruột thôi." Điều Điều an ủi cô.

"Là chị suy nghĩ không chu toàn." Đinh Tam Tam hơi khó chịu, một mặt là vì suy nghĩ đơn giản của mình, một mặt là vì giọng điệu trách cứ của anh ban nãy.

"Mấy ngày nay chị vì mẹ bận trước bận sau làm nhiều việc như vậy, mọi người đều nhìn thấy rõ, chị vì tốt cho mẹ, hy vọng mẹ có chuẩn bị tâm lý."

"Điều Điều..."

"Dạ?"

"Em để chị yên tĩnh một lát đi."

Điều Điều: Sao cứ dùng cái này đuổi cô đi...

"Được, chị đi nghỉ ngơi đi, nơi này có bọn em rồi."

Bởi vì tình huống có thay đổi, cho dù các bác sĩ thảo luận phương án phẫu thuật nhiều lần, nhưng trước sau không có cách nào tránh khỏi phẫu thuật này.

Mùng bảy, kết thúc ngày nghỉ Tết, phải đi làm rồi.

"Em thật sự muốn kết thúc sớm kỳ trao đổi?" Chủ nhiệm năm lần bảy lượt muốn cô xác nhận lại.

"Vâng." Đinh Tam Tam cúi đầu ký tên.

"Cơ hội tốt như thế liên bị em buông tha, hơn nửa năm nay xem như là đi vô ích rồi." Chủ nhiệm tiếc nuối.

Đinh Tam Tam giao văn kiện cho anh ta, "Hồng Kông bên kia em sẽ đích thân đi một chuyến làm thủ tục, tình huống của mẹ chồng em bên này vẫn nhờ mọi người giúp đỡ chăm sóc."

"Yên tâm đi, toàn bộ khoa chúng ta đều sẽ dốc hết toàn lực, sẽ không đập vỡ bảng hiệu của chính mình."

"Cảm ơn anh và mọi người."

Buổi trưa, Đinh Tam Tam thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy tới sân bay. Sau khi thu dọn xong cô xách túi đi ra, nhìn thấy người nên ở bệnh viện giúp đỡ lại đứng ở ngoài cửa.

"Anh tới tiễn em." Đới Hiến nói.

"Không cần, anh về đi." Đinh Tam Tam đeo túi xách ở khuỷu tay, xoay người đóng cửa.

"Chuyện hôm qua là anh sai, anh xin lỗi em."

"Là lỗi của em, anh không cần nói xin lỗi." Đinh Tam Tam đi tới cửa thang máy.

Đới Hiến đuổi tay bắt được túi xách của cô, "Tam Tam..."

Đinh Tam Tam dừng bước lại, "Bây giờ không phải thời gian dây dưa ở chỗ này, anh mau về đi."

"Bệnh viện bên kia có Đới Quân, anh tiễn em." Đới Hiến cầm lấy túi xách của cô, ấn thang máy đi xuống.

Trên đường ra sân bay, hai người yên lặng không nói chuyện. Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến bọn họ đều phải nhận khảo nghiệm, ở trước chuyện như vậy, ngay cả xa cách đều có vẻ không nặng nề như vậy.

Đinh Tam Tam hành trang nhẹ nhàng đi tới cửa kiểm tra an ninh, đi được khoảng 10 mét, cô quay đầu lại nhìn, anh vẫn đứng tại chỗ nhìn cô.

Điện thoại trong túi quần vang lên, anh lấy ra nghe máy.

"Em sẽ sớm trở lại." Cô giờ điện thoại đứng ở chỗ cách anh 10 mét.

Nghe nói đàn ông cũng sẽ có thời điểm yếu ớt, cô nghĩ nếu như đây là sự thật, vậy thời điểm anh yếu ớt có lẽ sẽ là giây phút này.

Một cơ thể thương tích đầy mình thân kinh bách chiến, từ bên ngoài không đánh tan được, vậy từ bên trong thì sao?

Nghe một câu này, đầu anh ù một tiếng, hình như âm thanh của toàn bộ thể giới đều trở lại rồi.

Cô cho thuốc an thần, đã ổn định lại tâm tình phiền muộn nóng nảy của anh.

...

Đến Hồng Kông, Đinh Tam Tam không ngừng chạy tới bệnh viện, giải thích rõ tình hình với lãnh đạo, kết thúc sớm kỳ trao đổi của mình.

"Cô phải đi rồi?" La Sâm hỏi cô.

"Phải, trong nhà tôi có việc gấp, tôi nhất định phải về sớm." Đinh Tam Tam chia tay, "Thời gian làm việc chung cùng anh rất vui vẻ, hy vọng anh có thể đến thành phố B để tôi làm tròn trách nhiệm của chủ nhà."

La Sâm chia tay bắt tay với cô, "Tôi sẽ rất nhớ cô."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, "Núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài [3], chung quy sẽ gặp lại."

[3] Núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài (青山不改, 绿水长流): là câu thơ trong bài《Ly biệt》của Bạch Cư Dị, ý là sau này gặp lại thì tình cảm vẫn sẽ không thay đổi.

"Tạm biệt." La Sâm đứng tại chỗ, mỉm cười vẫy tay, anh tuấn phóng khoáng.

"Tạm biệt."

Quãng thời gian cô ở Hồng Kông này, bởi vì vị đồng nghiệp kiêm hàng xóm đáng yêu này, cuộc sống quả thực có thêm màu sắc. Nếu như có một ngày anh ta đến thành phố của cô, cô nhất định sẽ thịnh tình khoản đãi.

Trở lại nhà trọ, Đinh Tam Tam đem toàn bộ vật phẩm thuộc về mình sửa sang lại đóng gói gửi qua bưu điện, lại ghi tên những đồ vật cô từng thay đổi trong nhà trọ, đem tờ khai và chìa khóa đều giao cho quản lý tòa nhà, chờ người đến thu lại.

Mười giờ tối, làm xong hết những thứ này, cô lại lần nữa bước lên máy bay về nhà.

Người đến đón cô là Diêu Diêu, sắc mặt cô ấy không tốt lắm, vừa thấy Tam Tam liền chủ động nói cho cô biết buổi chiều Tôn Cần bắt tình một lần, còn đưa vào phòng cấp cứu.

"Đi thôi, chúng ta trực tiếp về bệnh viện."

"Chị không về nhà nghỉ ngơi à?"

"Không cần, bệnh viện có phòng nghỉ, chị nghỉ ngơi ở đó một lát là được rồi."

Hai người lại chạy tới bệnh viện, lần này, ngay cả người nhà mẹ đẻ của Tôn Cần đều tới rồi, nghe nói tình huống nguy cấp mọi người đều ngồi không yên.

"Phải lập tức phẫu thuật, không chờ được nữa." Đinh Tam Tam trực tiếp đi vào phòng hội chẩn, đưa ra ý kiến của mình.

Trầm Túy nói: "Chủ nhiệm cũng là ý này, chờ tình hình ngày mai ổn định lại, sáng ngày kia có thể tiến hành phẫu thuật."

Đinh Tam Tam ngồi ở trên ghế của phòng họp, cả người lộ ra một mùi thiếu sức sống.

"Em có cần nghỉ ngơi một lát không?" Trầm Túy nhìn trạng thái của cô không tốt, chủ động quan tâm.

"Tôi đến phòng việc làm việc nằm một lát, anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi." Đinh Tam Tam đứng lên, bước chân đều có chút bất ổn.

Trầm Túy đưa tay đỡ cô, "Hôm nay anh trực ban, em cứ đi ngủ đi."

"Cảm ơn." Cơ thể và tâm lý đồng thời mệt mỏi, cô đã không kịp tính toán ân oán tình cừu [4] giữa bọn họ nữa rồi.

[4] Ân oán tình cừu (恩怨情仇): chỉ ân oán và thù hận.

Đới Hiến đang trông ở phòng bệnh thấy chỉ có một mình Diêu Diêu vào đây, hỏi: "Tam Tam đâu?"

"Chị ấy vừa đến liền đi trao đổi ý kiến phẫu thuật với các bác sĩ rồi." Diêu Diêu đưa túi của Tam Tam cho Đới Hiến.

"Vắt và cho cô ấy rồi."

"Đúng vậy, chạy đi chạy lại, không biết chị ấy ăn cơm chưa."

Đới Hiến ngồi không yên, anh nói: "Em ở đây trông một lát, anh đi ra ngoài một chút."

"Vâng."

Đinh Tam Tam ngã ở trên ghế sofa trong phòng làm việc, trên người đắp tấm thảm, giữa chân mày đều là một mùi.

Đới Hiến vừa tới, Trầm Túy ngồi ở vị trí công tác lập tức chú ý tới, anh ta ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Cô ấy đã ngủ rồi, anh có chuyện gì ngày mai hãy nói."

Đới Hiến phớt lờ anh ta, đi tới ngồi bên cạnh Tam Tam, cởi áo khoác của mình đắp lên trên người cô, để tránh cô bị cảm lạnh.

Trầm Túy ở một bên bĩu môi, còn mở điều hòa đấy, không sợ nóng à!

Đới Hiến cầm tay của cô, nhìn về mặt cô ngủ yên, mệt mỏi và sầu lo cả ngày đều tiêu tán gần hết, một chút hy vọng trong đáy lòng lại bởi vì cô mà tăng lên.

Trầm Túy ngồi ở phía sau bọn họ, vui đầu viết bệnh án, không biết là bận rộn hay là giả vờ bận rộn để cho mình không lưu tâm.

Lời tác giả: trải qua chuyện này, hy vọng Tôn Cần có thể thay đổi thái độ với Tam Tam, nhờ họa được phúc đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vua vút nôi của năm đình tam tam

Edit: Dương

***

Sáng sớm lúc Tam Tam tỉnh lại thấy hơi đau cổ, nằm nghiêng trên ghế sofa ngủ một đêm, xương cổ bị đè lên nên cảm thấy hơi đau.

Diêu Diêu mua bữa sáng qua đây, đặt ở trên bàn làm việc của cô, nói: "Chị nhanh đi rửa mặt đi, ăn nhân lúc còn nóng."

"Cảm ơn em." Tam Tam đắm nhẹ lên cổ, đứng lên.

Ánh nắng ngày đông ấm áp ôn hòa, kéo rèm cửa sổ ra, phòng làm việc cũng sáng lên.

Trầm Túy cầm điện thoại đi vào, sắc mặt không tốt lắm.

"Làm sao vậy?" Đình Tam Tam đối diện anh ta, chú ý tới ánh mắt của anh ta.

"Vừa nãy trên đường đi làm, lão đại xảy ra tai nạn xe cộ ở đường trên cao."

Đình Tam Tam lập tức đứng lên, "Nghiêm trọng không?"

"Đang trên đường đưa đến bệnh viện chúng ta, tình hình chưa rõ."

Diêu Diêu nghe không rõ lắm, cô ấy hỏi Đình Tam Tam: "Là vị bác sĩ làm phẫu thuật cho mẹ xảy ra tai nạn giao thông sao?"

Đình Tam Tam gật đầu, "Phải."

"Chị và anh ta đi trước xem tình hình của lão đại, em nói với Đới Hiến một tiếng, để bọn họ sớm có chuẩn bị, nếu thực sự không được..." Đình Tam Tam nhìn thoáng qua Trầm Túy, nói: "Chị và anh ta sẽ phẫu thuật."

Nói xong, Đình Tam Tam và Trầm Túy cùng đi ra ngoài, đi tới phòng cấp cứu.

Diêu Diêu đứng sờ đứng tại chỗ, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tình huống của chủ nhiệm không nghiêm trọng lắm, chỉ là cổ và eo bị mảnh vỡ thủy tinh làm trầy xước, bấp chân hơi nứt xương, không nguy hiểm đến tính mạng.

Anh ta ngồi ở trên giường bệnh, ý thức vô cùng rõ ràng, giọng nói mang theo tiếc nuối, "Người tính không bằng trời tính, anh không thể đứng ca mổ này rồi."

Trầm Túy nói: "Anh cứ nghỉ ngơi dưỡng sức đi, phẫu thuật của Đới phu nhân giao cho em và bác sĩ Đình là được."

"Hai đứa đều là mũi nhọn của bệnh viện chúng ta, anh đương nhiên yên tâm rồi." Chủ nhiệm nói, nhìn về phía Tam Tam, "Chỉ là tình huống lần này đặc thù... em có vấn đề gì không?"

"Không có." Đình Tam Tam nói.

"Nếu như có trở ngại thì đừng miễn cưỡng bản thân, khoa chúng ta vẫn còn rất nhiều sự lựa chọn." Chủ nhiệm nói đùa, muốn bầu không khí thoải mái hơn một chút.

Đình Tam Tam nói: "Em có kinh nghiệm với những ca phẫu thuật tương tự như vậy, hơn nữa toàn bộ quá trình hội chẩn của mọi người em đều tham dự, tình huống em cũng hiểu rõ, không có chỗ nào trở ngại cả."

Chủ nhiệm gật đầu, "Vậy thì Trầm Túy mổ chính, em làm phụ tá, được chứ?"

"Lão đại, em ứng tuyển mổ chính." Đình Tam Tam mỉm cười, chủ động khấn cầu.

Chủ nhiệm hơi sững sốt, vốn là anh ta chú ý đến cảm xúc của Đình Tam Tam cho nên mới sắp xếp như thế, nhưng bây giờ nhìn lại hình như cô càng có thể thừa nhận hơn so với tưởng tượng, thái độ đối với ca phẫu thuật này càng khiến anh ta giật mình.

"Lần trước anh để em tham dự thì em không muốn, sao lần này lại trực tiếp muốn mổ chính?" Chủ nhiệm không hiểu.

Đình Tam Tam giải thích: "Lần trước là xuất phát từ tín nhiệm đối với sự sắp xếp của bệnh viện, anh mổ chính Trầm Túy làm phụ tá, xem như là bố trí tốt nhất rồi. Nhưng lần này..." Đình Tam Tam nhìn lướt qua Trầm Túy, nói, "Tổ chức tâm lý của vị này còn không bằng em, kinh nghiệm phẫu thuật cũng không phong phú bằng em, vẫn là để em đi."

Trầm Túy: "..."

"Em tự dè dặt mình anh không ý kiến, nhưng em đừng biến tướng hạ thấp anh được không?" Trầm Túy cạ lời.

"Không phải biến tướng hạ thấp, là có thái độ hoài nghi với năng lực của anh."

Trầm Túy: "Đình Tam Tam, em đừng cho là anh sẽ luôn luôn nhường em!"

Đình Tam Tam quay đầu nhìn anh ta, "Chẳng lẽ không phải tôi vẫn luôn khoan dung anh sao?"

Chủ nhiệm: "Được rồi, ồn ào cái gì! Vấn đề ai mổ chính không phải một người nói là được, phải xem quyết định của bệnh viện, bây giờ hai đứa đi ra ngoài cho anh."

Hai người bị đuổi ra ngoài đứng ở hành lang, nhìn nhau.

"Em thật sự không tin anh sao?" Trầm Túy hỏi.

"Ừ."

"..."

"Anh không kém như vậy chứ, đương nhiên, anh nói là y thuật."

"Anh là kiểu học thuật tôi là kiểu thực chiến, ca phẫu thuật này cần chính là kinh nghiệm, tôi mổ chính mới là thích hợp nhất."

Mặc dù nghe có chút kiêu căng ngạo mạn, nhưng Trầm Túy biết rõ, cô có vốn liếng để nói như vậy, anh ta hoàn toàn tin tưởng.

"Được rồi, nếu như em đã nắm chắc như vậy thì anh sẵn lòng lui một bước làm phụ tá cho em." Trầm Túy nói.

Đình Tam Tam nghiêng đầu nhìn anh ta, "Cảm ơn."

Nói xong, cô từ bên kia hành lang rời đi.

Viện bạn, Đình Tam Tam làm xong thủ tục, chính thức trở về cương vị công tác ban đầu.

"Tam Tam, Đối thủ trưởng bên kia, mong là ông ấy có thể thông cảm cho tình huống bên này của chúng ta." Chủ nhiệm viện bạn lo lắng nói.

Tay ký tên của Đình Tam Tam dừng một chút, ngừng đầu nói: "Chú đừng lo lắng, thủ trưởng không phải người không nói phải trái, có thể hiểu được."

"Haizzz, đây không phải vấn đề có nói phải trái hay không..." Về mặt chủ nhiệm viện bạn nhìn Tam Tam khó có thể miêu tả, con đường làm quan của ông, tương lai của bệnh viện, đừng thất bại trên ca phẫu thuật này...

"Nếu chú không còn chuyện gì nữa thì cháu đi trước đây." Đình Tam Tam đứng lên, cầm tệp tài liệu.

"Được rồi, cháu về làm việc đi."

Đình Tam Tam khẽ gật đầu, kéo cửa phòng làm việc.

Trong phòng làm việc, Bạch Dư mới đi làm nhìn Đình Tam Tam lại lần nữa mặc áo blouse trắng, cười nói: "Hoan nghênh bác sĩ Đình về nhà!"

Đình Tam Tam khẽ cười, nói: "Đi kiểm tra phòng bệnh đi, ở đây không có gì nào nhiệt để xem."

Cát Trĩ Xuyên chạy tới trước mặt của Đình Tam Tam, nói: "Nghe nói cậu muốn mổ chính cho mẹ chồng của cậu, có thật không?"

Bạch Dư cũng sát lại gần, ánh mắt hai người lấp lánh nhìn Đình Tam Tam, giống như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống.

"Tin tức truyền đi nhanh như vậy?" Đình Tam Tam khó mà tin được, chuyện này mới qua hơn nửa giờ.

"Y tá của khoa chỉnh hình [1] bên kia nói, chính tai nghe được nhé ~"

[1] Khoa chỉnh hình (hay phẫu thuật chỉnh hình): là chuyên khoa chuyên điều trị các chấn thương và tình trạng bệnh liên quan đến hệ thống cơ xương khớp, gồm xương, cơ, khớp và dây chằng.

Đình Tam Tam phớt lờ hai người, "Tớ còn có bệnh nhân, gấp lại sau."

"Này, nói xong rồi đi!" Hai người ở phía sau, một vẻ mặt chưa được thỏa mãn.

Đình Tam Tam vừa đi ra, liếc mắt liền nhìn thấy Đối Hiển đứng ở hành lang, anh cau mày, hình như là đang chờ cô đi ra.

"Điều Điều nói với anh rồi chứ." Đình Tam Tam tiến lên.

"Nói rồi. Vấn đề của chủ nhiệm khoa bọn em có nghiêm trọng không?"

"Trầy xước một chút với bấp chân nứt xương, không tính là nghiêm trọng." Đình Tam Tam nói.

Đối Hiển: "Vậy em muốn đứng bàn mổ sao?"

"Ừm."

Đối Hiển muốn đưa tay sờ đầu cô, lại cảm thấy đây là bệnh viện, động tác thân mật như vậy cô nhất định sẽ không thích.

"Em đề xuất với chủ nhiệm em muốn mổ chính ca phẫu thuật này, trong viện đang suy nghĩ." Đình Tam Tam nói.

Đối Hiển kinh ngạc, "Em tới mổ chính?"

"Đúng."

"Em..." Đối Hiển đuổi tay kéo cô qua, hai người rẽ trái rẽ phải, đi vào một góc yên tĩnh.

"Em được không?"

Đình Tam Tam bấu mỗi, có chút khó chịu, "Anh đừng nghỉ ngơi tu dưỡng cùng chuyên nghiệp của em như vậy có được không."

"Anh đương nhiên tin em, chỉ là ca phẫu thuật này cả chủ nhiệm của bọn em đều không thể hoàn toàn đảm bảo, vạn nhất có sơ suất..." Đới Hiến thờ dài, "Em bảo anh phải làm sao?"

Một bên là người nhà bệnh nhân, một bên là người nhà bác sĩ, anh kẹp ở giữa còn sống nổi hay không đây.

"Đới Hiến." Đình Tam Tam vuốt tay ôm cánh tay của anh, "Anh biết em từng làm bao nhiêu ca phẫu thuật như vậy không?" Cô nói chậm lại, cố gắng thuyết phục anh hiểu quyết định của cô.

Đới Hiến lắc đầu, "Không phải anh không tin y thuật của em, anh chỉ là không muốn em cuốn vào ca phẫu thuật này."

Vạn nhất có bất trắc, anh mất đi không chỉ là một người bây giờ đang ở trong phòng bệnh...

"Em tin tưởng mọi người không phải người nhà bệnh nhân cần quấy, em cũng tin tưởng bản thân em có nắm chắc với ca phẫu thuật này." Đình Tam Tam nói.

"Phải là em mở chính sao?"

"Nếu như ca phẫu thuật này ở trên tay em thì cơ hội thành công lớn hơn người khác, tại sao em muốn buông tha?" Cô điềm tĩnh nói, ánh mắt bình tĩnh tự tin, mang theo một sức mạnh nóng bỏng động lòng người, "Tình huống của khoa bọn em là như vậy, ngoại trừ chủ nhiệm, em chính là sự lựa chọn tốt nhất."

Trước đó có lão đại, cô có thể lùi ra, không nhìn không nghe cũng được. Nhưng bây giờ lão đại rút lui, cô lại bị tai trọng chưởng chính là không chịu trách nhiệm với bệnh nhân. Biết rõ ở trên tay mình chắc chắn thành công lớn hơn những người khác, vì sao không thể chủ động đứng ra?

Đây là y đức, cũng là nhân tâm, càng là trách nhiệm.

Đới Hiến đưa tay ôm cô, "Tam Tam... Em thật sự quá tàn nhẫn với anh."

Đới mặt với mẹ chưa biết ra sao đã đủ phiền não hao tổn tinh thần, bây giờ lại thêm cô nữa... Ca phẫu thuật này, xem như là hoàn toàn ăn mòn anh rồi.

Đình Tam Tam ôm anh, thấp giọng nói: "Anh phải tin em, giống như thời điểm anh tin tưởng bản thân mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ vậy."

"Anh yêu em." Anh ôm chặt cô.

Đình Tam Tam mỉm cười, một chút yếu đuối trong lòng bị phóng đại gấp đôi.

Anh không hiểu thì không tốt, anh quá hiểu thì cũng không tốt. Sự nỗ lực và lòng kiên định của cô bị anh lay động một góc, rốt cuộc cảm nhận được một chút sợ hãi và lo lắng.

...

Sau khi ăn cơm tối xong, Đình Tam Tam lại một lần kiểm tra tình huống thân thể của Tôn Cần, Diêu Diêu ở một bên gọt táo, Đới Hiến và Đới Quân hút thuốc ở vườn hoa dưới lầu.

"Tam Tam, nghe mấy đứa nói ngày mai con phẫu thuật cho mẹ?" Tôn Cần nói.

"Vâng." Đình Tam Tam thu ống nghe lại đặt ở trong áo blouse trắng.

Tôn Cần khẽ cười một tiếng, nói: "Không nghĩ tới mẹ con chúng ta còn có cơ duyên như vậy."

Diêu Diêu cúi đầu cũng nở nụ cười, cô cắt táo thành miếng nhỏ đưa cho Tam Tam.

Tam Tam cầm miếng táo cho vào trong miệng, nói: "Vậy mẹ đoán, bây giờ mẹ căng thẳng hơn hay là con căng thẳng hơn."

Tôn Cần suy nghĩ một chút, nói: "Đều không phải, người căng thẳng nhất không ở chỗ này."

Đới Hiến, anh đang ngồi xổm ở vườn hoa buồn khổ hút thuốc.

Mẹ, cố chấp, vợ, càng cố chấp hơn. Làm người đàn ông giao thiệp với cả hai người, anh bày tỏ rất đau buồn.

Tam Tam nói: "Con cũng không phải cố ý cho anh ấy vấn đề khó khăn, chẳng qua là con cảm thấy đề con tới thì tỷ lệ thành công sẽ cao hơn một chút."

"Con không cần giải thích với mẹ, mặc dù mẹ không thích thái độ của con với một số chuyện, nhưng mẹ tin nhiệm nhân phẩm của con." Tôn Cần nói.

Đây cũng là ngoại dự liệu của Đình Tam Tam rồi, cô cho là mẹ chồng trước này nghe được cô đến mổ chính, phản ứng đầu tiên hẳn là cự tuyệt mới đúng, dù sao giữa hai người có quá nhiều mâu thuẫn không thể hòa giải.

"Làm con dâu, con khiến mẹ rất thất vọng. Nhưng làm bác sĩ, mẹ vẫn luôn tin tưởng con." Tôn Cần cười một tiếng, ôn hòa nhìn cô.

Đạt được khen ngợi từ "đối thủ định mệnh" là cảm thụ như thế nào? Muốn khóc, lại muốn cười.

"Lúc trước con và Đới Hiến kết hôn, mẹ đã để người ta điều tra rõ ràng tổ tiên ba đời của con, chỉ sợ người nó mang về ba mẹ không thích." Tôn Cần cười nhớ lại chuyện lúc trước, có lẽ là lần bệnh này, khiến bà cuối cùng cũng có thời gian bình tĩnh nhìn lại những chuyện trước đây.

"Biết nhà con ba đời làm bác sĩ, lúc này ba mẹ mới yên tâm. Mẹ nghĩ người làm bác sĩ, tính cách đều sẽ không kém."

"Sau đó tiếp xúc với con, có phải mẹ thất vọng rồi không?" Đình Tam Tam hỏi.

"Ban đầu rất thích, cảm thấy mọi thứ của con đều đúng khẩu vị của mẹ. Kiên cường, độc lập, lương thiện, nhiệt tình, những cái này đều là phẩm chất mẹ yêu thích."

"Sau này nghe con nói không muốn sinh con, mẹ liền ngồi không yên, đúng không?" Đình Tam Tam cười nói.

"Đứng, trong lòng mẹ nghĩ tại sao có thể có người phụ nữ kỳ quái như thế, không muốn sinh con, con bé này muốn ly hôn sao?"

Diêu Diêu ở bên cạnh xen vào, "Chị dâu thật sự dám ly hôn."

Đinh Tam Tam đỏ mặt, Tôn Cần cười nói, "Ly hôn rồi, nhưng không phải lập tức muốn hợp lại sao."

Đinh Tam Tam tiếp tục đỏ mặt...

"Hai đứa nghe này, nếu như mẹ có gì bất trắc..."

"Mẹ, mẹ đừng nói như vậy." Diêu Diêu cầm tay của bà, toàn thân đều căng thẳng.

Tôn Cần cười vỗ vào đầu Diêu Diêu, "Đứa bé ngốc này, có phải con lên lút tìm người ở bên Mỹ cung cấp trứng không?"

"Mẹ..." Sắc mặt Diêu Diêu thay đổi, có phản lúng túng.

"Mẹ không trách con, nhưng mẹ bảo cô ta đi rồi, sau này con cũng sẽ không có cơ hội làm chuyện như vậy nữa." Tôn Cần nói.

Diêu Diêu cắn môi, nước mắt tí tách rơi xuống, "Đó là hy vọng duy nhất của con..."

"Hy vọng cái gì? Hy vọng Đới Quân tức chết sao?" Tôn Cần không khách khí nói.

Diêu Diêu cúi đầu, bà vai run lên vì khóc.

"Con nghe này, mẹ không phải mẹ chồng muốn chia rẽ con trai con dâu, con không sinh con được không sao, có thể điều trị thì điều trị, không được thì nhận nuôi." Tôn Cần nói, "Con ở nhà chúng ta nhiều năm như vậy, nhân phẩm của con thế nào mẹ lại không hiểu sao, đứa bé con giáo dục, chính là con ruột của Đới gia."

"Mẹ..." Diêu Diêu khóc lóc ngã ở trong ngực Tôn Cần.

Tôn Cần vuốt tóc của Diêu Diêu, nhìn về phía Tam Tam, "Con cũng thế, đừng động một chút là nói ly hôn, tình cảm là thứ không đáng để mài mòn, nói không có liền không có."

"Vâng, con biết rồi..." Đinh Tam Tam gạt đầu.

"Di chúc mẹ đã lập rồi, hai anh em, mỗi người một nửa." Tôn Cần nói.

"Mẹ... Mẹ đừng như vậy..." Diêu Diêu khóc rất đau lòng, cả khuôn mặt đều ướt nhẹp.

Tam Tam nói: "Mẹ là có ý khiến con khó chịu, phẫu thuật còn chưa bắt đầu mẹ đã nghĩ xong đường lui, vậy bác sĩ mổ chính là con đây cũng quá thất bại rồi."

"Đây là vì phòng ngừa bất trắc." Tôn Cần thờ dãi một hồi.

Đinh Tam Tam duỗi tay, kéo tay của Tôn Cần, nói: "Mẹ vẫn nên sống thật tốt, những người có tố chất tư tưởng không đạt như con và Đới Hiến, nếu như mẹ không ở bên cạnh thúc giục, nói không chừng bọn con thật sự không muốn sinh con nữa."

Tôn Cần than thở: "Mẹ sống thì hai đứa có thể nghe lời sao?"

Đinh Tam Tam dừng một chút, nói nghiêm túc: "Ngoài mặt nhất định sẽ nghe lời."

Tôn Cần vỗ bả vai của cô, "Mẹ biết ngay mà, lần trước hai đứa đều là gạt mẹ."

"Là chủ ý của Đới Hiến, con là thật lòng muốn lui một bước." Vua vút nổi của năm Đinh Tam Tam vô tội nói.

"Là chủ ý của nó?"

"Vâng, ngày mai phẫu thuật xong tìm anh ấy tính sổ, con làm chứng cho mẹ."

"Thằng quỷ sứ!" Tôn Cần cắn răng.

Diêu Diêu nghiêng đầu nhìn Đinh Tam Tam, dùng khẩu hình miệng nói [2]: "Vẫn là chị có biện pháp."

[2] Dùng khẩu hình miệng nói: chỗ này là kiểu nói mà không phát ra tiếng.

Đinh Tam Tam hơi nhắm mắt gạt đầu, loại bản lĩnh nói dối trắng trợn này, cô đã học được bảy tám phần từ chỗ Đới Hiến.

Một khi con người có hy vọng thì sẽ có động lực, đây chính là nguyên do tại sao luôn luôn mong chờ ngày mai.

Đinh Tam Tam tiêm vào trong cơ thể Tôn Cần một luồng hy vọng, đây là hiệu quả mà khó có loại thuốc nào có thể đạt được. Cô chỉ hy vọng người phụ nữ quật cường hơn nửa đời người này có thể lại lần nữa đứng lên, cho dù bà tiếp tục tìm phiền phức cho cô và Đới Hiến, cũng tốt hơn nằm trên giường lạnh như băng, khiến áp suất không khí trong cả gia đình rơi vào suy thoái.

...

Ngày hôm sau, trong phòng bệnh vui vẻ hòa thuận, không giống như sắp đối mặt với khảo nghiệm sống chết, ngược lại giống như một đám người sắp đi tham gia party.

Các y tá đẩy Tôn Cần vào phòng phẫu thuật, Đinh Tam Tam đứng ở cửa, cầm tệp tài liệu, nói: "Người nhà bệnh nhân ký tên."

Người trước mặt, thủ trưởng, Đới Hiến, Đới Quân, Diêu Diêu... Bọn họ nhìn ánh mắt của cô vẫn quen thuộc như trước, nhưng vai trò của cô đã thay đổi rồi.

Thủ trưởng tiến lên, nhận lấy tài liệu trong tay cô, ký tên của mình.

Đới Trì Trung, ba chữ này có lẽ là lần đầu tiên xuất hiện đơn độc trên giấy cam đoan chấp nhận phẫu thuật.

"Có hết sức là tốt rồi." Ông để bút xuống, nhìn Đinh Tam Tam nói.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, "Đối với bác sĩ mà nói, chỉ có thành công mới coi là tốt."

Nói xong, ánh mắt cô lướt qua những người còn lại, vạt áo xoay chuyển, bước vào cửa chính của phòng phẫu thuật.

Cửa chính của phòng phẫu thuật chậm rãi khép lại, đèn đỏ sáng lên.

Lời tác giả: bác sĩ Đinh, ngầu!

Thời tiết Trùng Khánh, nóng!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Người phụ nữ đánh đá đinh tam tam

Edit: Dương

***

Bệnh viện có phòng quan sát phẫu thuật, bình thường dùng cho người cùng nghề trao đổi học tập, hôm nay đặc biệt dùng để phát sóng trực tiếp ca phẫu thuật này.

Lãnh đạo phía bệnh viện và người Đới gia cùng nhau ngồi ở trong phòng quan sát, có người phụ trách chuyên môn ở bên cạnh giải thích trình tự phẫu thuật, để mọi người có thể hiểu rõ nhất quá trình phẫu thuật.

Dao phẫu thuật đầu tiên đi xuống, Diêu Diêu quay lưng nằm sấp ở trên bả vai của Đới Quân.

"Sợ thì đừng nhìn nữa." Đới Quân khẽ vỗ bả vai của cô.

Cô nhìn một cái, bây giờ trong đầu đều là hình ảnh kia, cũng không biết những bác sĩ đó làm sao có thể quen được.

"Bác sĩ Đinh và bác sĩ Trầm là bạn học cũ, kinh nghiệm phong phú, phối hợp ăn ý, do bọn họ mổ chính xin ngài cứ yên tâm." Lãnh đạo bệnh viện cười nói với Đới Trì Trung.

Đới Trì Trung nghiêng đầu nhìn Đới Hiến, "Bạn học?"

"Cái này sau con sẽ giải thích cho ba." Đới Hiến nói.

Đới Trì Trung thu hồi tầm mắt, nói: "Đã để bọn họ phẫu thuật thì người một nhà chúng tôi đều là hết sức tin tưởng bọn họ."

"Vâng, cảm ơn ngài đã tin nhiệm bệnh viện chúng tôi, chúng tôi cũng vô cùng vinh hạnh." Lãnh đạo bệnh viện thụ sủng nhược kinh, không kiêu ngạo không xu nịnh.

Thời gian phẫu thuật trôi qua từng giây từng phút, người ngồi ở phòng quan sát đều hơi mệt rồi, càng đừng nói đến các bác sĩ y tá đứng tiến hành phẫu thuật.

Đới Hiến không biết bọn họ lắp loại camera gì ở phòng phẫu thuật, độ nét cao đến mức cả mồ hôi trên trán Đinh Tam Tam đều có thể nhìn thấy, cô và Trầm Túy thỉnh thoảng nghiêng đầu để y tá hỗ trợ lau mồ hôi, xem ra phẫu thuật không hề dễ dàng.

Trong phòng phẫu thuật lặng ngắt như tờ, hai bác sĩ trao đổi hoàn toàn dựa vào ánh mắt, ngay cả lời nói đều không thừa một chữ.

"Chú ý áp lực nội sọ." Đinh Tam Tam nói.

"Vâng." Y tá nghiêng đầu, luôn luôn chú ý chỉ số thay đổi trên máy vi tính.

"Bắt đầu tách rời khối u và màng não [1] liên quan."

[1] Màng não: có cấu tạo là lớp mô liên kết bao phủ não và tủy sống, có chức năng quan trọng trong việc bảo vệ và hỗ trợ cho hệ thống thần kinh trung ương (CNS).

"Ừ." Trầm Túy cúi đầu, chuyên tâm công việc trên tay.

Bác sĩ bên trong phòng quan sát cũng đang giới thiệu, "Bước hiện tại là tách rời khối u và màng não liên quan, bước tiếp theo là cắt bỏ toàn bộ khối u."

Thời gian trôi qua đi, trong phòng phẫu thuật toàn thân Đinh Tam Tam đều bị mồ hôi thấm ướt, có thể nói cảm giác được rõ ràng bản thân đang nhò nước rồi.

Sau sáu tiếng đồng hồ, bốn giờ chiều, phẫu thuật bước vào giai đoạn khâu lại, Đinh Tam Tam dùng tay ra hiệu với camera, các bác sĩ quan sát ở đây đều thở phào nhẹ nhõm.

"Chúc mừng Đới tiên sinh, phẫu thuật thành công!" Lãnh đạo phía bệnh viện ngồi bên cạnh thủ trưởng lập tức đứng lên, hết sức kích động bắt tay ông, giống như người nhà mình thoát khỏi nguy hiểm vậy.

Trong ống kính, Đinh Tam Tam và Trầm Túy vẫn đang tiến hành khâu lại, cẩn thận tỉ mỉ, trước sau như một. Màn ảnh bên này, mọi người rất vui mừng, không khí hân hoan.

"A!" Diêu Diêu hét lớn, nhào vào trong ngực Đới Quân.

Đới Quân bị cô đụng vào lui về phía sau, vững vàng đón được cô. Niềm vui trên khuôn mặt cậu ta sắp tràn đầy rồi, ôm Diêu Diêu, sức lực lớn đến mức sắp ép cô thành sợi dây thừng rồi.

Thủ trưởng phụ trách hàn huyên cùng lãnh đạo phía bệnh viện, Đới Quân Điều Điều phụ trách vui vẻ, Đới Hiến thì sao... Anh nhìn chăm chú vào màn ảnh, rất muốn đi xuyên qua, ôm cô một cái giống như Đới Quân ôm Điều Điều.

Cuối cùng, phẫu thuật trải qua bảy tiếng rưỡi chính thức kết thúc, Tôn Cần được đẩy vào phòng quan sát, Đinh Tam Tam và Trầm Túy ngồi ở trong phòng nghỉ ngơi hai chân run bần bật.

"Em đi trước đi, anh ngồi thêm một lát." Trầm Túy cời mũ phẫu thuật, mái tóc ướt đầm.

Đinh Tam Tam ấn xuống bắp đùi đang run, nói giống như không có chuyện gì: "Tôi cũng ngồi thêm một lát."

"Không đứng dậy nói?"

"Anh còn có thể đứng lên?"

"Không thể."

Hai người đối mặt, khẽ cười một tiếng.

Rất lâu rồi chưa thoải mái như vậy, lúc tiếng cười xuyên qua không khí, Đinh Tam Tam thậm chí không hận anh ta như trước nữa.

"Bác sĩ Đinh, chồng cô ở bên ngoài chờ cô đấy!" Y tá lộ đầu ra, cười tủm tỉm nói.

Đinh Tam Tam xoay cốc thủy tinh, nói: "Đề anh ấy chờ đi, không vội."

Cô ngửa đầu uống nước, nửa cốc nước đều vào bụng rồi.

Y tá lộ lười, chạy trở lại nói cho Đới Hiến, "Thế lực của bác sĩ Đinh không chống đỡ được nữa, bây giờ đang nghỉ ngơi, anh đi về trước đi!"

"Cảm ơn cô, tôi chờ ở đây là được." Đới Hiến cười từ chối.

Y tá nhún vai, tùy anh đi.

Nghỉ ngơi đủ rồi, Đinh Tam Tam và Trầm Túy cùng đi ra ngoài, nhìn thấy người chờ ở bên ngoài, Trầm Túy thức thời nói: "Anh đi xem bệnh nhân trước đây."

Nói xong, anh ta mau chóng đi vài bước rồi khỏi hiện trường.

Đinh Tam Tam đi ra tới, Đới Hiến tiến lên đỡ bả vai của cô, Đinh Tam Tam duỗi tay đẩy xuống, khiển trách: "Chú ý tình huống."

"Cảm ơn em." Anh nghiêm túc nói.

"Khách sáo rồi." Cô tùy ý cười một tiếng.

"Có thể giữ được mạng của mẹ anh lại giữ được danh tiếng của mình, Đinh Tam Tam, em thật sự rất lợi hại." Đới Hiến nói.

"Em đương nhiên rất lợi hại." Đinh Tam Tam không hề khách khí, cô nhướn mày, "Đừng quên em còn từng kiêm nhiệm quân tẩu đấy!"

Ý của cô là năng lực chống tiến công của cô rất mạnh, dù sao cũng là người từng tiếp nhận khảo nghiệm. Nghe vào tai anh, hình như là thêm một tầng ý nghĩa.

"Em muốn kiêm nhiệm thêm lần nữa không?"

"Bây giờ quá mệt, mấy ngày nữa rồi hãy nói." Đinh Tam Tam phát tay.

Đới Hiến cười một tiếng, đưa tay kéo ngón tay của cô, Đinh Tam Tam nhìn xuống cánh tay rũ xuống của mình, "Đã nói là anh chú ý một chút..."

"Rất kiềm chế rồi." Tay của anh hơi dùng sức, nắm chặt ngón tay của cô.

Đinh Tam Tam muốn cười lại không thể cười, kìm nén đến mức khuôn mặt sắp đỏ bừng.

Đới Hiến nói: "Đi, đi xem Tôn nữ sĩ."

"Ừ." Cô mặc cho anh lôi kéo mình đi về phía trước, hình như quên mất đây là bệnh viện.

Nhưng cũng không sao, mới trải qua khảo nghiệm sống chết, hơi vi phạm quy tắc cũng không phải chuyện gì to tát.

"Kết quả chụp cộng hưởng từ cho thấy bình thường, không xuất huyết, phù não [2] hoặc nhồi máu não [3], đây là tin tức tốt." Đinh Tam Tam đứng ở trước giường bệnh nói vậy.

[2] Phù não: là sự tích tụ bất thường nước và dịch trong tế bào và/hoặc khu vực ngoài tế bào não, dẫn đến tăng thể tích toàn bộ của não.

[3] Nhồi máu não: là một dạng của bệnh tai biến mạch máu não, xảy ra khi một vùng não không được cung cấp đầy đủ máu, thường là do hẹp hay tắc một động mạch não hoặc do hạ huyết áp.

"Vậy... còn có tin tức xấu phải không?" Điều Điều hỏi.

"Phải." Đinh Tam Tam gật đầu, nói, "Bệnh nhân có thể sẽ xuất hiện tình trạng mù tạm thời [4], mong mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt."

[4] Mù tạm thời: là hiện tượng mất thị lực ở mắt trong khoảng thời gian ngắn. Bệnh xảy ra do lượng máu chảy đến giác mạc bị thiếu hụt.

"Không phải phẫu thuật thành công rồi sao? Tại sao vẫn sẽ bị mù?" Điều Điều nhanh chóng nói.

Đinh Tam Tam nêu ra một ví dụ, cô nói: "Khối u cách dây thần kinh thị giác quá gần, bị đè lên quá sâu, một thời gian ngắn có lẽ không thể khôi phục. Giống như plasticine [5] chúng ta từng chơi vậy, ở trên trình độ nhất định có biến dạng đàn hồi, nhưng vượt qua áp lực thừa nhận của nó, có thể mất một chút thời gian để đàn hồi lại, hoặc là hoàn toàn đánh mất tính đàn

hỏi, trở thành biến dạng không đàn hồi."

[5] Plasticine: chất dẻo platixin (thay thế cho đất sét nặn).

"Nhưng bởi vì phẫu thuật tiến hành kịp thời, sẽ không xuất hiện tình trạng mù suốt đời, nhưng cũng cần thời kỳ dưỡng bệnh nhất định."

"Bao lâu?" Thủ trưởng hỏi.

"Chậm thì ba năm tháng, lâu thì hai ba năm, xem tình hình và tốc độ khôi phục như thế nào."

Thủ trưởng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Tôn Cần, "Đây là gian khổ mà bà ấy phải trải qua, mặc dù khổ cực, nhưng dù sao cũng xem như là có hy vọng."

"Ba yên tâm, bọn con đều sẽ chăm sóc tốt cho mẹ." Đới Hiến nói.

Diêu Diêu lập tức nói: "Con sẽ là cây gậy của mẹ, dù sao trong nhà cũng chỉ có mình con không có việc làm, con có nhiều thời gian nhất."

Đới Quân gõ vào đầu Diêu Diêu, "Sao em không nói mình là chó dẫn đường [6]."

[6] Chó dẫn đường: là những chú chó huấn luyện để dẫn đường cho người mù hoặc khiếm thị qua những vật cản trên đường đi.

"Em chính là chó dẫn đường!"

Bầu không khí ủ rũ trong phòng bệnh lập tức quét sạch, mọi người đều nở nụ cười.

Bây giờ là may mắn cũng là không may mắn, nhưng nói tóm lại phía trước vẫn có hy vọng, bọn họ đều vẫn có mục tiêu cố gắng, đây chính là một chuyện may mắn rồi.

Mà Tôn Cần cũng không yếu đuối như trong tưởng tượng, bà là người phụ nữ trải qua sóng to gió lớn, chỉ cần đầu óc bình thường vẫn còn một cái mạng, bà cũng sẽ không bị quan nhụt chí.

Mặc dù là mù tạm thời, nhưng thần trí của bà vẫn tỉnh táo, chuyện đầu tiên bà làm sau khi tỉnh lại là tìm phiên toái cho Đới Hiến.

"Mẹ, mẹ đều như vậy rồi sao còn bận tâm nhiều như thế!" Đới Hiến cười như không cười nói.

"Mẹ làm sao? Chỉ cần mẹ sống một ngày, con và Đình Tam Tam cũng đừng nghĩ làm xằng bậy!" Tôn Cần vỗ giường, "Con đừng tưởng bây giờ mẹ không nhìn thấy thì hai đứa có thể lá mặt lá trái, Tam Tam nói cho mẹ biết là con không muốn sinh con, có phải có chuyện này không?"

Đầu óc Đới Hiến xoay một vòng, gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy, con không muốn sinh con."

"Con muốn chọc mẹ tức chết hay sao?"

"Không phải, là ba đồng ý rồi, nói trong khoảng ba đến năm năm có thể không cần sinh con."

"Ba con?" Tôn Cần nghi ngờ.

"Đúng vậy, chính miệng ba đồng ý, không tin thì mẹ hỏi ba đi."

Tôn Cần chìa tay, "Đưa điện thoại cho mẹ, đừng tưởng đem ba con làm lá chắn thì mẹ không có hậu chiểu."

"Ba đi doanh trại bán địa thị sát rồi, chờ ba trở lại thì nói tiếp."

"Đưa điện thoại cho mẹ!"

"Bác sĩ chủ trị nói mẹ tốt nhất phải cách xa sản phẩm điện tử, bây giờ mẹ chịu tội còn chưa đủ sao?"

"Phải không?"

"Đúng ạ."

"Vậy được, chờ ba con về mẹ sẽ hỏi ông ấy." Tôn Cần nghi ngại một lát.

Đình Tam Tam đứng ở cửa, nhìn hai mẹ con tranh cãi xong xuôi, vẫy tay ý bảo Đới Hiến ra đây.

Đới Hiến nói: "Mẹ, con đi ra ngoài xem sao y tá đổi thuốc cho mẹ còn chưa tới, để Diêu Diêu ở cùng mẹ một lát nhé."

"Mẹ ăn hoa quả không ạ?" Diêu Diêu nhận mệnh lệnh, tiến lên cười nói.

"Mẹ không ăn, con ngồi xuống, mẹ có chuyện muốn hỏi con."

"À, vâng..."

Đới Hiến nhân cơ hội đi ra ngoài, kéo Đình Tam Tam qua một bên, hỏi: "Là em bán đứng anh?"

"Đúng vậy." Đình Tam Tam gật đầu.

"Vợ ngực của anh ơi, em đừng thành thật như thế được không?" Đới Hiến mặt mũi, "Anh đã nói với em ở trước mặt mẹ là mặt lá trái, nháy mắt em liền nói anh ra rồi, em bảo anh sau này làm sao lừa mẹ được nữa?"

Đình Tam Tam lui về phía sau một bước, nhìn anh từ trên xuống dưới, chặc chặc hai tiếng, "Đồng chí Đới Hiến, anh như vậy rất không biết tốt xấu."

"Anh đều làm vì ai hả, em nói đi." Đới Hiến ôm ngực, nhìn cô.

Đình Tam Tam cười một tiếng, "Vì em, em biết."

"Hừ."

"Không phải anh nói lập tức phải về bộ đội sao? Muốn một tuần, sau này anh còn kỳ nghỉ nữa không?" Đình Tam Tam thức thối thay đổi đề tài.

"Em quan tâm anh có kỳ nghỉ không..." Đới Hiến hí mắt, "Có mục đích gì hả?"

Đình Tam Tam nhìn xung quanh một chút, thấy không có người liền kéo Đới Hiến đi vào một căn phòng họp cỡ nhỏ, cô dựa lưng vào cánh cửa, nói: "Nói đi, có hay không có."

"Vậy phải xem chuyện gì đã..." Đới Hiến nắm chắc quyền chủ động, cười cười thường thức khuôn mặt căng thẳng có thể trốn chạy bất cứ lúc nào của cô.

Đình Tam Tam một chân đạp tới, "Tuần trăng mật! Tuần trăng mật! Anh quên rồi!"

Đới Hiến giật mình, thật sự không dám nói mình đã quên mất.

Thời gian kết hôn bởi vì hai bên đều có công việc trên người, hai người cũng không đi du lịch trăng mật, lần này mất thấy muốn phục hôn, nếu lại bỏ lỡ... Anh nhất định sẽ bị Đình Tam Tam dùng dao phẫu thuật ghim ở trên giường.

"Vậy cũng phải kết hôn rồi mới nói, dù sao đánh báo cáo kết hôn mới có dịp nghỉ phép."

"Vậy phục hôn trước?" Đình Tam Tam nghi ngờ nói.

Đới Hiến giờ hai tay hai chân đồng ý.

Đình Tam Tam nhìn anh đầy nghi hoặc, "Không phải anh gạt em chứ?"

"Lừa em kết hôn, em đi không?" Đới Hiến cười hỏi.

"Đi, được quang minh chính đại chia tài sản của anh, tại sao em lại không đi?" Đình Tam Tam nói.

"Cô bé ham tiền, anh có tài sản đáng giá nào để em nhớ thương?" Đới Hiến cười kéo cô qua, ôm vào trong ngực.

"Tiền lương không tính sao?"

"Tính, em có muốn không, bây giờ cho em." Đới Hiến móc ví tiền ra, đưa thẻ lương cho cô.

Đình Tam Tam nhận lấy, hỏi: "Không phải thẻ rỗng chứ?"

"Đương nhiên không phải. Ở bộ đội làm gì có thời gian tiêu tiền, đúng lúc, em cầm lấy dùng đi."

Đình Tam Tam dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh, Đới Hiến bị cô nhìn chăm chú đến mức nổi da gà, "Có lời gì cứ nói."

"Anh nhất định có thu nhập bên ngoài, dám sáng khoái đưa thẻ lương cho em như vậy, anh không cần chi tiêu hàng ngày?"

Đới Hiến bấm nhẹ vào eo của cô, "Chủ nghĩa hoài nghi không thể chấp nhận được, dùng thì cứ dùng, không dùng thì để anh."

Đình Tam Tam nhanh chóng nhét thẻ vào trong túi, "Dùng dịp lúc trước em nhìn trúng một cái túi nhưng chưa mua, cảm ơn anh."

"Rất vinh hạnh." Đới Hiến đưa tay giúp cô sửa lại tóc, trong lòng khỏi phải nói vui vẻ biết bao nhiêu.

Mà Đình Tam Tam thì sao? Cô tham chút tiền đó của Đới Hiến sao, không hẳn như vậy. Chỉ là nếu như làm vậy có thể khiến anh cảm thấy có chút cảm giác an toàn, cô không ngại làm "người phụ nữ danh giá", để lúc anh làm việc không cần suy nghĩ mắc nợ cô, để anh có thể an tâm làm đúng cương vị của mình.

Trước đây cô nhìn những cô gái làm nũng ở trước mặt bạn trai cảm thấy các cô ấy thực sự rất lợi hại, đôi lại là cô, cô tuyệt đối không làm được đáng vẻ như vậy. Nhưng bây giờ cô thay đổi nhận thức, làm nũng khoe mẽ vốn là thiên phú của con gái, tìm đúng người, thiên phú như vậy mới có thể phát huy.

Cô nghĩ, bây giờ cô cũng không kém những cô gái kia rồi.

Lời tác giả: có vài cô gái làm nũng, đó là khiến người ta thấm vào tận xương. Có vài cô gái làm nũng, đó là muốn cái mạng già của người vậy xem.

Khác nhau căn bản ở chỗ nào? Mấu chốt là ở chỗ có phải phát ra từ nội tâm hay không.

Tôi đã may mắn trải qua tình cảnh như vậy, một cô gái vì tuyên bố chủ quyền trước mặt những cô gái khác, làm đủ loại nũng nịu với bạn trai, giọng nói uốn éo đã là cấp nhập môn rồi, hơi động tay ngồi trên bắp đùi mới là thủ đoạn thông thường.

Tôi ngồi ở đối diện bạn trai cô ta, trong bụng sôi trào một lần lại một lần, suýt chút nữa đánh mất lý trí.

Đúng rồi, bạn trai cô ta chính là bạn trai cũ của tôi, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 54: Giai đoạn mang tính thắng lợi

Edit: Dương

***

Tình huống của Tôn Cần vừa ổn định, Đới Hiến liền quay về bộ đội báo cáo.

Hôm nay, sau khi Đinh Tam Tam kiểm tra xong phòng bệnh nhận được điện thoại của mẹ Đinh, nói là đến thăm Tôn Cần, thế nhưng không biết ở phòng bệnh nào.

"1701, Điều Điều hẳn là ở đó, mẹ đến đi." Đinh Tam Tam nói.

"Vậy được, con làm việc đi, mẹ vào thang máy rồi."

Đinh Tam Tam cúp điện thoại, vừa vặn gặp được Cát Trĩ Xuyên cùng quay về phòng làm việc.

"Mẹ chồng cậu khôi phục không tệ, tinh thần rất tốt." Cát Trĩ Xuyên nói.

"Ừ, bà ấy xem như kiểu người đương đầu với mọi chuyện." Đinh Tam Tam cười trả lời.

"Người đương đầu với mọi chuyện cũng không tiếp nhận được chuyện mù tạt thời, có thời gian thì chú ý nhiều hơn đến tình trạng tâm lý của bà ấy, ba mẹ mà, lúc nào ngoài miệng cũng nói không có chuyện gì, thực ra trong lòng đều tủi thân hơn bất cứ ai."

Đinh Tam Tam nghiêng đầu nhìn cậu ta, "Hơn nửa năm nay tớ không tiếp xúc với cậu, sao lại cảm thấy tổ chất tư tưởng của cậu lập tức nâng cao nhỉ."

Khóe miệng Cát Trĩ Xuyên cong lên, "Phải không? Có thể là bạn gái tớ dạy bảo thỏa đáng."

Đinh Tam Tam hiểu rõ, thảo nào, hóa ra là khoảng thời gian này thuận lợi thoát FA, ở chỗ này đợi tú ần ái đây mà.

"Tớ còn có ca phẫu thuật, sau đó sẽ nghe chuyện của bạn gái cậu." Đinh Tam Tam cười đi ra.

"Này, lời nói cũng đến bên miệng rồi, nghe xong thì hãy đi!" Cát Trĩ Xuyên vẫy tay giữ lại kiểu Nhĩ Khang [1].

[1] Vẫy tay kiểu Nhĩ Khang: một động tác nổi tiếng của Nhĩ Khang trong Hoàn Châu Cách Cách, chuyên được chế thành meme. Hình ảnh ở cuối chương.

Hôm nay ca phẫu thuật của Đinh Tam Tam là một ca vá lại nhỏ, hai tiếng hoàn thành, vừa vặn có thể đúng giờ ăn cơm trưa.

Mẹ Đinh gọi điện thoại tới báo cô đến phòng bệnh ăn, nói mọi người đều đang ở đây.

Quả nhiên, Đinh Tam Tam vừa đẩy cửa ra, ba Đinh mẹ Đinh, Điều Điều Đới Quân, thêm Tôn Cần ngồi ở trên giường, mọi người trò chuyện vô cùng náo nhiệt. Thấy Đinh Tam Tam đến, Điều Điều tuyên bố có thể ăn cơm rồi.

"Hôm nay đi giúp việc trong nhà có chuyện, đây đều là con làm, mọi người đừng ghét bỏ nhé." Điều Điều mở một cái hộp lại một cái hộp, bày đầy trên bàn dài.

"Làm nhiều như vậy sao?" Mẹ Đinh nhìn qua đây, thờ dài nói, "Vẫn là Điều Điều giỏi giang, không giống Tam Tam, không xuống nổi phòng bếp."

"Tay chị dâu là cầm dao phẫu thuật, chữa bệnh cứu người, chỉ có cháu vô công rồi nghề mới thích hợp cầm dao thái thịt." Điều Điều cười nói.

"Nó cũng mượn cái cơ này, nếu không ai chiều nó!" Mẹ Đinh phá hỏng không chút nề mặt.

Đinh Tam Tam yên lặng bùng cái cặp lồng, gấp vài món ăn rồi trốn sang một bên.

Tôn Cần ở một bên hòa giải cho Đinh Tam Tam, nói: "Tam Tam cũng giỏi giang, bà thông gia đừng thiên vị quá."

Mẹ Đinh cười một tiếng, nói: "Giỏi thì cũng giỏi, nhưng phương diện sinh hoạt thì kém xa Điều Điều."

"Mọi người đừng khen con nữa, mọi người nhìn đi, chị dâu cũng chạy ra ban công ăn rồi." Điều Điều cười nhìn Đinh Tam Tam chạy ra ban công.

"Nó đâu phải sợ chúng ta nói móc nó, nó là trốn tránh đi và mẹ chồng cháu, sợ hai bà già này nhắc lại chuyện xưa." Mẹ Đinh mỉm cười, sau đó than thở.

Điều Điều thức thời ngậm miệng, đưa cặp lồng cho Đới Quân ở một bên nhìn máy tính xách tay không chớp mắt, gấp thức ăn cho anh.

"Anh đừng làm việc nữa, ăn cơm đi."

"Lập tức xong ngay đây, em ăn trước đi." Đới Quân nói.

Mẹ Đinh nhìn Đinh Tam Tam trốn ở ngoài ban công ăn cơm, cho ba Đinh một ánh mắt, người sau lắc đầu, ý bảo bà không cần nói nhiều.

Đinh Tam Tam ăn một bữa cơm trưa yên tĩnh, quay về phòng làm việc ngủ trưa.

Mẹ Đinh tìm tới cửa, thân nhiên ngồi ở đối diện cô.

"Mẹ, mẹ dọa chết người rồi." Đinh Tam Tam bừng tỉnh nhìn thấy một người ngồi đối diện, cơ thể hơi chấn động.

"Mẹ làm con sợ sao? Con chưa từng sợ mẹ?" Mẹ Đinh xụ mặt nói.

"Mẹ có chuyện gì thì nói đi, buổi chiều con còn phải làm việc, bây giờ buồn ngủ lắm." Đinh Tam Tam ngửa đầu ngã ở trên ghế, hai mắt khép hờ.

"Vừa rồi trước mặt mẹ Đới Hiến, con làm gì mà chạy xa thế?"

"Con muốn yên tĩnh."

"Con không có sự tôn trọng tối thiểu với mẹ và bà ấy như vậy à?"

"Không có chuyện đó, là con quá mệt thôi, tạm thời không muốn nghe hai người giảng giải đạo lý." Đình Tam Tam hai tay để trước ngực, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mẹ Đình thờ dài, "Con bé này, ba mẹ đều vì muốn tốt cho con, nhưng con giống như trốn tránh không kịp ấy."

"Ba mẹ nghĩ như vậy là tốt cho bọn con?"

"Con có ý gì?"

Đình Tam Tam mở mắt: "Lúc nào ba mẹ cũng đối xử tốt với bọn con theo cách của riêng mình, hơn nữa còn lấy danh nghĩa tình thân buộc bọn con tiếp nhận. Bọn con là người trưởng thành, lẽ nào lo lắng của ba mẹ bọn con chưa từng nghĩ qua sao? Con sắp ba mươi rồi, còn không có quyền chọn lựa cuộc sống vì mình sao?"

Mẹ Đình mím chặt môi, vẻ mặt bất ngờ.

"Nhìn xem, là mẹ khơi dậy đề tài này." Đình Tam Tam bung chén trà trên bàn lên, ngửa đầu ực một hớp trà nguội.

"Tam Tam, tiêu tân lập dị [2] rất mệt mỏi, con biết không?"

[2] Tiêu tân lập dị: sáng tạo độc đáo ý tưởng mới, lý luận không giống người khác.

"Đây không phải tiêu tân lập dị, đây chỉ là lựa chọn một loại cuộc sống thoải mái mà bọn con bằng lòng."

"Được, nếu như đây là con muốn, sau này mẹ sẽ không ép con nữa."

Tay cầm chén của Đình Tam Tam dừng một chút, cô ngẩng đầu nhìn về phía mẹ, hình như đang phán đoán đây rốt cuộc là lời thật hay là một cái bẫy khác.

"Nói thật, nhìn con đau khổ như vậy, sống kẹp ở giữa mẹ và mẹ chồng con, mẹ làm sao đành lòng?" Mẹ Đình lắc đầu thờ dài, "Con là đứa có chủ kiến nhất. Giống như ba con nói, từ nhỏ đến lớn con tự mình quyết định cũng không thấy con đi chệch đường, ở trên chuyện này tại sao ba mẹ không thể tin con thêm một lần..."

"Mẹ vẫn còn câu này, nếu như cuộc sống như thế có thể khiến con vui vẻ, vậy sau này mẹ và ba con đều sẽ không nói vấn đề này nữa." Mẹ Đình nói nghiêm túc.

Lúc trước, có ba ngọn núi lớn đè ở trên người Đình Tam Tam, bây giờ một ngọn núi trống rỗng rồi đi, ngay cả hít thở cô đều dè dặt hơn, chỉ sợ đây là một giấc mơ bản thân tưởng tượng ra.

Sinh con hay không không quan trọng như vậy, quan trọng là nắm quyền kiểm soát đối với cuộc sống của mình.

Vì sao rất nhiều người sau 80 sau 90 bị ba mẹ can thiệp nhiều nhất? Bởi vì bọn họ là hai thế hệ ít độc lập kinh tế nhất, bọn họ dựa vào ba mẹ mua nhà mua xe, đứng ở trên bả vai của ba mẹ nhìn thế giới này, thế là rất nhiều quyết sách của bọn họ đều phải bị ba mẹ ràng buộc... chuyện nhỏ như mấy giờ mấy phút về nhà, chuyện lớn như bao nhiêu tuổi kết hôn sinh con, kinh khủng hơn là ba mẹ nhúng tay vào mọi chuyện, mỗi lần còn đứng ở điểm cao nhất của đạo đức khiến trách bạn, nói bạn không hiểu sự quan tâm của ba mẹ...

Sự chống cự của Đình Tam Tam, nguyên nhân thực sự, không phải vấn đề sinh con, là quyền lợi độc lập nhận thức thế giới này và sống theo cách nghĩ của mình.

Bây giờ ba mẹ nói buông tay, thế là ngay cả hít thở cô đều cảm thấy nồng độ oxy dày thêm một chút... Thật trong lành dễ chịu.

"Con nghỉ ngơi đi, ba con còn chờ mẹ ở bên ngoài, mẹ đi trước đây." Mẹ Đình đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Mẹ..." Đình Tam Tam kéo ghế ra đứng lên.

"Ừ?" Mẹ Đình quay đầu nhìn cô.

"Cảm ơn mẹ có thể hiểu con như vậy... con rất cảm kích."

Mẹ Đình dừng một chút, khẽ gật đầu, xoay người đưa lưng về phía cô đi ra ngoài.

Ba Đình đứng ở hành lang đợi bà đi tới, hỏi: "Nói xong rồi?"

"Ừ." Mẹ Đình siết chặt quai túi xách.

"Nhất Minh và Nhất Trạch nói rất đúng, Tam Tam đáng giá được tin nhiệm. Ba mẹ nuôi con lớn, lúc đến mười tám tuổi thì nên buông tay rồi." Ba Đình nói.

Mẹ Đình xị mũi, nói: "Lão Đình, ông để tôi từ từ..."

"Làm sao vậy?" Ba Đình quay đầu nhìn bà.

"Trong lòng tôi rất khó chịu." Mẹ Đình chống tay ở trên tường, vùi đầu, bao nhiêu năm không rơi nước mắt rồi, hôm nay đột nhiên không nhịn được.

"Bà còn chưa suy nghĩ thông suốt sao?"

Mẹ Đình lắc đầu, "Không phải... là tôi cảm giác mình không đủ tư cách làm mẹ của con bé..."

"Những thứ con bé muốn, những thứ con bé theo đuổi... Chúng ta không hiểu, còn liên tục trở ngại nó..." Mẹ Đình che mặt khóc nỉ non, trong lòng bà tràn đầy hối hận, "Ông biết không, lúc tôi nói ra câu nói kia, tôi nhìn biểu cảm trên mặt nó thì tôi biết trước đây tôi đã tổn thương nó nhiều cỡ nào..."

"Tôi không đủ tư cách làm mẹ của con bé, từ đầu đến cuối tôi đều không thực sự tìm cách thấu hiểu con gái của mình..." Mẹ Đình nói giọng mũi, nói từng câu từng chữ giải thích với chồng mình.

"Bây giờ chúng ta đã thay đổi rồi, con bé sẽ hiểu." Ba Đình an ủi bà.

"Nhưng tôi thực sự hối hận..."

Mẹ Đình xoay người, nằm sấp ở trên vai của chồng mình, giống như rất nhiều năm trước khi chưa có ba anh em bọn họ, khóc lóc thỏa thuê.

Ba Đình vỗ vỗ lưng bà, hiểu được bà đang tự trách mình.

Con cái lớn lên quá nhanh, có lúc ba mẹ chưa chắc đã đuổi kịp bước chân của chúng ta. Đừng để bọn họ ở lại phía sau, đừng che chở bọn họ, cho bọn họ chút thời gian, bọn họ cũng sẽ cùng trưởng thành với chúng ta.

...

Vui sướng khi thắng lợi đương nhiên phải chia sẻ với người khác thì mới mới đủ vui vẻ, lúc Đình Tam Tam gọi điện thoại cho Đới Hiến thì đúng lúc anh đang giáo huấn cấp dưới, nghĩ khi ban đầu nổi giận đùng đùng, sau khi nghe được là giọng nói của cô thì mới trở nên dịu dàng.

Anh phát tay ra hiệu mấy người trước mặt mau chóng biến mất, ba người đàn ông cao lớn như nhận được mệnh lệnh của vua, anh tranh tôi cướp xông ra cửa.

"Đang làm gì thế?" Đới Hiến hỏi cô.

Đình Tam Tam vẫn chìm đắm trong giọng nói ban nãy của anh chưa hoàn hồn lại, "Anh lại dùng giọng điệu ban nãy nói một câu."

"... Anh sai rồi."

"Nói mau, em cảm thấy rất gọi cảm."

Đới Hiến cho là mình nghe nhầm, "Cái gì?"

"Từ trước đến nay anh đều không dùng loại giọng điệu đó nói chuyện với em, em cảm thấy rất mới mẻ." Đình Tam Tam nằm sấp ở trên giường, đung đưa chân.

"Vợ à, em không phải bác sĩ khoa giải phẫu thần kinh sao? Em tự khám cho mình đi, có phải dây thần kinh trong đầu nổi nhầm rồi không."

Đình Tam Tam cười một tiếng, nói: "Được rồi, không đùa anh nữa, em gọi điện cho anh là muốn chia sẻ với anh một tin tức tốt."

"Em được tăng lương à?"

"Đồ nông cạn."

"Xin lỗi, anh là dựa theo mạch não của em suy nghĩ vấn đề này."

Đình Tam Tam bật cười, "Em tham tiền như vậy sao?"

"Dùng thẻ tiền lương của anh cảm giác thế nào?" Đới Hiến cười hỏi.

"Đừng nói leo, còn muốn nghe tin tốt của em nữa không!"

"Nói đi, anh đang nghe."

Về mặt Đình Tam Tam nghiêm túc, nói: "Hôm nay mẹ em đến bệnh viện, bà nói đồng ý em và anh không sinh con."

"..."

"Sao anh không phản ứng gì?"

"Mẹ vợ rất khác thường."

"Em biết, nhưng em xác nhận lại với ba rồi, là thật."

Đới Hiến gỡ gỡ tóc, nói: "Vậy kẻ địch của chúng ta từ bốn người giảm xuống còn hai người, tiến triển lớn."

"Nhưng nghe giọng của anh không vui lắm." Đình Tam Tam bĩu môi.

"Vợ à, anh có một vấn đề, hỏi rồi không cho phép em tức giận." Đới Hiến nói.

Đình Tam Tam trở mình ngồi dậy, "Anh hỏi đi."

"Rốt cuộc là em đang chống lại chuyện sinh con, hay là đang chống lại chuyện người khác nhúng tay quá nhiều vào cuộc sống của em?"

Vấn đề đánh thẳng vào tư tưởng, không hổ danh là người đàn ông của cô.

"Anh nói rõ trước, anh đứng ở phe của em, ngoại trừ giết người phóng hỏa, những cái khác anh đều nghe theo em." Đới Hiến trước tiên đứng đúng đội ngũ, để tránh cô vừa tức giận là ngộ thương anh.

Đình Tam Tam lại xoay người, nằm sấp ở trên giường, che mặt.

"Giận thật à?"

"Không có."

"Vậy là em đang suy nghĩ?"

"Ừm"

Đới Hiến nuốt nước bọt, nói: "Suy nghĩ không rõ ràng cũng không sao, đầu phải việc gì cũng cần làm rõ ràng như vậy, có đúng không? Chỉ cần chúng ta sống vui vẻ, thế nào cũng được!"

"Vậy sao anh còn hỏi em vấn đề này?" Đình Tam Tam lẩm bẩm.

"Anh sợ em sau này hối hận."

Sợ lúc em đang chống lại khiển trách của người khác lại đem bản thân trộn vào bên trong, vì chống lại mà phản kháng, mất đi mục tiêu chân chính của bản thân.

"Vợ à, kỳ thực em không ghét trẻ con đúng không?" Từ Tiểu Bảo nhà Tổng Diệp đến hai bé sinh đôi nhà anh cả, cô đều có thể chăm sóc rất tốt, cùng hòa mình với bọn chúng. Những thứ này, anh đều nhìn ở trong mắt.

"Thì giống như anh nói, em ghét người khác can thiệp vào cuộc sống của em, thay đổi hiện trạng của em. Em không phải ghét trẻ con, em ghét là tất cả biến cố mà đứa bé sẽ mang đến cho chúng ta, sinh hoạt rối loạn, vĩnh viễn lấy đứa bé làm trọng điểm, mất đi bản thân mình." Đinh Tam Tam ngẩng đầu, "Nói thật, cho dù là làm mẹ em cũng không có cách nào vì con cái buông tha cuộc sống của chính mình, em không phải người như đức mẹ, em chỉ có thể tiếp nhận thân phận bạn bè của một đứa bé, không thể tiếp nhận vai trò của người mẹ."

Mẹ, từ cao cả này, cô thực sự sợ thất bại ở trong tay mình.

Đương nhiên, không phải cô sẽ ngược đãi trẻ con hay xem nhẹ bọn chúng, mà là cô không có cách nào giống như những người mẹ khác, làm tình tế tí mĩ như vậy, luôn luôn xoay quanh con cái. Suy nghĩ của cô càng thiên về phương tây, đứa bé cùng cô là độc lập, cô có trách nhiệm nuôi dưỡng nó, nhưng không có trách nhiệm phụ trách toàn bộ cuộc đời của nó.

"Anh biết rồi." Đới Hiến nhẹ giọng nói, "Em đừng kích động, là anh lo lắng cho em, không phải ép buộc em thay đổi."

Đinh Tam Tam gật đầu, cô biết, trên đời này người duy nhất đối xử tốt với cô không điều kiện, chỉ anh mà thôi.

"Anh đánh báo cáo kết hôn rồi, lần sau anh trở lại chúng ta liền đi cục dân chính phục hôn. Cấp trên sẽ phê cho anh thời gian nghỉ kết hôn, em suy nghĩ xem đi chỗ nào, anh đều đi cùng em"

"Ừm"

"Đừng không vui nữa, là lỗi của anh, không nên nhắc tới cái này khiến em đau lòng."

"Em không trách anh, ngược lại cảm ơn anh đã nhắc nhở em."

"Nói cảm ơn có phải quá khách sáo không?" Đới Hiến hỏi thăm dò.

Đinh Tam Tam cười một tiếng: "Được rồi, không khách sáo, anh sớm lần về đây cho em, em nhớ anh rồi."

Đới Hiến nhếch miệng, cười thâm cả nửa ngày, sau đó hô to: "Vâng, tuân lệnh!"

Lời tác giả: có lúc chúng ta không hiểu ba mẹ cũng là bình thường, dù sao niên đại cuộc sống khác biệt, thế giới nhận thức khác biệt. Đặc biệt là thời đại bây giờ tin tức bùng nổ, tư tưởng của ba mẹ hơi rớt lại phía sau một chút là hoàn toàn bình thường, chúng ta cần cho họ thời gian giám xác. Đừng một lời không hợp liền bỏ rơi họ, cho rằng họ là cổ hủ.

Nói một chuyện tự hào về bản thân, từ khi tôi hiểu chuyện đến nay tôi chưa từng cãi nhau với mẹ một lần, đây là một kỷ lục đáng ngạc nhiên trong một dòng họ tính khí nóng này như dòng họ nhà chúng tôi, người nhà bày tỏ tôi có lẽ là trái hồng mềm (họ lại không cảm thấy là tôi tu dưỡng tốt...).

Nhưng tôi thà rằng làm "trái hồng mềm" trong mắt họ, cũng không muốn khiến ba mẹ đau lòng. Đương nhiên, tôi có nguyên tắc, hơn nữa trong các tình huống đa phần ý nghĩ của mẹ tôi là theo ý tôi, vậy liền chứng minh hữu lý bất tại thanh cao [3].

[3] Hữu lý bất tại thanh cao: chỉ cần bạn có đạo lý, cho dù giọng bạn cao hay thấp cũng không có vấn đề gì.

Trao đổi nhiều cùng ba mẹ, chậm rãi tìm hiểu, học hỏi lẫn nhau, cùng mang họ bắt kịp thời đại.

[1] Vẫy tay kiểu Nhĩ Khang

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hộ thê cuồng ma [1]

Edit: Dương

***

[1] Hộ thê cuồng ma: rất thích vợ mình, không phân biệt được phải trái thị phi đúng sai, cưng chiều vợ mình vô điều kiện.

Đinh Tam Tam dậy rất sớm, ở trong phòng dạo qua một vòng, sau khi tưới nước cho hoa cỏ trên ban công, rồi cuộc không nhịn được nữa xuống gọi Đới Hiến dậy.

"Sớm biết thế này thì tôi qua không cho anh uống nhiều rượu như vậy." Đinh Tam Tam kéo cánh tay của anh, kéo anh dậy.

Vì chúc mừng hai người hôm nay đi cực dân chính phục hôn, tôi qua nhóm bạn tốt đã liều mạng rót rượu cho bọn họ, Đinh Tam Tam đương nhiên sẽ không uống bao nhiêu, nhiệm vụ kia đều đè trên người Đới Hiến, người này lại còn không có ý muốn tỉnh lại.

"Vợ ơi, đầu anh choáng váng..." Anh hơi nghiêng đầu, toàn bộ sức nặng đè ở trên vai của Đinh Tam Tam.

Bà vai của cô trĩu xuống, cô dùng hết sức lực đưa tay đẩy anh, "Đứng dậy rửa mặt, không phải anh định ngủ cả ngày hôm nay chứ."

Đới Hiến duỗi tay ôm lấy cô, thấp giọng hỏi: "Em có giúp anh nấu canh không?"

"Nấu canh gì?"

"Em uống say anh chăm sóc em thế nào?" Đới Hiến hỏi lại.

Đinh Tam Tam nhớ lại, nói: "Trong tủ lạnh còn có nửa quả chanh, em đi pha nước uống cho anh!"

Đới Hiến: "..."

Nói xong, cô nhanh chóng xuống giường đi đến phòng bếp.

Đới Hiến khẽ cười một tiếng, nhìn dáng vẻ cô chột dạ đều cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Đinh Tam Tam đun một siêu nước nóng, cắt lát quả chanh cho vào trong bình thủy tinh, lại thêm hai thìa mật ong, đợi nước nóng hơi nguội thì rót nước vào, nước chanh mật ong phiên bản đơn giản đã hoàn thành.

Sau khi Đới Hiến sửa sang xong hình tượng của mình liền đi xuống dưới tầng, nhìn cô ngồi ở cạnh bàn ăn đọc sách, bên cạnh là nước chanh đã pha xong.

"Đọc cái gì đấy?" Anh đi tới phía sau, rút được quyển sách trong tay cô, tự mình lật vài trang.

Đinh Tam Tam: "Nước chanh mật ong, uống đi."

Đới Hiến vừa đọc sách vừa bung cúc lên, không hề phòng bị uống một hớp, răng sắp bị chua rồi.

"Mùi vị không đúng sao?" Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua vẻ mặt của anh, rót cho mình một cốc, nếm thử một hớp, nói, "Uống ngon mà."

"Em cắt cả nửa quả chanh vào à?"

"Đúng thế, như vậy mới có mùi vị."

Đới Hiến đỡ trán, anh quên mất, vị giác của Đinh Tam Tam từ trước đến nay không giống người thường, đặc biệt là trên mức độ cảm nhận vị chua.

"Không nói cái này nữa, em thấy địa lý nước ta thế nào, hay muốn xuất ngoại du lịch?" Đới Hiến khom lưng, hai tay gác ở trên vai cô hỏi.

"Tùy ý chọn lựa, dù sao tuần trăng mật của chúng ta cũng sẽ không xuất ngoại."

"Nếu như em muốn đi có thể hẹn Tiểu Chung Điều Điều đi cùng, anh chỉ trả cho em." Đới Hiến nghiêng đầu, hôn lên vành tai cô.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nghiêng đầu, "Không đi, vẫn là trong nước thích hơn."

"Vậy em nghĩ xong lần này chúng ta đi nơi nào chưa?"

"Đương nhiên."

"Thuận tiện tiết lộ một chút được không?"

"Đi cùng em là được rồi." Đinh Tam Tam đứng lên, xoay người vỗ vỗ mặt anh, "Cầm sổ hộ khẩu và giấy chứng nhận ly hôn, chúng ta nên xuất phát rồi."

Đới Hiến duỗi tay kéo cô lại, "Hỏi em chuyện này."

"Chuyện gì?"

"Nhấn kết hôn của chúng ta ở chỗ nào."

Đinh Tam Tam hơi sùng sốt, sau đó nở nụ cười, "Không phải anh muốn dùng cái lần trước đảm nhiệm cái lần này chứ!"

"Đang có ý đó."

"Oa, anh thật sự đủ keo kiệt." Đinh Tam Tam chỉ vào anh nói.

Đới Hiến cười ôm cô, "Nói thật, ở chỗ nào?"

"Không nói cho anh, anh đi mua cái khác cho em đi." Đinh Tam Tam xoay trái xoay phải để thoát ra.

"Cặp nhẫn đó là tự tay anh khắc, vô cùng ý nghĩa." Đới Hiến ôm cô vào trong ngực, thành khẩn nói, "Chúng ta dùng cặp trước đó có được không? Chứng minh tình cảm của chúng ta trước sau như một."

Đinh Tam Tam nhìn anh từ trên xuống dưới, "Thật sự không phải keo kiệt?"

"Anh từng keo kiệt với em chưa?"

"Vậy cũng không nói trước được, đều là vợ chồng già rồi, lỡ đâu anh đối xử với em không tốt như trước đây thì sao." Đinh Tam Tam trêu chọc anh.

Đới Hiến thu lại ý cười, chống ở trên trán cô, nâng mặt cô lên, "Anh vì em ngay cả mạng sống đều không cần, tiền tính là cái gì."

Khóe miệng Đinh Tam Tam cong lên, duỗi tay ôm lấy eo của anh, tựa ở trong ngực anh, "Em đùa anh thôi, đừng coi là thật. Nhấn ở trong ngăn kéo thứ hai trong thư phòng, rất tốt."

"Không ném đi?"

"Ừm."

Đới Hiến cười một tiếng, có chút vui vẻ có chút đau lòng.

...

Từ cục dân chính đi vào rồi đi ra, thời gian nửa tiếng, giấy chứng nhận ly hôn lại trở thành giấy chứng nhận kết hôn, người yêu lại một lần nữa trở thành vợ chồng, người bên cạnh vẫn là người đó.

Đây là ngày cuối cùng của tháng ba, rất bình thường, không phải ngày có ý nghĩa đặc biệt gì cả, cũng không phải lễ tình nhân của phương Tây càng không phải lễ tình nhân của phương Đông. Nhưng bởi vì trên giấy chứng nhận kết hôn là ngày này, cho nên ngày này của mỗi năm trong tương lai đều sẽ không giống bình thường nữa, là một ngày bọn họ phở thác ý nghĩa đặc biệt.

"Cho nên kết hôn cùng một ngày kia thật sự không có quan hệ gì." Đinh Tam Tam ngồi trên xe, kiểm tra giấy chứng nhận kết hôn lại một lần, cho ra kết quả như vậy.

"Chỉ có lấy chồng phải chăng đúng là có quan hệ." Đới Hiến cười nói.

Đinh Tam Tam khép lại giấy đăng ký kết hôn, khóe miệng cong lên: "Đúng."

Đới Hiến muốn dẫn cô đi ăn đại tiệc, bị Đinh Tam Tam từ chối, cô nói: "Em mua vé tàu hỏa là tối nay, bây giờ chúng ta nhanh chóng về nhà thu dọn đồ đạc mới kịp."

"Vé tàu hỏa, đi đâu?" Đới Hiến nghiêng đầu nhìn cô.

"Du lịch trăng mật."

Đới Hiến có chút nghi hoặc, vì sao không đi máy bay, nhất định phải đi tàu hỏa. Nhưng bởi vì là quyết định của Đinh Tam Tam, cho dù anh nghi vấn cũng phải đợi đến thời cơ thích hợp, nếu không rất có thể bị ném cho mất kinh thường và bị vứt ở ven đường.

Về đến nhà, Đới Hiến bắt đầu quanh co thăm dò điểm đích, "Khí hậu như thế nào? Mang quần áo ra sao."

"Quần áo anh không cần để ý, em thu dọn là được rồi, bây giờ anh đi siêu thị mua ít nước xịt muối và kem chống nắng, cả màn nữa." Đinh Tam Tam nói.

Ba đồ vật này... chẳng lẽ là đi rừng mưa nhiệt đới?

"À, đúng rồi, thuận tiện mua ít đồ ăn vặt, nhưng đừng mua thực phẩm bành hóa [2]." Đinh Tam Tam nói.

[2] Thực phẩm bành hóa (膨化食品): là lấy ngũ cốc làm nguyên liệu chính, áp dụng kỹ thuật công nghiệp hóa chất làm phình lên như sấy, nướng, v.v... chế thành thể tích tăng lên rõ ràng. VD: bánh gạo, khoai tây chiên, bỏng ngô...

"Ok, còn gì nữa không?"

"Bọn anh sinh tồn dã ngoại đều sẽ chuẩn bị đồ gì?" Đinh Tam Tam thu dọn được một nửa ngẩng đầu lên nhìn anh.

Sinh tồn dã ngoại? Đới Hiến hơi nhíu mày, từ lúc nào mà cô trở nên có tinh thần mạo hiểm như vậy? Khẩu vị đủ nặng, anh thích!

"Giao cho anh." Anh cầm chìa khóa xe lên, đi ra ngoài.

Đinh Tam Tam mỉm cười nhìn bóng lưng của anh, chỉ mong lúc đến đích thì anh sẽ không nổi bão.

Bây giờ tối, hai người ngồi trên tàu hỏa. Xét thấy hai người thu nhập tốt lại đều là người tương đối coi trọng sinh hoạt, Đinh Tam Tam không hề do dự chọn giường mềm.

Bốn cái giường, cô mua là hai giường dưới đối diện nhau, tàu hỏa khởi động nhưng hai giường trên vẫn không có người tới, cho nên suy đoán là giữa đường lên xe. Không có người xa lạ ở trong một không gian, cô hơi dễ chịu một chút, sửa sang xong giường đệm, chuẩn bị xem phim trên điện thoại một lát rồi sau đó đi ngủ.

Đới Hiến chen qua đây, khẳng khái muốn nằm cùng cô trên một cái giường.

"Anh như vậy em rất khó chịu..." Đinh Tam Tam nhíu mày.

Anh đưa tay nâng cô lên, anh thì nằm ở trên giường, cô thì nửa nằm ở trên người anh.

"Ồ nhà đều là ngủ cùng nhau, không có em anh không quen." Anh nói.

"Vậy anh ở bộ đội thì sao?" Đinh Tam Tam cạn lời.

"Đó là tình huống đặc biệt, không thể không chấp nhận. Bây giờ không giống, em đều ở trước mắt anh, vì sao anh không thể ôm em ngủ?" Anh biểu hiện lời mình nói rất có lý.

Logic chặt chẽ, vậy mà cô không có cách nào phản bác? Tính lại một chút, cứ như vậy đi, đợt lát nữa chính anh không thoải mái sẽ rời đi.

"Đừng xem điện thoại nữa, ánh sáng ở đây không tốt." Anh lấy điện thoại của cô xuống, bỏ vào trong túi quần mình.

"Này."

"Ngoan, chúng ta ngủ đi."

Đình Tam Tam bò dậy, giật dừ nhìn anh, "Bây rười anh đã ngủ rồi hả!"

"Vậy nói chuyện phiếm?" Anh dò xét hỏi.

"Trò chuyện cái gì?" Đình Tam Tam dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh.

"Tùy tiện cái gì cũng được, hai chúng ta chẳng lẽ còn không tìm được chủ đề chung sao?" Đới Hiến tự tin nói.

Đình Tam Tam suy nghĩ một chút, ngoại trừ bọn họ đều yêu đối phương, hình như... hình như... sở thích của bọn họ thật sự là trống đánh xuôi kèn thổi ngược...

Trò chuyện vấn đề nghề nghiệp? Trò chuyện âm nhạc phim truyền hình? Trò chuyện gần đây đọc sách gì? Trò chuyện chương trình tạp kỹ? Trò chuyện sudoku [3]... Anh đều không có hứng thú.

[3] Sudoku: là một trò chơi câu đố sắp xếp chữ số dựa trên logic theo tổ hợp. Mục tiêu của trò chơi là điền các chữ số vào một lưới 9×9 sao cho mỗi cột, mỗi hàng, và mỗi phần trong số chín lưới con 3×3 cấu tạo nên lưới chính đều chứa tất cả các chữ số từ 1 tới 9.

Trò chuyện bắn súng? Trò chuyện leo núi? Trò chuyện thể thao? Trò chuyện thời sự chính trị... Cô cũng đều không có hứng thú.

Yên lặng hai phút, sau khi mắt to trừng mắt nhỏ, Đình Tam Tam lại lần nữa nằm xuống lòng ngực của anh, "Xem ra chúng ta chỉ thừa lại quan hệ thể xác..."

"Không tồi, đây là quan hệ vững chắc nhất." Đới Hiến an ủi cô.

Đình Tam Tam bật cười, "Hai vợ chồng không có trao đổi tinh thần chỉ còn lại lên giường, còn vững chắc sao?"

"Vững chắc, ít nhất anh vĩnh viễn sẽ không mất đi hứng thú với cơ thể của em, còn em thì anh không biết." Anh thân nhiên đào một cái hố ở phía trước, chờ cô nhảy vào.

Đình Tam Tam nhướn mày, "Phải không? Vậy hình như em thích là bộ phận khác của anh."

"Bộ phận nào?" Anh bình tĩnh hỏi.

Đình Tam Tam chọc chọc vào ngực trái của anh, "Ồ đây, em khá là thích."

Mặc dù sở thích của bọn họ hoàn toàn trái ngược, nhưng tam quan lại vô cùng ăn nhịp, phương thức và góc độ xử lý vấn đề đối đãi sự vật đều có mức độ nhất quán cao. Bọn họ không cần nói hết vấn đề, bản thân bọn họ đã có thể cho đối phương sự hấp dẫn lớn nhất.

Mấu chốt là, bọn họ có góc nhỏ giữ lại cho riêng mình, góc đó mới là động cơ mang lại cho bọn họ động lực liên tục không ngừng. Anh yêu sự nghiệp của mình, cô cũng giống vậy.

Tàu hỏa chạy về phía trước, cảnh vật hai bên lóe lên qua cửa sổ, bóng ngược mờ ảo hiện ra trên rèm cửa sổ, tia sáng âm đậm chiếu vào gương mặt của đôi bên, bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, không biết đang ngọt ngào cái gì.

Âm thanh huyền ảo, mùi phức tạp, giường không ngừng chấn động... Cô nhắm mắt lại nằm ở trên lòng ngực của anh, an ổn tiến vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng đến khoảng mười hai giờ, tàu hỏa lại một lần nữa dừng lại, hành khách lục tục bắt đầu lên tàu.

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân, tiếng động chậm rãi đi tới bên này, Đới Hiến mở mắt ra, để Đình Tam Tam nằm ngửa ở trên giường, đắp kín chăn, anh xoay người quay lại giường của mình.

Một nam một nữ kéo hành lý đi vào, giọng của người đàn ông khá lớn, chỉ giường ngủ trên đầu Đới Hiến nói với người phụ nữ phía sau: "Em ngủ bên này đi."

Hắn ta quay đầu đem hành lý đặt trên giá, nhìn thoáng qua Đình Tam Tam nằm ngủ ở bên dưới, cởi giày rồi leo lên giường.

Giọng của người phụ nữ hơi nhỏ, cô ta nói: "Hai ta đổi lại đi."

"Ồi, cần gì phiền toái như vậy, ngủ một đêm là đến rồi." Người đàn ông ngồi ở trên giường sửa sang chăn gối, không có ý muốn đổi lại với cô ta.

Người phụ nữ đặt hành lý ở phía dưới giường ngủ của Đới Hiến, nhẹ nhàng cởi giày rồi leo lên giường.

Khoảng nửa tiếng sau, Đình Tam Tam từ trên giường ngồi dậy, cô đi giày vào đi tới đối diện, đột nhiên ngã ở trên giường Đới Hiến.

"Sao thế?" Đới Hiến xoay người, ôm cô vào trong chăn.

"Chân hắn ta thối, em không ngủ được..." Cô lăm bắm chen trong ngực anh, giống như muốn dựa vào mùi vị trên người anh che giấu mùi chân thối trong không khí.

Đới Hiến nghiêng người dành ra cho cô một chỗ, dùng cánh tay của mình ôm cô vào trong ngực, "Bây giờ không người thấy rồi chứ?"

"Ừm" Cô đã ngửi thấy mùi Eau de Cologne [4] trên người anh rồi.

[4] Eau de Cologne: là một loại nước hoa có nguồn gốc từ Cologne, Đức. Về sau, Eau de Cologne đã được dùng như một thuật ngữ chung cho các công thức có mùi thơm nồng đặc trưng của 2 – 5% hoặc nhiều hơn tùy thuộc vào loại tinh dầu hoặc hỗn hợp các chất chiết xuất, rượu, và nước.

"An tâm ngủ đi." Anh vỗ vỗ lưng cô, thấp giọng nói.

Ở trong ngực anh, bất kể điều kiện tồi tệ cỡ nào cô cũng có thể ngủ say. Quả nhiên, qua vài phút, anh cảm giác được cơ thể của cô dần dần thả lỏng, xem ra đã ngủ rồi.

Chỗ nằm nho nhỏ có lẽ không đủ nam nữ trưởng thành cùng nằm xuống, anh lót cái gối ở sau lưng, nửa tựa vào vách xe, để cô nằm yên ổn trong ngực mình, anh thì nửa ngồi như vậy một đêm.

Ngày hôm sau, bảy giờ sáng, bên trong buồng xe ánh đèn chói mắt khiến cô tỉnh giấc. Cô ngồi dậy, liếc mắt liền thấy người đàn ông đối diện ngồi ở trên giường cô. Cao gầy đen, đeo kính, dùng ánh mắt như có như không quan sát cô.

Trong không gian kín như thế này bị một người đàn ông thiếu lễ phép cơ bản như vậy quan sát, là phụ nữ đều sẽ cảm thấy khó chịu, Đinh Tam Tam đen mặt là bình thường.

Một bóng đen cao lớn xuất hiện ở cửa toa, anh liếc nhìn người đàn ông kia, hẳn ta lập tức cúi đầu, không dám nhìn loạn nữa.

"Em đi rửa mặt đi." Đới Hiến đứng ở trước mặt Đinh Tam Tam, che đi tầm nhìn của người đàn ông đối diện.

Đinh Tam Tam thờ phào nhẹ nhõm, vén chăn xuống giường đi giày.

Đới Hiến lấy ra túi đựng đồ dùng rửa mặt đưa cho cô, nói: "Ra ngoài rửa trái là đến."

"Ừm." Cô đi giày xong, nhận lấy cái túi đi ra ngoài.

Đới Hiến gấp chăn gọn gàng đặt ở trên gối, sửa sang lại ra giường, ngồi ở phía trên, nhìn thoáng qua người đàn ông đối diện. Người đàn ông kia ho một tiếng, nâng gọng kính, nhìn lại anh, "Người anh em, hai người từ đâu đến..." Hẳn ta tự nhận là lời nói rất bình thường.

"Cảm thấy hứng thú?" Khóe miệng Đới Hiến cong lên, giống như vô ý cầm một túi quả óc chó ở trên bàn, tùy ý nắm một cái, nắm quả óc chó nằm trong lòng bàn tay.

Anh mỉm cười nhìn người đàn ông đối diện, hẳn ta không hiểu nguyên do. Anh hơi dùng sức, nắm quả óc chó đồng thời phát ra tiếng vang, lại mở bàn tay ra, ngay cả nhân quả óc chó đều vỡ vụn.

Người đàn ông đeo kính tròn mắt, đôi môi không tự chủ mấp máy hai cái, sau khi cười ba tiếng ha ha ha, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Ở trên hành lang nhỏ hẹp gặp được Đinh Tam Tam rửa mặt xong quay lại đây, hẳn ta nhanh chóng xoay người, chạy theo một hướng khác.

Đinh Tam Tam không hiểu nguyên do, đứng ở cửa toa, cô hỏi: "Anh làm gì với hẳn ta?"

Đới Hiến gõ gõ bàn ăn, trên khăn giấy màu trắng là từng nhân quả óc chó nguyên vẹn.

"Qua đây, ăn bữa sáng."

"À, được." Cô không xoắn xuýt vấn đề này nữa, ngồi bên cạnh anh bắt đầu hưởng thụ bữa sáng đầu tiên của chuyến đi.

Lời tác giả: lúc muốn ăn óc chó liền đặc biệt yêu cầu một Hiến ca, vừa tiện lợi lại hiệu suất cao, hơn nữa là XX, rất tốt. (XX là theo tác giả)

Khụ khụ, trời đã sáng, tôi mơ mộng cũng đủ rồi.

Hiến ca là của Tam Tam, không tiếp thu phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: “Du lịch trăng mật”;

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Đới Hiến nhìn về phía ngoài cửa tàu, núi xanh hai bên chậm rãi lui về phía sau, có thể nhìn thấy một mảnh sắc xuân tràn trề, cảnh tượng vạn vật sống lại.

"Chuẩn bị xuống tàu." Đinh Tam Tam ở bên cạnh nói.

Đới Hiến nghiêng đầu: "Nơi này chính là núi Ngọc [1]?"

[1] Núi Ngọc (Ngọc Sơn): là ngọn núi cao nhất tại Đài Loan và là ngọn núi cao thứ tư tại các hòn đảo trên Trái Đất. Trong mùa đông, đỉnh núi Ngọc thường được bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng và khi quan sát giống như một viên ngọc chói sáng, và đây cũng chính là nguồn gốc của tên gọi.

"Đúng vậy." Đinh Tam Tam nhìn đồng hồ đeo tay, nói, "Còn năm phút nữa thì tàu dừng lại."

Đới Hiến chưa từng nghe qua tên núi Ngọc, trước khi lên đường anh còn phỏng đoán, có thể là cảnh điểm du lịch [2] mới nổi hoặc các loại thôn trang nghỉ dưỡng, nhưng bây giờ nhìn lại hai cái đều không giống lắm.

[2] Cảnh điểm du lịch: chủ yếu là núi, sông, hồ, biển, chùa, miếu, viện bảo tàng, công viên...

"Các vị hành khách, đoàn tàu sắp đến ga núi Ngọc, mời hành khách xuống ga núi Ngọc chuẩn bị tốt hành lý vật phẩm của mình..." Phát thanh của đoàn tàu bắt đầu vang lên.

Đinh Tam Tam đứng lên, Đới Hiến đứng ở phía sau cô, hai người đi đến cửa tàu.

"Vợ à, đây là chỗ nào?" Đới Hiến đứng ở trên bục nhìn thoáng qua phía sau, nhận không được liên hỏi.

Đinh Tam Tam nói: "Không phải anh nói ở cùng em thì ở chỗ nào cũng được sao?"

"Nói thì là như vậy, nhưng nếu như em đem anh đi bán thì anh cũng phải phản kháng một chút."

"Anh đáng giá mấy đồng tiền?" Đinh Tam Tam hoài nghi nhìn anh, trên mặt mang theo ánh mắt cổ ý quan sát.

Đới Hiến véo một cái ở eo của cô, loại về mặt này thật sự là rất thiếu đồn.

Đinh Tam Tam cười đi về phía trước, cửa tàu mở ra, hai người xách hành lý xuống tàu.

Ga núi Ngọc không khác gì ga tàu ở những địa phương khác, ngoại trừ nhỏ hơn một chút, còn rất sạch sẽ.

Ra khỏi ga, Đinh Tam Tam kéo Đới Hiến đi tới trạm xe buýt. Biển báo ở trạm xe buýt cho thấy ở đây chỉ có hai tuyến xe, một tuyến đến thị trấn, một tuyến đến bến xe.

Đinh Tam Tam kéo Đới Hiến lên tuyến xe đi đến bến xe, hai người ngồi ở cuối cùng, tầm nhìn rất tốt.

Đới Hiến quan sát chiếc xe buýt này một chút, trên xe có người già đeo gùi, có phụ nữ bế trẻ con chảy nước mũi, trên mặt đất còn có vài cây giống như rom rạ... Quan trọng nhất là, ghế ngồi hơi loang lổ, giống như đủ loại dầu mỡ mờ hôi xen lẫn ở một chỗ không lau sạch được.

Anh nhìn Đinh Tam Tam cúi đầu xem điện thoại, cô không hề có cảm xúc khó chịu, không giống cô bình thường.

Xe buýt khởi động, lao đảo lắc lư tiến về phía trước. Đinh Tam Tam cất điện thoại, hai tay một vòng, ôm lấy eo của Đới Hiến.

"Làm sao vậy?" Anh cúi đầu nhìn cô.

"Mùi xăng này thật sự khó ngửi." Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Khỏe miệng Đới Hiến cong lên, còn tưởng rằng cô thay đổi chút, kết quả vẫn là Đinh Tam Tam đó. Anh hào phóng duỗi tay ấn cô vào trong ngực mình, làm máy lọc không khí bằng da thịt.

Người trên xe thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hai người họ, trong ánh mắt mang theo tò mò và nghi ngờ, sau khi đụng phải ánh mắt của Đới Hiến lại nhanh chóng dời đi chỗ khác, xem như cái gì cũng chưa xảy ra.

Đến trạm cuối là bến xe, Đinh Tam Tam và Đới Hiến xuống xe.

"Cô giáo Đinh, ở đây!" Một giọng nam sáng khoái vang lên ở phía bên phải, trong nháy mắt thu hút ánh mắt của Đinh Tam Tam và Đới Hiến.

Cậu ta mặc áo sơ mi trắng quần bông vải lạnh [3], đeo balo, tràn đầy nhiệt tình chạy tới chỗ bọn họ.

[3] Bông vải lạnh (棉麻): chỗ chủ thích này bên baidu chỗ thì viết sợi lạnh, chỗ lại viết sợi dây nên t cũng không chắc đã edit đúng chưa, t tạm edit là bông vải lạnh. Hình ảnh ở cuối chương.

"Tiểu Thiên, đã lâu không gặp." Đinh Tam Tam cười vươn tay, chuẩn bị bắt tay cậu ta, Tiểu Thiên to gan hơn cô, trực tiếp ôm lấy cô.

"Sur ty, nhớ chị muốn chết!" Nụ cười của cậu ta tỏa nắng phóng khoáng, khiến người ta không thể không tin sự chân thành của cậu ta.

"Khụ." Giọng nam bất ngờ xen vào, Đinh Tam Tam cười vỗ vỗ vai của Tiểu Thiên, nói: "Chị giới thiệu một chút, đây là chồng chị, Đới Hiến. Đây là tiểu sư đệ đồng môn, Thiên Nguyên." (Đồng môn: học cùng một thầy/cô giáo)

"Chào anh, anh rể." Tiểu Thiên đưa tay ra trước.

"Chào em, Tiểu Thiên." Đới Hiến biểu hiện "phóng khoáng" như vậy, cười bắt tay cậu ta.

Hai người nhận thức xong, Tiểu Thiên nói: "Sur ty, về em mua xong rồi, chúng ta đi phụ cận ăn cơm trước đi."

"Được, em muốn ăn gì, sur ty mời khách." Đinh Tam Tam cười nói.

"Em đã sớm nhìn trúng quán mì thịt bò kia rồi, vừa nãy ngồi xổm ở cổng nửa ngày, mắt thấy người ta sắp cho em ăn miễn phí một bát thì cuối cùng anh chị đã tới!" Tiểu Thiên cười chỉ vào một tiệm nhỏ ở cổng bến xe.

"Chị xin lỗi, làm phiền em đi khát thực [4] rồi." Đinh Tam Tam nói.

[4] Khát thực: khát là xin, thực là ăn, khát thực nghĩa là xin ăn. Khát thực là một trong rất nhiều hình thái tu tập của người tu theo đạo Phật do Đức Giáo chủ Thích Ca Mâu Ni khai sáng.

Tiểu Thiên khoát tay khí phách, "Bỏ đi, sau này còn rất nhiều cơ hội."

Ánh mắt khác thường từ xung quanh nhìn lại đây... Chàng trai đứng đắn nghiêm chỉnh, không giống người không có tiền.

Ba người ngồi vào chỗ, Tiểu Thiên khí phách gọi ba bát mì thịt bò.

Đinh Tam Tam nhìn về phía Đới Hiến, nói: "Em muốn đi nhà vệ sinh, anh muốn đi cùng em không?"

"Đi thôi." Đới Hiến đứng dậy.

Tiểu Thiên nói: "Đi ra cửa rẽ phải là đến, anh chị đi đi, em ngồi đây trông đồ đạc."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, thuận tay bóp mặt cậu ta, "Cảm ơn tiểu sư đệ."

Tiểu Thiên hơi nghiêng đầu, vừa lầm bầm vừa xoa mặt: "Sur ty chị thật phiền, em đã trưởng thành rồi."

"Trưởng thành cũng vẫn là tiểu sư đệ." Đinh Tam Tam cười một tiếng, đẩy Đới Hiến đi ra ngoài.

Quả nhiên, chưa đi được mười mét, Đinh Tam Tam liền bị tra hỏi "ma quỷ".

"Sao em thân thiết với cậu ta thế!" Đới Hiến dồn cô vào góc bên cạnh nhà vệ sinh, bắt mắt nói.

"Anh ghen à?" Đinh Tam Tam cười hỏi.

"Em nói xem, du lịch trắng mặt, em thấy có người thứ ba đi cùng không?"

Đinh Tam Tam cười nói: "Tiểu sư đệ không phải người khác, cậu ấy là con của thầy hướng dẫn em hồi đại học, xem như là những sư huynh sư tỷ này nhìn cậu ấy lớn lên. Cậu ấy mới hai mươi tuổi, còn nhỏ."

"Nhỏ thì có thể bóp mặt cậu ta?" Đây là chỗ anh không hài lòng nhất. Đinh Tam Tam không thích quá thân mật với người khác, nhưng tiểu sư đệ này rõ ràng không nằm trong phạm vi "người khác".

Mùi trong nhà vệ sinh bay tới, Đinh Tam Tam che mũi nói: "Em bóp mặt cậu ấy thì sao, em lại không hôn cậu ấy."

"Em dám!"

Cô thả tay xuống, nhón chân lên hôn một cái ở trên môi anh, nói: "Không được chê buồn nôn khi hôn ở cửa nhà vệ sinh, là anh ép em."

...

Sư đệ Tiểu Thiên nhìn hai người tay trong tay trở lại, che ngực, làm ra vẻ rất bị thương.

"Ồ trường học thấy người ta túm ôm đã đủ phiền rồi, vừa ra ngoài lại gặp phiền bán mạng hơn của anh chị, em không sống nổi nữa." Cậu ta oán giận nói.

Đinh Tam Tam cười nói: "Vì sao em không tìm một người? Vừa vặn có thể phục thù lại."

"Em không phải người có tính phục thù mạnh, nhịn một chút là tốt rồi, cần gì phải tàn nhẫn với bản thân."

Đinh Tam Tam hít một hơi: "Tiểu sư đệ, phải nói thật nhé."

Đới Hiến đưa tay ôm eo cô, hơi di chuyển trên thắt lưng của cô, Đinh Tam Tam run lên, trong nháy mắt thu lại sự quan tâm tha thiết với tiểu sư đệ.

Tiểu Thiên đại khái không chú ý tới tình huống bên này, cậu ta ôm đầu làm dáng vẻ buồn phiền nói: "Em thề mềnh thất bại, đừng nhắc đến nữa."

"Thề mềnh còn có thất bại?" Đinh Tam Tam nghi hoặc.

Tiểu Thiên lấy điện thoại ra mở album, đưa cho Đinh Tam Tam, "Chính là cô ấy, có phải rất đẹp không?"

Đinh Tam Tam nhìn một chút, đưa cho Đới Hiến, thấp giọng hỏi: "Có phải con trai đều thích kiểu này không?"

Da trắng mặt xinh, mầu chót là... ngực to.

Đới Hiến nhìn cũng không nhìn, trực tiếp lắc đầu, "Không thích."

"Anh cảm thấy cô ấy không đẹp?" Tiểu sư đệ không vui.

"Chỗ nào đẹp bằng sư tỷ của cậu?" Đới Hiến hỏi lại.

Tiểu sư đệ trợn mắt, sau đó gào to: "A a a a a a a!"

Đới Hiến bị chấn động phải lui lại một bước, "Cậu ta làm sao thế?"

Cơ thể Đinh Tam Tam cũng lùi về sau, "Tuyệt kỹ gia truyền, công phu sư tử rống."

Tiểu sư đệ phát tiết xong, cảm giận hét to: "Em có thể không biết đại sư tỷ đẹp sao? Còn cần anh nói!"

Đới Hiến và Đinh Tam Tam đồng thời nhướng mày.

"Mầu chót là không còn nữa..." Tiểu sư đệ u oán nhìn về phía Đới Hiến, "Chỉ có một đại sư tỷ, còn bị anh lừa chạy mất rồi... Nếu như sư tỷ ở cùng một chỗ với em, chúng ta có thể trở thành cặp vợ chồng điệu thủ [5], hành y cứu người, nắm tay đi khắp bốn phương..."

[5] *Điều thủ: người có năng lực chuyên môn cao.*

Không biết vì sao, Đới Hiến không hề ghen nữa, trái lại có chút buồn cười. Rốt cuộc anh đã hiểu vì sao Đinh Tam Tam lại đưa tay bóp mặt cậu ta, cậu ta căn bản vẫn là một đứa trẻ, có chỗ nào đáng để ghen chứ?

"Mì thật bỏ tôi rồi!" Ông chủ hô to, cứu nguy cho tiểu sư đệ đang ai oán và đôi vợ chồng muốn cười mà không thể cười.

Tiểu sư đệ đã chẳng muốn khóc xị xị mũi, tách đôi đùi dùng một lần trộn mì, không nhìn ra bất kỳ tâm tình buồn phiền nào còn sót lại.

"Sư tỷ, chị có muốn cho thêm giấm không?" Cậu ta cầm bình giấm, ngẩng đầu hỏi.

Đinh Tam Tam: "... Thêm một chút đi."

"À."

....

Com nước xong vừa vặn bắt đầu kiểm tra vé, trên xe khách [6], tiểu sư đệ ngồi ở phía trên cùng, Đới Hiến và Đinh Tam Tam vẫn ngồi ở phía dưới cùng.

[6] *Xe khách: nguyên văn dùng từ 中巴车, là chỉ loại xe có 26 chỗ.*

"Bây giờ chúng ta phải đến một ngôi làng nhỏ, nơi đó là điểm y tế mà bệnh viện bọn em hợp tác hỗ trợ, em và Tiểu Thiên là tình nguyện viên được đặc biệt cử đi lần này." Đinh Tam Tam nhìn về phía Đới Hiến, "Anh còn gì chưa rõ không?"

"Anh tưởng là phải chờ đến đó rồi thì em mới công bố đáp án." Đới Hiến nói.

"Nói cho anh biết sớm một chút, để anh bớt ngâm trong vai giám." Đinh Tam Tam cười nói. (*Giám = ghen tuông*)

Khỏe miệng Đới Hiến cong lên, "Cho dù cậu ta là một đứa bé thì em cũng cách xa cậu ta một chút, lại không phải con của chúng ta, tại sao anh phải yên tâm?"

Vừa dứt lời, anh đột nhiên ý thức được bản thân đã phạm phải dạng sai lầm gì.

"Anh không phải ý đó..." Anh căng thẳng, nghẹn họng không nói ra lời.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nghiêng đầu ngả trên bả vai anh, dịu dàng nói: "Nhìn anh sợ kìa, em ăn thịt người sao?"

Lồng ngực của anh hơi phập phồng, giống như là nín thở, chỉ sợ trong lòng cô có khúc mắc.

"Anh sẽ tưởng tượng con của chúng ta cũng là bình thường, mỗi người đều sẽ nghĩ đứa bé sau này của chúng ta sẽ như thế nào, không có gì đáng để căng thẳng." Đinh Tam Tam nói.

"Nhưng tình huống của chúng ta không giống vậy, anh không nên nói những lời như thế." Đới Hiến nói.

"Chúng ta đều làm hai lần vợ chồng rồi, anh còn sợ chọc giận em sao?" Đinh Tam Tam ngửa đầu nhìn anh, mang theo giọng điệu trêu tức.

"Anh là sợ em bởi vì anh mà xoắn xuýt làm chuyện bản thân không thích." Anh sát lại gần tai cô, nói, "Dù sao em yêu như vậy mà."

Đinh Tam Tam cười híp mắt, giống như hai mảnh trăng non, cong cong, đáng yêu.

Ừ, không sai, cô yêu anh như vậy đấy.

Sư đệ Tiểu Thiên ngẫu nhiên quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, một đôi nam nữ vô cùng xứng đôi ở trong hoàn cảnh ồn ào mùi vị phức tạp nói nói cười cười tình ý không dứt, giống như tự hình thành một tầng kết giới, không ai có thể phá vỡ.

Cậu ta chậm rãi quay đầu lại, tự hỏi lương tâm của mình: Tại sao cậu ta muốn quay đầu? Tại sao biết rõ hai người họ ngược cầu không có chừng mực, cậu ta còn muốn tàn nhẫn với bản thân như vậy...

Lời tác giả: tại sao, một câu độc thân như tôi còn phải viết mấy thứ này... không vui!

[3] *Bông vải lạnh*

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đới Hiến hận Sudoku

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Trên đường cái, bánh xe hất bùn cát lên gào thét mà đi, ba người đứng ở ven đường, ở trước mặt bọn họ là ruộng lúa thẳng cánh cò bay, trên bờ ruộng còn có thôn dân vác cuốc đi

qua, về mặt rất chất phác thật thà.

Tiểu sư đệ cúi đầu nhìn đôi giày trắng của mình, nói: "Tao không nên mang mày đến đây..."

Đình Tam Tam ở một bên nói chuyện điện thoại xong liền quay lại, nói: "Lập tức sẽ có người đến đón chúng ta, chúng ta đi trước một đoạn đi."

"Đi hướng nào?" Tiểu sư đệ hỏi.

"Mọi con đường đều dẫn đến thành Rome [1], chị thấy những bờ ruộng này đan xen, cho dù đi nhầm cũng không sao." Đình Tam Tam cười nói.

[1] Mọi con đường đều dẫn đến thành Rome: mọi con đường đều dẫn đến mục tiêu mà bạn mong muốn. Một mục tiêu, nhiều cách làm khác nhau, nhiều cách để đi.

Đới Hiến gật đầu, nhìn về phía Thiên Nguyên, "Hành lý của cậu có cần anh cầm giúp không?"

Thiên Nguyên nhìn thoáng qua Đình Tam Tam hai tay trống không, mặc dù cậu ta rất hâm mộ, nhưng lại không thể bắt chước, "Không cần đâu, cảm ơn anh nhé..."

Đình Tam Tam cười vỗ vỗ đầu cậu ta, "Đi thôi."

Ba người ăn mặc gọn gàng giẫm lên bờ ruộng, chính thức bắt đầu "con đường tình nguyện viên" của bọn họ.

Đại khái đi khoảng năm phút, xa xa truyền đến một giọng nói lớn, hình như là đang hô "bác sĩ Đình". Không lâu lắm, một người đàn ông cao lớn chạy tới trước mặt bọn họ, giúp bọn họ xách hành lý, nhiệt tình giới thiệu thôn xóm cho bọn họ.

Thôn này tên là thôn Tiểu Hắc, nổi tiếng về trồng sen lấy ngó, trước kia là thôn nghèo cấp quốc gia, nhưng bởi vì bí thư huyện ủy mới nhậm chức dốc sức ủng hộ bọn họ phát triển điểm đặc sắc của địa phương, thôn Tiểu Hắc thay đổi phương thức làm việc ngày trước, trở thành cùng trồng lúa và trồng sen, vừa tăng tiền lời lại tận dụng ruộng đất, một công đôi việc. Bởi vì mấy năm nay bán ngó sen không tệ, thôn Tiểu Hắc cũng thay đổi đáng về nghèo khó ngày xưa, các thôn dân dần dần giàu có sung túc hơn, thậm chí có vài gia đình đã mua được ô tô cỡ nhỏ.

"Tại sao bệnh viện bọn em lại thiết lập điểm y tế ở chỗ này?" Đới Hiến và Đình Tam Tam đi ở phía sau, anh tò mò hỏi.

"Thôn Tiểu Hắc bốn phía thông suốt, giao thông thuận lợi, hơn nữa..." Đình Tam Tam tạm dừng lại.

"Hơn nữa địa khu thực sự quá nghèo trái lại không chào đón những bác sĩ đến từ thành phố lớn, bọn họ trái lại càng thêm tin tưởng phương thuốc dân gian." Đới Hiến nói tiếp câu chuyện của cô.

Đình Tam Tam dựng thẳng ngón cái với anh, nói: "Đây chỉ là một nguyên nhân khác, còn có cái nữa."

"Rửa tai lắng nghe."

"Em từng đi qua vùng núi cực kỳ nghèo khó lạc hậu, bọn họ chỉ một lòng cầu ẩm no, có bệnh không đi khám, hoặc là nói biết mình có bệnh cũng phớt lờ. Bọn họ sợ đội ngũ y tế đi qua, giống như những tin xấu là do đội ngũ y tế mang đến mà không phải bản thân bọn họ sẵn có." Đây chính là bịt tai trộm chuông, Đình Tam Tam và bạn học trước kia từng xuống nông thôn, chuyện bị đuổi ra khỏi thôn cũng có.

"Thôn Tiểu Hắc rất tốt, mặc dù lạc hậu như trước, nhưng các thôn dân đã giải quyết vấn đề ẩm no, lại biết một chút tri thức, mức độ phối hợp với bác sĩ rất cao. Hơn nữa ở đây các thôn làng ở gần nhau, người thực sự có bệnh muốn chữa mà không chữa được cũng có thể qua đây."

"Không nghĩ tới thiết lập những điểm y tế này còn có kiến thức như vậy."

"Đây chỉ là những điều em nghĩ ra, có thể còn có những lý do khác."

Tiểu sư đệ ở phía trước vẫy tay với Đình Tam Tam, "Đại sư tỷ, đến rồi."

Nơi ở của bọn họ ở phía sau ủy ban thôn, tầng một là nơi làm việc, tầng hai là ký túc xá của tình nguyện viên.

Tiểu sư đệ đứng ở cổng, tròn tròn mắt. Lúc trưởng thôn nói cho cậu ta biết chính là căn nhà phía trước cậu ta vô cùng chờ mong, đợi đến lúc đi vào cậu ta mới phát hiện, căn nhà này thậm chí không phải phòng gạch ngói, là nhà gỗ...

"Điều kiện không tốt, mọi người đừng ghét bỏ." Trưởng thôn xấu hổ nói.

"Không sao ạ, chú có việc thì cứ đi làm trước, chỗ này để bọn cháu thu dọn." Đình Tam Tam nói.

"Đã thu dọn xong rồi, có thể trực tiếp vào ở." Trưởng thôn nói.

Tiểu sư đệ hơi chần chừ, duỗi chân bước vào, nhìn xung quanh một vòng, quả thực rất sạch sẽ, nhưng sạch sẽ hơn nữa cũng không che giấu được đây là một căn nhà gỗ phong cách cổ xưa, thực tế sàn nhà vẫn là bùn đất.

Trưởng thôn nói đợi lát nữa bọn họ đến nhà ông ấy ăn cơm, ông ấy đi về trước thu xếp lo liệu.

"A!" Bên trong truyền đến tiếng hét chói tai của tiểu sư đệ, Đình Tam Tam và Đới Hiến lập tức chạy vào.

Thiên Nguyên ngã chổng vó ở dưới cầu thang, vừa gào vừa xoa mông, "Tại sao lại là loại cầu thang này, ngã chết em rồi!"

Đới Hiến thấy cậu ta không sao, quay đầu ra xách hành lý đi vào, Đình Tam Tam đỡ cậu ta đứng dậy, nói: "Em còn yếu ớt như vậy thì chị tiễn em về đấy."

"Em yếu ớt chỗ nào?" Cậu ta xoa mông đứng lên.

"Chê này chê nọ, em còn không yếu ớt?" Đình Tam Tam phui bụi đất trên người cậu ta.

"Em chưa thấy qua hoàn cảnh gian khổ thế này..." Thiên Nguyên có chút xấu hổ nói.

"Bây giờ thấy rồi, sau này không được làm ầm lên, chúng ta là làm việc, không phải đến hưởng phúc."

"À..."

Đình Tam Tam bước lên bậc cầu thang, nói: "Chị dắt em, lên đây đi."

"Không cần đâu, vừa rồi là em không để phòng, bây giờ sẽ không ngã nữa." Để con gái dắt đi, quá mất mặt.

Lý do Thiên Nguyên quá yếu ớt là vì trẻ em ở thành phố hoàn cảnh gia đình tốt hẳn là cũng chưa từng thấy qua nhà gỗ như thế này, cầu thang là dựng mấy tấm gỗ để đi lên, giữa những tấm gỗ còn có khe hở, không cẩn thận giẫm trượt thì có thể ngã xuống.

Tầng hai vô cùng rộng rãi, là kết cấu ba phòng hai sảnh [2], Đình Tam Tam và Đới Hiến ngủ một phòng, Thiên Nguyên ngủ một phòng, một phòng khác thì trống không.

[2] Ba phòng hai sảnh: là ba phòng ngủ, hai không gian mở. Hình ảnh ở cuối chương.

Không biết Đới Hiến tìm được chỗ và cây lau nhà từ chỗ nào, Đình Tam Tam chưa thay xong ra giường thì anh đã lau xong sàn nhà rồi.

"Loại sàn gỗ này thật tốt, chống nước hơn nhà chúng ta." Đới Hiến cảm thán.

Đình Tam Tam giờ vô chán lên, nói: "Lau xong rồi thì tới giúp em lồng chăn, cái này em thực sự không am hiểu."

Đới Hiến rửa tay ở chậu sứ bên cạnh, sau đó đi tới rũ vô chán, nói: "Nhìn kỹ này, lại dạy em một lần."

Đình Tam Tam ở bên cạnh cầm điện thoại lên, nói: "Anh nhanh lên một chút, em giúp anh tính giờ, xem anh có thể phá kỷ lục trước đây không."

Đới Hiến nhướn mày, khom lưng lồng chăn.

Người từng được bộ đội đào tạo đều có phương pháp lồng chăn lưu loát, nhanh chóng hiệu quả. Đình Tam Tam ấn xuống phím tạm dừng, nhìn một cái, ba mươi lăm giây, giống thường ngày.

"Hoàn toàn không tiến bộ."

"Tiến bộ không phải khó khăn nhất, khó khăn nhất là giữ vững trình độ tương đương trước sau như một." Đới Hiến đưa tay, sờ sờ tóc của cô.

Đình Tam Tam và anh cùng ngồi trên giường, đỉnh đầu là khung gỗ thô sơ, dưới chân là sàn nhà chưa khô, xung quanh có mùi băng phiến thoang thoảng.

Bên ngoài căn nhà, gió thổi xào xạc, rừng trúc đu đưa, đàn chim hoảng sợ bay đi.

Không biết thế nào, hai người lại hôn nhau. Có lẽ là không có xe cộ huỳnh náo, không có đoàn người ầm ĩ, cho nên âm thanh của hai trái tim đập vì nhau vô cùng rõ ràng.

Xa xa khói bếp lượn lờ, xung quanh ngoại trừ núi rừng và hồ nước, chỉ có một căn nhà gỗ lẻ loi ẩn dật, bỏ qua Thiên Nguyên đang ở một căn phòng khác vật lộn với chăn gối, ở đây có thể coi là thế giới của hai người họ.

...

Thiên Nguyên ngồi ở trên bậc cửa, nhìn hai vợ chồng dắt tay nhau đi xuống, ánh mắt trao đổi giữa hai người họ ẩn ý lại ngọt ngào, khiến "người ngoài" là cậu ta ghen tị muốn chết.

Đình Tam Tam đứng ở trước mặt cậu ta, nói: "Đi thôi, ngốc ở đây làm gì?"

"Em tìm nhà vệ sinh nữa ngày rồi, hai anh chị biết ở chỗ nào không?" Thiên Nguyên vò đầu.

Đình Tam Tam gật đầu, đưa tay chỉ hướng bên trái, "Không phải chỗ đó sao?"

"À, ở ngoài nhà á, hiểu rồi!" Thiên Nguyên bỗng nhiên tỉnh ngộ, xông ra ngoài.

Đới Hiến có chút kỳ quái, "Phía sau là núi, bên cạnh là ruộng, cậu ta còn có thể nhìn đi vệ sinh đến mức này?"

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Thiên Nguyên lại chạy quay lại, "Không đúng, bên kia là chuồng lợn, không phải nhà vệ sinh!"

Đình Tam Tam nói: "Bên trong chuồng lợn, em nhìn kỹ một chút."

"Cái gì?" Thiên Nguyên giật mình, suýt chút nữa tè ra quần.

Đới Hiến nói: "Bệ xí ngồi xồm, chưa thấy qua?"

Thiên Nguyên tròn mắt, hơi do dự, quay đầu đi tới trong thửa ruộng bên cạnh, cậu ta vừa chạy vừa hô: "Anh rồ, giúp em nhìn xung quanh một chút!"

Đình Tam Tam cười nói: "Xem ra lúc này gấp lắm rồi."

"Cũng có thể là ra ngoài rồi."

Hai vợ chồng nhìn động tác cậu ta đi đi về về, vừa đánh giá vừa trao đổi, vô cùng vui vẻ.

Ôi, địa phương lạc hậu, may là còn có tiểu sư đệ đóng góp bản thân làm tiết mục giải trí.

Đi theo con đường xi măng, căn nhà đầu tiên chính là nhà trưởng thôn. Mới đi đến sân đã nhìn thấy không ít thôn dân vây quanh chỗ này, nghe nói bác sĩ mới đến rồi, mọi người ồn ào đến vây xem, nhân tiện ăn chút cơm nhà trưởng thôn.

Con dâu nhà trưởng thôn dùng thùng gỗ nấu một thùng cơm lớn, vừa để ý món ăn mẹ chồng nấu trong nồi, vừa gọi cô em chồng dẫn người mang bàn ghế ra ngoài, ứng phó đâu vào đấy thì mọi người đến nơi.

Ba người đương nhiên là được tôn trọng ngồi ghế trên, Đình Tam Tam là phụ nữ, mọi người không dễ tùy ý bắt chuyện, còn hai người đàn ông lại khác, mọi người nâng chén rượu anh

tới tôi đến, rất nhanh liền quen thuộc.

"Hóa ra hai người là vợ chồng..." Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó ánh mắt mọi người nhìn sang Đinh Tam Tam lại nhìn sang Đới Hiến.

Tay Đới Hiến ở dưới bàn nắm chặt tay Đinh Tam Tam, bắt đầu khen ngợi vợ mình, nào là trình độ học vấn cao, trụ cột của bệnh viện, phó giáo sư trẻ tuổi nhất, từng làm rất nhiều ca phẫu thuật khó vãn vãn, khen đến mức Đinh Tam Tam dứt khoát véo đùi anh, mà anh giống như không cảm thấy đau, vẫn khen không ngừng.

Các thôn dân nghe mê say, ánh mắt nhìn Đinh Tam Tam cũng không phải ánh mắt nhìn một bác sĩ xinh đẹp lúc trước, càng giống như là... giống như là ánh mắt sùng bái thần tượng.

Thiên Nguyên bung chén rượu ngồi xôm dưới đất cùng mọi người, về mặt xem kịch nhìn chăm chú vào anh rể, giống như lần đầu tiên nhận biết Đới Hiến.

Đinh Tam Tam bị anh nắm chặt tay, không thoát được, cũng không chạy được, chỉ có một biểu cảm lúng túng tiếp nhận lời khen của mọi người.

"Quả nhiên là cô gái ở thành phố lớn, không giống như những cô gái ở địa phương nhỏ như chúng tôi..."

Con gái của trưởng thôn đứng ở trước nhất, về mặt cực kỳ hâm mộ nhìn Đinh Tam Tam, "Đương nhiên rồi, chị Đinh là tiến sĩ đấy!"

"Bác sĩ Đinh còn từng học ở Mỹ hả? Chỗ đó thế nào, có phải thường xuyên xảy ra khủng bố tập kích không?"

"Bác sĩ Đinh, trình độ học vấn của cô cao như vậy, có thể giúp chúng tôi dạy kèm bọn nhỏ chút bài học được không?"

"Bác sĩ Đinh..."

Nếu như không phải sau cùng Đới Hiến giả bộ say kéo Đinh Tam Tam rời khỏi thì có lẽ hôm nay cô có thể mở một tiết học trong sân nhỏ này rồi, tiết học tên là "Đinh Tam Tam" — cuộc sống phi phàm của một phụ nữ thành công.

Quay về nhà gỗ, Đới Hiến bị đối xử cực kỳ bi thảm — bị vợ trùm chăn đánh điên cuồng.

"Sao anh lại nói với họ những thứ này, anh có phiền không!" Đinh Tam Tam vừa thẹn vừa giận, nắm đấm bùm bụp rơi xuống người Đới Hiến, đương nhiên, chân đã làm giảm hơn một nửa độ mạnh rồi.

Đới Hiến nói: "Anh đây là khiến họ tôn trọng em, biết em cống hiến vì sự nghiệp y tế."

"Em không cần người khác biết, mình em vui là được!" Đinh Tam Tam bắt đầu cời giày dùng chân đá.

"Em vui lòng cống hiến, anh cũng vui lòng khen ngợi vợ mình, chúng ta không quấy nhiễu lẫn nhau." Đới Hiến chui ra khỏi chăn, duỗi tay ôm chân của cô.

Đinh Tam Tam muốn nhắc chân lên nhưng không thoát được, "Đó là anh khen em sao? Đó là anh triển khai chủ nghĩa anh hùng cá nhân, là không tốt."

"Anh nói như vậy cũng là thuận tiện cho em sau này triển khai công việc, nếu như mọi người không tin nhiệm em, nghi ngờ em, em phải làm sao? Em còn trẻ như vậy, nếu như không nói cho họ biết những việc em từng trải qua, họ có biết mình may mắn cỡ nào khi có người bác sĩ như em lưu lại nơi này một tháng không?"

Đinh Tam Tam tạm dừng công kích anh, anh nói có lý, nếu như cô là một người viết những việc từng trải qua ở trên mặt, cô đương nhiên không cần kể ra mình lợi hại cỡ nào, mọi người từ tuổi tác cũng có thể thấy được. Nhưng cô không phải, cô còn chưa đầy ba mươi tuổi, tuổi của cô và những việc từng trải qua hoàn toàn không phải ti lệ thuận, cô là người hồi tiểu học đã nhảy ba lớp, mười sáu tuổi đã vào đại học...

"Còn tức giận sao? Có muốn tiếp tục đánh anh không?" Đới Hiến cúi đầu nhìn sắc mặt của cô.

"Buông em ra." Đinh Tam Tam ý bảo hai chân cô bị ôm chặt.

Đới Hiến buông tay, "Anh biết em không phải người thích khoe khoang, nhưng anh..."

Bỗng nhiên cô ngã vào bên người anh, hai người cùng gối một cái gối.

"Em biết." Cô nghiêng đầu nhìn anh, "Em không tức giận nữa."

Đới Hiến cười một tiếng, duỗi tay kéo chân đắp trên người hai người, "Vậy không tức giận có phải chúng ta tới làm một ít chuyện không..."

"Giờ là ban ngày." Đinh Tam Tam nhắc nhở anh.

"Không có mạng không có ti vi, đi ra ngoài thì có leo núi trèo cây, em muốn giết thời gian thế nào?" Đới Hiến hỏi.

Đinh Tam Tam híp mắt lại, lấy điện thoại từ phía sau ra, nói: "Em đã sớm biết sẽ như vậy, cho nên em đã tải rất nhiều trò chơi, chúng ta có thể cùng chơi sudoku..."

Đới Hiến: "..."

Địa phương cảnh sắc hợp lòng người, không có bất kỳ cái gì quấy rầy, hai người thì cùng nằm ở trên giường, cô nói không bằng cùng chơi sudoku?

"Vợ, em có biết tại sao có người đem sudoku làm thành trò chơi trên điện thoại không?" Đới Hiến nói.

"Để tiện chơi chứ sao."

"Sai, là để lúc buồn chán thì em chơi một mình, mà không phải chơi cùng chồng em..."

Đinh Tam Tam nhìn anh hồi lâu, cuối cùng thỏa hiệp: "Được rồi, bỏ qua cho anh, mình em chơi."

Nói xong, cô quay lưng lại, tự mình bắt đầu chơi.

Đới Hiến: Rốt cuộc là cô thật sự không làm rõ trọng điểm hay là cố ý đùa giỡn anh?

Lời tác giả: sudoku... nơi kết thúc tình bạn.

Tôi có một người bạn tốt chính là như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra một tờ giấy bắt đầu chơi, sau đó...

Ờ? Vì sao nửa tháng tôi không gặp được cô ấy nhỉ? Tôi cũng quên rồi!

[2] Ba phòng hai sảnh: 3 phòng là phòng ngủ, 2 không gian mở là phòng khách và bếp + ăn. (còn WC hay phòng giặt phơi là có thể có hoặc không)

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Sự khác thường của Tam Tam

Edit: Dương

***

Làm bác sĩ ở nông thôn so với ở thành phố thì tự do tự tại hơn nhiều, cũng không quy định mấy giờ đi làm, có lúc từ sáng đến tối cũng không có bệnh nhân nào đến nhờ giúp đỡ, rất nhàn rỗi tự tại. Nhưng giống vậy, cũng không có chuyện tan làm, chỉ cần trong thôn có người ngã bệnh, đi sớm về khuya bạn cũng phải chạy tới khám, đây đều là ngang hàng.

Từ sau khi người trong thôn nghe nói Đinh Tam Tam là nữ tiến sĩ, liền thay đổi phương pháp đưa con đến trước mặt cô quét cảm giác tồn tại, có lúc là làm chân chạy giúp cô, có lúc là giúp cô thu dọn nhà cửa, dù sao cũng tận dụng triệt để, mọi người luôn có thể tìm ra chút việc để làm.

Đinh Tam Tam hỏi con gái nhà trưởng thôn, cô bé đã lên cấp 2, "Vậy mấy đứa muốn chị dạy cái gì?"

Cô bé để bình trà xuống rồi chạy tới, hai mắt sáng lên nhìn chăm chú vào Đinh Tam Tam, tràn đầy hy vọng, dưới ánh mắt khích lệ của Đinh Tam Tam, ánh sáng trong mắt cô bé trái lại mờ đi từng chút một. Đúng vậy, các cô bé hiểu biết quá ít, kiến thức quá ít, ngay cả đề người ta dạy cũng không biết bắt đầu từ đâu.

"Như vậy đi, em cảm thấy hứng thú với cái gì nhất?" Đinh Tam Tam thay đổi cách hỏi.

"Vẽ tranh ạ!" Lần này, cô bé trả lời rất nhanh.

Đinh Tam Tam trái lại hiếu kỳ, "Em từng tiếp xúc với vẽ tranh chưa?"

"Rồi ạ! Trước kia có một thầy giáo rất lợi hại đến trường tiểu học của thôn bọn em, thầy ấy cái gì cũng biết, đặc biệt am hiểu vẽ tranh, thuốc màu đủ màu sắc ở trong tranh vẽ của thầy ấy rất rất đẹp!"

Có thần tượng, có mục tiêu, là chuyện như vậy.

"Nhưng chị không am hiểu vẽ tranh." Đinh Tam Tam suy nghĩ một chút, nói đúng sự thật.

Cô bé hơi thất vọng, nữ tiến sĩ mà, chẳng lẽ không phải cái gì cũng biết sao?

"Nhưng chị biết một người, cậu ấy đủ sức dạy mấy đứa." Đinh Tam Tam mỉm cười, đã có dự định.

Trời vừa tối, Đới Hiến đang nấu ăn ở trong bếp hô một tiếng "ăn cơm", sau đó Đinh Tam Tam liền nhìn thấy tiểu sư đệ ngồi ở đối diện nhanh chóng ném sách xuống đồng thời lên tiếng trả lời.

Mặc dù kệ bếp và dụng cụ nhà bếp giản dị, nhưng nguyên liệu nấu ăn tươi mới, tay nghề của người nấu cơm không tệ, cho nên một ngày ba bữa của bọn họ cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, trái lại còn có chay có thịt, phối hợp thỏa đáng.

"Sao còn có cả canh gà?" Đinh Tam Tam ngồi xuống, ở dưới ánh đèn lò mờ phân biệt ra được một nồi đồ vật lẫn lộn mơ hồ.

"Đặc biệt tìm thôn dân mua, gà thả vườn [1], mùi vị không tệ." Đới Hiến nói, mức cho cô một bát canh đặt ở trước mặt.

[1] Gà thả vườn (土鸡): là loại gà có thể tự do dạo chơi ngoài trời, ít nhất là một phần trong ngày chứ không phải bị giới hạn trong một chuồng nuôi nhốt trong 24 giờ mỗi ngày nuôi.

Gà công nghiệp trong thành phố quả thực ăn không có mùi vị nguyên gốc, gà thả vườn ở quê mới là nguyên mùi nguyên vị, cho dù gia vị không nhiều, nhưng mùi vị hằm ra rõ ràng càng đậm đà ngon miệng hơn một chút, khiến người không thích uống canh gà như Đinh Tam Tam cũng cảm thấy vô cùng ngon miệng.

Thiên Nguyên chuyên tâm ăn cơm, cũng không để ý đến cuộc trò chuyện của bọn họ, mãi đến khi Đinh Tam Tam gõ đầu cậu ta.

"Lời vừa nãy nói với em, có vào đầu chữ nào không?"

"Chị nói gì cơ?" Cậu ta vừa ngâm chân gà vừa ngẩng đầu lên, thuận miệng hút ít nước canh gà ở bên trong.

"Chị nhớ em phác họa không tệ, có thể dạy vẽ cho mấy đứa bé không?" Đinh Tam Tam nói.

Thiên Nguyên cau mày: "Không dạy thì sao?"

"Không dạy thì đuổi em ra ngoài, để em không được ăn thức ăn ngon như vậy nữa." Đinh Tam Tam gấp một miếng măng, cười hết sức hiền lành ân cần.

Thiên Nguyên: "..."

Thấy cậu ta không phản ứng, Đới Hiến đưa tay làm tư thế muốn cướp cái bát, Thiên Nguyên giống như gà mẹ bảo vệ thức ăn, lập tức gật đầu: "Em dạy em dạy, ngày mai sẽ dạy!"

Đinh Tam Tam hài lòng cười một tiếng, nói: "Tư tưởng tiến bộ rất nhanh."

"He he, sống cùng hai vợ chồng anh chị, có thể không bất kỳ tiết tấu sao?" Thiên Nguyên nhếch miệng, giọng điệu hơi khiêu khích.

Vừa dứt lời, Đới Hiến đứng dậy, Thiên Nguyên thuận thế nghiêng người về phía Đinh Tam Tam, "Anh rề, anh muốn làm gì?"

"Anh đem cơm cho sư tỷ của cậu." Đới Hiến nhận lấy bát của Đinh Tam Tam, bình tĩnh đi tới kệ bếp.

"A, làm em sợ muốn chết..." Thiên Nguyên nhắm mắt, thờ phào nhẹ nhõm.

"Yên tâm, anh ấy sẽ không ý lớn hiếp nhỏ." Đinh Tam Tam an ủi cậu ta.

Thiên Nguyên hép mắt nhìn cô, "Chị nói lời này, cũng muốn em tin á..."

Vợ chồng xảo quyệt, vừa rồi còn ép cậu ta đi vào khuôn khổ, lẽ nào không tính là ý lớn hiếp nhỏ? Tiêu chuẩn kép [2]!

[2] Tiêu chuẩn kép: là cách gọi việc nhìn nhận theo hai cách khác nhau cho cùng một sự việc của một người, một nhóm hay một cộng đồng.

Cơm nước xong, Đới Hiến rửa bát, Đinh Tam Tam ngồi gần anh, Thiên Nguyên ở phía sau tắm rửa.

"Em cảm thấy cuộc sống thế này có nhàm chán không?" Đới Hiến hỏi cô.

Đinh Tam Tam ngồi trên ghế đầu, hai tay chống cằm, nói: "Không nhàm chán, rất thú vị."

"Qua một hai ngày thì thú vị, thời gian dài nhất định vẫn là không quen." Đới Hiến cười nói.

"Anh nói em, vậy còn anh?"

"Anh? Anh từng vì bắt một đám buôn bán ma túy mà ngồi xồm trong khe núi suốt ba tháng, ăn uống toàn bộ dựa vào chính mình, cho nên chút mức độ này với anh mà nói vẫn tốt." Anh thành thật nói.

Lúc này, Thiên Nguyên tắm xong bưng thau đi qua, chen miệng nói: "Anh rề, nhìn là biết anh không giỏi dỗ dành con gái, anh phải nói bởi vì ở cùng với em cho nên cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, như vậy mới được."

Đới Hiến sững sốt, nhìn cậu ta ngân nga bài hát đi ra ngoài.

"Là như thế phải không?" Anh nhìn về phía Đinh Tam Tam tìm cách chứng thực.

Đinh Tam Tam lắc đầu: "Đừng tin cậu ấy, lời ngon tiếng ngọt."

Đới Hiến bày tỏ đồng ý, dù sao cưới được vợ là anh, mà tiểu tử này còn đang độc thân kia.

"Rửa xong chưa? Chúng ta đi ra ngoài tản bộ đi." Đinh Tam Tam đứng dậy nói.

"Lập tức xong ngay." Anh thả bát đĩa sạch vào trong ngăn tủ, sau khi thu dọn xong, dùng xà phòng rửa tay rồi mới dắt tay Đinh Tam Tam đi ra ngoài.

"Đột một chút." Cô buông tay ra, đi vào bên trong.

Lúc trở lại trên tay cầm một tuýp nhỏ xinh xắn, cô bóp một ít kem ra tay, sau đó kéo tay Đới Hiến tí mĩ bôi lên.

"Kem dưỡng da tay?" Anh cười hỏi.

"Đúng thế, làm nhiều việc nhà như vậy, anh vất vả rồi." Cô cầm tay của anh, bôi đều kem dưỡng da tay ở trên tay anh.

Đới Hiến nói: "Xem ra em hơi cái rồi."

"Gi cơ?" Cô ngẩng đầu trừng mắt.

"Anh làm những thứ này đều vì em, nếu như em đau lòng, vậy anh làm những thứ này cũng xem như là có giá trị." Đới Hiến cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cô.

Tóc cô mang theo mùi thơm dịu, không quá nồng không quá nhạt, giống như mùi thơm của cỏ tươi dễ chịu ngoài đồng ruộng, lại giống như mùi thơm của hoa hồng nồng đậm lan tỏa trong vườn hoa... Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, chỉ thấy một phần cổ trắng nõn của cô, cúi thấp đầu, nghiêm túc cầm tay của anh.

Anh muốn nói, không người nào nguyện ý làm những chuyện vặt vãnh này, lý do anh vui vẻ chịu đựng, không phải anh có sở thích đặc biệt, chỉ là bởi vì anh yêu cô.

Mỗi việc anh làm đều không rõ ràng như vậy, nói ra đều là chuyện nhỏ, nhưng góp nhặt từng ngày, không ai cảm thấy đây là một chuyện dễ dàng.

Cô ngẩng đầu, nở nụ cười quyến rũ, cô nói: "Nếu như không phải anh làm những thứ này, em có thể hưởng thụ thoải mái như vậy sao?"

Với tính cách của cô, đổi lại một người khác, cô đã sớm trả lại gấp mười gấp trăm lần, chỉ bởi vì là anh, cô đã sớm đem anh và bản thân kết thành một thể, tự mình sẽ nói cảm ơn và không khách sáo với bản thân sao?

Thình thoảng ăn ý phải có, tranh công cũng phải có. Nhìn nhau cười một tiếng, hai người dắt tay nhau đi ra ngoài.

"Không xong rồi, bác sĩ Đinh có ở đây không? Con gái Triệu gia uống thuốc sâu tự tử rồi!" Một giọng nam gấp gáp, phá vỡ buổi hoàng hôn yên tĩnh.

Đinh Tam Tam và Đới Hiến cùng lúc nhìn sang đối phương, sau đó nhanh chóng chạy tới chỗ phát ra tiếng nói.

"Nhanh, nhanh dẫn đường!"

Đinh Tam Tam vừa chạy vừa nói với Đới Hiến: "Anh tìm xem trong thôn nhà ai có xe, mượn một lát, chúng ta gặp ở cửa thôn!"

"Được." Anh bình tĩnh đáp lại, cùng Đinh Tam Tam chia ra hai đường.

Đinh Tam Tam vừa chạy vào sân nhà Triệu gia, phát hiện đã có không ít người vây ở xung quanh cô.

"Mọi người nhường đường, nhường đường!"

Đinh Tam Tam nhìn về mặt cô gái đau đớn, xem ra cô gái này cũng không nghĩ tới uống thuốc sâu tự tử là chuyện khó chịu như vậy, có lẽ bây giờ cũng hối hận rồi.

"Có xà phòng nước [3] không? Mau mang một ít tới đây!" Đinh Tam Tam kiểm tra thuốc sâu mà cô gái này đã uống, quay đầu nói với ba mẹ cô ấy.

[3] Xà phòng nước (肥皂水): cắt bánh xà phòng thành lát, sau đó thả một lát vào nước nóng, rất nhanh liền thu được xà phòng nước.

"Có, có...." Mẹ cô gái ngoảnh lại, lao đảo đi tới bệ giặt quần áo.

"Bác sĩ Đinh, em không muốn chết, em khó chịu quá..." Cô gái nhỏ nắm tay của cô, sắc mặt rất khó coi.

"Đừng hoảng sợ, đừng hoảng sợ." Đinh Tam Tam vừa bình tĩnh an ủi cô gái, vừa bắt mạch cho cô ấy, cô hiểu chút Trung y, dưới tình trạng thiếu hụt dụng cụ y tế như thế này thì nó sẽ có tác dụng.

"Xà phòng nước, đây!" Mẹ cô gái rất hoảng, tay run rẩy không kiềm chế được, bung đến trước mặt Đinh Tam Tam thì nước bị đổ xấp xỉ một phần ba.

"Uống đi, nhanh." Đinh Tam Tam đưa cho cô gái, cô ấy không hề suy nghĩ, thuốc sâu cũng dám uống, bây giờ còn có cái gì không dám uống nữa?

"Ờe..." Đại khái uống được một nửa, nôn mửa một trận, cô ấy nôn ra hơn nửa.

"Chú Triệu, chú công có ấy, bây giờ chúng ta lập tức đi thị trấn." Đinh Tam Tam thấy nôn ra rồi, lập tức đỡ cô gái từ trên giường đứng lên.

"Thị trấn?" Chú Triệu sững sờ, xuất phát từ tín nhiệm với Đinh Tam Tam, ông tay chân luống cuống công con gái lên.

"Đi!" Đinh Tam Tam đứng ở phía sau ông ấy, dùng tay đỡ ở sau lưng cô gái, chạy chậm đến cửa thôn.

Phía sau có một nhóm thôn dân lác đác đi theo, có quan tâm thật sự, cũng không thiếu người xem náo nhiệt.

Đới Hiến đã mượn được xe đội ở cửa thôn, thấy phía trước có bóng người đến, anh nhanh chóng mở cửa xe, phối hợp với chú Triệu đặt người ở hàng ghế sau.

Đinh Tam Tam kéo cửa ở vị trí phó lái, hỏi: "Gọi điện thoại cho bệnh viện bên kia chưa?"

"Yên tâm, đã liên hệ rồi." Đới Hiến gạt đầu, ngồi trên ghế điều khiển, một chân đạp chân ga, nhanh chóng chạy tới bệnh viện huyện.

Cô gái mặt mũi tái nhợt ngã ở trong ngực ba mình, cô không nghĩ tới tự tử sẽ đau đớn như vậy, càng không nghĩ tới sẽ dẫn đến động tĩnh lớn như vậy...

"Ba, con xin lỗi..." Cô cực kỳ suy yếu, lại có thể ý thức được rõ ràng cái này sẽ mang đến con ác mộng gì cho ba mẹ.

"Không sao, không sao, con bé này..." Chú Triệu đưa tay vỗ vỗ bả vai của con gái, nhìn thì bình tĩnh, thực ra đôi môi không ngừng run rẩy, cẩn thận quan sát, bắt thệt trên gương mặt ông đều co rúm lại, hiển nhiên là vô cùng sợ hãi.

"Đừng nói chuyện nữa." Thanh âm trầm tĩnh của Đinh Tam Tam ở phía trước vang lên.

Sau bốn mươi phút, đã đến bệnh viện huyện, bác sĩ và y tá đã sớm chờ ở cổng, thấy người đến, lập tức đưa vào bên trong rửa ruột.

Chú Triệu không yên lòng liền đi theo, Đinh Tam Tam và Đới Hiến đợi ở bên ngoài. Một hồi yên tĩnh, Đinh Tam Tam mới phát hiện sau lưng mình ướt đầm mồ hôi.

Đới Hiến đưa tay kéo áo của cô, giúp cô tản nhiệt từ phía sau.

"Một sao?"

"Vấn ớn." Chạy quá gấp, bây giờ cổ họng cô vừa khô vừa đau.

"Em ngồi đây một lát, anh đi mua nước nóng cho em." Đới Hiến ấn cô ngồi xuống ghế dài bên cạnh.

"Đừng, anh đừng đi." Đinh Tam Tam kéo tay anh không buông.

Đới Hiến cảm thấy hơi kỳ quái, làm bác sĩ đây không phải hình ảnh thảm thiết nhất mà cô từng gặp, càng không phải khoảnh khắc bi thảm, sao lại thấy cô có chút không bình thường?

"Em hơi sợ, anh ngồi đây với em đi." Cô nắm chặt tay anh, nhìn như nói rất bình tĩnh.

Đới Hiến khom lưng, ngồi ở bên cạnh cô, muốn khoác tay lên vai cô để an ủi cô, nhưng cô lại nắm chặt tay anh không buông.

"Thấy kỳ quái sao, bác sĩ cũng có lúc không bình tĩnh?" Cô cười gượng nhìn về phía anh, giống như là tự chế giễu.

"Không có, là rất hiếm khi thấy em không bình tĩnh." Anh nói năng mềm mỏng, giống như là sợ hù dọa đến cô.

Khóe miệng Đinh Tam Tam trùng xuống, không nói tiếp.

Hai người ngồi một lát, bác sĩ đi ra, nói người đã không sao, có thể đưa về nghỉ ngơi.

Liền như vậy, hữu kinh vô hiểm [4], Đới Hiến lái xe, chờ mọi người theo đường cũ trở về.

[4] Hữu kinh vô hiểm: có kinh sợ nhưng không nguy hiểm.

Đến cửa thôn, Đới Hiến đi trả xe, Đinh Tam Tam gọi cô gái tới bên cạnh, dặn dò cô ấy mấy câu, nhìn cô ấy tròn mắt, Đinh Tam Tam vỗ vai cô ấy, bảo cô ấy cùng về nhà với chú Triệu đang đợi ở bên cạnh.

"Em nói gì với cô ấy, hình như cô ấy rất xúc động." Đới Hiến quay lại, nhìn hai cha con cô gái dần biến mất ở cuối con đường.

Đinh Tam Tam mất nhìn phía trước, nói: "Nói cho cô ấy biết một vết xe đổ, để sau này cô ấy đừng tái phạm nữa."

Đới Hiến nhìn khuôn mặt cô trầm lặng, lặng lẽ đưa tay ôm cô vào lòng, "Bất kể xảy ra chuyện gì, đều đã qua rồi."

Gió lạnh thổi tới, Đinh Tam Tam phục hồi lại tỉnh thần, "Anh đang nghĩ gì?"

"Có phải em cũng..." Anh nói một nửa, không dám nói tiếp.

Đinh Tam Tam liếc nhìn anh, "Anh nghĩ đi đâu thế, làm sao em có thể tự tử."

"Không có thì tốt." Bàn tay nắm bà vai của cô lại siết chặt thêm một chút.

Đinh Tam Tam có chút bất đắc dĩ, cô không muốn bởi vì phản ứng kì quái hôm nay của cô mà khiến anh suy nghĩ quá nhiều, đành phải nói rõ tình hình thực tế.

Màn đêm lạnh lẽo như nước, đi trên đường nhỏ ngoài ruộng tối đen như mực, Đới Hiến biết được một câu chuyện tiếu nuối, mà Đinh Tam Tam cũng nhớ lại đau đớn và bất đắc dĩ khi đó.

Có một cô gái, hoàn cảnh gia đình sung túc, thành tích tốt, vẻ ngoài trong sáng động lòng người, xem như là kiểu người được hoan nghênh trong đại học. Cô ấy không thích một cô gái khác ngủ chung phòng, bởi vì cô gái kia mọi mặt đều vượt qua cô ấy, bất kể là bài vở hay hoàn cảnh gia đình hay tướng mạo, đều cao hơn cô ấy một bậc. Bởi vì cùng học một khoa cùng ở một phòng, khó tránh khỏi bị so sánh, lâu ngày, trong lòng cô ấy mất cân bằng... đến khi biết được trong khoa có danh ngạch xuất ngoại trao đổi, cô ấy cố gắng tranh thủ, lại biết được điểm thành tích của mình vẫn kém hơn cô gái kia một bậc, cho nên rất có thể danh ngạch xuất ngoại trao đổi không phải cô ấy nữa.

Con người có lúc thích đi vào chỗ bế tắc, hơn nữa đi vào rồi thì không nghĩ thông suốt được. Không biết từ chỗ nào cô ấy biết được một giáo sư ngành học thích cô ấy, hết sức "ưu ái" cô ấy, cố tình trao đổi một chút, cô ấy bắt đầu thay đổi ý nghĩ rồi.

Có một ngày, cô gái ngủ chung phòng kia sau khi ra khỏi kí túc xá mới biết quên tư liệu quan trọng, quay lại tìm kiếm, lại phát hiện cửa ký túc xá không mở được, cô gái biết là bạn học không thích mình đã khóa trái từ bên trong, vì vậy cô gái gõ cửa một lát rồi rời đi, bởi vậy, ngày đó cô gái bị thầy hướng dẫn mắng một trận.

Nhưng đợi đến khi cô gái quay lại ký túc xá, những người khác đã nói cho cô biết, cô gái vẫn luôn so đo với cô gây khó dễ với cô, ở ký túc xá uống thuốc tự tử. Bởi vì phát hiện quá muộn, cấp cứu vô hiệu, đã mất rồi.

Cô gái đi vào ngõ cụt đó tên là Hứa Thiển, bạn cùng phòng bị cô ấy ghen tị hỏi lâu tên là Đinh Tam Tam.

"Vì sao cô ấy lại tự tử?" Đới Hiến có phần không hiểu, không phải cô ta chủ động lên giường với thầy hướng dẫn sao?

Đinh Tam Tam nói: "Có lúc chúng ta nghĩ điểm mấu chốt của mình rất thấp, kỳ thực không phải."

Hứa Thiển làm một chuyện sai lầm, cuối cùng phát hiện chuyện này lại càng khó chịu hơn chuyện cô ấy thua kém Đinh Tam Tam, sai lại càng sai... Cô ấy không còn cách nào đối diện với cuộc sống của mình, cuối cùng lựa chọn tự tử.

Đây cũng là nguyên do vì sao Đinh Tam Tam đối mặt với con gái của chú Triệu lại khác thường như thế. Có một cơ hội cô có thể đi vào trong cánh cửa, cô lựa chọn quay đầu rồi đi,

nhưng cô vừa rời đi, Hứa Thiến cũng không thể quay đầu lại.

Nói cho cùng, chuyện này Đinh Tam Tam không sai, nhưng có đôi khi vẫn sẽ nhớ lại cô gái bật đèn bàn ở trên giường chăm chỉ học lâm sàng [5], nếu như cô ấy vẫn ở đó, có lẽ bây giờ vẫn cứ không thích Đinh Tam Tam, nhưng thế thì sao? Ít nhất có một sinh mệnh xinh đẹp chưa hề rời khỏi.

[5] *Lâm sàng: là một danh từ y khoa, chỉ những gì liên quan đến, xảy ra ở giường của người bệnh, bệnh viện (lúc khám bệnh).*

Đôi Hiển ngồi xổm ở trước mặt cô, "Có muốn nằm trên lưng anh không?"

Đinh Tam Tam hơi sững sờ, sau đó nằm sấp lên.

Thôn làng ban đêm yên tĩnh có phần dọa người, có độ ẩm của anh, một tia khó chịu trong lòng cô cuối cùng bị thổi tan.

Hứa Thiến đã từng tức giận mắng cô: "Đinh Tam Tam, người phụ nữ nhạt nhẽo lạnh lùng như cậu mới không có ai thêm, cậu chờ sống cô độc đến cuối đời đi!"

Đinh Tam Tam khi đó cũng không để trong lòng, lời nói như vậy không hề có lực sát thương với cô.

Mà lúc này thì sao, cô ngửa đầu nhìn trăng khuyết thê lương, trong lòng nghĩ: Tôi sống, cho nên cuối cùng đợi được người đàn ông có thể bao dung mình. Còn cậu thì sao?

Rất không đáng giá.

Lời tác giả: lúc trước trong group người đọc cũng gửi cho mọi người một bài về nữ sinh viên và giáo sư, đó là sự thật.

Rất nhiều người đọc xem qua truyện đại thúc đều cảm thấy kém nhiều tuổi rất ngọt ngào, rất thích đại thúc ôn hòa nho nhã!

Đối với điều này, tôi không thể không nhắc nhở mọi người, thực tế trong xã hội càng có rất nhiều đàn ông trung niên là ra vẻ đạo mạo và mặt người dạ thú, bọn họ thích nhất là đùa giỡn trẻu ghẹo cô gái trẻ tuổi, những lúc này, mong mọi người nhìn cho rõ, phân rõ tốt xấu, đừng để lý lịch cuộc đời nhìn như phong phú của bọn họ lừa gạt.

Kén vợ kén chồng sao, bản thân tôi ưu ái với người đàn ông hơn tôi ba đến bảy tuổi, tuổi tác khác nhau không quá lớn, cũng sẽ không quá ngại thò, rất vừa vặn.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 60: Sự tử của em đi làm gì thế?

Edit: Dương

***

Ở trong một thôn làng nhỏ hoàn toàn thoát ly hiện đại hóa và vòng bạn bè bình thường, và sớm chiều ở chung với một người khác giới, luôn luôn đối lập nhau, nếu như vậy mà còn không chán ghét đối phương, vậy thật sự chứng minh một điểm Hai người có thể kết hôn rồi.

Vậy người đã kết hôn rồi thì sao?

Mời xem tại đây.

Dưới bầu trời đầy sao, trong rừng cây yên tĩnh, gió lướt nhẹ qua, mùi cỏ tươi thoang thoảng... Trong cảnh tượng đẹp như tranh, một bóng đen cao lớn dắt một đám bóng đen nhỏ đang bận rộn, bọn họ dựng giá nướng kiểm củi đốt, có vận chuyển, có xiên thịt, có nhóm lửa, tất cả trình tự làm việc đều tiến hành đầu vào đầy ở dưới màn đêm.

"Cảnh báo cấp hai!" Một bóng dáng nho nhỏ từ sau dốc núi nhỏ nhảy ra ngoài, chạy tới bên này.

Mọi người liếc nhìn nhau, giống như các con chuột nhỏ sợ hãi quấy rầy đến giấc ngủ của con mèo, đôi mắt tròn tròn, chờ đợi điều phối.

Người đàn ông đứng đầu hơi vung tay, nhóm bạn nhỏ chạy đi bốn phía, trong nháy mắt liền ẩn vào trong rừng.

Bé trai canh gác ra hiệu cho anh, ý bảo "mục tiêu" đang gần tới đây.

Bọn nhỏ ẩn núp ở xung quanh nhẹ nhàng hít thở, chỉ sợ dọa đến "mục tiêu".

Đinh Tam Tam vừa đi vừa hỏi: "Rốt cuộc em muốn nói chuyện quan trọng gì với chị? Khăng khăng chạy đến chỗ này..."

Leo lên một dốc núi nhỏ, giày trắng của cô dính vào một ít bùn đất, hơi thở cũng có chút không đều.

Bỗng nhiên, cô ngừng đầu lên, xung quanh không một bóng người.

"Tiểu Thiên?" Cô gọi một tiếng, có tiếng vọng lại, nhưng không có tiếng trả lời.

"Thiên Nguyên?" Cô đứng tại chỗ, thăm dò nói, "Nếu như em chơi trò trốn tìm với chị thì chị có thể đi rồi?"

Gió đêm thổi tới, vén lên mái tóc của cô, rừng trúc đông đưa, tiếng vang loạt xoạt, đáng tiếc vẫn không có ai trả lời cô.

Đinh Tam Tam biết chắc là cậu ta đang giờ trò, dốc núi này ngoại trừ có vài ngôi mộ ngoài ra cũng không có gì đáng sợ, cô bình tĩnh đi đến phía trước, ngược lại muốn nhìn xem tên Thiên Nguyên kia muốn đùa cô như thế nào.

Leo qua một con dốc, dưới chân trượt một cái, cô chật vật ngã xuống đất. Lần này cô hơi tức giận, nói muốn tâm sự với cô kết quả lại đùa giỡn cô, cho rằng cô thật sự sẽ không tức giận với cậu ta?

"Tiểu tử thôi, em rút ra đây cho chị!" Đinh Tam Tam tức giận đứng lên, lớn tiếng hét lên.

"Happy birthday to you..." Ánh lửa lay động, bọn nhỏ ẩn núp ở xung quanh ào ào đi ra, có bé trai có bé gái, có củ cải đỏ cũng có thiếu nữ duyên dáng, tay cầm cây đuốc của bọn họ hơi run run, cười cười vây thành vòng tròn xung quanh cô.

Đinh Tam Tam còn chưa thoát khỏi cảm xúc, lập tức đối mặt với nhiều trẻ em quây lại qua đây hát bài chúc mừng sinh nhật cho cô, cô hơi lúng túng sững sờ đứng tại chỗ.

Bọn trẻ vây quanh cô ở chính giữa, giữ lại một đường nhỏ để cho người đi vào. Cô nhìn theo ánh mắt của bọn trẻ, người bưng bánh sinh nhật đi tới, không phải chồng cô thì còn ai?

"Vợ yêu, sinh nhật vui vẻ." Anh bưng một cái bánh gato rất lớn, cười đứng thẳng ở trước mặt cô, anh nói, "Biết em không thích ăn sinh nhật, nhưng anh vẫn muốn tổ chức cho em, đây là năm thứ sáu chúng ta nhận thức lẫn nhau, tính ra anh cũng chỉ tổ chức sinh nhật cho em một lần, đây là lần thứ hai..."

Đối mặt với ánh nhìn nóng bỏng của cô, anh có phần không nói nên lời. Đôi mắt còn sáng hơn ánh sao kia, giống như lỗ đen [1] mạnh mẽ hấp dẫn anh, khiến anh quên mất lời mình muốn nói, chỉ cảm thấy yêu nhau nhiều năm như vậy, đôi mắt này thật sự quá lợi hại, lại có thể có ma lực như lúc ban đầu khiến anh tâm huyết dâng trào khó mà đè nén.

[1] Lỗ đen: là một vùng không – thời gian có một trường hấp dẫn mạnh đến nỗi không có vật chất nào chung chiếm khối lượng và không gian nhất định hoặc các bức xạ và ánh sáng nào có thể thoát ra ngoài.

Đợi nửa ngày không thấy đoạn sau, tiểu sư đệ Thiên Nguyên giễu cợt nói: "Anh rề, anh thật sự quá ngốc!"

Một đám bạn nhỏ xung quanh, không hện mà cùng yên lặng gật đầu.

Đới Hiến bị ghét bỏ ăn nói vụng về: "..."

"Chúng ta đều biết anh ấy muốn nói gì, có đúng không?" Thiên Nguyên hai tay khoác trên vai hai đứa bé, trêu đùa nói.

"Đúng!" Các bạn nhỏ tham dự toàn bộ hành trình "Hành động bí mật số 1" rất có quyền lên tiếng.

"Đến đây đến đây, chúng ta cùng nhau nói!" Thiên Nguyên vỗ tay, giống như tuyên thệ trong buổi lễ gì đó.

"Đinh Tam Tam..." Thiên Nguyên bắt đầu nói..

"Anh yêu em!" Hai mươi mấy người bạn lớn nhỏ, cùng nhau nói ra, đình tai như ốc, kinh động đến chim chóc bay qua hoặc nghỉ lại ở trong rừng.

Lần đầu tiên Đinh Tam Tam nghe được lời tỏ tình oanh oanh liệt liệt như vậy, đỏ mặt cười.

Đới Hiến thì sao, bưng một cái bánh gato rất lớn, bị đoạt mất lời thoát quan trọng, trong lòng hết sức phiền muộn.

Đinh Tam Tam chú ý tới vẻ mặt của anh, chủ động đi lên trước, đem bánh gato trong tay anh giao lại cho Thiên Nguyên, "Em cầm đi."

Thiên Nguyên lùi lại một bước, từ từ nhận lấy.

Đinh Tam Tam gãi gãi sống mũi, lẽ ra muốn hôn anh một cái, nhưng đứng ở dưới rất nhiều ánh mắt đơn thuần lại tò mò, cô xấu hổ dừng lại.

Đới Hiến duỗi tay kéo cô qua, ngoài miệng nói: "Toàn bộ mọi người, đằng sau quay!"

"Các tổ viên" lác đác, lục tục quay về phía sau.

"Bao gồm cả cậu." Đới Hiến nhìn về phía Thiên Nguyên.

Bưng một cái bánh gato rất lớn, Thiên Nguyên chậm chạp quay về phía sau..

Đới Hiến cúi đầu nói: "Bây giờ em muốn làm gì thì làm đi."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, "Đột nhiên không muốn nữa."

"Nào có chuyện dễ dàng như vậy." Anh khẽ cười, ôm chặt eo của cô, cúi đầu tìm được môi của cô, nồng nhiệt hôn xuống.

Cô nhắm mắt lại, đặt tay lên vai anh, ý cười nồng đậm.

Thiên Nguyên lặng lẽ quay đầu, vừa căng thẳng vừa ngượng ngùng nhìn lên. Đột nhiên, cậu ta liếc thấy một củ cải đỏ trước mặt có cùng ý tưởng với cậu ta, trừng mắt một cái, củ cải đỏ lập tức quay đằng sau.

Nếu như lúc này có người đến rừng trúc, nhất định sẽ phát hiện cảnh tượng kỳ dị này. Một đám trẻ con đưa lưng về phía hai người lớn đứng ôm hôn nhau, trong đó còn có một "bé lớn" bưng một cái bánh gato, lặng lẽ quay đầu, cười giống như một "bố già" vui vẻ yên lòng?

Đinh Tam Tam đưa tay đẩy đẩy Đới Hiến, ý bảo bọn nhỏ còn đang ở đây, không nên thái quá.

"Đến đây, cắt bánh kem" Đới Hiến cười lui lại, kéo tay của cô.

"Ăn bánh thôi!" Bọn nhỏ hô to, hiển nhiên đây mới là thời khắc đáng chờ mong nhất.

Thiên Nguyên chỉ huy bọn nhỏ chống cây đuốc ở dưới đất, ngồi vây thành vòng tròn. Đám trẻ tất cả lớn nhỏ quy củ ngồi đúng chỗ, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chú vào bánh gato trước mặt của họ, nghe nói là mua ở thị trấn, mọi người đều có chút thêm nhỏ dãi.

Đới Hiến cầm một cây nến, đốt lên, "Em cầu nguyện đi."

Đinh Tam Tam liếc nhìn anh, anh cười hỏi: "Nhìn anh làm gì, để anh cầu nguyện giúp em à?"

Đinh Tam Tam đưa tay nắm lấy tay anh, gật đầu: "Ừ, để xem nguyện vọng của chúng ta có giống nhau không."

"Không giống thì sao?"

"Thì mất linh."

Đới Hiến trịnh trọng hít một hơi, nói: "Vậy để anh suy nghĩ kĩ đã."

Đinh Tam Tam dễ dàng véo anh một cái, chút ấn ý này cũng không có? Đến lúc nhìn thấy ý cười trên gheo của anh, cô mới biết, mình bị lừa.

"Cái gì mà bí hiểm thế, anh chị mau cầu nguyện đi, bọn em còn chờ ăn bánh đấy!" Thiên Nguyên thúc giục.

Đinh Tam Tam và Đới Hiến thu hồi ánh mắt, hai người cùng nhau cầu nguyện. Cầu nguyện xong, cô hơi mờ mắt nhìn lên anh, phát hiện anh đang nhìn cô cười dịu dàng, hơi hơi nhường mày, cô khom lưng thôi tất nển.

Bởi vì bánh gato rất lớn, cho nên mọi người đều có phần, mặc dù không nhiều lắm.

"Mùi vị này sao giống hệt anh làm thế." Đinh Tam Tam ăn một miếng, nhường mày nhìn Đới Hiến.

"Ăn ngon không?" Đới Hiến hỏi.

"Ăn ngon, là anh làm à?" Đinh Tam Tam sát lại hỏi đến cùng.

"Ừ." Anh cười nheo một cái trên mặt cô.

Đinh Tam Tam nhìn anh, nói: "Anh tổ chức hai lần sinh nhật cho em, một lần là hai tư tuổi, một lần là hai chín tuổi..."

"Ừ?"

"Lần đầu tiên là năm chúng ta kết hôn, bây giờ lần thứ hai này vẫn là năm chúng ta kết hôn..." Đinh Tam Tam ý vị thâm trường nói, "Nếu như có người nói anh không hiểu tình ý thì em sẽ không đồng ý."

Đới Hiến nói: "Em hoài nghi anh bụng dạ khó lường?"

"Đây là tự anh nói."

Đới Hiến đứng lên, duỗi tay kéo cô đứng lên, "Để bọn nhỏ ăn, chúng ta đi dạo."

"Đêm rồi còn đi đâu?"

"Đi chỗ yên tĩnh."

Đới Hiến kéo cô, trực tiếp đi qua rừng trúc, bên kia rừng trúc có một cái ao, bên trong có cá hoang, ở đây dưới ánh trăng sáng tỏ thình thoảng còn có thể thấy bóng dáng chúng nó bơi qua bơi lại.

"Kéo em đến đây làm gì? Sao anh không nói?" Đinh Tam Tam cười hỏi anh.

Đới Hiến cười khê, bấp dui duỗi lên trước một bước, áp sát cô vào trên thân cây của một cây đại thụ. Đinh Tam Tam ngửa đầu nhìn thoảng qua, phía trên còn trĩu xuống từng quả từng quả anh đào.

Tay của anh giống như cánh tay sắt siết chặt eo của cô, đợi cô cúi đầu, anh giống như báo săn ấn núp đã lâu, chuẩn xác nhắm ngay con mồi của mình.

"Ừm..." Kéo cô đến loại địa phương này, quả nhiên không có chuyện tốt...

Dưới ánh trăng sống động, ao nước bên cạnh sóng gợn lẫn tẩn, bóng cây lắc lư, bóng dáng hai người quấn quít lẫn nhau trốn ở dưới bóng cây đại thụ... cẩn thận lắng nghe, gió nhẹ đưa tới là vị ngọt của tình yêu.

Mặc dù bị Đinh Tam Tam lừa đến chỗ này trải qua tuần trăng mật, nhưng Đới Hiến lại không hề bất mãn, trái lại cảm thấy ở đây giống như một thiên đường, đợi bọn họ từ từ già đi, chọn chỗ như thế này để dưỡng già cũng hết sức an nhàn.

Hôm nay, Thiên Nguyên ở trong sân dạy vẽ, Đinh Tam Tam ở trong phòng dán thuốc cho một bác gái mắc bệnh phong thấp [2], đột nhiên một tiếng bước chân gấp rút vang lên trên đường nhỏ, mọi người nhìn qua, thấy bóng dáng của chú Triệu.

[2] Phong thấp: là chứng bệnh làm đau nhức, sưng đỏ các khớp xương, bấp thịt và một số cơ quan khác trong cơ thể.

"Chú Triệu, có chuyện gì không ạ?" Thiên Nguyên lớn tiếng hỏi.

"Bác sĩ Đinh có ở đây không? Con rể tôi bị ngã từ trên sườn núi xuống, bây giờ đã hôn mê rồi!" Chú Triệu sốt ruột nói ra.

Đinh Tam Tam ở trong nhà nghe được động tĩnh, nhìn sang Đới Hiến, anh lập tức xách hộp cấp cứu của cô lên.

"Chú đừng nóng vội, chú dẫn đường cho bọn cháu." Đinh Tam Tam đi ra ngoài, trấn an chú Triệu.

"Bác sĩ Đinh, con rể tôi ở thôn khác, sợ phiền cô đi thêm vài dặm đường." Chú Triệu lúng túng lại lo lắng nhìn Đinh Tam Tam, sợ cô từ chối. *(Cô ở đây là cách xưng hô tôn trọng)*

"Xe đạp có thể qua đó được không chú?" Đới Hiến hỏi.

"Không được, đều là đường nhỏ, hai người đi sóng vai còn hơi miễn cưỡng." Chú Triệu nói.

"Cứu người quan trọng, chúng ta đi thôi." Đinh Tam Tam nói.

Thiên Nguyên ở bên cạnh nói: "Em cũng đi!"

"Em đừng đi, thuốc của thím Lý còn chưa dán xong, em vào dán đi." Đinh Tam Tam nói.

"À, vâng." Thiên Nguyên gật đầu.

Ba người đi tới thôn bên cạnh, chú Triệu ở phía trước dẫn đường, ông đi rất nhanh, một mặt là thể lực tốt một mặt là thực sự sốt ruột, Đinh Tam Tam theo ở phía sau có chút thờ dốt.

Đới Hiến cúi tay cầm tay cô, "Đừng vội, cẩn thận ngã."

Đinh Tam Tam thở hồng hộc gật đầu, bước chân lại không hề thả lỏng.

Đường núi đi thực sự rất nguy hiểm, mặt thấy thôn đã gần ngay phía trước, nhưng cong cong vẹo vẹo quá nhiều, đi khoảng nửa tiếng còn chưa đến, Đinh Tam Tam đã mồ hôi đầm đìa.

Cuối cùng nhìn cô thực sự mệt mỏi, Đới Hiến dứt khoát bế cô lên, bước chân của anh trầm ổn, bế cô cùng xách hòm thuốc vẫn có thể dễ dàng bắt kịp chú Triệu, không thể không nói được huấn luyện chuyên nghiệp chính là không giống nhau.

Đinh Tam Tam ở trên lưng Đới Hiến nghỉ ngơi một lát, rốt cuộc hơi thở ổn định lại. Vòng qua một sườn núi nhỏ, chú Triệu dừng bước, nói đến rồi.

Đinh Tam Tam mau chóng đi xuống, chạy vào bên trong.

Các thôn dân đã vây kín giường bệnh, có người là thuần túy xem náo nhiệt, có người là an ủi con gái cả Triệu gia, để cô ấy đừng lo lắng quá.

"Bác sĩ đến rồi, nhường đường!" Có người hô lớn.

Đinh Tam Tam thuận lợi chen vào, mở hòm thuốc lấy ra dụng cụ kiểm tra, đầu tiên là nhìn tình trạng vết thương sau đầu và con ngươi của bệnh nhân, sau đó nghe nhịp tim, cô tiếc nuôi lắc đầu, cho chú Triệu một ánh mắt bất lực.

"Bác sĩ, chồng tôi không cứu chữa được sao?" Con gái cả Triệu gia khóc không thở nổi.

"Mất máu quá nhiều, không cách nào xoay chuyển." Đinh Tam Tam tiếc nuối nói.

Vừa dứt lời, người trên giường đột nhiên trợn to hai mắt, cơ thể rung rung, sau đó con ngươi dần dần giãn ra, cuối cùng không còn sức sống.

"Anh Cường! Anh Cường!" Con gái cả Triệu gia lớn tiếng gào lên, ngã nhào lên giường bệnh.

Người xung quanh đều thốn thức không thôi, có người an ủi cô ấy, có người hỗ trợ chuẩn bị hậu sự, còn có người giống như chú Triệu còn chưa phục hồi lại tinh thần.

Đinh Tam Tam từ trong đám người đi ra, lắc đầu với Đới Hiến, có chút tiếc nuối.

Hai người cùng đi ra ngoài, cô nói: "Trường hợp này của anh ta, nếu như ở địa phương y tế thuận lợi là có thể cứu sống được."

Từ khi nhận được tin tức, bọn họ đi trên đường núi khoảng bốn mươi phút, nếu như trong thành phố giao thông phát triển điều kiện y tế tốt, không quá hai mươi phút xe cấp cứu 120 có thể chạy đến nơi, anh ta không đến mức bỏ mạng.

"Không còn cách nào, từ đây đến thị trấn cũng phải hơn một tiếng, số trời như vậy." Đới Hiến an ủi cô.

Đinh Tam Tam nói: "Cho nên mỗi lần em xuống nông thôn làm tình nguyện viên đều là vừa khó chịu vừa vui vẻ, nhưng sợ nhất vẫn là đụng phải loại tình huống bất lực này."

Đới Hiến sờ sờ đầu cô, hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta đi hay là ở lại?"

"Ở lại đây đi, nhìn xem có cái gì cần hỗ trợ không."

"Được."

Sức lao động khỏe mạnh như Đới Hiến ở chỗ nào cũng được hoan nghênh, chỉ chốc lát sau đã tự động gia nhập vào đội ngũ bố trí linh đường.

Đinh Tam Tam đứng ở chỗ đó có chút xấu hổ, mọi người nhìn cô là phụ nữ sai khiến cô làm việc cũng không tốt lắm, hơn nữa cô thực sự là hạc giữa bầy gà, không ai dám tùy tiện tiến lên nhờ cô giúp đỡ. Máu chốt là Đinh Tam Tam không đủ tinh thần tự giác chỗ nào cần tới thì tới liền đến đó như Đới Hiến, cho dù trong lòng muốn giúp đỡ, thế nhưng cũng sợ không phát hiện có chỗ nào cần mình.

Cho đến khi một củ cải đỏ hai tuổi đến "đụng vào"...

"Nha Nha..." Một người phụ nữ nhìn thấy cô bé đụng vào đầu gối của Đinh Tam Tam, lập tức chạy tới.

Đinh Tam Tam khom lưng, bế "người gây ra họa" đứng lên, "Cháu tên là Nha Nha sao?"

"Đây là con gái nhà này..." Người phụ nữ giải thích, "Mới không còn cha, rất đáng thương..."

Đinh Tam Tam từng gặp rất nhiều em bé xinh xắn, ví dụ con trai của Phương Trí Viễn, ví dụ như Tiểu Bảo nhà Tiểu Chung... Đứa bé trước mắt này hiển nhiên là dinh dưỡng không đầy đủ, tóc cô bé vừa thưa vừa vàng, hai má cũng không đầy đặn, chỉ có một đôi mắt to, trợn mắt nhìn Đinh Tam Tam, không hề nhát gan.

"Để tôi trông cô bé." Đinh Tam Tam cười tiến lên nói với người phụ nữ.

"Vậy thì làm phiền cô, bây giờ chúng tôi không rảnh tay chiếu cố con bé." Người phụ nữ cảm kích nói. *(Cô ở đây là cách xưng hô tôn trọng)*

"Không sao." Đinh Tam Tam mỉm cười, bế Nha Nha ngồi xuống băng ghế ở bên cạnh.

Có lẽ trời sinh cô tương đối hấp dẫn trẻ con, có Tiểu Bảo nhiều lần đụng vào cô, cũng có Nha Nha lần đầu tiên gặp mặt liền cắn đầu gối cô. Nha Nha khá ngoan, cô bé ngồi ở trên đùi Đinh Tam Tam liên yên tĩnh lại, mắt to nhìn chăm chú mọi người bận tới bận lui, không hề biết chuyện đã mất đi người cha.

Màn đêm buông xuống, linh đường đã dựng xong, người cũng đặt vào trong quan tài rồi, nhạc đám ma vang lên, bầu không khí bi thương lập tức nổi lên.

Âm nhạc quả nhiên là thứ rất thần kỳ, trước đó mọi người bận tới bận lui không cảm thấy có gì, vừa nghe thấy nhạc đám ma vừa quen thuộc vừa xa lạ, cảm giác bi thương lập tức hiện ra, thậm chí Đình Tam Tam nhìn thấy có hai người già ôm quan tài khóc, có lẽ là cha mẹ của người mất.

"Không xong rồi, con gái cả Triệu gia tự tử rồi!" Một người phụ nữ vội vàng chạy ra, hoảng hốt kinh sợ.

Lại tới?

Đây là phản ứng đầu tiên của Đình Tam Tam và Đới Hiến, phía trước là con gái nhỏ Triệu gia tự sát, bây giờ là chị của cô ấy, nhà các cô ấy rốt cuộc là không may đến mức nào?

Nhưng xuất phát từ bản năng của bác sĩ, Đình Tam Tam vẫn lập tức xông tới.

Chỉ là kết cục giống như chồng cô ấy, đầu đâm vào góc tủ, máu chảy đầy đất, đã không còn hô hấp...

Chú Triệu đứng ở cửa, còn chưa ra khỏi đau buồn từ con rể, con gái lại không còn nữa... Cả người ông đều ngây ngốc, hoàn toàn không dám tin những gì nhìn thấy ở trước mắt.

Người thám thông báo cho mọi người, vỗ đầu gối vừa khóc vừa ân hận, "Tôi không nên để con bé ở một mình trong phòng, nó nói muốn ngủ một lát, làm sao mà tôi biết nó lại làm chuyện ngu ngốc như thế!"

Nhạc đám ma ở bên ngoài vang lên, lần này thật sự là họa vô đơn chí.

Dưới tầng, Nha Nha ngồi ở băng ghế dài vẫn quay đầu nhìn tới nhìn lui, cô bé không hề biết thời gian ngắn ngủi vài tiếng đồng hồ, cô bé đã trở thành trẻ mồ côi.

Đình Tam Tam cắn môi, chảy máu mà không biết.

Mọi người lần lượt bận việc, chỉ là lần này lại chuẩn bị thêm một bộ quan tài.

Đới Hiến một tay kéo cô qua, đưa cô rời khỏi căn phòng. Cảnh tượng kia quá máu me, anh không muốn cô đắm chìm ở trong bầu không khí đó.

"Chảy máu rồi, đừng cắn nữa." Đới Hiến đưa tay xoa nhẹ trên môi cô, đau lòng nhìn chỗ bị rách da.

Đình Tam Tam nghĩ tới điều gì, cô quay đầu đi xuống dưới tầng.

"Tam Tam..." Đới Hiến ở phía sau đuổi theo.

Đình Tam Tam tìm được Nha Nha lẻ loi ngồi trên băng ghế, ôm cô bé vào trong ngực.

"Tam Tam." Đới Hiến nhìn hành động của cô, có chút chua xót, có chút bất đắc dĩ.

"Cực cứng ngoan..." Cô thấp giọng nói ở bên tai Nha Nha. Cho dù cô bé không hiểu đau đớn của người xung quanh, sau này cũng sẽ không nhớ vào thời khắc này có một đi xa lạ từng an ủi cô bé, nhưng cô vẫn không nịn được ôm lấy cô bé đáng thương này.

"Mẹ..." Nha Nha nằm sấp ở trên vai Tam Tam, nói lầm bầm.

Tối hôm đó, biến cố phát sinh của Triệu gia khiến Đình Tam Tam trần trọc không yên giấc.

"Em đang lo cái gì?" Đới Hiến từ phía sau ôm lấy cô.

"Không có gì, trong lòng khó chịu mà thôi."

"Em đang lo cho cô bé kia sao?" Đới Hiến hỏi.

Đình Tam Tam trở mình, nói với anh: "Ở nông thôn, đứa bé mất đi cha mẹ rất khó được chăm sóc đầy đủ, hơn nữa đứa bé còn là bé gái."

"Cô bé còn có ông bà nội ông bà ngoại, máu mủ ruột rà, bọn họ sẽ chăm sóc tốt cho cô bé."

"Anh không hiểu..." Đình Tam Tam có chút phiền muộn.

Đới Hiến cúi tay ôm lấy cô, "Anh không biết cảnh ngộ sau này của cô bé, nhưng anh hiểu em. Em là người mềm lòng, tại sao lại có người cảm thấy em là người hời hợt lạnh lùng nhỉ?"
(Từ hiểu và biết trong câu này đều là 懂, chỗ này là lặp từ, nhưng dịch ra TV thì không viết giống nhau)

"Đừng nịnh hót, em muốn yên tĩnh một lát." Đình Tam Tam vùi đầu vào trong ngực anh, buồn bực khó tiêu tan.

Đới Hiến nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, không lên tiếng nữa, nhưng vẫn luôn an ủi cô, làm dịu đi phiền muộn và khó chịu trong lòng cô.

Sáng hôm sau, Đình Tam Tam chuẩn bị đi thăm Nha Nha, nhưng Thiên Nguyên đột nhiên xông vào.

"Sự tỷ, bây giờ chị đi không thích hợp, hai phe đánh nhau."

"Hai phe gì?"

"Triệu gia và Tôn gia, vì cô bé mồ côi đó nên bọn họ đánh nhau!" Thiên Nguyên nói.

Đình Tam Tam nhướn mày, siết chặt nắm đấm, "Chị biết ngay mà."

"Chị biết cái gì?"

Một đứa bé hai tuổi, phải ăn cơm phải mặc quần áo, nói không chừng sau này còn phải đi học, ngoại trừ cha mẹ ruột nào có ai muốn gánh vác trọng trách này? Nha Nha bây giờ đối với bọn họ không khác gì một gánh nặng.

Đình Tam Tam quay đầu nhìn Đới Hiến, anh bình tĩnh nhìn cô, "Trong lòng em nghĩ sao thì làm vậy, anh không có ý kiến."

"Sư tỷ, chị đang nghĩ cái gì?" Thiên Nguyên không hiểu, hỏi cô.

Đinh Tam Tam nhắc chân đi ra khỏi phòng, giống như hạ một quyết định quan trọng nào đó.

"Sư tỷ chị ấy đi làm gì?" Thiên Nguyên về mặt mờ mịt.

Đôi Hiển theo sau, nói: "Có lẽ cô ấy muốn mang về cho cậu một cháu gái nhỏ."

"Gi cơ??" Thiên Nguyên về mặt mông bực [3].

[3] Về mặt mông bực: chỉ biểu cảm khuôn mặt trợn mắt há mồm, hoặc cũng chỉ tồn tại nghi ngờ đối với một chuyện nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.